

। পূৰ্ণ পৰমাত্মনে নমঃ ॥



জ্ঞান গঙ্গা



-ঃ প্ৰচাৰ সমিতি ঃ-

সংলোক আশ্ৰম, হিসাৰ-টোহানা ৰোড, বৰৱালা,
জিলা-হিসাৰ (হাৰিয়ানা)



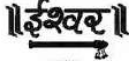
(Assamese)

অৱশ্য চাওক

সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজৰ মঙ্গল প্ৰবচন



চেনেলত প্ৰতিদিন সন্ধ্যা ৭.৩০ - ৮.৩০ লৈ।



চেনেলত প্ৰতিদিন ৰাতি ৮.৩০ - ৯.৩০ লৈ।



চেনেলত প্ৰতিদিন পুৱা ৬.০০-৭.০০ লৈ।



চেনেলত প্ৰতিদিন পুৱা ৫.৫৫ - ৬.৫৫ লৈ।



চেনেলত প্ৰতিদিন দুপৰীয়া ২.০০ - ৩.০০ লৈ।

- : প্ৰকাশক:-

- : প্ৰচাৰ প্ৰসাৰ সমিতি:-

সংলোক আশ্ৰম, হিসাৰ-টোহানা ৰোড, বৰৱালা,

জিলা-হিসাৰ (হাৰিয়ানা)

ধৰ্মাৰ্থ মূল্য মাথোন- ২০/-

সংলোক আশ্ৰম

সংলোক আশ্ৰম, হিসাৰ-টোহানা ৰোড, বৰৱালা, জিলা-হিসাৰ

(হাৰিয়ানা)।

সম্পৰ্ক সূত্ৰ:- (হোজাই - ৮০১১১৫৫৬৯১) (নাহৰকটীয়া - ৯৩৬৫৫৮৯৫৬১)

(জাগুন - ৭৬৩৬৮৩৫২৫৭)

৮২২২৮৮০৫৪১, ৮২২২৮৮০৫৪২, ৮২২২৮৮০৫৪৩

৮২২২৮৮০৫৪৪ ৮২২২৮৮০৫৪৫

visit us at: www.jagatgururampalji.org

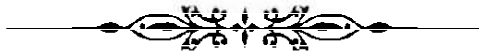
e-mail: jagatgururampalji@yahoo.com

-ঃ বিষয় সুচী :-

1. ভক্তি মৰ্য্যাদা (প্ৰস্তাৱনা)	1
* নাম কোনজন ৰামৰ জপ কৰিব লাগে?	5
* নাম (দীক্ষা) লোৱা মানুহৰ বাবে আৱশ্যক সুচনা-	7
2. সৃষ্টি ৰচনা	18
* আত্মা কেনেকৈ কালৰ জালত বন্দী হ'ল?	21
* শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেৱ, শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ তথা শ্ৰী শিৱদেৱৰ উৎপত্তি-	25
* তিনি গুণ কি ? প্ৰমাণৰ সৈতে	26
* ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ অপ্ৰকাশ থকাৰ প্ৰতিজ্ঞা	27
* ব্ৰহ্ম নিজ পিতা ব্ৰহ্মক বিচাৰি পোৱাৰ বাবে চেষ্টা	29
* মাতৃ (দূৰ্গা)ৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মক অভিশাপ দিয়া	30
* বিষ্ণুদেৱৰ নিজ পিতা ব্ৰহ্মদেৱক বিচাৰি পোৱাৰ বাবে প্ৰস্থান তথা মাতৃৰ আশীৰ্বাদ লাভ।	31
* পৰব্ৰহ্মৰ সাত শংখ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্থাপনা	37
* পৱিত্ৰ অৰ্থবেদত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ	38
* পৱিত্ৰ ঋগবেদত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ	43
* পৱিত্ৰ শ্ৰীমদদেৱী মহা পুৰাণত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ	47
* পৱিত্ৰ শিৱ মহাপুৰাণত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ	49
* পৱিত্ৰ শ্ৰীমদভাগৱত গীতাত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ	49
* পৱিত্ৰ বাইবেল তথা পৱিত্ৰ কোৰাণ শ্ৰীফত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ	52
* পূজ্যপাদ কৱীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীৰ দেৱ) দেৱৰ অমৃত বাণীত সৃষ্টি ৰচনা	53
* আদৰ্শীয় গৰীবদাস চাহেৰাজীৰ অমৃত বাণীত সৃষ্টি ৰচনা প্ৰমাণ	56
* আদৰ্শীয় নানক চাহেৰাজীৰ অমৃত বাণীত সৃষ্টি ৰচনাৰ সংকেত	62
* অন্য সম্ভৱ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰচনাৰ দস্ত কথ্য (কাল্পনিক কথ্য)	66
3. কুলৰ মালীক কোন তথা কেনেকুৱা ?	68
* আদৰ্শীয় ধৰ্মদাস চাহেব “কৱীৰ পৰমেশ্বৰ”ৰ সাক্ষী	69
* আদৰ্শীয় দাদু চাহেব “কৱীৰ পৰমেশ্বৰ”ৰ সাক্ষী	70
* আদৰ্শীয় মলুকদাস চাহেব “কৱীৰ পৰমেশ্বৰ”ৰ সাক্ষী	70
* আদৰ্শীয় গৰীব দাস মহাৰাজৰ “কৱীৰ পৰমেশ্বৰ”ৰ সাক্ষী	71
* আদৰ্শীয় নানক দেব মহাশয়ৰ দ্বাৰা “গুৰু গ্ৰন্থ চাহেব” ত “কৱীৰ	

	পৰমেশ্বৰৰ” প্ৰমাণ	72
	* প্ৰভু কবীৰে স্বামী ৰামানন্দ দেৱক তত্ত্বজ্ঞান বুজালে	74
4.	পৱিত্ৰ শাস্ত্ৰও কবিদেৱে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ৰ সাক্ষী	84
5.	কবীৰ চাহেব চাৰিও যুগত আছে	92
	* সত্য যুগত কবিদেৱে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) সংস্কৃত নামেৰে অৱতৰণ	92
	* ত্ৰেতাযুগত কবিদেৱে (কবীৰ চাহেব) মুনিম্দ্ৰ নামেৰে অৱতৰণ	96
	* দ্বাপৰ যুগত কবিদেৱে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কৰুণাময় নামেৰে অৱতৰণ	99
	* দ্বাপৰ যুগত ইন্দ্ৰমতীক শৰণত লোৱা	99
	* কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীদেৱ) কলিযুগত অৱতৰণ	104
6.	পূৰ্ণ সন্তৰ পৰিচয় (পৱিত্ৰ সংগ্ৰন্থৰ পৰা পূৰ্ণ সাধুৰ পৰিচয়)	109
	* তিনি বাৰত নাম জাপ দিয়াৰ প্ৰমাণ	112
7.	সন্তক দুঃখ দিয়াৰ শাস্তি	118
8.	দিশা হীনৰ মাৰ্গ বিষয়	121
	* ঈশ্বৰ আতুৰ ভকত বসন্ত সিংহ সৈনীৰ মাৰ্গ দৰ্শন।	121
	* অদভূত চমৎকাৰ	126
	* পৰমেশ্বৰে অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰিলে।	127
	* প্ৰভুৱে দুঃখীৰ দুঃখ শুনিলে	130
	* ভগবান এনেকুৱা হব লাগে	130
	* সৰ্বস্ব হীনৰ আশ্ৰয়দাতা	132
	* সাধু এনেকুৱা হব লাগে	133
	* নিজৰ ভকতক যম ৰাজৰ সভাৰ পৰা মুক্ত কৰি অনা	135
	* পূৰ্ণ পৰমাত্মাই সাধকক ভয়ংকৰ ৰোগৰ পৰা মুক্ত কৰি আয়ুস বঢ়াই দিয়ে	136
	* ভক্তমতী সুশীলাৰ চকু ঠিক কৰি দিয়া	138
	* তিনি তাপক পূৰ্ণ পৰ্মাত্মাই সমাপ্ত কৰিব পাৰে	139
9.	কবীৰ দেৱৰ লগত কালৰ বাৰ্তালাপ	144
10.	“বিশ্ব বিজয়ী সন্ত” (সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ অধ্যক্ষতাত । হিন্দুস্থান বিশ্বৰ ধৰ্মগুৰু ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত হ’ব)	146
	* সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজৰ বিষয়ে নষ্টদামচৰ ভৱিষ্যৎ বাণী	146
	* সাধু ৰামপালজী মহাৰাজৰ সমৰ্থনত অহিন ভৱিষ্যৎ বক্তাৰ ভৱিষ্যৎ বাণী	152
	* সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজৰ চমু পৰিচয়	155

11. প্ৰমাণৰ বাবে চাওক ফটো কপি	161
12. যথার্থ জ্ঞান প্ৰকাশ বিষয় (পৰমেশ্বৰৰ বিষয়ে শাস্ত্ৰই কি বৰ্ণনা দিয়ে)	177
* পবিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান কোনে কৈছে ?	178
* শ্ৰীমদ্ ভাগৱত গীতা সাৰ	185
* তিনি গুণ কি ? প্ৰমাণৰ সৈতে	192
* পূৰাণ বাক্যৰ সাৰ কথা	194
* ত্ৰিগুণ মায়াই জীৱক মুক্ত হবলৈ নিদিয়ে।	194
* অন্য দেৱতা (ৰজগুণী ব্ৰহ্মা, সংগুণী বিষ্ণু, তম গুণী শিৱ) ৰ পূজা অৰ্চনা অজ্ঞানীয়ে কৰে।	198
* পৱিত্ৰ চাৰি বেদ অনুসৰি ভক্তি সাধনাৰ পৰিনাম কেৱল মাথো স্বৰ্গ, মহাস্বৰ্গ প্ৰাপ্তিহে, মুক্তি নহয়	201
* শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা পতনৰ কাৰণ	201
* শ্ৰাদ্ধ কৰোৱা সকল প্ৰেত হব মুক্তি নহয়	201
* সত্য কথা।	203
* তত্ত্বজ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ পিচতহে ভক্তিৰ আৰম্ভণী হয়।	206
* গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্মৰ ইষ্টদেৱ (পূজ্যদেৱ) পূৰ্ণব্ৰহ্ম কবিৰ পৰমেশ্বৰ	207
* ব্ৰহ্মৰ সাধক ব্ৰহ্মক প্ৰাপ্তি তথা পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ সাধকৰ পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম প্ৰাপ্তি হয়	208
* ব্ৰহ্ম (ক্ষৰপুৰুষ)ৰ সাধনা অনুত্তম (অতি বেয়া)	209
* শংকা সমাধান।	212
* গাদী আৰু মহন্তৰ পৰম্পৰাৰ খবৰ	213
* পবিত্ৰ তীৰ্থ তথা ধামৰ বিষয়	216
* স্বৰ্গৰ পৰিভাষা কি ?	225
* গীতা জ্ঞানদাতা ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ উৎপত্তিৰ সংকেত	232
* কৱীৰ চাহেৰৰ দ্বাৰা বিভিষণ তথা মন্দোদৰীক শৰণত লোৱা	235
* দ্বাপৰ যুগত ইন্দ্ৰমতীক শৰণত লোৱা	237
* পৱিত্ৰ পুৰাণৰ ৰহস্য	243
13. শাস্ত্ৰাৰ্থ বিষয়	261
14. পথ ভ্ৰষ্ট সকলৰ সংমাৰ্গ দৰ্শন	270



ভূমিকা

অনাদি কালৰ পৰা মানুহে পৰম সুখ-শান্তি আৰু অমৃতৰ সন্ধান কৰি আহিছে। তেওঁলোক নিজৰ সামৰ্থ অনুসৰি প্ৰচেষ্টা চলাই আছে কিন্তু তেওঁলোকৰ এই হাবিয়াস পূৰণ হোৱা নাই। এনেকোৱা এই বাবেই যে, এই হাবিয়াস পূৰ্ণ কৰা মাৰ্গৰ সঠিক জ্ঞান নাই। সকলো প্ৰাণীয়ে বিচাৰে যে কোনো কাম নকৰাকৈ, খাবলৈ তৃপ্তিকৰ আহাৰ পায়, পিন্ধিবলৈ ধুনীয়া বস্ত্ৰ পায়, থাকিবলৈ বিলাসী ঘৰ, ঘূৰি ফুৰিবলৈ মনোৰম পাৰ্ক, মনোৰঞ্জনৰ বাবে মধুৰ মধুৰ সঙ্গীত, নাচগান, খেলা-ধূলা, আমোদ-ফুৰ্তি পায় আৰু কেতিয়াও যেন বেমাৰ-আজাৰ নহয়, আকৌ বুঢ়া অথবা মৃত্যু যেন নহয় ইত্যাদি। কিন্তু যিখন সংসাৰত আমি আছো কৰোৱাত এনেকোৱা দৃষ্টি গোচৰ নহয় নাইবা এনেকুৱা সম্ভৱ নহ'ব। কিয়নো এই ভুলোক বিনাশী, এই ভুলোকৰ সকলো বস্তুৱেই বিনাশী আৰু এই সকলো ৰজা হ'ল কাল/ব্ৰহ্ম, যিয়ে প্ৰতিদিন এক লাখ সূক্ষ্ম মানৱ শৰীৰৰ বিকাৰ ভক্ষণ কৰে। তেওঁ সকলো প্ৰাণীক কৰ্ম-ধৰ্ম আৰু পাপ-পুণ্য ৰূপী জালত পেলাই তিনিও লোকত পিঞ্জৰাত (সজাত) সুমুৱাই বন্দী কৰি ৰাখিছে। কবীৰ চাহেব কয় যে -

কবীৰ তিন লোক পিঞ্জৰা ভয়া- পাপ পুণ্য দো জাল ॥

সভী জীৱ ভোজন ভয়ে, এক খানেৱালা কাল ॥

গৰীব, এক পাপী এক পুণী আয়া, এক হ্যায় সুম দলেল ৰে

বিনা ভোজন কোই কাম নহী আওঐ, সব হ্যায় জম কী জেল ৰে।

তেওঁ (কালব্ৰহ্মই) নিবিচাৰে যে কোনো প্ৰাণী এই পিঞ্জৰা ৰূপী জেলখানাৰ পৰা কোনোৱে ওলাই যাওক। তেওঁ এইটোও নিবিচাৰে যে জীৱাত্মাৰ নিজৰ ঘৰ অৰ্থাৎ সংলোকৰ জ্ঞান পাওক। এইবাবে তেওঁ নিজৰ ত্ৰিশুণী মায়াৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক জীৱক ভ্ৰমিত কৰি ৰাখিছে। আকৌ মানুহৰ ওপৰত উল্লেখিত হাবিয়াস বিলাক কৰ পৰা উৎপন্ন হ'ল ? ইয়াত এনেকুৱা একো নাই। ইয়াত আমি সকলো এদিন মৰিবই লাগিব; সকলোৱে দুঃখী আৰু অশান্ত। যি অৱস্থা আমি ইয়াত পাব খোজো, ঠিক এনে অৱস্থা আমি আমাৰ নিজৰ ঘৰ সংলোকত অৱস্থান কৰিহে পাম। কাল ব্ৰহ্মৰ লোকত স্বইচ্ছাই আহি বন্দী হৈ নিজ ঘৰৰ পথ পাহৰি গলো। কবীৰ চাহেবে কয় যে -

ইচ্ছাৰূপী খেলন আয়া, তাইতে সুখ সাগৰ নহী পায়

এই কাল ব্ৰহ্মৰ লোকত সুখ-শান্তিৰ একো চিন-চাব নাই। ত্ৰিশুণী মায়াৰ পৰা উৎপন্ন কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, অহংকাৰ, খং ৰাগ, ঈৰ্ষা-নিন্দা, হৰ্ষ-শোক, লাভ-লোকচান, মান-সন্মান ৰূপী অৱশুন বিলাকে প্ৰত্যেক জীৱকে আমনি কৰি আছে। ইয়াত এক প্ৰাণীয়ে আন এক প্ৰাণীক কাটি-মাৰি খাই আছে, শোষণ কৰে, সন্মানহীন কৰে, ধন-সোণ লোটি লয় আৰু সুখ-শান্তিও কাটি লয়। ইয়াত চাৰিওফালে যেন জুইয়েই জুই। যদি আপুনি শান্তিত থাকিব খোজিলেও তেতিয়া বেলেগে আপোনাক শান্তিত থাকিব নিদিয়। আপুনি নিবিচাৰিলেও চোৰে চুৰ কৰে, ডকাইতে ডকাইতি কৰে, দুৰ্ঘটনা ঘটি যায়, খেতিয়কৰ ফচল নষ্ট হৈ যায়, বেপাৰীৰ বেপাৰ ধ্বংস হৈ যায়, ৰজাৰ ৰাজত্ব কাটি লোৱা হয়, সুস্থ শৰীৰত বেমাৰ হয় অৰ্থাৎ ইয়াত কোনো বস্তুয়েই সুৰক্ষিত নহয়। ৰজাৰ ৰাজত্ব, মানীৰ মান, ধনৱানৰ ধন, শক্তিমানৰ শক্তি আৰু আনকি আমাৰ সকলোৰে শৰীৰ পৰ্য্যন্ত হঠাতে কাটি লোৱা হয়। মাক-দেউতাকৰ সন্মুখতে জোৱান ল'ৰা-ছোৱালীৰ মৃত্যু হয়, হাঁহি কান্দি পিয়াহ পি থকা সন্তানক এৰি মাকদেউতাক মৃত্যু হয়, যুৱতী ভনী বিধবা হয় আৰু পাহাৰ-পৰ্বত তুলা দুঃখৰ বোজা

সহিবলৈ বাধ্য হয়। বিচাৰ কৰি চাওক এই স্থান বসবাস কৰাৰ উপযুক্তনে ? কিন্তু আমি উপায় নোহোৱা হেতু ইয়াত বসবাস কৰি আছো। কিয়নো এই কাল ব্ৰহ্মৰ পিঞ্জৰাৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ পথ চকুত নপৰে আৰু আমি ইজনে সিজনক দুখ দিয়া বা দুখ সহ্য কৰা অভ্যাস হৈছে। যদি আপুনি এই লোকত হোৱা বা ঘটা দুখৰ পৰা ৰক্ষা পাব বিচাৰে তেনেহলে ইয়াৰ প্ৰভু বা ঈশ্বৰ কালতকৈ পৰম শক্তিমুক্ত পৰমেশ্বৰ (পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম)ৰ শৰণাপন্ন হ'ব লাগিব। যি পৰমেশ্বৰলৈ ভয় কাল প্ৰভূৰো আছে। যাৰ ভয়ত এই ওপৰোক্ত কষ্ট বিলাক সেই জীৱ বা প্ৰাণীক দিব নোৱাৰে যদিহে পূৰ্ণ পৰমাত্মা অৰ্থাৎ পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম (সত্য পুৰুষৰ শৰণ পূৰ্ণ সাধুৱে প্ৰদান কৰা উপদেশ মতে গ্ৰহণ কৰে। তেওঁ যেতিয়ালৈকে সংসাৰত ভক্তি পথত থাকিব তেতিয়ালৈকে আজীৱন ওপৰোক্ত কষ্ট বিলাক নহয়। যিজনে এই “জ্ঞান গঙ্গা” কিতাপখন পঢ়িব তেওঁৰ জ্ঞান হব যে কেনেকৈ আমি নিজৰ ঘৰখনক পাহৰি গৈছোঁ। সেই পৰম সুখ শান্তি ইয়াত নাই নিজ ঘৰ সংলোকতহে আছে যত জনমো নাই মৃত্যুও নাই, নাই বৃদ্ধাৱস্থা, নাই কোনো দুখ, নাই হাইকাজিয়া, নাই বেমাৰ-আজাৰ, নাই টকা-পইচাৰ লেন-দেন নেলাগে কিনিব মনোৰঞ্জনৰ কোনো আহিলাপাতি। তাত সকলো পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা নিঃশঙ্কত এই সকলো অখণ্ড ভাৱে প্ৰাপ্ত হয়। মুক্তিদাতা গৰীবদাস জী মহাৰাজৰ বানীত প্ৰমাণ হয় যে :-

বিন হি মুখ সাৰঙ্গ ৰাগ সুন, বিন হি তন্ত্ৰী তাৰ। বিনা সূৰ অলগোজে বঁজে, নগৰনাঁচ ঘুমাৰ ॥
ঘন্টা বাজে তাল নগ, মঞ্জীৰে ডফ বাঁঝ। মুৰলী মধুৰ সুহাৱনী, নিজবাসৰ অউৰ সাঁঝ ॥
বিন বিহংগম বাঁজহি, তৰক তম্বুৰে তীৰ। ৰাগ খণ্ড নহী হোত হয়, বন্ধা ৰহত সমীৰ ॥
তৰক নহী তোৰা নহী, নাঁহী কশিস কবাৰ। অমৃত পেয়ালে মধ পিবে, জো ভাটী চৰৈ শৰাব ॥
মতৱালে মস্তানপুৰ, গলী গুলজাৰ। সংখ শৰাবী ফিৰত হায়, চলো তাস বজাৰ ॥
সংখ-সংখ পত্নী নাচে, গাৱৈ শব্দ শুভান। চন্দ্ৰ বদন সুবজমুখী, নাঁহী মান গুমান ॥
সংখ হিন্ডোলে নুৰ নগ, বুলৈ সন্ত হজুৰ। তখত ধনী কে পাস কৰ, এয়াসা মলুক জহুৰ ॥
নদী নাৱ নালাে বগৈ, ছুটে ফুহাৰে সুন। ভৰে হোদ সৰোবৰ সদা, নহী পাপ নহী পূণ্যা ॥
না কোই ভিক্ষুক দান দে, না কোই হাৰ ব্যৱহাৰ না কোই জন্মে মৰে, এয়াসা দেশ হমাৰ ॥

জহা সংখো লহৰ মেহৰ কী উপজৈ কহৰ জঁহা নহী কোই

দাস গৰীব অচল অবিনাশী, সুখ কা সাগৰ সোই।

সংলোকত কেৱল মাথোন এটা ৰস, সেইটো হ'ল পৰম সুখ আৰু শান্তি। যেতিয়ালৈকে আমি সংলোকলৈ নেয়াওঁ তেতিয়ালৈকে আমি পৰম শান্তি, সুখ তথা অমৰত্ব প্ৰাপ্ত নহওঁ। সংলোকলৈ যোৱা তেতিয়াই সম্ভৱ হ'ব যেতিয়া আমি পূৰ্ণ সাধু সম্ভৱ পৰা উপদেশ লৈ আজীৱন ভক্তি পথত অবিচল থাকিম। এই “জ্ঞান গঙ্গা” পুথিৰ জৰিয়তে আমি যি শুভ সংবাদ বিলাক বিচাৰিছো সেইটো কোনো দেৱী-দেৱতা অৰু ধৰ্মৰ নিশ্চা-চৰ্চা নকৰাকৈ সকলো পৱিত্ৰ ধৰ্ম গ্ৰন্থত লুকাই থকা গুঢ় ৰহস্যক জাগৰিত কৰি যথার্থ ভক্তি মাৰ্গ প্ৰকাশ কৰা যিটো বৰ্তমানৰ সকলো সন্ত-মহন্ত, আচাৰ্য, গুৰু, মুনি, ঋষি, শাস্ত্ৰকাৰ সকলে শাস্ত্ৰত লুকাই থকা গুঢ় ৰহস্যক বুজি পোৱা নাই। পৰম পূজ্য কৰীৰ চাহেবে নিজৰ বানীত কৈছে যে- বেদ কতৰ বুঠে না ভাই, বুঠে হ্যায় সো সমঝে নাঁহী।

ভাৱাৰ্থ এয়ে যে - হে ভাই বন্ধু সকল বেদ-শাস্ত্ৰ মিছা নহয়। মিছা সিবিলাক যিয়ে বুজা নাই।

যি কাৰণে ভক্ত সমাজত যথেষ্ট হানি হৈছে। সকলোৱে নিজৰ অনুমান অনুযায়ী ঠগ গুৰুৰ দ্বাৰা নিৰ্দেশীত শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ সাধনাত লিপ্ত হৈ আছে। যাৰ দ্বাৰা মানসিক শান্তি নহয়, শাৰিৰীক সুখ, ঘৰ আৰু কাৰোৱাৰ লাভ, পৰমেশ্বৰৰ সাক্ষাৎকাৰ নহয় আৰু মোক্ষ প্ৰাপ্তি ইত্যাদি নহয়। এই সকলো বিলাক সুখ কেনেকৈ পায় আৰু এইবিলাক জানিবৰ বাবে মই কোন, কৰ পৰা আহিছো, কিয় জনম লওঁ, কিয় মৃত্যু হওঁ, আৰু কি কাৰণে দুখ ভোগ কৰো ? পিছে এই সকলো বিলাক কোনে ঘটাইছে ? আৰু পৰমেশ্বৰ কোন ? কেনেকুৱা, কত থাকে, আৰু

কেনেকৈ প্ৰাপ্তি ? ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱৰ পিতৃ-মাতৃ কোন ? আৰু কেনেকৈ কাল ব্ৰহ্মৰ জেলখানাৰ পৰা মুক্তি পাম তথা নিজৰ ঘৰলৈ (সংলোক) উভতি যাব পাৰিম। এই সকলো বিলাক এই “জ্ঞান গঙ্গা” পুথিৰ জৰিয়তে দৰ্শাই দিয়া হৈছে। যাতে সকলো ভক্ত আত্মাই ইয়াক পঢ়ি আত্ম কল্যাণ কৰিব পাৰে। এই পুথি সংগ্ৰহ ৰামপালজী মহাৰাজৰ মুখ নিশ্চিত বাণী সমূহৰ সংকলন আৰু পৱিত্ৰ সংগ্ৰহৰ লিখিত তথ্যৰ ওপৰত আধাৰিত। আমি পূৰ্ণ বিশ্বাস কৰো যে যি পাঠকে ৰুচিৰে সৈতে নিৰপেক্ষ আন্তৰিক ভাৱনাৰে অধ্যয়ন কৰি অনুসৰণ কৰিব তেওঁৰ কল্যাণ অৱশ্যে সম্ভৱ হব :-

আত্মপ্ৰাণ উদ্ধাৰ হী, এয়াসা ধৰ্ম নহী অউৰ। কোটা অশ্বমেধ যজ্ঞ, সকল সমানা ভৌৰ ॥
জীৱ উদ্ধাৰ পৰম পুণ্য, এয়াসা কৰ্মনহী অউৰ। মৰু স্থল কে মৃগ যো, সব মৰ গয়ে দৌৰ-দৌৰ ॥

ভাৱাৰ্থ- যদি এটা আত্মক সংভক্তি মার্গত লগাই তাৰ আত্ম কল্যাণ কৰা হয় তেনেহলে কোটি অশ্বমেধ যজ্ঞৰ ফল পায় তাৰ সমান একো ধৰ্ম নাই।

জীৱাত্মা উদ্ধাৰৰ বাবে কৰিবলগা কাৰ্য্য অৰ্থাৎ সেৱাতকৈ কোনো কাৰ্য্য শ্ৰেষ্ঠ নহয়। নিজৰ উদৰ পূৰণ কৰিবলৈ পশু-পক্ষীয়ে গোটেই দিনটো ভ্ৰমি ফুৰিব লগীয়া হয়। ঠিক তেনেকৈ সিজন ব্যক্তিয়ে যি পৰমাৰ্থী কাৰ্য্য নকৰে তেওঁ ভ্ৰমি ফুৰিব লাগে। পৰমাৰ্থী কৰ্ম সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম যিটো জীৱ কল্যাণৰ বাবে কৰিবলগীয়া কৰ্ম। জীৱ কল্যাণৰ কৰ্ম নকৰি সকলো মানুহ মৰুস্থলত হৰিণৰ নিচিনা দৌৰি দৌৰি মৰি যায়। কিছু দূৰত পানীয়েই পানী দেখা পাই আৰু দৌৰি গৈ দেখে যে পানী নাই বালি হে। আকৌ কিছু দূৰত বালিৰ ওপৰত পানী দেখা পাই শেষত সেই হৰিণৰ পানীৰ কাৰণে দৌৰী পিয়াহত অষ্ট কৰ্ত্ত শূকাই মৰে। ঠিক এনেকৈ যি প্ৰাণী এই কাল লোকত যত আমি বসবাস কৰি আছে। তেওঁ সেই হৰিণৰ নিচিনা সমানে সুখৰ আশা কৰে, যেনেকৈ নিঃসন্তানে ভাৱে যে সন্তান হলে তেওঁৰ সুখ হৈ যাব। সন্তান থকা বিলাকক সুধি চোৱা তেওঁলোকৰ অনেক সমস্যা শুনিবলৈ পাব, নিৰ্ধনীয়ে ভাবে যে তেওঁ ধন পালে সুখী হ'ব। যেতিয়া ধনবানৰ কুশল-মঙ্গল জানিবলৈ সোধ পোছ কৰিবা তেতিয়া সিহঁতৰ বহুত সমস্যা, প্ৰয়োজনৰ কথা শুনিবলৈ পাব। কোনোৱাই ৰাজ্য পালেই সুখ পালে বুলি ভাবে। এইটো তাৰ মহাভুল। ৰজা (মন্ত্ৰী, মূখ্যমন্ত্ৰী, প্ৰধান মন্ত্ৰী, ৰাষ্ট্ৰপতি) ৰে সপোনতো সুখ নহয়। যেনেকৈ চাৰি পাঁচ সদস্যৰ এটা পৰিয়ালৰ মূৰব্বীৰ নিজৰ পৰিয়ালৰ সকলো যা-যোগাৰ কৰোঁতে কিমান অসুবিধাৰ সমুখীন হবলগীয়া হয় ? ৰজাতো এটা ক্ষেত্ৰৰহে মূৰব্বী। তাৰ যোগাৰ যন্ত্ৰত সুখ সপোনতো নহয়। ৰজা বিলাকে মদ্যপান কৰি কিছু দুখ পাহৰি পেলায়। ৰাজকোষ ভৰাবলৈ জনসাধাৰণৰ পৰা কৰ আদায় কৰি লয়। অহা জনমত যি ৰজাই সত্য ভক্তি নকৰে, আকৌ পশু যোনি প্ৰাপ্ত হৈ প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ পৰা আদায় কৰা কৰৰ বিনিময়ত পশু হৈ পৰিশোধ কৰিব লাগে। যি মানুহ মনমুখী হৈ আৰু ঠগ গুৰুৰ দ্বাৰা দীক্ষিত হৈ ভক্তি আৰু ধৰ্ম কৰে তেওঁ ভাৱে যে ভৱিষ্যতে তাৰ সুখ হব, কিন্তু ইয়াৰ বিপৰীতে তাৰ দুঃখ পাবলগীয়াহে হয়। মহাত্মা কবীৰে কয় যে মোৰ এই জ্ঞান এনেকুৱা যে যদি জ্ঞানী ব্যক্তি হয় তেনেহলে ইয়াক শূনি অন্তৰত গাঁথি লব আৰু যদি মুৰ্খ হয় তেনেহলে ই তাৰ পক্ষে অবোধগম্য।

“কবীৰ, জ্ঞানী হো তো হৃদয় লগাই, মুৰ্খ হো তো গম না পাই”।

অধিক জানিবৰ বাবে অনুগ্ৰহ কৰি প্ৰৱেশ কৰক “জ্ঞান গঙ্গাৰ ভিতৰলৈ। এই কিতাপ পঢ়ি চুপ্ৰিম কোটৰ বৰিষ্ট অধিবক্তা শ্ৰী সুৰেশ চন্দ্ৰ বজ্জৰ্য এই কিতাপৰ নামতো “জ্ঞান সাগৰ” হব লাগিছিল ॥

“কলিযুগত সত্যযুগ”

(সন্ত বামপালজীৰ সংসঙ্গৰ বচনৰ পৰা উদ্ধৃত)

সত্যযুগ সেই সময়টোক কোৱা হয় যি যুগত অধৰ্ম নহয়। শান্তি থাকে। পিতাৰ আগত পুত্ৰৰ মৃত্যু নহয়, স্ত্ৰী বিধৱা নহয়। নীৰোগী শৰীৰ থাকে। সকলো মানুহে ভক্তি কৰে। পৰমাত্মাক ভয় কৰে কিয়নো তেওঁ আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ দ্বাৰা সকলো কৰ্মৰ পৰিচিত। মন, কৰ্ম, বাক্যৰ দ্বাৰা কাকো দুখ নিদিয়ে তথা দুৰাচাৰী নহয়। সতী সত্যবান স্ত্ৰী-পুৰুষ হয়। গছ-গছনিৰ আধিকা থাকে। সকলো মনুষ্যই বেদৰ বিহিত ভক্তি কৰে। বৰ্তমান কলিযুগ। এতিয়া অধৰ্ম বাঢ়ি গৈছে। কলিযুগত মানুহৰ ভক্তিৰ প্ৰতি আস্থা কমি গৈছে অথবা ভক্তি নকৰেই যদি কৰে সেয়া শাস্ত্ৰ বিধি বিপৰীত মনমনা ভক্তি কৰে। যিটো শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ মতে সেইয়া বৰ্জিত। যি কাৰণে পৰমাত্মাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ সেইয়া প্ৰাপ্ত নহয়। এই বাবে অধিকতৰ মানুহ নাস্তিক হৈ গৈছে। সোনকালে ধনী হবৰ বাবে যোছ, চুৰী, ঠগোবা চাতুৰী কৰিবলগীয়া হয়। কিন্তু এই বিধিৰে ধন লাভ নোহোৱাৰ বাবে পৰমাত্মাৰ ওচৰত দোষী হৈ যায় আৰু প্ৰাকৃতিক দুঃখ কষ্ট সহিবলগীয়া হয়। পৰমেশ্বৰৰ বিধি লিখন মানুহে পাহৰি যায় যে ভাগ্যত যিখিনি আছে তাতকৈ অধিক কেতিয়াও প্ৰাপ্ত নহয়। যদি অইন অবৈধ উপায়ে ধন অৰ্জিত কৰা হয় সেয়াও নিটিকে বা নেথাকে। যেনেকৈ এজন ব্যক্তি নিজৰ পুত্ৰক সুখী কৰিবৰ বাবে অবৈধ উপায়ে ধন উপাৰ্জন কৰিছিল। কিছু দিনৰ পিছত সেই পুতেকৰ দুয়োটা মুত্ৰাশয় বিকল হ’ল। যেনে তেনে কৰি মুত্ৰাশয় বদলাই ললে, তিনি লাখ টকা খৰচ হ’ল। যি ধন তেখেতে অবৈধ উপায়ে অৰ্জন কৰিছিল সেইখিনি সোপাকে খৰচ হৈ ওলাই গল ওপৰৰিঃ কিছু ধন ঋণ লবলগীয়া হ’ল। আকৌ পুতেকক বিবাহ কৰোৱাই দিলে। ছয় মাহৰ পিছত এক বাছ দুফটনাত এক মাত্ৰ পুতেকৰ মৃত্যু হ’ল। এতিয়া তেখেতৰ পুতেক আৰু অবৈধ উপায়ে অৰ্জন কৰা ধন নাথাকিল। বাকী কি থাকিল ? অবৈধ উপায়ে অৰ্জন কৰা ধনৰ পাপ, যি এতিয়াও বাকী আছে, তাক ভুগিবলৈ যাৰ যাৰ পৰা ধন আদায় কৰিছিল, সিহঁতৰ ওচৰত পশুহৈ জন্মি (যেনে - গাই, বলদ, গাখ) পৰিশোধ কৰিব লাগিব। কিন্তু পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মৰ ভক্তি সাধনা কৰা ভকতৰ ভাগ্য পৰমেশ্বৰে সলাই দিব পাৰে। কিয়নো পৰমেশ্বৰৰ গুণ বিলাকত লিখা আছে যে পৰমাত্মাই নিৰ্ধনীক ধনবান কৰিব পাৰে।

সত্য যুগত কোনো প্ৰাণীয়েই মণ্ডহ, ধপাত, মদ্যপান সেৱন তথা ভক্ষণ নকৰিছিল। কিয়নো তেওঁবিলাকে ইয়াৰ পৰা হোৱা অপকাৰৰ বিষয়ে জ্ঞাত আছিল।

মণ্ডহ খোৱাৰ পাপ - এসময়ত এজন সাধু নিজৰ শিষ্যৰ লগত কৰবালৈ ফুৰিবলৈ গৈছিল। তাত এজন ধীৱৰে (মাছ মৰা লোক) পুখুৰীৰ পৰা মাছ ধৰি আছিল। মাছ বিলাকে পানীৰ বাহিৰত ছটফটাই প্ৰাণ ত্যাগ কৰিছিল। শিষ্যই সুধিলে হে গুৰুদেৱ! এই অপৰাধী প্ৰাণীটোৰ কি দণ্ড হ’ব ? গুৰুৱে কলে হে পুত্ৰ সময় আহিলে মই তোমাক অৱগত কৰিম। চাৰি পাঁচ বছৰৰ পিছত দুয়ো গুৰু শিষ্যই কৰবালৈ যাবলৈ হাবিৰ মাজেৰে গৈ আছিল। বনৰ ভিতৰত এটা হাতী পোৱালী চিঞৰি আছিল। খেলা-ধুলা কৰিবৰ সময়ত হাতী পোৱালীটো দুজুপা গজি উঠা গছৰ মাজত সোমাই পৰিছিল আৰু যেনে তেনে ওলাই যাওঁতে তাৰ শৰীৰৰ ছাল উৰালি গৈছিল আৰু সেইবোৰ ঘাঁ হৈছিল। তাৰ শৰীৰৰ গোটেই ঘাঁ বিলাকত পোকে ধৰিছিল। যি পোক বিলাকে তাক খাই আছিল। সেই হাতী পোৱালীটোৱে আৰ্তনাদেৰে চিঞৰি আছিল। শিষ্যই

গুৰুদেৱক সুখিলে, হে গুৰুদেৱ। এই প্ৰাণীটোৱে কোনটো পাপৰ কাৰণে দণ্ড ভুগিছে ? গুৰুদেৱে কলে হে পুত্ৰ! এইটো সেই ধীৱৰজন যিয়ে পুখুৰীৰ পৰা মাছ ধৰিছিল আৰু তুমি দেখিছিল।

মদ্যপান (মদ, চুলাই) কিমান পাপ - মদ্যপান কৰা সকলে ৭০ জনম কুকুৰ হৈ ভূগিব লাগিব। মল-মূত্ৰ খাই ফুৰিব লাগে। অইন কষ্টও ভূগিব লাগে আৰু মদে শৰীৰৰ বহুত হানিও কৰে। শৰীৰৰ চাৰিটা গুৰুত্ব পূৰ্ণ অঙ্গ আছে। হাওঁফাওঁ, যকৃত, মূত্ৰাশয় আৰু হৃদয়। মদে এই চাৰিও অঙ্গ হানি কৰে। মদ্যপান কৰি মানুহ, মানুহ হৈ নেথাকি পশুতুল্য আচৰণ কৰিবলগীয়া হয়। নলা-নৰ্দমাত বাগৰি পৰা, ব্যৱহাৰ্য্য বস্ত্ৰত মলমূত্ৰ কৰা, বমি কৰা সাধাৰণ ঘটনা। ধন হানী, মান হানী, ঘৰত অশান্তি বিয়পোৱা মদ্য পান কৰাৰ কাৰণে হয়। মদ্যপান সত্যযুগত নহৈছিল। সত্যযুগত সকলো মানুহেই পৰমাত্মাৰ বিধান অৱগত আছিল। যি কাৰণে সুখৰ জীৱন যাপন কৰিব পাৰিছিল।

গৰীব : মদিৰা পিঁৱে কঢ়ুৱা পানী, সত্তৰ জনম সোৱান কে জানী।

দূৰাচাৰ কৰা কিমান পাপ :-

পৰদ্বাৰ স্ত্ৰী কা খোলৈ, সত্তৰ জনম অন্ধা হো ডোলে ॥

পূজনীয় কবীৰ পৰমেশ্বৰে বৰ্ণনাইছে যে যি ব্যক্তি কোনো পৰস্ত্ৰীৰ লগত দুষ্কৰ্ম কৰে, তেওঁ ৭০ জনম অন্ধ হৈ ভূগিব লাগে। বুদ্ধিমান ব্যক্তিয়ে এনে আপদ কেতিয়াও চপাই নলয়। মুখই এনে কাৰ্য্য কৰে। যেনেকৈ জুইত হাত সুমুৱাই দিয়াৰ অৰ্থ মৃত্যু চপাই লোৱা। যেনেকৈ যদি কোনো ব্যক্তিয়ে বেলেগৰ খেতি পথাৰত বীজ সিছে তেনেহলে তেওঁ এজন মহা মূৰ্খ। বুদ্ধিমান ব্যক্তিয়ে এনে কাম কেতিয়াও নকৰে। বেশ্যা গমনো এনেকুৱাই যেনেকৈ মোনাৰ ভিতৰত বহুমূল্য গেমৰ বীজ ভৰাই নৰ্দমাত পেলাই দি অহা। এনে কাম বুদ্ধিমান ব্যক্তিয়ে কেতিয়াও নকৰে অথবা হয়তো মহামূৰ্খ নাইবা নিলাজ মদাহী আৰু দুৰ্জন ব্যক্তিয়েহে কৰিব পাৰে। বিচাৰ কৰিবলগীয়া বিষয় এইটোৱে যে যি পদাৰ্থ শৰীৰৰ পৰা নিৰ্গত হৈ আনন্দ অনুভৱ কৰায় যদি সেইটোক শৰীৰত সুৰক্ষিত ৰাখিব পৰা যায় তেনেহলে কিমান আনন্দ দিব। দীৰ্ঘায়ু, সুস্থ শৰীৰ, সুস্থ মস্তিষ্ক, শূৰ বীৰতা তথা আনন্দ ফুৰ্তি প্ৰদান কৰিব। যি পদাৰ্থৰ দ্বাৰা অমূল্য শিশুৰ উৎপন্ন হয়। তাক নষ্ট কৰা শিশু নিধন তুল্য। এই বাবে দুৰাচাৰ কৰা তথা অনাৱশ্যক ভোগ বিলাস বৰ্জনীয়।

ধপাত সেৱন কিমান পাপ ? পৰমেশ্বৰ কবীৰ মহাত্মাই বৰ্ণনাইছে যে :-

সুৰাপান মদ্য মাংসাহাৰী, গমন কৰৈ ভোগে পৰ নাৰী।

সত্তৰ জনম কটত হ্যায় শিশম, সাক্ষী সাহিব হ্যায় জগদীশম।

পৰদ্বাৰ স্ত্ৰী কা খুলৈ, সত্তৰ জনম অন্ধা হো ডালৈ ॥

সো নাৰী জাৰী কৰৈ, সুৰা পান সোঁবাৰ। এক ছিলুম হুককা ভৰে, ডুবৈ কালী ধাৰ।

ওপৰত বৰ্ণিত হৈছে যে মদ্যপান কৰা সকল ৭০ জনম কুকুৰ হৈ ভূগিব লাগিব। আকৌ মল-মূত্ৰ খাই ঘূৰি ফুৰিব লাগিব। পৰস্ত্ৰী গমন কৰা সকলে ৭০ জনম অন্ধ হৈ ভূগিব লাগিব। মণ্ডুহ খোৱা সকলে মহাকষ্টৰ ভাগীদাৰি হব লাগিব। ওপৰোক্ত সকলো পাপ শ শ বাৰ কৰা সকলৰ যি পাপ হয়, সেইটো এবাৰ হুকা সেৱন কৰাতো অৰ্থাৎ ধপাত সেৱন কৰোৱাত যিয়ে সহযোগ দিয়ে তাৰো হয়।

ধপাত সেৱন কৰা সকলে হুঙ্কা, বিৰি, ছিগাৰেট নাইবা অইন উপায়ে সেৱন কৰা ধপাত পান কৰা সকলৰ কি পাপ লাগিব ? যোৰ পাপৰ ভাগীদাৰী হ'ব। এজন ব্যক্তি যি ধপাত সেৱন কৰে তেওঁ যেতিয়া হুঙ্কা নাইবা বিৰি ছিগাৰেট সেৱন কৰি ধোঁৱা এৰি দিয়ে তেতিয়া সেই ধোঁৱাই তাৰ ওচৰৰ কন কন শিশু বিলাকৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি প্ৰচুৰ হানি কৰে। আকৌ সেই শিশু বিলাকে দেখা-দেখিকৈ বেয়াটোকে গ্ৰহণ কৰে আৰু সিহঁতৰ স্বাস্থ্য দিনক দিনে বেয়াৰ ফালে ঢাল খায়। এজন বৃদ্ধাই সন্ত ৰাম পালজী মহাৰাজৰ শিষ্যক সুধিলে যে তোমালোকৰ গুৰুৱে বৃদ্ধ সকলৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰা মানা কৰিছে। মোৰ নাতিয়ে মোক কলে যে, “ককা মই আৰু আপোনাক হুঙ্কাত ধপাত সজাই দিব নোৱাৰিম। মোৰ পাপ লাগিব আৰু কলে ককা এৰি দিয়ক। হুঙ্কা হুপিলে যোৰ পাপ লাগে।”

অৱতাৰৰ পৰিভাষা

“অৱতাৰ” শব্দৰ অৰ্থ হৈছে ওপৰ স্থানৰ পৰা তলৰ স্থানলৈ নামি অহা। বিশেষকৈ এই শুভ শব্দখিনি সেই উত্তম আত্মাৰ বাবে প্ৰয়োগ হয় যিয়ে পৃথিৱীত কিছুমান অদ্ভুত চমৎকাৰ কাৰ্য্য কৰে। যাক পৰমাত্মাই পঠোৱা বুলি মনা হয় বা স্বয়ং পৰমাত্মাই ধৰাতললৈ আগমন হয়। শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১ৰ পৰা ৪ তথা ১৬-১৭ ত তিনি পুৰুষ (প্ৰভু-ঈশ্বৰ)ৰ জ্ঞান আছে।

১) ক্ষৰ পুৰুষ যাক ব্ৰহ্ম কোৱা হয়। যাক ওঁ নামেৰে ভক্তি কৰা হয়। যাৰ প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ১৩ বৰ্ণিত আছে।

২) অক্ষৰ পুৰুষ যাক পৰব্ৰহ্ম বুলি কোৱা হয় যাৰ ভক্তি মন্ত্ৰ হ'ল তৎ যিটো সাংকেতিক প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৭ শ্লোক ২৩ ত বৰ্ণিত আছে।

৩) উত্তম পুৰুষ তুঃ অন্য - শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষ পৰমাত্মা তো ওপৰোক্ত দুয়ো পুৰুষ (ক্ষৰ পুৰুষ তথা অক্ষৰ পুৰুষ)ৰ পৰা অইন এজন। তেওঁ পৰম অক্ষৰ পুৰুষ হয় যি গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ১ৰ উত্তৰত অধ্যায়, ৮ৰ শ্লোক ৩ ত কৈছে যে তেওঁৰে পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম। এওঁৰ জাপ মন্ত্ৰ “সৎ” যি সাংকেতিক। এই পৰমেশ্বৰক পালেহে সাধকে পৰম শান্তি আৰু সনাতন পৰম ধাম প্ৰাপ্ত হয়। প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৮ ৰ শ্লোক ৬২ত এই পৰমেশ্বৰ (পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম) গীতা জ্ঞান দাতাৰ পৰা বেলেগ অইন এজন। অধিক জ্ঞান পাবলৈ অনুগ্ৰহ কৰি সংলোক আশ্ৰম বৰৱালাৰ পৰা “জ্ঞান গঙ্গা” পুথিখন প্ৰাপ্ত কৰক। অৱতাৰ দুই প্ৰকাৰে হয়। ওপৰত কোৱাৰ দৰে এতিয়া আপোনালোকে জানিছে যে মূখ্যত তিনি পুৰুষ প্ৰভু। যাৰ উল্লেখ কৰা হৈছে। আমাৰ বাবে মূখ্যত দুই প্ৰকাৰ প্ৰভুৰ ভূমিকা থাকে।

১. ক্ষৰ পুৰুষ (ব্ৰহ্ম) :- যি গীতা অধ্যায় ১১ৰ শ্লোক ৩২ত নিজকে কাল বুলি কৈছে।

২. পৰম অক্ষৰ পুৰুষ (পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম) :- যাৰ বিষয়ে গীতাত ৮ অধ্যায়ৰ শ্লোক ৩ তথা ৮, ৯, ১০ আকৌ গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১ৰ পৰা তথা ১৭ত বৰ্ণনাইছে।

ব্ৰহ্ম (কাল) ৰ অৱতাৰৰ বিষয়ে

গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৭.

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।

अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् । ७ ।

যদা, যদা, হি, ধৰ্মস্য, গ্লানিঃৰ্ভবতি, ভাৰত,

অভ্যুত্থানম, অধৰ্মস্বা, তদাত্মানাম, সৃজামিহম্ । ৭ ॥

অনুবাদ :- (ভাৰত) হে ভাৰত। (যদা, যদা) যেতিয়াই, যেতিয়াই, (ধৰ্মস্ব) ধৰ্মৰ (গ্লানি) হানি আৰু (অধৰ্মস্ব) অধৰ্মৰ (অভ্যুত্থানম) উৎপত্তি (ভৰতি) হয় (তদা, হি) তেতিয়াই (অহম) মই (আত্মানম) নিজ অংশৰ অৱতাৰ (সৃজামি) ৰচনা কৰো অৰ্থাৎ উৎপন্ন কৰো। (৭)

যেনে শ্ৰীমদ্ভগৱত গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৭ গীতা জ্ঞান দাতাই কৈছে যে যেতিয়াই যেতিয়াই ধৰ্মৰ গ্লানি উৎপন্ন হয়, ধৰ্মৰ ক্ষতি হয় আৰু অধৰ্ম বাঢ়ি গৈ থাকে তেতিয়া মই (কালব্ৰহ্ম-ক্ষৰ পুৰুষ) নিজ অংশ অৱতাৰ ৰচনা কৰো অৰ্থাৎ উৎপন্ন কৰো।

যেনে শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ আৰু শ্ৰীকৃষ্ণদেৱ যাক কাল ব্ৰহ্মই পৃথিৱীত অৱতৰণ কৰোৱাইছিল। যাক স্বয়ং বিষ্ণুদেৱে বুলি মনা হয়।

ইয়াৰোপৰি আৰু ৮ অৱতাৰৰ কথা কোৱা আছে যি শ্ৰীবিষ্ণুদেৱে স্বয়ং নিজে নাই তাৰ পৰিৱৰ্তে নিজৰ লোক (ধাম) ৰ পৰা তাৰ কৃপা পাত্ৰ পৱিত্ৰ আত্মাক পঠাই দিয়ে। সিহঁতকো অৱতাৰ কোৱা হয়। কোনো কোনো পুৰাণত ২৫ অৱতাৰৰ উল্লেখ পোৱা যায়। কালব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষ) ই পঠোৱা অৱতাৰে পৃথিৱীত বাঢ়ি অহা অন্যায়, অধৰ্মৰ বাবে হত্যা, নিধন যজ্ঞ অৰ্থাৎ সংহাৰ কৰে।

উদাহৰণস্বৰূপে :- শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ দেৱ আৰু শ্ৰীকৃষ্ণ চন্দ্ৰ দেৱ, শ্ৰী পৰশুৰাম দেৱ তথা শ্ৰী নিষ্কলংক দেৱ (যি এতিয়াও আহিবলৈ বাকী আছে, কলিযুগৰ অন্তত আহিব)। এই সকলো অৱতাৰে ঘোৰ সংহাৰ কাৰ্য্য কৰোৱাই অধৰ্মক নাশ কৰিব। বিধৰ্মী সকলক নিধন কৰি জগতত শান্তি স্থাপনৰ চেষ্টা কৰে। কিন্তু শান্তিতকৈ অশান্তিহে বাঢ়ি যায়। যেনে শ্ৰীৰাম চন্দ্ৰই ৰাৱনক মাৰিবৰ বাবে যুদ্ধ কৰিছিল। যুদ্ধত কোটি কোটি মানুহৰ মৃত্যু হৈছিল। যত ধৰ্মী-অধৰ্মী উভয়ে নিধন হৈছিল। আকৌ সিবিলাকৰ বিধৱা স্ত্ৰী, সৰু ডাঙৰ লৰা-ছোৱালী অৱশেষ ৰৈ যায়। সিবিলাকৰ জীৱন নৰকত পৰিণত হয়। বিধৱা সকলক অহিন পুৰুষে নিজৰ কামনাৰ চিকাৰ হয়। জীয়াই থকাৰ সমস্যাই বহুতো সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰে। এই বিধি শ্ৰীকৃষ্ণই প্ৰয়োগ কৰিছিল, আৰু পৰশুৰামেও কৰিছিল। এই বিধিৰে কাল ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষ)ৰ দশম অৱতাৰ উৎপন্ন হ'ব। তেওঁৰ নাম নিষ্কলংক হব। তেওঁ কলিযুগৰ অন্তত অৱতাৰ হব। যিটো হৰিশ চন্দ্ৰ ৰজাৰ আত্মা হব। তেওঁ সম্বল নগৰৰ শ্ৰীবিষ্ণু দত্তৰ ঘৰত জন্ম গ্ৰহণ কৰিব। সেই সময়ত সকলো মানুহ অন্যায়, অত্যাচাৰী হৈ যাব। সেই সকলক নিধন কৰিব। সেই সময়ত যি মনুষ্যই পৰমাত্মাক ভয় কৰি চলিব সেই সকল সদাচাৰীক এৰি বাকী সকলোকে নিপাত কৰিব। এই বিধি হ'ল কাল ব্ৰহ্মৰ (ক্ষৰ পুৰুষ) দ্বাৰা উৎপন্ন অৱতাৰৰ যোগে যোগে অধৰ্মক নাশ কৰি শান্তি স্থাপন কৰা বিধি।

পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ সংপুৰুষ অৱতাৰৰ সূচনা

১. পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম স্বয়ং পৃথিৱীত অৱতৰণ কৰে। তেওঁ স্বশৰীৰে আছে। আকৌ স্বশৰীৰে উভতি যায়। এনেকুৱা লীলা তেওঁ দুই ধৰণেৰে কৰে।

ক = প্ৰত্যেক যুগত শিশুৰূপে কোনো সৰোবৰৰ পদুম ফুলৰ ওপৰত অৱতৰণ হয়। তাৰ পৰা কোনো নিঃসন্তান দম্পতিয়ে তেওঁক তুলি লৈ যায়। আকৌ লীলা কৰি ডাঙৰ হয় আৰু আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ প্ৰচাৰ কৰি অধৰ্মক নাশ কৰে। সৰোবৰৰ মাজত পদুম ফুলৰ ওপৰত অৱতাৰিত হোৱা কাৰণে পৰমেশ্বৰক নাৰায়ণ বুলি কোৱা হয় (নাৰ - জল, পানী, আয়ন-অহা, আগমন কৰা অৰ্থাৎ

যাক পানীত নিবাস কৰা নাৰায়ণ বুলি কোৱা হয়।

খ = যেতিয়াই ইচ্ছা কৰে জীৱিত সাধু সন্তৰ ৰূপত নিজ ধাম সৎলোকৰ পৰা পৃথিৱীত পদাৰ্পন কৰে আৰু দৃঢ়পুণ্যৱান আত্মক জ্ঞান প্ৰদান কৰে। সেই পুন্যাত্মাই জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰি অধৰ্মক নাশ কৰে। তেওঁকো পৰমেশ্বৰে পঠোৱা অৱতাৰ হয়।

কলিয়ুগত পূণ্য জেঠ মাহৰ পূৰ্ণিমাৰ সম্বন্ধত : ১৪৫৫ (চন ১৩৯৮)ত পূৰ্ণৱদ্ধ কবীৰ পৰমেশ্বৰে সত্যলোকৰ পৰা আহি কাশী চহৰৰ কাষৰ লহৰ তাৰা নামৰ সৰোবৰৰ পদুম ফুলৰ ওপৰত কনমানি শিশুৰূপে বিৰাজমান হয়। তাৰ পৰা নীৰু আৰু নীমা যি শিপিনী (তাঁতশাল বোৱা) দম্পতি আছিল, তেওঁক উঠাই লৈ আহে। শিশু ৰূপ ধাৰী পৰমেশ্বৰ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ২৫ দিন পৰ্যন্ত একো আহাৰ কৰা নাছিল। নীৰু তথা নীমা জনমাত বামুণ আছিল। তেওঁ বিলাকে শিৱৰ পূজাৰী আছিল। মুছলমানৰ দ্বাৰা বল পূৰ্বক মুছলমান সজোৱা কাৰণে শিপিনীৰ কাম কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলগা হৈছিল। শিশুৱে একো নুখুৱা দেখি অৱস্থা দেখি নীমাই নিজৰ ইষ্টদেৱ শিৱক স্মৰণ কৰিছিল। শিৱই সাধুবেশত তালৈ আহে আৰু শিশুৰূপী কবীৰ পৰমেশ্বৰক দেখে। শিশুৰূপী কবীৰে শিৱক কলে যে আপুনি এওঁলোকক কওক যাতে এজনী কুমাৰী গাই যোগাৰ কৰি আনে। তাই আপোনাৰ আশীৰ্বাদত গাখীৰ দিব। সেইমতেই কৰা হ'ল। কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ আদেশানুযায়ী ভগৱান শিৱই কুমাৰী গাইৰ ককালত এচাপৰ মাৰি দিলে। সেই সময়তে কুমাৰী গাইয়ে গাখীৰ নিগৰাবলৈ ধৰিলে। এটা মাটিৰ কলহ তলত ৰখা হ'ল। পাত্ৰটো উপচি পৰাত গাখীৰ পৰা বন্ধ হ'ল। আকৌ প্ৰতিদিন কুমাৰী গাইৰ হাৰ তলত পাত্ৰ ৰাখিলেই গাখীৰ ওলাই পৰে। তাক বাল্যৰূপী কবীৰ পৰমেশ্বৰে গ্ৰহণ কৰে। বোৱনী (শিপিনী, তাতী) ৰ ঘৰত পালন পোষণ হোৱা কাৰণে ডাঙৰ হৈ কবীৰ পৰমেশ্বৰে তাতশাল বৰলৈ ধৰিলে আৰু নিজৰ পবিত্ৰ আত্মাক লগ কৰিবলৈ ধৰিলে। সিহঁতক তত্ত্বজ্ঞান বুজালে তথা নিজেও তত্ত্বজ্ঞান প্ৰচাৰ কৰি অধৰ্মক নাশ কৰিলে। আকৌ যিয়ে পৰমেশ্বৰক জীৱিত মহাত্মা ৰূপত পোৱা সকলক সচখণ্ড (সত্যলোক)ত লৈ গৈ দেখুৱাই ওভোতাই আনিলে। তেওঁ বিলাকক আধ্যাত্মিক জ্ঞান প্ৰদান কৰি নিজৰ লগত পৰিচয় কৰোৱালে। তেওঁ সেই পৰমেশ্বৰ (সত্যপুৰুষ)ৰ অৱতাৰ আছিল। সিবিলাকেও পৰমেশ্বৰৰ পৰা পোৱা জ্ঞানৰ আধাৰত অধৰ্মক নাশ কৰিছিল। সেইবিলাক অৱতাৰ কোন কোন হ'ল ?

(১) আদৰণীয় ধৰ্মদাস জী (২) আদৰণীয় মুলুকদাসজী (৩) আদৰণীয় নানক দেৱ চাহেৱ জী (শিখ ধৰ্মৰ প্ৰবৰ্তক) (৪) আদৰণীয় দাদু চাহেৱ জী (৫) আদৰণীয় গৰীবদাস সাহেব জী, গাওঁ-চুড়ানী, জিলা - ৰাজ্জৰ (হৰিয়ানাতালা) তথা আদৰণীয় ঘীসা দাস চাহেৱ জী গাওঁ - খেখড়া, জিলা - মেৰঠ (উত্তৰ প্ৰদেশ) এই সকল পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম (সত্য পুৰুষ)ৰ অৱতাৰ আছিল। নিজৰ কাৰ্য্য সমাপন কৰি গুচি গৈছিল। অধৰ্মক নাশ কৰিছিল। যি কাৰণে জনতাই বহু সময়লৈ দোষযুক্ত হোৱা নাছিল। বৰ্তমানে সাধু সন্তৰ অভাৱ নাই কিন্তু শান্তিৰ নাম নাই। কাৰণ এইটোৱে যে এই সাধু সকলৰ ভক্তি সাধনা শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ। যি কাৰণে সমাজত অধৰ্ম বাঢ়ি গৈছে। এই সাধু মহন্তৰ পথ, মত জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰোতে হেজাৰ বছৰ পাৰ হৈ গল কিন্তু অধৰ্ম নকমি বাঢ়িহে গৈ আছে।

সত্যপুৰুষৰ বৰ্তমান অৱতাৰ

যি সত্য ভক্তি তথা তত্ত্বজ্ঞানৰ প্ৰচাৰ পূৰ্বোক্ত পৰমেশ্বৰৰ অৱতাৰ সন্ত সকলে কৰিছিল,

যত সকলোৰে মাজত প্ৰেম, অসহায়, দুৰ্বল ব্যক্তিক সহায় কৰা, এজনৰ দুঃখত দুঃখী হোৱা আদি সেই শাস্ত্ৰবিধি অনুসাৰ সাধনা তথা আধ্যাত্মিক যথার্থ জ্ঞান বৰ্তমান সাধু ৰামপাল দাস জী মহাৰাজক পৰমেশ্বৰ কবীৰে দান কৰিছে। মাৰ্চ ১৯৯৭ ইং ফাগুণ মাহৰ শুক্ল পক্ষৰ প্ৰথম দিনাই দহ বজাত জীৱিত মহাত্মা ৰূপত সত্য লোকৰ পৰা আহি সাধু ৰাম পাল দাস মহাৰাজক সত্য নাম তথা সাৰ নাম দান কৰাৰ আদেশ দি অৰ্জুৱান হয়।

সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজো পৰমেশ্বৰ (পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম)ৰ সেই অৱতাৰ বিলাকৰ এজন যি আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ দ্বাৰা অধৰ্মক নাশ কৰে। এতিয়া বিশ্বলৈ শান্তি আহিব। সকলো ধৰ্ম আৰু পন্থৰ মানুহে এক হৈ প্ৰেম আৰু ভক্তি ভাবে বসবাস কৰি থাকিব। ৰাজ নেতাও নিৰ্ভীমানী, ন্যায্যকাৰী তথা পৰমাত্মাক ভয় কৰি কাম কাজ কৰিব। ৰাইজৰ সেৱক হৈ নিৰপেক্ষ ভাৱে কাম কাজ কৰিব। পৃথিৱীত পুনঃ সত্যযুগৰ নিচিনা স্থিতি হ'ব। বৰ্তমান পৃথিৱীৰ সেই অৱতাৰ সাধু ৰামপাল দাস জী মহাৰাজ। এতিয়া ঘৰে ঘৰে পৰমেশ্বৰৰ জ্ঞানৰ চৰ্চা হ'ব। যত গাওঁ, চহৰ আৰু পাৰ্কত বহি তাচ খেলে, কোনোৱাই ৰাজনীতিৰ কথা কয় কোনোৱাই নিজৰ পো-বোৱাৰীৰ ভাল-বেয়া চৰ্চা কৰে তাত পৰমেশ্বৰৰ মহিমাৰ কথা চৰ্চা হ'ব তথা "জ্ঞান গঙ্গা" কিতাপৰ লিখিত জ্ঞানৰ ওপৰত বিচাৰ বিশ্লেষণ হ'ব। পৰমাত্মাৰ মহিমাৰ কথা চৰ্চা কৰা মাত্ৰেই জীৱ পুন্যৰ ভাগী হ'ব। পিছত শাস্ত্ৰবিধি মতে ভক্তি সাধনা কৰি জীৱন সুখী কৰিব তথা আত্ম কল্যাণ কৰিব। আকৌ কলিযুগত পৃথিৱীত ওপৰত সত্যযুগ, আহিব। সাধু ৰামপাল দাস জী মহাৰাজ বাস্তৱিক বৰ্তমান সময়ত পৃথিৱীৰ ওপৰত অৱতাৰ। অধিক জানিবৰ কাৰণে অনুগ্রহ কৰি পঢ়ক "জ্ঞান গঙ্গা" (সম্পূৰ্ণ)।

ফ্লেৰেৰেণ্ড বাৰে-বাৰে এই সন্তৰ অথৱা দিব্য মহাপুৰুষজনৰ উল্লেখ কৰিছে। লগতে এইটোও কৈছে যে ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰৰ ফালে কোনো এক পবিত্ৰ স্থানত তেওঁ উপস্থিত আছে।

বান্ধৱ সকল ওপোৰোক্ত ভৱিষ্যবানী আৰু বৰ্তমানৰ বাণী আছে যি থিয়ৈ-থিয়ৈ পৰম সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ ওপৰত বিদ্যমান হয় আৰু ইয়াৰ সমৰ্থন অইন ভবিষ্য বানী বোৰেও কৰে। যি আগলৈ লিখা হৈছে।

প্ৰশ্নঃ- এজন সংস্কৃত পণ্ডিতে কয় আপোনাৰ গুৰু দেৱ সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজে সংস্কৃত নাই পঢ়া। আৰু কোৱা যে তেও শ্ৰীমদ ভাগৱত গীতাৰ যথার্থ অনুবাদ কৰি ভক্তৰ সমাজক দিছে। কেনেকৈ সম্ভৱ হব পাৰে।

উত্তৰঃ- সন্ত ৰাম পাল দাস মহাৰাজৰ ভকতে উত্তৰত কয় পণ্ডিত (শাস্ত্ৰী) তেওঁকে পৰমেশ্বৰ অৱতাৰ বুলি কয়। ভাষা জ্ঞান নোহোৱা সত্ত্বেও যথার্থ অনুবাদ কৰিব পাৰে। কাৰণ পৰমেশ্বৰ সৰ্বজ্ঞ। সেই গুণৰ দ্বাৰা পঠোৱা অৱতাৰ হয়। তেনে অৱতাৰেই সন্ত ৰাম পাল দাস মহাৰাজ। আপুনি গীতা আৰু বেদৰ অনুবাদ অসম্ভৱ বুলি কয় তেওঁতো বাইবেল আৰু কোৰাণৰ যথার্থ ৰূপত বুজাইছে। যি নেকি খৃষ্টীয়ান ধৰ্মৰ, ফাডৰ পাদৰী আৰু মুছলমান ধৰ্মৰ মুন্না আৰু কাজী সকলে আজিলৈকে বুজিব পৰা নাই।

আমেৰিকা মহিলা ভৱিষ্যত বক্তা ফ্লেৰেৰেণ্ডৰ মহত্ব পূৰ্ণ ভৱিষ্য বাণী

আমেৰিকা বিশ্ব বিখ্যাত ভৱিষ্য বক্তা ফ্লেৰেৰেণ্ডৰ নিজৰ ভৱিষ্যত বাণীত বহুত বাৰ ভাৰতৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। দ. ফাল আফ সেনশ্ৰাসেনল কালচাৰ নামৰ নিজৰ কিতাপত উল্লেখ কৰিছে ২০০০ চন আৰম্ভ হোৱাৰ আগতে প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্য বেয়াকৈ বিঘিনি ঘটিব আৰু মানুহৰ মাজত আক্ৰোশ ভাব জাগিব। অন্যায়া, অনিতি নিজৰ সিমা পাৰ কৰিব। পশ্চিম দেশৰ ভোগ

বিলাসত জীৱন ধাৰণ কৰা সকলৰ জীৱনলৈ হতাশ, মনৰ চনচল আৰু অশান্তি হ'ব। মানৱক তৃপ্ত কৰিব নোৱাৰা অভিলাশে চানি ধৰিব। যাৰ বাবে সমাজত মানৱতা অৱনতি হ'ব। চাৰিওফালে হিংসা, অত্যাচাৰ পৰিৱেশ হ'ব। পৰিণতি স্বৰূপে জন সাধাৰণৰ মাজতে সাহাৰাৰ পৰিস্থিতি সৃষ্টি হ'ব। ঠিক সেই সময়তে ভাৰতবৰ্ষত উজাগৃত হোৱা এটা নতুন বিচাৰ ধাৰাই সাহাৰাৰ কৰুণ পৰিস্থিতিক সমাপ্তি কৰিব। এই বিচাৰ ধাৰাক বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীয়েও সৃষ্টি দিয়ে আৰু এজনে আনজনৰ প্ৰতি উদাৰ ভাৱৰ মহত্বক বুজাব। ধৰ্ম আৰু বিজ্ঞানৰ মাজতো যে মত বিৰোধ নাই তাকো সৰল ভাৱে বুজাব আধ্যাত্মিকতা বাদৰ উচ্চতা আৰু ভৌতিক বাদৰ ফোপোলা পন সকলোৰে আগত দাঙি ধৰিব। সমাজৰ মধ্য শ্ৰেণী মানুহে এই বিচাৰ ধাৰাত বহুত প্ৰভাৱিত হ'ব।

এই মধ্য শ্ৰেণী মানুহে সকলো শ্ৰেণী মানুহক ভাল সমাজৰ নিৰ্মাণৰ বাবে প্ৰেৰণাৰে উচ্চাসিত কৰিব। এই নতুন বিচাৰ ধাৰায়ে সম্পূৰ্ণ বিশ্বতে চমৎকাৰ পৰিৱৰ্তন আনিব।

মই নিজৰ ষষ্ঠ অতিহিন্দীয় শক্তিকে অনুভৱ কৰিছো এই মহান বিচাৰধাৰাক জন্ম দিয়া মহান সন্ত ভাৰতত জন্ম হ'ল। মহান সন্তৰ অজস্বী ব্যক্তিত্বৰে সকলোকে প্ৰভাৱ আৰু চমৎকাৰ কৰিব। তেখেতৰ বিচাৰ ধাৰাই লুপ্ত আধ্যাত্মিক বাদক পুনৰ নতুন কৈ সৰল স্থিতিত আনিব। চাৰিওফালে আধ্যাত্মিক বাদৰ পৰিৱেশ হ'ব। মহান সন্ত বিচাৰ ধাৰাৰে প্ৰভাৱিত মানৱ বিশ্ব কল্যাণৰ বাবে পশ্চিম দেশলৈ যাব। লাহে লাহে এচিয়া, ইউৰোপ আৰু আমেৰিকাত এই বিচাৰ ধাৰাই বিস্তাৰ কৰিব। মহান সন্তৰ নতুন বিচাৰ সমগ্ৰ বিশ্ব প্ৰভাৱিত হ'ব আৰু তেওঁ চৰণৰ চিহ্নতে সমাজ চলিব। পশ্চিম দেশৰ লোকে তেওঁক ইৰ্ষা মুচলমানে সত্য দয়ালু, আল্লা আৰু এচিয়া লোক সকলে তেওঁক ভগৱানৰ অৱতাৰ বুলি মানিব।

মহান সন্তৰ বিচাৰ ধাৰাই বৌদ্ধিক ক্ৰান্তী হ'ব। বুদ্ধিজীৱি সকলৰ মান্যতা বদলি হ'ব। ভগৱানৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু বিশ্বাস কোঁহ ফুটিব, ফ্লোৰেন্সে কৈছে, সেই মহান সন্ত ভাৰতত জন্ম হ'ল। তেওঁ এই মহান সন্তৰ দ্বাৰা বৰ প্ৰভাৱিত। নিজৰ দ্বিতীয় পুথি গল্ডেন লাইট অফ ন্যু এৰা তেওঁ লিখিছে - যেতিয়া মই ধ্যান লগাও প্ৰায়ে এজন সন্তক দেখা পোঁও। বগা বৰণ, চুলি পকা তেওঁ মুখ মণ্ডলত দাড়ী আৰু মুছ নাই। তেওঁ চেহেৰা প্ৰকাশ শক্তিকে আবৃত। তেওঁ শৰীৰ ওপৰত আকাশৰ নক্ষত্ৰ পোহৰে একেৰাহে প্ৰভাৱিত কৰি থাকে। মই দেখি আছো সেই মহান সন্তই নিজৰ কল্যাণময় বিচাৰ ধাৰা আৰু নিজৰ সং চৰিত্ৰ প্ৰৱল অনুযায়ীয়ো শক্তিকে সম্পূৰ্ণ বিশ্বতে নতুন জ্ঞান প্ৰকাশ প্ৰসাৰিত কৰিছে।

তেওঁ ইমান শক্তিশালী প্ৰকৃতি পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰে। নিজৰ কাৰ্য্য বৈজ্ঞানিক দৰে কৰিব। তেখেতৰ কৃপা আৰু যত্নৰে মানৱৰ সভ্যতাত নতুন জাগৃতি আহিব। বিশ্বৰ জন সমুদায়লৈ নতুন চেতনা সম্প্ৰসাৰ হ'ব। লোকশক্তি এটা নতুন ৰূপত প্ৰতিফলিত হ'ব যাৰ দ্বাৰা দেশৰ শাসন কৰ্তা সকলৰ মন মানি ওপৰত প্ৰতিবন্ধ লাগিব। মানসিক চিকিৎসক আৰু সনোহন কলা বিশ্ব প্ৰসিদ্ধ জ্ঞাতা ডাঃ মৌৰে বসংটীন ফ্লোৰেন্স লগত ভাল বন্ধু আছিল। এবাৰ ফ্লোৰেন্সে তেওঁৰ বন্ধুক কলে, ডাঃ সেই সময় অতি সোনকালে আহিব দেশৰ মনমানী শাসক প্ৰশাসক সমাজে তেওঁলোকক গুৰুত্ব নিদিব আৰু প্ৰকৃত আপোনাৰ দৰে সমাজ সেৱকৰ কথাত গুৰুত্ব দিব। ২১ শতক অহা লগে লগে নতুন বিচাৰ ধাৰাই সম্পূৰ্ণ বিশ্বকে প্ৰভাৱিত কৰিব। সকলো দেশতে সঁচা ধাৰ্মিক মানৱৰ সংগঠন হ'ব আৰু মানুহৰ মগজুত ঠাই পোৱা ভুল

মান্যতা আতৰাই পেলৱ। এই নতুন কল্যাণকাৰী বিচাৰ ধাৰা ভাৰতৰ পৰা আৰম্ভ হ'ব সম্পূৰ্ণ বিশ্বলৈ যা'ৱ। মই সেই পৱিত্ৰ স্থানত এজন প্ৰবল তপস্বীক দেখি আছোঁ। যাৰ শৰীৰ পৰা তেজস্বী শক্তি তীব্ৰ গতিৰে বিয়পিছে। মানুহৰ দেহত নিদ্ৰা অৱস্থাত থকা দেৱত্বক শক্তি জগাই এই ধাৰা তলক স্বৰ্গ দৰে কৰিবলৈ দিনে ৰাতি যত্ন কৰিছে।

এজন পত্ৰকাৰে ১৯৬৪ চনত ফ্লোৰেন্সক সুধিলে - তুমি সংসাৰৰ ভৱিষ্যৎ ৰ কথা কব পৰা। ফ্লোৰেন্সে কলে ১৯৭০ চনৰ আৰম্ভতে সংসাৰত নানা পৰিস্থিতিৰে তল ওপৰ হ'ব। ১৯৭৯-৮০ চনৰ পাছত ভুইকম্প আহিব, আমেৰিকা ন্যূজসী কিছু অংশ আৰু এচিয়া কেইবাখনো দেশত এই ভুইকম্পত বহুতো হানি বিঘিনী হ'ব। কিছু জেগাই জলমগ্ন হ'ব। তৃতীয় বিশ্ব যুদ্ধ আতংক পৰিৱেশ সকলোৰে ওপৰত থাকিব সকলোৱে তাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাব। কিন্তু ভাৰতৰ ৰাজনেতাৰ প্ৰভাৱ আৰু বুদ্ধিৰে তৃতীয় বিশ্বযুদ্ধ অবসান ঘটিব। তৃতীয় বিশ্ব যুদ্ধ আৰম্ভ হোৱা আগতে ভাৰতৰ শাসন ভাৰ আধ্যাত্মিক প্ৰবৃতি ব্যক্তি হাতত আহিব। তাৰ কাৰণে বিশ্ব যুদ্ধ অৱসান ঘটিব। ভাৰতৰ শাসন ভাৰ কাৰ্য্য। চলোৱা পদত যি সকল ব্যক্তি হব তেওঁলোক সকলোৱে সেই মহান সম্ভৱ অজস্বী আৰু ক্ৰান্তি কাৰী বিচাৰ ধাৰা প্ৰভাৱিত হৈ কাৰ্য্য চলাব। মহান সম্ভৱ ওচৰত তেওঁলোকে এনে ভাৱে সমৰ্পণ হৈ শাসন ভাৰ চলাব যেনেকৈ আমেৰিকা বাসী ৱাশিংটন স্বতন্ত্ৰতা আৰু মানৱতা প্ৰতি সমৰ্পণ হয়।

আমেৰিকা ন্যূজসী চহৰ বাসী ফ্লোৰেন্স প্ৰকৃততে ঐশ্বৰিক লক্ষণৰ মহিলা আছিল। এবাৰ নেবেল নামৰ ব্যক্তি এজনে টি. ভি (T.V) কাৰ্য্যক্ৰমৰ সময়ত তেওঁক কলে - আপোনি ভাৰতত জন্ম গ্ৰহণ কৰা মহান সম্ভৱ বিষয়ে ইমান ন দি কয় ভৱিষ্যতৰ সম্পৰ্কে। মই নিজৰ বিষয়ে অলপ জানিব বিচাৰো ফ্লোৰেন্সে তেওঁ সোঁ-হাতত ধৰি কলে তুমি বহুত সোনকালে প্ৰসাৰণ বাবে অন্য ৰাজ্যলৈ যাব। নেবেল প্ৰসাৰণ সেৱা কৰ্মকাৰী আছিল। ফ্লোৰেন্সৰ এই কথাত নেবেল হাঁহি হাঁহি কলে আপোনি মোৰ লগত ভাল ধেমালি কৰিছে। এই কথা আমাৰ সেৱা অধিকাৰীয়ে এই কাৰ্য্যক্ৰম চাই আছে যদি মই অন্য ৰাজ্যলৈ যোৱা, নোযোৱাত পাছৰ কথা কিন্তু মোক সেৱা পৰা সোনকালে বহিষ্কাৰ অৱশ্যেই কৰিব।

কিছু সময় পাছত টি.ভি. কন্টোল ৰোমত ফোন আছিল। এই ফোন নেবেললৈ তেওঁৰ কোম্পানীৰ জেনেৰেল মেনেজাৰে তেওঁ লগত কথা পাতিব বিচাৰে। নেবেল ফোনত কথা হল তেওঁ কলে আমাৰ কোম্পানীয়ে ন্যূয়কত প্ৰসাৰণ কাৰ্য্য আৰম্ভ কৰিবলৈ সিধান্ত ললে আৰু তালৈ তোমাক পঠোৱা হব। এই কথা বৰ্তমান গুণ্ডাৱাৰে আছে ইয়াৰ ঘোষণা কালিলৈ কৰা হ'ব। মই টি.ভি. ফ্লোৰেন্সৰ লগত তোমাৰ কথা বাৰ্তা সকলো চাই আছোঁ। ফ্লোৰেন্সে তোমাৰ বিষয়ে যি কৈছে সকলো সঁচা। মই আচৰিত হৈছো এই কথা ফ্লোৰেন্সে কেনেকৈ জানিলে ? নেবেল ফ্লোৰেন্সৰ ফালে চাই হতবাক হল।

কিছু পত্ৰকাৰে তেওঁক সুধিলে আপোনি ভৱিষ্যতৰ কথা কেনেকৈ জানে হেৰাই যোৱা ব্যক্তি আৰু বস্তু কেনেদৰে সন্ধান কৰে। ফ্লোৰেন্সে কলে মই নিজে নাজানো ? মই ভবিষ্যতৰ বিষয়ে এক মহত্ব পূৰ্ণ কথা কৈছো ২০ শতিকাৰ পাছত ভাৰতত এক প্ৰবল তেজস্বী, অজস্বী শক্তি আৱিৰ্ভাৱ হব। এই পৱিত্ৰ কল্যাণ কাৰী অজস্বী শক্তিয়ে সম্পূৰ্ণ বিশ্বতে দৈৱী শক্তি বিষয়ে বিস্তাৰিত ভাৱে মানৱক জনাব। যি নেকি অনাদি কালৰ পৰা সকলো মানুহৰ বাবে ৰহস্যময় হৈ আছে। দৈৱী শক্তি বিষয়ে জানকাৰি সন্ত ৰামপাল দাসে মহাৰাজৰ দ্বাৰা উজাগত কৰিছে অনুগ্ৰহ কৰি পঢ়ক এই পুথিতে ২২পৃষ্ঠা সৃষ্টি ৰচনা।) এজন দিব্য মহাপুৰুষ দ্বাৰা এই প্ৰকাশ (জ্ঞান) সম্পূৰ্ণ বিশ্বতে বিয়পিব। সেই মহান সম্ভৱই

সকলোকে সত্য মার্গত চলা প্ৰেৰণা কৰিব। সম্পূৰ্ণ বিশ্বতে এক নতুন বিচাৰ ধাৰাৰ পোহৰ বিয়পি য়েতিয়া মই ধ্যানত থাকো এই মহান সন্তক দেখা পাওঁ।

ফ্লোৰেন্সে বাৰে বাৰে এই দিব্য পুৰুষৰ কথা অৱগত কৰিছে লগতে ইয়াকো কয় উত্তৰ ভাৰতৰ এক পৱিত্ৰ স্থানত তেওঁ উপস্থিত। সৰ্জন সকল ওপৰোক্ত ভৱিষ্যবাণী আৰু বৰ্তমান বাণী যি পৰম সন্ত ৰাম পাল মহাৰাজৰ ওপৰত প্ৰয়োগ হয় আৰু ইয়াৰ সমৰ্থন অন্য ভৱিষ্য বাণীত কোৱা আছে। আগত লিখা আছে।

ভাইৰালে ৱালী জনম সাখীত প্ৰমাণ

“এজন মহাপুৰুষৰ বিষয়ে ভাইৰালে ৱালী জনম সাখীত প্ৰহ্লাদ ভকতৰ ভৱিষ্যবাণী”

ভাইৰালে ৱালী সাখীত লিখিত প্ৰমাণৰ পৰা স্পষ্ট যে সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজেই হ’ল সেইজন অৱতাৰ যি পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱ আৰু সন্ত নানকদেৱৰ পিছত পঞ্জাৱৰ ভূমিত অৱতাৰ হব লগা আছিল। সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজ চেপ্তেম্বৰ ইং ১৯৫১ চনত গাওঁ-ধনানা, জিলা-সোনীপত, হাৰিয়ানা ৰাজ্যৰ (সেই সময়ত পঞ্জাব ৰাজ্য) ভাৰত বৰ্ষৰ পৱিত্ৰ ভূমিত শ্ৰী নন্দৰাম ঝাঠৰ জাঠ বৰ্নত শ্ৰী মতী ইন্দ্ৰদেৱীৰ গৰ্ভত জনম লৈছিল।

এই বিষয়ে “জনম সাখী ভাইৰালে ৱালী” হিন্দীত থকা যাৰ প্ৰকাশক হ’ল- ভাই জৱাহৰ সিংহ কৃপাল সিংহ এণ্ড কোম্পানী পুস্তকালয়, বজাৰ মাই সেৱা, অমৃতসৰ (পাঞ্জাৱ) তথা পাঞ্জাবী প্ৰকাশক ও ভাই জৱাহৰ সিং কৃপাল সিংহ পুস্তকালয় গলী ৮ বাগ ৰামানন্দ অমৃতসৰ (পঞ্জাৱ)।

ইয়াত লিখিত অমৰ বিৱৰণ এনে ধৰণৰ - এসময়ত ভাইৰালা তথা মৰদানাৰ লগত লৈ সংগুৰ নানকদেৱ ভক্ত প্ৰহ্লাদ দেৱৰ লোকলৈ গৈছিল। যি পৃথিৱীৰ পৰা কেবা লাখ ক্ৰোশ দূৰ মহাকাশত অৱস্থিত। প্ৰহ্লাদে কলে, - হে নানক দেৱ! পৰমাত্মাই আপোনাক দিব্য দৃষ্টি প্ৰদান কৰিছে আৰু কলিয়ুগত ডাঙৰ ভকত কৰিছে। আপোনাৰ কলিয়ুগত বৰ প্ৰতাপ হব। ইয়ালৈ (প্ৰহ্লাদৰ লোকত) প্ৰথমে কবীৰদেৱ আহিছিল আৰু আজি আপুনি আহিছে আৰু আন এজনো আহিব, তেওঁও আপোনাৰ দুজনৰ নিচিনা মহাপুৰুষে হ’ব। মোৰ এই লোকত এই তিনি জনৰ অতিৰিক্তে কোনো আহিব নোৱাৰে। ভকত বহুত হৈছে আৰু আগলৈও হব কিন্তু ইয়াত মোৰ এই লোকত মাথোন তেওঁৰে আহিব পাৰিব, যিবোৰে তেওঁলোকৰ দৰে পুন্যৱান হব অন্যথা কোনেও নোৱাৰে। এইবাবে ইয়াত এই তিনিও জনৰ অতিৰিক্ত আন কোনেও আহিব নোৱাৰে। মৰদানে সুধিলে, হে প্ৰহ্লাদ দেৱ! কবীৰদেৱ তাতী আছিল, নানকদেৱ ক্ষত্ৰীয় সেই তৃতীয়জন কোন বৰ্ণৰ (জাতি) আৰু কোনখন ভূমিত অৱতাৰিত হব ?

ভক্ত প্ৰহ্লাদে কলে ভাই শূনা - নানক দেৱ সত্যলোকলৈ যোৱাৰ শ শ বছৰ পিছত পঞ্জাৱৰ ভূমিত সেইজন জাঠ বৰ্ণত জন্ম লব আৰু তেখেতৰ প্ৰচাৰ ক্ষেত্ৰ বৰৱালা চহৰ হব। (লিখনী সমাপ্ত)

বিবেচন - সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজেই হ’ল সেইজন অৱতাৰ যি অইন অইন প্ৰমাণৰ সৈতে জনম সাখীত লিখিত বৰ্ননাৰ সৈতে মিলিয়ায়। জনম সাখীত “এশ বছৰ পিছত” লিখিছে। ইয়াত শ শ বছৰ পিছত কোৱা হৈছিল যাক পাঞ্জাবী ভাষাত লিখাৰ সময় এশ বছৰ লিখি দিছে। কিয়নো মৰদানে সুধিছিল যে সেইটো কোন যুগত হব ? তেতিয়া ভক্ত প্ৰহ্লাদে কলে যে, শ্ৰীনানক দেৱৰ শ শ বছৰ পিছত কলিয়ুগত সেইজন সাধু জাট বৰ্ণত জন্ম ল’ব। এইবাবে ইয়াত এশ বছৰ ঠাইত শ শ বছৰ ন্যায্যোচিত হব আৰু প্ৰচাৰ ক্ষেত্ৰ বৰৱালাৰ ঠাইত বটালা লিখি দিয়া হৈছে। ইয়াৰ দুটা কাৰণ থাকিব পাৰে যে “চহৰ বৰৱালা” জিলা হিসাৰ হাৰিয়ানা (সেই সময় পঞ্জাৱ) ৰাজ্যত সুপ্ৰসিদ্ধ

নাছিল তথা বটোলা চহৰ পাঞ্জাৰ ৰাজ্যত প্ৰসিদ্ধ আছিল। লেখকে এই কাৰণে “বৰৱালা”ৰ ঠাইত “বটোলা” লিখি দিছে আনহাতে ছপোৱাৰ সময় “বৰৱালা”ৰ ঠাইত “বটোলা” ছপোৱা হৈছে। আৰু এটা বিশেষ বিচাৰনীয় বিষয় হল যে পাঞ্জাৰৰ বটোলা চহৰত কোনো জাট সাধু সন্ত হোৱা নাই। যি এই (পৰমেশ্বৰ কবীৰদেব আৰু শ্ৰীনাৰদেব) মহাপুৰুষৰ সমান মহিমাৱান আৰু এওঁলোকৰ সমান জ্ঞানৱান হব। এই দৃষ্টিকোন আৰু অইন প্ৰমাণৰ আধাৰৰ পৰা আৰু এই জন্ম সাখিৰ আধাৰত স্পষ্ট হয় যে সেইজন ৩ য় মহাপুৰুষ সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজেই হয় আৰু এওঁৰ আধ্যাত্মিক জ্ঞানো এই দুজন মহাপুৰুষৰ (পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেব আৰু নাৰদেব) লগত মিল খায়। আপোনালোকে দেখিব যে দুখন ফটো কপি যি ভাইৱালে সাক্ষীৰ এটা পাঞ্জাবী ভাষাত তথা আনটো হিন্দি ভাষাত আছে যিটো পাঞ্জাবী ভাষাৰ পৰা অনুদিত। ইয়াৰ ভিতৰ কিছুমান বাক্যাংশ ঠিক ভাবে লিখা হোৱা নাই। “যো ইস জীহা কোই হোবেগা তাঁ এইসে পছচেগা হোৰ দা এখে পছচদা কম নহী” কিন্তু হিন্দীত থকা জনম সাখিত এই বিৱৰণ নাই যিটো বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ। ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে লিখিবৰ সময়ত কিছু বাক্যাংশ পৰিৱৰ্তন হৈছে। আকৌ বহুত প্ৰমাণ আছে যি এই পুথিত অইন মহাপুৰুষৰ দ্বাৰা সন্ত ৰাম পাল দাস মহাৰাজৰ বিষয়ে কৈছে সেই বোৰেও ইয়াকে প্ৰমাণ কৰে।

বিশেষঃ- যদি কোনোৱে কয় জন্ম সাখীত লিখা সন্ত গৰীৰ দাস, গাঁও ছুড়ানি তেওঁক লৈছে। যিহেতু সন্ত গৰীৰ দাসোজাট জাতি আছিল। ছুড়ানি গাঁও সেই সময়ত পঞ্জাব প্ৰান্তত আছিল গৰীৰ দাস মহাৰাজে নিজৰ অমৃত ময় বাণিত “অসুৰ নিকন্দন ৰমেনীত উল্লেখ কৰিছে “সংগুৰু দিল্লী মণ্ডল আয়ুসী সুতি ধৰণী সুম জগায়সি” ভাৱাৰ্থ গীৰ দাসৰ সংগুৰু পূজ্য কবীৰ চাহেব আছিল। ৰৌতক জিলা দিল্লী প্ৰান্তত আছিল। দিল্লী কোনো ৰজাৰ অধীনত নাছিল ইংৰাজৰ শাসনৰ সময়ত দিল্লী অধীন কৰে। সন্ত গৰীৰ দাসে স্পষ্ট কৰি কয় সংগুৰু পৰমেশ্বৰ কবীৰ) দিল্লী মণ্ডললৈ আহি ভক্তি হীন প্ৰাণীক জগাব। মনত ৰাখক-কবীৰ সাগৰক কালৰ দূৰ্ত সকলে নিজৰ অজ্ঞান বিচাৰ লগ কৰি সত্য নেজানি অসত্য প্ৰমাণ কৰাইছে। সেই অসত্য সমাপ্তি কৰিব বাবে পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবে নিজৰ অংশ অৱতাৰ গৰীৰ দাসৰ দ্বাৰা যথার্থ জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰায়। যি জ্ঞান সন্ত গৰীৰ দাসৰ বাণীত আছে, শ্ৰীযুগলানন্দ বিহাৰীয়ে দিয়া টিপ্পনীত স্পষ্ট হয় অনুৰাগ সাগৰ, জ্ঞান সাগৰত ডুমিকাত কয় কবীৰ পন্থা সকলে কবীৰ পন্থা শাস্ত্ৰ (কবীৰ সাগৰ) নষ্ট কৰিলে। তেওঁ দুই হিচাব অনুসৰি নিৰ্ণয় লৈ নিজৰ বিচাৰ সংযোগ কৰিছে। তেওঁ ওচৰত অনুৰাগ সাগৰ আৰু জ্ঞান সাগৰৰ দুই প্ৰংস্তী ৰখা আছে। যি নেকি এটা আনটোৰ লগত নিমিলে।

সন্ত ৰাম পাল দাস মহাৰাজৰ জন্ম শ্ৰী নন্দৰাম জাটৰ ঘৰত ৮ চেপ্তেম্বৰ ১৯৫১ চনত গাঁও ধনানা জিলা সুনীপত (সেই সময়ত দুয়ো মিলি মাত্ৰ পাঞ্জাৰ হে আছিল। পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবে কৈছিল যেতিয়া কলি যুগ ৫৫০০ বছৰ পাৰ হব মই গীৰ দাসৰ বাৰ (১২) পন্থত নিজে আহিম। সন্ত গৰীৰ দাসৰ দ্বাৰা মোৰ (পৰমেশ্বৰ কবীৰ) মহিমাৰ অমৃত বাণী পুনৰ উজাগৰ হব, আৰু গৰীৰ দাসৰ বাৰ পন্থা সাধকে মোক আধাৰত লৈ বাণীক বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিব। কিন্তু অমৃত বাণীক নুবুজি সত্য লোক, (সানাতন পৰম ধাম) প্ৰাপ্তি নহয়। গৰীৰ দাসৰ বাৰহ পন্থত মই নিজে আহিম। গৰীৰ দাসৰ অমৃত বাণী সকলোকে বুজাম। ইয়াৰ পৰা স্পষ্ট হয় যে জন্ম সাখীত যি জাট সন্তৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে নিঃসন্দেহ তেওঁ সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজ। তথাপিও আমি সন্ত গৰীৰ দাস মহাৰাজক বিশেষ সন্মান কৰো কাৰণ তেওঁ পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবৰ অমৰ সংবাদ জনালে। যদি কোনোৱে ভ্ৰমিত কৰিব বিচাৰে দহ গুৰু সাহিবানীত অন্য সংকেট হব পাৰে। আমি জানো যে শিখ ধৰ্মৰ দহ জন গুৰু ভিতৰত কোনো এজনো জাট জাতি পৰা অহা নহয়। দ্বিতীয় গুৰু শিখ শ্ৰী অংগদ দেব ক্ষত্ৰিয় আছিল, তৃতীয়

ਗੁਰੂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਮਰ ਦਾਸ ਝਰਿਯ ਚਤੁਰ੍ਹ ਸ਼੍ਰੀਰਾਮ ਦਾਸ ਝਰਿਯ। ਪੜ੍ਹਮ ਗੁਰੂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਯੂਨਦੇਵ ਪਰਾ ਸੇਖ ਗੁਰੂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਹ, ਸਕਲੋ ਝਰਿਯ ਆਹਿਲ। ਤਥਾਪਿਓ ਆਮਿ ਸਿਖ ਧਰਮ ਸਕਲੋ ਗੁਰੂ ਦੇਵਕ ਵਿਸੇਖ ਆਦਰ ਕਰੋ।

ਸੁਖੁ ਰਾਮਪਾਲ ਦਾਸ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕਯ।

ਜੀਰ ਆਮਾਰ ਯਾਤਿ, ਮਾਨਰ ਆਮਾਰ ਧਰਮ, ਹਿੰਦੂ, ਮੂਲਿਸ, ਸਿਖ, ਖੁਸ਼ਾਨ ਧਰਮ ਪ੍ਰਥਕ ਨਹਯ ਮਰਮ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਰੀਰ ਦੇਵੇ ਕਯ ਯਾਤਿ ਨਾ ਪੂਛੋ ਸੁਖੁ ਕੀ, ਪੂਛੁ ਨੀਯੇ ਯਾਨ। ਸੋਲ ਕਰੋ ਤਲਵਾਰ ਕਾ, ਪਡਿ ਰਹਨ ਠੋ ਮਯਾਨ।

ਕ੍ਰਪਾ - ਪਰਮਾਰ ਠਾੰਠਕ ਯਠੋ ਕਾਪੀ ਯਨਮ ਸਾਖੀ ਪਙਗਾਰੀ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ (ਪਾਙਗਾਰੀ ਭਾਸ਼ਾਤ) ਭਾਇਰਾਲੀ ਆਰੁ ਹਿੰਦੀ ਦੂਹੈ ਭਾਸ਼ਾਤ ਸਹਜੇ ਬੁਯਿਰ ਵਾਸੁਰਿਕਤਾ। ਯਨਮ ਸਾਖਿਯਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਭਾਇ ਜੁਵਾਹਰ ਸਿੰਹ ਅਮੁਤ ਸਰ (ਪਙਗਾਰ) ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਿ ਠਾੰਠਕ ਯਨਮ ਸਾਖੀ ਭਾਇਰਾਲੇ ਪਙਗਾਰੀ ਭਾਸ਼ਾਤ ਪ੍ਰਥਾ - ੨੧੨

(੨੧੨)

ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਨਾਠ ਹੋਈ

ਕ੍ਰਮ ਸਥਾਇਆ ॥੩॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਨਾਠਕ ਤਪਾ ਜੀ ਤੇਨੁ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ
ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਵਡਾ ਭਗਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗੇ ਬਹੁਤਿਆ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨੇ ਵਡੀ ਨਦਰ ਖੋਲੀ ਹੈ ਤੇਰਾ ਵਡਾ ਪੁਤ੍ਰਪ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਅਤੇ
ਕਈ ਭਗਤ ਏਥੇ ਆਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕਰਤਾ ਨੇ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
ਭਗਤ ਨੂੰ ਪਛਿਆ ਹੈ ਭਗਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੀ ਵਡੇ ਭਗਤ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਛੇ ਰਾਮ ਜੀ ਵਡਾ
ਭਗਤ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਵਡੀ ਨਦਰ ਖੋਲੀ ਹੈ ਭਗਤ ਜੀ ਏਥੇ ਹੋਰ ਕੋਈ
ਜੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਈਰ ਅਤੇ ਨਾਠਕ ਤਪਾ ਜੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ
ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਨਾਠਕ ਤਪੇ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛ ਠੀ ਹੋਰ ਤੀ ਆਵਸੀ ਕਿ ਨਾ ਆਵਸੀ ਕੋਈ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਡੇ ਭਗਤ ਹੋ ਅਕਲੀ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਸਭ ਆਪ ਨੂੰ ਸਤਿ
ਜੁਗ ਥੀ ਆਇ ਲੋਕੇ ਮਾਲੁਮ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਇਸ ਨਿਹਾ
ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਏਥੇ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਹੋਰਸ ਦਾ ਏਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ਹੋਰ ਅਤੇ ਵਡੇ ਵਡੇ
ਭਗਤ ਹੋਏ ਹੋਠ ਅਤੇ ਹੋਵਨਗੇ ਪਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਵੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪਛਿਆ
ਜੀ ਉਹ ਕਦ ਹੋਸੀ ਕਿਤੇ ਨੇੜੇ ਜੁਗ ਵਿਚ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਸੁਣ
ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਟ ਨਾਠਕ ਤਪਾ ਸਭਖੰਡ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੇ
ਸਭ ਵਰੇ ਹੋਸੀ ਅਤੇ ਏਹਨਾਂ ਤੇਰਾਂ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪਛਿਆ
ਜੀ ਤਿੰਨ ਕੰਝੇ ਪੈਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਤੇ ਕਈਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ

ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਿ ਠਾੰਠਕ ਯਨਮ ਸਾਖੀ ਭਾਇਰਾਲੇ ਪਙਗਾਰੀ ਭਾਸ਼ਾਤ ਪ੍ਰਥਾ - ੨੧੩

ਸਾਖੀ ਇਕ ਪਹਾੜ ਦੀ ਢਲੀ (੨੭੩)

ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਹੋਸੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਕਬੀਰ ਜਲਾਹਾ ਹੋਆ ਤੇ ਨਾਨਕ ਖਤਰੀ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੋ ਉਹ ਕਿਸ ਵਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਤੇ ਕਿਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹੋਸੀ ਕੋਹੜੇ ਬਹਿਰ ਤਾ ਪਹਿਲਾਏ ਡਗਤ ਕਿਹਾ ਡਾਈ ਪੰਜਾਬ ਧਰਤੀ ਤੇ ਵਰਨ ਜਟ ਤੇ ਬਹਿਰ ਵਟਾਏ ਵਿਚ ਹੋਸੀ। ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਤੇ ਬਹਿ ਪਿਆ ਗੁਰੂ

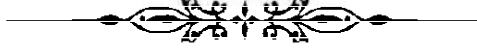
ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਿ ਠਾੰਠਕ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਭਾਇਰਾਲੇ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾਤ ਪੰਠਾ - ੭੦੬

ਆਪ ਸਾਖੀ (੨੦੫) ਆਈ ਕਲੇ ਵਾਲੀ

ਜੇ ਸੁੰਨ ਸੁਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ-ਏ ਨਾਨਕ ਦੇਵ । ਆਪ ਕੀ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ
 ਕਛਾ ਸੁਕਤ ਬਨਾਯਾ ਹੈ । ਆਪ ਕੀ ਹੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਆਪਨੇ ਸਾਖੀਯੋ ਕਾ ਸੁਕਾ
 ਹੋਗਾ । ਆਰ ਆਪ ਕਾ ਚਰਿਤ ਸੁਕਾਪ ਹੋਗਾ । ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਾ-
 ਏ ਸੁਲਾਦ ਜੀ । ਆਪ ਕੀ ਤੀ ਖਰਬ ਸੁਕਤ ਹੈਂ ਤਥਾ ਸਮਾਵਾਨ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਲਿਖੇ
 ਹੀ ਆਪਨੇ ਖਾਰਜ ਕਿਯਾ ਆ । ਸੁਲਾਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ-ਏ ਆਈ ਮਰਦਾਨਾ । ਇਸ
 ਸੁਆਨ ਖਰ ਆ ਤੀ ਕਬੀਰ ਪੁੰਠਾ ਹੈ, ਆਰ ਆ ਕਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਯਾ ਹੈ । ਯਹਾ
 ਆਨਾ ਕੀਉਂ ਸੁਗਭ ਕਾਯੇ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਏਕ ਆਰ ਸਭਾ ਸੁਕਤ ਹੋਆ ਜੀ ਪੁੰਠ
 ਸੁਕੇਸ਼ । ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਾ-ਏ ਸੁਕਤ ਵਰ । ਕਛ ਸੁਕਤ ਕੀਰ ਆਰ ਕਛ ਹੋਗਾ ।
 ਸੁਲਾਦ ਨੇ ਉੱਚਰ ਦਿਯਾ, ਕਿ ਜਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਆਈ ਆਪੋਗੇ ਤੀ ਇਨ ਕੇ
 ਸੀ ਵਧੇ ਆਯੇਆ । ਆਰਯਾਤ ਯਹਾ ਕੇਵਲ ਤੀਨ ਆਦਮੀ ਹੀ ਆਨੇ ਹੈਂ ।
 ਏਕ ਤੀ ਸੁਕਤ ਕਬੀਰ ਆਰ ਦੂਸਰੇ ਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਇਨ ਕੇ ਆਯਾਤ ਕਛ
 ਤੀਸਰਾ ਆਯੇਆ । ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਾ ਏ ਸੁਲਾਦ ਜੀ । ਕਬੀਰ ਤੀ ਸੁਲਾਦ ਆ,
 ਆਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ-ਦੁਸਰੀ ਹੈ । ਪਰੰਤੁ ਕਛ ਤੀਸਰਾ ਕਿਸ ਆਈ ਕਾ ਹੋਗਾ, ਉੱਚਰ ਮੈਂ
 ਸੁਲਾਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ-ਏ ਮਰਦਾਨਾ । ਪੰਜਾਬ ਕੀ ਆਰਤੀ ਆਰ ਵਧੇਂ ਤਸ ਕਾ ਆ
 ਹੋਆ । ਤਥਾ ਨਗਰ ਕਛਾਸਾ ਮੈਂ ਹੋਆ । ਤਸ ਸੁਕਤ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਈ

ਅਨੁਵਾਦ :- ਭਯ ਪੁੰਠਾਦੇ ਕਲੇ, ਨਾਨਕ ਦੇਰ ਆਪੋਨਾਕ ਏਹੀ ਕਲਿ ਯੁਗਤ ਸਰਬਸ਼੍ਰੇਠ ਭਕਤ ਬਨਾਲੇ । ਆਪੋਨਾਰ ਸੰਗ ਲੈ ਅਹਾ ਵਹਤ ਪ੍ਰਾਧੀਰ ਉੱਠਾਰ ਹਵ । ਆਪੁਨਿ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਹਵ । ਤੇਤਿਯਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਲੇ ਪੁੰਠਾਦੇ ਦੇਰ ਆਪੁਨਿਓ ਭਗਰਾਨਰ ਪਰਮ ਭਯ, ਆਪੋਨਾਰ ਕਾਰਭੇ ਭਗਰਾਨੇ ਅਰਤਾਰ ਲਲੇ । ਪੁੰਠਾਦੇ ਕਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸੋਬ ਸੁਆਨ ਲੈ ਕਬੀਰ ਦੇਰ ਆਹਿਛਿਲ, ਏਤਿਯਾ ਨਾਨਕ ਦੇਰ ਆਹਿਛੇ, ਇਯਾਲੇ ਅਨਾ ਕੋਨਾ ਆਹਿਰ ਨੋਰਾਰੇ ਆਕ ਏਜਨ ਮਹਾਨ ਪੁੰਠਕ

হব তেওঁ ইয়ালৈ আহিব। মৰদানে কলে ভকত বৰ সেইজন মহা পুৰুষ কোন আৰু কেতিয়া আহিব ? প্ৰহ্লাদে কলে নানক দেৱ অহাৰ এশ বছৰ পাছত। এই তিনিজন হে মোৰ স্থান লৈ আহিব। এজন কবীৰ দেৱ, দ্বিতীয় গুৰু নানক দেৱ তৃতীয় জন তেওঁ মৰদানে প্ৰহ্লাদক কলে কবীৰ দেৱ জুলাহা জাতি নানক দেৱ ক্ষত্ৰিয় আছিল যিজন আহিবলৈ বাকী আছে তেওঁ কোন জাতি হব ? প্ৰহ্লাদে কলে পঞ্জাব ভূমিৰ, জাট জাতি আৰু স্থানৰ নাম বটলা, সেই সময় মৰদানা গুৰু দেৱৰ চৰণত।



ভক্তি মৰ্যাদা

“জীৱ আমাৰ জাতি, মানৱধৰ্ম আমাৰ।

হিন্দু, মুছলিম, শিখ, খৃষ্টান ধৰ্মৰ পৃথক নহয় মৰ্ম ॥”

হে প্ৰিয় ভকত জন,

আজিৰ পৰা প্ৰায় পাঁচ হেজাৰ বছৰ পূৰ্বে কোনো ধৰ্ম অথবা সম্প্ৰদায় নাছিল। হিন্দু, মুছলিম, শিখ, খৃষ্টান আদি নাছিল। মাথোন মানৱ ধৰ্মহে আছিল। সকলোৰে এটাই ধৰ্ম সেইয়া মানৱ ধৰ্ম। তেতিয়াও আছিল এতিয়াও আছে। কিন্তু লাহে লাহে কলিয়ুগৰ প্ৰভাৱ বাঢ়ি গ’ল ঠিক তেনেকৈ আমাৰ মাজত মত ভেদো বাঢ়ি গল। কাৰণ এইটোৱে যে ধৰ্মীয় কুল গুৰুৰ দ্বাৰা শাস্ত্ৰ ৰ বৰ্ণিত সত্যক ঢাকি ৰখা হ’ল। কাৰণ যি, স্বাৰ্থ ৰক্ষাই হওক নাইবা মানুহক উপৰি দেখুৱাকে হওক। যাৰ পৰিনাম স্বৰূপ আজি মানৱৰ চাৰিটা ধৰ্ম আৰু অনেক সম্প্ৰদায়ৰ সৃষ্টি হ’ল। ফলস্বৰূপে নিজৰ ভিতৰতে মতভেদ হোৱাটো স্বাভাৱিক। সকলোৰে প্ৰভু/ভগৱান/ৰাম/আল্লাহ/ৰব/গড/খোদা/পৰমেশ্বৰ এজনাই/ই ভাষা ভিন্ন পৰ্যায়ৱাচী বা সমাৰ্থক শব্দহে। সকলোৱে জানে যে মালীক এজনাই সেয়ে এইবোৰ বেলেগ বেলেগ ধৰ্ম সম্প্ৰদায় কিয়?

এটা কথা ঠিক যে সকলোৰে গৰাকী/ৰব/খোদা/আল্লাহ/গড/ৰাম/পৰমেশ্বৰ এজনাই, যাৰ ৰাস্ত্ৰিক নাম কবীৰদেব আৰু তেওঁ নিজৰ সংলোক/সংধাম/সচুখণ্ডত মানৱ সদৃশ আকাৰত বিৰাজমান হৈ আছে। কিন্তু এতিয়া হিন্দুৱে কয় যে আমাৰ ৰামেই ডাঙৰ, মুছলিমে কয় যে আমাৰ আল্লাই ডাঙৰ, খৃষ্টান সকলে কয় যে আমাৰ যীশুৱেই ডাঙৰ, আৰু শিখ সকলে কয় যে আমাৰ নানক দেবেই ডাঙৰ। চাৰিটা নিবোধ শিশুৰ দৰে এইজন মোৰ পিতা, আনজনে কয় যে মোৰ হে দেউতা, তোমাৰ নহয়, তৃতীয় জনাই কয় যে ইজনতো মোৰ হে পিতাই যি সকলোতকৈ ডাঙৰ। চতুৰ্থ জনাই কয় যে হেৰা নিবোধ সকল এইজন মোৰ ডেউী তোমালোকৰ নহয়। যি হওক সেই চাৰিজনৰ পিতা কিন্তু এজনাই। এই নিবোধ শিশু বিলাকৰ দৰে আজি আমাৰ মানব সমাজত মতভেদ হৈ আছে।

“কোই কহে হমাৰা ৰাম বড়া হয়, কোই কহে খোদাৰে।

কোই কহে হমা ইসা মসীহ বড়া, এ বাটা ৰহে লগাই ৰে ॥”

যেনেকৈ আমাৰ সকলো ধাৰ্মিক গ্ৰন্থ তথা শাস্ত্ৰত এজনেই প্ৰভু/মালিক/ৰব/খোদা/ৰাম চাহেব/গড/পৰমেশ্বৰ প্ৰত্যক্ষ নাম লিখি তেওঁৰ মহিমা গাই আছে। তেওঁ এজনেই মালীক/প্ৰভু কবীৰ চাহেব যি সং লোকত মানব সদৃশ আকাৰে বিৰাজমান হৈ থাকে।

বেদ, গীতা, কোৰাণ আৰু গুৰু গ্ৰন্থ চাহিবত এই সকলো মিলি থকাৰ প্ৰমাণ দেখা পোৱা যায়। যজুৰবেদৰ অধ্যায় ৫ ৰ শ্লোক নং ৩২ সামবেদৰ সংখ্যা নং ১৪০০, ৮২২ অথৰ্ববেদৰ কাণ্ড নং ৪ ৰ অনুবাক ১ৰ শ্লোক নং ৭, ঋগবেদ মণ্ডলৰ ১অঃ ১ৰ পৱিত্ৰ বানী ১১ৰ শ্লোক নং ৪ত কবীৰ দেবৰ নাম লিখি বৰ্ণাইছে যে পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ দেব যি সংলোকত বাস্তৱিক আকাৰত থাকে। পৱিত্ৰ গীতা চাৰিও বেদৰ সংক্ষিপ্ত সাৰ। গীতাও সেই সত্য পুৰুষ পূৰ্ণব্ৰহ্ম কবীৰ দেবৰ ফালে ইঙ্গিত দিয়ে। গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক নং ১৬, ১৭ অধ্যায় ১৮ৰ শ্লোক নং ৪৬, ৬২ অধ্যায় ৮ ৰ শ্লোক নং ৮ ৰ পৰা ১০ তথা ২২ত অধ্যায় ১৫ ৰ শ্লোক নং ১, ২, ৪ত সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাক ভক্তি কৰিবলৈ ইঙ্গিত বা সংকেত দিছে। শ্ৰীগুৰু গ্ৰন্থ চাহেব পৃষ্ঠা নং ২৪ আৰু পৃষ্ঠা নং ৭২১ত কবীৰৰ নাম লিখি মহিমা বৰ্ণাইছে। ঠিক এনেদৰে কোৰাণ আৰু বাইবেলকো একেই শাস্ত্ৰ। দুয়ো মোটামোটি একেই জ্ঞান দিয়ে যে সেই কবীৰ আল্লাহ মহিমা ব্যাখ্যা কৰা যাৰ শক্তিৰ সহায়ত এই সকলো সৃষ্টি গতিশীল হৈ আছে। কোৰাণ স্বৰীফত সূৰত ফুৰ্কাণি নং ২৫ আয়াত নং ৫২ ৰ পৰা ৫৯ লৈ কবীৰন, খবীৰা, কবিৰা আদি শব্দ লিখি সিজনা এজন কবীৰ আল্লাহ বৰ্ণনা

কৰা হৈছে যে এ পয়গম্বৰ (মহম্মদ) সিজন কবীৰ আল্লাহ পৱিত্ৰ বানী ব্যাখ্যা কৰা যিয়ে ছয় দিনত নিজ শক্তিতে এই সৃষ্টি ৰচনা কৰি সপ্তম দিনত সিংহাসনত গৈ বিৰাজিলে। অৰ্থাৎ সংলোকত গৈ বিশ্ৰাম কৰিলে। সেই আল্লাহ (প্ৰভু) কবীৰ। এই প্ৰমাণ পৱিত্ৰ বাইবেলৰ ভিতৰত উৎপত্তি গ্ৰন্থৰ সৃষ্টি ক্ৰম বাইবেলৰ প্ৰাৰম্ভ সাত দিনৰ ৰচনা ১:২০-২:৫ ত সন্নিবিষ্ট আছে।

সকলো সাধু-সন্ত তথা পৱিত্ৰ গ্ৰন্থৰ সাৰ এইটোৱে যে, যি পূৰ্ণ গুৰু তেওঁ তিনি নামৰ তত্ত্ব জানে আৰু শিষ্যক সেই নাম প্ৰদান কৰাৰ আদেশ প্ৰাপ্ত। তেওঁৰে পৰাই নাম লৈ জন্ম-মৃত্যু ৰূপী ৰোগৰ পৰা মুক্তি পাব পাৰি। কিয়নো আমাৰ উদ্দেশ্য আপোনালোকক কালৰ কাৰাগাৰৰ পৰা মুক্ত কৰি নিজৰ মূল মালীক কবীৰ দেব (কবীৰ চাহেব)ৰ সংলোকলৈ লৈ যোৱা। কবীৰদেবে নিজ বানীত কৈছে যে এটা জীৱক কালৰ ভক্তি সাধন কৰা পথৰ পৰা আঁতৰাই পূৰ্ণ গুৰুৰ ওচৰত লৈ আহি সং উপদেশ দিয়াৰ ইমানেই পুণ্য হয় যে যেনেকৈ কোটি গৰু ছাগলী আদি প্ৰাণীক কচাইৰ হাতৰ পৰা আনি মুক্ত কৰা। কিয়নো এই মানৱ শৰীৰ ধাৰী প্ৰাণী অনুপযুক্ত গুৰুৰ দ্বাৰা উপদেশিত হৈ শাস্ত বিৰুদ্ধ ভক্তি কৰি কালৰ জালত বন্দী হৈ নেজানে কিমান দুঃখদায়ী চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমি কষ্ট সহিবলগীয়া হৈছে। যেতিয়া এই জীৱাত্মা পূৰ্ণ গুৰুৰ মাধ্যমেৰে কবীৰ দেবৰ শৰণত যাব আৰু নাম দীক্ষাৰে একাকী হ'ব তেতিয়া এই জন্ম মৃত্যুৰ কষ্ট চিৰদিনৰ বাবে সমাপ্ত হ'ব আৰু সংলোকত গৈ বাস্তৱিক পৰম শান্তি প্ৰাপ্ত হ'ব।

এতিয়া প্ৰশ্ন আছে যে আজিকালিৰ গুৰুৱে বেচিকৈ শিষ্য বনাই নিজৰ যোগ্যতা প্ৰমাণ দেখুৱায় অৰ্থাৎ কোনোৱাই দুই-চাৰি কথা শিকিলে কয় যে মইও নাম দীক্ষা দান কৰো। আৰু এনেকৈ নিৰিহ অজ্ঞ আত্মক কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ জালত পেলাই দিয়ে। যিয়ে নহওক শাস্ত বিৰুদ্ধ নাম উপদেশ দিওঁতাজন আৰু তাক গ্ৰহণ কৰি জপ কৰা (ভক্তি সাধন) জন উভয়ে নৰক গামী হ'ব আৰু নৰকত ওলোটাকৈ ওলোমাই থোৱা হ'ব। এই বচন সকলো শাস্ত্ৰই (গীতা, বেদ তথা সকলো গ্ৰন্থ) বৰ্ণায়। এই বচন সিদ্ধ কৰিবলৈ এটা চমু কাহিনী কওঁ।

এসময়ৰ কথা সকলোৱে জানিছিল যে ৰজা পৰিষ্কাৰিতক সপ্তম দিনৰ শেষত সপৰ্হি দংশন কৰিব আৰু তাৰ মৃত্যু হ'ব। এই কথা বিয়পি পৰাত সকলোৱে চিন্তিবলৈ ধৰিলে যে ৰজা পৰিষ্কাৰিতক সাত দিনলৈ ভাগৱত কথা শ্ৰবন কৰোৱা হওক তেতিয়াহে তাৰ সংসাৰৰ মায়া মোহ গুচি প্ৰভুৰ চিন্তনত লাগিব। কিয়নো মৰন কালত যাৰ যেনেকুৱা ভাবনা হয় তাৰ তেনেকুৱাই গতি হয়। সকলোৱে কলে অতি উত্তম। কিন্তু এতিয়া পাঠকদাৰ হয় কোন? এই প্ৰশ্নত প্ৰশ্নবাচক চিহ্ন লাগি গল। সেই সময়ত তাত উপস্থিত থকা মহৰ্ষি বিলাকে আনকি শ্ৰীমদ্ভাগৱত সুধা সাগৰৰ ৰচয়িতা মহৰ্ষি বেদব্যাসো নিজকে পাঠকদাৰ হবলৈ উপযুক্ত নেভাৱিলে। কিয়নো তেখেতে জ্ঞাত আছিল যে তেওঁৰ ভিতৰত সেইখিনি সামৰ্থ নাই। সেই কাৰণে এক জীৱৰ জীৱন নষ্ট কৰি কিয় পাপৰ ভাগীদাৰী হ'ব ? যিহেতু সপ্তম দিনত পৰিনাম আহিব। এই বাবে সাত দিন কথা প্ৰচন শুনাবলৈ কোনেও সাহস নকৰিলে। কিয়নো সকলো সাধু সন্তৰে নিজৰ নিজৰ সামৰ্থৰ বিষয়ে অৱগত আছিল। স্বৰ্গৰ পৰা মুনি সুখদেৱক মাতি আনি ভাগৱত কথা প্ৰৱচন কৰা হ'ল, তেতিয়াহে পৰিষ্কাৰিত ৰজাৰ মোহ গুচি স্বৰ্গ প্ৰাপ্তি হল। স্বৰ্গত সুখ ভোগ কৰাৰ পিচত নৰক ভোগ আকৌ পিচত চৌৰাশী লাখ যোনীৰ চক্ৰাকাৰ ভ্ৰমণ। এইটো ইয়াৰ হাৰ্ড এণ্ড ফাষ্ট ৰুল অৰ্থাৎ (অচল) অটল নিয়ম। এই উপলব্ধি তিনিও লোকত পূৰ্ণ গুৰু নোহোৱাকৈ জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰি।

ঠিক এনেদৰে যেতিয়া কোনো স্থানত প্ৰধানমন্ত্ৰীৰ আগমন হয় তাৰ দুই তিন দিন পূৰ্বেই উক্ত স্থানত গায়ন-বায়ন বক্তাই সুমধুৰ গীত সঙ্গীতেৰে জনতাক মোহিত কৰি প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। কিন্তু সিবিলাকে যি কৰে, যি কয় সেই বিলাক কথাৰ দ্বাৰাই কোনো কাম কৰিবলৈ সক্ষম নহয়।

কিন্তু যেতিয়া প্ৰধান মন্ত্ৰী আছে তেতিয়া তেওঁ কম শব্দ কয়, যেনে - আগ্ৰাত আন্তৰ্জাতীক কলেজ বৰ্ণাই দিয়া, চণ্ডীগড়ত আন্তৰ্জাতীক বিশ্ববিদ্যালয় বনাই দিয়া আদি আদি। তেওঁ মাথোন ইয়াকে কৈ প্ৰধান মন্ত্ৰী গুচি যায়। তেওঁ কোৱাৰ পিচ দিনৰ পৰাই সেই কাম আৰম্ভ হৈ যায়। কিয়নো তেওঁৰ বচনত শক্তি আছে। সেই বচন যদি আপুনি আৰু মই মোৰ নিচিনা সাধাৰণ ব্যক্তিয়ে কয় তেতিয়া সেইটো আমাৰ বাবে বৰ মুখৰ্তা হ'ব। কিয়নো আমাৰ বচনত ইমান ক্ষমতা নাই। যেনেকৈ ই প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ বাবে সাধাৰণ কথা।

এই তথ্য প্ৰমাণ কৰিবলৈ তলত বৰ্ণিত বানীসমূহ নিশ্চয়ই পঢ়িব আৰু গম্ভীৰ ভাবে বিচাৰ কৰিব তথা অতি সোনকালে গুৰু মন্ত্ৰ গ্ৰহণ কৰিব।

কবীৰ, পণ্ডিত অউ মশালচী, দোনো সুজে নাহি অউৰো নে কৰৈ চান্দনা, আপ অন্ধৰে মাহী ॥

কবীৰ, কৰনীতজ কখনী কথৈ, অজ্ঞানী দিন ৰাত। কুকুৰ জো ভোকত ফিৰে, সুনী সুনহিবাত ॥

গৰীব, বীজক কী বাঁতা কহৈ, বীজক নাহি হাত। পৃথিৱী ডোবন উতৰে, কহে মিঠী ৰাত ॥

গৰীব, বীজক কী বাঁতা কহৈ, বীজক হী পাস। অউৰো কো প্ৰমোধ হী, আপন চলে নিৰাশ ॥

গৰীব, কখনী কে শুৰে ঘনে, কথৈ অটম্বৰ জ্ঞান। বাহৰ জবাব আওবে নহী, লীদ কৰৈ মৈদান ॥

কথা প্ৰৱচন কৰা তথা নাম উপদেশ দিয়া কোনো শিশুৰখেল নহয় যে কাষলতিত পুথি লৈ বলা মইয়ে প্ৰৱচন শুনাওঁ। ৰামায়ন পাঠ কৰি দিওঁ, গীতাপাঠ কৰি দিওঁ, গ্ৰন্থ চাহেব পাঠ কৰি দিওঁ অৰ্থাৎ সংসঙ্গ কৰো আৰু নাম দীক্ষা কৰাই দিওঁ ইত্যাদি। কথা প্ৰৱচন আৰু নাম উপদেশ দান কৰা অধিকাৰ একমাত্ৰ পূৰ্ণ গুৰুৱে সম্পন্ন কৰিব পাৰে। কিয়নো পূৰ্ণ সাধু সন্ত (সিদ্ধ ব্যক্তি)ৰ মুখৰ শব্দত শক্তি আছে। যেনেকুৱা সুখদেৱৰ বাক্যত আছিল। যদি কোনোৱাই সংসঙ্গ কৰে আৰু ধৰি লোৱা তেওঁ আম ফলৰ মহিমা বৰ্ণাই আছে, যে আম বহুত মিঠা, ফলৰ ৰজা, তাৰ ৰং হালধীয়া ইত্যাদি। তেনে সময়ত কোনোৱাই যদি কয় ককাই আমটো দিয়াচোন ? তেতিয়া সংসঙ্গ কৰাজনে কয় যে মোৰ ওচৰত তো আম নাই। আকৌ আম বিচৰা জনে কয় যে, কত পোৱা যাব তাৰ উত্তৰ পায়, “নেজানো”। আম তো নিৰাকাৰ তাক কি দেখা পোৱা যায়। তেতিয়া আম বিচৰা জনে কব যে, হেৰা নিৰোধ। তোমাৰ ওচৰত যেতিয়া আম আৰু তাৰ ঠিকনা নাই ? আকৌ কৈ আছা যে আম নিৰাকাৰ তেনেহলে মিছায়ে কিয় চিঞৰ-বাখৰ কৰি ফুৰা ? এইখিনি কোৱাৰ অভিপ্ৰায় হ'ল - তত্ত্বজ্ঞান হীন তথা অধিকাৰ নোপোৱাকৈ কথা প্ৰৱচন দিয়া আৰু তাৰ মুখৰ পৰা শুনা শ্ৰোতা সকলেও নৰক গামী হ'ব।

যদি কোনো ব্যক্তি নিজে গুৰু হৈ শিষ্য বনাই লয় তেন্তে বুজিবা তেওঁ নিজৰ মূৰত বোজা চপাই লৈছে। কিয়নো পৰমেশ্বৰৰ বিধান আছে যে যেতিয়ালৈ শিষ্য পাৰ নেপায় তেতিয়ালৈ গুৰু বাৰে বাৰে জনম লব লগীয়া হয়। পূৰ্ণ গুৰুৱে অজ্ঞানী শিষ্যৰ পৰা এৰা পাবলৈ এনেকুৱা লীলা কৰে যাতে অজ্ঞানী শিষ্যৰ গুৰুৰ প্ৰতি ঘৃণাৰ উৎপত্তি হয়। যেনে কবীৰ চাহেব যেতিয়া কাশীত অৱতৰণ হৈছিল সেই সময়ত কবীৰৰ ৬৪ লাখ শিষ্য হৈ গৈছিল। তেওঁবিলাকৰ (শিষ্যসকলৰ) পৰীক্ষা লোৱাৰ বাবে কবীৰ চাহেবে কাশী চহৰৰ এক কুখ্যাত বেশ্যাক সংসঙ্গ কৰিবৰ কাৰণে তেওঁৰ ঘৰলৈ অহা যোৱা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। যিটো দেখি আৰু শুনি শিষ্য সকলৰ অন্তৰত গুৰুৰ প্ৰতি ঘৃণাৰ উদ্ৰেক হ'ল আৰু বিশ্বাস ভাঙি গল। মাথোন দুজন বাদে সকলো শিষ্যই গুৰু বিহীন হৈ গল। সংগুৰু গৰীবদাস মহাৰাজৰ বানীত প্ৰমাণ আছে যে,

গৰীব, চণ্ডালীকে চৌক মে সংগুৰু বৈঠ যায়। চৌষঠ লাখ গাৰত গয়ে, দো ৰহে সংগুৰু পায় ॥
ভড়ৱা ভড়ৱা সব কঁহৈ, জানত নাহি খোজ। দাস গৰীব কবীৰ কৰম সে, বাঁটত সিৰকা বোঝ ॥

আমি আপোনাক এইটোয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰো যে ভাবি চিন্তি কিনা বেচা কৰক।

সামবেদৰ শ্লোক নং ৮২২ ত বৰ্নাইছে যে তিনি নামৰ দ্বাৰা জীৱৰ মুক্তি হয়। প্ৰথম ওঁ, দ্বিতীয় সতনাম (তৎ) আৰু তৃতীয় সাৰ নাম (সৎ)। এইটো গীতাই প্ৰমাণ দিয়ে যে ওঁ-তৎ সত্ত্ব আৰু শ্ৰীগুৰু গ্ৰন্থ চাহেবতো এই সতনাম জপ কৰিবলৈ ইঙ্গিত দিছে। সৎনাম সৎনাম কবলৈ কোনো নাম নাই। এইটো তো সেই নামক কবলৈ ইঙ্গিত দিছে যিটো সঁচায়ে সত্য নাম হয়। এনে দৰে সাৰ নামো। অকলে ওঁ মন্ত্ৰ কোনো কামৰ নহয়। এই তিনি নাম তথা নাম দীক্ষা দিয়াৰ আঞ্জা মোক মোৰ গুৰুদেৱ স্বামী ৰামদেবানন্দজী মহাৰাজে দিয়া উপহাৰ যিটো কবীৰ পৰমাত্মাৰ পৰা বংশানুক্ৰমে চলি আহিছে। প্ৰথমে আপোনালোকে সংসঙ্গ শুনক, সেৱা কৰক যাৰ দ্বাৰা আপোনাৰ ভক্তি ৰূপি খেতি সুৰক্ষিত হব।

কবীৰ, মানুষ জন্ম পায় কৰ, নহী বটে হৰি নাম। জেয়সে কুৰাঁ জল বিনা, খুদৰায়া কিস কাম।

কবীৰ, এক হৰি কে নাম বিনা, এ ৰাজা ঋষড হো। মাটি চুৱে কুম্হাৰ কী, ঘাস ন ডালেকো।

ইয়াৰ পিচত আপোনাৰ ভক্তি ৰূপি খেতিত বীজ সিঁচিব লাগিব। শাস্ত্ৰৰ (কবীৰ পৰমাত্মাৰ বানী, বেদ, গীতা, কোৰাণ, পুৰাণ, ধৰ্মদাস চাহেব আদি সাধু সন্তৰ বাণী) অধ্যয়নেৰে মোক্ষ (মুক্তি) প্ৰাপ্ত নহব। এই সকলো শাস্ত্ৰেৰে মূল কথা এইটো যে পূৰ্ণ মুক্তি পাবৰ বাবে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ চাহেবৰ প্ৰতিনিধি সন্ত মহাত্মা (যাক তেখেতৰ গুৰুৱে নাম দান প্ৰদান কৰিবৰ আঞ্জা দিছে)ৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ আত্মকল্যাণ কৰিব লাগে। যদি নাম নলয় তেতিয়া-

নাম বিনা সূনা নগৰ, পড়য়া সকল মে শোৰ।

লুট ন লুটি বন্দনী, হো গয়া হংসা ভোৰ।

অদলী আৰতী অদল অজুনী, নাম বিনা হ্যায় কায়া সুনী।

বুঠী কায়া, খাল লুহাৰা, ইঙ্গলা, পিঙ্গলা সুষমন দ্বাৰা।

কৃতয়ী ভুলে নৰলোই, যা ঘট নিশ্চয় নাম ন হোই।

সো নৰ কীট পতঙ্গ ভূজংগা, চৌৰাশী, মে ধৰ হয় অঙ্গা।

যদি বীজ নিৰ্গিচে তেনেহলে আত্মাৰূপী খেতিৰ কৰ্ষণ অৰ্থাৎ প্ৰভুতি ব্যৰ্থ হ'ল। কবলৈ এইটো অভিপ্ৰায় যে ইয়াৰ দ্বাৰাই আপোনাৰ আত্মজ্ঞান হ'ব যিটো আৱশ্যক। কিন্তু পূৰ্ণ গুৰুৰ দ্বাৰাই নাম উপদেশ লোৱা অৰ্থাৎ বীজ সিঁচা অতি আৱশ্যক। নাম মন্ত্ৰ সেইটোৱে ল'ব লাগিব যিটো গুৰু নানক দেব, গৰীব দাস দেব, ধৰ্মদাস দেৱ আদি সাধু সন্তবোৰে লৈছিল। ইয়াৰ বাহিৰে অইন নামৰ দ্বাৰা জীৱৰ মুক্তি নহব।

এই কাৰণে আপোনালোকে নাম উপদেশ লৈ ভক্তিরূপী ধন আহৰণ কৰিব লাগে আৰু আনকো বুজাব লাগে। যিমান সোনকালে পাৰে সিমানই ভাল। কিয়নো কোনোৱেই নেজানে কেতিয়া প্ৰান বায়ু ওলাই যায়। গুৰু নানক দেৱে কৈছে যে -

“না জানে এ কাল কি কৰ ডাৰে, কিস বিধি চল যা পাসা ওৱে।

জিন্যাদে সিৰ তে মৌত খুড়গদী, উনাৰুঁ কেড়া হান্সা ওৱে।”

কবীৰ পৰমাত্মাই কয় যে -

কবীৰ, শ্ৰাঁষ, শ্ৰাঁস মে নাম জপো, ব্যাৰ্থা শ্ৰাঁস মত খোৱে।

ন জানে ইস শ্ৰাঁস কা, আৱন হো কে না হোৱে।

সৎ গুৰু সোই জো সাৰনাম দৃঢ়াৱে, অউৰ গুৰু কোই কাম ন আৱে।

“সাৰ নাম বিন পুৰুষ (ভগৱান) দ্ৰোহী”।

অৰ্থাৎ যি গুৰুৱে সাৰনাম বা সাৰ শব্দ নিদিয়ে নাইবা তেওঁৰ গুৰুৱে নাম উপদেশ দিয়াৰ অধিকাৰ দিয়া নাই অৰ্থাৎ কেৱল শাস্ত্ৰ অধ্যয়নেৰে যদি কোনোৱাই মনমুখী গুৰু সাজি নাম

উপদেশ দিয়ে তেস্তে সেই গুরু আৰু তেওঁৰ শিষ্য বৰ্গই নৰকগামী হবই। সিজন গুরু ঈশ্বৰৰ শত্ৰু, বিশ্বাস ঘাটক বুলি জানিবা। তেওঁক ঈশ্বৰৰ সভাত ওলোটাই ওলোমাই থোৱা হব।

বৰ্তমানে ভক্ত সমাজত নকল গুৰুৰ দ্বাৰা এটা ভুল ধাৰণা এনেদৰে বিস্তাৰ কৰা হৈছে যে যি এবাৰ গুরু ধাৰণ কৰাৰ পিচত আকৌ গুরু সলনি কৰা অনুচিত। অলপ বিচাৰ বিবেচনা কৰি চাওক যে, গুরু হ'ল আমাৰ জন্য-মৃত্যু ৰূপী ৰোগৰ পৰা পৰিত্ৰাণ দিয়া (উদ্ধাৰ কৰা) বৈদ্যহে। যদি এজন বৈদ্যৰ (বেজ) দ্বাৰা আমাৰ বেমাৰ নিস্তাৰ নহয় তেনেহলে আমি বৈদ্য সলনি কৰি ভাল বেজৰ (চিকিৎসক) কাষলৈ যাম যাতে আমাৰ বেমাৰ ভাল হয়। ধৰ্মদাস দেৱৰ প্ৰথম গুরু ৰূপদাস জী আছিল। কিন্তু যেতিয়া ধৰ্মদাস দেৱে উমান পালে যে এই গুরু পূৰ্ণ মুক্তি দাতা নহয় তেতিয়াই তেওঁক ত্যাগ কৰি পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম পৰমেশ্বৰ সংপূৰুষ কৰীৰ দেৱক নিজৰ গুরু ৰূপে ললে আৰু পূৰ্ণ মুক্তি ধাম সত্যলোক প্ৰাপ্ত হ'ল। ঠিক এনেদৰে অপূৰ্ণ গুৰুক অতি শীয়েই ত্যাগিব লাগে।

“বুঠে গুরু কে পক্ষকো, তজত ন কীজে বাৰি”

অৰ্থ :- “মিছা গুৰুক ত্যাগিবলৈ বিলম্ব নকৰিব”।

(গুরু তথা নাম মহিমাৰ বানী)

গৰীব, বিন উপদেশ অচম্ভ হয়, কেওঁ জীবত হ্যায় প্ৰান। বিন ভক্তি কঁহী ঠোৰ হ্যায়, নৰ নাহি পায়ান ॥ ১ ॥
 গৰীব, এক হৰিকে নাম বিনা, নাৰি কুতিয়া হো। গলী গলী ভোকত ফিৰৈ, টুটক না ডালে কো ॥ ২ ॥
 গৰীব, বিবি পৰদে ৰহৈ শ্বী, ডয়োটা লগতী বাৰ। গাত উয়াড়ে ফিৰতী হ্যায়, বন কুতিয়া বাজাৰ ॥ ৩ ॥
 গৰীব, নকবে সৰ নক সে বনী, পহৰত হাৰ হমেল। সুন্দৰী সে সুনহী (কুতিয়া) বনী, সুনী সাহেব কে খেল ॥ ৪ ॥
 কবীৰ, হৰি কে নাম বিনা, ৰাজা ঋষভ হোৱে। মাটি লদৈ কুমহাৰ কৈ, ঘাস না ডালে কোৱে ॥ ৫ ॥
 কবীৰ, ৰাম কৃষ্ণ সে কৌন বড়া, উন্নহে ভী গুরু কীনহা। তীন লোক কে ওবে ধনী, গুরু আগে আধীন ॥ ৬ ॥
 কবীৰ, গৰ্ভ যোগেশ্বৰ গুরু বিনা, লাগা হৰি কী সেব। কহৈ কবীৰ স্বৰ্গ সে ফেৰ দিয়া সুখদেৱ ॥ ৭ ॥
 কবীৰ, ৰাজা জনক সে নাম লে, কিনহী হৰি কী সেব (পূজা)। কহৈকবীৰ বৈকুণ্ঠ সে উল্ট মিলে সুখদেৱ ॥ ৮ ॥
 কবীৰ, সংগুরু কে উপদেশ কা, লায় এক বিচাৰ। জো সংগুরু মিলতা নহী জাতা নৰক দ্বাৰ ॥ ৯ ॥
 কবীৰ, নৰক দ্বাৰ মে দূত সব, কৰতে খোচা তান। উনতে কবহ না ছুটতা, ফিৰ ফিৰ্তা চাৰো খান ॥ ১০ ॥
 কবীৰ, চাৰ খানো মে ভ্ৰমতা, কবহ না লগতা পাৰ। সো ফেৰা সব মিট গয়া, সংগুরু কে উপকাৰ ॥ ১১ ॥
 কবীৰ, সাত সমুদ্ৰ মসি কঁৰু, লেখনী কঁৰু বনৰায়। ধৰতী কা কাগজ কৰু, গুরু গুণ লিখা ন যায় ॥ ১২ ॥
 কবীৰ, গুরু বড়ে গোবিন্দ সে, মন মে দেখ বিচাৰ। হৰি সুমৰে সো ৰহ গয়ে, গুরু ভজে হয়ে পাৰ ॥ ১৩ ॥
 কবীৰ, গুরু গোবিন্দ দোনো খড়ে কাকে লাগু পাৰ। বলিহাৰী গুরু আপনে, জিন গোৱিন্দ দিয়া মিলায় ॥ ১৪ ॥
 কবীৰ, হৰি কে কঁঠতা, গুরু কী শৰণ মে যায়। কবীৰ গুরু যো কঠ জাঁ, হৰি নহী হোত সহায় ॥ ১৫ ॥

কোনজনো ৰামৰ নাম জাপ কৰিব লাগে?

শ্ৰীমদ্ভাগৱৎ গীতাৰ অধ্যায় নং ১৫ৰ শ্লোক নং ১৬

দ্রৌ, ইমৌ, পুৰুষৌ, লোকে, ক্ষৰঃ, চ, অক্ষৰঃ, এব, চ, ক্ষৰঃ, সৰ্বানি, ভূতানি, কুটস্থঃ, অক্ষৰঃ, উচ্চতে
 অনুবাদ : এই জগতত দুই প্ৰকাৰৰ ভগৱান আছে। বিনাশী আৰু অবিনাশী আৰু এই সকলো
 ভূত-প্ৰাণীৰ শৰীৰ বিনাশী কেৱল জীৱাত্মাকহে অবিনাশী বোলা হয়।

গীতা অধ্যায় নং ১৫ৰ শ্লোক নং ১৭

উত্তমঃ, পুৰুষঃ, তু, অন্যাঃ, পৰমাত্মা, ইতি, উদাহতঃ, ইয়ঃ, লোকত্ৰয়ম আৱিৰ্শ্য, বিভৰ্তি,
 অব্যয়ঃ, ঈশ্বৰঃ ॥

অনুবাদ :- উত্তম ভগৱান অইন এজন হে, যি তিনিও লোকত প্ৰৱেশ কৰি সকলোকে ধাৰণ পোষণ
 কৰে সেই অবিনাশী পৰমাত্মাক এনেদৰে কোৱা হৈছে -

কবীৰ, অক্ষৰ পুৰুষ এক পেড় হয়, নিৰঞ্জন বাকী ডাৰ ॥
 ত্ৰিদেবা (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ) শাখা ভয়ে, পাত ভয়া সংসাৰ ॥
 কবীৰ, তিন দেবকো সব ধাওঁৱে, চৌথা দেৱকা মৰম না পাওঁৱে ॥
 চৌহা ছাঁৰি পঞ্চম ধাওঁৱে, কহে কবীৰ সৌ হমৰে আওয়ে ॥
 কবীৰ, তিন গুনন কি ভক্তি মে, ভুলি পৰিও সংসাৰ ॥
 কহে কবীৰ নিজ নাম বিন, কৈসে উত্তৰে পাৰ ॥
 কবীৰ, ঔল্লাৰ নাম ব্ৰহ্ম (কাল) কা, ইয় কৰ্তা মতি জানি ॥
 সাঁচা শব্দ কবীৰ কা, পৰদা মাঁহি পহিচানি ॥
 কবীৰ, তিন লোক সব বাম জপত হয়, জান মুক্তি কো ধাম ॥
 বামচন্দ্ৰ বশিষ্ঠ গুৰু কিয়া, তিন কহি শুনায়ো নাম ॥
 কবীৰ, বাম কৃষ্ণ অৱতাৰ হয়, ইনকা নাঁহি সংসাৰ ॥
 জিন সাহেব সংসাৰ কিয়া, সো কিনহু ন জনুয়া নাৰি ॥
 কবীৰ, চাৰ ভূজাকে ভজন মে, ভুলি পৰে সব সন্ত ॥
 কবীৰা সুমিৰে তাসু কো, জাকৈ ভুজা অনন্ত ॥
 কবীৰ, বশিষ্ঠ মুনি সে তত্ববেত্তা জ্ঞানী, শোধ কৰ লগ ধৰে ॥
 সীতা হৰণ মৰণ দশৰথ কো, বন-বন বাম ফিৰে ॥
 কবীৰ, সমুদ্ৰ পাটি লংকা গয়ে, সীতা কো ভৰতাৰ ॥
 তাহি অগস্ত মুনি পিয় গয়ো, ইনমে কো কৰতাৰ ॥
 কবীৰ, গোবৰ্ধন কৃষ্ণজী উঠায়া, দ্ৰোনাগিৰি হনুমন্ত ॥
 শেষ নাগ সব সৃষ্টি উঠাই, ইনমে কো ভগৱন্ত ॥
 গৰীব, দুৰ্বাসা কোঁপে তঁহা, সমঝ ন আই নীচ ॥
 ছপ্পন কোটি যাদব কটে, মচী ৰুধীৰ কী কীচ ॥
 কবীৰ, কাটে বন্ধন বিপত্তি মে, কঠিন কিয়া সংগ্ৰাম ॥
 চিনহোঁ বে নৰ প্ৰাণীয়া, গৰুড় বড়ো কী বাম ॥
 কবীৰ, কহ কবীৰ চিত চেত, শব্দ কৰো নিৰুবাৰ ॥
 শ্ৰী বামচন্দ্ৰকো কৰ্তা কহত হয়, ভুলি পৰয়ো সংসাৰ ॥
 কবীৰ, জিন বাম কৃষ্ণ নিৰঞ্জন কিয়া, সো তো কৰতা নেয়াৰ ॥
 অন্ধা জ্ঞান না বুঝই কহে কবীৰ বিচাৰ ॥
 কবীৰ, তিন গুন (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিব) কী ভক্তি মে ভুলি পড়য়ো সংসাৰ ॥
 কহে কবীৰ, নিজ নাম বিনা, কৈছে উতৰো পাৰ ॥

। শব্দ ॥ (সন্তু বাম পাল দাস মহাৰাজৰ দ্বাৰা ৰচিত)

যুদ্ধ জীত কৰ পাণ্ডব, খুশী হয়ে অপাৰ। ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ কী গদ্দী পৰ, যুদ্ধিষ্ঠীৰ কী সৰকাৰ ॥ ১ ॥
 এক দিন অৰ্জুন পুঁহতা, সুন কৃষ্ণ ভগৱান। একবাৰ ফিৰ শুনা দিয়ো উ নিৰ্মল গীতা জ্ঞান ॥ ২ ॥
 ঘমাশান যুদ্ধ কে কাৰণ, ভুল পড়ী হয় মেহে জোঁ, কা তেবোঁ ক ভগবন, তনিকনা অন্ত হেৰে ॥ ৩ ॥
 ঋষি মুনি অউৰ দেৱতা, সবকো ৰহে তুম খায়। ইকো ভী নহী ছোড়া আপনে, ৰহে তুমৰা হী গুণ গায় ॥ ৪ ॥
 কৃষ্ণ বোলে অৰ্জুন সে, ইয় গলতী কেওঁ কিন। এয়সে নিৰ্মল জ্ঞান কো ভুল গয়া বুদ্ধিহীন ॥ ৫ ॥
 অব মুৰে ভী কুছ এয়াদ নহী, ভুল পড়ী নিদান। যে কা তেওঁ উস গীতা কা মেয় নহী সকতা গুণগান ॥ ৬ ॥
 স্বয়ং শ্ৰীকৃষ্ণকো এয়াদহী অউ অৰ্জুন কো ধমকাঁয়ে। বুদ্ধি কাল কে হাত হয়, চাহে ত্ৰিলোকীনাথ কহলাবে ॥ ৭ ॥

জ্ঞান হীন প্ৰচাৰ কা, জ্ঞান কঁখে দিন ৰাত। যো সৰ্ব কা খানেওবালা, কঁহে উসি কী বাত ॥৮ ॥
সব কহে ভগবান কৃপালু হ্যায়, কৃপা কৰে দয়াল। জিসকী সব পুজা কৰে, উব স্বয়ং কহে ম্যায় কাল ॥ ৯ ॥
মাৰে খাওৱে সব কো, উৰ কৈস্যা কৃপাল। কুন্তে, গধে, সুবৰ বনাবে হ্যায়, ফিৰ ভী দীন দয়াল ॥ ১০ ॥
বাইৱেল, বেদ, কুৰাণ হ্যায়, যৈছে চাঁদ প্ৰকাশ। সুৰজ জ্ঞান কবীৰ কা, কৰে তিমৰ কা নাশ ॥ ১১ ॥
ৰাম পাল, সাদ্কা কহে, কৰো বিবেক বিচাৰ। সতনাম ওৱ সাৰনাম, এহী মন্ত্ৰ হ্যায় সাৰ ॥ ১২ ॥
কবীৰ হমাৰা ৰাম হ্যায়, উৰ হ্যায় দীন দয়াল। সংকট মোচন কষ্টে হৰন , গুণ গাওৱে ৰাম পাল ॥ ১৩ ॥

॥ শব্দ ॥ (সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ দ্বাৰা বিৰচিত)

ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ, হ্যায় তিনো লোক প্ৰধান। অষ্টাঙ্গী ইনকি মাতা হ্যায়, অউৰ পিতা কাল ভগৱান ॥ ১ ॥
এক লাখ কো কাল, নিত খাওৱে সিনা তান। ব্ৰহ্মা বনাওৱে বিষ্ণু পালে, শিৱ কৰ দে কল্যান ॥ ২ ॥
অৰ্জুন ডৰ কেপুছতা হ্যায়, ইয় কৌন ৰূপ ভগৱান ? কহে নিৰঞ্জন ম্যায় কালহঁ সবকো আয়া খান ॥ ৩ ॥
ব্ৰহ্ম নাম ইসি কা হ্যায়, বেদ কৰে গুণ গান। জনম, মৰন চৌৰাশী, ইয় ইসকা সংবিধান ॥ ৪ ॥
চাৰ ৰাম কি ভক্তি মেঁ লগ ৰহা সংসাৰ। পাঁচৱে ৰাম কা জ্ঞান নহী, যো পাৰ উতাৰণ হাৰ ॥ ৫ ॥
ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ তিনো গুণ হ্যায়, দুসৰা প্ৰকৃতি কা জাল। লাখ জীৱ নিত ভক্ষন কৰে, ৰাম তীসৰা কাল ॥ ৬ ॥
অক্ষৰ পুৰুষ হ্যায় ৰাম চৌথা, জৈসে চন্দ্ৰমা জান। পাঁচৱা ৰাম কবীৰ হ্যায় জৈসে উদয় হুৱা ভান ॥ ৭ ॥
ৰামদেৱানন্দ গুৰুজী, কৰ গয়ে নজৰ নিহাল। সংনাম কা দিয়া খজানা, বৰতে ৰামপাল ॥ ৮ ॥

নাম (দীক্ষা) লোৱা মানুহৰ বাবে আৱশ্যকীয় সূচনা।

১। পূৰ্ণ গুৰুৰ পৰিচয় :- বৰ্তমান কলিযুগত ভকত সমাজৰ কাৰণে জটিল প্ৰশ্ন হৈছে পূৰ্ণ গুৰুক চিনি পোৱাটো। কিন্তু ইয়াৰ অতি লঘু আৰু সাধাৰণ উত্তৰ হ'ল যি গুৰুৱে শাস্ত্ৰ বিধি অনুযায়ী ভক্তি সাধন কৰে আৰু নিজৰ অনুগত বিলাককো (শিষ্যবিলাকক) তেনে কৰোৱায় সেই জনেই পূৰ্ণ গুৰু বা পূৰ্ণ সন্ত। কিয়নো ভক্তি মাৰ্গৰ সংবিধান হ'ল, ধাৰ্মিক শাস্ত্ৰ যেনে- কবীৰ চাহেবৰ বাণী, নানক চাহেবৰ বাণী, সন্ত গৰীব দাস মহাৰাজৰ বাণী, সন্ত ধৰ্মদাস চাহেবৰ বাণী, বেদ, গীতা, পুৰাণ, কোৰাণ, পৱিত্ৰ বাইৱেল আদি। যি সাধু সন্তই শাস্ত্ৰ অনুসৰি ভক্তি সাধনা বৰ্ণনায় আৰু ভকত সমাজক তেনে মাৰ্গ দেখুৱায় তেওঁৱে পূৰ্ণ সাধু বা সন্ত। ইয়াৰ বিপৰীতে যিয়ে শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ ভক্তি শিকাই আছে, তেওঁ ভকত সমাজৰ ঘোৰ শত্ৰু। এই অমূল্য মানৱ জীৱনৰ লগত ধেমালী কৰি আছে। এনেকুৱা গুৰু বা সাধুক ঈশ্বৰৰ সভাত ঘোৰ নৰকৰ শাস্তিৰ ওলোটাকৈ ওলোমাই থোৱা হ'ব।

উদাহৰণ হিচাবে যদি কোনো অধ্যাপকে পাঠ্যক্ৰমৰ বাহিৰৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰে তেন্তে তেওঁ ছাত্ৰ সকলৰ দোষোৰ শত্ৰু বুলি প্ৰতিপন্ন হ'ব।

গীতা অধ্যায় নং- ৭ৰ শ্লোক নং- ১৫

ন, মাম, দুষ্কৃতিনঃ, মুঢ়াঃ, প্ৰপদান্তে, নৰাধমাঃ,

মায়য়া, অপহতজ্ঞানাঃ, আসুৰম, ভাৱম আশ্ৰিতাঃ ॥

অনুবাদ : মায়ৰ দ্বাৰা যাৰ জ্ঞান হৰণ হৈছে এনে আসুৰিক স্বভাৱৰ দ্বাৰা অভ্যস্ত, দুৰাচাৰী, নৰাধম মুখই মোক নভজে অৰ্থাৎ সিবিলাকে তিনি গুণ থকা (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সংগুণ-বিষ্ণুদেৱ, তমগুণ-শিৱক হে ভক্তি-সাধনা কৰে। যজুৰ্বেদ অধ্যায় নং ৪০ শ্লোক নং- ১০ (সন্ত ৰাম পাল দাসৰ দ্বাৰা ভাষা-ভাষা)।

অন্যদেৱাহঃ সম্ভৱাদন্যদাহৰ সম্ভৱাত, ইতি শুশ্ৰম ধীৰানাম এয়ে নস্তদ্ধিচ্ছিৰে ॥ ১০ ॥

অনুবাদ :- পৰমাত্মাৰ বিষয়ে সামান্যভাৱে নিৰাকাৰ অৰ্থাৎ কেতিয়াও জনম নোলোৱাকে কোৱা হয়। দ্বিতীয়তে আকাৰ অৰ্থাৎ জন্ম লৈ অৱতাৰী ৰূপত অহাটোকে বুজায়। যি স্থায়ী অৰ্থাৎ পূৰ্ণজ্ঞানীয়ে ভালদৰে শুনায় আৰু বুজায় তাক এইদৰে শুদ্ধ ভাৱে সেইটো সমৰূপত অৰ্থাৎ যথার্থ

ৰূপত ভিন্ন ভিন্ন ৰূপৰ দ্বাৰা প্ৰত্যক্ষ জ্ঞান কৰায়।

গীতা অধ্যায় নং- ৪ ৰ শ্লোক নং- ৩৪।

তৎ, বিদ্ধি, প্ৰণিপাতেন, পৰি প্ৰশ্নেন, সেবয়া,

উপদেশ্যয়ন্তি, তে, জ্ঞানম্, জ্ঞানিনঃ, তত্ত্বদৰ্শিনঃ ॥

অনুবাদঃ সংগ্ৰহৰ শৰণাগত হৈ তেওঁক দণ্ডবৎ প্ৰণাম কৰি কপট এৰি সৰলতা পূৰ্বক প্ৰশ্ন কৰিলেহে সেই তত্ত্বদৰ্শী পৰমাত্মাৰ তত্ত্ব জ্ঞানী মহাত্মাই তোমাক তত্ত্ব জ্ঞানৰ উপদেশ প্ৰদান কৰিব।

২) নিচা জাতীয় বস্ত্ৰৰ সেৱন নিষেধঃ হুঙ্কা, মদ্যপান, বীয়েৰ, তামোল, বিৰি, ছিগাৰেট, আফিং সেৱন, গুটকা, আমোদ-প্ৰমোদৰ আভাস লোৱা, গাঞ্জা পান কৰা, মগুহ, কপী আদি আৰু অইন নিচা জাতীয় বস্ত্ৰৰ ভক্ষণতো দূৰ আনকি কাকো আনি দিয়াও উচিত নহয়। মুক্তিদাতা গৰীব দাস মহাৰাজে এই সকলো বস্ত্ৰক বহুত বেয়া বুলি বৰ্ণাই নিজৰ বাণীত কৈছে যে —

সুৰাপান, মদ্য, মাংসাহাৰী, গমন কৰে ভোগে পৰনৰী। সত্তৰ জনম কত হয় শীসম, সাক্ষী সাক্ষীৰ হয় জলদীশম।
পৰ দ্বাৰা স্ত্ৰী কা খোলে, সত্তৰ জনম অন্ধা হো ডেলে। মদিৰা পীৱে কঢ়ুৱা পানী, সত্তৰ জনম শ্বৱান কে জানি ॥
গৰীব, হুককা হৰদম পিৱতে, লাল মিলাৱে ধুৰ। ইসমৈ সংশয় নহী, জন্ম পিছলে সুৰ ॥ ১ ॥

গৰীব, সোনাৰী জাৰি কৰে, সুৰা পান সৌবাৰ। এক চিলম হুককা ভৰৈ, ডুবে কালী ধাৰ ॥ ২ ॥

গৰীব, সুৰ গড় কুঁ খাত হয়্য, ভক্তি বিহনে ৰাড়া। ভাং তস্বাকু খা গঁয়ে, সো চাবত হয়্য হাড় ॥ ৩ ॥

গৰীব, ভাং তস্বাকু পীৱ নহী, সুৰা পান সে হেত। গোস্ত মটুটী খায় কৰ, জঙ্গলী বনে প্ৰেত ॥ ৪ ॥

গৰীব, পান তস্বাকু চাব হী, নাস নাক মৈ দেত। সো তো ইৰানে গয়ে, মৈটু ভৰভুজে কা ৰেত ॥ ৫ ॥

গৰীব, ভাং তস্বাকু পিৱ হী, গোস্ত গলা কবাৰ। মোৰ মৃগ কুঁ ভক্ষত হয়্য দেসে কঁহা জবাৰ ॥ ৬ ॥

৩। তীৰ্থ স্থানত যোৱা নিষেধ - কোনো ধৰণৰ ব্ৰত পালিব নেলাগে। যি কোনো তীৰ্থ যাত্ৰা, গঙ্গা স্নান কৰা, অন্য ধাৰ্মিক স্থানত স্নান কৰা তথা দৰ্শন কৰিবলৈ যাব নেলাগে। কোনো মন্দিৰ নাইবা মঠ, বা ধামত পূজা তথা ভক্তি ভাবেৰে যাব নেলাগে যে, ইয়াত ভগৱান আছে। ভগৱান কোনো পশু নহয় যে তাক পূজাৰীয়ে মন্দিৰত বান্ধি ৰাখি থৈ দিছে। ভগৱান প্ৰত্যেক প্ৰাণীৰ হৃদয়তে ব্যাপী আছে। এইবিলাক সকলো শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ ভক্তি।

অলপ বিচাৰ বিবেচনা কৰি চাওক যে এই সকলো তীৰ্থ স্থান সমূহ যেনে -

(জগন্নাথ মন্দিৰ, বদীনাথ, অয়োধ্যা ৰাম মন্দিৰ, কাশী ধাম, ছুড়ানী ধাম আদি) মন্দিৰ, মহাজিদ, গুৰু দুৱাৰ, চাৰ্চ তথা ধাম আদি এনে ঠাই সমূহ যত এসময়ত কোনো সাধু সন্তই অৱস্থান কৰি আছিল। তেখেতে তাত নিজেই ভক্তি সাধনা কৰি নিজৰ ভক্তি ৰূপি পূণ্য ধন সংগ্ৰহ কৰি দেহ ত্যাগ কৰি নিজৰ ইষ্ট দেৱৰ লোক ধামলৈ গতি কৰিলে। তাৰ পিচত সেই সাধু সন্তৰ স্মৰণীয় প্ৰমাণ কৰি ৰাখিবলৈ তাত কোনোৱাই মন্দিৰ, মছজিদ, কোনোৱাই গুৰুদুৱাৰ, কোনোৱাই চাৰ্চ বা ধৰ্মশালা বনাই দিলে। যাতে তেখেতৰ স্মৃতি যুগমীয়া হৈ থাকে আৰু আমাৰ নিচিনা নিৰীহ-নিচলা প্ৰাণীয়ে প্ৰমাণ পাওঁ যে আমিও এনে ভক্তি সাধনা কৰিব লাগে যেনেকৈ সেই সাধু মহাত্মাই ভক্তি সাধনা কৰিছিল। এই সকলো ধাৰ্মিক ঠাই সমূহে আমাক জনাই দিয়ে যে যেনেকৈ ভক্তি সাধনা এইবিলাক সাধু সন্তই কৰিছিল ঠিক তেনেকৈ আপোনালোকেও কৰক। ইয়াৰ পৰা জনা গল যে সাধু সন্তক বিচাৰি উলিয়াই তেওঁৰ পথেৰে ভক্তি সাধন কৰিব লাগে। কিন্তু পৰৱৰ্তী কালত এই স্থান সমূহ পূজাৰ থলীলৈ ৰূপান্তৰ হল। এইয়া সম্পূৰ্ণ ব্যৰ্থ চেষ্টা আৰু শাস্ত্ৰ বিৰোধী।

এই সকলো ঠাইতো এনে এখন ঠাইৰ নিচিনা যত কোনো মিঠাই বনোৱা কাৰিকৰে

জুইশাল বনাই তাত জেলেপি, লাৰু আদি বনাই স্বয়ং নিজে খাই আৰু সঙ্গী সকলক খুৱাই ইহলোক এৰি গুচি গল। তাৰ পিছত সেই ঠাইত সেই মিঠাই বনোৱা কাৰিকৰ জন নতুবা সেই সুস্বাদ মিঠাই নাই। মাথোন জুইশালখনহে দেখিবলৈ পাব। সিখনে আমাক মিঠাই বনোৱা শিকাব পাৰে নাইবা আমাক মিঠাইৰ স্বাদ দিব পাৰে। এতিয়া যদি কোনোৱাই কয় - আহা ভাইটি আপোনাক সেই জুইশালখন দেখুৱাই লৈ আহোঁ য'ত এসময়ত এজন মিঠাই বনোৱা কাৰিকৰে সুস্বাদ মিঠাই বনাইছিল। বলা যাওঁ। তাত গৈ সেই জুইশালখন দেখিলে আৰু মনৰ বিশ্বাসত সাত পাক মাৰিলে। সাঁচাই কি আপুনি মিঠাই পালে জানো? নাই বা মিঠাই বনোৱা কাৰিকৰ জনক, যিয়ে মিঠাই বনোৱাৰ পদ্ধতি শিকাব পাৰে। ইয়াৰ বাবে আপোনাক তেনেকুৱা মিঠাই বনোৱা কাৰিকৰ জনক বিচাৰি উলিয়াব লাগিব যিয়ে প্ৰথমে আপোনাক সুস্বাদ মিঠাই খুৱাব পাৰিব আৰু বনোৱাৰ বিধি বিধান শিকাব পাৰি। আকৌ তেওঁ যেনেকৈ কয় ঠিক তেনেকৈ কৰিবা, বেলেগকৈ নহয়।

ঠিক এনেদৰে তীৰ্থ স্থান পূজা নকৰি তেওঁৰ নিচিনা সাধু সন্তক বিচাৰ কৰি উলিয়াবা যিয়ে শাস্ত্ৰ অনুসৰি পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবিৰদেৱক পূজা কৰিবলৈ বা ভক্তি সাধন কৰিবলৈ কয়। আকৌ যেনেকৈ তেওঁ কয় ঠিক তেনেকৈয়ে কৰিবা, নিজৰ ইচ্ছামতে একো নকৰিবা ॥

সামবেদ সংখ্যা নং ১৪০০ উৰ্তাচিক অধ্যায় নং- ১২ খণ্ড নং ৩ শ্লোক নং ৫ (সন্ত বামপাল দাসৰ দ্বাৰা ভাষা-ভাষ্য :-

ভদ্রা বজ্জা সমান্যাওৱসানো মহান্ কবি নিৰ্চনানি শমসন ॥

আ বশ্চয়ম্য চস্বোহ পুয়মানো বিচক্ষনো জাগুৰিদেৱীৰীতো ॥ ৫ ॥

অনুবাদ - চতুৰ ব্যক্তিয়ে পূৰ্ণ পৰমাত্মা (পূৰ্ণ পৰম ব্ৰহ্ম)ৰ পূজাৰ সত্যমৰ্গ দৰ্শন নকৰি অমৃতৰ ঠাইত অইনৰ পূজা উপাসনা (যেনে - ভূতৰ পূজা প্ৰেতৰ পূজা, শ্ৰাদ্ধ কৰা, তিনি গুণৰ পূজা (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সগুণ - বিষ্ণুদেৱৰ, তমগুণ - শিৱৰ) তথা ব্ৰহ্ম কালৰ পূজা মন্দিৰ-মৰ্চ্ছজিদ গুৰুদুৱাৰ গীৰ্জা তথা তীৰ্থ উপবাস আদিৰ উপাসনা) ৰূপী মৌহা আৰু ঘাঁৰ পৰা ওলোৱা তেজ পুঁজক অতি আদৰেৰে আচমন কৰে। তাকেই পৰম সুখ দায়ক বুলি ভাবে। কিন্তু পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ পৰমাত্মাই সাধাৰণ বৈশিষ্ট্য ভূষা ধাৰণ কৰি স্বশৰীৰে (বৈশ্বৰ অৰ্থ হ'ল বৈশিষ্ট্য-সাধু মহাত্মাৰ ভাষাত ইয়াক চোলা বুলিও কয়। যেনে কোনে সাধু মহন্তই দেহ এৰিলে তাক কয় যে সাধু মহন্তই চোলা এৰিলে) সত্যলোকত থকা শৰীৰৰ প্ৰকাশ কম কৰি সাধাৰণ মানুহৰ নিচিনা জীৱন ধাৰণ কৰি, এই জগতত নিজৰ সঙ্গী আৰু অনুগত সকলৰ মাধ্যমেৰে সত্যজ্ঞানৰ বৰ্ণন আৰু প্ৰচাৰ কৰি, পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ লুকাই থকা বাস্তৱিক সত্যজ্ঞান তথা ভক্তিক জাগ্ৰত কৰে।

গীতা অধ্যায় নং- ১৬ ৰ শ্লোক নং ২৩

যঃ, শাস্ত্ৰবিধিম, উৎসৃজ্যয়, বৰ্ততে, কাম কাৰতঃ, ন, সঃ,

সিদ্ধিম, অৱাপ্নোতি, ন, সুখম, ন, পৰাম, গতিম্ ॥

অনুবাদ :- যে ব্যক্তিয়ে শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগ কৰি নিজৰ ইচ্ছামতে আচৰণ কৰে তেওঁৰ কোনো সুঃখ, সিদ্ধি আৰু পৰম গতি প্ৰাপ্ত নহয়।

গীতা অধ্যায় নং ৬ ৰ শ্লোক নং ১৬।

ন, অতি, অশ্ৰনতঃ তু, যোগঃ, অস্তি, ন, চ, একান্তম্,

অশ্ৰনতঃ, ন, চ, অতি, স্বপ্নশীলম্য, জাগ্ৰতঃ, ন, এব, চ, অৰ্জুন ॥

অনুবাদ :- হে অৰ্জুন! এই যোগ অৰ্থাৎ ভক্তি যি অধিক ভোজনাহাৰী আৰু যি অত্যন্ত অনাহাৰী, একান্ত নিৰ্জন ঠাইত বহি ভক্তি কৰে তথা বেটিকৈ টোপনি যোৱা নাইবা সদায় উজাগৰে থকা সকলৰ সিদ্ধি নহয়।

পূজে দেই ধাম কো, শীশ হলাওৱে যো। গৰীবদাস সাঁচী কহে, হদ কাফিৰ হ্যায় সো ॥

কবীৰ, গঙ্গা কাঠে ঘৰ কৰৈ পিৰৈ নিমল নীৰ। মুক্তি নহী হৰি নাম বিন, সৎগুৰু কহৈ কবীৰ ॥
কবীৰ, তীৰ্থ কৰ-কৰ জগ মূৰা, উড়ে পানী নেহায়। ৰাম হী নাম না জপা, কাল ঘসীটে যায় ॥
গৰীব, পিতল হী কা খাল হয়, পিতল কা লোটা। জড় মূৰত কো পুজতে, আওৰেগা টোটা ॥
গৰীব, পিতল চমচা পুজিয়ে, মো খাল পৰোসে। জড় মূৰত কিস কাম কি, মতিৰহো ভৰোসে ॥
কবীৰ, পৰ্বত-পৰ্বত মে ফিলিয়া, কাৰণ অপনে ৰাম। ৰাম সৰীখে জন মিলে, জিন সাৰে সব কাম ॥

৪) প্ৰেতৰ পূজা নিষেধ :- কোনো ধৰণৰ প্ৰেতৰ পূজা, শ্ৰাদ্ধ (শৰাধ) কৰোৱা আদি একো কৰিব নেলাগে। ভগৱান শ্ৰী কৃষ্ণইও ভূত-প্ৰেতৰ পূজা একেবাৰে মানা কৰিছিল। গীতাৰ অধ্যায় নং ৯ ৰ শ্লোক নং ২৫ বৰ্ণাইছে যে -

য়াস্তি, দেৱৱতাঃ, দেবান, পিতৃঋণ, যাস্তি, পিতৃৱতাঃ ॥

ভূতানি, যাস্তি, ভূতেয্যাঃ, মন্থ্যাজিনঃ, অপি, মাম্ ॥

অনুবাদ :- দেৱতাক পূজা কৰা সকলে দেৱত্ব প্ৰাপ্তি, প্ৰেতক পূজা কৰা সকলে প্ৰেতত্ব প্ৰাপ্তি, ভূতক পূজা কৰা সকলে ভূত যোনী প্ৰাপ্তি আৰু মতানুসৰি পূজন কৰা ভকত সকলে মোকেই পাই লাভান্বিত হ'ব।

মুক্তিদাতা গৰীবদাস মহাৰাজে আৰু কবীৰ পৰমাত্মাই কয় যে -

গৰীব, ভূতৰমৈ সো ভূত হয়, দেব ৰমৈ সো দেৱ। ৰাম ৰমৈ সো ৰাম হয়, সুনো সকল সুৰ ভেৱ ॥

এই কাৰণে সেই (পূৰ্ণ পৰমাত্মা) পৰমেশ্বৰক ভক্তি কৰা যাৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ মুক্তি হ'ব। সেই পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম হ'ল সৎপুৰুষ কবীৰ পৰমাত্মা। ইয়াৰ প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় নং ১৮ শ্লোক নং ৪৬ ত বৰ্ণিত আছে।

য়তঃ, প্ৰবৃত্তিৰ্ভূতানাং, যেন, সৰ্বমিদম, ততম্ ॥

স্বকৰ্মনা, তমভ্যয়চৰ্য্য, সিদ্ধিম, বিন্দতি, মানৱঃ ॥ ৪৬ ॥

অনুবাদ- যি পৰমেশ্বৰৰ দ্বাৰা সম্পূৰ্ণ প্ৰাণী জগতৰ উৎপত্তি হৈছে আৰু যিয়ে এই সমস্ত জগত ব্যাপী আছে, সেই পৰমেশ্বৰক স্বাভাৱিক কৰ্মৰ দ্বাৰা পূজা-সেৱা কৰি মনুষ্যই পৰম সিদ্ধিকো পাব পাৰে ॥

গীতা অধ্যায় নং ১৮ ৰ শ্লোক নং- ৬২

তমেব, শৰম, গচ্ছ, সৰ্বভাৱেন ভাৰত।

তৎ প্ৰসাদাৎ পৰাম, শান্তিম, স্থানম, প্ৰাপয়সি স্বাস্থতম্ ॥ ৬২ ॥

অনুবাদঃ- হে ভৰত বংশোদ্ভব অৰ্জুন! তুমি সৰ্বতো ভাবে সেই পৰম ঈশ্বৰৰ শৰণ লোৱা। তেওঁৰ কৃপাত তুমি পৰম শান্তি (মোক্ষ) আৰু অবিনাশী পৰম পদকো লাভ কৰিবা।

ওপৰত বৰ্ণিত সৰ্বতোভাব শব্দটোৰ তাৎপৰ্য্য হ'ল - অইন যি কোনো দেব-দেৱীৰ পূজা সেৱা নকৰি মন কৰ্ম বচনৰ দ্বাৰা এক পৰমেশ্বৰৰ ওপৰত আস্থা (বিশ্বাস) ৰখা।

গীতা অধ্যায় নং- ৮ ৰ শ্লোক নং ২২ঃ

পুৰুষ স পৰঃ পাৰ্থ ভক্ত্যা লভন্তনন্যয়া।

য়স্যাস্ত স্থানি ভূতানি যেন সৰ্বমিদম ততম ॥ ২২ ॥

অনুবাদ :- হে পৃথা নন্দন অৰ্জুন। সম্পূৰ্ণ প্ৰাণী যাৰ অন্তৰ্গত আৰু যাৰ দ্বাৰা এই গোটেই জগত ব্যাপ্ত সেই পৰম পুৰুষ পৰমাত্মাক অনন্য ভক্তিৰ দ্বাৰা লাভ কৰিব পাৰি।

অনন্য ভক্তিৰ তাৎপৰ্য্য হ'ল - এক পৰমেশ্বৰ (পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম)ৰ ভক্তি সাধন কৰা। অইন দেৱ দেৱী অৰ্থাৎ তিনি গুণ থকা যেনে (সৎগুণ- বিষ্ণুদেৱ, ৰজগুণ - ব্ৰহ্মা, তমগুণ - শিৱ) আদিৰ পূজা-সেৱা ৰূপত ভক্তি সাধন নকৰা।

গীতা অধ্যায় নং ১৫ শ্লোক নং ১-৪ লৈ :-

উৰ্দ্ধমূল, অধঃশাখম, অশ্বখাম, প্ৰাছঃ, অবায়ম,

ছান্দামসি, যস্য, পৰ্নানি, যঃ, তম্, বেদ, সঃ, বেদবিৎ ॥১॥

অনুবাদ :- ওপৰফালে মূল শিপাৰে সৈতে আঁহত গছৰ গা-গছ, তলৰ ফালে ডাল, তাৰ তলত শাখা ডাল, তাৰ তলত উপশাখা ডালৰ সৈতে পাত ৰূপী এই জগত সংসাৰ বৃক্ষ (গছক)ক যিয়ে জানিব পাৰিছে বা জ্ঞাতবান হৈছে সেই ভক্তাত্মাই পূৰ্ণ জ্ঞানী (বেদজ্ঞ)।

গীতা অঃ ১৫ শ্লোক নং ২ -

অধঃ, চ, উৰ্ধম্, প্ৰসূতাঃ, তস্য, শাখাঃ, গুণ প্ৰবৃদ্ধাঃ, বিষয় প্ৰবালা,

অধঃ, চ, মূলানি, অনুসন্তানি, কৰ্মানুবন্ধিনী, মনুষ্যালোকে ॥ ২ ॥

অনুবাদ - সেই সংসাৰ ৰূপী গছৰ তলৰ আৰু ওপৰৰ তিনি গুণ ৰজগুণব্ৰহ্মা, সৎগুণ-বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱৰ দৰে বিয়পি পৰা বিকাৰ যেনে কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, অহংকাৰ ৰূপী ৰিপু থকা ডালৰ ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱই জীৱৰ কৰ্ম বন্ধনৰ মূল কাৰণ। সেয়ে মনুষ্য লোক, স্বৰ্গলোক, নৰকলোক পৃথিৱী লোক তলে উপৰ (টোৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমন) ব্যস্থিত হৈছে।

গীতা অধ্যায় নং ১৫ শ্লোক নং ৩

ন, ৰূপম, অস্য, ইহ, তথা, উপলভ্যতে, ন, অন্তঃ, ন, চ, আদিঃ,

ন, চ, সম্প্ৰতিষ্ঠা, অশ্বতথ্যম্, এন, সুবিটমূল, অসঙ্গশস্ত্ৰেন, দৃটেন, চিত্তবা ॥ ৩ ॥

অনুবাদ :- এই ৰচনাৰ আদি-অন্ত নাই বা তেনে স্বৰূপ পোৱা নাযায়। তথা ইয়াত বিচাৰাধীন অৱস্থাত অৰ্থাৎ মোৰ দ্বাৰা দি থকা গীতা জ্ঞানৰ পূৰ্ণ জ্ঞান মোৰ নাই কিয়নো সৰ্বব্ৰহ্মাণ্ড ৰচনাৰ সুন্দৰ স্থিতিৰ সৃষ্টিৰ বিষয়ে ময়ো অজ্ঞাত। এই ধুনীয়া স্থায়ী-স্থিত থকা মজবুত স্বৰূপী নিৰ্মল তত্ত্বজ্ঞান ৰূপী দৃঢ় অস্ত্ৰৰ দ্বাৰা অৰ্থাৎ নিৰ্মল তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা ছেদন কৰি অৰ্থাৎ নিৰঞ্জনাৰ ভক্তিক অলপ জানিব পাৰি। (৩)

গীতা অধ্যায় নং- ১৫ ৰ শ্লোক নং- ৪

ততঃ, পদম তৎ পৰিমার্গিতব্যম যস্মিনগতা ন নিবৰ্তন্তি ভূয়ঃ।

তমেব চাদ্যম পুৰুষম প্ৰপদ্যে যতঃ প্ৰবৃত্তিঃ প্ৰসূতা পুৰাণী ॥ ৪ ॥

অনুবাদ:- তাৰ পিচত সেই পৰম পদ পৰমাত্মাৰ বিচাৰ কৰিব লাগে। যাক পালে মানুহে আকৌ সংসাৰলৈ উভটি আহিব নালাগে। সেই অনাদি কালৰ পৰা আৰু যাৰ পৰা এই সকলো প্ৰৱৰ্তন আৰু বিস্তাৰ হৈছে, সেই আদি পুৰুষ পৰমাত্মাৰ মইও শৰণাগত।

এইদৰে স্বয়ং ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই, দেৱী দেৱতাৰ পূজা বন্ধ কৰাই সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাক ভক্তি সাধন কৰিবলৈ প্ৰেৰণা দিছিল। যি কাৰণে তেখেতে গোৱৰ্থন পৰ্বতক হাতেৰে উঠাই লৈ ইন্দ্ৰৰ কোপানলৰ পৰা ব্ৰজ বাসীক ৰক্ষা কৰিছিল।

গৰীব, ইন্দ্ৰ চঢ়া ব্ৰীজ ডুবোবন, ভীগা ভীত ন লেও।

ইন্দ্ৰ কঢ়াই হোত জগত মে, পুজা খা গয়ে দেও।

কবীৰ, ইস সংসাৰ কো, সমঝাউ কৈ বাৰ।

পুঁছ যো পকৰে ভেৰ কী, উতৰা চাহৈ পাৰ।।

৫। গুৰু আজ্ঞা পালন :- গুৰু দেৱৰ আজ্ঞা নোহোৱাকৈ ঘৰত কোনো ধৰণৰ ধাৰ্মিক অনুষ্ঠান কৰিব নালাগে। মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমাত্মাই নিজৰ বাণীত কৈছে যে -

“গুৰু বিন যজ্ঞ হবন যো কঁৰহী, মিথ্যা যায়ে কবছ নহী ফলহি।”

কবীৰ, গুৰু বিন মালা ফেৰতে, গুৰু বিন দেতে দান।।

গুৰু বিন দোনো নিস্কল হ্যায়, পুছো বেদ পুৰান।।

অনুবাদ:- গুৰু নোহোৱাকৈ যি হোম যজ্ঞ আদি কৰে সেইবোৰ একো ফল নধৰে। মিছা হৈ যায়। বেদ পুৰাণত প্ৰমাণ চোৱা- গুৰু নোহোৱাকৈ মালা জপি ভক্তি সাধন আৰু দান দক্ষিণা কৰা দুয়ো নিস্কল।

৬। মা কালী আৰু দুৰ্গা পূজা নিষেধ - খেতি পথাৰত সাজি খোৱা কোনো দেৱ-দেৱীৰ বা স্থানৰ পূজা অৰ্চনা কৰিব নেলাগে। মা কালী আৰু দুৰ্গা পূজা, শ্মশান, থান যি নহওক একেবাৰে পূজিব নেলাগে। অন্য কোনো পূজা উপাসনা কৰিব নেলাগে। আনকি তিনি গুণৰ ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱৰ পূজা কৰিব নেলাগে। মাথোন গুৰুদেৱৰ উপদেশ মতেহে চলিব লাগে।

গীতা অধ্যায় নং ৭ শ্লোক নং : ১৫ :

ন, মাম্, দুস্কৃতিনঃ, মূঢ়াঃ, প্ৰপদ্যন্তে, নৰাধমাঃ,

মায়য়া, অপহৃতজ্ঞানাঃ, আসুৰম্, ভাবম্, আশ্ৰিতাঃ।।

অনুবাদ:- মায়্যাৰ দ্বাৰা যি জ্ঞানহীন হৈছে এনে আসুৰিক স্বভাবৰ মানুহ, দুষিত কৰ্ম কৰা নীচ মূৰ্খই মোক নভজে অৰ্থাৎ তেওঁ বিলাকে তিনি গুণৰ (ৰজগুণ - ব্ৰহ্মা, সংগুণ-বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ) হে ভক্তি সাধন কৰে।

কবীৰ, মাইমশানী শেৰ শীতলা, ভেৰব ভূত হনুমন্ত পৰমাত্মা উনসে দূৰ হ্যায়, যো ইনকো পুজন্ত ।
কবীৰ, সৌবৰতো গুৰুকী সেৱা, একদিন আন উপাসী। উৱো অপৰাধী আত্মা, পৰৈ কাল কী ফাঁসী।।

গুৰুকো তজৈ ভজৈ যো আনা। তা পশুৱা কো ফোকট জ্ঞানা।।

৭। সংকট মোচন কবীৰ পৰমাত্মা- কৰ্ম কষ্ট (সংকট) উদ্ভৱ হলে অন্য কোনো ইষ্ট দেৱৰ বা শ্মশান-মশান-শক্তি পূজা আদিৰ কেতিয়াও কৰিব নেলাগে। কোনো তাবিজ কবজ, মাদুলী পকাই দিয়া সুতা আদি পিন্ধিব নেলাগে। মাথোন মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমাত্মাৰ পূজা কৰিব লাগে যি সকলো দুঃখকষ্টক হৰণ কৰে। সামবেদ সংখ্যা নং ৮-২২ উৰ্তাচিক অধ্যায় ৩, খণ্ড নং ৫, শ্লোক নং ৮ (সন্ত ৰামপাল মহাৰাজ দ্বাৰা ভাষা ভাষ্য) :

মনীষিভিঃ পৰ্তে পূৰ্বঃ কবিন্ভিত্যতঃ পৰি কোশাম অসিষ্যদত।

ত্ৰিতব্য নাম জনয়ন্মুধু ক্ষবিন্দ্ৰব্য বায়ুম্ সখ্যায় বৰ্দ্ধয়ন।। ৮।।

অনুবাদ - সনাতন অৰ্থাৎ অবিদ্যা কবীৰ পৰমেশ্বৰক মনে-প্ৰাণে বিচৰা তথা শ্ৰদ্ধা ভক্তি কৰা ভক্তাত্মক তিন মন্ত্ৰ জাপ উপদেশ দি পৰিত্ৰ কৰি জনম মৃত্যুৰ পৰা ৰহিত কৰে তথা তাৰ প্ৰাণ অৰ্থাৎ জীৱন নিশ্বাসক যি সংস্কাৰবশ নিজৰ মিত্ৰ অৰ্থাৎ ভকতৰ শাৰীত প্ৰাপ্তি আৰু নিজৰ ভঁৰালৰ পৰা পূৰ্ণ ৰূপে প্ৰাণ শক্তি বঢ়ায়। যি কাৰণে পৰমেশ্বৰৰ বাস্তৱিক আনন্দকো

নিজৰ আশীৰ্বাদ প্ৰসাদেৰে প্ৰাপ্ত কৰোৱায়।

কবীৰ, দেৱী-দেৱ ঠাৰে ভয়ে, হমকো ঠাৰ বতাও। যো মুঝ (কবীৰ) কোপুজেনহাঁ, উনকো লুটো খাও।। কবীৰ, কাল জো পীষে পিষনা, জোৰা হ্যায় পনীহাৰ। এদো আসল মজুৰ হঁয়, সংগুৰ কে দৰৱাৰ।।

৮। অনাৱশ্যক দান নিষেধ - কৰবাত আৰু কাৰোকে দান ৰূপে একো দিব নালাগে। পইছা, চিলাই নোহোৱা বস্ত্ৰ আদি একো দিব নালাগে। যদি কোনোৱাই দান হিচাবে কিছু খুজিবলৈ আহে তেন্তে তাক আহাৰ খুৱাই দিয়া, গাখীৰ, চাহ, দৈ, পানী আদিৰে আপায়ন কৰা। কিন্তু একো নিদিবা। নাজানো ভিখাৰীয়ে পইচাৰে উপয়োক্ত কৰিব নে নাই? যেনে কোনো এক ব্যক্তি কোনো এক ভিখাৰীৰ মিছা কাহিনী শুনি যেনে তাৰ ল'ৰা চিকিৎসা অবিহনে কষ্ট পাই আছে। কৃপা কৰি কিছু সাহায্য কৰক এই কথা শুনি ভাবনাবশ হৈ ১০০ টকাৰ নোট এখন দিলে। সেই ভিক্ষাৰী আগেয়ে মদাহী আছিল। সেই দিন তেওঁ আধা বটল মদ ধাৰণ কৰি নিজৰ পত্নীক অত্যাচাৰ কৰিলে। তাৰ পত্নীয়ে সন্তানৰ সৈতে আত্মহত্যা কৰিলে। আপোনাৰ দ্বাৰা দিয়া দান সেই পৰিয়ালটোৰ বিনাশৰ কাৰণ হ'ল। যদি আপুনি এনে দুঃখী ব্যক্তিক সহায় কৰিব খোজে, তেন্তে তেওঁৰ লৰাক ডাক্তৰ দেখুৱাই ঔষধ কিনাই দিয়ক, কিন্তু পইচা নিদিবা।

কবীৰ, গুৰু বিন মালা ফেৰতে, গুৰু বিন দেতে দান।।

গুৰু বিন দোনো নিসফল হঁয়, পুছো বেদ পুৰান।।।

৯। চুবা খাদ্য খোৱা নিষেধ - এনে ব্যক্তিৰ চুবা খাদ্য নেখাব যি মদ, মগুহ, কণী, বিৰি, ছিগাৰেট, বিয়েৰ তামোল, আফিং, গাঞ্জা আদি সেৱন কৰে।

১০। সত্যলোক গমন (দেহ ত্যাগ)ৰ পিছত, পৰলৌকিক ক্ৰিয়া কৰ্মকাণ্ড নিষেধঃ- যদি পৰিয়ালৰ কাৰোৱাৰ মৃত্যু হয়, তেন্তে চিতাত যি কোনোৱে জুই দিব পাৰে। বামুণ, নাপিত মাতিব নেলাগে। চিতাত দাউ দাউ কৈ অগ্নি প্ৰজলিত হোৱাৰ সময়ত ঘৰৰ মানুহ নাইবা অইনে মঙ্গলাচাৰন কৰিব। চিতা ভগ্ন, অস্থি আন একো উঠাব নেলাগে। যদি চিতা স্থান পৰিস্কাৰ কৰিবলৈ আৱশ্যক মন কৰে তেন্তে মৰাশ দাহন হোৱাৰ পিছত অৱশিষ্ট ভস্ম, ছাই ইত্যাদি সকলো বোবতী নৈত উটুৱাই দিয়ক। সেই সময়ত মঙ্গলাচাৰন কৰিব। পৰিস্কাৰ, পৰিচ্ছন্নতা বজাই ৰাখিব। দশা, পিণ্ড, শ্ৰাদ্ধ শৰাধ, গোদান, খাট-পালং, পাদুকা দান একো কৰিব নেলাগে। দহ দিনীয়া, তেৰদিনীয়া, মাত্ৰেকীয়া অশৌচ বিধান পালিব নেলাগে। অইন কোনো ব্যক্তিৰ দ্বাৰা পূজা, হোম, যজ্ঞ একো কৰিব নেলাগে। আত্মীয়-স্বজ্ঞন, সামাজিক সমজুৱা আদি, সংলোক গত পুন্যাত্মাৰ শোক-শান্তি প্ৰাৰ্থনাৰ বাবে এটা দিন থাৰ্য কৰিব। সেই দিন, দৈনন্দিন কৰা নিত্য নিয়ম যেনে বস্তি দিয়া (জ্যোতি, বস্তি জলোৱা) প্ৰাৰ্থনা কৰা পিছত সকলোকে এসাজ উত্তম ভোজন খুওৱাব। যদি আপুনি তাৰ (বিদেহী পুন্যাত্মাৰ) নামত কিছু ধৰ্ম কৰিব বিচাৰে তেন্তে নিজৰ গুৰু দেৱৰ আজ্ঞা লৈ মুক্তিদাতা গীৱদাসজী মহাৰাজৰ অমৃতময়ী বাণীৰ অখণ্ড পাঠ কৰাব। যদি পাঠ কৰিবলৈ আজ্ঞা নিমিলে তেন্তে পৰিয়ালৰ নাম দীক্ষিত ভক্তই চাৰি দিন অথবা সাত দিন ঘৰৰ ভিতৰত অখণ্ড জ্যোতি (অখণ্ড বাতি) দেশী ঘিউৰ জলাব তথা ব্ৰহ্ম গায়ত্ৰী মন্ত্ৰ প্ৰতিদিন চাৰিবাৰকৈ পাঠ কৰিব। তিনি নাইবা এবাৰৰ মন্ত্ৰ সংলোক বাসী পুন্যাত্মালৈ দান সংকল্প কৰিব। যেনেকুবা উচিত চিন্তে এবাৰ, দুবাৰ, তিনিবাৰ মন্ত্ৰ জপ ফল তাক দান কৰিব। প্ৰতিদিনৰ নিচিনাকৈ, বস্তি জলাব, আৰতী, নাম স্মৰণ প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিব। এইটো মনত ৰাখিব যে-- কবীৰ, সাথী হমাৰে চল গয়ে, হম ভী চলন হাৰ। কোবে কাগজ মে বাকী ৰহবহী, তাতে লাগৰহীবাৰ।। কবীৰ, দেহ পড়ী তো ক্যায় হুৱা, বুটা সভী পটীট। পক্ষী উৰয়া আকাশ কুঁ, চলতা

কৰ গয়া বীট।।

“কৰ্ম কাণ্ডৰ বিষয়ে সত্য কথা”

মোৰ (সাধু ৰাম পাল দাসৰ) পূজ্য গুৰুদেৱ স্বামী ৰাম দেৱানন্দ মহাৰাজৰ ১৬ বছৰ বয়সত কোনো সাধুৰ সংসঙ্গ শুনি বৈৰাগ্য হৈ গৈছিল। এদিন তেওঁ খেতি পথাৰত কাম কৰিবলৈ গৈছিল। ওচৰতে এখন হাবি আছিল। বনৰ ভিতৰত সোমাই কোনো মৰা জন্তুৰ হাড়ৰ কাষত নিজৰ পৰিধান কৰা বস্ত্ৰ ফালি চিৰি পেলাই থয় আৰু স্নয়ং সাধু মহাত্মাৰ লগত গুচি যায়। যেতিয়া তাক (স্বামী ৰামানন্দৰ) বিচৰা হ’ল পৰিয়ালৰ মানুহে বনৰ ভিতৰত মৰা জন্তুৰ হাড়ৰ কাষত তাৰ ফটা-চিঞ কাপোৰ দেখি ভাবিলে যে তাক কোনো হিংস্ৰ জন্তুৱে মাৰি খাই পেলাইছে। সেই ফটা-চিঞ কাপোৰ আৰু হাড়খিনি উঠাই গাবলৈ আহি অন্তিম সংস্কাৰ কৰি দিয়ে। তাৰ পিছত দহা, তেৰ দিনিয়া দশা, শ্ৰাদ্ধ, পিণ্ড আদিৰ পৰ্ব আৰম্ভ হৈ যায়।

যেতিয়া মোৰ পূজনীয় গুৰুদেৱ বৃদ্ধাৱস্থা পাইছিল তেখেতে এবাৰৰ নিজৰ ঘৰখনলৈ উভতি গৈছিল। তেতিয়া ঘৰৰ মানুহে বুজি পালে যে এখেতে জীৱিত আছে আৰু ঘৰ এৰি গুচি গৈছিল। তেওঁবিলাকে কলে যে এখেত যেতিয়া ঘৰ এৰি গুচি গৈছিল তেতিয়া তাৰ বিচাৰ হৈছিল। বনত তাৰ পৰিষ্ণেয় বস্ত্ৰ আৰু হাড়ৰ টুকুৰা পোৱা হৈছিল। আমি ভাবিলো যে তাক কোনো হিংস্ৰ জন্তুৱে বধ কৰি খাই পেলাইছে আৰু সেই কাপোৰ আৰু হাড়খিনি উঠাই লৈ আনি চিতা সংস্কাৰ কৰি দিয়া হৈছে।

আকৌ মই (ৰাম পাল দাস) মোৰ পূজনীয় গুৰুদেৱৰ সৰু ভাইৰ পত্নীক সুখিলোঁ যে যেতিয়া আমাৰ পূজনীয় গুৰুদেৱৰ ঘৰ এৰি গুচি গৈছিল, তেতিয়া তোমালোকে কি কৰিছিলো? তেওঁ কৈছিল যে মই যেতিয়া এই ঘৰখনলৈ বিয়া হৈ আহিছিলো পিছত ঘৰখনত শ্ৰাদ্ধ পিণ্ড দিয়া দেখিছো। মই নিজৰ হাতেৰে এখেতৰ প্ৰায় ৭০ শ্ৰাদ্ধ পিণ্ড দিছো। তেওঁ আকৌ কৈছিল যে যেতিয়া ঘৰখনত কোনো লোকচান হৈছিল যেনে মছে গাখীৰ নিদিয়া, ওহা বেয়া হৈ যোৱা অইন কিছু লোকচান হোৱা তেতিয়া আমি ওচৰৰ বয়সীয়াল সকলোৰে কাষত পৰামৰ্শ বিচাৰি গৈছিলো। সিহঁতে কৈছিল যে তোমালোকৰ ঘৰত কোনোৱা নিঃসন্তান (অবিবাহিত) মৰিছে সিয়ে বিদ্ৰূপ কৰি আছে। তেতিয়া আমি তাক কাপোৰ দি দিওঁ।

তেতিয়া মই কৈছিলো যে এখেতে সংসাৰৰ দুখীক উদ্ধাৰ কৰি আছে। এওঁনো কাক দুঃখ দিব পাৰে? এওঁতো সুখ দাতা হে। আকৌ মই (সাধু ৰাম পাল দাস মহাৰাজ) সেই বৃদ্ধাক কলো যে এতিয়া তো তেখেত আপোনাৰ সনুখত, এতিয়া তো এই বৃথা সাধনা যেনে শ্ৰাদ্ধপিণ্ড দিয়া বন্ধ কৰি দিয়া। তেতিয়া তেওঁ কলে যে, এয়া এক পুৰণি চলি অহা প্ৰথা কেনেকৈ এৰি দিওঁ? অর্থাৎ আমি নিজৰ পুৰণি প্ৰথাত এনেদৰে লীন হৈ গৈছো যে চকুৰ সনুখত প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ দেখিও তেওঁ নিজৰ ভুল কৰ্মটোক এৰিব পৰা নাই। ইয়াৰ পৰা প্ৰমাণ হয় যে শ্ৰাদ্ধ পিণ্ড দিয়া, প্ৰেত পূজা কৰা আদি সকলো ব্যৰ্থ।

১১। শিশুৰ জন্মত শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ পূজা নিষেধ - শিশুৰ জন্মত কোনো ধৰণৰ পৰ্ব পালিব নেলাগে। নবজাতকৰ কাৰণে প্ৰতিদিনৰ দৰে নিত্য পূজা, ভক্তি, আৰতি, বস্ত্ৰি প্ৰজলন আদি বন্ধ কৰিব নেলাগে।

এই সন্দৰ্ভত এটা চমু কথা কওঁ এজন ব্যক্তিৰ বিয়াৰ দহ বছৰ পিছত পুত্ৰ সন্তান হ’ল। পুত্ৰৰ জন্মৰ আনন্দত তেখেত মতলীয়া হ’ল আৰু বিশ পঁচিশ খন গাঁবক ভোজনৰ বাবে আমন্ত্ৰণ কৰিলে আৰু বহুতো নাচ গান হ’ল অর্থাৎ টকা-পইচা খৰচ হ’ল। আকৌ এবছৰ পিছত সেই

সন্তানৰ মৃত্যু হ'ল। আকৌ সেই পৰিয়াল কপাল চপৰিয়াই কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু নিজৰ দুৰ্ভাগ্যক দৃষিবলৈ ধৰিলে। এইবাবে কবীৰ পৰমাত্মাই আমাক বৰ্ণাইছে যে -

কবীৰ, বেঁট পায় খুশী হৈ বহুত বজায়ে থাল। আনা যানা লগ বহু, যো কীড়ি কা নাল।।

কবীৰ, পতৰাডআৰত দেখ কৰ,কন ৰোৱে মন মাঁহি। উটী ডলী পাত থে, অব পিলে হো হো জঁহি।।
কবীৰ,পাতৰাউইয়ুকহে, সুন ভাইতৰুৱৰ ৰায়।অব কেবিছুৰেহী নহী মিলা, ন জানে কাহা গিৰেঙ্গে যায়।।

কবীৰ, তৰুৱৰ কহতা পাত সে, সুনো পাত এক বাত।।

ইহাঁ কে এই ৰীতি হাঁয়, এক আৰত এক জৱত।।

১২। দেৱী ধামত চুলি কটাই উসৰ্গা কৰিবলৈ যোৱা নিষেধ - শিশুক কোনো দেৱী ধামত মূৰৰ চুলি কটাই উৎসৰ্গা কৰিবলৈ যোৱা নিষেধ। যেতিয়া দেখা যে চুলি বাঢ়ি ডাঙৰ হৈছে কটাই পেলাই দিয়া। এটা মন্দিৰত দেখা গ'ল যে শ্ৰদ্ধালু ভক্তই নিজৰ ল'ৰা ছোৱালীৰ মূৰৰ চুলি খুৰাবলৈ আহিছে। তাত উপস্থিত নাপিতে বাহিৰত চুলি কটা দামতকৈ তিনি গুণ দাম বেচি লৈ চুলি কটাই মাক-পিতাকক দি দিলে। তেওঁ বিলাকে শ্ৰদ্ধাৰে মন্দিৰত চুলি, টকাপইচা উৎসৰ্গ কৰি আহিলে। পূজাৰীয়ে সেইখিনী মোনাত ভৰাই ললে। ৰাতি কোনোৱা সময়ত একান্ত স্থানত পেলাই থৈ আহিলে। এইটো মাথোন এটা ফতুৱা নাটক বাজী। কিয়নো প্ৰথমৰ দৰেই স্মাৰ্ভাবিক ভাবে চুলি কটোবাই বাহিৰত পেলাই দিলেই হ'ল। অখণ্ড ব্ৰহ্মাণ্ডৰ কবীৰ পৰমাত্মা পৰমেশ্বৰ নামেৰেই প্ৰসন্ন হয় কোনো ঠগপ্ৰবঞ্চনাৰ দ্বাৰা নহয়।

১৩। নাম জাপেৰেই সুঃখ :- নাম দীক্ষা (উপদেশ)ক মাথোন দুঃখ কষ্ট নিবাৰণ কৰিবলৈ লোৱা ঠিক নহয় আত্ম কল্যাণ কৰিবৰ হেতু লব লাগে। পিছত দেখিবা সুমিৰণ, মনন, জপন, আদি ভক্তি সাধনাৰে সুঃখ আপোনা আপুনি আহিব।

“কবীৰ, সুমিৰণ সে সুঃখ হোত হয়, সুমিৰণ সে দুঃখ যায়।

কহে কবীৰ সুমিৰ কিয়ে, সাঁই মাঁহি সমায়।।”

১৪। ব্যভীচাৰ কৰা নিষেধ - পৰ নাৰীক মা-ভনী আদি দৃষ্টি ভঙ্গীৰে চাব লাগে। ব্যভীচাৰ মহাপাপ। যেনে - মহাৰাজ গৰীবদাস জীৰ বাণীত :-

গৰীব, পৰ দ্বাৰা স্ত্ৰী কা খোলে। সন্তৰ জনম অন্ধা হো ডোলে। সুৰাপান মদ্য মাংসাহাৰী।

গমন কৰে ভোগে পৰ নাৰী। সন্তৰ জনম কটত হাঁয় শীষম সাক্ষী সাহেব জগদীশম।।

পৰনাৰী না পৰসিও, মানো বচন হমাৰ। ভূবন চতুদৰ্শ তাস, সি, ত্ৰিলোকী কা ভাৰ।।

পৰ নাৰী না পৰসীও, সুনো শব্দ সলতন্ত। ধৰ্মৰায় কে খম্ব সে, অৰ্দ্ধমুখী লটকন্ত।।

১৫। নিন্দা কৰা আৰু শূনা নিষেধ - নিজ গুৰুৰ নিন্দা ভুলতো নকৰিবা আৰু নুশুনিৱা। শূনাবৰ অভিপ্ৰায়েৰে কোনোৱাই যদি আপোনাৰ গুৰুদেৱৰ বিষয়ে মিছা কথা কয়, তেতিয়া আপুনি কাজিয়া নকৰিব। যি নহওক এইটো বুজিব যে বক্তাই বিনা বিচাৰে মিছা কৈ আছে।।

“গুৰু কি নিন্দা শুনে যো কানা। তাকে নিশ্চয় নৰক নিদানা।।

অপনে মুখ যো নিন্দা কৰহী। শুকৰ স্ববান গৰ্ভ মে পৰহী।।

ভাৰ্থ - গুৰু নিন্দা চুপচাপ যি শুনি থাকে সি নৰকবাসী হবই। আৰু যি নিজ মুখেৰে গুৰু নিন্দাত লিপ্ত সি গাহৰী যোনী প্ৰাপ্ত হ'ব। নিন্দা-চৰ্চা কাকো কৰিব নেলাগে আৰু শুনিবও নেলাগে। তেওঁ যি ব্যক্তিয়ে নহওক। পৰমাত্মা কবীৰে বৰ্ণাইছে যে -

“তিনকা কবছ না নিন্দিয়ে, যো পাব তলে হো। কবছ উঠ আখিন পড়ে, পীৰ ঘনেৰী হো।।”

১৬। গুৰু দৰ্শন মহিমা - সং সঙ্গৰ বাবে সময় পালেই আহিবলৈ চেষ্টা কৰিব। সং সঙ্গত গৌৰৱ, অভিমান দেখুৱাৰ মনোভাৱেৰে নাহিব। পাৰিলে নিজকে এজন বেমাৰী হিচাবে চিন্তি আহিব। যেনেকুৱা বেমাৰী মানুহ যিমনেই ধনী আৰু মানী নহওক কিয় ? তেওঁ যেতিয়া চিকিৎসালয়ত আহিব তেতিয়া তেওঁৰ মূল উদ্দেশ্য হ'ল আৰোগ্য হোৱাহে। যত চিকিৎসকে শুবলৈ কয় ততেই শুই যায়, বহিবলৈ কলে বহি যায়, বাহিবলৈ যাবলৈ নিদেশ দিলে ওলাই যায়। আকৌ ভিতৰলৈ আহিবলৈ দিলে আহি পৰে। ঠিক এইদৰেই আপুনি যদি সং সঙ্গলৈ আহে তেতিয়া আপোনাৰ সং সঙ্গলৈ অহাৰ উদ্দেশ্য সফল হ'ব অন্যথা নিষ্ফল। সংসঙ্গত য'ত বহিবলৈ গৈ পাব ততেই বহি যাব, যি খাবলৈ পায় তাকেই কবীৰ পৰমাত্মাৰ কৃপাৰে পোৱা প্ৰসাদ বুলি ভাবি ভোজন কৰি প্ৰসন্ন চিন্তে থাকিব।

কবীৰ, সন্তমিলন কঁচলিয়ে, তজমায়া অভিমান। যো-যো কদম আগে ৰাখে, ৰহ হী যজ্ঞ সমান।।
কবীৰ, সন্তমিলন কুঁইয়ে, দিন মে কোই কোইবাৰ। আসোজ কে মেহ য়োঁ, ঘনা কৰে উপকাৰ।।
কবীৰ, দৰ্শন সাধু কা, পৰমাত্মা আওয়ে এয়াদ। লেখে মে উবহে ঘড়ী, বাকী কে দিন বাদ।।
কবীৰ, দৰ্শন সাধু কা, মুখ পৰ বসে সুহাগ। দৰ্শ উনহী কো হোত হাঁয়, জিনকে পূৰ্ণ ভাগ।।

১৭। গুৰু মহিমা - যদি কৰবাত সং সঙ্গ বা পাঠ চলি আছে নাইবা গুৰু দৰ্শন কৰিবলৈ যোৱা তেতিয়া সৰ্ব প্ৰথমে গুৰুদেৱক দণ্ডবৰ প্ৰণাম কৰা উচিত। পিছত সংগ্ৰহ চাহেব তথা চিত্ৰবোৰ যেনে পৰমাত্মা কবীৰদেবৰ ছবি, গৰীবদাস মহাৰাজৰ ছবি, স্বামী ৰাম দেৱানন্দ মহাৰাজৰ ছবি তথা গুৰুদেৱৰ ছবিক প্ৰণাম কৰিবা যাৰ দ্বাৰা অন্তৰত ভাবনা ৰৈ যাব। মূৰ্তি পূজা কৰিব নেলাগে। মাথোন প্ৰণাম কৰা পূজা নহয় ভকতৰ শ্ৰদ্ধা অন্তৰত থাপনা হোৱাৰ সুযোগ দিয়ে। পূজা গুৰু তথা নাম মন্ত্ৰৰ হে কৰিব লাগে যিটোৱে পাৰ পোৱাত সহায় কৰিব।
কবীৰ গুৰু গোৱিন্দ দেউখড়ে, ককেলাগু পাঁয়ে বলীহৰী গুৰুআপনে, যন গোবিন্দ দিয়ে মিলায়।।
কবীৰ, গুৰুবড়ে হায় গোৱিন্দ সে, মন মে দেখ বিচাৰ। হৰি সুমৰে সো ৰহ গয়ে, গুৰুভজে হোয়য় পাৰ।।

কবীৰ, হৰিকে ঠতা, গুৰুকে শৰন মে যায়। কবীৰ গুৰু যো ৰাঠ জা, হৰি নহী হোত সহায়।।
কবীৰ, সাতসমুদ মসি কৰো, লেখনি কৰো বনিৰায়। ধৰতীকা বৰগজ কৰো, তে গুৰু গুন লিখা না যায়।।

১৮। মণ্ডহ ভক্ষণ নিষেধ - ডিম তথা মাংস খোৱা আৰু প্ৰাণী বধ নাইবা হিংসা কৰা নিষেধ। এইবোৰ মহাপাপ। যেনে - কবীৰ পৰমাত্মা আৰু গৰীব দাস মহাৰাজে বৰ্ণাইছে যে-
কবীৰ, জীবনে হিংসা কৰে, প্ৰকট পাপ সিৰ হোয়। নিগম পুনি এয়সে পাপ তেঁ ভিৰতগয়া নহী কোয়।।১।।
কবীৰ, তিলভৰ মছলী খায়কে, কোট্ট গৌ দে দান। কবী কৰেঁত লে মৰে, তে উনবক নিদান।।২।।
কবীৰ, কবীৰী পাতী খাত হায়, তাকী কট্টখাল। যো কবীৰী কোখাতহায়, তিন ৰা কোঁন হৱাল।।৩।।
কবীৰ, গলা কাট কলমা ভৰে, কিয়া কহে হলাল। সাহেব লেখা মাঁগসী, তব হেসী কোঁন হৱাল।।৪।।
কবীৰ, দিনকে ৰোজ ৰহত হায়, ৰাত হনত হাঁয় গায়। হুই খুন উব কদগী, কহ কিউ খুশী খুদায়।।৫।।
কবীৰ, কবিৰা তেই পীৰ হায়, যো জানে পৰ পীড়া যো পৰ পীড় ন জানি হায়, সো কাবীৰ বেপীৰ।।৬।।

কবীৰ, খুব খানা হ্যায় খিচৰী, মহী পৰী টুক লৌন। মাংস পৰায়া খায়কে, গলা কটাৰে কৌন।।৭।।
 কবীৰ, মুসলমান মাৰে কৰদ সো, হিন্দু মাৰে তৰবাৰ। কহে কবীৰ দোনো মিলি, যায় যমকেদ্বাৰ।।৮।।
 কবীৰ, মাংস আহাৰী মানৰ, প্ৰতাপ্ৰ ৰাম্ফস জানি। তাকি সঙ্গতি মতি কৰে, হেভক্তি মেঁ হানি।।৯।।
 কবীৰ, মাংস খায় চেড় সব, মদ পিৰে সো নীচ। কুলকী দুৰমতি পৰ হৰে, ৰাম কহেঁ সো উট্ট।।১০।।
 কবীৰ, মাংস মছলীয়া খাত হ্যায়, সুৰাপান সে হেত। তে নৰ নৰকে জঁহিঙ্গে, মাতা পিতা সমেত।।১১।।
 গৰীব, জীব হিঁসা যো কৰতে হ্যায়, এয়া আগে ক্যয়া পাপ। বস্তুকজুনী য়িহনমে সিংহভেৰিয়া ওৰ সাপ।।১২।।
 বোটে বকৰে মুৰগে তাই। লেখা সব হী লেত গুসাই। মৃগ মোৰ মাৰে মহমন্তা। অচৰা চৰ হ্যায় জীব
 অনন্তা।।১৩।।

জিহবা স্নাদ হিতে প্ৰানা। নীমা নাশ গয়া হম জানা।।

তিতৰ লবা বুটেৰী চিড়িয়া। খুনী মাৰে বড়ে অগড়িয়া।।

অদলে বদলে লেখে লেখা। সমৰা দেখ সুন গ্ৰন বিবেকা।।

গৰীব, শব্দ হমাৰা মানিও, অউৰ সুনতে হো নৰ নাৰী।।

জীৱ দয়া বিন কুফৰ হ্যায়, চলে জমানা হাৰি।।

অজানিতে হোবা হিংসাত পাপ নেলাগে। মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰে কয় যে -

“ইচ্ছা কৰ মাৰে নহী, বিন ইচ্ছা মৰ যায়ে। কহে কবীৰ তাসু কা, পাপ নহী লগায়ে।।”

১৯। গুৰু দ্ৰোহী সম্পৰ্কে নিষেধ- যদি কোনো ভকত বা শিষ্যই গুৰুৰ প্ৰতি দ্ৰোহ কৰে (গুৰু বিমুখ হোৱা) তেন্তে তেওঁ মহা পাপৰ ভাগী হ'ব। যদি কাৰো মার্গ পচন্দ নহয় তেতিয়া নিজৰ গুৰু সলনি কৰিব পাৰে। যদি তেওঁ পূৰ্বৰ গুৰুৰ লগত শত্ৰুতা তথা নিন্দা কৰে তাক গুৰুদ্ৰোহী বুলি কোৱা হয়। এনে ব্যক্তিৰ লগত ভক্তি চৰ্চা কৰিলে উপদেশীৰ (নাম দীক্ষা লোৱা জনৰ) দোষ লাগে। তাৰ ভক্তি সাধনা নষ্ট হৈ যায়। গৰীব, গুৰুদ্ৰোহী কী পেড় পৰ, জে পগ আবে বীৰ। চৌৰাশী নিশচয় পড়ে, সংগুৰু কহে কবীৰ।।

কবীৰ, জান বুজ সাচী তজ্জে, কৰে বুঠ সে নেহ। জাকি সঙ্গত হ্যায় প্ৰভু, স্বপ্ন মে ভী না দেহ।।
 অৰ্থাৎ গুৰু দ্ৰোহীৰ ওচৰত যোৱা জনো ভক্তি ৰহিত হৈ নৰক তথা চৌৰাশী লাখ যোনীত ভ্ৰমিব লাগে।

২০। জুবা খেলা নিষেধ - জুবা, তাঁচ কেতিয়াও খেলিব নেলাগে।

কবীৰ, মাংস ভৈখে অউৰ মদ পিয়ে, ধন বেশ্যা সো খায়। জুবা খেলি চৌৰী কৰে, অন্ত সমুলা যায়।

ভাৱাৰ্থ : মদ, মাংস, বেশ্যা গমন, জুবা খেলি নিৰ্ধন হৈ বাধ্যত পৰি চুৰি কৰিব লগা হয়। শেষত ভিক্ষাৰী লৈ পৰিৱৰ্তন হয়।

২১। নাচ-গান-নিষেধ - কোনো ধৰণৰ সুখ অবসৰ পালে অশ্লীল নৃত্যগীত উপভোগ কৰাটো ভক্তি ভাব বিৰুদ্ধ। যেনে - এসময়ত এজনী বিধবা ভনীয়ে কোনো এক নিজৰ আত্মীয়ৰ ঘৰলৈ গৈছিল। সকলোৱে আনন্দত মতলীয়া হৈ নাচি গাই আছিল কিন্তু বিধবা ভনী জনীয়ে এফালে বহি প্ৰভু চিন্তনত লাগি আছিল। আকৌ তাইৰ আত্মীয় স্বজনে সুধিলে, তাই কিয় নিৰাশ হৈ বহি আছে? তাইয়ো আমাৰ দৰে নাচক গাওক, আনন্দ ফুৰ্তি কৰক। ইয়াকে শুনি ভনীজনীয়ে কলে মইনো কাৰ কাৰণে আনন্দ ফুৰ্তি কৰোঁ। মোৰ এজন মাথোন পুত্ৰ আছিল, তাকো ঈশ্বৰে নিলে। এতিয়া মোৰ নো কি আনন্দ? ঠিক এইদৰে এই কাল ব্ৰহ্মৰ লোকত প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ এই দশা। এই খিনিতে গুৰু নানক দেবৰ বাণীত বৰ্ণাইছে যে-

না জানে কাল কি কৰ ডাৰে, কিস বিধি ঢল পাস বে।

জিন্মা দে সিবতে মোত খুৰগদী, উনানু কেড়া হানসা বে।।

সাধ মিলে সাড়ী শাদী (খুশী) হোন্দী, বিছৰ দাঁ দিল গিৰি (দুঃখ) বে।

অথদে নানক শুনো জিহানা, মুস্কল হাল ফকিবী বে।।

কবীৰ পৰমাত্মাই কয় যে :-

কবীৰ, ঝাঠে সুংখ কো সুংখ কহে, মান বহা মন মোদ।

সকল চবীনা কাল কা, কুছ মুখ মে কুছ গোদ।।

কবীৰ, বেটা জয়া খুশী হুই, বহুত বজায়ে থাল।

আবন জানা লগ বহা, যৌ কিড়ি কা নাল।।

বিশেষ :- স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়ো পৰমাত্মা প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী। স্ত্ৰী সকলৰ মাহেকীয়া ঋতুমতী (Mainces) হলেও নিজৰ দৈনিক পূজা, বস্তি প্ৰজ্জলন কৰা আদি বন্ধ কৰিব নেলাগে, নাইবা কাৰৰ জন্ম বা মৃত্যুতে দৈনিক পূজা কৰ্ম বন্ধ কৰিব নেলাগে।

নোট :- যি ভকত বা শিষ্যই এই একৈশ সূত্ৰীয় নীতি নিয়মৰ আদেশ পালন নকৰে তেওঁৰ নাম খণ্ডন হয়। যদি অজানিতে কোনো ভুল হৈ যায় সেইটো ক্ষমা হ'ব পাৰে আৰু যদি জানি বুজি ভুল কৰি পেলায়, তেন্তে সেই ভকতজন নাম বহিত হৈ যাব। ইয়াৰ সমাধান মাথোন গুৰুদেবৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি পুনঃবাই নাম উপদেশ লব পাৰে।

সৃষ্টি ৰচনা

(সুস্মৰ বেদৰ পৰা নিষ্কৰ্ষ ৰূপ সৃষ্টি ৰচনাৰ বৰ্ণনা)

ঈশ্বৰ প্ৰেমী আত্মাই যেতিয়া তলত বৰ্ণিত সৃষ্টি ৰচনা প্ৰথম বাৰৰ বাবে পঢ়িব তেতিয়া এনে লাগিব যেন এইয়া মিছা। কিন্তু সকলো পৱিত্ৰ সদগ্ৰন্থৰ প্ৰমাণ পঢ়ি আচৰিত হৈ যাব যে, সঁচাই এই বাস্তৱিক অমৃত জ্ঞান ইমান দিনে কত লুকাই আছিল? অনুগ্রহ কৰি ধৈৰ্যৰে সৈতে মনোযোগেৰে পঢ়ি থাকক আৰু এই অমৃত জ্ঞানক হৃদয়গত কৰক। আপোনাৰ এশ পুৰুষলৈ কামত আহিব। হে পুন্যাত্মা সকল, অনুগ্রহ কৰি সত্যনাৰায়ণ (অবিনাশী প্ৰভু/সংপুৰুষ) দ্বাৰা ৰচিত সৃষ্টি ৰচনাৰ ৰাস্তবিক জ্ঞান পঢ়ক।

১। পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম :- এই সৃষ্টি ৰচনাত সপুৰুষ সংলোক স্বামী (প্ৰভু), অলখ পুৰুষ-অলখলোক স্বামী (প্ৰভু), অগম পুৰুষ-অগম লোকৰ স্বামী (প্ৰভু) তথা অনামী পুৰুষ অনামী অকহী লোক স্বামী (প্ৰভু) এই জনেই পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম, যি বাস্তৱত অবিনাশী প্ৰভু আৰু যি ভিন্ন ভিন্ন ৰূপ ধাৰণ কৰি চাৰিও লোকত থাকে। যাৰ অন্তৰ্গত অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড অৱস্থিত।

২। পৰব্ৰহ্ম - ই মাথোন সাত সংখ্যা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্বামী (প্ৰভু), ইয়াক অক্ষৰ পুৰুষ বোলে। এওঁ তথা ইয়াৰ ব্ৰহ্মাণ্ডো ৰাস্তবত অবিনাশী নহয়।

৩। ব্ৰহ্ম - ই কেৱল একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্বামী (প্ৰভু)। ইয়াক ক্ষৰ পুৰুষ, জ্যোতি নিৰঞ্জন, কাল আদি উপমাৰে ৰিজোৱা হয়। এওঁ তথা ইয়াৰ সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডও বিনাশী।

(ওপৰৰক্ত তিনি পুৰুষৰ (প্ৰভু) প্ৰমাণ পৱিত্ৰ শ্ৰী মঙ্গগৱত গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক নং ১৬-১৭ উপলব্ধ।

৪। ব্ৰহ্মা :- ব্ৰহ্মা ই ব্ৰহ্মৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ, বিষ্ণুঃ দ্বিতীয় পুত্ৰ আৰু শিৱ অস্তিম তৃতীয় পুত্ৰ। এওঁলোক তিনিও ব্ৰহ্মৰ পুত্ৰ, মাথোন এটাকৈ বিভাগ (গুণ)ৰ স্বামী (প্ৰভু) তথা নাশবান। বিস্তৃত বিৱৰণৰ বাবে অনুগ্রহ কৰি নিম্ন লিখিত সৃষ্টি ৰচনা পঢ়ক :

(কবিদেৱ (কবিৰ পৰমাত্মা) সুস্মৰবেদ অৰ্থাৎ কবীৰ বানীত নিজৰ দ্বাৰা ৰচিত সৃষ্টি ৰচনাৰ জ্ঞান স্বয়ং নিজে বৰ্ণনাইছিল সেয়া এনেধৰণৰ)

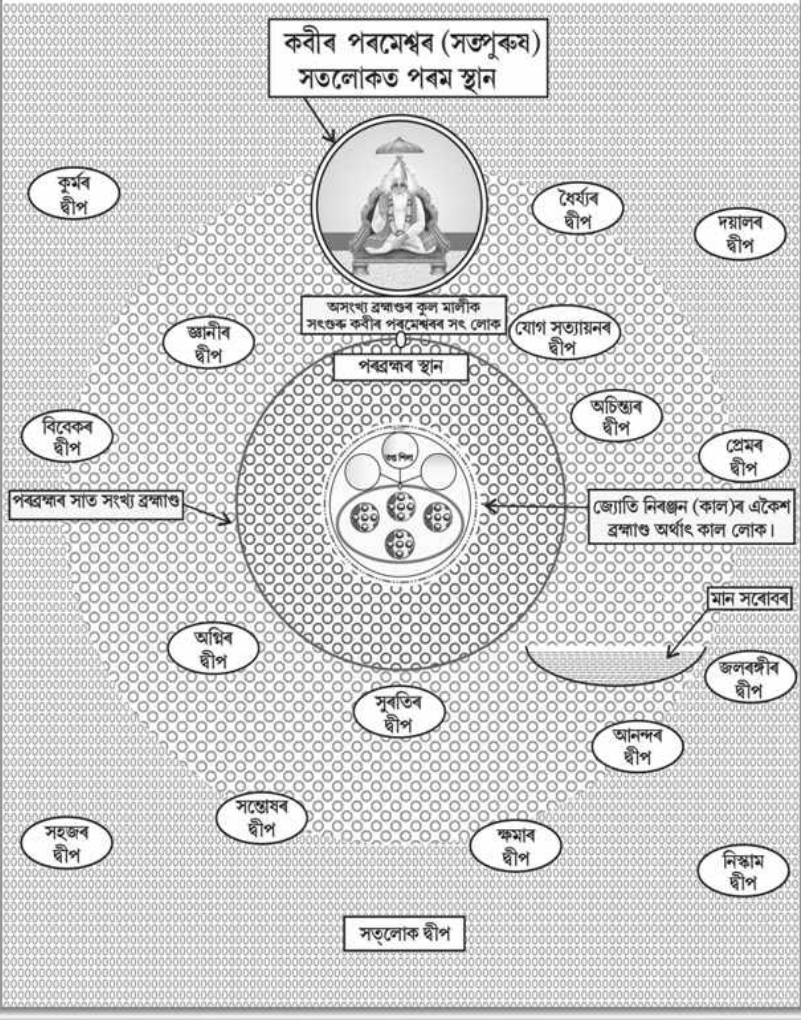
সৰ্ব প্ৰথম মাথোন এখন স্থান অনামী (অনাময়) লোক আছিল। যাক অকহ লোক বুলি কোৱা হয়, পূৰ্ণ পৰমাত্মা সেই অনামী লোকত অকলেই আছিল। সেই পৰমাত্মাৰ ৰাস্তবিক নাম কবীৰ্দ্ৰেব অৰ্থাৎ কবীৰ পৰমেশ্বৰ। সকলে আত্মাই সেই পূৰ্ণ

পৰমেশ্বৰ কবীৰ পৰমাত্মাৰ অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ লঘু চিত্ৰ

অনামী লোক :- এই লোকত কবীৰ চাহেব অনামী পুৰুষ ৰূপে থাকে। ইয়াত অকলে থাকে।

অগম লোক :- এই লোকতো কবীৰ পৰমাত্মাই অগম পুৰুষৰ ৰূপত থাকে।

অলখ লোক :- এই লোকতো কবীৰ পৰমাত্মাই অলখ পুৰুষ ৰূপত থাকে।



পৰমাত্মাৰ শৰীৰত নিহিত হৈ আছিল। এই কবীদেৱৰ উপমাত্মক নাম (পদবী) অনামী পুৰুষ। (পুৰুষৰ অৰ্থ হ'ল প্ৰভু বা ঈশ্বৰ। ঈশ্বৰে মানুহক নিজৰ স্বৰূপত জনম দিছে, এই বাবে মানুহৰ নাম পুৰুষ হৈছে।) অনামী পুৰুষৰ এডাল নোমৰ (শৰীৰৰ নোম) ৰশ্মিৰ প্ৰকাশ কঢ়োঁৰ সূৰ্য্যৰ ৰশ্মিতকৈও অধিক। বিশেষ :- যেনেকুবা কোনো দেশৰ আদৰ্শীয় প্ৰধানমন্ত্ৰী মহাশয়ৰ শৰীৰৰ নাম এটা কিন্তু তাৰ পদবীৰ উপমাত্মক নাম হ'ল প্ৰধানমন্ত্ৰী। কেতিয়াবা প্ৰধান মন্ত্ৰীয়ে নিজৰ কাষত একাধিক বিভাগ ৰাখে। যেতিয়া যি বিভাগৰ নথি পত্ৰত চহী কৰিবৰ প্ৰয়োজন তেতিয়া সেই বিভাগৰ পদবীৰ ওপৰত চহী কৰে। যেনে :-
গৃহমন্ত্ৰালয়ৰ নথি পত্ৰত গৃহমন্ত্ৰীৰ চহী কৰিব তেতিয়া সেই ব্যক্তিৰ চহীৰ ক্ষমতাৰ আধাৰত কাম হ'ব। এইদৰে কবীৰ পৰমেশ্বৰ দেৱৰ ক্ষমতা ভিন ভিন লোকত সুচাৰুৰূপে সম্পন্ন হয়।

ঠিক এনেদৰে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীদেৱে তলৰ আৰু তিনিটা লোক (অগম লোক, অলখ লোক, সৎ লোক)ৰ ৰচনা শব্দ বচনেৰে কৰিছে। এই পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ পৰমাত্মা (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) অগম লোকত আৰ্বিভাৱ হৈ (বিজিত হোবা) অগম লোকৰ স্বামী (প্ৰভু) হ'ল তথা ইয়াত তেখেতৰ উপমাত্মক (পদবী) নাম অগম পুৰুষ অৰ্থাৎ অগম প্ৰভু। এই অগম প্ৰভুৰ মানৱ সদৃশ শৰীৰ বহুত তেজোময় যাৰ এডাল নোমৰ (শৰীৰৰ নোম) ৰশ্মি কোটি-কোটি সূৰ্য্যৰ পোহৰতকৈও অধিক।

এই পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীদেৱ (কবীৰ দেৱ কবীৰ পৰমেশ্বৰ) অলখ লোকত আৰ্বিভাৱ হৈ তথা অলখ লোকৰ প্ৰভু হ'ল তথা স্পৰ্শমাত্মক (পদবী) নাম অলখ পুৰুষ এই পৰমেশ্বৰৰ তথা এই পূৰ্ণ প্ৰভুৰ মানৱ সদৃশ শৰীৰৰ পৰা তেজোময় জ্যোতি স্বয়ং প্ৰকাশিত হয়। ইয়াৰ এডাল নোমৰ (শৰীৰৰ নোমৰ) জ্যোতি (আলো) কোটি সূৰ্য্যৰ পোহৰতকৈও অধিক।

এই পূৰ্ণ প্ৰভু সৎ লোকত আৰ্বিভাৱ হৈছে তথা এওঁয়েই সৎলোকৰ অধিপতী। এই বাবে ইয়াৰ উপমাত্মক (পদবীৰ) নাম হ'ল সৎপুৰুষ (অবিনাশী ঈশ্বৰ)। তেওঁৰ আন নামবোৰ হ'ল অকালমূৰ্তি, শব্দ স্বৰূপী ৰাম-পূৰ্ণ ব্ৰহ্মপৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম আদি। এই সৎপুৰুষ কবীৰ দেৱৰ মানৱ সদৃশ শৰীৰ তেজোময় আভাৰে দীপ্ত। যাৰ এডাল ৰোমৰ ৰশ্মিৰ প্ৰকাশ কোটি-কোটি চন্দ্ৰ সূৰ্য্যৰ পোহৰতকৈও অধিক।

এই কবীৰ দেৱে (কবীৰ প্ৰভুৱে) সৎপুৰুষ ৰূপত সৎলোকত আৰ্বিভাৱ হৈ প্ৰথমে সৎলোকত অন্য ৰচনা কৰিলে। এটা শব্দৰে (বচন) ষোল্ল দ্বীপৰ ৰচনা কৰিলে। আকৌ ষোল্ল শব্দৰে ষোল্ল পুত্ৰৰ উৎপত্তি কৰিলে। অমৃতৰে ভৰা এটা মান সৰোবৰ ৰচনা কৰিলে। ষোল্ল পুত্ৰৰ নামবোৰ এনে ধৰণৰ :- (১)কুৰ্ম (২) জ্ঞানী (৩) বিবেক (৪) অগ্নি (৫) সহজ (৬) সন্তোষ (৭) সুৰতি (৮) আনন্দ (৯) ক্ষমা (১০)নিষ্কাম (১১) জলঙ্গী (১২) অচিন্ত (১৩) প্ৰেম (১৪) দয়া(১৫) ধৈৰ্য্য (১৬) যোগ সন্তায়ন অৰ্থাৎ যোগজীং।

সৎপুৰুষ কবীৰদেৱে নিজ পুত্ৰ অচিন্তক শক্তি প্ৰদান কৰি সৎলোক সৃষ্টিৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিলে। অচিন্তই অক্ষৰ পুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম)ক শব্দ শক্তিৰে উৎপত্তি কৰি

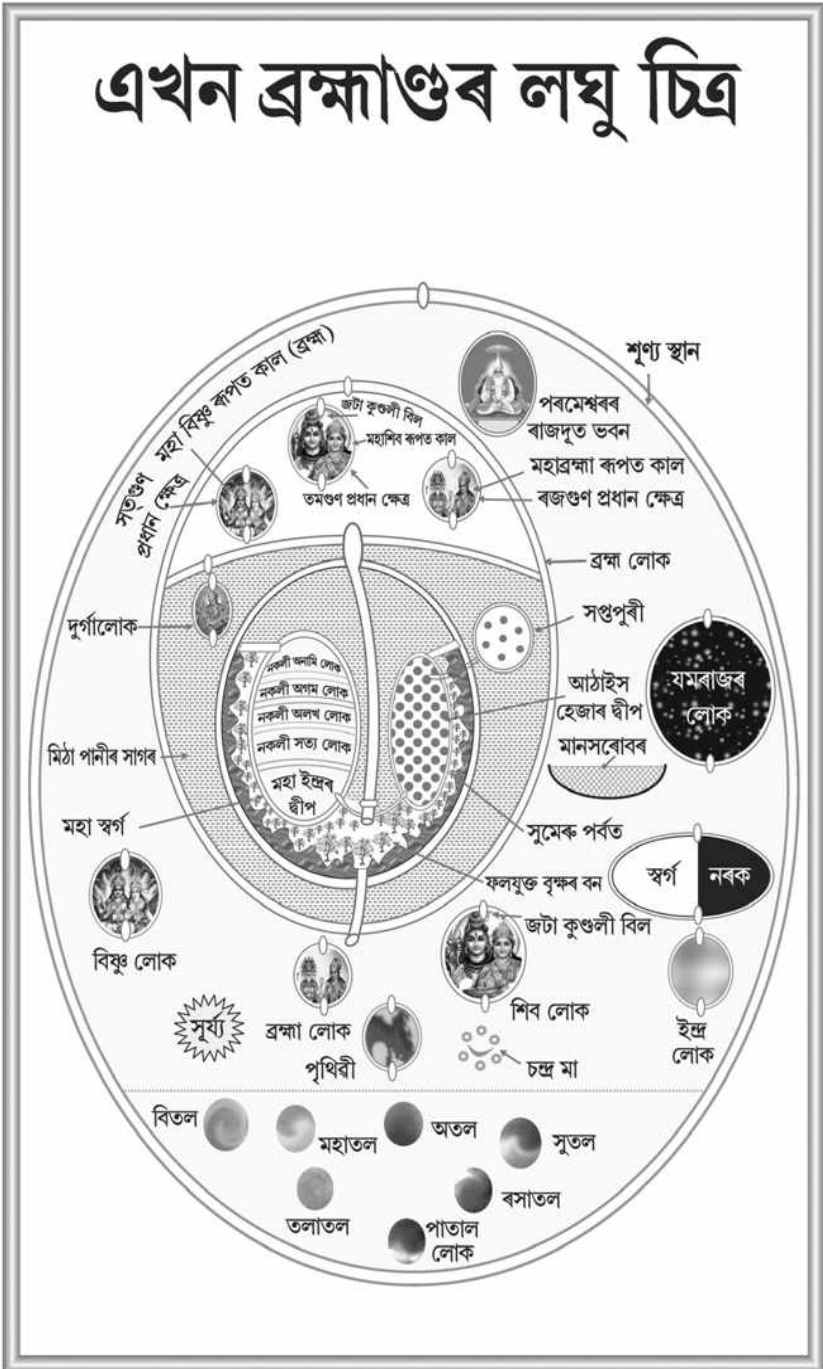
কলে যে মোক সহায় কৰিব। অক্ষৰ পুৰুষ গা ধুবলৈ মানসৰোবৰ লৈ গল, তাতে আনন্দত টোপনিয়ালে। বহু সময়লৈ তাৰ পৰা ওলাই নাছিল। তেতিয়া অচিন্তই অক্ষৰ পুৰুষক টোপনিৰ পৰা জগাবলৈ কবীৰ পৰমেশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। কবিৰদেৱে (কবিৰ পৰমেশ্বৰ) সেই মান সৰোবৰৰ পৰা কিছু অমৃত জল লৈ এটা কণী সাজিলে। সেই কণীটোত এটা আত্মা প্ৰবেশ কৰাই তাক মান সৰোবৰৰ অমৃত জলত এৰি দিলে। কণীটো বাগৰী গৈ অক্ষৰ পুৰুষক টোপনি ভাঙিলে। তেখেতে কণীটোক খঙেৰে দেখিলে যি কাৰণে কণীটো ফাটি দুভাগ হৈ গল। তাৰ পৰা জ্যোতি নিৰঞ্জন (ক্ষৰ পুৰুষ) ওলালে যাক আগলৈ ‘কাল’ বোলা হ’ল। ইয়াৰ বাস্তৱিক নাম ‘কৈল’। তেতিয়া সৎ পুৰুষ (কবিৰদেব) দৈৱবানী কৰিলে যে তোমালোক দুয়ো বাহিৰলৈ ওলাই আহা আৰু অচিন্তৰ দ্বীপত বাস কৰা। আজ্ঞা পাই অক্ষৰ পুৰুষ তথা ক্ষৰ পুৰুষ (কাল) দুয়ো অচিন্তৰ দ্বীপত থাকিবলৈ ললে। (শিশুৰ নিৰ্বুদ্ধিতা সিহঁতক দেখুৱালে কৰবাত আকৌ প্ৰভু যাতে নহয় কিয়নো সামৰ্থ্য অবিহনে কোনো কাৰ্য্য সফল নহয়) আকৌ সৰ্বশক্তিমান কবীৰদেবে সকলো সৃষ্টি ৰচনা স্বয়ং নিজে কৰিলে। নিজৰ শব্দ ধ্বনিৰ শক্তিয়ে এক ৰাজেশ্বৰী (ৰাষ্ট্ৰীয়) শক্তি উৎপন্ন কৰি যত সৰ্বৰ ব্ৰহ্মাণ্ডক স্থাপন কৰিলে। ইয়াকে পৰাশক্তি পৰানন্দনীও বোলে। পূৰ্ণ ব্ৰহ্মই সকলো আত্মাকে নিজৰ ভিতৰতে নিজ বাক শক্তিয়ে নিজ মানৱ শৰীৰ সদৃশ উৎপন্ন কৰিলে। প্ৰত্যেক হংস আত্মাক (জ্ঞানী আত্মাক) পৰমাত্মাৰ যেনেকৈ শৰীৰ তেনেকুৱা সৃষ্টি কৰিলে যাৰ তেজ যোৱা সুৰুজৰ নিচিনা মানৱ সদৃশ হ’ল। কিন্তু পৰমেশ্বৰৰ শৰীৰৰ এডাল নোম কুপৰ প্ৰকাশ ৰশ্মি কোটি সূৰ্য্যতকৈও অধিক। বহুত সময়ৰ পিচত ক্ষৰ পুৰুষে (জ্যোতি নিৰঞ্জন/কাল) ভাবিলে যে আমি তিনিও (অচিন্ত-ক্ষৰ পুৰুষ-অক্ষৰ পুৰুষ) এটা দ্বীপত অৱস্থান কৰি আছো আৰু অন্য এক এক দ্বীপত আছে। মইও সাধনা কৰি বেলেগ দ্বীপ লাভ কৰো। তেওঁ এনেকৈ চিন্তা বিচাৰ কৰি এটা ভৰিৰ ওপৰত থিয় হৈ সন্তৰ (৭০) যুগ ধৰি তপ কৰিলে।

“আত্মাই কেনেকৈ কালৰ জালত বন্দী হ’ল”

বিশেষ - যেতিয়া ব্ৰহ্মই (জ্যোতি নিৰঞ্জন/কাল) তপ কৰি আছিল, আমি সকলো আত্মাই যি সকলে আজি জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত বাস কৰো ইয়াৰ সাধনাত আসক্ত হৈ অন্তৰ আত্মাৰে সৈতে ইয়াকে বিচাৰিবলৈ ধৰিলো। নিজৰ সুখদাতা প্ৰভু (ঈশ্বৰ) সত্য পুৰুষৰ পৰা বিমুখ হলো। যি কাৰণে সতী সত্যতা পদৰ পৰা পতিত হৈ গলো। পূৰ্ণ প্ৰভু (পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে) সঘনাই সাবধান কৰি দিয়া স্নেহেও ক্ষৰ পুৰুষৰ পৰা আমাৰ আসক্তি নুগুচিল। (এই প্ৰভাব আজিও কালৰ (ক্ষৰ পুৰুষৰ) সৃষ্টিত বিদ্যমান। যেনে ডেকা-গাভৰু, কিশোৰ-কিশোৰী অভিনেতা-অভিনেত্ৰীৰ কৃত্ৰিম অভিনয় চাই (যি সকলে পেটৰ কাৰণে অভিনয় কৰে) আসক্ত হয়, বাখা দিলেও নামানে। যদি কোনো অভিনেতা-অভিনেত্ৰী নিকটবৰ্ত্তন চহৰলৈ আহে, সিহঁতক দৰ্শন কৰিবলৈ নিৰ্ব্বোধৰ দৰে একত্ৰিত হৈ বহু সংখ্যাকে ভিৰ কৰেহি। ‘লওঁতা এজন নিদিয়া দুজন’ ৰোজগাৰ অভিনেতাই কৰি আছে আৰু লৰা ছোৱালীক লুটি আছে। আই, দেউতাই কিমান বুজায় কিন্তু নামানে। কৰবাত কেনেকৈ লুকাই চুৰাই হলেও ৰং চাবলৈ যায়।

পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰদেব (কবিৰ পৰমাত্মা) ক্ষৰ পুৰুষৰ জপ-তপত তুষ্ট হৈ সুধিলে যে কি বিচৰা? তেওঁ কলে পিতৃ, এই স্থান মোৰ বাবে কম হৈছে, মোক বেলেগকৈ দ্বীপ

এখন ব্ৰহ্মাণ্ডৰ লঘু চিত্ৰ



প্ৰদান কৰক। সংপুৰুষ কবীৰ পৰমাত্মাই তেওঁক (২১) একেশ ব্ৰহ্মাণ্ড দান কৰিলে। কিছু সময় পিছত জ্যোতি নিৰঞ্জন ভাৰিলে যে ইয়াত কিবা নহয় কিবা সৃষ্টি কৰা উচিত। খালী ব্ৰহ্মাণ্ড (ফ্লেট/আবাস) কি কামত আহিব? ইয়াকে বিবেচনা কৰি ৭০ (সত্তৰ) যুগ তপ কৰি কবিৰদেব পৰমাত্মাৰ পৰা সৃষ্টি সামগ্ৰীৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। সংপুৰুষে তাক তিনি গুণ, আৰু পাচ তত্ত্ব প্ৰদান কৰিলে। যাৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মই জ্যোতি নিৰঞ্জন) তেওঁ নিজ ব্ৰহ্মাণ্ডত কিছু সৃষ্টি কৰিলে। আকৌ চিন্তা কৰিলে ইয়াত কিছু জীৱ থাকিব লাগে নহলে অকলে ভাল নালাগে। এইটো বিচাৰ কৰি আকৌ ৬৪ (চোটি) যুগ তপ কৰিলে। পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবিৰদেব জানিব খোজাত কলে যে মোক কিছুমান আত্মা দিয়া নহলে মোৰ ইয়াত অকলে মন নবহে। তেতিয়া সংপুৰুষৰ কবীৰগ্নি (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কলে যে ব্ৰহ্ম তোমাৰ তপৰ ফলস্বৰূপে আৰু ব্ৰহ্মাণ্ড দিব পাৰো, কিন্তু মোৰ আত্মা বিলাকক কাৰো জপ-তপ সাধনাৰ ফলস্বৰূপে দিব নোৱাৰো। যদি কোনোবাই স্নাইছাই তোমাৰ লগত যাব খোজে তেন্তে তেওঁ যাব পাৰে। যুবা কবীৰ (সমৰ্থ কবীৰ)ৰ বচন শুনি জ্যোতি নিৰঞ্জন আমাৰ কাষলৈ আহিল। আমি সকলো হংস আত্মা (জ্ঞানী আত্মা) আগৰে পৰাই তাৰ প্ৰতি আসক্ত আছিলো। আমি তাক চাৰিওফালে বেৰি ধৰি থিয় দিলো। জ্যোতি নিৰঞ্জে কলে যে মই পিতাশ্ৰী (কবিৰ পৰমাত্মা) ৰ পৰা ২১ ব্ৰহ্মাণ্ড বেলেগকৈ প্ৰাপ্ত কৰিছো। তাত নানা প্ৰকাৰৰ সুবিধাৰে সৈতে ৰমণীয় স্থান আছে। আপোলোকে মোৰ লগত যাব নে? আমি সকলো হংসই যি আজি ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডত বিড়ম্বনাত আছো, কলো যে আমি সকলো যাবলৈ প্ৰস্তুত যদি পৰম পিতাৰ (কবিৰ পৰমেশ্বৰ) আজ্ঞা দিয়ে। তেতিয়া ক্ষৰ পুৰুষ (কাল) পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম পৰম পিতাৰ (কবিৰ পৰমেশ্বৰ) কাষলৈ গল আৰু সকলো কথা খুলি কলে। তেতিয়া কবীৰগ্নি (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কলে যিয়ে মোৰ সন্মুখত ৰাজী হ'ব মই তাকেহে যাবলৈ আজ্ঞা দিম। ক্ষৰ পুৰুষ তথা পৰম অক্ষৰ পুৰুষ (কবিৰ পৰমাত্মা) দুয়ো হংসাত্মাৰ কাষলৈ আহিল। সং কবিৰদেৱে কলে যে যি হংসাত্মা ব্ৰহ্মৰ (কাল) লগত যাব খোজে তেওঁ নিজৰ হাত ওপৰলৈ দাঙক। নিজ পিতৃৰ সন্মুখত কাৰো সাহস নহল। কোনোৱেও হাত নাদাঙিলে। বহুত সময় নিস্তদ্ধ হৈ ৰলো। তাৰ পিছত এজন হংসাত্মাই বুকুত সাহস যোগাই কলে, পিতাই মই যাব খোজে। আৰু কি চাৰা? তাক দেখা দেখি (যি সকলে আজি কালৰ (ব্ৰহ্ম) একেশ ব্ৰহ্মাণ্ডত বন্দী হৈ থকা) আমি সকলো হংসাত্মাই স্বীকৃতি দিলো। কবিৰ পৰমেশ্বৰে জ্যোতি নিৰঞ্জনক নিজ স্থানলৈ গুচি যাবলৈ আজ্ঞা দিলে আৰু কলে যি সকল তোমাৰ লগত যাব খুজিছে মই সেই সকলো হংসাত্মক তোমাৰ কাষলৈ পঠিয়াই দিম। জ্যোতি নিৰঞ্জে নিজৰ ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডলৈ গুচি গ'ল। সেই সময়ত এই ব্ৰহ্মাণ্ড সংলোকত আছিল।

তাৰ পিছত পূৰ্ণ ব্ৰহ্মই প্ৰথমে স্বীকৃতি দিয়া হংসাত্মাক ছোৱালীৰ ৰূপ দিলে কিন্তু স্ত্ৰী যোনী নকৰিলে তথা সকলো আত্মাক (যিবিলাকে জ্যোতি নিৰঞ্জন (ব্ৰহ্ম)ৰ লগত যাবলৈ ৰাজী হৈছিল) সেই ছোৱালীৰ শৰীৰত প্ৰবেশ কৰাই দিলে তথা তাইৰ নাম অষ্টাঙ্গী (আদি মায়া/প্ৰকৃতি দেৱী/দুৰ্গা দেৱী) ৰাখিলে আৰু সত্যপুৰুষে (কবিৰদেব) কলে হে পুত্ৰী মই তোমাক শব্দ শক্তি প্ৰদান কৰিলো যিমান জীৱ ব্ৰহ্ময়ে বিচাৰে সিমানেই উৎপন্ন কৰিবা। পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰদেব নিজ পুত্ৰ সহজ দাসৰ দ্বাৰা প্ৰকৃতি দেৱীক ক্ষৰ পুৰুষৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। সহজ দাসে ক্ষৰ পুৰুষক কলে যে পৰম পিতাই এই ভনী জনীৰ শৰীৰত সেই সকলো আত্মাক প্ৰবেশ কৰাই যি সকলে আপোনাৰ লগত যাবলৈ সন্মতি ব্যক্ত কৰিছিল তাইক শক্তিৰে সিদ্ধ কৰাই দিছে। আপুনি যিমান

জীৱ পাবলৈ হাবিয়াস কৰে এই প্ৰকৃতি দেৱী নিজ শব্দ বচনেৰে উৎপন্ন কৰি দিব। এই কথা কৈ সহজ দাস নিজৰ দ্বীপলৈ উভতি আহিল।

যুৱতী হোবা কাৰণে ছোৱালীজনীৰ (প্ৰকৃতি দেৱী) ৰং, ৰূপ, চেহেৰা জিলিকি আছিল। ব্ৰহ্মৰ ভিতৰত বিষয় বাসনা (কাম ভাব) জাগি উঠিল তথা প্ৰকৃতি দেৱীৰ লগত অশিষ্ট আচৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া দুৰ্গাই কলে, জ্যোতি নিৰঞ্জন পৰম পিতাই প্ৰদান কৰা বাকশক্তি মোৰ ওচৰত আছে। আপুনি যিমান প্ৰাণী বিচাৰে মই মুখৰ বাক্যৰে উৎপন্ন কৰি দিম। আপুনি মৈথুন পৰম্পৰা আৰম্ভ নকৰিব। আপুনিও সেই পৰম পিতাৰ শব্দৰ দ্বাৰা কণীৰ (অণু) পৰা উৎপন্ন হৈছে তথা মইও শব্দৰ দ্বাৰা পিছত উৎপন্ন হৈছে। আপুনি মোৰ ডাঙৰ ভাই, ভাই ভনীৰ এনে মিলন মহাপাপৰ কাৰণ হ'ব। কিন্তু জ্যোতি নিৰঞ্জে প্ৰকৃতি দেৱীৰ কাকুতি মিনতি একো নুশুনিলে তথা নখেৰে নিজ শব্দ শক্তিৰ দ্বাৰা স্ত্ৰী যোনী প্ৰকৃতিদেৱীৰ (দুৰ্গা দেৱী) শৰীৰত লগাই দিলে আৰু বলংকাৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। সেই সময়ত দুৰ্গা দেৱীয়ে নিজৰ লাজ ৰক্ষা কৰিবলৈ আন কোন উপায় নেদেখি সুন্দৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিলে তথা জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ খোলা মুখেৰে তাৰ পেটত প্ৰবেশ কৰি পূৰ্ণব্ৰহ্ম কবীৰ দেৱক স্মৰণ কৰি আত্মৰক্ষাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। সেই সময়ত কবীৰদেৱ নিজ পুতেক যোগ সত্যায়ন অৰ্থাৎ যোগজীৱৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি তাত উপস্থিত হ'ল আৰু দুৰ্গাক ব্ৰহ্মৰ পেটৰ পৰা বাহিৰলৈ শ্লিয়াই আনিলে তথা কলে যে জ্যোতি নিৰঞ্জন আজিৰ পৰা তোমাৰ নাম কাল হ'ব। তোমাৰ জন্ম-মৃত্যু হৈ থাকিব। এই বাবে তোমাৰ নাম ক্ষৰ পুৰুষ হ'ব তথা প্ৰতিদিনে এক লাখ মানৱ শৰীৰ ধাৰী প্ৰাণীৰ সুন্দৰ শৰীৰৰ বিকাৰ খাবা আৰু ১.২৫ লাখ উৎপন্ন কৰিবা। তোমালোকে দুজনকে ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৈতে বিস্তাৰিত কৰা হ'ল। এইখিনি পৰম পিতাই কওঁতেই ২১ ব্ৰহ্মাণ্ড বিমানৰ দৰে গতি কৰিলে। সহজ দাসৰ দ্বীপৰ কাষেদি যাওঁতেই সলোকৰ পৰা ষোল্ল শংখ কচ (এক কচ মোটামুটি ৩কিঃ মিঃ) দূৰত গৈ ৰ'ল।

বিশেষ বিৱৰণ :- এতিয়া তিন শক্তিৰ বিৱৰণৰ কথা।

১। পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম যাক আন উপমাত্মক নামেৰে জনা যায়, যেনে সৎপুৰুষ, অকাল পুৰুষ, শব্দ স্বৰূপী ৰাম, পৰম অক্ষৰ পুৰুষ, পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম আদি। এই পূৰ্ণব্ৰহ্ম অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ গৰাকী আৰু বাস্তৱত অবিনাশী।

২। পৰব্ৰহ্ম যাক অক্ষৰ পুৰুষ বুলি কোৱা হয়। এওঁ বাস্তৱত অবিনাশী নহয়। এওঁ সাত সংখ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ গৰাকী।

৩। ব্ৰহ্ম যাক জ্যোতি নিৰঞ্জন, কাল, কৈল, ক্ষৰ পুৰুষ তথা ধৰ্মৰাজ আদি নামেৰে জনা যায়, যি কেৱল ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ গৰাকী। এতিয়া আগলৈ এই ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ সৃষ্টিৰ এটা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ পৰিচয় দিয়া হ'ব, য'ত তিনিটা আৰু নাম পঢ়িবলৈ পাব ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, তথা শিৱ।

ব্ৰহ্ম তথা ব্ৰহ্মাৰ পাৰ্থক্য :- এটা ব্ৰহ্মাণ্ডত সৰ্বোপৰি স্থানৰ ওপৰত ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষ) স্বয়ং তিনিটা গোপন স্থান ৰচনা কৰি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱৰূপত থাকে আৰু নিজ পত্নী প্ৰকৃতি (দুৰ্গা)ৰ সহযোগত তিনি পুত্ৰক জন্ম দিয়ে। তেওঁলোকৰ নামো ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱ ৰাখে। যি ব্ৰহ্মাৰ পুতেক ব্ৰহ্মা তেওঁ এটা ব্ৰহ্মাণ্ডত কেৱল তিনি লোকৰ (যেনে, পৃথিৱী, স্বৰ্গ, পাতাল) এটা

ৰজগুণ বিভাগৰ গৰাকী। ইয়াক ত্ৰিলোকীয় ব্ৰহ্মা কোৱা হয় আৰু যি ব্ৰহ্ম ব্ৰহ্মলোকত ব্ৰহ্মা ৰূপে থাকে তাক মহাব্ৰহ্মা তথা ব্ৰহ্মলোকীয় ব্ৰহ্মা কোৱা হয়। এই ব্ৰহ্মক (কাল) সদাশিৱ, মহাশিৱ, মহা বিষ্ণুও কোৱা হয়।

শ্ৰী বিষ্ণুপুৰাণৰ প্ৰমাণঃ - চতুৰ্থ অংশ অধ্যায় ১ পৃষ্ঠা ২৩০-২৩১ ৰ শ্ৰী ব্ৰহ্মাই কলে যি অজন্মা, সৰ্বময় বিধাতা পৰমেশ্বৰৰ আদি, মধ্য, অন্ত, স্বৰূপ, স্বভাব আৰু মৰ্ম আমি নাজানো (শ্লোক ৮৩)।

যি মোৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি সংসাৰ সৃষ্টি কৰে, স্থিতিৰ সময়ত যি পুৰুষ ৰূপ হয় তথা যিয়ে ৰুদ্ৰ ৰূপেৰে গোটেই বিশ্ব গ্ৰাস কৰে, অনন্ত ৰূপেৰে গোটেই জগতক ধাৰণ কৰে (শ্লোক নং ৮৬)।

শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেৱ, শ্ৰী বিষ্ণুদেৱ, তথা শ্ৰী শিৱদেৱৰ উৎপত্তি

কাল (ব্ৰহ্ম) প্ৰকৃতি দেৱীক (দূৰ্গা) কলে এতিয়া কোনে মোৰ কি হানি কৰিব ? যি ইচ্ছা তাকেই কৰিম, প্ৰকৃতিয়ে আকৌ বিনতী কৰি কলে-আপুনি অলপ লাজ কৰক। প্ৰথমে তো আপুনি মোৰ জেষ্ঠ ভাই, কিয়নো সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাই (কবীৰদেৱ) আপোনাক বাক শক্তিৰে কণীৰ পৰা উৎপন্ন কৰিছে আৰু পিছত মোৰো উৎপত্তি সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাক শক্তিৰ দ্বাৰাই হৈছে। দ্বিতীয়তে মই আপোনাৰ গৰ্ভৰ পৰা ওলাই আহিলো। এই কাৰণে মই আপোনাৰ জীয়ৰী আৰু আপুনি মোৰ পিতা, এই পৱিত্ৰ সম্পৰ্ক নষ্ট কৰিলে মহাপাপ হ'ব। মোৰ ওচৰত পৰম পিতাই প্ৰদান কৰা বাক শক্তি আছে। যিমান প্ৰাণী আপুনি কব মই মোৰ মুখৰ বচনে উৎপন্ন কৰি দিম। জ্যোতি নিৰঞ্জে দূৰ্গাৰ একো কাকুতি মিনতি নুশুনিলে আৰু কলে যে মোৰ (ব্ৰহ্মৰ) যি শাস্তি পাব লগা আছিল তাক তো পালোৱেই, মোক সৎলোকৰ পৰা বিতাড়িত কৰিলে। এতিয়া মনে যি বিচাৰে তাকেই কৰিম। এই কথা কৈ কাল পুৰুষে (ক্ষৰ পুৰুষ) বল পূৰ্বক দূৰ্গা দেৱীক (প্ৰকৃতি) বিয়া কৰিলে তথা তিনি পুতেক (ৰজগুণ যুক্ত ব্ৰহ্মাদেৱ, সতগুণ যুক্ত-বিষ্ণুদেৱ তথা তম গুণ যুক্ত - শিৱ দেৱ) উৎপত্তি হল। যুৱক হোৱালৈকে তিনিও পুতেকক দূৰ্গাৰ দ্বাৰা অচেতন কৰোৱাই দিলে, আকৌ যুৱক হোৱাত শ্ৰী ব্ৰহ্মা দেৱক পদুম ফুলৰ ওপৰত শ্ৰী বিষ্ণু দেৱক শেষনাগৰ শয়্যাৰ ওপৰত আৰু শ্ৰী শিৱ দেৱক কৈলাশ পৰ্বতত শিখৰত অৱস্থান কৰাই চেতন কৰিলে। তাৰ পিছত প্ৰকৃতিৰ (দূৰ্গা) দ্বাৰা এই তিনিও জনৰ বিবাহ কৰাই দিয়া হয় আৰু এক ব্ৰহ্মাণ্ডত তিনি লোক (যেনে - স্বৰ্গ লোক, পৃথিৱী লোক আৰু পাতাল লোক)ত এটা এটা বিভাগৰ প্ৰভু নিযুক্ত কৰে। যেনে শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেৱ ৰজোগুণ বিভাগৰ শ্ৰী বিষ্ণুদেৱ সত্ৰগুণ বিভাগৰ আৰু শ্ৰী শিৱ শঙ্কৰক তমোগুণ বিভাগ আৰু স্বয়ং গুণ (মহাব্ৰহ্মা-মহাবিষ্ণু-মহাশিৱ) ৰূপে মূখ্য মন্ত্ৰীৰ পদ চন্তালিত এখন ব্ৰহ্মাণ্ডত এখন ব্ৰহ্মলোকৰ সৃষ্টি কৰিছে। তাতেই তিনিখন গোপন ঠাই সজালে। এখন ৰজগুণ প্ৰধান ঠাই যত এই ব্ৰহ্ম (কাল) স্বয়ং মহাব্ৰহ্মা (মূখ্যমন্ত্ৰী) ৰূপত থাকে তথা নিজ পত্নী দূৰ্গা দেৱীক মহাসাবিত্ৰী ৰূপত ৰাখে। এই দুজনৰ মিলনৰ ফলত যি পুত্ৰ এই স্থানত উৎপত্তি হয় সিজন আপোনা আপুনি ৰজগুণী হৈ যায়। দ্বিতীয় স্থান সতগুণ প্ৰধান ঠাই সজালে। তাত এই ক্ষৰ পুৰুষ স্বয়ং মহাবিষ্ণুৰ ৰূপত হৈ থাকে আৰু নিজ পত্নী দূৰ্গাক মহালক্ষ্মী ৰূপত ৰাখি যি পুত্ৰ

উৎপন্ন কৰে তেওঁৰ নাম বিষ্ণু ৰাখে, সিজন পুত্ৰ সংগুণ যুক্ত হয়। তৃতীয়তে এই কালে সেইখিনিত এখন তম গুণ প্ৰধান ঠাই সৃষ্টি কৰিলে। তাত এওঁ স্নয়ং সদাশিৰ ৰূপ বনাই থাকে আৰু নিজ পত্নী দুৰ্গাক মহা পাৰ্বতী ৰূপত ৰাখে। এই দুজনৰ পতী-পত্নীৰ ব্যবহাৰত যি পুত্ৰৰ উৎপন্ন হ'ল তেওঁৰ নাম শিব ৰাখিলে আৰু তেওঁক তমোগুণ যুক্ত কৰি দিলে। (প্ৰমাণৰ বাবে চাওক পবিত্ৰ শ্ৰী শিৱ মহাপুৰাণ বিদ্যাবেশ্বৰ সংহিতা পৃষ্ঠা নং ২৪-২৬ যত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, ৰুদ্ৰ তথা মহেশ্বৰৰ পৰা অইন সদাশিৰ আছে তথা ৰুদ্ৰ সংহিতা অধ্যায় নং ৬ তথা ৭, পৃষ্ঠা নং ১০০ৰ পৰা ১০৫তথা ১১০ওপৰত অনুবাদ কৰ্তা শ্ৰী হনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ, গীতা প্ৰেচ গৌৰখ পুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত তথা পবিত্ৰ শ্ৰীমদ দেবী মহাপুৰাণ তৃতীয় স্কন্দ পৃষ্ঠা নং ১১৪ পৰা ১২৩ লৈ, গীতা প্ৰেচ গৌৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত যাৰ অনুবাদ কৰ্তা শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ, চিমনলাল গোস্বামী) আকৌ এই তিনিওক অন্ধকাৰত ৰাখি নিজৰ খাবৰ বাবে শ্ৰীব্ৰহ্মা দেবৰ দ্বাৰা জীৱৰ উৎপত্তি, শ্ৰী বিষ্ণু দেবৰ দ্বাৰা স্থিতি (এজনে আনজনৰ ওপৰত মোহ মায়াৰ জালত বন্দী কৰা) তথা শ্ৰী শিবৰ দ্বাৰা সংহাৰ (কিয়নো কাল পুৰুষ অভিশপ্ত হোৱাত এক লাখ মানব শৰীৰ খাবী প্ৰাণীৰ সৃষ্টি শৰীৰৰ পৰা মলি বাহিৰ কৰি খাব লাগে। তাৰ কাৰণে একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত এটা তপ্ত শিলাখণ্ড আছে যি সকলো সময়তে গৰম হৈ থাকে। তাৰ ওপৰত গৰম কৰি মলি উলিয়াই খাব লাগে। জীৱ নমৰে কিন্তু অসহনীয় কষ্ট সহিব লাগে। আকৌ প্ৰাণীৰ কৰ্মৰ আধাৰত অইন শৰীৰ প্ৰদান কৰে। যেনে কোনো ঘৰৰ ভিতৰত তিনিটা কোঠালী আছে। এটা কোঠালীৰ ভিতৰত অশ্লীল চিত্ৰ ওলোমাই থোবা আছে। সেই কোঠালীত সোমোৱাৰ লগে লগেই মনৰ ভিতৰত তেনে বেয়া ভাৱ উপজে। দ্বিতীয় কোঠালীত সাধু-মহন্তৰ চিত্ৰ ওলোমাই থোবা আছে। তাক দেখাৰ লগে লগেই মনত ভাল বিচাৰ, ঈশ্বৰ চিন্তন আহি পৰে। তৃতীয় কোঠালীত দেশ প্ৰেমীক তথা বীৰ শ্বহীদৰ ফটো ওলোমাই থোবা আছে। তেনে চিত্ৰ দেখাৰ লগে লগেই মনত বীৰত্বৰ বিচাৰ আহি পৰে। ঠিক এইদৰে ব্ৰহ্মাই (কাল) নিজৰ বিচাৰ-বুদ্ধিৰে ওপৰোক্ত তিনিগুণ প্ৰধান স্ত্ৰনৰ সৃষ্টি কৰিছে।

তিনি গুণ কি? প্ৰমাণৰ সৈতে

“তিনিগুণ যেনে - ৰজগুণ-ব্ৰহ্মাদেৱ, সতগুণ-বিষ্ণুদেৱ, তমগুণ-শিৱদেৱ। ব্ৰহ্ম (কাল) তথা প্ৰকৃতিৰ (দুৰ্গা) পৰা উৎপন্ন হোৱা তিনিও নাশাবান।” যাৰ বিনাশ আছে।

প্ৰমাণ - গীতা প্ৰেচ গৌৰখ পুৰৰ প্ৰকাশিত শ্ৰী শিৱ মহাপুৰাণ যাৰ সম্পাদক শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ পৃষ্ঠা সংখ্যা ২৪ পৰা ২৬ লৈ বিদ্যাবেশ্বৰ সংহিতা তথা পৃষ্ঠা নং ১১০ অধ্যায় ৯ ৰুদ্ৰ সংহিতা শ্লোকেদেৱে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱ তিনিও দেৱতাৰ গুণ আছে তদোপৰি শিৱক (ব্ৰহ্ম- কাল) গুণাতীত কোৱা হৈছে। ২ য় প্ৰমাণ :- গীতা গৌৰখ পুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত শ্ৰীমদদেবী ভাগৱত পুৰাণ যাৰ সম্পাদক শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ চিমন লাল গোস্বামী, তৃতীয় স্কন্দ অধ্যায় পৃষ্ঠা ১২৩ ভগৱান বিষ্ণুৰে দুৰ্গাক স্তুতি কৰি কলে মই (বিষ্ণু), ব্ৰহ্মা তথা শংকৰ তোমাৰ কৃপাতে বিদ্যমান হৈ আছে। আমাৰ আবিৰ্ভাব (জন্ম) তথা তিৰৰভাব (মৃত্যু) হয়। আমি নিত্য (অবিনাশী) নহওঁ। তুমিয়ে নিত্য, জগত জননী, প্ৰকৃতি আৰু সনাতনী দেৱী। ভগৱান শংকৰে কলে যদি ভগৱান ব্ৰহ্মা তথা ভগৱান বিষ্ণুও তোমাৰ পৰাই উৎপন্ন হৈছে তেনেহলে তাৰ পিছত উৎপন্ন হোৱা মই তমোগুণী লীলা কৰা শংকৰ কি তোমাৰ সন্তান নহয়? অৰ্থাৎ মোৰো জন্মদাতৃ মাতৃ তুমিয়েই। এই জগতৰ সৃষ্টি - স্থিতি - সংহাৰত তোমাৰ গুণ সদা সৰ্বদা বিদ্যমান। এই তিনিও গুণৰ পৰা উৎপত্তি আমি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ নিয়মানুসাৰে কাৰ্য্যত ৰত হৈ থাকো।

উপৰোক্ত এই বিৱৰণ হিন্দুৰ অনুবাদিত শ্ৰীদেবী মহাপুৰাণত আছে যত কিছু তথ্য লুকাই ৰখা হৈছে। এই বাবে এইটো প্ৰমাণ দেখক শ্ৰীমদ্ দেৱী ভাগৱত মহাপুৰাণ সভাষ্টিকম স্বমাহিত্যম,

খেমবাজ শ্ৰীকৃষ্ণ দাস প্ৰকাশন মুম্বাই, ইয়াত সংস্কৃতৰ সৈতে হিন্দিত অনুবাদ আছে। তৃতীয় স্কন্দ অধ্যায় ৪ পৃষ্ঠা ১০ শ্লোক নং ৪২ ব্ৰহ্মা-অহম্ ঈশ্বৰঃ ফিল তে প্ৰভাৰং সৰ্ৱে বয়ম জনি যুতা ন যদা তু নিত্যঃ, কে অন্যে সুৰাঃ শতমুখ প্ৰমুখাঃ চ নিত্য নিত্য্য তমেব জননী প্ৰকৃতিঃ পুৰাণা। (৪২)

অনুবাদঃ- হে মোতা, মই তথা শিৱ তোমাৰ প্ৰভাৱতে জন্মৱান। অমৰ নহওঁ অৰ্থাৎ নিতা বা অবিনাশী নহওঁ। আকৌ অন্য ইন্দ্ৰাদি, দেবতাবোৰ কেনেদৰে নিত্য হব পাৰে? তুমিয়েই অবিনাশী, প্ৰকৃতি তথা সনাতনী দেৱী। (৪২)

পৃষ্ঠা নং ১১-১২, অধ্যায় ৫, শ্লোক নং ৮ঃ - যদি দয়াদমনা ন সদায়েহমবিকে কথমহম বিহিত ও চ তমোগুনঃ কমলজশ্চ ৰজোগুন সন্তৱ সুবিহিতঃ কিমু সত্ৰুগুনো হৰিঃ (৮)

অনুবাদ :- ভগবান শংকৰে কলে - হে মাতা যদি আপুনি আমাৰ ওপৰত দয়াৱান তেনেহলে মোক কিয় তমোগুণযুক্ত কৰিলে, পদুম ফুলৰ ওপৰত উৎপন্ন হোবা ব্ৰহ্মাক ৰজোগুণ আৰু বিষ্ণুক কিয় সত্ৰুগুণ কৰিলে? অৰ্থাৎ জীৱৰ জন্ম-মৃত্যু ৰূপী দুষ্কৰ্মত কিয় জড়িত কৰিলে? শ্লোক নং ১২ :- ৰময়সে স্বপতিম পুৰুষম সদা তব গতিম ন হি বিহ বিদম শিৱে (১২)।

অনুবাদ :- নিজ পতি পুৰুষ অৰ্থাৎ কাল ভগৱানৰ লগত সদায় ভোগ বিলাস কৰি সময় যাপন কৰা। আপোনাৰ লীলা কোনেও নাজানে।

বিশেষ :- ওপৰোক্ত প্ৰমানৰ দ্বাৰা প্ৰমান হয় যে ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সত্ৰুগুণবিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ এওঁলোক তিনিো নাশৱান। দূৰ্গাৰ পতি ব্ৰহ্ম (কাল) ই তেওঁৰ লগত ভোগ বিলাস কৰি কটায়।

ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ অপ্ৰকাশ থকাৰ প্ৰতিজ্ঞা

সুক্ষ্ম বেদৰ শেষ সৃষ্টি ৰচনা

তিনিও সন্তানৰ উৎপত্তিৰ পিছত ব্ৰহ্মই নিজ পত্নী দূৰ্গাক কলে - মই প্ৰতিজ্ঞা কৰো যে ভৱিষ্যৎ লৈ মই কাকো নিজৰ বাস্তৱিক ৰূপত দেখা নিদিওঁ। যি কাৰণে মোক অৱ্যক্ত বুলি জনা যাব। দূৰ্গাক কলে যে তুমি মোৰ এই ৰহস্য কাকো প্ৰকাশ নকৰিবা। মই গোপনে থাকিম। দূৰ্গাই কলে - তেন্তে সাঁচাই আপুনি নিজৰ পুত্ৰ সকলকো দৰ্শন নিদিব? ব্ৰহ্মই কলে- মই নিজৰ সন্তানক আৰু অন্য সাধককো দৰ্শন নিদিওঁ, এইটো মোৰ অলৰ-অচৰ নিয়ম বৰ্তি থাকিব। দূৰ্গাই কলে - এই টো তো আপোনাৰ উত্তম নিয়ম নহল, যে আপুনি নিজৰ সন্তানৰ পৰাও লুকাই থাকিব। তেতিয়া কালে দূৰ্গাক কলে এইটো বাধ্য বাধকতা (উপায় নাই)। মোক এক লাখ মানব শৰীৰ ধাৰী প্ৰাণীৰ সুক্ষ্ম শৰীৰ ভক্ষন কৰাৰ অভিশাপ লাগিছে। যদি মোৰ সন্তানে (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ) জানে তেন্তে সিহঁতে সৃষ্টি, স্থিতি, সংহাৰ কাৰ্য্য বন্ধ কৰি দিব। এইবাবে এইটো মোৰ অনুত্তম (একেবাৰে বেয়া) নিয়ম সদায় বৰ্তি থাকিব। যেতিয়া এওঁলোক তিনিও অলপ ডাঙৰ হ'ব তেতিয়া তেওঁলোক অচেতন কৰি দিব। মোৰ বিষয়ে একো নকবা, নহলে মই তোমাকো শাস্তি দিম। দূৰ্গাই ভয়তে এই ৰহস্যৰ বাস্তৱিকতা প্ৰকাশ নকৰিলে। এই বাবে গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক নং ২৪ ত বৰ্ণিত আছে যে বুদ্ধিহীন নৰ মনুষ্যই মোৰ এই অনুত্তম (একেবাৰে বেয়া) নিয়মৰ বিষয়ে অপৰিচিত; সেয়েহে মই কেতিয়াও কাৰো সমুখত ওলাই নহো, নিজৰ যুগ মায়াৰে লুকাই থাকো। এই কাৰণে মোৰ এই অব্যক্ত আৰু অপ্ৰকাশিতক মনুষ্য ৰূপত অৱতাৰ হোবা অৰ্থাৎ কৃষ্ণ বুলি মানে। (অবুদ্ধয়ঃ) বুদ্ধিহীন (মম) মোৰ (অনুত্তম) একেবাৰে বেয়া (অৱায়ম) অবিনাশী (পৰম্ ভাবম) বিশেষ ভাবক (অজানন্তঃ) নেজানি (মাম অব্যক্তম) মোৰ অৱ্যক্ত/অপ্ৰকাশ (ৰ্যাক্তিম) মনুষ্য ৰূপত (আপন্ন) আহ (মন্যন্তে) মানে অৰ্থাৎ মই কৃষ্ণ নহওঁ। (গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক নং ২৪)। গীতা অধ্যায় ১১ শ্লোক ৪৭ আৰু ৪৮ কেছে যে এইটো মোৰ বাস্তৱিক কাল ৰূপ। ইয়াৰ দৰ্শন অৰ্থাৎ ব্ৰহ্ম প্ৰাপ্তি বেদৰ বৰ্ণিত বিধিৰ

দ্বাৰা, বা জাপ তপৰ দ্বাৰা, বা কোনো ক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা নহয়।

যেতিয়া তিনিও সন্তান য়ুৱক হৈ গল তেতিয়া মাতা ভবানী (প্ৰকৃতি, অষ্টাঙ্গী, দুৰ্গা) যে কলে যে তোমালোকে সাগৰ মছন কৰা। প্ৰথম বাৰ সাগৰ মছন কৰিলে তেতিয়া (জ্যোতি-নিৰঞ্জে নিজৰ উশাহ নিশাহৰ দ্বাৰা চাৰি বেদ সৃষ্টি কৰিলে। গুপ্ত বাণীৰ দ্বাৰা আজ্ঞা দিলে যে সাগৰতে নিবাস কৰক।) চাৰি বেদ ওলাই পৰিল তাক ব্ৰহ্মাই নিলে। বস্তুলে তিনিও সন্তানে মাকৰ ওচৰলৈ আহিল, মাকে কলে যে চাৰিও বেদক ব্ৰহ্মাই ৰাখক আৰু পঢ়ক।

টোকা - বাস্তৱত পূৰ্ণব্ৰহ্মাই, (কবিৰদেব) ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ কালক পাঁচখন বেদ প্ৰদান কৰিছিল। কিন্তু ব্ৰহ্মই মাথোন চাৰিখন বেদক হে উলিয়াই দিলে। পঞ্চম বেদখনক লুকুৱাই ৰাখিলে। যাক পূৰ্ণ পৰমাত্মাই স্বয়ং প্ৰকট হৈ কবিগিৰিঃ অৰ্থাৎ কবিৰ বাণীৰ দ্বাৰা লোক উক্তি বা পদাৱলীৰ মাধ্যমত প্ৰকাশ কৰিছিল। দ্বিতীয় বাৰ সাগৰ মছন কৰাত তিনিজনী যুবতীক পালে। মাকে তিনিও পুতেকক ভগাই দিলে। প্ৰকৃতিয়ে (দুৰ্গাই) নিজৰ অইন তিনি ৰূপ (সাবিত্ৰী, লক্ষ্মী তথা পাৰ্বতী) ধাৰন কৰাই সাগৰৰ তলীত লুকুৱাই ৰাখিছিল। সাগৰ মছন কৰাৰ সময়ত ওলাই পৰিল। সেই প্ৰকৃতিয়ে তিনি ৰূপ হৈ তথা ভগৱান ব্ৰহ্মাৰ সাবিত্ৰী, ভগৱান বিষ্ণুৰ লক্ষ্মী, ভগৱান শংকৰৰ পাৰ্বতী পত্নী ৰূপত দিলে। তিনিও পত্নী পাই ভোগ বিলাস কৰিলে। সিহঁতৰ পৰা অসুৰ আৰু দেৱতা দুয়োৰে উৎপন্ন হ'ল। যেতিয়াই তৃতীয় বাৰ সাগৰ মছন কৰিলে তেতিয়া ব্ৰহ্মাই চৈধ্য ৰত্ন আৰু বিষ্ণুও আৰু দেৱতাই অমৃত, সুৰা (মদ) অসুৰ বিলাক তথা হলাহল বিষ পৰমার্থ শিবই গলাধাৰণ কৰিলে। এইটো বহুত পিছৰ কথা।) যেতিয়া ব্ৰহ্মাই বেদ পঢ়িলে তেতিয়াহে জানিব পাৰিলে আৰু অন্য বহুতো সৰ্বব্ৰহ্মাও আছে যাৰ সৃষ্টি কৰ্তা কুলৰ মালিক এজনেই। আৰু তেতিয়া ব্ৰহ্মাই, বিষ্ণু আৰু শিবক কলে বেদত বৰ্ণিত সৃষ্টিকৰ্তা অইন কোনোবা ভ্ৰু আছে। বেদে কয় যে ইয়াৰ ভেদ (ৰহস্য) আমিও নাজানো তাৰ বাবে সঙ্কেত আছে যে কোন তত্ত্বদী সাধু মহন্তক সুধি চোবা। তাৰ পিছত ব্ৰহ্মাই মাকৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু সকলো বৃত্তান্ত শুনালে। মাকে কলে যে মোৰ বাহিৰে আৰু অইন কোনো নাই। মইয়ে একমাত্ৰ কৰ্তা। মই যে সৰ্ব শক্তিমান। কিন্তু ব্ৰহ্মাই কলে যে এই বেদ ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত ই মিছা হব নোবাৰে। দুৰ্গাই কলে তোমাৰ দেউতাই (পিতাক) তোমাক দৰ্শন নিদিয়ে, কিয়নো তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে। তেতিয়া ব্ৰহ্মাই কলে হে জননী! আপোনাৰ কথাত মোৰ অবিশ্বাস হৈছে। মই সেই পুৰুষৰ (প্ৰভুক) ঠিকনা (উৱাদিহ) উলিয়ামেই উলিয়াম। দুৰ্গাই কলে, যদি তেখেতে তোমাক দৰ্শন নিদিয়ে তেন্তে কি কৰিবা? ব্ৰহ্মাই কলে, মই মোৰ চেহেৰা আপোনাক নেদেখাম। আনফালে জ্যোতি নিৰঞ্জে (ব্ৰহ্ম/ক্ষৰ পুৰুষ/কাল) প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে মই অব্যক্ত / অপ্ৰকাশ্যহে থাকিম কাকো দৰ্শন নিদিম অৰ্থাৎ ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত কেতিয়াও নিজৰ বাস্তৱিক কাল ৰূপ আকাৰত ওলাই নাহো। গীতা অধ্যায় নং ৭ শ্লোক নং ২৪।

অব্যক্তম ব্যক্তিম, আপন্ন, মন্যন্তে, মাম্ অবুদ্ধয়ঃ।।

পৰম্, ভাব, অজানন্তঃ, মম, অব্যয়ম, অনুত্তমম্। ২৪

অনুবাদঃ- (অবুদ্ধয়ঃ) বুদ্ধিহীন লোক (মম) মোৰ (অনুত্তমম) অতি বেয়া, অশ্ৰেষ্ঠ (অব্যয়ম) অটল (পৰ) পৰম (ভাব) ভাবক (অজানন্তঃ) নাজানে (অব্যক্ত) অদৃশ্যমান। (মা) মোৰ কালৰ (ব্যক্তিম) আকাৰত কৃষ্ণ অবতাৰ (আপ) প্ৰাপ্ত হোবা (মন্যন্তে) মানে।

গীতা অধ্যায় নং ৭ শ্লোক নং ২৫

ন, অহম প্রকাশঃ, সর্বস্য, যোগমায়া সমাবৃতঃ ॥

মূঢ়ঃ, অয়ম্, ন, অভিজানাতি, লোকঃ, মাম, অজম, অব্যয়ম্ ॥ ২৫ ॥

অনুবাদঃ- (অহম) মই (যোগমায়া সমাবৃতঃ) যোগমায়াৰ দ্বাৰা লুকাই থকা (সর্বস্য) সকলো ফালে (প্রকাশঃ) প্রত্যক্ষ (ন) নহওঁ অৰ্থাৎ অদৃশ্য অৰ্থাৎ অব্যক্ত থাকো এই বাবে (অজম) জনম নলোৱা (অব্যয়ম্) অবিনাশী অটল (অয়ম্) এইটো (মূঢ়ঃ) অজ্ঞানী, মূৰ্খ (লোকঃ) সংসাৰৰ জন সমুদায় (মাম) মোক (ন) না (অভিজানাতি) জানে অৰ্থাৎ মোক অৱতাৰ ৰূপত অহা বুলি ভাবে। কিয়নো ব্ৰহ্মই নিজৰ শব্দ শক্তিৰে নিজৰ নানা ধৰণৰ ৰূপ সৃষ্টি কৰি লয়। এওঁ দুৰ্গাৰ পতি এই বাবে এই মন্ত্ৰ কৈ আছে যে মই শ্ৰীকৃষ্ণ আদিৰ দৰে দুৰ্গাৰ পৰা জন্ম নলওঁ।

ব্ৰহ্মাৰ নিজৰ পিতা ব্ৰহ্মক বিচাৰি পোৱাৰ বাবে চেষ্টা

তেতিয়া দুৰ্গাই ব্ৰহ্মাদেৱক কলে যে অলখ নিৰঞ্জন তোমাৰ দেস্তা। তেওঁ মোমাক দৰ্শন নিদিয়। ব্ৰহ্মাই কলে মই দৰ্শন কৰিহে উভতি আহিম। মাকে কলে যদি তোমাৰ দৰ্শন নহয় তেন্তে কি কৰিবা? ব্ৰহ্মাই কলে মই প্ৰতিজ্ঞা কৰো যদি পিতাৰ লগত দৰ্শন নহয় মই আপোনাৰ সন্মুখলৈ নাহো। এই কথা কৈ ব্ৰহ্মাই ব্যাকুল হৈ উত্তৰ দিশৰ ফালে অগ্ৰসৰ হ'ল যিফালে এন্ধাৰে এন্ধাৰ। তাত ব্ৰহ্মই চাৰি যুগ ধৰি ধ্যান কৰিলে কিন্তু একো নাপালে। কালে আকাশবাণী কৰিলে যে দুৰ্গা, সৃষ্টি ৰচনা কিয় কৰা নাই? ভবানীয়ে কলে, আপোনাৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ ব্ৰহ্মা জেদ কৰি আপোনাক বিচাৰি উলিয়াবলৈ গৈছে। ব্ৰহ্মই (কালে) কলে তাক ওভোতাই লৈ আহ। মই তাক দৰ্শন নিদিওঁ। ব্ৰহ্মা নোহোৱাকৈ জীব উৎপত্তিৰ কাৰ্য্য অসম্ভৱ তেতিয়া দুৰ্গাই (প্ৰকৃতি) নিজ শব্দ শক্তিৰে গায়ত্ৰী নামৰ এজনী ছোৱালী উৎপন্ন কৰিলে আৰু তাইক ব্ৰহ্মক ওভোতাই আনিবলৈ কলে। গায়ত্ৰী ব্ৰহ্মাদেৱৰ ওচৰলৈ গল কিন্তু ব্ৰহ্মাই সমাধিস্থ আছিল বাবে একো গমেই নেপালে যে কোনোবা আহিছে। তেতিয়া আদি কুমাৰীয়ে (প্ৰকৃতি) গায়ত্ৰীক ধ্যান যুগে জনাই দিলে ইয়াৰ ভৰি স্পৰ্শ কৰা। তেতিয়া গায়ত্ৰীয়ে তাকে কৰিলে। ব্ৰহ্মাৰ ধ্যান ভঙ্গ হোৱাত খঙতে কলে কোন পাপিষ্ঠ যিয়ে মোৰ ধ্যান ভঙ্গ কৰিলে? মই তোমাক অভিশাপ দিম। গায়ত্ৰীয়ে কবলৈ ধৰিলে মোৰ দোষ নাই, প্ৰথমে মোৰ কথা শুনা পিছত শাপ দিবা। মোৰ আয়ে তোমাক ওভোতাই নিবলৈ কৈছে কিয়নো আপুনি নহলে জীৱৰ উৎপত্তি হয়। ব্ৰহ্মাই কলে মই কেনেকৈ যাওঁ? পিতৃৰ দৰ্শন হোৱা নাই। গলে মোৰ উপহাস কৰিব। যদি তুমি আইৰ সমুখত এইখিনি কৈ দিয়া যে ব্ৰহ্মাৰ পিতা (জ্যোতি নিৰঞ্জন)ৰ দৰ্শন হৈছে, মই নিজ চকুৰে দেখিছো তেতিয়াহে মই তোমাৰ লগত যাম। তেতিয়া গায়ত্ৰীয়ে কলে যে আপুনি মোৰ লগত সন্তোগ কৰিলেহে মই আপোনাৰ মিছা সাক্ষী দিম। তেতিয়া ব্ৰহ্মাই ভাবিলে যে পিতাৰ দৰ্শন নহল, এনেয়ে গলে মাতৃৰ সমুখত লাজ লাগিব আৰু একো উপায় নেদেখি গায়ত্ৰীৰ লগতে ৰতি ক্ৰিয়া (সন্তোগ) কৰিলে। তেতিয়া গায়ত্ৰীয়ে কলে কিয়নো আৰু এটা সাক্ষী তৈয়াৰ নকৰো ব্ৰহ্মই কলে বৰ ভাল। তেতিয়া গায়ত্ৰীয়ে শব্দ শক্তিৰে এজনী ছোৱালী (পুষ্পৱতী নামৰ) উৎপন্ন কৰিলে তাইক দুয়ো কলে যে আপুনি সাক্ষী দিব যে ব্ৰহ্মাই পিতাৰ দৰ্শন কৰিছে। তেতিয়া পুষ্পৱতীয়ে কলে মই কেলেই মিছা সাক্ষী দিম? হয়, যদি ব্ৰহ্মাই মোৰ লগত ৰতি ক্ৰিয়া কৰে তেন্তে সাক্ষী দিব পাৰো। গায়ত্ৰীয়ে ব্ৰহ্মক বুজালে যে আৰু কোনো উপায় নাই তেতিয়া ব্ৰহ্মাই পুষ্পৱতীকো

সন্তোষ কৰিলে তিনিও মিলি মায়াৰ (প্ৰকৃতি) ওচৰলৈ আহিল। দুয়ো দেৱীয়ে ওপোৰোক্ত চৰ্ত এই কাৰণে ৰাখিছিল যে যদি ব্ৰহ্মাই মাতৃৰ সন্মুখত আমাৰ মিছা সাক্ষী কৈ দিয়ে তেন্তে মাকে আমাক শাপ দিব। এইবাবে তাকো দোষী কৰি ৰাখিলে।

(ইয়াত গৰীব দাস মহাৰাজে কয় যে - “দাস গৰীব ইয় চুক ধুৱাঁ ধুৰ”

ভাৱাৰ্থ - চাৰিওফালে এই টেঙা ই ভৰিছে)।

মাতৃ দুৰ্গাৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মাক অভিশাপ দিয়া

মাতৃ দুৰ্গাই ব্ৰহ্মাক সুধিলে তোমাৰ পিতৃৰ দৰ্শন হৈছে নে? ব্ৰহ্মাই কলে হয় মোৰ পিতৃৰ দৰ্শন হৈছে। দুৰ্গাই কলে সাক্ষী দিয়ক। তেতিয়া ব্ৰহ্মাই কলে এই দুজনীৰ সন্মুখত সাক্ষী হৈছে। দেৱীয়ে দুয়ো যুবতীক সুধিলে সঁচাই তোমালোকৰ সন্মুখত ব্ৰহ্মৰ দৰ্শন হৈছে নে? তেতিয়া দুয়ো কলে হয়, আমি নিজ চকুৰে দেখিছো। আকৌ ভৱানীৰ (প্ৰকৃতি) সংশয় হল যে মোক তো ব্ৰহ্মই কেছিলে কি মই কাকো দৰ্শন নিদিম, তথাপিও যে দৰ্শন। হৈছে বুলি কৈছে। তেতিয়া অষ্টগীতীয়ে (দুৰ্গা) ধ্যান কৰিলে আৰু কাল/জ্যোতি নিৰঞ্জনক সুধিলে এয়া কি কাহিনী? জ্যোতি নিৰঞ্জে কলে এওঁলোক তিনিও মিছা মাতিছে। তেতিয়া মাকে কলে তোমালোকে মিছা কৈছা। আকাশবানী হ’ল এওঁলোকৰ দৰ্শন হোৱা নাই। এই কথা শুনি ব্ৰহ্মাই কলে আই মই অঙ্গীকাৰ কৰি পিতাক বিচাৰি উলিয়াবলৈ গৈছিলো। কিন্তু দেউতাৰ দৰ্শন নহল। আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ লাজ লাগিছিল। এই বাবে আমি মিছা কলো তেতিয়া মাতা দুৰ্গাই কলে মই অভিশাপ দিম।

ব্ৰহ্মাক অভিশাপ - তোমাৰ পূজা জগতত নহব, আগলৈ তোমাৰ যি বংশজ হব সিবিলাক দুৰাচাৰ কপটি হব। মিছা কথাৰে জগতক ঠগিব। ওপৰে ওপৰে কৰ্ম কাণ্ড কৰা যেন লাগিব, ভিতৰি ব্যভিচাৰ কৰিব। শাস্ত্ৰ পুৰানক পঢ়াই শুনাব, স্নয়ং নিজৰে জ্ঞান নহব যে সদগ্ৰন্থত কি বাস্তৱিকতা আছে। আকৌ মান সন্মান আৰু ধন অৰ্জনৰ দায়ত গুৰু সাজি অনুগত বিলাকক (শিষ্য/উপাসক) লোকৰেদ (শাস্ত্ৰবিৰুদ্ধ নীতি নিয়ম) শুনাব। দেব-দেৱীৰ পূজা কৰি আৰু কৰোবাই অইনৰ নিন্দা-চৰ্চা কৰি কষ্টৰ উপৰি কষ্ট সহিব। যিবিলাকে তাৰ অনুগত হব তাক পৰমার্থ নকৈ দান-দক্ষিণাৰ বাবে জগতক প্ৰবঞ্চনা কৰিব। নিজকে নিজে সকলোতকৈ স্তম্ভ (ব্ৰাহ্মন/বামুন বৰ্ণ) বুলি ভাবিব, অইনক নীচ (যেনে - জাতি, বৰ্ণ, কুল, বংশ) বুলি ভাবিব। মাতৃৰ মূৰৰ পৰা এই কথা শুনা মাত্ৰেই ব্ৰহ্মাই মুচিৰ্ছত হৈ মাটিত পৰি গল। বহু সময় পিচতহে গালৈ চেতন আহিল।।

গায়ত্ৰীক অভিশাপ - তোমাৰ বহুতো দমৰা গৰু পতি হব। তুমি পৃথিৱী লোকত গাই গৰু হৈ জনম লভিব।

পুষ্পবতীক অভিশাপ :- তোমাৰ স্থান লেতেৰা ঠাইত হব। তোমাৰ ফুলক কোনেও পূজাত নলাগাব। এই মিছা সাক্ষীৰ বাবে তোমাৰ এই নৰক ভুগিব লাগিব। তোমাৰ নাম কেৱড়া কেতেকী হব (হৰিয়ানাৰ কুসসান্ধী ফুল বোলে। ই বৰ লেতেৰা ঠাইত গজে)।

এনেদৰে তিনিওকে অভিশাপ দি আই দুৰ্গাই বহুত অনুতপ্ত (খেদ) কৰিলে। (এই দৰে জীবই প্ৰথমে নভবা নিচিনাকৈ মনৰ (কাল নিৰঞ্জন) প্ৰভাবত ভুল কাম কৰি পেলায়, কিন্তু যেতিয়া আত্মাৰ (সৎপুৰুষৰ অংশ) প্ৰভাবত জ্ঞান হয় তেতিয়া অনুতপ্ত কৰিব লগা হয়। যিদৰে মাক-দেস্তাকে নিজৰ শিশুক সৰুসুৰা ভুলৰ কাৰণে মাৰ পিট কৰে (খঙৰ বেগত) আৰু পিছত অনুতপ্ত হয়। এই প্ৰক্ৰিয়া মনৰ (কাল নিৰঞ্জন) প্ৰভাবৰ দ্বাৰা সকলো জীব ক্ৰিয়াযুক্ত হৈ থাকে।) আকৌ ইয়াত এটা বিশেষ কথা আছে। নিৰঞ্জেও (কাল ব্ৰহ্ম) নিজৰ আইন বনাই ৰাখিছে। যদি কোনো জীৱই দুৰ্বল জীবক দুঃখ-পীড়া দিয়ে তেন্তে তাকো তাৰ সলনি প্ৰতিদান দিব লাগে। যেতিয়া আদি ভৱানী (প্ৰকৃতি/দুৰ্গা) যে ব্ৰহ্মা, গায়ত্ৰী তথা পুষ্পবতীক অভিশাপ দিছিল তেতিয়া অলখ নিৰঞ্জে

(কাল-ব্রহ্ম) কৈছিল যে ভবানী (প্রকৃতি/অষ্টাংগী) এইটো আপুনি ভাল কাম কৰা নাই। এতিয়া মই (নিৰঞ্জন) তোমাক অভিশাপ দিওঁ যে দ্বাপৰ যুগত তোমাবো পাঁচজন পতী হ'ব। (দ্রৌপদীয়ে আদি মায়ৰ অৱতাৰ) যেতিয়া এই আকাশবানী আদিমায়াই শুনিলে তেতিয়া কলে- হে জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল) মই আপোনাৰ বশ্যতা হৈ পৰিছাছো যি বিচৰা তাকেই কৰা।

বিষ্ণুদেৱ নিজ পিতৃ ব্ৰহ্মদেৱক পোৱাৰ বাবে প্ৰস্থান তথা মাতৃৰ আশীৰ্বাদ লাভ

ইয়াৰ পিছত প্ৰকৃতিয়ে বিষ্ণুদেৱক কলে, হে পুত্ৰ তুমিও তোমাৰ পিতৃক বিচাৰি উলিওবা। তেতিয়া বিষ্ণুৱে নিজ পিতৃক বিচাৰি বিচাৰি পাতাল লোক গৈ পালে যত শেষনাগ আছিল। তেওঁ তাৰ সীমাৰ ভিতৰত বিষ্ণুদেৱক প্ৰবেশ কৰা দেখি খঙতে বিষ ভৰা শ্বাস ফোঁচ কৈ এৰি দিলে। তাৰ বিষৰ (বৰ বিহ) প্ৰভাবত বিষ্ণুদেৱৰ গাৰ বৰণ নীলা হৈ গ'ল, যেনেকৈ স্প্ৰেপেইন্ট হৈ যায়। তেতিয়া বিষ্ণুৱে ভাবিলে এই বিষাক্ত সাপকো এসেকা দিয়া যাক। তেতিয়া জ্যোতি নিৰঞ্জে (কালে) দেখিলে যে কথা বিষম, এতিয়া বিষ্ণু দেৱক শান্ত কৰা উচিত। তেতিয়া আকাবাণী হ'ল যে, হে বিষ্ণু! এতিয়া তুমি নিজৰ মাতৃৰ কাষলৈ উভতি যোৱা আৰু সত্য ঘটনা বিৱৰি কোবা, কষ্ট তুমি শেষ নাগৰ দ্বাৰা পাইছা তাৰ প্ৰতিশোধ দ্বাপৰ যুগত লবা। দ্বাপৰ যুগত তুমি (বিষ্ণুদেৱ) শ্ৰীকৃষ্ণ অবতাৰ ধাৰণ কৰিবা আৰু কালীদয়, দত কালী নামৰ সৰ্পৰ, এই শেষ নাগৰ অৱতাৰ হ'ব।

উঠছোই কে নীচ সতাবে, তাকৰ ওৱেল (বদলা) মোহী সো পাওয়ে

যো জীব দেই পীৰ পুনী কাঁছ, হম পুনি ওৱেল দিওঁৱাৰে তাঁছ।

তেতিয়া বিষ্ণুদেৱে মাকৰ ওচৰলৈ গৈ সঁচা কথা কৈ দিলে যে মোৰ পিতৃৰ দৰ্শন হোবা নাই। এই কথা শুনি প্ৰকৃতি দেৱী (দুৰ্গা) বৰ আনন্দিত হ'ল আৰু কলে বোপাই তুমিহে সত্যবাদী। মই তোমাৰ ওপৰত প্ৰসন্ন। এতিয়া মই মোৰ শক্তিৰে তোমাৰ পিতৃৰ লগত সাক্ষাৎ কৰাই দিওঁ আৰু তোমাৰ সংশয় দূৰ হওক।

কবীৰ, দেখ পুত্ৰ তোহি পিতা ভেটান্; তোৰে মন কা ধোখা মিটাঁড।

মন স্বৰূপ কৰ্তা কহ জানো, মন তে দুজা অম্শ নমানো।

স্বৰ্গ পাতাল দৌৰ মন কেৰা, মন অস্থিৰ মন অহৈ অনেৰা।

নিৰংকাৰ মন হী কো কহিয়ে, মন কি আস নিশ দিন বহিয়ে।

দেখ হু পলটি সুল্ল মহ জ্যোতি, জহাঁ পৰ ঝিলমিল ঝালৰ হোতী।।

এইদৰে আই দুৰ্গাই (প্ৰকৃতি) বিষ্ণুক কলে যে মনেই জগতৰ কৰ্তা, ইয়ে জ্যোতি নিৰঞ্জন। ধ্যানৰ সময়ত যি এহেজাৰ জ্যোতি চকুৰ আগত ভাহি আহে সেইটোবে তাৰ ৰূপ। যি অসংখ্যা, ঘন্টা ধ্বনি আদি শুনিছা, এইটো মহাস্বৰ্গত নিৰঞ্জনৰ স্থানত বাজি আছে। বোপাই তুমি সকলো দেৱ-দেৱীৰ। শিৰোমনি হবা আৰু তোমাৰ প্ৰত্যেক কামনা আৰু কাৰ্য্য মইয়ে পূৰ্ণ কৰিম। তোমাৰ পূজা জগতত সৰ্বত্ৰ হব। তুমি মোক সঁচা কৈছা। কাল ব্ৰহ্মৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত থকা প্ৰাণীৰ এটা বিশেষ অভ্যাস আছে যে সিহঁতে নিজৰ ব্যাৰ্থ মহিমা বৰ্ণায়। যেনেকৈ দুৰ্গা দেৱীয়ে শ্ৰীবিষ্ণুদেৱক কৈ আছে যে জগতত তোমাৰ পূজা হব। মই তোমাৰ পিতাৰ দৰ্শন কৰাই দিলো। দুৰ্গাই মাথোন প্ৰকাশ দেখুৱাই শ্ৰীবিষ্ণু দেৱক ফুচুলালে। শ্ৰীবিষ্ণুদেৱেও এই স্থিতি নিজৰ অনুগত উপাসক

বিলাকক বুজাব ধৰিলে যে পৰমাত্মাৰ মাথোন প্ৰকাশ হে দেখা পায়। পৰমাত্মা নিৰাকাৰ। ইয়াৰ পিছত দূৰ্গাই (আদি ভবানী/প্ৰকৃতি) শিৱৰ (মহেশ/ৰুদ্ৰ) ওচৰলৈ গল তথা কবলৈ ধৰিলে বোপা মহেশ, তুমিও তোমাৰ পিতৃক বিচাৰি উলিওৱা। তোমাৰ দুয়ো ভাতৃৰ পিতৃৰ দৰ্শন নহল। সেইটোক যি দিব লগা আছিল সেইটো দিলো এতিয়া তুমি খোজা যি খুজিব বিচৰা। তেতিয়া মহেশে (শিৱ) কলে হে জননী! দুয়ো ডাঙৰ ভাইৰ পিতৃৰ দৰ্শন নহল আকৌ মই চেষ্টা কৰা অৰ্থহীন। অনুগ্ৰহ কৰি মোক এনে বৰ দিয়ক। যাতে মই অমৰ (মৃত্যুঞ্জয়) হওঁ। তেতিয়া মাকে কলে মই এইটো কৰিব নোৱাৰো। এটা উপায় কব পাৰে যাৰ দ্বাৰা তুমি দীৰ্ঘায়ু হবলৈ পাৰিবা। সেইটো হল যোগ সমাধি। (এইবাবে মহাদেবে বেচি সময় যোগ সমাধিত থাকে)। এই দৰে দূৰ্গাই তিনি পুতেকক একো একোটা বিভাগ ভগাই দিলে।

ভগবান ব্ৰহ্মাদেৱক কাল লোকত চৌৰাশী লাখ শৰীৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ অৰ্থাৎ ৰজোগুণ প্ৰভাবিত কৰি সন্তান উৎপত্তিৰ কাৰণে বাধ্য কৰি জীৱ সৃষ্টি কৰা বিভাগ।

ভগবান বিষ্ণুদেৱক কৰ্ম অনুশাৰে জীৱৰ পালন পোষণ তথা মোহ-মায়া সৃষ্টি কৰি তাৰে দ্বাৰা আবদ্ধ কৰি ৰখা (স্থিতি) বিভাগ দিলে।

ভগৱান শিবক (মহাদেৱ) সংহাৰ কৰাৰ বিভাগ প্ৰদান কৰিলে। কিয়নো এওঁলোকৰ পিতা নিৰঞ্জন (কাল-ব্ৰহ্ম) প্ৰতিদিনে এক লাখ মানব শ্ৰীধাৰী প্ৰাণীৰ সূক্ষ্ম শৰীৰ খাব লাগে।

এইখিনিতে মনত এটা প্ৰশ্ন উদয় হয় যে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা মহেশ্বৰ (শংকৰ দ্বাৰা সৃষ্টি, স্থিতি আৰু সংহাৰ কেনেকৈ সম্পন্ন হয়? এওঁলোক তিনিও নিজৰ নিজৰ লোকত বাস কৰে। যেনেকৈ আজিকালি দূৰ সঞ্চাৰ প্ৰণালী মহাকাশত কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ এৰি দি তাৰ পৰাই পৃথিবীৰ ওপৰত সঞ্চাৰ প্ৰণালী পৰিচালিত হয়। ঠিক তেনেকৈ এই তিনিও দেৱতাই যতেই অবস্থান নকৰক কেলেই ইহঁতৰ শৰীৰৰ পৰা ওলোৱা সূক্ষ্ম গুণৰ তৰঙ্গই তিনিও লোকত আপোনা আপুনি প্ৰত্যেক প্ৰাণীৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাই থাকে।

ওপৰৰ বৰ্ণনাটো ব্ৰহ্মৰ (কাল) এটা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি ৰচনা। এনেকুৱা ক্ষৰ পুৰুষৰ (কাল ব্ৰহ্ম) একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড বিদ্যমান।

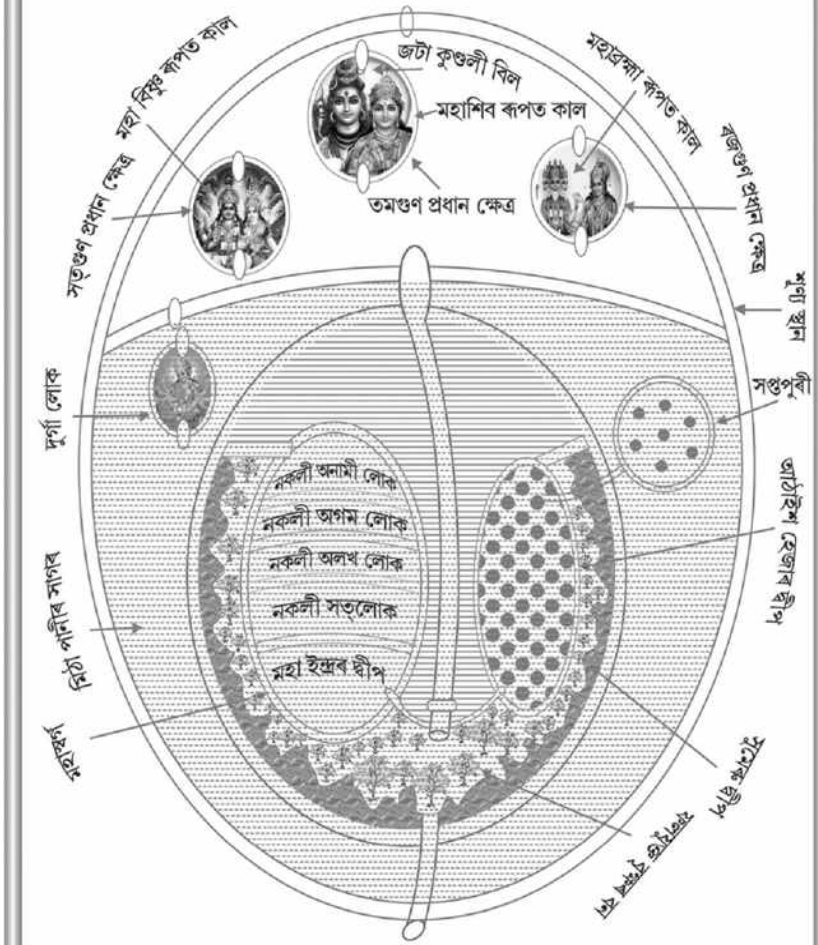
ইয়াৰোপৰি ক্ষয় পুৰুষ (কাল) স্বয়ং ব্যক্ত অৰ্থা বাস্তৱিক শৰীৰ ৰূপত সকলোৰে সমুখলৈ নাহে। তেখেতক পাৰলৈ তিনিও দেৱতা (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু শিৱ) বেদত বৰ্ণিত বিধিৰে (যথা শক্তি) সাধনা কৰিও ব্ৰহ্মৰ (কাল) দৰ্শন নহল। পিছত ঋষি বিলাকে বেদ পঢ়িলে। তাত লিখা আছে যে “অগ্নেঃ তনুৰ অসি” (পবিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায়- ১ মন্ত্ৰ ১৫) ৰমেশ্বৰ স্বশৰীৰ বিদ্যমান তথা যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৫মন্ত্ৰ ১ লিখা আছে যে “অগ্নেঃ তনুৰ অসি বিষ্ণুৱে ত্বা সোমস্য তনুৰ অসি”। এই মন্ত্ৰত বেদে দুইবাৰ সাক্ষী দিছে যে সৰ্ব ব্যাপক, পালন কৰ্তা সং পুৰুষ (কবীৰ দেৱ) স্বৰীৰ বিদ্যমান। পবিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় নং ৪০ মন্ত্ৰ বৰ্ণিত আছে যে যি পৰম পৰমেশ্বৰৰ আকৰ্ষন সকলো প্ৰাণীৰ আছে তেওঁ কবিৰ অৰ্থাৎ কবিৰদেৱ। তেওঁৰ শৰীৰ বিনা নাড়ী (অন্নাবি), (শুভ্ৰম) বিনা বীৰাৰ আৰু পাঁচ তন্ত্ৰৰ দ্বাৰা ভৌতিক (অকাষ্ম) কায়া ৰহিত। তেওঁ সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালীক সৰ্বোপৰি সত্যলোকত বিৰাজমান হৈ থাকে। সেই পৰম পৰমেশ্বৰ শৰীৰৰ জ্যোতি স্বয়ং প্ৰকাশিত হৈ থাকে যি শব্দ ৰূপী অৰ্থাৎ অবিনাশী সেইজন কবীৰ দেৱ (কবিৰ পৰমেশ্বৰ) তেও সৰ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টিকৰ্তা (ব্যাদ ধাতা) সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্ৰষ্টা (স্বয়ন্ত) স্বয়ং প্ৰকাশিত হোৱা (যথা তথ্য অৰ্থান) বাস্তৱিক (স্বাস্থত) অবিনাশী। (গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৭ প্ৰমান আছে) ভাৱাৰ্থ যে পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ শৰীৰৰ নাম কবিৰ (কবিৰদেৱ) সেই পৰমেশ্বৰ শৰীৰ আভা (পোহৰ, আলল, ৰাশ্মি) তন্ত্ৰৰে তৈয়াৰি। পৰমাত্মাৰ শৰীৰ অতি সূক্ষ্ম যি সাধকক দেখা দিয়ে,

যাৰ দিব্য দৃষ্টি আছে। এইদৰে জীৱৰ সূক্ষ্ম শৰীৰ আছে যাৰ ওপৰত পাঁচ তত্ত্বৰ আবৰণ আছে অৰ্থা পাঁচ তত্ত্বৰ শৰীৰ যি মাতা-পিতাৰ শুক্ৰানু + ডিম্বানুৰ সংযোগত তৈয়াৰ হয়। মৃত্যুৰ পিছতো জীৱৰ সূক্ষ্ম শৰীৰ লগতে থাকে। সেই সূক্ষ্ম শৰীৰ যি সাধকৰ দিব্য দৃষ্টি খুলিছে তেওঁহে দেখিব পাৰে। এনেদৰে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ স্থিতি বুজা। বেদত ঔ নাম স্মৰণৰ প্ৰমাণ আছে যি কেবল ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ সাধনা। এই উদ্দেশ্যে ঔ নামৰ জাপক পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম (কবিৰদেৱ) মানি ঋষি মুনি সকলে হেজাৰ বছৰ হঠযোগ (সমাধি লগোবা) কৰি প্ৰভু প্ৰাপ্তিৰ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু প্ৰভুৰ দৰ্শন নহল, সিদ্ধি প্ৰাপ্তও হল। সেই সিদ্ধিকৰ্মী খেলৰ আহিলাৰে খেল খেলি মুনি ঋষিও জন্ম-মৃত্যুৰ চক্ৰত আবদ্ধ হয় আৰু সিহঁতৰ অনুভৱৰ দ্বাৰাই শাস্ত্ৰত পৰমাত্মাক নিৰাকাৰ বুলি লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিলে। ব্ৰহ্মই (কালে) প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল যে মই নিজৰ বাস্তৱিক ৰূপত কাকো দৰ্শন নিদিওঁ। মোক অব্যক্ত (অপ্ৰকাশ্য) জানিব। (অব্যক্তৰ ভাৱাৰ্থ হ'ল যে, যিকোনো আকাৰ আছে কিন্তু ব্যক্তিগত ৰূপেৰে স্থূল ৰূপত দৰ্শন নিদিয়ে। যেনেকুবা আকাশখন মেঘেৰে ঢাকি ধৰিলে দিনৰ সময়ত সূৰ্যটো অদৃশ্য হৈ যায়। সেইটো দৃশ্যমান নহয়, কিন্তু বাস্তৱত মেঘৰ সিফালে মানে ওপৰত যেনেকুবা তেনেকুবাই আছে, এই অৱস্থাটোকে অব্যক্ত বোলে। (প্ৰমানৰ বাবে গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক নং ২৪-২৫ অধ্যায় ১১ শ্লোক নং ৪৮ তথা ৩২)

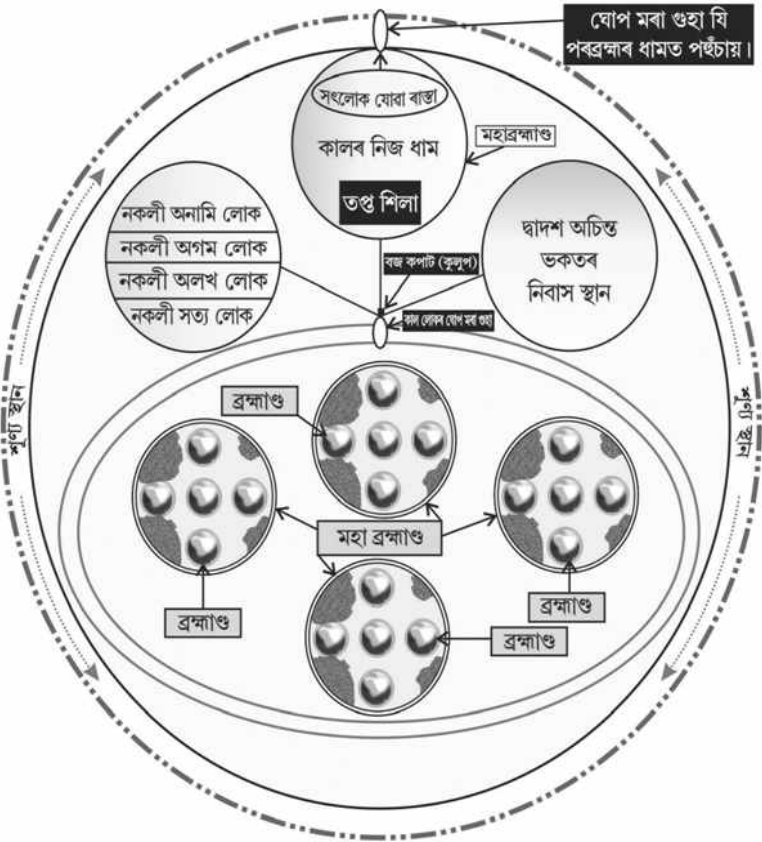
পবিত্ৰ গীতা কওঁতা ব্ৰহ্ম (কাল) শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰেত হৈ সোমাই কৈছে যে হে অৰ্জুন মই ডাঙৰ কাল আৰু সকলোকে গ্ৰাস কৰিবৰ বাবে আহিছোঁ। (গীতা অধ্যায় ১১, শ্লোক নং ৩২) এইটো মোৰ বাস্তৱিক ৰূপ, ইয়াক তোমাৰ বাহিৰে প্ৰথমে কোনেও দেখা পোৱা নাই আৰু নাইবা কোনেও আগলৈ দেখা নাপাব। অৰ্থাৎ বেদত বৰ্ণিত যজ্ঞ-জপ-তপ তথা ৱ নাম আদি বিধিৰ দ্বাৰা মোৰ এই বাস্তৱিক স্বৰূপ দৰ্শন নহয়। (গীতা অধ্যায় ১১ শ্লোক নং ৪৮) মই কৃষ্ণ নহওঁ, এইবোৰ মূখ মানুহে কৃষ্ণ ৰূপত মোৰ অব্যক্তক ব্যক্ত (মানুহ ৰূপ) বুলি মানে কিয়নো মোৰ এই অনুত্তম (অতি বেয়া/বাজে/ফতোৱা) নিয়মক নাজানে যে মই কেতিয়াও বাস্তৱিক এই কাল ৰূপত সকলোৰে সমুখত ওলাই নাহে। নিজ যোগ মায়াৰে লুকাই থাকো (গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক নং ২৪-২৫ অধ্যায় ১১, শ্লোক নং ৪৮ আৰু ৩২)। বিবেচনা কৰক - নিজে লুকাই থকা নিয়মক নিজেই অশ্ৰেষ্ঠ (অনুত্তম) কিয় কৈ আছে?

যদি পিতৃয়ে নিজৰ সন্তানক দৰ্শন নিদিয়ে তেন্তে কিবা ক্ৰটি আছে যি কাৰণে লুকাই থাকি সুবিধা প্ৰদান কৰি থাকে। কাল (ব্ৰহ্ম) অভিশপ্ত হোৱা বাবে প্ৰতিদিনে এক লাখ মানব শৰীৰ ধাৰী প্ৰাণীৰ সূক্ষ্ম শৰীৰৰ বিকাৰ খাব লাগে তথা শতকৰা ২৫% প্ৰতিদিন যি অধিক উৎপন্ন হয় অৰু কৰ্মভোগৰ দণ্ড দিবলৈ চোৰাশী লাখ যোনিৰ সৃষ্টি কৰিছে। যদি সকলোৰে সমুখত বহি কাৰৰ জীয়েক, কাৰো, ষ্ট্ৰীয়েক, কাৰৰ পুতেক, পিতা-মাতাক খাই দিয়ে তেন্তে সকলোৰে ব্ৰহ্মৰ ওপৰত ঘৃণা হব আৰু কেতিয়াবা পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ্ণি (কবিৰদেৱ) স্বয়ং আহে অথবা নিজৰ কোনো বাৰ্তাৱাহক (দুত) ক পঠাই দিয়ে তেতিয়া সকলো প্ৰাণী সত্যভক্তি কৰি কালৰ জালৰ পৰা ওলাই যাব। সেই কাৰণে চাতুৰালী কৰি (ঠগোৱা) ৰাখে তথা পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় শ্লোক নং ১৮,২৪,২৫ নিজৰ সাধনাৰ দ্বাৰা হোৱা মুক্তিকো (অনুত্তমা) অশ্ৰেষ্ঠবুলি কৈছে তথা নিজৰ নিয়মকো অনুত্তম বুলি বৰ্ণাইছে।

ব্রহ্ম লোকৰ লঘু চিত্ৰ



জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল) ব্ৰহ্মাৰ লোক (একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড) ৰ লঘু চিত্ৰ



প্ৰত্যেক ব্ৰহ্মাণ্ডত তৈয়াৰী ব্ৰহ্মলোকত এখন মহাস্বৰ্গ সৃষ্টি কৰিছে। মহা স্বৰ্গৰ এখন স্থানত নকলী অলকলোক, নকলী অলখলোক, নকলী অগমলোক তথা নকলী অনামী লোকৰ সৃষ্টি প্ৰাণীক ঠগিবৰ বাবে প্ৰকৃতি (দুৰ্গা/আদিমায়া)ৰ দ্বাৰাই সৃষ্টি কৰি ৰাখিছে। কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ বাণীত - “কৰ নেয়নোঁ দীদাৰ মহল মে প্যাৰাহ্যায়,” বাণীত আছে যে “কায়্যা ভেদ কিয়া নিৰবাৰা, ইয় সব ৰচনা পিণ্ড মঞ্জাৰা হয়। মায়া অবিগত জল পসাৰা, সো কাৰিগৰ ভাৰা হয়। আদি মায়া কিনাহী চতুৰাই, বুঠী বাজী পিণ্ড দিখাই, অবিগত ৰচনা ৰচি অণ্ড মাহি বাকা প্ৰতিবিশ্ব ডাৰা হয়।”

এটা ব্ৰহ্মাণ্ডত অন্য লোকৰো সৃষ্টি আছে। যেনে - ব্ৰহ্মলোক, বিষুণ্ডলোক আৰু শিবলোক। যত বহি তিনি প্ৰভুৰে তলৰ তিনি লোকৰ (স্বৰ্গলোক অৰ্থাৎ ইন্দ্ৰলোক - পৃথিৱী লোক তথা পাতাল লোক) ওপৰত এটা বিভাগৰ গৰাকী হৈ প্ৰভুত্ব কৰে আৰু নিজৰ পিতৃয়ে খাবৰ বাবে প্ৰাণীৰ উৎপত্তি, স্থিতি তথা সংহাৰ কাৰ্য্য পৰিচালনা কৰে। তিনিও প্ৰভুৰ জন্ম আৰু মৃত্যু হয়। তেতিয়া কালে ইহঁতকো খায়। এই ব্ৰহ্মাণ্ডত (ইয়াক অণ্ড বুলিও কোৱা হয় কিয়নো ব্ৰহ্মাণ্ডৰ আকাৰ গোলাকাৰ, ইয়াক পিণ্ড বুলিও কয়, কিয়নো শৰীৰত (পিণ্ড) এক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰচনা পদুম ফুলত টি. ভিৰ দৰে দেখা যায়) এখন মান সৰোবৰ তথা ধৰ্মৰাজৰ (ন্যায়াধীশ/ যমৰাজ) লোক আছে তাত এক গোপন স্থানৰ ওপৰত পূৰ্ণ পৰমাত্মাই অন্য ৰূপ ধাৰন কৰি থাকে যেনেকৈ প্ৰত্যক্ষ দেশৰ ৰাজদূত ভবন থাকে। তলৈ কোনেও যাব নোবাৰে। তাত সেই সকল আত্মাই অৱস্থান কৰে যাৰ সত্যলোকৰ ভক্তি আধৰোৱা হৈ থাকে। যেতিয়া ভক্তি যুগ আহে তেতিয়া সেই সময়ত এই পুনাত্মা সকলৰ পৃথিৱীত মানবন্ধীৰ প্ৰাপ্ত হয় তথা তেওঁবিলাকে সোনকালেই সং ভক্তি পথত লাগি যায় আৰু পূৰ্ণ মূৰ্ক্ষ প্ৰাপ্ত কৰি পেলায়। সেই স্থানত থকা হংস (জ্ঞানী) আত্মাৰ নিজা ভক্তি অৰ্জনৰ ফল (পূণ্য) হানি নহয়। পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ ভাণ্ডাৰৰ পৰা সকলো সুবিধা ম্পল হয়। ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ উপাসকৰ ভক্তি অৰ্জনৰ ফল (পূণ্য) স্বৰ্গ-মহা স্বৰ্গতে সমাপ্ত হয় কিয়নো এই কাল লোক তথা পৰব্ৰহ্ম লোকত প্ৰাণীৰ নিজ কৃত কৰ্মৰ ফল পায়।

ক্ষৰপুৰুষ (কাল/ব্ৰহ্ম) নিজৰ ২০ ব্ৰহ্মাণ্ডক চাৰিটাকৈ মহাব্ৰহ্মাণ্ডত বিভাজিত কৰিছে। এখন মহাব্ৰহ্মাণ্ডত পাচখন ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সমূহ সৃষ্টি কৰি তাৰ চাৰিওফালে ডিম্বাকৃতিৰ (গোলাকাৰ পৰিধি) আকাৰে বান্ধিছে। আকৌ চাৰি মহা ব্ৰহ্মাণ্ডক এটা ডিম্বাকৃতিৰ পৰিধিৰ ভিতৰত ৰাখিছে। একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰচনা এক মহাব্ৰহ্মাণ্ড যিমান স্থান লৈ বনাইছে তাত এই একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত প্ৰবেশ হোৱাৰ বাবে তিনিটা পথ বনাইছে। একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ বাওঁফালে নকলী সলোক, নকলী অলখ লোক, নকলী অগম নোক নকলী অনামী লোকৰ ৰচনা প্ৰাণী সমূহক ঠগাই ৰাখিবৰ বাবে আদি মায়া (দুৰ্গা)ৰ দ্বাৰা কৰাবাই লৈছে। সোঁফালে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ব্ৰহ্ম সাধকক (ভকতক) ৰাখে। আকৌ প্ৰত্যেক যুগত তেওঁলোকক নিজৰ বাৰ্তাবাহক (সাধু, গুৰ, সদগুৰু) বনাই পৃথিৱীত পঠাই দিয়ে, যিয়ে শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ সাধনা তথা জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰে আৰু নিজেও ভক্তিহীন হয় আৰু তাৰ অনুগত (শিষ্য) বিলাককো কালৰ জালত আবদ্ধ কৰি পেলায়। আকৌ সিবিলাকে গুৰু শিষ্যৰে সৈতে নৰকলৈ যায়। আকৌ সমূখত এক তলা লগাই ৰখা হৈছে। সিটো পথ কাল (ব্ৰহ্ম) লোকলৈ যাবা পথ। যত এই ব্ৰহ্ম (কাল) নিজৰ বাস্তৱিক মানব সদৃশ

ৰূপত থাকে। এই স্থানতে এটা ডাঙৰ শিলৰ টুকুৰা যিটো তাওবা আকাৰৰ (তাওবা ৰুটি সেকা লোৰ পাত্ৰ) সকলো সময়তে গৰম হৈ থাকে। তাৰ ওপৰত একলাখ মানব শৰীৰধাৰী প্ৰাণীৰ সুক্ষ্ম শৰীৰক ভাজি (ফ্ৰাই) কৰি দুৰ্গন্ধ বাহিৰ কৰি খায়। সেই সময়ত সকলো প্ৰাণীৰ আত্মাৰ কষ্ট অনুভব হয় আৰু হাহাকাৰ কৰি চিঞৰি উঠে। কিছু সময় পিছত অচেতন হৈ যায়। জীৱ নমৰে (আত্মা অমৰ)। আকৌ ধৰ্মৰাজৰ লোকত গৈ কৰ্ম অনুযায়ী আন জনম প্ৰাপ্ত কৰে আৰু জন্ম-মৃত্যুৰ (৮৪ লাখ যোনী ভ্ৰমন) চক্ৰ চলি থাকে। ওপৰোক্ত সমূহত লগোৱা তলা ব্ৰহ্মৰ (কাল) মান আহাৰৰ বাবে প্ৰাণীৰ কাৰণে কিছু সময় খোলে। পূৰ্ণ পৰমাত্মা প্ৰদত্ত সত্যনাম তথা সাৰনামৰ দ্বাৰা এই তলা স্বয়ং খুলি যায়। এনেকুৱা কালৰ জাল পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেৱে নিজ ভকত ধৰ্মদাস জীক স্বয়ং বুজাইছিল।

পৰব্ৰহ্মৰ সাত সংখ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্থাপনা

কবীৰ পৰমেশ্বৰে আগেয়ে কৈছে যে পৰব্ৰহ্ম নিজৰ কামত ক্ৰটী কৰিছিল কিয়নো এওঁ মানসৰোবৰত টোপনী গৈছিল, যেতিয়া পৰমেশ্বৰ (মই অৰ্থাৎ কবীৰ পৰমাত্মা) সেই সৰোবৰত কণী পেলাই দিলে তেতিয়া অক্ষৰ পুৰুষে (পৰব্ৰহ্ম) তাক ক্ৰোধেৰে দৃষ্টিপাত কৰিলে। এই দুই অপৰাধৰ বাবে ইয়াকো সাত সংখ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৈতে সলোকৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে। দ্বিতীয় কাৰণ অক্ষৰ পুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম) নিজৰ লগৰী ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষৰ বিদ্যায়ত ব্যাকুল হৈ পৰম পিতা কবীৰ দেবক (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) পাহৰি তাকে স্মৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে তথা চিন্তা কৰিলে যে ক্ষৰ পুৰুষ (ব্ৰহ্ম) বহুত আনন্দ উপভোগ কৰি আছে হবলা, মইহে পিছ পৰি গলো তথা অইন কিছু আত্মাই যি পৰব্ৰহ্মৰ লগত সাত সংখ ব্ৰহ্মাণ্ডত জন্ম-মৃত্যুৰ কৰ্মদণ্ড ভুগি আছে, সেই হংসাত্মাৰ বিদায়ৰ ক্ষণত বিভোৰ হ'ল যিবিলাকে ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ লগত একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত আবদ্ধ হৈছে আৰু পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেবৰ স্মৰণ, আৰু মনন পাহৰাই দিলে। পৰমাত্মা কবীৰদেব বাৰে বাৰে বুজোৱাৰ সত্ত্বেও আত্মা নকমিল। পৰব্ৰহ্মই (অক্ষৰ পুৰুষ) ভাবিলে মই ও বেলেগ স্থানলৈ যাওঁ তেন্তে বৰ ভাল হব। এইদৰে অইন আত্মা বিলাকে (যি পৰব্ৰহ্মৰ সাত সংখ ব্ৰহ্মাণ্ডত আবদ্ধ হৈছে) ভাবিলে যে যিবোৰ আত্মাই ব্ৰহ্মৰ লগত গৈছে সিৰোৰে তাত আমোদ ফুৰ্তি কৰিছে, আমিহে পিছ পৰি গলো। পৰব্ৰহ্মৰ মনত এই ধাৰণা হৈ গল যে ক্ষৰ পুৰুষ বেলেগ হৈ বহুত সুখী হৈছে। ইয়াকে বিবেচনা কৰি অন্তৰ আত্মাৰ পৰা ভিন্ন স্থান পাবলৈ ঠাবৰ কৰিলে। পৰব্ৰহ্মই (অক্ষৰ পুৰুষ) হঠযোগ কৰা নাই, কিন্তু অইন ৰাজ্য প্ৰাপ্তিৰ বাবে সহজ ধ্যান যোগ বিশেষ প্ৰচেষ্টাৰে কৰিবলৈ ধৰিলে। বেলেগ স্থান পাবলৈ পাগলৰ দৰে বিচৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে, খোৱাও এৰি দিলে। অইন কিছু আত্মাই তাৰ বৈৰাগ্য দেখি তাৰ ওপৰত আসক্ত হৈ তাকে পাবলৈ হাবিয়াস কৰিলে। পূৰ্ণ প্ৰভুৰে সোখাত পৰব্ৰহ্মই বেলেগ স্থান বিচাৰিলে আৰু কিছু হংসাত্মাক বিচাৰিলে। তেতিয়া কবীৰদেৱে কলে যে যিবোৰ আত্মাই তোমাৰ লগত স্বইচ্ছাই যাব খোজে তাকে পঠিয়াম। পূৰ্ণ প্ৰভুৰে সুধিলে কোন হংসাত্মা পৰব্ৰহ্মৰ লগত যাব খোজে, সহমতি প্ৰকাশ কৰা। বহু সময় পিছত এক হংসাত্মাই স্বীকৃতি দিলে, তেওঁক দেখা-দেখি অইন কিছু আত্মাইও সহমতি ব্যক্ত কৰি দিলে। সৰ্বপ্ৰথমে স্বীকৃতি দিয়া হংসক স্ত্ৰী ৰূপ দিলে, তাইৰ নাম ঈশ্বৰী মায়া (প্ৰকৃতি সুৰতী) ৰাখি তথা অন্য আত্মক সেই ঈশ্বৰী মায়াৰ ভিতৰত প্ৰবেশ কৰাই অচিন্তৰ দ্বাৰা অক্ষৰ পুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম)ৰ কাষলৈ পঠালে। (পতিব্ৰতা পদ পতনৰ শাস্তি পালে।) কেবা যোগলৈ দুয়ো সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডত কটালে কিন্তু পৰব্ৰহ্মই

দুৰ্ব্যৱহাৰ নকৰিলে। ঈশ্বৰী মায়া স্বেচ্ছাই অঙ্গীকাৰ কৰি নিজ শব্দ শক্তিৰ দ্বাৰা নখৰ স্ত্ৰী যোনী সৃষ্টি কৰিলে। ঈশ্বৰী দেৱীৰ সহমতিত সন্তান উৎপত্তি হ'ল। এই বাবে পৰব্ৰহ্মৰ লোকত (সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড) প্ৰাণীৰ তপ্ত শিলাখণ্ডত জ্বলি পুৰি যোৱা কষ্ট নাই তথা তাত থকা পশু পক্ষীও ব্ৰহ্মলোকৰ দেবতাতকৈও ভাল চৰিত্ৰযুক্ত। আয়ুস দীৰ্ঘ কিন্তু জন্ম- মৃত্যু কমাখাৰৰ ওপৰত কৰ্মদণ্ড তথা পৰিশ্ৰম কৰি পেট ভৰাব লাগে। স্বৰ্গ তথা নৰকও এনেকৈ তৈয়াৰ হৈছে। পৰব্ৰহ্ম (অক্ষৰ পুৰুষ)ক সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড তাৰ ইচ্ছা ৰূপী ভক্তি ধ্যান অৰ্থাৎ সহজ সমাধি বিধিৰ কষ্টৰ প্ৰতিফল হিচাপে পালে তথা সত্যলোকৰ পৰা অইন স্থানত গোলাকাৰ পৰিধিৰ ভিতৰত আবদ্ধ কৰি সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৈতে অক্ষৰ ব্ৰহ্ম আৰু ঈশ্বৰী মায়াৰ বহিষ্কাৰ কৰিলে।

পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম (সৎ পুৰুষ)ৰ অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড যি সত্যলোক আদিত আছে তথা ব্ৰহ্মৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড তথা পৰব্ৰহ্মৰ সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰভু (ঈশ্বৰ) অৰ্থাৎ পৰমেশ্বৰ কৰীৰদেব কুলৰ গৰাকী।

শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেব, শ্ৰী বিষ্ণুদেব তথা শ্ৰী শিবদেব আদিৰ চাৰিটাকৈ হাত তথা ১৬ কলা বিদ্যা তথা প্ৰকৃতি দেৱী (দুৰ্গা)ৰ আঠখন হাত তথা ৬৪ কলা বিদ্যা আছে। ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষৰ এহেজাৰ হাত তথা এক হেজাৰ কলা বিদ্যা তথা একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰভু। পৰব্ৰহ্ম (অক্ষৰ পুৰুষ) ৰ দহ হেজাৰ হাত তথা দহ হেজাৰ কলাবিদ্যা তথা সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰভু। পূৰ্ণব্ৰহ্ম (পৰম অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ সৎ পুৰুষৰ অসংখ্য হাত তথা অসংখ্য কলা বিদ্যা তথা ব্ৰহ্মৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু পৰব্ৰহ্মৰ সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৈতে অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ঈশ্বৰ/প্ৰভু। প্ৰত্যেক প্ৰভুৰে নিজৰ সকলো হাতক গোটাই লৈ মাথোন দুটা হাত ৰাখি দিয়ে তথা যেতিয়াই আৱশ্যক বাকী হাতবোৰক প্ৰকট কৰিব পাৰে। পূৰ্ণ পৰমাত্মাই পৰব্ৰহ্মৰ প্ৰত্যেক ব্ৰহ্মাণ্ডত বেলেগ স্থান বনাই অন্য ৰূপত গোপনে থাকে। ধৰি লোৱা যে এটা চলমান কেমেৰা বাহিৰত লগোৱা হৈছে আৰু ভিতৰত টি. ভি. (টেলিভিজন) ৰখা হৈছে। টিভিত বাহিৰৰ সৰ্বদৃশ্য দেখা পোৱা যায় তথা আন এটা টিভি বাহিৰত ৰাখি আৰু ভিতৰত স্থায়ী কেমেৰা ৰাখি দিলে ভিতৰত থকা বিষয় ববীয়াৰ ছবি বাহিৰৰ টিভিত দেখা পোৱা যায়। যাৰ দ্বাৰা উভয় কৰ্মচাৰী সাবধান হৈ থাকে।

এইদৰে পূৰ্ণ পৰমাত্মা নিজৰ সত্যলোকত বহি থাকি সকলোকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰি থাকে তথা প্ৰত্যেক ব্ৰহ্মাণ্ডতো সংগ্ৰহ কৰীৰদেব বিদ্যমান হৈ থাকে যেনেকৈ সূৰ্য্য দূৰত অবস্থান কৰিও অইন লোকতো নিজৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি থাকে।

পৱিত্ৰ অথৰ্ববেদত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ

কাণ্ড নং ৪ অনুবাক নং ১ মন্ত্ৰ নং ১ :

ব্ৰহ্ম জ্ঞানম প্ৰথম পুৰস্তাদ বি সীমতঃ সুৰুচো বেন আবঃ।

স বুধন্যা উপমা অস্য বিষ্ঠাঃ সতশ্চ যোনিম্ সতশ্চ বি বঃ।।১।।

ব্ৰহ্ম-জ-জ্ঞান প্ৰথম-পুৰস্তাদ-বিসিমিতঃ- সুৰুচঃ- বেনঃ- আবঃ- সঃ- বুধন্য ন্পমা- অস্য-বিষ্ঠাঃ- সতঃ- চ -যোনিম-অসতঃ- চ-বি বঃ।

অনুবাদ :- (প্ৰথম) প্ৰাচীন অৰ্থাৎ সনাতন (ব্ৰহ্ম) পৰমাত্মাই (জ) প্ৰকট হৈ (জ্ঞান) নিজ বিচাৰ বুদ্ধিৰে (পুৰস্তা) শিখৰত অৰ্থাৎ সৎলোক আদিৰ (সুৰুচঃ) স্বইচ্ছা বৰ আগ্ৰহেৰে স্বপ্ৰকাশিত (বিসিমিতঃ) সীমা ৰহিত অৰ্থাৎ বিশাল সীমাহীন ভিন্ন লোকৰ সেই (বেনঃ) শিপিণিয়ে অৰ্থাৎ কাপোৰৰ দৰে বনাই (আবঃ) সুৰক্ষিত কৰিলে (চ) তথা (সঃ) সেই পূৰ্ণ ব্ৰহ্মই সকলোৰে সৃষ্টি কৰ্তা এই কাৰণে সেই মূল মালীকে মূল স্থান সত্যলোকৰ ৰচনা কৰিলে (অস্য) এই বাবে সেই (বুধন্যা) মূল মালীকে (যোনিম) মূল স্থান সৎলোকৰ ৰচনা কৰিছে (অস্য) ইয়াৰ (উপমা) সদৃশ অৰ্থাৎ মিলা জুলা (সৎ) অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পৰব্ৰহ্মৰ কিছু লোক স্থাই (চ) তথা (অসতঃ) ক্ষৰপুৰুষৰ অস্থাই লোক আদি (বি বঃ) আৱাষ স্থান ভিন্ন (বিষ্ঠা) স্থাপিত কৰিছে।ভাৰ্থ :- পৱিত্ৰ বেদ বনোবা ব্ৰহ্মই (কাল) কৈ আছে যে সনাতন পৰমেশ্বৰে স্বয়ং

অনাময় (অনামী) লোকৰ পৰা সত্যলোকত প্ৰকট হৈ নিজৰ বিচাৰ বুদ্ধিৰে বস্তু তৈয়াৰ কৰাৰ দৰে ৰচনা কৰি ওপৰৰ সত্যলোক আদিক সীমা ৰহিত স্বপ্ৰকাশিত অজৰ অমৰ অৰ্থাৎ অবিনাশী কৰিলে তথা তলৰ ফালে পৰব্ৰহ্মৰ সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড তথা ব্ৰহ্মৰ ২১ ব্ৰহ্মাণ্ড ইয়াৰ সৰু ডাঙৰৰা অস্বই ৰচনাৰ সৃষ্টি সেই পৰমাত্মাই কৰিলে।

কাণ্ড নং ৪ অনুবাক নং ১, মন্ত্ৰ নং ২ :-

ইয়ম পিত্ৰয়া ৰাষ্ট্ৰিবেত্ৰগ্ৰে প্ৰথমায় জনুষে ভুবনেষ্ঠাঃ।

তস্মা এতম সুৰচম হামহম ধৰ্ম শ্ৰীসন্ত প্ৰথমায় ধাস্বরে।। ২।।

ইয়ম-পিত্ৰয়া ৰাষ্ট্ৰি-এতু অগ্ৰে প্ৰথমায়-জনুষে-ভুবনেষ্ঠাঃ- তস্মা-এতম সুৰু চম-হৰাৰহম্-ধৰ্মম - শ্ৰীনাভু প্ৰথমায়-ধাস্বরে।

অনুবাদঃ- (ইয়ম) এই (পিয়া) জগত পিতা পৰমেশ্বৰে (এ) এই (অগ্ৰে) সৰ্বোত্তম (প্ৰথমায়) সকলোৰে প্ৰথম মায়া পৰা নন্দিনী (ৰাষ্ট্ৰী) ৰাজেশ্বৰী শক্তিক অৰ্থাৎ পৰা শক্তি যাক আকৰ্ষণ শক্তিও কোৱা হয় (জনুষে) উৎপন্ন কৰি (ভুবনেষ্ঠাঃ) লোক স্থাপনা কৰি (তস্মা) সেই পৰমেশ্বৰে (সুৰচম) বৰ আগ্ৰহেৰে স্বইচ্ছাই (এম) এই (প্ৰথমায়) প্ৰথম উৎপত্তি শক্তি অৰ্থাৎ পৰা শক্তিৰ দ্বাৰা (হৰাৰহম) ইজনে সিজনৰ বিয়োগ ৰহিত কৰিবলৈ অৰ্থাৎ আকৰ্ষণ শক্তিৰ (শ্ৰীনাভু) গুৰুত্ব আকৰ্ষণেৰে পৰমাত্মাই আদেশ দিলে সদায় থকা যিটো কেতিয়াও সমাপ্ত নহয় (ধৰ্ম) স্বভাবৰ দ্বাৰা (ধাস্বরে) ধাৰন কৰি অৰ্থাৎ বস্তুৰ দৰে বনাই থামিলে।

ভাৱাৰ্থ :- জগতপিতা পৰমেশ্বৰে নিজৰ শব্দ শক্তিৰ দ্বাৰা প্ৰথম মায়া ৰাজেশ্বৰী উৎপন্ন কৰিলে তথা সেই পৰা শক্তিৰ দ্বাৰা ইজনে সিজনক আকৰ্ষণ শক্তিৰ দ্বাৰা ৰখাৰ বাবে কেতিয়াও সমাপ্ত নোহোবা গুণেৰে ওপৰোক্ত সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডক ৰচনা কৰিলে।

কাণ্ড নং ৪ অনুবাক নং ১ মন্ত্ৰ নং ৩ :-

প্ৰ যো জজ্জৈ বিদ্যানস্ব বন্ধুৰ্বিশ্যা দেবানাং জনিমা বিবক্তি।

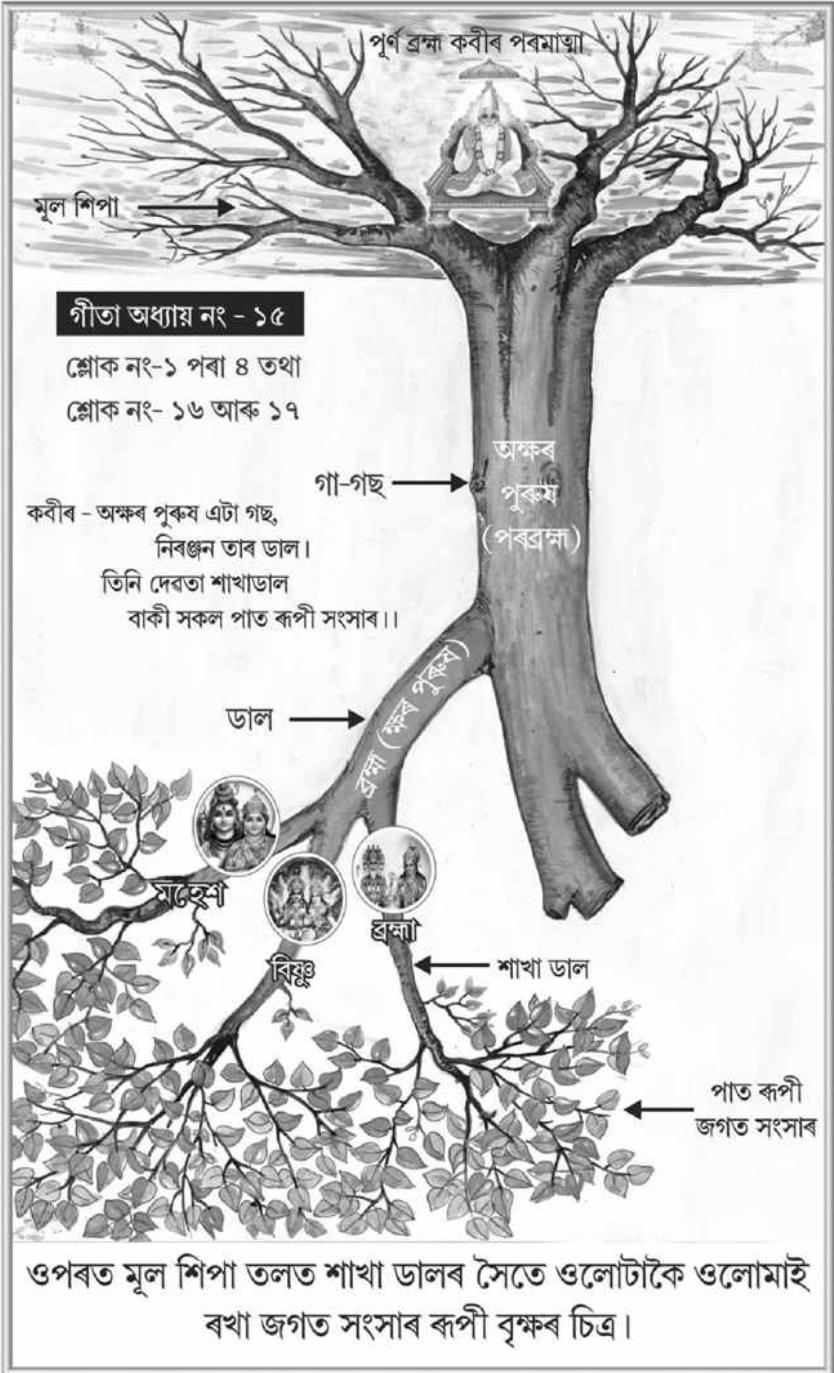
ব্ৰহ্ম ব্ৰহ্মান উজ্জভাৰ মধ্যান্নীচৈৰ্চৈঃ স্বধা অভি প্ৰ তহৌ।। ৩।।

প্ৰ-য়ঃ- জজ্জৈ-বিদ্যানস্ব-বন্ধুঃ- বিশ্বা-দেবানাং-জনিমা-বিবক্তি-ব্ৰহ্ম-ব্ৰহ্মানঃ-উজ্জভাৰ-মধ্যাত নিচৈঃ- উচৈঃ- স্বধা-অভিঃ- প্ৰতস্থৌ।

অনুবাদ :- (প্ৰ) সৰ্বপ্ৰথম (দেবানা) দেবতা তথা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ (জজ্জৈ) উৎপত্তিৰ জ্ঞানক (বিদ্যানস্য) জিজ্ঞাসু ভকতৰ যঃ যি (বন্ধু) বাস্তবিকমিত্ৰ অৰ্থাৎ পূৰ্ণ পৰমাত্মাই নিজে নিজৰ সেবকক (জনিমা) নিজৰ দ্বাৰা ৰচিত সৃষ্টিক (বিবক্তি) স্বয়ং ঠিক বিস্তাৰ পূৰ্বক বনায় যে (ব্ৰহ্মানঃ) পূৰ্ণ পৰমাত্মাই (মধ্যাত) নিজৰ মধ্যৰ পৰা অৰ্থাৎ শব্দ শক্তিৰ দ্বাৰা (ব্ৰহ্মঃ) ব্ৰহ্মান্ধৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ কালক (উজ্জভাৰ) উৎপন্ন কৰি (বিশ্যবরা) গোটেই সংসাৰ অৰ্থাৎ সৰ্বলোকৰ (উচৈঃ) উপৰ সত্যলোক আদি (নিচৈঃ) তলত পৰব্ৰহ্ম তথা ব্ৰহ্মৰ সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড (স্বধা) নিজে ধাৰণ কৰা (অভিঃ) আকৰ্ষণ শক্তিৰ দ্বাৰা (প্ৰতস্থৌ) দুয়োকে ভালদৰে স্থিত কৰিলে।

ভাৱাৰ্থ - পূৰ্ণ পৰমাত্মা নিজৰ দ্বাৰা ৰচিত সৃষ্টিৰ জ্ঞান তথা সকলো আত্মাৰ উৎপত্তিৰ জ্ঞান নিজৰ সেবকক স্বয়ং শুদ্ধকৈ বৰ্ণনায় যে পূৰ্ণ পৰমাত্মাই নিজৰ মাজত অৰ্থা নিজৰ শৰীৰৰ পৰা নিজা শব্দ শক্তিৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষ/কাল)ৰ উৎপত্তি কৰিছে তথা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ওপৰত সলোক, অলখ লোক, অগম লোক, অনামী লোক আদি তথা তলফালে পৰব্ৰহ্মৰ সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড তথা ব্ৰহ্মৰ ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডক নিজে ধাৰণ কৰা আকৰ্ষণ শক্তিক সাবাস্ত কৰিছে।

যেনেকুৱা পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবীৰ্দ্বেব) নিজেই নিজৰ সেবক অৰ্থাৎ বাল্কে শ্ৰী ধৰ্মদাস মহাশয়, আদৰণীয় শ্ৰী গৰীব দাস মহাশয়



আদিক নিজৰ দ্বাৰা ৰচিত সৃষ্টিৰ জ্ঞান স্বয়ং বৰ্ণনা কৰিছিল। ওপৰোক্ত বেদমন্ত্ৰই ইয়াকে সমৰ্থন কৰে।

কাণ্ড নং ৪ অনুবাক নং ১ মন্ত্ৰ নং ৪

স হি দিবঃ স পৃথিব্যা ঋতস্বা মহী ক্ষেমম্ বোদসী অঙ্কভায়।

মহান মহী অঙ্কয়দ বি জাতো দ্যাম সদ্ম পাৰ্থিবম চ ৰজঃ ॥ ৪ ॥

হি দিবঃ-স-পৃথিব্যা-ঋতস্বা-মহী-ক্ষেমম্-বোদসী-অঙ্কভায় মহান মহী-অঙ্কভায় -
বিজাতঃ- ধামসদম-পাৰ্থিব-চ ৰজঃ

অনুবাদ :- (স) সেই সৰ্ব শক্তিমান পৰমাত্মাই (হি) নিঃসন্দেহে ওপৰৰ চাৰিও দিব্যালোক যেনে সত্য লোক, অলখ লোক, অগম লোক তথা অনামী অৰ্থা অকহ লোক অৰ্থাৎ দিব্য গুণ যুক্ত লোকৰ (ঋতস্বা) সত্য স্থিৰ অৰ্থাৎ অজৰ অমৰ ৰূপৰ দ্বাৰা স্থিৰ কৰিলে (স) তেওঁৰে সমান (পৃথিব্যা) তলৰ পৃথিৱীৰ সৰ্বলোকৰ যেনে পৰব্রহ্মৰ সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড তথা কাল/ব্ৰহ্মৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড (মহী) পৃথিৱী তত্ব দ্বাৰা (ক্ষেমম) সুৰক্ষাৰে সৈতে (অঙ্কভায়ত) সাব্যস্ত কৰি (বোদসী) আকাশ তত্ব তথা পৃথিৱী তত্বৰ দুয়োৰে উপৰ তলৰ ব্ৰহ্মাণ্ডক (যেনে আকাশ এক সুক্ষ্ম তত্ব, আকাশৰ গুণ হ'ল শব্দ, পূৰ্ণ পৰমাত্মাই ওপৰৰ লোক শব্দ ৰূপেৰে ৰচিলে যিটো জ্যোতিৰে বনালে তথা তলৰ পৰব্রহ্মৰ (অক্ষৰ পুৰুষৰ সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড তথা ব্ৰহ্ম/ক্ষৰ পুৰুষৰ ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডকো অস্থায়ী পৃথিৱী তত্বৰে ৰচিলে) (মহান) পূৰ্ণ পৰমাত্মাই (পাৰ্থিবম) পৃথিৱীৰ (বি) ভিন ভিন (ধাম) লোক (চ) আৰু (সদম) বাসস্থান (মহী) পৃথিৱী তত্বৰ দ্বাৰা (ৰজঃ) প্ৰত্যেক ব্ৰহ্মাণ্ডত সৰু সৰু লোকৰ (জাতঃ) ৰচনা কৰি (অঙ্কয়ত) স্থিৰ কৰিলে।

ভাৱাৰ্থ :- ওপৰৰ চাৰি লোক সত্যলোক, অলখ লোক, অগম লোক, অনামী লোক, এইবোৰ অজৰ অমৰ স্থায়ী অৰ্থাৎ অবিনাশী কৰি ৰচিলে তথা তলৰ ফালে ব্ৰহ্ম তথা পৰব্রহ্মৰ লোকক অস্থায়ী ৰচনা কৰি আৰু অইন সৰু সৰু লোককো পৰমেশ্বৰে সৃষ্টি কৰি স্থিৰ কৰিলে।

কাণ্ড নং ৪ অনুবাক নং ১ মন্ত্ৰ ৫ :-

সবুধন্যাডাষ্ট জনুষোয়ভাগ্ৰম বৃহস্পতিদেবতা তস্য সন্নাট।

অহছুক্ৰম য্যোতিষো জনিষ্ঠাথ দু্যমন্ত্ৰো বি বসন্তু বিপ্ৰাঃ ॥ ৫ ॥

স-বুধন্যাড-আষ্ট-জনুষেঃ- অভি-অগ্রম বৃহস্পতিঃ দেবতা-তস্য সন্নাট-অহঃ- যত শুক্ৰম-জ্যোতিষঃ- জনিষ্ঠ-অথ-দুমন্ত্ৰঃ- বি-বসন্তুবিপ্ৰাঃ ।

অনুবাদ :- (সঃ) সেই (বুধন্যাড) মূল মালীকৰ দ্বাৰা (অভি অগ্র) সৰ্ব প্ৰথম স্থানৰ ওপৰত (আষ্ট) অষ্টাঙ্গী মায়া অৰ্থাৎ দুৰ্গা/প্ৰকৃতি দেৱী (জনুষেঃ) উৎপন্ন হল কিয়নো তলৰ ফালে পৰব্রহ্ম তথা ব্ৰহ্ম লোকৰ প্ৰথম স্থানত সলোক ইয়াক তৃতীয় ধাম বুলি কোৱা হয় (তস্য) এই দুৰ্গাৰো মালীক এওঁ (সন্নাট) ৰাজাধিৰাজ (বৃহস্পতিঃ) সকলোতকৈ ডাঙৰ পতি তথা জগতগুৰু (দেবতা) পৰমেশ্বৰ। (যত) যাৰ দ্বাৰা সকলোৰে বিয়োগ হল (অথ) ইয়াৰ পিছত (জ্যোতিষঃ) জ্যোতি নিৰঞ্জন অৰ্থাৎ কালৰ (শুক্ৰম) বীৰ্য্য অৰ্থাৎ বীজ শক্তিৰ দ্বাৰা (জনিষ্ঠ) দুৰ্গাৰ গৰ্ভত উৎপন্ন হ'ল (বিপ্ৰাঃ) ভক্ত আত্মা সকল (বি) বেলেগকৈ (দুমন্ত্ৰঃ) মনুষ্য লোক তথা স্বৰ্গ লোকত জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ আদেশত দুৰ্গাই কলে নিবাস কৰা অৰ্থাৎ বসবাস কৰা।

ভাৱাৰ্থ :- পূৰ্ণ পৰমাত্মাই ওপৰৰ চাৰিও লোকৰ ভিতৰত তলৰ পৰা সকলোৰে প্ৰথম অৰ্থাৎ সত্যলোকত আষ্ট অৰ্থাৎ অষ্টাঙ্গী (দুৰ্গাদেৱী/প্ৰকৃতি) (দেৱী)ক উৎপত্তি কৰিলে। এওঁৰেই

ৰাজাধিৰাজ, জগতগুৰু, পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ (সৎপুৰুষ) যাৰ দ্বাৰা সকলোৰে বিয়োগ হল। আকৌ সকলো প্ৰাণী জ্যোতি। নিৰঞ্জন (কাল)ৰ (বীৰ্য) বীজৰ দ্বাৰা দুৰ্গা (আপ্তি) গৰ্ভত উৎপন্ন হৈ স্বৰ্গলোক তথা পৃথিবী লোত বসবাস কৰিবলৈ ধৰিলে।।

কাণ্ড নং ৪, অনুবাক নং ১, মন্ত্ৰ ঃ ৬ ঃ-

নূনম্ তদস্য কাৰ্যো হিনোতি, মহো দেবস্য পূৰ্বেয়স্য ধাম।

এষ জঞ্জো বহুভিঃ সাকমিথ্যা পূৰ্বে অৰ্ধে বিধিতে সসন্ নু।। ৬।।।

নু-তত-অস্য কাৰ্যো- মহো- দেবস্য-পূৰ্বেয়স্য-ধাম-হিনোতি-পূৰ্বে বিধিতে-এজঞ্জোবহুভিঃ-সাম-ইতথা-অৰ্ধে-সসন্।

অনুবাদঃ- (নু) নিসন্দেহে (তত) সেই পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ অৰ্থাৎ পূৰ্ণ ব্ৰহ্মই (অস্য)। এই (কাব্যঃ) ভক্তাত্মা যি পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰৰ ভক্তি বিধিবত ভাবে সাধন কৰে তাক আকৌ (মহঃ) সৰ্বশক্তিমান (দেবস্য) পৰমেশ্বৰে (পূৰ্বস্য) প্ৰথম (ধাম) লোকত অৰ্থাৎ সত্যলোকত। (হিনোতি) পঠাই দিয়ে।

(পূৰ্বে) আগেয়ে (বিধিতে) আগ্ৰেহীত (এষ) এই পৰমেশ্বৰৰ (জঞ্জো) সৃষ্টি উৎপত্তিৰ জ্ঞান জানি (বহুভিঃ) বহুত আনন্দৰে (সাক) সৈতে (অৰ্ধে) আধা (সসন্)। টোপনীওবা (ইথ্যা) বিধিবত এনে ধৰণৰ (নু) স আত্মাৰে স্তুতি কৰে।

ভাৰ্থ ঃ- সেই পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ সত্য সাধনা কৰা ভকতক প্ৰথম স্থান সত্যলোকলৈ লৈ যায়, যাক সিহঁতে এৰি আহিছিল। তাত আগৰ বাস্তৱিক সুখদায়ক প্ৰভুক প্ৰাপ্ত কৰি আনন্দত আত্ম বিভোৰ হৈ বৰ আনন্দৰে প্ৰাৰ্থনা কৰে আৰু ব্যক্ত কৰে যে, হে পৰমাত্মা অসংখ্য জনমৰ ভুল আৰু উৰাদিহ নোপোবা দিশ ভুল হোবা ভকতৰ বাস্তবিকতে ঠিকনা পাইছে। ইয়াৰ প্ৰমাণ ঋগবেদ মণ্ডল নং ১০, সুক্ত ৯০, মন্ত্ৰ ১৬ ৰ ভিতৰত আছে।

আদৰণীয় গৰীবাদাস মহাশয়ক এইদৰে পূৰ্ণ পৰমাত্মাই (কবীৰদেব) স্বয়ং সত্যভক্তি প্ৰদান কৰি সৎলোকলৈ লৈ গৈছিল, তেতিয়া আদৰণীয় গৰীবাদাস। মহাশয়ক নিজ চকুৰে দেখা বিবৰণ নিজৰ অমৃত বানীত কৈছিল ঃ

গৰীব, অজব নগৰ মে লে গয়ে, হমকু সতগুৰু আন।

ঝিলকে বিশ্ব অগাধ গতি, সুতে চাদৰ তান।।

কাণ্ড নং ৪ অনুবাক নং ১ মন্ত্ৰ ৭

যঃ অথৰ্বানম পিত্ৰ-দেববন্ধুম বৃহস্পতিম -নমসা-অব-চ-গচ্ছা-ত্ম-বিশ্বেজনিতা যথা সঃ- কবিদেবঃ- নদভায়-স্বধাবান।

অনুবাদ ঃ- (যঃ) যিয়ে (অথৰ্বানম) অচল অৰ্থা অবিনাশী (পিত্ৰ) জগত পিতা (দেববন্ধুম) ভকতৰ বাস্তবিক লগৰী অৰ্থাৎ আত্মাৰ আধাৰ (বৃহস্পতিম) জগতগুৰু (চ) তথা (নমসা) বিনশ্ৰ পূজাৰী অৰ্থাৎ বিধিবত সাধকক (অব) সুৰক্ষাৰ সৈতে (গচ্ছা) সৎলোকলৈ লৈ যাবা সকলক (বিশ্বেযাম) সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ (জনি) সৃষ্টি কৰ্তা জগদম্মা অৰ্থাৎ মাতৃ গুণেৰেও ভৰপুৰ (নদভায়) কালৰ দৰে নঠগোৱা (স্বধাবান) স্বভাব অৰ্থাৎ গুণযুক্ত (যথা) যেনে তেনে (সঃ) তেওঁ (ত্ম) আপুনি (কবিদেবঃ/কবিৰদেবঃ) কবীৰদেব ভাষা ভিন্ন ইয়াক কবীৰ পৰমেশ্বৰ বোলে।

ভাবার্থ :- এই মন্তত এইটোও স্পষ্ট কৰি দিছে যে সেই পৰমেশ্বৰৰ নাম কবীদেব অৰ্থাৎ কবিৰ পৰমেশ্বৰ যিয়ে সকলোকে সৃষ্টি কৰিছে।

যি পৰমেশ্বৰ বাস্তৱত অবিদ্যাস্থী (গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৬-১৭ প্ৰমাণ আছে) জগৎক আত্মাধাৰ, যিয়ে পূৰ্ণ মুক্ত হৈ সৎলোকলৈ যায়, সিহঁতক সৎলোকলৈ লৈ যোৱা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰচক, কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ দৰে নষ্টগোৱা, তেওঁ স্বয়ং কবীদেব অৰ্থাৎ প্ৰভু কবীৰ। এই পৰমেশ্বৰ সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড তথা সৰ্ব প্ৰাণীক নিজ শব্দ শক্তিৰে সৃষ্টি কৰা কাৰণে (জনি) মাতৃ বুলিও কোৱা হয় আৰু (পিতৰম) পিতা তথা (বন্ধু) পৰম বান্ধৱ বাস্তৱত এওঁৰেই তথা (দেব) পৰমেশ্বৰৰ এওঁৰেই। এই বাবে এই কবিদেৱ (কবিৰ পৰমেশ্বৰ)ক স্ততি কৰা হয়। তুমেব, মাতা চ পিতা তুমেব, তুমেব বন্ধু চ সখা তুমেব, তুমেব বিদ্যা চ দ্ৰবিনম তুমেব, তুমেব সৰ্ব মম দেব দেব। এই পৰমেশ্বৰ মহিমা পবিত্ৰ ঋগবেদ মণ্ডল নং ১ সূক্ত নং ২৪ ত বিস্তৃত বিবৰণ আছে।

পৱিত্ৰ ঋগবেদত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ

মণ্ডল নং ১০, সূক্ত ৯০, মন্ত্ৰ নং ১ :

সহস্ৰশীৰ্ষা-পুৰুষহ সহস্ৰান্ধহ সহস্ৰপাত-স-ভূমি - বিশ্বতঃ-বৃত্যা - অত্যতিষ্ঠ-দশাঙ্গুলম্।।

অনুবাদ :- (পুৰুষঃ) বিৰাট ৰূপ কাল ভগবান অৰ্থাৎ ক্ষৰপুৰুষ (সহস্ৰ শীৰ্ষা) হেজাৰ মূৰ থকা (সহস্ৰান্ধঃ) হেজাৰ চকু থকা (সহস্ৰপাত) হেজাৰ ভৰি থকা (স) সেই কাল (ভূমি) পৃথিৱীৰ নিচিনা একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ (বিশ্বতঃ) সকলোৰে (দশাঙ্গুলম) দহ আঙুলীৰে অৰ্থাৎ পূৰ্ণ ভাবে আয়ত্ব কৰি (বৃত্যা) গোলাকাৰ পৰিধিৰ ভিতৰত (অত্যতিষ্ঠ) ইয়াতকৈও বেচি অৰ্থাৎ নিজৰ কাল লোকত সকলোতকৈ ভাল একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত বিৰাজিত হৈ থাকে।

ভাবার্থ :- এই মন্তত বিৰাট কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ বৰ্ণনা আছে। (গীতা অধ্যায় ১০-১১ এই কাল/ব্ৰহ্মৰ বৰ্ণনা অধ্যায় ১১ মন্ত্ৰ নং ৪৬ অৰ্জুনে কৈছে যে হে সহস্ৰবাহু অৰ্থাৎ হেজাৰ বাহু (হাত) থকা আপুনি আপোনাৰ চতুৰ্ভুজ ৰূপত দৰ্শন দিয়ক।)

যাৰ হেজাৰ হাত, ভৰি, হেজাৰ চকু, কাণ, মুখ আদি সেই বিৰাট ৰূপৰ কাল প্ৰভূৰে নিজৰ অধীন সকলো প্ৰাণীক বশ কৰি অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মাণ্ডত গোলাকাৰ পৰিধিৰ ভিতৰত আবদ্ধ ৰাখি ইয়াৰ ওপৰত ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডত স্বয়ং বিজিত হৈ থাকে।

মণ্ডল ১০ সূক্ত ৯০ মন্ত্ৰ ২

পুৰুষ-এব ইদ-সৰ্বম-যত-ভূতম-যত-চ-ভাব্যম্-ন্ত-অমৃততৃস্য ইশানঃ- যত -অন্নেন-অতিৰোহতি।।

অনুবাদ :- (এব) এইদৰে কিছু (পুৰুষ) ভগৱান আছে সেইটো অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পৰব্ৰহ্ম (চ) আৰু (ইদম) এওঁ (যত) যি (ভূতম) উৎপন্ন হৈছে বা জনম লৈছে (যত) যি (ভাব্যম) ভবিষ্যতেও হব (সৰ্বম) সকলো (যত) প্ৰযত্নৰ দ্বাৰা অৰ্থাৎ পৰিশ্ৰমৰ দ্বাৰা আৰু (অন্নেন) অন্নৰ দ্বাৰা (অতিৰোহিত) বিকসিত হয়। এই অক্ষৰ পুৰুষো (উত) সন্দেহ যুক্ত (অমৃত তৃস্য) মোক্ষৰ (ইশানঃ) স্বামী। অৰ্থাৎ ভগৱান অক্ষৰ পুৰুষ অলপ কিছু মোক্ষ গৰাকী কিন্তু পূৰ্ণ মোক্ষ দায়ক নহয়।

ভাৰ্থ :- এই মন্তত পৰব্ৰহ্ম (অক্ষৰ পুৰুষ)ৰ বিবৰণ আছে যি অলপ কিছু ঈশ্বৰ গুণ যুক্ত, কিন্তু ইয়াৰ ভক্তি সাধনেৰে পূৰ্ণ মুক্তি বা মোক্ষ নহয়, এই বাবে ইয়াক সন্দেহ যুক্ত মুক্তিদাতা কোৱা হয়। ইয়াক এই কাৰণে অলপ কিছু ভগবান গুণ যুক্ত কোৱা হয় কাৰণ ই কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ দৰে তপ্ত শিলাখণ্ডত ভাজি (ফ্ৰাই) কৰি নেখায়। কিন্তু এই পৰব্ৰহ্মৰ ধামত বা লোকতো প্ৰাণীৰ পৰিশ্ৰম কৰি কৰ্মাধাৰৰ ওপৰত ফল প্ৰাপ্ত হয় তথা অন্ন বা খাদ্যেৰে শৰীৰৰ বিকাশ হয়। জন্ম-মৃত্যুৰ সময় যদিও কাল (ক্ষৰ) পুৰুষতকৈ অধিক, আকৌ কিন্তু উৎপত্তি প্ৰলয় তথা চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমনৰ যাতনা বিদ্যমান।

মণ্ডল ১০, সূক্ত ৯০, মন্ত্ৰ ৩ -

এতাবান-অস্য-মহিমা-অতঃ- জায়ান-চ-পুৰুষঃ- পাদঃ- অস্য-বিশ্বা-ভূতানি-ত্ৰিপাদ-অস্য-অমৃতম-দিবি।

অনুবাদঃ- (অস্য) এই অক্ষৰপুৰুষ অৰ্থাৎ পৰব্ৰহ্মৰ (এবান) ইমানেই (মহিমা) প্ৰভূত্যা। (চ) তথা (পুৰুষঃ) সেই পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম পৰমেশ্বৰ তো (অতঃ) ইয়াতকৈও (জায়ান) ডাঙৰ যি (বিশ্বা) সমস্ত (ভূতানি) ক্ষৰপুৰুষ তথা অক্ষৰপুৰুষ তথা ইবিলাকৰ লোক বা ধাম তথা সত্যলোক তথা এই লোকত যিমান প্ৰাণী আছে (অস্য) এই পূৰ্ণ পৰমাত্মা পৰম অক্ষৰ পুৰুষৰ (পাদঃ) এখন ভৰি অৰ্থাৎ এটা অংশ মাত্ৰ। (অস্য) এই পৰমেশ্বৰৰ (ত্ৰি) তিনিখন (দিবি) দিব্যালোক আছে যেনে - সত্যলোক-অলখলোক - অগম লোক (অবিনাশী) (পাদ) দ্বিতীয়খন ভৰি অৰ্থাৎ যিয়ে সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডত উৎপন্ন হয় সিবিলাক সত্য পুৰুষ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ অংশ বা অঙ্গ মাথোন।

ভাৰ্থ :- এই ওপৰৰ ২ নং মন্ত্ৰত বৰ্ণিত অক্ষৰ পুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম)ৰ ইমান খিনি মহিমা। কিন্তু সিজন পূৰ্ণ পুৰুষ কবীৰে ইয়াতকৈও ডাঙৰ অৰ্থাৎ সৰ্বশক্তিমান তথা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড তাৰে অংশ মাত্ৰৰ ওপৰত বৰ্তি আছে, এই মন্ত্ৰত তিনি লোকৰ বৰ্ণনা এই বাবে যে ইয়াতকৈও চতুৰ্থ অনামী (অনাময়) লোকৰ প্ৰথমতেই সৃষ্টি হৈছিল। এই তিনি প্ৰভুৰ (ক্ষৰ পুৰুষ-অক্ষৰ পুৰুষ, এই দুজনতকৈ ভিন্ন পৰম অক্ষৰ পুৰুষ) বিবৰণ শ্ৰীমদভগৱত গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক নং ১৬-১৭ বৰ্ণিত আছে। ইয়াৰ প্ৰমাণ আদৰ্শীয় গৰীব দাস মহাৰাজ কৈছে যে - গৰীব, জাকে অৰ্থকাম পৰ সকল পসাৰা, এয়াসা পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম হমাৰা।।

গৰীব, অনন্ত কোটীব্ৰহ্মাণ্ড কা, একতিনাহিভাৰ। সংগুৰ পুৰুষ কবীৰ হাঁয়,কুল কে সৃজন হাৰ।।

ইয়াৰ প্ৰমাণ আদৰ্শীয় দাদু চাহেব মহাশয়ে কৈছে যে :-

জিন মোঁকু নিজ নাম দিয়া, সেই সংগুৰ হমাৰ। দাদু দুসৰা কোইহী কবীৰ সৃজন হাৰ।।

ইয়াৰ প্ৰমাণ নানক চাহেব জীয়ো কৈছে :-

ইয়ক অৰ্জ গুফতম পেশ তো দকুন কৰতাৰ। হক্কা কবীৰ কৰীম তু, বে এব পৰবৰ দিগাৰ।। (শ্ৰীগুৰু গ্ৰন্থ চাহিব, পৃষ্ঠ নং ৭২১, মহলা ১ বাগ তিলঙ্গ) কুন কৰতাৰৰ অৰ্থ হল সকলোৰে সৃষ্টি কৰ্তা, অৰ্থাৎ শব্দ শক্তিৰে সৃজন কৰোতা শব্দ স্বৰূপী প্ৰভু, হক্কা কবীৰৰ অৰ্থ হল সকবীৰ, কবীমৰ অৰ্থ হল দয়ালু, পৰবৰ দিগাৰ। অৰ্থ হল পূৰ্ণ পৰমাত্মা।

মূলভাব :- ওপৰৰ তিনিও মহাপুৰুষৰ বাণীত এইটো স্পষ্ট যে সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰচোতা, সৃজনকৰ্তা, তথা কুলৰ মালিক এজন তেওঁ পূৰ্ণ পৰমাত্মা। কবীৰ পৰমেশ্বৰ।

মণ্ডল ১০, সূক্ত ৯০, মন্ত্ৰ - ৪

ত্রি-পাদ-উদ্ধঃ- উদৈত-পুৰুষঃ- পাদঃ- অস্য-ইহ-অভব-পুণঃ- ততঃ- বিশ্বঙ-ব্যাক্ৰামত-সঃ- অশনান শনে-অভি।

অনুবাদ :- (পুৰুষঃ) এই পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ অবিনাশী পৰমাআই (উদ্ধঃ) ওপৰৰ (ত্রি) তিনি লোক যেনে - সত্যলোক-অলখলোক- অগমলোক ৰূপ (পাদ) ভৰি অৰ্থাৎ ওপৰৰ ভাগত (উদৈত) আৰ্ভাৰ হয় অৰ্থাৎ বিৰাজমান হয়। (অস্য) এই পূৰ্ণব্ৰহ্ম পৰমেশ্বৰৰ (পাদঃ) আন এটা ভৰি অৰ্থাৎ আন এক ভাগ জগত ৰূপ (পুণৰ) আকৌ (ইয়) ইয়াত (অভবত) আৰ্ভাৰ হয় (ততঃ) এই কাৰণে (সঃ) সেই অবিনাশী। পূৰ্ণ পৰমাআই (অশনান শনে) খকুৱা কাল অৰ্থাৎ ক্ষৰ পুৰুষ আৰু নোখোৱা পৰব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ অক্ষৰপুৰুষৰো (অভি) ওপৰত (বিশ্বাঙ) সৰ্বত্ৰে (ব্যাক্ৰামত) ব্যাপ্ত আছে অৰ্থাৎ তেওঁৰ প্ৰভুত্ব সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড তথা সৰ্ব প্ৰভূৰো ওপৰত আছে তেওঁৰেই কুলৰ মালীক। যিয়ে নিজৰ শক্তিক সকলোৰে ওপৰত বিস্তাৰ কৰিছে।

ভাৰ্থ :- এই সকলোৰ সৃষ্টি কৰ্তা প্ৰভুৱে নিজৰ সৃষ্টিৰ ওপৰ ভাগত তিনিও স্থানত (সংলোক, অলখলোক, অগমলোক) তিনি ৰূপত স্বয়ং আৰ্ভাৰ হয় অৰ্থাৎ বিৰাজমান হৈ থাকে। ইয়াত অনামী লোকৰ বৰ্ণনা এইবাবে কৰা। নাই কিয়নো অনামী লোকত কোনো সৃষ্টি নাই তথা অকহ (অনাময়) লোক। পূৰ্বৰে শেষ সৃষ্টি। আকৌ কৈছে যে সেই পৰমাআইৰ সত্যলোকৰ পৰা বহিষ্কাৰ হোৱা তলত ব্ৰহ্ম তথা পৰব্ৰহ্মৰ লোক (ধাম) উৎপন্ন হৈছে আৰু সেই পূৰ্ণ পৰমাআই, ভক্ষক ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ কালৰ দ্বাৰা (কিয়নো ব্ৰহ্ম/কাল ভয়ঙ্কৰ অভিশপ্ত হোৱা বাবে এক লাখ মানব শৰীৰ ধাৰী প্ৰাণীৰ সুক্ষ্ম শৰীৰ ভক্ষন কৰিব লাগে) তথা নোখোৱা পৰব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ অক্ষৰ পুৰুষৰ (পৰব্ৰহ্ম প্ৰাণীক নাখায়, কিন্তু জন্ম-মৃত্যু, কৰ্মদণ্ড আদি থকা) আদিৰ ওপৰত সৰ্বত্ৰে ব্যাপ্ত অৰ্থাৎ এই পূৰ্ণ পৰমাআইৰ প্ৰভুত্ব সকলোৰে ওপৰত, এওঁ কৰীৰ পৰমেশ্বৰ যি কুলৰ মালিক (গৰাকী)। যিয়ে নিজৰ ক্ষমতা, প্ৰভুত্ব সকলোৰে ওপৰত বিস্তাৰ কৰে। এনে পূৰ্ণ পৰমাআই নিজৰ শক্তিকপী ক্ষমতা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডক নিয়ন্ত্ৰিত ৰাখিবৰ বাবে এৰি দিয়ে যেনেকুৱা মোবাইল ফোনৰ ক্ষমতা টাৰাৰে চাৰিওফালে বিয়পাই দিয়ে। এনেকৈ পূৰ্ণ পৰমাআই প্ৰভুৱে নিজৰ নিৰাকাৰ শক্তি সৰ্ব ব্যাপক বিস্তাৰে যাৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ পৰমাআই সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডক এটা স্থানত বহি নিয়ন্ত্ৰিত কৰে।

ইয়াৰ প্ৰমাণ আদৰণীয় গৰীৰ দাস জী মহাৰাজে দিছে। (অমৃতবাণী ৰাগ কল্যান) :-

তিন চৰন চিন্তামনী সাহেব, শেষ বদন পৰ ছায়ে।

মাতা, পিতা, কুল ন বন্ধু, না কিনহেঁ জননী জায়ে।।

মণ্ডল ১০, সূক্ত ৯০, মন্ত্ৰ ৫ :

তস্মাৎ বিৰাট-অজায়ত- বিৰাজঃ- অধি-পুৰুষঃ- স- জাত :- অত্যৰিশ্চত - পশ্চাৎ - ভূমি-অথঃ- পুৰঃ।

অনুবাদ :- (তস্মাত) তাৰ পিছত সেই পৰমেশ্বৰ সত্য-পুৰুষৰ শব্দ শক্তিৰ দ্বাৰা (বিৰাট) বিৰাট অৰ্থাৎ ব্ৰহ্ম, যাক ক্ষৰপুৰুষ বা কাল বুলি কোৱা হয় (অজায়ত) উৎপন্ন হ'ল। (পশ্চাত) ইয়াৰ পিছত (বিৰাজঃ) বিৰাট পুৰুষ অৰ্থাৎ কাল ভগবানতকৈ (অধি) ডাঙৰ (পুৰুষ) পৰম পৰমেশ্বৰে (ভূমিম) পৃথিৱী লোক, কাল ব্ৰহ্ম তথা পৰব্ৰহ্মৰ লোকক (অত্যৰিশ্চত) ভালকৈ সুজিলে (অথঃ) আকৌ (পুৰঃ) অইন্য সৰু সৰু লোক (স) সেই পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰে (জাতঃ) উৎপন্ন কৰিলে অৰ্থাৎ স্থাপিত কৰিলে।

ভাবার্থ - উপৰোক্ত মন্ত্ৰ ৪ ত বৰ্ণিত তিনিলোক (অগমলোক, অলখলোক তথা সৎলোক ৰচনাৰ পিছত পূৰ্ণ পৰমাত্মাই জ্যোতি নিৰঞ্জন (ব্ৰহ্ম)ৰ উৎপত্তি কৰিলে, অৰ্থাৎ সেই সৰ্ব শক্তিমান পৰমাত্মা পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰদেব (কবীৰ প্ৰভু)ৰ পৰাই বিৰাট অৰ্থা ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ উৎপত্তি হ'ল। এই প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৩ মন্ত্ৰ বৰ্ণিত আছে যে অক্ষৰপুৰুষ অৰ্থাৎ অবিদ্যাকী প্ৰভু পৰা ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তি হ'ল এই প্ৰমাণ অৰ্থৰ বেদ কাণ্ড ৪ অনুবাক ১ সূক্ত আছে যে পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ পৰা ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তি সেই পূৰ্ণ ব্ৰহ্মই (ভূমি) ভূমি আদি সৰু-ডাঙৰ সৰ্বলোকৰ সৃষ্টি কৰিছে। সেই পূৰ্ণব্ৰহ্ম এই বিৰাট ভগৱান অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মতকৈও ডাঙৰ অৰ্থাৎ ইয়াৰৰ গৰাকী। মণ্ডল ১০ , সূক্ত ৯০, মন্ত্ৰ ১৫

সপ্ত-অস্য-আসন্-পৰিধয়ঃ- ত্ৰিসপ্ত সমিধ ঃ- কৃতা - দেবা - যত -যজ্ঞম্ - তন্ননা - অবন্ধন - পুৰুষম - পশুম্।।

অনুবাদ ঃ- (সপ্ত) সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড তো পৰব্ৰহ্মৰ তথা (ত্ৰিসপ্ত) একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড কাল ব্ৰহ্মৰ (সমিধঃ) কৰ্মদণ্ড দুঃখ ৰূপী অগ্নিৰ দ্বাৰা দুঃখী (কৃতাঃ) কৰোৱা (পৰিধয়ঃ) গোলাকাৰ পৰিধীৰ সীমাৰ ভিতৰত (আসন্) বিদ্যমান। (যত) যি (পুৰুষ) পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (যজ্ঞম্) বিধিবত ধাৰ্মিক কৰ্ম অৰ্থাৎ পূজা কৰে (পশু) বলিৰ পশুৰূপী কালৰ জালত কৰ্ম বন্ধনেৰে আবদ্ধ হোৱা (দেবা) ভক্তাত্মাক (তন্ননা) কালৰ দ্বাৰা ৰচিত অৰ্থাৎ পাপেৰে বিস্তাৰিত কৰ্ম বন্ধনৰ জালৰ পৰা (অবন্ধ) বন্ধন ৰহিত কৰে অৰ্থাৎ মোকোলাই দিয়ে। তেওঁবেই মুক্তিদাতা।

ভাবার্থঃ- সাত সংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড পৰব্ৰহ্মৰ তথা একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড ব্ৰহ্মৰ যত গোলাকাৰ সীমাৰ ভিতৰত আবদ্ধ পাপ কৰ্মৰ জুইত জলি থকা প্ৰাণীক বাস্তৱিক পূজাৰ নিয়ম উপদেশ দি শুদ্ধ ভক্তি উপাসনা কৰোৱায়, যি কাৰণে বলি দিয়া পশুৰ নিচিনা জনম-মৰণ, কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ খাবৰ বাবে তপ্ত শিলাখণ্ডত দিয়া কষ্টৰ পৰা পীড়িত ভক্তাত্মাক কালৰ কৰ্মবন্ধন ৰূপী বিয়পোৱা জালৰ পৰা বন্ধন ৰহিত কৰে অৰ্থাৎ কৰ্ম বন্ধন জালৰ পৰা মোকলাই দিয়া মুক্তিদাতা। ইয়াৰ প্ৰমাণ পবিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৫, মন্ত্ৰ ৩২ বৰ্ণিত আছে যে, কবিৰঙ্গাৰসি (কবি) কবিৰ পৰমেশ্বৰ (অংঘ) পাপৰ (অৰি) শত্ৰু (অসি) হয় অৰ্থাৎ পাপ বিনাশক কবীৰদেব। বস্তাৰিসি (বস্তাৰি) বন্ধনৰ শত্ৰু অৰ্থাৎ মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰ (অসি) হয়।

মণ্ডল ১০ , সূক্ত ৯০, মন্ত্ৰ ১৬।

জঞ্জন যজ্ঞ-অ-যজন্ত- দেবাঃ -তানি-ধৰ্মানি-প্ৰথমানি-আসন্ -তে-হ-নাক-মহিমান ঃ- সচস্ত- যত্ৰ- পূৰ্বে-সাধ্যঃ-সন্তি দেবাঃ।

অনুবাদ :- যি (দেবাঃ) নিৰ্বিকাৰ দেব স্বৰূপ ভক্তাত্মা (অযজ্ঞম্) আধৰুৱা ভুল ধৰ্মীয় পূজাৰ ঠাইৰ ওপৰত (যঞ্জন) সঁচা ভক্তি ধাৰ্মিক কৰ্মৰ আধাৰত (যজন্ত) পূজা ভক্তি কৰে (তানি) সিবিলাকে (ধৰ্মানি) ধৰ্মীয় শক্তি সম্পন্ন (প্ৰথমানি) মূখ্য অৰ্থাৎ উত্তম (আসন্) হয় (তে হ) সিবিলাকেই বাস্তৱত (মহিমানঃ) মহান ভক্তি শক্তি যুক্ত হৈ (সাধ্যঃ) সফল ভকত জন (নাক) পূৰ্ণ সুখদায়ক পৰমেশ্বৰৰ (সচস্ত) ভক্তি নিমিত্ত কাৰন। অৰ্থাৎ সদ্ভক্তিৰ সূফল প্ৰাপ্ত হয়, সিহঁতে নিজৰ স্থানলৈ গুচি যায়। (যত্ৰ) যত (পূৰ্বে) আগেয়ে সৃষ্টি হোৱা পাপ ৰহিত স্থান, দেৱ স্বৰূপ ভক্তাত্মা বিলাক অৱস্থান কৰে।।

ভাবার্থ ঃ- যি নিৰ্বিকাৰ (যি সকলে মদ, মাংস, ধপাত তথা অইন অইন বিভিন্ন আৰু বদ অভ্যাস ত্যাগ কৰিছে) দেৱ স্বৰূপে ভকত আত্মাই শাস্ত্ৰ নীতি বিৰুদ্ধ পূজা ত্যাগ কৰি শাস্ত্ৰ নিয়ম অনুযায়ী পূজা ভক্তি সাধন কৰে তেওঁলোকে ভক্তি অৰ্জনৰ সুফল প্ৰাপ্ত হৈ অৰ্থাৎ পুণ্যৰে ধনী হৈ কালৰ (ব্ৰহ্মৰ) ঋণৰ পৰা মুক্ত হৈ নিজৰ সত্য ভক্তি পূণ্যৰে সেই সৰ্ব সুখদাতা পূৰ্ণ পৰমাত্মাক পায় অৰ্থাৎ সত্য লোকলৈ গুচি যায় যাত সৰ্ব প্ৰথম ৰচিত হোৱা সৃষ্টিৰ দেৱ স্বৰূপ

অৰ্থাৎ নিস্পাপ হংস আত্মা (জ্ঞানী আত্মা) সকল বসবাস কৰে। যেনেকৈ কিছু আত্মাইতো কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ মোহ জালত আবদ্ধ হৈ ইয়ালৈ আহিল, কিছু পৰব্ৰহ্মৰ সাত শংখ ব্ৰহ্মাণ্ডলৈ আহিল, আকৌ যিবোৰ অসংখ্য আত্মা যিবিলাকৰ বিশ্বাস পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ ওপৰত অলৰ অটল ভাবে ৰৈ গল, যি পতিব্ৰতা পদৰ পৰা পদচ্যুত নহল সিবিলাকে তাত ৰৈ গল, এই বাবে ইয়াত সেই বৰ্ণনা পবিত্ৰ বেদেও সত্য বৰ্ণনাইছে। ইটো প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৮ ৰ শ্লোক সংখ্যা ৮ ৰ পৰা ১০ ত বৰ্ণিত আছে যে যি ভক্তি সাধকে পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ সাধনা শাস্ত্ৰ বিধি অনুযায়ী কৰে সেই ভক্তিৰ বিনিময়ত পোৱা পূৰ্ণ্যৰ দ্বাৰা সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি হয় অৰ্থাৎ তেওঁৰ ওচৰলৈ যায়। ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হ'ল যে প্ৰভু বা ঈশ্বৰ তিনি প্ৰকাৰৰ যেনে - ব্ৰহ্ম-পৰব্ৰহ্ম - পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম। এওঁ সকলক ১ ব্ৰহ্ম - ঈশ্বৰ ক্ৰম পুৰুষ ২. পৰব্ৰহ্ম - অক্ষৰ পুৰুষ/অক্ষৰ ব্ৰহ্ম ঈশ্বৰ তথা ৩. পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম - পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম - পৰমেশ্বৰ - পূৰ্ণ পৰমাত্মা সপুৰুষ আদি সমাৰ্থক শব্দেৰে জনা যায়।

এই প্ৰমাণ ঋগবেদ মণ্ডল ৯, সূক্ত ১৬, মন্ত্ৰ ১৭ পৰা ২০ লৈ স্পষ্ট আছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ্দেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) শিশুকুপ ধাৰণ কৰি আবিৰ্ভাব হয় তথা নিজৰ নিৰ্মল জ্ঞান অৰ্থাৎ তত্ত্বজ্ঞান (কবিগীৰ্ভিঃ) কবীৰ বাণীৰ দ্বাৰা নিজৰ অনুগত সকলক কবিতাৰ দৰে কৈ বৰ্ণনা কৰে। সিজন কবীৰ্দেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ব্ৰহ্ম (কাল/ক্ষৰ পুৰুষ) ৰ ধাম তথা পৰব্ৰহ্ম (অক্ষৰ পুৰুষ)ৰ ধামৰ পৰা ভিন্ন যি পূৰ্ণব্ৰহ্ম (পৰম অক্ষৰ পুৰুষ) ৰ তৃতীয় খৃত ধামত (সংলোক) মনুষ্য আকাৰত বিৰাজমান হৈ থাকে আৰু সলোকৰ পৰা চতুৰ্থ অনামী লোক আছে, তাতে এই কবীৰ্দেব (কবিৰ পৰমেশ্বৰ) অনামী পুৰুষ ৰূপত মনুষ্য সদৃশ আকাৰত বিদ্যমান হৈ থাকে।

পবিত্ৰ শ্ৰী মদদেবী মহাপুৰাণত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ

ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিব মাতা-পিতা

(দুৰ্গা আৰু ব্ৰহ্মৰ মিলনত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিবৰ জন্ম)

পবিত্ৰ শ্ৰীমদেবী মহাপুৰাণ তৃতীয় স্কন্ধ (গীতা-প্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত, অনুবাদ কৰ্তা শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ তথা চিমনলাল গোস্বামী মহাশয়ৰ পৃষ্ঠা নং ১১৪ ৰ পৰা ১১৮ লৈ আছে যে মা ভবানী ভকতৰ মনোবাঞ্ছা পূৰণ কাৰিণী জগ জননী। তেওঁক প্ৰকৃতি দেবী বুলিও কোৱা হয় আৰু ব্ৰহ্মৰ লগত তেওঁৰ অভেদ সম্পৰ্ক। যেনেকৈ পত্নীক অৰ্ধাঙ্গীনি বুলি কোৱা হয় অৰ্থাৎ দুৰ্গা, ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ পত্নী। এটা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি তত্ত্বৰ বিষয়ে ৰজা শ্ৰী পৰীক্ষিতে প্ৰশ্ন কৰাত শ্ৰীব্যাস মুনিয়ে কৈছিল যে মই নাৰদ মুনিক সুধিছিলো হে মুনিবৰ এই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি কেনেকৈ হ'ল ? মোৰ এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত নাৰদ মুনিয়ে কলে যে, মই নিজৰ পিতা ব্ৰহ্মাদেবক সুধিলো। হে পিতৃ! এই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি আপুনি কৰিছে নে বিষ্ণুদেব নাইবা শিবদেব? সঁচা কথা কবলৈ অনুগ্ৰহ কৰক। তেতিয়া মোৰ পূজনীয় পিতৃদেব ব্ৰহ্মাদেবে কলে যে, হে ৰোপা নাৰদ, মই নিজে নিজক পদুম ফুলৰ ওপৰত বহি থকা পাইছিলো। মোৰ একো মনত নাই, এই গভীৰ পানীত মই কৰ পৰা উৎপন্ন হলোঁ। এহেজাৰ বছৰলৈ পৃথিৱী অক্ষয় কৰিবলৈ ধৰিলো, কত পানীৰ বাহিৰে একো নেপালো। পিছত দৈব বাণী হ'ল তপ কৰা। এক হেজাৰ বছৰলৈ তপ কৰিলো আকৌ সৃষ্টি কৰিবৰ বাবে আকাশবানী হল। ইমানতে মধু আৰু কৈটভ নামৰ দুজন ৰাক্ষস আহিলে, সিহঁতক দেখি ভয়ত পেপুৱা লাগি মই পদুম ফুলৰ ডালটোকে ধৰি তলফালে নামি গলো তাত ভগৱান বিষ্ণুদেৱ নাগৰাজৰ শয্যাৰ ওপৰত অচেতন হৈ পৰি আছিল। তাৰ পৰা এজনী স্ত্ৰী (প্ৰেতবত প্ৰবিষ্ট দুৰ্গা) ওলালে। তেওঁক আকাশত আভূষন পিন্ধা দেখিবলৈ পালো।

তেতিয়া ভগৱান বিষ্ণুৱে চেতনা পালে। এতিয়া মই আৰু বিষ্ণু দেৱ দুজন হলো। ইমানতে ভগৱান শংকৰৰ আহি পালে। দেৱীয়ে আমাক বিমানত বহাই লৈ ব্ৰহ্ম লোকলৈ লৈ গল। তাত এজন ব্ৰহ্মা, এজন বিষ্ণু তথা এজন শিবক আৰু দেখিলো আকৌ এজনী দেৱীকো দেখিলো, তেওঁক দেখি বিষ্ণুদেৱে বিবেক পূৰ্বক নিন্ধ বৰ্ণনা কৰিলে (ব্ৰহ্মাকালে ভগৱান বিষ্ণুক চেতনা কৰাই দিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ বাল্যকালৰ স্মৃতি মনত আহিলে তেতিয়া সৰু কালৰ কাহিনী শুনাই দিলে।)

পৃষ্ঠা নং ১১৯-১২০ ভগৱান বিষ্ণু দেৱে শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ আৰু শিবদেৱক কলে যে এইজনী আমাৰ তিনিওৰে মাতৃ, এওঁৰেই জগৎজননী প্ৰকৃতি দেৱী। মই এই দেৱীক সৰু হৈ থাকোতেই দেখিছিলো, এওঁৰেই মোক দোলনাত দোলাই পালন-পোষণ কৰিছিল।

তৃতীয় স্কন্ধ পৃষ্ঠা নং ১২৩ শ্ৰী বিষ্ণুদেৱে শ্ৰীদূৰ্গা দেৱীক স্তুতি কৰি কবলৈ ধৰিলে তুমিয়েই শুদ্ধ স্বৰূপিনী, তোমাৰ পৰাই এই গোটেই জগৎ সংসাৰ উদ্ভাসিত হৈছে মই (বিষ্ণু) ব্ৰহ্মা আৰু শংকৰ আমি সকলো তোমাৰ কৃপাতেই বিদ্যমান হৈ আছে। আমাৰ আৰ্হিভাব (জন্ম) আৰু তিৰোভাব (মৃত্যু) হৈ থাকে অৰ্থাৎ আমি তিনিও নাশবান, কেবল তুমিয়েই নিত্য (অবিনাশী) হোৱা, জগত জননী, প্ৰকৃতি দেৱী।

ভগৱান শংকৰে কলে - হে দেৱী যদি মহাভাগ বিষ্ণুও তোমাৰ পৰাই জন্ম (উৎপন্ন) হৈছে তেন্তে তাৰ পিছত উৎপন্ন হোৱা ব্ৰহ্মাও তোমাৰেই সন্তান। আকৌ মই তমগুণী লীলা কৰা শংকৰ তোমাৰ সন্তান নহওঁ নে? অৰ্থাৎ মোকো জন্ম দিয়া জন্মদাত্ৰী তুমিয়েই।

বিচাৰ কৰক -ওপৰৰ বিৱৰণৰ পৰা সিদ্ধ হল যে শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ, শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ তথা শ্ৰীশিবদেৱ তিনিও নাশবান। মৃত্যুঞ্জয় (অজৰ অমৰ) তথা সৰ্বেশ্বৰ নহয় তথা দূৰ্গা (প্ৰকৃতি)ৰ পুত্ৰ তথা ব্ৰহ্ম (কাল সদাশিব) এওঁবিলাকৰ পিতৃ।

তৃতীয় স্কন্ধ পৃষ্ঠা নং ১২৫, ব্ৰহ্মাই সুধিলে, হে আই। বেদত যি ল' নাম আছে সেইটো আপুনি নে অইন কোনো প্ৰভু? ইয়াৰ উত্তৰত দূৰ্গাই কলে, যে মই তথা ব্ৰহ্ম একেই। আকৌ এই স্কন্ধৰে পৃষ্ঠা নং ১২৯ ৰ ওপৰত কৈছে যে এতিয়া মোৰ কাৰ্য্য সিদ্ধি কৰিবলৈ তোমালোক সোনকালে বিমানত উঠা। যেতিয়া কোনো কঠিন কাৰ্য্য উপস্থিত হলে মোক স্মৰণ কৰা মাত্ৰেই মই তোমালোকৰ সমুখত উপস্থিত হম। দেৱতা সকল মোৰ (দূৰ্গাৰ) তথা ব্ৰহ্মৰ ধ্যান তোমালোকে সদায় কৰি থাকিবা। আমাক দুয়োকে যদি স্মৰণ কৰি থাকা তোমালোকৰ কাৰ্য্য সিদ্ধি হব ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই। ওপৰৰক্ত ব্যাখ্যাৰ পৰা এইটো স্পষ্ট যে দূৰ্গা (প্ৰকৃতি দেৱী) তথা ব্ৰহ্ম (কাল) ই তিনিও দেৱতাৰ পিতা-মাতা তথা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণুঃ আৰু শিব নাশবান তথা ইবোৰ পূৰ্ণ শক্তি সম্পন্ন নহয়।

তিনিও দেৱতাৰ (শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ, শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ তথা শিবৰ) বিবাহ দূৰ্গা (প্ৰকৃতি) দেৱীয়ে কৰোৱাই দিছিল পৃষ্ঠা নং ১২৮-১২৯ তৃতীয় স্কন্দত বৰ্ণিত। গীতা অধ্যায় নং ৭, শ্লোক নং ১২,

যে, চ, এব, সাত্বিকাঃ, ভাবা , ৰাজসাঃ, তামসাঃ, চ, যে,

মতঃ, এব, ইতি, তান, বিদ্ধি, ন, তু, অহম, তেবু, তে, ময়ি।।

অনুবাদ :- (চ) আৰু (এব) ও (এ) যি (সাত্বিকাঃ) সত্বগুণ বিষ্ণুদেবৰ দ্বাৰা স্থিতি (ভাবাঃ) ভাব হয় আৰু (যে) যি বজঃ গুণ শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেবৰ দ্বাৰা উৎপত্তি (চ) তথা (তামসাঃ) তমগুণ শিবৰ দ্বাৰা সংহাৰ (তান) সেই সকলক তুমি (মতঃ এব) মোৰ দ্বাৰা সুনিয়োজিত নিয়মানুসাৰে হোবা (ইতি) এনেকুবা (বিদ্ধি) জানা (তু) কিন্তু বাস্তবত (তেযু) তাত (অহম) মই আৰু (তে) তেওঁ (ময়ি) মোৰ ভিতৰত (ন) নাই।।

পবিত্ৰ শিব মহা পুৰাণত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ

(কাল ব্ৰহ্ম আৰু দূৰ্গাৰ পৰা বিষ্ণু, ব্ৰহ্মা তথা শিবৰ উৎপত্তি)

ইয়াৰ প্ৰমাণ পবিত্ৰ শ্ৰী শিব পুৰাণ গীতা প্ৰেচ গোৰখপুৰ পৰা প্ৰকাশিত, অনুবাদ কৰ্তা শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ, ইয়াৰ অধ্যায় ৬ ৰুদ্ৰ সংহিতা, পৃষ্ঠা নং ১০০ ত কৈছে যে যি মূৰ্তি ৰহিত পৰব্ৰহ্ম, তাৰেই মূৰ্তি ভগৱান সদাশিব। ইয়াৰ শৰীৰৰ পৰা এটা শক্তি ওলাল, সেই শক্তি অম্বিকা, প্ৰকৃতি (দূৰ্গা) ত্ৰিদেব জননী (শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেব শ্ৰীবিষ্ণুদেব, তথা শ্ৰীশিৱদেবক উৎপন্ন কৰা মাতৃ) বোলে। যাৰ আঠখন ভূজা (হাত)। সদাশিৱক শিৱ, সন্তু, আৰু মহেশ্বৰৰ বুলি কোৱা হয়। (পৃষ্ঠা নং ১০১) তেখেতে নিজৰ গোটেই শৰীৰত ছাই সানি লয়। সেই কালৰূপী ব্ৰহ্মই এখন শিৱলোক নাম ক্ষেত্ৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। আকৌ দুয়ো পতি-পত্নীৰ ব্যৱহাৰ কৰিলে যৰ পৰা এক পুত্ৰৰ উৎপত্তি হল। তাৰ নাম বিষ্ণু ৰাখিলে (পৃষ্ঠা নং ১০২)

আকৌ ৰুদ্ৰ সংহিতা অধ্যায় নং ৭, পৃষ্ঠা নং ১০৩, ব্ৰহ্মাই কলে যে মোৰ উৎপত্তিও ভগৱান সদাশিব (ব্ৰহ্মকাল) আৰু প্ৰকৃতি (দূৰ্গা)ৰ মিলনত অৰ্থাৎ পতি-পত্নীৰ ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰাই হৈছে। পিছত মোক অচেতন কৰিলে।

আকৌ ৰুদ্ৰ সংহিতা অধ্যায় নং ৯, পৃষ্ঠা নং ১১০ ত কৈছে যে এইদৰে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিব এওঁলোক তিনিও দেৱতাৰ গুণ আছে, কিন্তু সদাশিব (কাল/ব্ৰহ্মক গুণাতীত।

ইয়াতো চাৰিবাৰ প্ৰমাণ হল যে সদাশিব (কাল/ব্ৰহ্ম) আৰু প্ৰকৃতি (দূৰ্গা)ৰ পৰাই ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিবৰ উৎপত্তি হৈছে। তিনিও ভগবানৰ (শ্ৰীব্ৰহ্মদেব, শ্ৰী বিষ্ণুদেব তথা শ্ৰী শিৱ) মাতৃ শ্ৰীদূৰ্গা দেবী তথা পিতা শ্ৰী জ্যোতি নিৰঞ্জন (ব্ৰহ্ম/কাল)। এই তিনিও প্ৰভু বজঃগুণী ব্ৰহ্মাদেব, সত্বগুণী বিষ্ণুদেব তথা তমঃগুণী শ্ৰী শিবদেব।

পৱিত্ৰ শ্ৰীমদ ভগৱত গীতাৰ ভিতৰত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ

ইয়াৰ প্ৰমাণ পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ১৪, শ্লোক ৩ ৰ পৰা ৫ লৈ আছে। ব্ৰহ্ম (কাল) কৈছে যে প্ৰকৃতি দেবী (দূৰ্গা) মোৰ পত্নী, মই কাল (ব্ৰহ্ম) তেওঁৰ পতি। আমাৰ দুয়োৰে মিলনৰ ফলত সকলো প্ৰাণীৰে সৈতে তিনিগুণৰ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা দেৱ, স্বত্বগুণ বিষ্ণুদেৱ, তম গুণ শিৱদেব) উৎপত্তি হৈছে। মই (ব্ৰহ্ম) সকলো প্ৰাণীৰ পিতা প্ৰকৃতি (দূৰ্গা) এওঁবিলাকৰ মাতৃ। মই দূৰ্গাৰ গৰ্ভত বীজ প্ৰদান কৰো যাৰ দ্বাৰা সকলো প্ৰাণীৰ উৎপত্তি হয়। প্ৰকৃতি (দূৰ্গা)ৰ পৰা উৎপন্ন তিনিগুণ যেনে (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সত্বগুণ বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ) জীবক কৰ্ম আধাৰৰ ওপৰত শৰীৰৰ ভিতৰত আৱদ্ধ কৰে। এই প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক নং ১ পৰা ৪ তথা ১৬-১৭ ৰ ভিতৰত আছে।

গীতা অধ্যায় নং ১৫, শ্লোক নং ১

উৰ্দ্ধমূলম, অধঃশাখম, অশ্বখাম, প্ৰাছঃ অব্যয়ম,
ছন্দাংসি, যস্য, পৰ্নানি, যঃ, তম, বেদ, সঃ, বেদবি।।

অনুবাদ:- (উৰ্দ্ধমূলম) ওপৰৰ মূল শিপা ৰূপী পূৰ্ণ পৰমাত্মা আদি পুৰুষ পৰমেশ্বৰ (অধঃ শাখা) তলৰ শাখা ডালক (অব্যয়ম) অবিনাশী (অশ্বখাম) বিস্তাৰিত আঁহত গছ (যঃ) যাৰ (চন্দাংসি) সৰু সৰু শাখাডাল (পৰ্নানি) পাতসমূহ (প্ৰাছ) বালা হয় (তম) সেই সংসাৰ স্বৰূপ ওলোটা আঁহত গছক (যঃ) যিয়ে (বেদ) সৰ্বাস্থক জানিব পাৰিছে (সঃ) তেওঁবেই (বেদবি) পূৰ্ণ জ্ঞানী অৰ্থা তত্বদশী।

গীতা অধ্যায় নং ১৫, শ্লোক নং ২।

অধঃ, চ, উৰ্ধম্, প্ৰসূতাঃ, তস্য, শাখাঃ, গুণ প্ৰবৃদ্ধাঃ,

বিষয়প্ৰবালাঃ, অধঃ, চ, মূলানি, অনুসন্ততানি, কৰ্মানুবন্ধিনী মনুষ্যালোকে।।

অনুবাদ - (তস্য) সেই গছৰ (অধঃ) তলফালে (চ) আৰু (উৰ্দ্ধ) উপৰফালে (গুণ প্ৰবৃদ্ধাঃ) তিনিগুণৰ, ব্ৰহ্মাৰজগুণ, বিষ্ণু সত্বগুণ, শিৱ-তমগুণী ৰূপেৰে (প্ৰসূতাঃ) বিস্তাৰিত হোবা (বিষয় প্ৰবালাঃ) বিকাৰ থকা যেনে - কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, অহংকাৰ ৰূপী কোপাল (শাখাঃ) ডাল ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিব (কৰ্মানুবন্ধিনী) জীৱক কৰ্মৰ আধাৰত বন্ধন কৰা (অপি) ও (মূলানি) মূল / মূখ্য কাৰন (চ) তথা (মনুষ্যালোকে) মনুষ্য লোক অৰ্থাৎ পৃথিৱী লোক (অধঃ) তলত নৰক, চৌৰাশী লাখ যোনীত (স্কৰ্ম) ওপৰৰ স্বৰ্গলোক আদিত (অনুসন্ততানি) ব্যবস্থাপিত কৰি ৰাখিছে।

গীতা অধ্যায় নং ১৫, শ্লোক নং ৩

ন, ৰূপম, অস্য, ইহ, তথা, উপলভ্যয়তে, ন, অন্তঃ, ন, চ, আদিঃ, ন, চ,

সম্প্ৰতিষ্ঠা, অশখত, এন, সুবিটমূল, অসঙ্গশস্মেন, দৃঢ়েন, চিত্ত্ব।।

অনুবাদ :- (অস্য) এই ৰচনাৰ (ন) না (আদিঃ) আৰ নী (চ) তথা (ন) না (অন্তঃ) ৰূ (ন) না (তথা) তেনেকুবা (ৰূপ) স্বৰূপ (উপলভ্যয়তে) পোবা যায় (চ) তথা (ইহ) ইয়াত বিচাৰ বিবেচনাৰে অৰ্থাৎ মোৰ দ্বাৰা দি থকা গীতা জ্ঞানত পূৰ্ণ জ্ঞান মোৰো (ন) নাই (সম্প্ৰতিষ্ঠা) কিয়নো সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড সৃষ্টি ৰচনাৰ ভাল স্থিতিৰ জ্ঞান মোৰো নাই (এনম) ইয়াৰ (সুবিটমূলম) ভাল দৰে স্থাই স্থিতি থকা (অশখাম) মজবুত স্বৰূপৰ সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ জ্ঞানক (অসঙ্গশস্মেন) পূৰ্ণ জ্ঞান ৰূপী (দৃঢ়েন) দৃঢ় সূদৃঢ় বেদ অৰ্থাৎ তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা জানি (চিত্ত্ববা) চেদন কৰি অৰ্থাৎ জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ ভক্তিক ক্ষন ভঙ্গু জানি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিব, ব্ৰহ্ম, তথা পৰব্ৰহ্মতকৈও আগে পূৰ্ণ পৰম ব্ৰহ্মক বিচাৰিব লাগে।

গীতা অধ্যায় নং ১৫, শ্লোক নং ৪

ততঃ, পদ, তত, পৰিমাৰ্গিয়, যস্মিন, গতঃ, ন, নিবৰ্তন্তি, ভূয়ঃ,

তম, এ, চ, আদ্যম, পুৰুষ, প্ৰপদ্যে, যতঃ, প্ৰবৃতিঃ, প্ৰসূতা, পুৰানী।।

অনুবাদ:- যেতিয়া তত্বদশী সাধু মহন্ত প্ৰাপ্তী হব (ততঃ) ইয়াৰ পিচত (তত) সেই পৰমাত্মাৰ (পদম) পদ স্থান অৰ্থাৎ সংলোকৰ (পৰিমাৰ্গিতব্যয়ম) ধামক ভাল ভাবে বিচাৰি। উলিয়াব লাগে (যস্মিন) যি ঠাইত (গতঃ) গতা সাধক (ভূয়ঃ) আকৌ (ন নিবৰ্তন্তি) সংসাৰলৈ উভতি নহে (চ) আৰু (যতঃ) যি পৰমাত্মা পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মৰ পৰা (পুৰানী)। আদি (প্ৰবৃতিঃ)

সৃষ্টি বচনা (প্ৰসূতা) উৎপন্ন হৈছে (তম) অজ্ঞাত (আদ্যম) আদি যম অৰ্থাৎ মই কাল নিৰঞ্জন (পুৰুষম) পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (এব) ও (প্ৰপদ্যে) শৰনত আছোঁ তথা তেওঁৰেই পূজা কৰো।।

গীতা অধ্যায় নং ১৫, শ্লোক নং ১৬

দৌ, ইমৌ, পুৰুষৌ, লোকে, ক্ষঃ, চ, অক্ষৰঃ, এব, চ,
ক্ষৰঃ, সৰ্বানি, ভূতানি, কুটস্থঃ, অক্ষৰঃ, উচ্চতে।।

অনুবাদ :- (লোকে) এই সংসাৰত (দৌ) দুই প্ৰকাৰৰ (ক্ষৰঃ) নাশবান (চ) আৰু (অক্ষৰঃ) অবিনাশী (পুৰুষৌ) ভগৱান আছে (এব) এইদৰে (ইমৌ) এই দুইয়ো প্ৰভুৰ লোকত (সৰ্বানি) সম্পূৰ্ণ (ভূতানি) প্ৰাণীৰ শৰীৰ তো (ক্ষৰঃ) নাশবান (চ) আৰু (কুটস্থঃ) জীবাত্মা (অক্ষৰঃ) অবিনাশী (উচ্চতে) কোৱা হয়।

গীতা অধ্যায় নং ১৫, শ্লোক নং ১৭

উত্তমঃ, পুৰুষঃ, তু, অন্য, পৰমাত্মা, ইতি, উদহাতঃ,,
যঃ লোকত্ৰয়, আবিশ্ব, বিভৰ্তি, অব্যয়ঃ, ঈশ্বৰঃ।।

অনুবাদ :- (উত্তম) উত্তম (পুৰুষঃ) প্ৰভু (তু) তো (অন্য) উপৰোক্ত দুই প্ৰভুৰ ক্ষৰ পুৰুষ তথা অক্ষৰ পুৰুষৰ পৰা অইন এজন (ইতি) এইটো বাস্তৱত (পৰমাত্মা) পৰমাত্মা (উদাহাতঃ) কোৱা হয় (যঃ) যি (লোকত্ৰয়ম) তিনিও লোকত (আবিশ্ব) প্ৰবেশ কৰি (বিভৰ্তি) সকলোকে ধাৰন পোষণ কৰে আৰু (অব্যয়ঃ) অবিনাশী (ঈশ্বৰঃ) প্ৰভু অৰ্থাৎ প্ৰভুৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ প্ৰভু বা সমৰ্থ প্ৰভু।

ভাৱাৰ্থ - গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৱে মাথোন ইমান খিনিয়ে কৈছে যে এই সংসাৰখন ওলোটাকৈ ওলোমাই ৰখা এটা বৃক্ষ বা গছ বুলি জানিবা। ওপৰফালে মূল শিপা অৰ্থাৎ পূৰ্ণ পৰমাত্মা। তলত গা গছ, ডাল, ঠাল-ঠেঙুলী আৰু গছৰ পাত জানিবা। এই সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ প্ৰত্যক ভাগৰ ভিন ভিন বিবৰণ যি। সন্তই জানে তেওঁকেই তত্বদৰ্শী সন্ত বুলি কোৱা হয়। যাৰ বিষয়ে গীতা অধ্যায়। ৪ শ্লোক নং ৩৪ ত বৰ্ণিত আছে। গীতা অধ্যায় , শ্লোক নং ২-৩ মাথোন ইমানেই তিনিগুণ ৰূপী শাখাৰ বৰ্ণনা আছে। ইয়াত বৰ্তমান কালত অৰ্থাৎ গীতাত মই তোমাক (গীতা জ্ঞান দাতা) বিস্কৃত বিবৰণ দিব নোৱাৰৰ কিয়নো মোৰ এই সংসাৰ সৃষ্টিৰ আদি আৰু অন্তৰ জ্ঞান নাই। তাৰ বাবে গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক নং ৩৪ ত কৈছে যে কোনো তত্বদৰ্শী সাধু মহন্তৰ পৰা সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ জ্ঞান জানি লোৱা। এইখিনিতে গীতা অধ্যায় , শ্লোক ৩৪ ৰ সেই তত্বদৰ্শী সন্তৰ পৰিচয় দিছে যে তেওঁ সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ প্ৰত্যক ভাগৰ জ্ঞান কৰ পাৰিব। তেওঁৰ পৰা জানি লোৱা। গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক নং ৪ কৈছে যে সিজন তত্বদৰ্শী সন্ত প্ৰাপ্তিৰ পিছত সেই পৰমপদ পৰমেশ্বৰৰ বিচাৰিব লাগে অৰ্থাৎ সেই তত্বদৰ্শী সাধুৰ উপদেশ অনুসৰি ভক্তি সাধনা কৰিব লাগে যাৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ মোক্ষ (অনাদি মুক্তি) প্ৰাপ্ত হয়। গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৬-১৭ স্পষ্ট কৰিছে যে প্ৰভু তিনি প্ৰকাৰৰ এক ক্ষৰপুৰুষ (ব্ৰহ্ম) দ্বিতীয় অক্ষৰপুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম) তৃতীয় পৰম অক্ষৰপুৰুষ (পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম)। ক্ষৰপুৰুষ তথা অক্ষৰ পুৰুষ বাস্তৱত অবিনাশী নহয়। যিজন অবিনাশী পৰমাত্মা এই দুজনতকৈ অইন এজন। যিজনে তিনিও লোকত অবাধে প্ৰবেশ কৰি সকলোকে ধাৰণ পোষণ কৰে। ওপৰোক্ত শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক

পৰা ১ তথা ৪ তথাএইটো প্ৰমাণিত হ'ল যে ওলোটাকৈ ওলোমাই ৰখা সংসাৰৰূপী বৃক্ষৰ মূল অৰ্থাৎ শিপা হ'ল পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম যাৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ বৃক্ষৰ পালন পোষণ হয় আৰু বৃক্ষৰ অংশ পৃথিৱীৰ মাটিৰ ওপৰত দেখা পোৱা যায়। তাক গা-গছ যাক অক্ষৰপুৰুষ অৰ্থাৎ পৰব্ৰহ্ম বুলি জানিৱা। সেই গা-গছৰ পৰা যি শকত ডাল ওলায় তাক ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ ক্ষৰপুৰুষ জানিৱা তথা সেই ডালৰ পৰা যি তিনিটা অইন শাখা ডাল ওলায় তাক ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, আৰু শিব বুলি জানি আৰু তাৰ পৰা ওলোবা ঠাল ঠেঙুলীৰ আগত পাত ৰূপী সাংসাৰিক প্ৰাণী বুলি জানিৱা। ওপৰোক্ত গীতা অধ্যায় ১৫ , শ্লোক ১৬-১৭ত স্পষ্ট আছে যে ক্ষৰপুৰুষ (ব্ৰহ্ম) অক্ষৰপুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম) এই দুজনৰ লোকত যিমান প্ৰাণী আছে সিহঁতৰ স্থূল শৰীৰ নাশবান আৰু জীবাত্মা অবিনাশী অৰ্থাৎ ওপৰোক্ত দুয়ো প্ৰভু আৰু এওঁলোকৰ অন্তৰ্গত সৰ্ব প্ৰাণী নাশবান। যদিও অক্ষৰপুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম)ক অবিনাশী কৈছে কিন্তু বাস্তৱত অবিনাশী পৰমাত্মা এই দুজনতকৈ অন্য এজন। তেওঁ তিনিও লোকত প্ৰবেশ কৰি সকলোৰে পালন পোষণ কৰে। ওপৰোক্ত বিৱৰনত তিনি প্ৰভু/ ঈশ্বৰৰ ভিন-ভিন বিৱৰণ দিয়া আছে।

পৱিত্ৰ বাইবেল তথা পৱিত্ৰ কোৰান শ্বৰীফত সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ

ইয়াৰ প্ৰমাণ পৱিত্ৰ বাইবেল তথা কোৰান শ্বৰীফত আছে। কোৰাণ শ্বৰীফত পৱিত্ৰ বাইবেলৰো জ্ঞান আছে, এই বাবে দুইয়ো পৱিত্ৰ সদ গ্ৰন্থই মিলি জুলি প্ৰমাণ কৰিছে যে কোন আৰু কেনেকুৱা এই সৃষ্টি কৰ্তা আৰু তেওঁৰ বাস্তৱিক নাম কি ?

পৱিত্ৰ বাইবেল (উৎপত্তি গ্ৰন্থ পৃষ্ঠা নং ২, অধ্যায় ১ঃ২-২ঃ৫)

ষষ্ঠম দিন :- মনুষ্য আৰু প্ৰাণী :

অইন প্ৰাণীক সৃষ্টি কৰি ২৬, আকৌ পৰমেশ্বৰে কলে, মই মানুহক নিজৰ স্বৰূপ আৰু সমানতা অনুসৰি সৃষ্টি কৰিম যি সকলো প্ৰাণীক চলাই ৰাখিব পাৰিব। ২৭ তেতিয়া পৰমেশ্বৰে মনুষ্যক নিজ স্বৰূপ অনুসৰি উৎপন্ন কৰিলে, নিজ স্বৰূপ নৰ আৰু নাৰী কৰি মানুহক সৃষ্টি কৰিলে।

২৯ প্ৰভুৱে, মনুষ্যক আহাৰৰ বাবে খাবলৈ যিমান বীজ থকা সৰু গছ তথা যিমান ফল থকা গছ আছে সেইবোৰ খাবলৈ প্ৰদান কৰিলে। (মঙহ খাবলৈ কোৱা নাই)।

সপ্তম দিন - বিশ্ৰাম দিন।

পৰমেশ্বৰে ছয় দিনত সকলো সৃষ্টিৰ উৎপত্তিকৰিলে তথা সপ্তম দিনত বিশ্ৰাম কৰিলে।

পৱিত্ৰ বাইবেলে দেখুৱাই দিলে যে পৰমাত্মা মানৱ সদৃশ শৰীৰত আছে, যি ছয় দিনত সকলো সৃষ্টি ৰচনা কৰি তথা পিছত বিশ্ৰাম কৰিলে।

পৱিত্ৰ কোৰাণ শ্বৰীফ (সুৰত ফুৰ্কানি ২৫, আয়াত নং ৫২,৫৮,৫৯)

আয়াত ৫২ ফলা তুতিয়ল কাফিৰব জহিছম বিহী জিহাদ কবীৰা (কবীৰ) ॥ ৫২॥

ইয়াৰ ভাৱাৰ্থ এয়ে যে হজৰত মহম্মদৰ খোদাই (প্ৰভুৱে) কৈ আছে যে হে পয়গম্বৰ। (মহাপুৰুষ) আপুনি কাফেৰৰ (যি এক প্ৰভুৰ ভক্তি ত্যাগ কৰি অন্য দেৱ-দেৱী তথা মূৰ্তি আদিক পূজা কৰে) কথা নেমানিবা, কিয়নো তেওঁলোকে কবীৰক পূৰ্ণ পৰমাত্মা বুলি নামানে। আপুনি মোৰ দ্বাৰা দিয়া এই কোৰান জ্ঞানৰ আধাৰৰ ওপৰত অটল থাকিবা যে কবীৰেই পূৰ্ণ প্ৰভু তথা কবীৰ আল্লাহৰ বাবে সংঘৰ্ষ কৰিবা (কাজিয়া নহয়) অৰ্থাৎ দৃঢ় থাকিবা। আয়াত ৮৫-

উৰ তবকক-অলল-হৰিউল্লাজী লা মৃত্যু উৰ সবিবহ বিহ, দিহী উৰ কফা বিহী বিজুনুৰী জিবাৰদীহী খবীৰা (কবীৰা) ॥ ৫৯ ॥

ভাবার্থ :- হজৰত মহম্মদে যাক নিজৰ প্ৰভু বুলি মানে সেই আল্লাহ কোনোবা আন পূৰ্ণ প্ৰভুৰ ফালে ইংগিত দি কৈছে, হে পয়গম্বৰ সেই কবীৰ পৰমাত্মাৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখা যি তোমাক জীৱিত মহাত্মা ৰূপত আহি লগ দিলে। সেইজন কেতিয়াও মৃত্যুশীল নহয় অৰ্থাৎ বাস্তৱত অবিনাশী। প্ৰশংসাৰ সৈতে তেওঁৰ পবিত্ৰ মহিমা গাই যোবা, তেওঁ কবীৰ আল্লাহ (কবীৰদেব) পূজাৰ যোগ্য তথা নিজৰ উপাসক বিলাকৰ সকলো পাপ বিনাশকাৰী।

আয়াত ৫৯-অল্লাজী খলকস্যামাবাতি অৰ্জব মা বেনহুমা ফী সিন্ততী অয়্যামিন সুন্তুস্তবা অলল অৰ্শি অৰহমানু ফসঅল্ বিহী খবীৰ (কবীৰন) ॥ ৫৯ ॥

ভাবার্থ :- হজৰত মহম্মদক কোৰান শ্ৰবীফত প্ৰভু (আল্লাহ) কৈ আছে যে সেইজন কবীৰ প্ৰভু তেওঁৰে যিজনে মাটি তথা আকাশৰ মাজত যি বিদ্যমান আছে সেই সকলো সৃষ্টিৰ ৰচনা ছয় দিনত কৰিছে তথা সপ্তম দিনত ওপৰৰ নিজৰ সত্যলোক সিংহাসনৰ ওপৰত বিৰাজমান হল (সিংহাসনত বহি যোৱা)। সেই বিষয়ে সবিশেষ বতৰা কোনো তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ পৰা জানি লোৱা।

সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ প্ৰাপ্তি কেনেকৈ হব আৰু বাস্তৱিক জ্ঞান কোনো তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ পৰা জানি লোৱা, মই নাজানো।

ওপৰোক্ত দুই পৱিত্ৰ ধৰ্মৰ (খৃষ্টান তথা মুচলমান) পৱিত্ৰ শাস্ত্ৰই মিলি জুলি প্ৰমাণ কৰিছে যে সকলোৰে সৃষ্টি কৰ্তা, সৰ্বপাপ বিনাশক, সৰ্ব শক্তিমান, অবিনাশী পৰমাত্মা মানৱ সদৃশ শৰীৰ আকাৰত আছে আৰু সত্যলোকত নিবাস। কৰে। তেওঁৰ নাম কবীৰ, তেওঁকেই আল্লাহ আকবৰ কোৱা হয়।

আদৰণীয় ধৰ্ম দাস জীয়ে পূজ্য কবীৰ প্ৰভুক সুখিলে যে, হে সৰ্ব শক্তিমান আজিলৈ এই তত্ত্বজ্ঞান কোনেও কোৱা নাই, বেদৰ মৰ্মজ্ঞ জ্ঞানীও কোৱা নাই। ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে চাৰি পৱিত্ৰ বেদ তথা চাৰি পৱিত্ৰ কিতাপ (কোৰান শ্ৰবীফ আদি) মিছা। পূৰ্ণ পৰমাত্মাই কৈছে

কবীৰ, বেদ কিতাব ৰুঠে নহাঁ ভাই, ৰুঠে হ্যায় যো সমৰো নাঁহী।

ভাবার্থ :- এয়ে যে চাৰি বেদ (খকবেদ-অথৰ্ববেদ যজুৰবেদ-সামবেদ) আৰু পৱিত্ৰ চাৰি কিতাব (কেন শ্ৰবীফ-জবুৰ-তোৰাত ইঞ্জিল) ভুল নহয়। কিন্তু যিয়ে ইয়াক বুজি পোৱা নাই সিৰোৰে নিৰ্বোধ।

পূজ্যপাদ কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীৰদেব)ৰ অমৃত বাণীত সৃষ্টি ৰচনা

বিশেষ :- নিম্ন অমৃত বাণী চন ১৪০৩ পৰা (যেতিয়া পূজ্য কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) লীলাময় শৰীৰৰ বয়স ৫ বছৰ হৈছিল, ১৫১৮ (যেতিয়া কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) মগহৰ স্থানৰ পৰা স্মশৰীৰে সংলোকলৈ গৈছিল) চনৰ মাজত প্ৰায় ৬০০ বছৰ পূৰ্বে পৰম পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীৰদেব) দ্বাৰা নিজৰ সেবক (দাস-ভকত) আদৰনীয় ধৰ্মদাস চাহেবক শুনোৱাছিল আৰু ধনী ধৰ্মদাস চাহেবে লিপিবদ্ধ কৰিছিল। কিন্তু সেই সময়ৰ পৱিত্ৰ হিন্দু আৰু পৱিত্ৰ

মুছলমানৰ নিৰ্বোধ পণ্ডিত সকলে (মূৰ্খ বিদ্যা) কৈছিল যে এই শিপিনি (কাপোৰ বোৱা) কবীৰ মিছলীয়া। কোনো সংগ্ৰহত শ্ৰীব্রহ্মাদেব, শ্ৰীবিষ্ণু দেব, শ্ৰীশিৱ দেৱৰ পিতৃ-মাতৃৰ নাম নাই। এই তিনিও প্ৰভুৰ অবিনাশী এওঁলোকৰ জন্ম-মৃত্যু হয়। কোনো পৱিত্ৰ বেদ তথা পবিত্ৰ কোৰান শ্বৰীফত কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ প্ৰমাণ নাই আৰু পৰমাত্মক নিৰাকাৰ বুলি উল্লেখ আছে। আমি প্ৰতিদিনে পঢ়ো। সৰল আত্মাই সেই বিচক্ষণ (চতুৰ পণ্ডিত) মানুহৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰি লৈছিল যে সঁচাই এই কাপোৰ বোৱা কবীৰ এজন অশিক্ষিত আৰু পণ্ডিত বিলাক শিক্ষিত, সত্য কথা কৈছে হবলা। আজি সেই সত্যই প্ৰকাশিত হৈ ওলাই পৰিছে তথা নিজৰ সকলো পবিত্ৰ ধৰ্মৰ পবিত্ৰ সংগ্ৰহই ইয়াৰ সাক্ষী। ইয়াৰ দ্বাৰা স্পষ্ট যে পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ, জগতৰ সৃষ্টিকৰ্তা, কুলৰ মালিক, সৰ্ব শক্তিমান ঈশ্বৰ তথা সৰ্বজ্ঞ কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) যি কাশীত (বেনাৰস) পদুম ফুলৰ ওপৰত আবিৰ্ভাব হৈছিল আৰু ১২০ বছৰলৈ বাস্তৱিক জ্যোতিৰ্ময় শৰীৰৰ ওপৰত মানব সদৃশ শৰীৰৰ দ্বাৰাই লীলা কৰি সৃষ্টিৰ সঠিক (বাস্তৱিক তত্ত্ব জ্ঞান) জ্ঞান প্ৰদান কৰি স্বশৰীৰে সংলোকলৈ উভতি গৈছিল। অনুগ্ৰহ কৰি ভক্ত প্ৰেমী পাঠকে পঢ়ক নিম্ন অমৃতবাণী পৰম ঈশ্বৰ কবীৰ দেৱৰ দ্বাৰা উচ্চাৰিত - ধৰ্মদাস ইয় জগ বৈবানা। কোই ন জানে পদ নিৰবানা।।

এহি কাৰণ ম্যায় কথা পসাৰা। জগসে কহিও ৰাম নিয়া।।

এহী জ্ঞান জগ জীব শুনাও। সব জীৰো কা ভৰম নশাও।।

অব ম্যায় তুমসে কহোঁ চিতাই। ত্ৰয়দেবনকী উপত্তি ভাই।।

কুছ সংক্ষেপ কহো গহৰাই। সব সংশয় তুমহৰে মিট জাই।।

ভৰম গয়ে জগ বেদ পুৰানা। আদি ৰাম কা ভেদ ন জানা।

ৰাম ৰাম সব জগত বখানে। আদি ৰাম কো কোই বিৰলা জানে।।

জ্ঞানী শুনে সো হৃদয় লগাই। মূখ শুনে সো গম না পাই।।

মা অষ্টাঙ্গী পিতা নিৰঞ্জন। ওবে জম দান বংশন অঞ্জন।।

পহিলে কিনহা নিৰঞ্জন ৰাই পিছে সে মায়া উপজাই।।

মায়া ৰূপ দেখি অতি শোভা। দেব নিৰঞ্জন তনুমন লোভা।।

কামদেব ধৰ্মৰায় সভায়ে। দেবী কো তুৰন্ত হী ধৰ খাবে।।

পেট সে দেবী কৰী পুকাৰা। সাহেব মেৰা কৰো উবাৰা।।

টেৰ শুনি তব হম তঁহা অয়ে। অষ্টাঙ্গী কো বন্দ ছুড়ায়ে।।

সংলোক মে কিনহা দুৰাচাৰী, কাল নিৰঞ্জন দিনহা নিকাৰি।।

মায়া সমেত দিয়া ভগাই, সোলহ সংখ কোস দুৰি পৰ আই।।

অষ্টাঙ্গী অউৰ কাল দোই, মন্দ কৰ্ম সে গয়ে বিগোই।

ধৰ্মৰায় কো হিকমত কিনহা। নখ ৰেখা সে ভগকৰ লীনহা।।

ধৰ্মৰায় কিনহা ভোগ বিলাসা। মায়াকো ৰহী তব আসা।।

তিন পুত্ৰ অষ্টাঙ্গী জায়ে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ নাম ধৰায়ে।।

তিন দেব বিস্তাৰ চলায়ে। ইনমে ইয় জগ খোখা খায়ে।।
 পুৰুষ গম্য ক্যায়সে পাওৱে। কাল নিৰঞ্জন জগ ভৰমাওবে।।
 তিন লোক অপনে সুত দিনহা। সুন নিৰঞ্জন বাসা লীনহা।।
 অলখ নিৰঞ্জন সুন ঠিকানা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিব ভেদ ন জানা।।
 তিন দেব, সো উনকো ঠাঁওবে। নিৰঞ্জন কা ওৱে পাৰ না পাওৱে।।
 অলখ নিৰঞ্জন বড়া বটপাৰা। তিন লোক জীব কিন অহাৰা।।
 ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিব নহী বচায়ে। সকল খায় পুন খুৰ উড়ায়ে।।
 তিনকে সুত হ্যায় তিনো দেবা। অন্ধ জীৱ কৰত হ্যায় সেৱা।।
 অকাল পুৰুষ কাহ নহী চিনহাঁ। কাল পায় সবহী গহ লীনহা।।
 ব্ৰহ্ম কাল সকল জগ জানে। আদি ব্ৰহ্মাকো না পহিচানে।।
 তিনো দেব অউৰ অৱতাৰা। তাকো ভজে সকল সংসাৰা।।
 তিনো গুনকা ইয় বিস্তাৰা। ধৰ্মদাস ম্যায় কহো পুকাৰা।।
 গুন তিনো কী ভক্তি মে, ভুল পৰো সংসাৰা।।
 কহে কবীৰ নিজ নাম বিন, ক্যায়সে উতৰে পাৰ।।

ওপৰোক্ত অমৃত বাণীত পৰমেশ্বৰ কবীৰ পৰমাআই নিজৰ সেৱক ধৰ্মদাস চাহেবক কৈছে যে হে ধৰ্মদাস! এই গোটেই সংসাৰ তত্ত্বজ্ঞানৰ অভাৱত বিচলিত হৈছে। কাৰো পূৰ্ণ মুক্তি মাৰ্গ আৰু পূৰ্ণ সৃষ্টি তত্ত্বৰ জ্ঞান নাই। এই বাবে মই তোমাক মোৰ দ্বাৰা ৰচিত সৃষ্টি তত্ত্বৰ কথা শুনািলো। বুদ্ধিমান ব্যক্তিয়ে সোনকালেই বুজি পাব। ইয়াৰ উপৰি যি সকলে প্ৰমাণক দেখিও নামানে, নুবুজে সিজন নিৰ্বোধ প্ৰাণী কালৰ প্ৰভাবৰ দ্বাৰা প্ৰভাবিত হৈছে, তেওঁ ভক্তি যোগ্য নহয়। এতিয়া মই কওঁ তিনিও ভগবানৰ (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিব) উৎপত্তি কেনেকৈ হ'ল? এওঁলোকৰ মাতৃ হ'ল দুৰ্গাদেৱী। (অষ্টঙ্গী /প্ৰকৃতি) তথা পিতৃ জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল/ব্ৰহ্ম)। প্ৰথমে ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তি কণীৰ পৰা হ'ল। পিছত দুৰ্গাৰ উৎপত্তি হ'ল। দুৰ্গাৰ ৰূপত আসক্ত হৈ কালে (ব্ৰহ্ম) ভুল কৰিলে, তেতিয়া দুৰ্গাই ইয়াৰ পেটত শৰন ললে। মই দুৰ্গাৰ স্তুতি আহ্বানত তালৈ গলো যত জ্যোতি নিৰঞ্জন কাল আছিল। তেতিয়া ভৱানীক (দুৰ্গা) কাল ব্ৰহ্মৰ উদৰৰ পৰা উলিয়াই ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৈতে ১৬ শংখ কোশ দূৰত সত্যলোকৰ পৰা বহিস্কাৰ কৰি দিলো। জ্যোতি নিৰঞ্নে (ধৰ্মাৰায়) প্ৰকৃতি দেৱীৰ (দুৰ্গা) লগত ভোগ বিলাস কৰিলে। এই দুয়ো জনৰ মিলনত তিনি গুণৰ শ্ৰী ব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু তথা শ্ৰীশিবৰ উৎপত্তি হ'ল। এই তিনি গুনক ৰজগুন ব্ৰহ্মাদেৱ, সৎগুণ বিষ্ণুদেৱ তথা তমগুণ শিবদেৱৰ ভক্তি সাধনা কৰি জগতৰ সকলো প্ৰাণী কাল ব্ৰহ্মৰ জালত বন্দী হ'ল। যেতিয়ালৈ বাৰিক মন্ত্ৰ প্ৰাপ্তি নহয় তেতিয়ালৈকে পূৰ্ণ মুক্তি (মোক্ষ) কেনেকৈ হব ?

বিশেষ ঃ- প্ৰিয় পাঠক বিচাৰ কৰক শ্ৰীব্ৰহ্মা দেৱ, শ্ৰী বিষ্ণুদেৱ তথা শ্ৰীশিবৰ স্থিতি অবিনাশী বুলি কৈছিল। সকলো হিন্দু সমাজে আজিও তিনিও দেৱতাক অজৰ অমৰ তথা জন্ম মৃত্যু ৰহিত বুলি মানে কিন্তু আচলতে এইসকল নাশবান (মৰনশীল)। এওঁলোকৰ পিতা কাল

ৰূপী ব্ৰহ্ম তথা মাতৃ দুৰ্গা। যেনেকৈ আপুনি আগৰ প্ৰমাণ বিলাক পঢ়িলে, এই পবিত্ৰ জ্ঞান নিজৰ পবিত্ৰ শাস্ত্ৰৰ ভিতৰতে স্পষ্ট ৰূপত আছে কিন্তু অশিক্ষিত, উদাসীন হিন্দু সমাজৰ কলিযুগৰ পণ্ডিত, গুৰু, খৃষ্টি, সাধু মহন্তৰ জ্ঞান নাই। যি পণ্ডিত পাঠ্যক্ৰমৰ লগত অপৰিচিত তেওঁ (বিদ্বান নহয়) বিদ্যার্থীৰ ভৱিষ্যতৰ শত্ৰু। এইদৰে আজিলৈ (বৰ্তমানে) যিবিলাক পণ্ডিত ঋষি, সাধু গুৰু মহন্তই নাজানে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিবৰ পিতৃমাতৃ কোন? তেন্তে এইবোৰ পণ্ডিত সাধু, গুৰু, ঋষি, মহন্ত আচলতে শাস্ত্ৰ তত্ত্ব জ্ঞান হীন। যি কাৰণে সকলো ভক্ত সমাজক শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ জ্ঞান (লোকবেদ অৰ্থাৎ দন্ত কথা) শুনাই অজ্ঞানেৰে ভৰাই দিছে। শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা কৰি পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাস্তৱিক লাভ (পূৰ্ণ মোক্ষ/ভব বন্ধন নাশ) ৰ পৰা বঞ্চিত কৰি ৰাখিছে আৰু মানব জনম নষ্ট কৰি দিছে কিয়নো শ্ৰীমদ্ভাগবত গীতা অধ্যায় ১৬, শ্লোক নং ২৩-২৪ ৰ এইটো প্ৰমাণ আছে যি শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগ কৰি মনমুখী আচৰনেৰে পূজা কৰে তাৰ কোনো বাস্তৱিক লাভ নহয়। পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ পৰমেশ্বৰে চন ১৪০৩ ৰ পৰাই সৰ্ব শাস্ত্ৰ যুক্ত জ্ঞান নিজৰ অমৃত বাণীত (কবীৰ বাণী) বৰ্ণাইছিল। কিন্তু সেই অজ্ঞানী পণ্ডিত, গুৰু বিলাকে এই জ্ঞান ভকত সমাজৰ মাজলৈ প্ৰচাৰ হবলৈ দিয়া নাছিল, যিটো বৰ্তমানে স্পষ্ট হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা এইটো প্ৰমাণ হল যে কবীৰদেব (কবীৰ প্ৰভু) তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ ৰূপত স্ময় পমাত্মাই অৱতাৰ হৈ আহিছিল।

আদৰ্শীয় গৰীবদাস চাহেবজীৰ অমৃত বানীত

সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰমাণ

আদি (পাদবলী) ৰমেনী (সদ গ্ৰন্থ পৃষ্ঠা নং ৬৯০ ৰ পৰা ৬৯২ লৈ)

আদি ৰমেনী অদলী সাৰা। জা দিন হোতে ধুম্ভকাৰা।। ১।।

সৎপুৰুষ কিনহা প্ৰকাশ। হম হোতে তখত কবীৰ খাৱসা।। ২।।

মন মোহিনী সিজী মায়া। সৎপুৰুষ এক খয়াল বনয়া।। ৩।।

ধৰ্মৰায় সিজি দৰবানী। চৌষঠ জুগ তপ সেৱা ঠানী।। ৪।।

পুৰুষ পৃথিবী জাঁকু দিনাহী। ৰাজ কৰো দেবা আধিনী। ৫।

ব্ৰহ্মগু ইসি ৰাজ তুমহ দিনহা। মন কী ইচ্ছা সব যুগ লীনহা।। ৬।।

মায়া মুল ৰূপ এক ছাজ। মোহি লিয়ে জিনহু ধৰ্মৰাজ।। ৭।।

ধৰ্ম কা মন চঞ্চল চিত ধৰয়া। মন মায়া কা ৰূপ বিচাৰা।। ৮।।

চঞ্চল চেৰী চপল চিৰাগা। যা কে পৰসে সৰবস জাগা।। ৯।।

ধৰ্মৰায় কীয়া মন কা ভাগী। বিষয় বাসনা সঙ্গ সে জাগী।। ১০।।

আদি পুৰুষ অদলী অনৰাগী। ধৰ্মায় দিয়া দিল সে ত্যাগী।। ১১।।

পুৰুষ লোক সে দীয়া ধাহী। অগম দীপ সে চলি আয়ে ভাই।। ১২।।

সহজ দাস জিস দ্বীপ ৰহন্ত। কাৰন কোন কোন কুল পছ।। ১৩।।

ধৰ্মৰায় বোলে দৰবানী। সুনো সহজ দাস ব্ৰহ্মজ্ঞানী।। ১৪।।

চৌষঠ যুগ হম সেবা কিনহী। পুৰুষ পৃথিবী হম কুঁ দিনাহী।। ১৫।।

চঞ্চল ৰূপ ভয়া মন বৌৰা। মনমোহিনী ঠগিয়া ভৌৰা।। ১৬।।

সৎপুৰুষ কে না মন ভায়ে। পুৰুষ লোক সে হম চলি আঁয়ে।।১৭।।
 অগৰ দীপ সুনত বড়ভাগী। সহজ দাস মেটো মন পাগী।।১৮।।
 বোলে সহজ দাস দিল দানী। হম তো চাকৰ সত সহদানী।।১৯।।
 সৎপুৰুষ সে অৰজ গুজা। জব তুমহাৰা বিবান উতাৰ্কাঁ।।২০।।
 সহজ দাস কো কীয়া পিয়ানা। সত্যলোক লিয়া প্ৰাৰানা।।২১।।
 সৎপুৰুষ সাহিব বংগী। অবিগত অদলী অচল অভঙ্গী।।২২।।
 ধৰ্মায় তুমহাৰা দৰবানী। অগৰ দীপ চলি গয়ে প্ৰাণী।।২৩।।
 কৌন হুকুম কৰী অৰজ অবজা। কহাঁ পঠাওঁ উস ধৰ্মৰাজা।।২৪।।
 ভই অবাজ অদলী এক সাচা। বিষয় লোক জা তিনিউ বাচা।।২৫।।
 সহজ বিমান চলে অধিকাই। ছিন মে অগৰ দীপ চলি আই।।২৬।।
 হমতো অৰজ কৰি অনুৰাগী। তুমহ বিষয় লোক জাও বৰভাগী।।২৭।।
 ধৰ্মৰায় কে চলে বিমানা। মানসৰোবৰ আয়ে প্ৰানা।।২৮।।
 মান সৰোবৰ বহন না পায়ে। দৰৈ কবীৰা থানা লায়ে।।২৯।।
 বন্ধনাল কী বিষমী বাটী। তহাঁ কবীৰা ৰোকী ঘাটী।।৩০।।
 ইন পাটো মিলি জগত বন্ধানা। লাখ চৌৰাশী জীব সতানা।।৩১।।
 ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰ মায়া। ধৰ্ময় কা ৰাজ পঠায়া।।৩২।।
 ইহ খোখা পূৰ বুটী বাজী। ভিসতি বৈকুণ্ঠ দগাসী সাজী।।৩৩।।
 কৃত্ৰিম জীব ভুলানে ভাই। নিজ ঘৰ কী তো খবৰী না পাই।।৩৪।।
 সৰা লাখ উপজে নিত হংসা। এক লাখ বিনাশে নিত অংশা।।৩৫।।
 উৎপত্তি খপতি প্ৰলয় ফেৰি। হৰ্ষ শোক জৌৰা জম জেৰী।।৩৬।।
 পাঁচো তত্ব হ্যায় প্ৰলয় মাহী। সত্বগুণ ৰজগুণ তমগুণ ঝাঁই।।৩৭।।
 আটো অঙ্গ মিলি হ্যায় মায়া। পিণ্ড ব্ৰহ্মাণ্ড সকল ভৰমায়া।।৩৮।।
 এয়া মে সুৰতি শব্দ কী ডেৰী। পিণ্ড ব্ৰহ্ম লগী হ্যায় খেৰী।।৩৯।।
 শ্বসা পাৰস মন গহ ৰাখো। খোলহি কপাট অমীৰস চাখো।।৪০।।
 সূনাঁউ হংস শব্দ শুন দাসা। অগম দ্বীপ হ্যায় অগ হ্যায় বাসা।।৪১।।
 ভবসাগৰ জম দণ্ড জমানা। ধৰ্ম ৰায় কা হ্যায় তলবানা।।৪২।।
 পাঁচো উপৰ পদ কী নগৰী। বাট বিহঙ্গম বন্ধী ডগৰী।।৪৩।।
 হমৰা ধৰ্মৰায় সোঁ দাবা। ভবসাগৰ মে জীব ভৰমায়া।।৪৪।।
 হমতো কহে অগম কী বানী। জঁহা অবিগত অদলি আপ বিনানী।।৪৫।। ব
 ন্দী ছোড় হমাৰা নাম। অজৰ অমৰ হ্যায় অস্থিৰ ঠাঁম।।৪৬।।
 জুগন জুগন হম কহতে আয়ে। জম জৌৰা সে হংস ছুটায়ো।।৪৭।।
 যো কোই মানে শব্দ হমা। ভবসাগৰ নহী ভৰমে ধাৰা।।৪৮।।
 এয়া মে সুৰতি শব্দ কা লেখা। তন অন্দৰ মন কহো কিহী দেখা।।৪৯।।
 দাস গৰীৰ অগম কী বানী। খোজা হংসা শব্দ সহদানী।।৫০।।

ওপৰোক্ত অমৃতবাণীৰ ভাবাৰ্থ হল আদৰ্শীয় গৰীবদাস চাহেবে কৈছে যে প্ৰথমে ইয়াত মাথোন আন্ধাৰেই আন্ধাৰ আছিল তথা পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব সত্যলোকত সিংহাসনৰ ওপৰত অকলে বিৰাজমান হৈ আছিল। আমি তেওঁৰ সেবক আছিলো। পৰমাত্মাই জ্যোতি নিৰঞ্জনক (কাল/ব্ৰহ্ম) উৎপন্ন কৰিলে। আকৌ তেওঁৰ তপৰ ফলত ২১ ব্ৰহ্মাণ্ড প্ৰদান কৰিলে। পিছত আকৌ মায়া (প্ৰকৃতি) উৎপত্তি কৰিলে। যুৱতী দূৰ্গাৰ ৰূপত মোহিত হৈ জ্যোতি নিৰঞ্জে (ব্ৰহ্ম) দূৰ্গাক (প্ৰকৃতি) সতিত্ব সানি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কাল ব্ৰহ্মই কৃত কৰ্মৰ শাস্তি লভিলে। তেওঁক সত্যলোকৰ পৰা বহিস্কাৰ কৰি দিলে আৰু অভিশাপ। দিলে প্ৰতিদিনে ১ লাখ মানব শৰীৰ ধাৰী প্ৰাণীৰ সূক্ষ্ম শৰীৰৰ বিকাৰ ভক্ষন কৰিব লাগিব আৰু ১.২৫ লাখ উৎপন্ন কৰিব লাগিব। ইয়াত সকলো প্ৰাণী জন্ম-মৃত্যুৰ কষ্ট সহিব লাগিছে। যদি কোনোৱেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাস্তৱিক শব্দ (সত্যনাম জপ মন্ত্ৰ) মোৰ পৰাই পায় তাক কালৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্তি কৰি দিম। মুক্তি দাতা। মোৰ নাম। আদৰ্শীয় গৰীবদাসে নিজৰ গুৰু তথা কবীৰ পৰমাত্মাৰ আধাৰৰ ওপৰত কৈছে যে সঁচা মন্ত্ৰ অৰ্থাৎ সত্য নাম আৰু সাৰ শব্দ সংগ্ৰহ কৰি লোৱা, পূৰ্ণ মুক্তি পাব। নহলে ভণ্ড নাম দীক্ষা দিওঁতা সাধু মহন্তৰ মিঠা কথাত ভোল গৈ শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধন কৰি কালৰ (জ্যোতি নিৰঞ্জন/ব্ৰহ্ম) জালত বন্দী হৈ থাকিব। পিছত কষ্টৰ ওপৰত কষ্ট সহি থাকিব লাগিব।

॥ গৰীবদাস জী মহাৰাজৰ বানী ॥

(সদ গ্ৰন্থ চাহেব পৃষ্ঠ নং ৬৯০ পৰা)

মায়া আদি নিৰঞ্জন ভাই, অপনে জায়ে আপৈ খাই।

ব্ৰহ্মা বিষু মহেশ্বৰ চেলা, ওঁ সোহম কা হ্যায় খেলা।

শিখৰ সুন মে ধৰ্ম অন্যায়া, জিন শক্তি ডায়ন মহল পঠাই।

লাখ গ্ৰাস নিত উঠ দূতী, মায়া আদি তখত কী কুতী।।

সৱা লাখ ঘড়িয়ে নিত ভাঁড়ে, হংসা উৎপত্তি প্ৰলয় ডাঁড়ে।

এ তিনো চেলা বটপাৰী, সিজে পুৰু সিজী নাৰী।।

খোকা পুৰ মে জীব ভূলায়ে, স্বপনা বহিস্ত বৈকুণ্ঠ বনায়ে।।

এও হৰহট কা কুৱা লৈ, এয়া গলবন্ধা হ্যায় সব কোই।

কীড়ী কুঞ্জৰ অউৰ অবতাৰা, হৰহট ডোৰী বন্ধে কই বাৰা।।

অৰব অলীল ইন্দ্ৰ হ্যায় ভাই, হৰহট ডোৰী বন্ধে সব আই।।

শেষ মহেশ্ব গনেশ্বৰ তাহি, হৰহট ডোৰী বন্ধে সব আই।।

শুক্ৰাদিক, ব্ৰহ্মাদিক দেবা, হৰহট ডোৰী বন্ধে সব খে।।

কেটীক কৰতা ফিতা দেখয়া, হৰহট ডোৰী কঁছ সুন লেখা।।

চতুৰ্ভুজী ভগৱান কহাৱৈ, হৰহট ডোৰী বন্ধে সব আঁওবে।।

এওঁ হ্যায় খোখাপুৰ কা কুৱা, এয়া মে পৰা সো নিশ্চয় মুবা।।

জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল/ব্ৰহ্ম)ৰ বশ হৈ এই তিনিও দেবতা (ৰজগুণব্ৰহ্মা, সত্ৰুগুণ - বিষু, তমগুণ-শিব) নিজৰ মহিমা দেখুৱাই জীবক স্বৰ্গ, নৰক আৰু ভব সাগৰত (চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমন) ঘূৰাই থাকে। জ্যোতি নিৰঞ্জে। নিজৰ মায়াৰ দ্বাৰা সাপৰ দৰে জীবক উৎপন্ন কৰে

পিছত আকৌ মাৰে। যিদৰে সাপে কুণ্ডলী সাজি কণীবোৰ নিজৰ ফনাৰে খোট মাৰে যাতে কণী ফাটি যায়। তাৰ পৰা পোৱালী ওলায় তাক খায় পেলায়। ফনাৰে খোট দিবৰ সময়ত কিছুমান কণী ফাটি যায় কিয়নো সাপিনীয়ে বহুত কণী দিয়ে। যি কণী ফাটি পোৱালী ওলায় যদি সেই সাপৰ পোৱালী কুণ্ডলীৰ ভিতৰৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাব পাৰে সিটো বাচি যায় নহলে কুণ্ডলীৰ ভিতৰত থাকিলে তাক খাবলৈ নাপাহৰে। যিমান সাপৰ পোৱালী কুণ্ডলীৰ ভিতৰত থাকিব সকলোকে খায় শেষ কৰিব।

মায়া কালী নাগিনী, অপনে জায়ে খাত, কুণ্ডলী মে ছোড়ে হী, সো বাতো কী বাত।

এইটোৱে কাল (ব্ৰহ্ম/জ্যোতি নিৰঞ্জন)ৰ মায়া জাল। নিৰঞ্জন (ব্ৰহ্ম)ৰ ভক্তি কোনো গুৰুৰ পৰা নাম দীক্ষা মন্ত্ৰ লৈ কৰিব তেতিয়া এই নিৰঞ্জনৰ কুণ্ডলী (২১ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত আবদ্ধ হৈ থাকিব লাগিব। স্বয়ং ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ, আদি মায়া জগদাত্ৰী (প্ৰকৃতি) আৰু নিৰঞ্জনৰ কুণ্ডলীৰ ভিতৰত আবদ্ধ। তেওঁলোকে অৱতাৰ ধাৰণ কৰি আহে আৰু জন্ম-মৃত্যুৰ চকৰ চעד কৰিব নোৱাৰে। এই বাবে বিচাৰ কৰক সোহম জপ যি মন্ত্ৰ শ্ৰব, প্ৰহাদ আৰু শুকদেব ঋষিয়ে জপিছিল তেওঁলোকেও পূৰ্ণ মুক্তি পোৱা নাই। কিয়নো শ্ৰী বিষ্ণু পুৰাণৰ প্ৰথম অংশৰ অধ্যায় নং ১২, পৃষ্ঠা নং ৫১ ৰ শ্লোক নং ৯৩ লিখা আছে যে শ্ৰব মাথোন এক কল্প অৰ্থাৎ হেজাৰ চতুৰ্ভুজ লৈ মুক্ত। এই কাৰণে তেওঁ কাল লোকতে থাকিলে তথা ওঁ নমঃ ভগবতে বাসুদেবায় মন্ত্ৰ জপ কৰা ভকতেও কৃষ্ণ লৈ হে ভক্তি কৰি আছে। সিবিলাকেও চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমনৰ বন্ধনৰ পৰাও এৰা পাব নোৱাৰে। এইটো পৰম পুজনীয় কবীৰ দেব পৰমাত্মা তথা আদৰ্শনীয় গৰীবাদাস চাহেবৰ বাণীত প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ দিছে :-

অনন্ত কোটা অবতাৰ হয়, মায়া কে গোবিন্দ। কৰ্তা হো হো অবতৰে, বছৰ পড়ে জগ ফল।।

সৎপুৰুষ কবীৰ পৰমাত্মাৰ ভক্তিৰ দ্বাৰাই জীবাই মুক্তি পাব পাৰিব। যেতিয়ালৈকে জীব সৎলোকলৈ উভতি নাযায় তেতিয়ালৈ কাল লোকত এনেদৰে কৰ্ম কৰি থাকিব লাগিব আৰু নাম আৰু দান ধৰ্মৰ ফল ৰূপ পুন্যৰ বলত স্বৰ্গৰূপী হোটেলত সমাপ্ত কৰি আকৌ উভতি কৰ্ম আধাৰত চৌৰাশী লাখ প্ৰকাৰৰ প্ৰাণীৰ শৰীৰত কষ্ট সহ্য কৰি কাল (ব্ৰহ্ম) লোকত ভ্ৰমিব লাগিব। মায়াৰ (দুৰ্গাৰ) পৰা উৎপন্ন হোৱা কোটি গোবিন্দ (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰ)। আদিৰ মৃত্যু হৈছে। সিবিলাক ভগবানৰ অৱতাৰ হৈ আহিছিল। পিছত কৰ্ম। বন্ধনত বন্দী হৈ কৰ্মৰ ফল ভোগ কৰি চৌৰাশী লাখ যোনীলৈ গুচি গৈছিল। যেনেকুৱা ভগবান বিষ্ণুৰ এবাৰ দেৱৰ্ষি নাৰদৰ অভিশাপ লাগিছিল। তেখেতে (বিষ্ণু) শ্ৰী ৰামচন্দ্ৰৰ ৰূপত অযোধ্যা লৈ আহিল। আকৌ শ্ৰী ৰামচন্দ্ৰৰ ৰূপতে বালীক বধ কৰিলে। তাৰ কৰ্ম দণ্ড ভুগিবৰ বাবে শ্ৰীকৃষ্ণৰ ৰূপত জন্ম ললে। আকৌ পূৰ্বতে নিধন হোৱা বালীৰ আত্মা চিকাৰী ব্যাধ্য হৈ জন্ম নিজৰ প্ৰতিশোধ ললে। শ্ৰীকৃষ্ণৰ ভৰিত বিষাক্ত তীৰ মাৰি বধ কৰিলে। মহাৰাজ গৰীবাদাসে নিজৰ বাণীত কৈছে যে--

ব্ৰহ্মা বিষ্ণু মহেশ্বৰ মায়া, অউৰ ধৰ্মৰায় কহিয়ে।

ইন পাটো মিল পৰপঞ্চ বনায়, বানী হস্তৰী লহিয়ে।।

ইন পাটো মিল জীব অটকাৰে, জুগন-জুগন হম আন ছুটাৰে।

বন্দী ছোড় হমাৰা নাম, অজৰ অমৰ হয় অস্থিৰ ঠাম।।

পীৰ পেগম্বৰ কুতুব অউলীয়া, সুৰ নৰ মুনিজন জ্ঞানী।

এতা কো তো বাহ না পায়, জম কে বন্ধে প্ৰাণী।।

ধৰ্মৰায় কে ধুম-ধামী, জম পৰ জঙ্গ চলাঁ।

জোৰা কো তো জান ন দুঙ্গা, বান্ধ অদল ঘৰ লাম্ব।

কাল অকাল দোহ কো মোসু, মহাকাল শিৰ মুডু।

ম্যায় তো তখত হজুৰী হুকুমী, চোৰ খোজ কুঁ চুটু।।

মুলা মায়া মগ মেঁ বৈঠী, হংসা চুন-চুন খাই।

জ্যোতী স্বৰূপী ভয়া নিৰঞ্জন, ম্যায় হী কৰ্ণা ভাই।।

সহংস অঠাশী দ্বীপ মুনীশ্বৰ, বন্ধে মুলা ডোৰী।।

এত্ৰা মেঁ জম কা তলবানা, চলিয়ে পুৰুষ কীশোৰী।।

মুলা কা তো মাথা দাঁগু, সতকী মোহৰ কৰঙ্গা

পুৰুষ দ্বীপ কো হংস চলাঁ, দৰা ন কেন দুঙ্গা।।

হম তো বন্দী ছোড় কহাবাঁ, ধৰ্ময় হ্যায় চকবে।।

সংলোক কী সকল সুনাঁরা, বানী হমৰী অখৰৈ।।

নৌ লখ পটটন উপৰ খেলু, সাহদৰে কুঁ ৰোকুঁ ।

দ্বাদশ কোটা কটক সব কাঁটু, হংস পঠাৰ্ড মোখু ।

চৌদহ ভূবন গমন হ্যায় মেৰা, জল থল মে সৰবঙ্গী।

খালিক খলক খলক মে খালিক, অবিগত অচল অভঙ্গী।।

অগৰ অলীল চফ্ৰ হ্যায় মেৰা, জিত সে হম চল আয়ে।

পাটো পৰ প্ৰবানা মেৰা, বন্দি ছুটাবন ধায়ে।।

জহাঁ ওক্লৰ নিৰঞ্জন নাঁহী, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু বেদ নহাঁ জাঁহী।

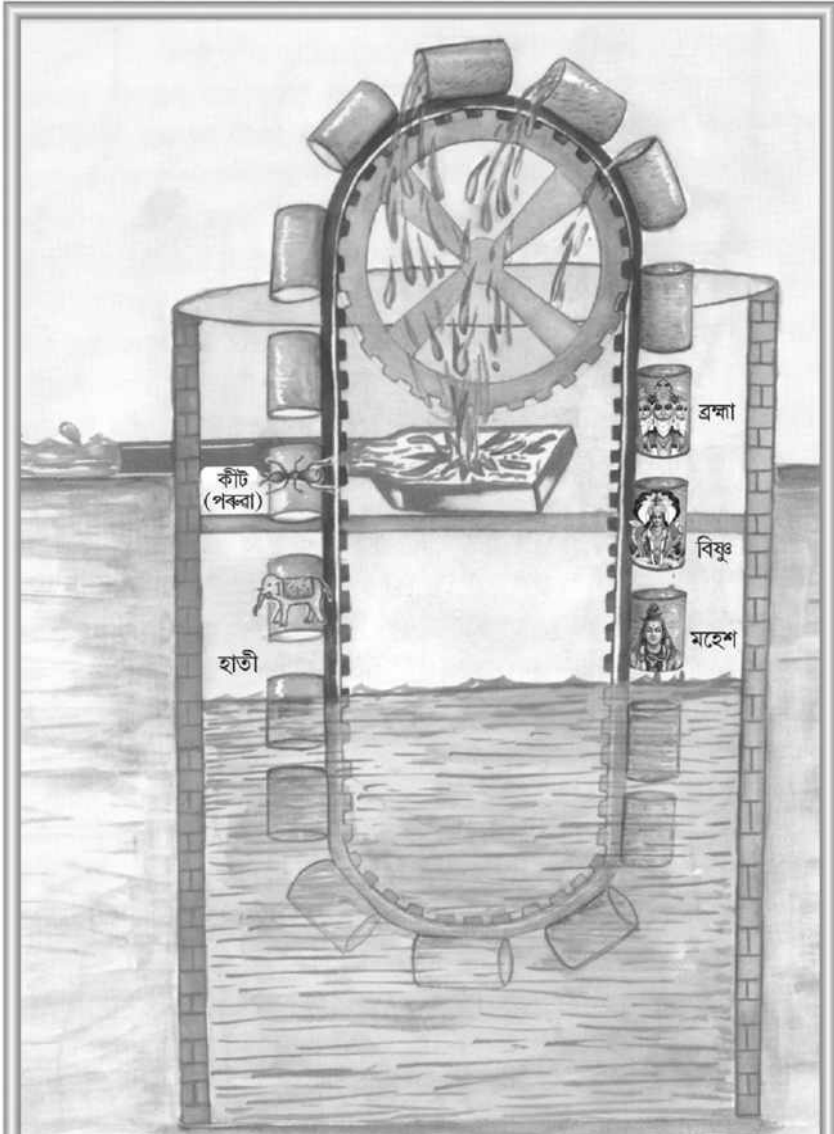
জহাঁ কৰতা হাঁ জান ভগবানা, কায় মায়া পিণ্ড না প্ৰানা।।

পাঁচ তত্ৰ তিনি গুন নাহাঁ, জোৰা কাল দ্বীপ নহী জাঁহী।

অমৰ কৰুঁ সংলোক পঠাওঁ, তাঁতে বন্দী ছোড় কঁহাউ।।

কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীৰদেব)ৰ মহিমা বৰ্নাই আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজে কৈছে যে আমাৰ প্ৰভু কবীৰ (কবীৰদেব) হল জীবৰ মুক্তিদাতা। মুক্তিদাতাৰ ভাৰ্থ হল কাল ব্ৰহ্মৰ কাৰাগাৰৰ পৰা মোকোলাই দিয়া, কাল-ব্ৰহ্মৰ একেশ ব্ৰহ্মাণ্ডত সকলো প্ৰাণী পাপৰ কাৰণে জালত বন্দী হৈছে। পূৰ্ণ পৰমাত্মাই (কবীৰদেব) একমাত্ৰ পাপক বিনাশ কৰে। পাপৰ বিনাশ ব্ৰহ্ম, পৰব্ৰহ্ম, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু মহেশ্বৰেও কৰিব নোৱাৰে। যেনে কৰ্ম-তেনে ফল দিব পাৰে। এইবাবে যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৫, মন্ত্ৰ ৩২ স্পষ্টকৈ লিখা আছে “কবিৰঙ্গাৰিৰসি” কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ পাপৰ শত্ৰু “বহ্মাৰিৰসি” বহ্মনৰ শত্ৰু অৰ্থাৎ জীবৰ মুক্তিদাতা।

এই পাঁচো দেবতা, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিব, দুৰ্গা আৰু ব্ৰহ্ম (ধৰ্মৰাজ) সকলোৰে ওপৰত সংপুৰুষ পৰমাত্মা কবীৰদেব। সংলোকৰ মালিক পৰব্ৰহ্ম, ব্ৰহ্মা, আদিমায়া দুৰ্গা, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু মহেশ্বৰ আদি সকলো বিনাশী পৰমাত্মা। মহাপ্ৰলয়ৰ সময়ত এই সকলো তথা ইবিলাকৰ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৈতে সমাণ্ড হয়। সাধাৰণ জীৱতকৈ এওঁলোকৰ আয়ুস কেবা হাজাৰ গুণ বেচি।



ইয়হ হৰহট কা কুৰা লোই, ইয়া গল বন্ধা হ্যা সব কোই।
কীড়ী কুঞ্জৰ আওৰ অৱতাৰা, হৰহট ডোৰী বন্ধে কোই বাৰা।।

কাল লোকত জন্ম-মৃত্যু ৰূপী চক্ৰ।

কিন্তু যি সময় নিৰ্ধাৰন কৰা আছে সিটো এদিন অৱশ্যই পূৰ্ণ হ'ব। আদৰ্শীয় গৰীবদাসৰ বাণীত আছে -

শিৱ ব্ৰহ্মা কা ৰাজ, ইন্দ্ৰ গিনতী কঁহা, চাৰ মুক্তি বৈকুণ্ঠ সমৰা, য়েতা লমহা।।

শংখ জুগন কী জুনী, উম্ৰ বৰ ধাৰিয়া। জা জননী কুৰ্বান, সু কাগজ পাৰিয়া।

য়েতী উম্ৰ বুলন্দ মৰেগা অন্তৰে। সৎগুৰু লগে ন কান, ন ভেঁটে সন্ত ৰে।।

সিহঁতৰ যিমানেই লাখ যুগৰ দৰে দীৰ্ঘ আয়ুস নহওক কিয় ? এদিন নিশ্চয় সমাপ্ত হবই। যদি সৎপুৰুষ কবীৰ পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা প্ৰেৰিত অৱতাৰিত মহাপুৰুষ পূৰ্ণ সন্তই (সদগুৰু ৰূপ) তিনি নামৰ মন্ত্ৰ (যি এক গুঁম + তত + সত সাংকেতিক) উপদেশ দিয়ে তথা যাৰ পূৰ্ণ গুৰুৰ দ্বাৰা উপদেশ দান কৰাৰ আদেশ আছে, তেওঁৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ ভক্তি সাধনৰ পুণ্য অৰ্জন কৰিব পাৰিলে তেতিয়া আমি সংলোকৰ অধিকাৰী হংস (জ্ঞানী আত্মা) হ'ব পাৰিম। সত্য সাধনা নহলে দীৰ্ঘ আয়ুসৰ কোনো কাম নাই কিয়নো নিৰঞ্জনৰ লোকত জন্ম মৃত্যু বাদেও দুঃখৰ উপৰি দুঃখ।

কবীৰ, জীৱনা তো খোড়া হী ভলা, যো সৎ সুমিৰন হোয়।

লাখ বৰষ কা জীৱনা, লেখে ধৰে না কোয়।।।

কবীৰদেৱে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) নিজৰ (পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ) স্বয়ং খবৰ জনায় যে এইবোৰ পৰমাত্মাৰ ওপৰত অসংখ্য বাহু থকা সৎপুৰুষ পৰমাত্মা আছে যি সত্যলোক (সচ্চাণ্ড, সত্য ধাম)ত বিৰাজমান হৈ আছে আৰু তেওঁৰ অন্তৰ্গত সৰ্বলোক ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ ২১ ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু তিনি পুত্ৰ ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ লোক তথা পৰব্ৰহ্মৰ সাত শংখ ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু আন সকলো ব্ৰহ্মাণ্ডৰ অধীন হৈ থাকে। সত্যলোক সংনাম-সাৰনাম জাপৰ দ্বাৰা পোৱা যায় যি পূৰ্ণ গুৰুৰ পৰা পাব পাৰি। সত্যলোক (সচ্চাণ্ড)লৈ যি আত্মা গুচি যায় তেওঁৰ আকৌ পুনৰ জন্ম নহয়। সৎপুৰুষ (পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম) কবীৰদেৱ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) অন্য লোকত স্বয়ং ভিন ভিন নামত বিৰাজ হৈ থাকে। যেনে অলখলোকত অলখ পুৰুষ, আগমলোকত আগমপুৰুষ, অনামীলোকত অনামী পুৰুষৰ ৰূপত বিৰাজমান হৈ থাকে। এইবোৰ উপমাত্মক নাম, কিন্তু সেই পূৰ্ণ পুৰুষৰ বাস্তৱিক নাম হল কবীৰদেৱ, কবীৰ পৰমেশ্বৰ (ভাষা ভিন্ন হৈ কবীৰ চাহেব)।

আদৰ্শীয় নানক চাহেবৰ বাণীত সৃষ্টি ৰচনাৰ সংকেত

শ্ৰীনানক চাহেব জীৰ অমৃত বানী, মহলা- ১, ৰাগ বিলাবলু, অংশ -১ (গুৰু গ্ৰন্থ পৃষ্ঠা নং ৮৩৯)

আপে সচু কীয়া কৰ যোড়ী। অণ্ডজ ফোড়ি জোড়ি বিছোড়ী।।

ধৰতী আকাশ কীয়ে বৈষন কউথাউ। ৰাতি দিনন্তু কীয়ে ভউ ভাউ।।

জিন কীয়ে কৰি বেখনহাৰা। (৩)

ত্ৰিতোৱা ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-মহেশা। দেবী দেৱ উপায় ওয়সা।।(৪)

পউন পানী অগ্নী বিসৰাউ। তাহী নিৰঞ্জন সাচো নাউ।।

তিসু মহি মনুয়া বহিয়া লিৰ লাই। প্ৰনবতি নানকু কালু ন খাই।। (১০)

ওপৰোক্ত অমৃত বাণীৰ ভাবাৰ্থ হৈছে সংপৰমাত্মা (সংপুৰুষ কবীৰদেব) ই স্বয়ং নিজ হাতেৰে সকলো সৃষ্টি ৰচনা কৰিলে। তেওঁৰেই কণী সাজি ফুটালে আৰু তাৰ পৰা জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ উৎপত্তি হ'ল। সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাই সকলো প্ৰাণীৰ বসবাস কৰিবৰ কাৰণে পৃথিবী, আকাশ, বায়ু, পানী, অগ্নি আদি পাঁচ তত্ত্ব সৃজিলে। নিজৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ নিজেই সাক্ষী। আন কোনোৱে ইয়াৰ শুদ্ধ বাতৰি দিব নোৱাৰে। পিছত কণী ফাটি ওলোৱা জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ পিছত ত্ৰিদেব - শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু তথা শিৱৰ উৎপত্তি হ'ল আৰু আন সৰু-সুৰা দেৱী দেৱতা আৰু অগনন জীৱৰ উৎপত্তি হ'ল। তাৰ পিছত অন্য দেৱতাৰ জীৱন চৰিত্ৰ আৰু আন আন খৃষি-মুনিৰ অনুভৱৰ আধাৰত ছয় শাস্ত্ৰ গুঠৰ পুৰাণৰ উদ্ভৱ হ'ল। পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ সত্য নামৰ সাধনা একান্ত মনেৰে কৰি তথা গুৰু মৰ্য্যাদা পূৰ্ণ জীৱন যাপন কৰিলে, শ্ৰীমানক দেৱে কয় যে সেই ভক্তাত্মক কাল ব্ৰহ্মই ভক্ষন কৰিব নোৱাৰে।

ৰাগ মাৰু (অংশ) অমৃত বাণী মহলা ১ (গুৰু গ্ৰন্থ পৃষ্ঠা - ১০৩৭)

শুনহ ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশু উপায়। শুনে বৰতে জুগ সবায়।।

ইসু পদ বিচাৰে সো জনু পুৰা। তিস মিলিয়ে ভ্ৰমু চুকাইদা।। (৩)

সাম বেদ, ঋগু, জুজুৰু, অথৰ বনু। ব্ৰহমে মুখ মাইয়া হ্যায় ত্ৰৈগুণ।।

তা কি কিমত কহি ন সঁকৈ। কো তিউ বোলে জিউ বলাইদা।। (৯)

ওপৰোক্ত অমৃত বাণীৰ সাৰাংশ হ'ল যি সাধু সন্তই পূৰ্ণপৰমাত্মাই কৰা সৃষ্টি শুনাব পাৰে আৰু কব যে কণীটো দুই ভাগ হৈ কি ওলালে, যিয়ে আকৌ ব্ৰহ্মলোক শূন্য স্থানত অৰ্থাৎ গুপ্ত স্থানত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱক উৎপত্তি কৰিলে। আৰু সেইজন পৰমাত্মা কোন ? যিয়ে ব্ৰহ্মৰ (কাল) মুখৰ পৰা চাৰি বেদ (পবিত্ৰ ঋকবেদ, যজুৰ্বেদ, সামবেদ, অথৰ্ববেদক উচ্চাৰণ কৰোৱালে, সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাই যেনেকৈ বিচাৰে তেনেকুৱাই প্ৰত্যেক প্ৰাণীক কৰাব পাৰে। এই সকলো জ্ঞান বিতংকৈ প্ৰকাশ কৰিব পৰা সাধু-সন্ত ৰ সন্ধান পালে তেওঁৰ ওচৰলৈ যাওক আৰু যি সকলো শংকা পূৰ্ণ নিৰাৰণ কৰিব পাৰে তেওঁৰেই পূৰ্ণ গুৰু বা তত্ত্বদৰ্শী গুৰু। শ্ৰীগুৰু গ্ৰন্থ চাহেব পৃষ্ঠা নং ৯২৯ অমৃত বাণী শ্ৰীমানক চাহেবৰ ৰাগ ৰামকলী মহলা ১ দখনী ওওঁকাৰ - ওওঁকাৰিব্ৰহ্মা উৎপত্তি।ওওঁকাৰু কিয়া জিনি চিত।ওওঁকাৰি সৈল জুগ ভয়ে।ওওঁকাৰি বেদনিময়ে।ওওঁকাৰি হ্ৰদি উৰে। ওওঁকাৰি গুৰুমুখি তৰে। ওনম অক্ষৰ সুনহ বিচাৰু। ওনম অখৰু ত্ৰিভূৱন সাৰু।

ওপৰোৰক্ত অমৃতবাণীত শ্ৰীমানক দেৱে কৈছে যে ওঁকাৰ অৰ্থাৎ জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল/ব্ৰহ্মা)ৰ পৰা শ্ৰীব্ৰহ্মা দেৱৰ উৎপত্তি হ'ল। কেইবা যুগলৈ আনন্দ থকাৰ পিছত ব্ৰহ্মই বেদৰ সৃষ্টি কৰিলে যিটো পিছত ব্ৰহ্মাদেৱক প্ৰাপ্ত হ'ল।

তিনিও লোকত মাথোন এক ওম মন্ত্ৰেৰে বাস্তৱত জাপ কৰিব লাগে। এই শব্দক পূৰ্ণ সন্ত বা পূৰ্ণ গুৰুৰ পৰা উপদেশ লৈ অৰ্থাৎ গুৰু ধাৰণ কৰি জাপ কৰিলেহে উদ্ধাৰ হয়।

বিশেষ :- শ্ৰীমানক দেৱে তিনি মন্ত্ৰ (ওম + তত্ + সত্) ৰ স্থানে স্থানে বহস্যাত্মক বিৱৰণ দিছে। তাক কেৱল পূৰ্ণ সন্তই (পূৰ্ণ সদগুৰু/তত্ত্বদৰ্শী গুৰু) বুজিব পাৰে আৰু তিনিও মন্ত্ৰক উপদেশী (নাম দীক্ষা লোৱা) ভকতক বুজাব পাৰে। (পৃষ্ঠা - ১০৩৮)

উত্তম সতীশুৰু পুৰুষ নিৰালে, সবদি ৰতে হৰি ৰস মতৰালে,
বিধি বুধি, সিধি, গিয়ান শুৰু তে পাইয়ে, পুৰে ভাগ মিলাইদা। (১৫)

সতিশুৰু তে পায়ে বীচাৰা, সুন সমাধি সচে ঘৰবাৰা।

নানক নিৰমল নাদু সবদ ধুনি, সচু ৰামৈ নামি সমাইদা (১৭)।। ১৫।।১৭।।

ওপৰোক্ত অমৃত বাণীৰ ভাবার্থ হ'ল যে বাস্তৱিক জ্ঞান দিওঁতা সদগুৰু সৰ্বোত্তম, তেওঁ কেৱল নামহে জাপ কৰে অন্য কোনো হঠযোগ সাধনাৰ উপদেশ নিদিয়ে। যদি আপোনাৰ ধন, সম্পদ, পদ, বুদ্ধি, অথবা ভক্তি বা শক্তি লাগে তেন্তে সেই ভক্তি মাৰ্গৰ জ্ঞান পূৰ্ণ গুৰুৱে প্ৰদান কৰিব এনেকুৱা পূৰ্ণ গুৰু বহু ভাগৰ বলতহে প্ৰাপ্ত হয়। সেই পূৰ্ণ গুৰুৱে কৈ দিব যে শূন্য (আকাশ)ত নিজৰ বাস্তৱিক ঘৰ (সত্যলোক) পৰমেশ্বৰে সাজি ৰাখিছে।

তাত এক বাস্তৱিক সাৰ নামৰ ধ্বনি চলি থাকে। সেই আনন্দত অবিনাশী পৰমেশ্বৰৰ সাৰ শব্দৰ সহায়ত প্ৰবেশ কৰিব পাৰি অৰ্থাৎ সেই বাস্তৱিক সুখদায়ক স্থানত বাস কৰিব পাৰি অন্য নাম অপূৰ্ণ গুৰুৰ দ্বাৰা নহয়।

আংশিক অমৃতবাণী মহলা পহলা (শ্ৰী গু. গ্ৰ. পৃ ৩৫৯-৩৬০)।

শিব নগৰী মহী আসনি বৈসউ কলপ ত্যাগী বান্দ। (১)

সিঁড়ী সব সদা ধুনি সোহৈ অহিনিসি পুৰে নাঁদ। (২)।

হৰি কিৰতি বহ ৰাসি হমাৰি গুৰু মূখ পছ অতীত। (৩)

সগলী জেতি হমাৰি সঁমিয়া নানা বৰণ অনেক।।

কহ নানক শুনি ভৰথৰি যোগী পৰব্ৰহ্ম লিৰ একম।(৪)

ওপৰোক্ত অমৃত বাণীৰ ভাবার্থ হ'ল শ্ৰী নানকদেবে কৈছে হে ষোড়শ যোগী আপোনাৰ সাধনা ভগৱান শিৱক লৈ হে, তাৰ দ্বাৰা আপোনাৰ শিৱ লোকত স্থান প্ৰাপ্ত হৈছে আৰু শৰীৰৰ পৰা যি শিঙ্গী শব্দ আদি হৈছে সেইটো এই পদুম চক্ৰৰ তথা দূৰ দৰ্শনৰ দৰে প্ৰত্যেক দেবলোকৰ পৰা আহি শৰীৰৰ ভিতৰত শুনি পোৱা যায়।

মই এক পৰমাত্মা পৰম ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ সকলোৰে ওপৰত যি পূৰ্ণ পৰমাত্মা তেওঁকে স্মৰণ কৰি থাকো।।

মই ওপৰে ওপৰে নেদেখুৱাওঁ (সাধুবেশ ধৰা)। মই সকলো প্ৰাণীক এক পৰমাত্মাৰ সন্তান বুলি বুজো। সকলোৱে তেওঁৰে কৃপাত গতিশীল হৈ আছে। আমাৰ মুদ্ৰাতো সংনাম জাপ পূৰ্ণ গুৰুৰ পৰা লৈহে কৰিব লাগে। ক্ষমাই। আমাৰ বেশভূষা। মইতো পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ উপাসক আৰু পূৰ্ণ সদগুৰুৰ ভক্তি মাৰ্গ ইয়াতকৈ ভিন্ন।

অমৃত বাণী ৰাগ আসা মহলা- ১ (শ্ৰী গু, গ্ৰ, সা, প ৪২০)

।। আসা মহলা।। জিনি নামু বিসাৰিয়া দুজৈ ভৰমি বুলাই। মুলু ছোড়ি ডালি লগে কিয়া পাবহি ছাই।। ১।। সাহিবু মেৰা একু হ্যায় অৰৰু নাহি ভাই। কিৰপা তে সুখু পাইয়া সাঁচে পৰ থাই।। ২।।

গুৰু কি সেৱা সো কৰে জিসু আপি কৰায়ে। নানক সিৰু দে ছুটিয়ে দৰগহ পতি পায়ে।।

৮।।১৮।।

ভাবার্থ :- নানক দেবে কৈছে যে যি পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাস্তৱিক নাম পাহৰি অন্য ভগৱানৰ নাম জাপি ভ্ৰম হৈ আছে সিবিলাকে এনে কৰি আছে যে মূল (পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ দেবে)ক এৰি ডালৰ (তিনি গুণৰ যেনে - ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সংগুণ বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ) পূজা কৰি আছে। সেইটো সাধনাৰে কোনো লাভ নহব অৰ্থাৎ গছ শুকাই গলে ছায়াতে বহিবলৈ নাপাব। ভাবার্থ হল শাস্ত্ৰ বিধি ৰহিত সাধনা, সুফল পোৱাৰ ব্যৰ্থ প্ৰচেষ্টা। ইয়াৰ পৰা কোনো লাভ নাই। ইয়াৰ প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৬, শ্লোক ২৩-২৪ ৰ ভিতৰত আছে। সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাক পাবৰ বাবে মনমুখী সাধনা ত্যাগ কৰি পূৰ্ণ গুৰুৰ ওচৰত আত্ম সমৰ্পন কৰি সংনাম জপৰ দ্বাৰাই মোক্ষ সম্ভৱ হ'ব। নহলে মৃত্যুৰ পিছত নৰক অৱশ্যস্ত্যবী।

(শ্ৰী গুৰু গ্ৰন্থ চাহেব পৃষ্ঠা নং ৮৪৩-৮৪৪)

।। বিলাবলু মহলা।।। মায় মন চাহ ঘনা সাঁচি বিগাসি ৰাম। মোহি প্ৰেম পিৰে প্ৰভু অবিনাশী ৰাম।। অবিগত হৰি নাথু নাথহ তিসৈ ভাৱৈ সো থিয়ে। কিৰপালু সদা দইয়ালু দাতা জীয়া অনন্দৰি তু জীয়ে। ম্যায় আৰ্থাৎ তেৰা তু খসমু মেৰা ম্যায় তানু তকীয়া তেৰও। সাচী সুচা সদা নানক গুৰ সবদি ৰাগৰু নিবেৰউ।। ৪।। ২।।

ভাবার্থ :- শ্ৰী নানক দেবে কৈছে যে অবিনাশী পূৰ্ণ পৰমাত্মা নাথৰ নাথ অৰ্থাৎ দেৱতাৰ দেব (সকলো প্ৰভুৰ যেনে - ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰ, তথা ব্ৰহ্ম, পৰব্ৰহ্মৰ ওপৰতো নাথ অৰ্থাৎ স্বামী, মালীক, সৰ্বেশ্বৰ পৰম পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেব, কবীৰ পৰমাত্মা) মই সংনাম হৃদয়ত গাঁথি লৈছোঁ। হে পৰমাত্মা সকলো প্ৰাণীৰ জীৱনৰ আধাৰ আপুনিয়ে। মই আপোনাৰ আশ্ৰিত আপুনি মোৰ মালিক। আপুনিয়ে গুৰু ৰূপত আহি সত্য ভক্তিব নিৰ্ণায়ক জ্ঞান দি সকলো শংখয় দূৰ কৰিছে অৰ্থাৎ শংকাৰ সমিধান দিছে।

(শ্ৰী গুৰু গ্ৰন্থ চাহেব পৃষ্ঠা নং ৭২১ ৰাগ তিলঙ্গ মহলা ১)

য়ক অৰ্জ গুফতম্ পেশ তো দৰ কুন কৰতাৰ।।

হককা কবীৰ কৰীম তু বেঅৰ পৰবৰদিগাৰ।।

নানক বুগেয়েদ জন তুৰা তেৰে চাঁকৰা পাখাক।

ওপৰোক্ত অমৃত বাণীত স্পষ্ট কৰি দিছে যে (হককা কবীৰ) (ন্যায়ৱান কবী) আপুনি সংকবীৰ (কুন কৰতাৰ সৃষ্টিকৰ্তা) বা শক্তিব সৃজন কৰোঁতা শব্দ স্বৰূপী প্ৰভু অৰ্থাৎ সৰ্ব সৃষ্টিব সৃজন হাৰ আপুনি নিগুণী, নিৰ্বিকাৰ (পৰবৰদিগাৰ) সকলোৰে পালন কৰ্তা দয়ালু প্ৰভু, মই আপোনাৰ দাসৰো দাস।

(শ্ৰী গুৰুগ্ৰন্থ সাহিব পৃষ্ঠা নং ২৪ ৰাগ সিৰি মহলা ১)

তেৰা এক নাম তাৰে সংসাৰ, ম্যায় এহা আস এহো আধাৰ,

নানক নীচ কহৈ বিচাৰ, ধানক ৰূপ ৰহা কৰতাৰ।।

ওপৰোক্ত বাণীত প্ৰমাণ দিছে যে যিয়ে কাশীত শিপিনী (যি কাপোৰ বনায়) সেইজন কুলৰ মালীক। অতি অধীন হৈ নানক দেবে কৈ আছে যে মই সঁচা কৈছো এই শিপিনী অৰ্থাৎ কবীৰ তাঁতীয়েই পূৰ্ণ পৰম ব্ৰহ্ম (সংপুৰুষ)।

বিশেষ :- ওপৰোক্ত প্ৰমাণৰ দ্বাৰা সাংকেতিক জ্ঞান প্ৰমাণ হ'ল যে সৃষ্টি ৰচনা কেনেকৈ হৈছে? এতিয়া বাক পূৰ্ণ পৰমাত্মাক পাব লাগে। এইটো পূৰ্ণ গুৰুৰ পৰা নাম দীক্ষা

লৈ উপদেশী হলেহে সম্ভৱ হ'ব।

অন্য সাধু সন্তৰ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰচনাৰ দস্ত কথা (কাল্পনিক কথা)

অন্য সাধু সন্তৰ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰচনাৰ যি জ্ঞান বৰ্ণনাইছে সেইয়া কেনেকুৱা ? অনুগ্রহ কৰি নিম্ন বৰ্ণনা পঢ়ক - সৃষ্টি ৰচনাৰ বিষয়ে ৰাধা স্বামী পছৰ সন্ত আৰু ধন-ধন সতগুৰু পছৰ সাধু সকলৰ বিচাৰ :

পৱিত্ৰ পুস্তক জীৱন চৰিত্ৰ পৰম সাধু বাবা জয়মল সিংহ জী মহাৰাজ পৃষ্ঠ নং ১০২-১০৩ৰ পৰা “সৃষ্টি ৰচনা” (সোৱন কৃপালু পাব্লিকেশ্বন, দিল্লী)

“প্ৰথমে সংপুৰুষ নিৰাকাৰ আছিল। পিছত আকাৰত প্ৰকাশ পালে তেতিয়া ওপৰত তিন নিৰ্মল মণ্ডল (সংলোক, অলখলোক, অগমলোক) তৈয়াৰ হ'ল আৰু প্ৰকাশ মণ্ডলৰ ধ্বনি তৈয়াৰ হ'ল।

পৱিত্ৰ পুস্তক সাৰবচন (নসৰ) প্ৰকাশক :- ৰাধা স্বামী সংসদ সভা, দয়াল বাগ আগ্ৰা, “সৃষ্টিৰ ৰচনা” পৃষ্ঠা ৮১.

“প্ৰথমে আন্ধাৰেই আন্ধাৰ আছিল। তাত পুৰুষ শূন্য সমাধিত আছিল। যেতিয়া একো সৃষ্টি হোৱা নাছিল। আকৌ যেতিয়া মনত আনন্দ হ'ল তেতিয়া শব্দ উদ্ভৱ হল আৰু তাৰ পৰা সকলো সৃষ্টি হ'ল। প্ৰথমে সংলোক আৰু পিছত সংপুৰুষৰ কাৰুকাৰ্য্যত তিনিলোক আৰু সকলো বিস্তাৰ হ'ল।”

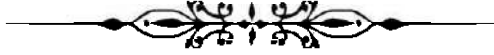
এইয়া এনে লাগে, যেন কোনো এসময়ত এটা লৰাই চাকৰিৰ আশাত (ইন্টাৰ্ভিউ) সাক্ষাৎকাৰ দিবলৈ গ'ল। অফিচৰে সুধিলে আপুনি মহাভাৰত পঢ়িছে হবলা ? লৰাই উত্তৰ দিলে, মোৰ হাতৰ আঙুলীতেই মুখস্থ আছে। অফিচৰে সুধিলে পঞ্চ পাণ্ডৱৰ নাম কোৱা। লৰাই উত্তৰ দিলে এজন ভীম আছিল, এজন তাৰ ভাই আছিল, এজন তাতকৈ সৰু আছিল আৰু এজন আছিল আৰু এজনৰ নাম পাহৰি গলোঁ। ওপৰোক্ত সৃষ্টি ৰচনাৰ জ্ঞান এনেকুৱাই।

সংপুৰুষ তথা সংলোকৰ বৰ্ণনা দিয়া আৰু পাঁচ নাম (গুঁকাৰ-জ্যোতি নিৰঞ্জন বৰঞ্চাৰ-সোহং-সত্যানাম) দিয়া আকৌ তিনি নাম (অকাল মূৰ্তি সংপুৰুষ-শব্দ স্বৰূপী ৰাম) দিয়া সাধুৰ দ্বাৰা ৰচিত কিচুমান কিতাপৰ পৰা উদ্ধৃত :-

সন্তমত প্ৰকাশ ভাগ ৩ পৃষ্ঠা ৭৬ লিখা আছে যে “সচখণ্ড অথবা সংনাম চতুৰ্থ লোক” ইয়াত সংনামক স্থান বুলি কৈছে। আকৌ এই পৱিত্ৰ কিতাপৰ পৃষ্ঠা নং ৭৯ লিখা আছে যে “এজন ৰাম দশৰথৰ লৰা দ্বিতীয় ৰাম মন, তৃতীয় ৰাম “ব্ৰহ্ম” চতুৰ্থ ৰাম সংনাম” এইটো আচল ৰাম। আকৌ পৱিত্ৰ পুথি সন্তমত প্ৰকাশ প্ৰথম ভাগ পৃষ্ঠা নং ১৭ লিখিত আছে যে “সেইটো সংলোক, তাকেই সংনাম কোৱা হয়।” পৱিত্ৰ পুথি “সাৰ বচন নসৰ অথবা বাৰ্তিক” পৃষ্ঠা নং ৩ লিখিত আছে যে “এতিয়া বুজিব লাগে যে ৰাধা স্বামী পদ সকলোতকৈ উচ্চ স্থান যাক সাধু সন্তই সংলোক আৰু সচখণ্ড আৰু সাৰ শব্দ আৰু সংশব্দ আৰু সংনাম আৰু সংপুৰুষ আদি কৰি ব্যাখ্যা কৰিছে। পৱিত্ৰ পুথি সাৰ বচন (নসৰ আগ্ৰাৰ পৰা প্ৰকাশিত পৃষ্ঠা নং ৪ তো ওপৰোক্তৰ দৰেই বৰ্ণনা আছে। পৱিত্ৰ পুথি “সচখণ্ড কী সড়ক পৃষ্ঠা নং ২২৬” সন্তৰ দেশ সচখণ্ড অথবা সংলোক, তাকেই সংনাম-সংশব্দ-সাৰ শব্দ বুলি কোৱা হয়।

বিশেষ :-ওপৰৰ ব্যাখ্যাৰ পৰা এনে লাগে যেন কোনোৱাই জীৱনত নাই চহৰ দেখিছে, নে কাৰ, পেট্রল, ড্ৰাইভাৰ দেখিছে বা সেই বিষয়ে জ্ঞান আছে যে ড্ৰাইভাৰ কাক বোলা হয় ? সেই ব্যক্তিয়ে আন লগৰীয়াক কৈ আছে যে মই চহৰলৈ যাওঁ আৰু কাৰত বহি আনন্দ উপভোগ কৰো। পিছত লগৰিয়াবিলাকে সুধিলে যে কাৰ নো কেনেকুৱা ? পেট্রল কেনেকুৱা, ড্ৰাইভাৰ কেনেকুৱা আৰু চহৰ কেনেকুৱা ? গুৰুদেৱে উত্তৰ দিলে যে চহৰকেই কোৱা বা কাৰেই কোৱা কথা কিন্তু একেই। চহৰকো কাৰ বোলে, পেট্ৰলোকো কাৰ কয়, ড্ৰাইভাৰকো কাৰ কয় আৰু ৰাস্তাকো কাৰেই কয়।

এতিয়া আপোনালোকে বিচাৰ কৰক সৎপুৰুষ তো পূৰ্ণ পৰমাত্মা, সৎনাম সিটো যি দুটা মন্ত্ৰৰ নাম যত এক ঔ + তৎ সাংকেতিক তথা ইয়াৰ পিছত সাৰনাম সাধকক পূৰ্ণ গুৰুৰ দ্বাৰা দিয়া হয়। এই সৎনাম তথা সাৰনাম দুয়ো স্মৰণ কৰিবলগীয়া নাম। সৎলোক সিটো স্থানত যত সৎপুৰুষ অৱস্থান কৰি থাকে। হে পুন্যাত্মা সকল স্বয়ং নিৰ্ণয় কৰক কোনটো সত্য আৰু কোনটো অসত্য ?



কুলৰ মালীক কোন আৰু কেনেকুৱা?

যি পুণ্যাত্মাই পৰমাত্মক সাক্ষাৎ পাইছে তেওঁলোকে কৈছে যে কুলৰ মালীক এজন। তেওঁ মানৱ সদৃশ আৰু জ্যোতিৰ্ময় শৰীৰ যুক্ত। যাৰ এডাল নোম ছিদ্রৰ বশিা কোটি সূৰ্য্য তথা কোটি চন্দ্ৰতকৈও অধিক। তেওঁ নানা ৰূপত পৰমাত্মা পৰমেশ্বৰৰ বাস্তৱিক নাম নিজ নিজ ভাষাত কবীৰদেৱ (বেদৰ সংস্কৃত ভাষাত) আৰু হক্কা কবীৰ (গুৰুগ্ৰন্থ সাহেব পৃষ্ঠ নং ৭২১ ক্ষেত্ৰীয় ভাষাত) তথা মুক্তি দাতা কবীৰ (বন্দীছোড় - সন্ত গৰীব দাস মহাৰাজৰ অমৃত বানীত ক্ষেত্ৰীয় ভাষাত) কবী, কবীন বা খবীৰা অথবা খবীন (কোৰান শ্বৰীফ সুৰত ফুৰ্কাণি নং ২৫, আয়াত নং ১৯, ২১, ৫২, ৫৮, ৫৯ (ক্ষেত্ৰীয় আৰবী ভাষা))। এই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ উপনামাত্মক নাম হ'ল অনামী পুৰুষ, অগম পুৰুষ, অলখ পুৰুষ, সংপুৰুষ, অকাল মূৰ্তি, শব্দ স্বৰূপী বাম, পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম, পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম আদি। যেনেকুৱা প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ বাস্তৱিক শৰীৰৰ নাম এক আৰু তাৰ উপনামাত্মক বেলেগ নাম প্ৰধান মন্ত্ৰী তথা প্ৰাইম মিনিষ্টাৰ। যেনেকৈ ভাৰত দেশৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী নিজৰ লগতে গৃহ মন্ত্ৰীৰ বিভাগটো ৰাখিলে। যেতিয়া গৃহ বিভাগৰ নথি পত্ৰত চহী কৰিব লগা হয় তেতিয়া তেওঁ গৃহ মন্ত্ৰীৰ ভূমিকা পালন কৰে তথা নিজৰ চহীত গৃহমন্ত্ৰী লিখে এনেদৰে ঈশ্বৰীয় সত্তাক বুজিব লাগে।

যিবিলাক সাধু-সন্ত, ঋষি-মুনিৰ পৰমাত্মা প্ৰাপ্ত হোৱা নাই তেওঁলোকে নিজৰ অন্তিম অনুভৱ লিপিবদ্ধ কৰিছে যে ঈশ্বৰৰ মাথোন প্ৰকাশ হৈ দেখা পোৱা যায়, ঈশ্বৰে দেখা নিদিয়ে কিয়নো তেওঁৰ কোনো আকাৰ নাই সেয়ে স্বশৰীৰ ভিতৰত ধ্বনি শুনি পোৱা আদি প্ৰভু ভক্তিব উপলব্ধি।।

আহক বিচাৰ বিবেচনা কৰো যেনে কোনো অন্ধই আন অন্ধক নিজে দেখা পায় বুলি বুজাই কয় যে ৰাতি জোনাকৰ পোহৰ বৰ মধুৰ, মই দেখা পাওঁ। অন্য অন্ধ শিষ্যই সুধিলে হে গুৰুদেৱ তেন্তে জোনটো কেনেকুৱা ? চতুৰ অন্ধই টপৰাই উত্তৰ দিলে সেই যে জোনতো নিৰাকাৰ তাক কি সহজে দেখা পোৱা যায়। কোনোৱাই কয় সূৰ্য্যটো নিৰাকাৰ তাক দেখা নাযায় তাৰ বশিা স্বপ্ৰকাশিত এই কাৰণে তাৰ মাথোন পোহৰে দেখা পোৱা যায়। গুৰুৱে কোৱা অনুসৰি শিষ্য আঢ়ৈ ঘন্টা পুৱা আৰু আঢ়ৈ ঘন্টা বিয়লি আকাশলৈ চায় কিন্তু একো নেদেখে। স্বয়ং বিচাৰ বিমৰ্শ কৰে যে গুৰুৱে তো শুদ্ধই কৈছে, আমাৰ সাধনা সম্পূৰ্ণ আঢ়ৈ ঘন্টা পুৱা সন্ধিয়া নোহোৱাৰ বাবে আমি সূৰ্য্য তথা চন্দ্ৰৰ প্ৰকাশ দেখা নেপাওঁ। চতুৰ গুৰুৰ ব্যাখ্যাৰ ওপৰত আধাৰিত হৈ সেই চতুৰ অন্ধৰ (জ্ঞানহীন) ব্যাখ্যাৰ প্ৰচাৰক কোটি অন্ধ (জ্ঞানহীন) হৈছে। আকৌ সিবিলাকক চকু থকা (তত্ত্বদৰ্শী সাধু সন্ত) কয় যে, সূৰ্য্যটো আকাৰত আছে আৰু তাৰে পৰাই পোহৰ ওলাই থাকে। এইদৰে জোনাকৰ পৰাও পোহৰ ওলায়। হে অন্ধ সকল! জোনটো নোহোৱাকৈ ৰাতি কেনেকৈ আলোকিত হ'ব ? যেনেকৈ কোনোৱাই কয় টিউব লাইটতো দেখি আকৌ কোনোৱাই কয় টিউবটো কেনেকুৱা যাৰ আপুনি পোহৰ দেখিছে? উত্তৰ পায় যে টিউবটো নিৰাকাৰ হোৱা কাৰণে দেখা নিদিয়ে। মাথোন পোহৰহে দেখা পোৱা যায়। বিচাৰ কৰক বিনা টিউবে পোহৰ কেনেকৈ সম্ভৱ ? যদি কোনোৱাই কয় হীৰা স্বপ্ৰকাশিত হয়। আকৌ এইটোও কয় যে হীৰাৰ মাথোন পোহৰহে দেখা পোৱা যায় কিয়নো হীৰা নিৰাকাৰ, সেইটো কি সহজে দেখা পোৱা যায়, তেন্তে সেই ব্যক্তিৰ হীৰাৰ লগত পৰিচয় নাই। তেওঁ অজ্ঞানী ধাতুবিধ। যিয়ে পৰমাত্মক নিৰাকাৰ বুলি কয় আৰু মাথোন প্ৰকাশ দেখা পোৱা আৰু ধ্বনি শুনি পোৱা

প্ৰভু প্ৰাপ্তি বুলি মানে তেওঁ পূৰ্ণ ৰূপ প্ৰভু তথা ভক্তিব লগত অপৰিচিত। যেতিয়া তাক বিনতীৰে সোধা হ'ল যদি তুমি একোৱেই দেখা পোৱা নাই, তেন্তে নিজৰ অনুগত বিলাকক কিয় ভুল ব্যাখ্যা দি দোষৰ ভাগী হৈছা? আপোনাৰ গুৰুদেৱৰ তত্ত্বজ্ঞান ৰূপী চকু আৰু আপোনাৰো নাই। এই বাবে জগতক ভুল ব্যাখ্যা নিদিব। এই কথাৰ ওপৰত সৰ্ব জ্ঞান ৰূপী চকু থকা অন্ধই লাঠী দাঙি লৈছে যে, আমিহে মিছা তুমি অকলেই সঁচা। আজি সেই স্থিতি সন্ত ৰাম পাল মহাৰাজৰ লগত হৈ আছে।

এই বিবাদৰ নিৰ্ণয় কেনেকৈ হ'ব যে কোন সাধু সন্তৰ বিচাৰ শুদ্ধ আৰু কাৰ ভুল? ধৰি লওক কোনো অপৰাধৰ বিষয়ে পাঁচ উকিলে নিজৰ নিজৰ বিচাৰ যুক্তি ব্যক্ত কৰি আছে। এজনে কৈ আছে যে এই অপৰাধৰ বাবে সংবিধানৰ ধাৰা ৩০১ লাগিব, দ্বিতীয়ই কলে ৩০২ তৃতীয়ই কলে ৩০৪, চতুৰ্থই কলে ৩০৬ তথা পঞ্চম উকিলে কলে ৩০৭ ধাৰাক শুদ্ধ বুলি কলে।

এই পাঁচোজনেই শুদ্ধ নহয়। কেৱল এজনেই শুদ্ধ হ'ব যদি তাৰ ব্যাখ্যা দেশৰ পৱিত্ৰ সংবিধানৰ লগত মিলে। আকৌ যদি তাৰো ব্যাখ্যা সংবিধানিক বিপৰীত তেন্তে পাঁচো উকিলৰে ভুল হ'ব। ইয়াৰ নিৰ্ণয় দেশৰ সংবিধানেই কৰিব যি সৰ্বজন মান্য হ'ব। ঠিক এইদৰে ভিন ভিন বিচাৰ ধাৰাৰ ভক্তি সাধনাৰ কোনটো শাস্ত্ৰ অনুকূল অথবা কোনটো শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ? ইয়াৰ নিৰ্ণয় পৱিত্ৰ সদগ্ৰন্থই কৰিব, যিটো সৰ্বজন মান্য আৰু পূজিত হ'ব। (এই প্ৰমান পৱিত্ৰ শ্ৰীমদভাগৱত গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ বৰ্ণিত আছে)।

যি চকু থকা (পূৰ্ণ সন্ত) ই সূৰ্য্য (পূৰ্ণ পৰমাত্মা)ক দেখিছে সিহঁতৰ ভিতৰত কিছু নাম হ'ল - (ক) আদৰণীয় ধৰ্মদাস চাহেব (খ) আদৰণীয় দাদু চাহেব (গ) আদৰণীয় মলুক দাস চাহেবজী (ঘ) আদৰণীয় গৰীব দাস চাহেব (ঙ) আদৰণীয় নানক চাহেব (চ) আদৰণীয় ঘীসাদাস চাহেব আদি আদি।

(ক) **আদৰণীয় ধৰ্মদাস চাহেব “কৰীৰ পৰমেশ্বৰ”ৰ সাক্ষী** - আদৰণীয় ধৰ্মদাস চাহেব, বান্ধৱগড় মধ্য প্ৰদেশৰ যি পূৰ্ণ পৰমাত্মক জীৱিত মহাত্মা ৰূপত মথুৰাত দৰ্শন পাইছিল আৰু সৎলোকত দেখিছিল। সৎলোকত দুই ৰূপ দেখুৱাই জীৱিত ৰূপী পূৰ্ণ পৰমাত্মাই সিংহাসনৰ ওপৰত বিৰাজমান হৈছিল আৰু আদৰণীয় ধৰ্মদাস চাহেবক কৈছিল যে মইয়ে কাশীত (বনাৰস) নিৰু নিমাৰ ঘৰলৈ গৈছিলো। তাত শিপিনী সকলৰ হৈ কাম কৰো আদৰণীয় শ্ৰীৰামানন্দজী মোৰ গুৰুদেৱ। এই কথা কৈ শ্ৰী ধৰ্মদাস চাহেবৰ আত্মাক তেওঁৰ শৰীৰলৈ ওলোটাই পঠাই দিয়ে। শ্ৰীধৰ্মদাস চাহেব দুই দিন বেছ চ আছিল। তৃতীয় দিন ছ (চেতন) অহাত কাশীত বিচাৰ কৰি পালে যে এই কাশীত অহা শিপিনী জনেই পূৰ্ণ পৰমাত্মা (সৎপুৰুষ)। আদৰণীয় ধৰ্মদাস চাহেবে পৱিত্ৰ কবীৰ সাগৰ, কবীৰ সাক্ষী, কবীৰ বীজক নামৰ সদগ্ৰন্থৰ জৰিয়তে চকুৰে দেখা তথা পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ পৱিত্ৰ মুখকমলৰ পৰা ওলোৱা অমৃত বচন ৰূপী বিৱৰণ ৰচনা কৰিছে। সেই অমৃত বাণীত থকা প্ৰমাণ :-

আজ মোহে দৰ্শন দিয়ে জী কবীৰ।। টেক।।

সত্যলোক সে চল কৰ আয়ে, কাটন জম কে জঞ্জীৰ।। ১।।

থাৰে দৰ্শন সে মহাৰে পাপ কটত হয়, নিৰ্মল হোৱে জে শৰীৰ।। ২।।

অমৃত ভোজন হমাৰে সৎগুৰুজী মেঁ, শব্দ দুখ কী খীৰ।। ৩।।

হিন্দু কে তুম দেব কহায়ে, মুছলমান কে পীৰ।। ৪।।

দোনো দীন কা ঝগড়া ছীড়গয়া, টোহে না পাৱে শৰীৰ।। ৫।।

ধৰ্মদাস কী অৰ্জ গৌসাই, বেড়া লংঘাইয়ো পৰলে তীৰ।। ৬।।

(খ) আদৰণীয় দাদু চাহেবৰ (অমৃত বাণীত প্ৰমাণ) কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ সাক্ষী -

আদৰণীয় দাদু চাহেব যেতিয়া সাত বছৰ বয়সৰ কিশোৰ আছিল তেতিয়া পূৰ্ণ পৰমাত্মাই জীৱিত মহাত্মা ৰূপত লগ দি তথা সত্যলোকলৈ লৈ গৈছিল। তিনি দিনলৈ দাদু চাহেব অচেতন আছিল। চেতন অহাৰ পিছত নিজ চকুৰে দেখা পোৱা কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ বহুত মহিমা অমৃত বাণীত উচ্চাৰণ কৰিছিল :-

যিন মোকুঁ নিজ নাম দিয়া, সেই সদগুৰু হমাৰ। দাদু দুসৰা কোই নহী, কবীৰ সৃজন হাৰ।।
দাদু নাম কবীৰ কী, যে কোই লেৱে ওঠ। উনকো কবহু লাগে নহী কাল বজ্ৰ কী চোট।।
দাদু নাম কবীৰ কা, সুনকৰ কাঁপে কাল। নাম ভৰোসে যে নৰ চলে, হোৱে ন বাঁকা বাল।।
যো যো শৰন কবীৰ কে, তৰগয়ে অনন্ত অপাৰ। দাদু গুণ কী কহে, কহতন আওৱে পাৰ।।
কবীৰ কৰ্তা আপ হয়, দুজা নহী কোয়। দাদু পুৰন জগত কো, ভক্তি দৃঢ়াৱত সোয়।।
ঠেকা পূৰণ হোয় জব, সব কোই তজে শৰীৰ। দাদু কাল গজে নহী, জপৈ যো নাম কবীৰ।।
আদমী কা আয়ু ঘটে, তব জম যেৰে আয়। সুমিৰন কিয়া কবীৰ কা, দাদু লিয়া বচায়।।
মেটি দিয়া অপৰাধ সব, আয় মিলে ছনমাঁহ। দাদু সঙ্গ লে চলে, কবীৰ চৰন কী ছাঁহ।।
সেৱক দেৱ নিজ চৰন কা, দাদু অপনা জান। ভূঙ্গী সত্য কবীৰ নে, কীনহা আপ সমান।।
দাদু অন্তৰগত সদা, ছিন-ছিন সুমিৰন ধ্যান। বাৰু নাম কবীৰ পৰ, পল-পল মেৰা প্ৰান।।
সুন সুন সাখী কবীৰ কী, কাল নবাৱে মাথ। ধন্য ধন্য তিনলোক মে, দাদু জোড়ে হাথ।।
কেহৰি নাম কবীৰ কা, বিষম কাল গজ ৰাজ। দাদু ভজন প্ৰতাপতে, ভাগে সুনত আৱাজ।।
পল এক নাম কবীৰ কা, দাদু মনচিত লায়। হস্তী কে অশৱাৰ কো, শ্ৰান কাল নহী খায়।।
সুমৰত নাম কবীৰ কা, কটে কাল কী পীৰ। দাদু দিন দিন উঁচে, পৰমানন্দ সুখ সীৰ।।
দাদু নাম কবীৰ কী, যো কোই লেৱে ওঠ। তিনকো কব না লগই, কাল বজ্ৰকী চোট।।
অউৰ সন্ত কুপ হাঁয়, কেতে ৰাৰীতা নীৰ। দাদু অগম অপাৰ হাঁয়, দৰিয়া সত্য কবীৰ।।
অবহী তেৰী সব মিটে, জনম মৰন কী পীৰ। স্বাস উশ্বাস সুমিৰলে, দাদু নাম কবীৰ।।
কোই সন মে ৰীৰা ৰহা, কোই নিৰ্গুন ঠহৰায়। দাদুগতি কবীৰ কী, মোতে কহী ন জয়।।
জিন মোকু নিজ নাম দিয়া, সেই সৎগুৰু হমাৰ। দাদু দুসৰা কোই নহী, কবীৰ সৃজন হাৰ।।

(গ) আদৰণীয় মলুকদাস চাহেবৰ কবীৰদেৱৰ সাক্ষী :

৪২ বছৰ বয়সত শ্ৰী মলুকদাস চাহেবজীক পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেৱে দৰ্শন দিছিল তথা দুই দিনলৈ শ্ৰীমলুক দাস অচেতন অৱস্থাত আছিল। ইয়াৰ পিছত নিম্ন উল্লেখিত বাণী উচ্চাৰণ কৰিছিল -

জপো ৰে মন সৎগুৰু নাম কবীৰ।। টেক।।

জপো ৰে মন পৰমেশ্বৰ নাম কবীৰ।।

এক সময় গুৰু বংশী বজাই কালিন্দী কে তীৰ।

সুৰনৰ মুনি থক গয়ে, ৰুক গয়া দৰিয়া নীৰ।

কাঁশী তজ গুৰু মগহৰ আঁয়ে, দোনো দীন কে পীৰ।।

কোই গাঢ়ে কোই অগ্নি জৰায়ৈ, চুপ্তা ন পায় শৰীৰ।
চাৰ দাগ সে সংগুৰু নেয়াৰা, অজৰো অমৰ শৰীৰ।।
দাস মলুক সলুক কহত হাঁয়, খোজো খসম কবীৰ।।

(ঘ) আদৰণীয় গৰীব দাস মহাৰাজৰ “কৱীৰ পৰমেশ্বৰ”ৰ সাক্ষী - আদৰণীয় গৰীবদাস চাহেবৰ জন্ম ছুড়ানী, জিলা - ৰাজ্জৰ, হাৰিয়ানা বাসী (অমৃত বাণীত প্ৰমাণ) প্ৰভূ কবীৰ (কবীৰদেব) দেবৰ সাক্ষী :-

আদৰণীয় গৰীবদাস চাহেবৰ জন্ম শক ১৭১৭ ত হৈছিল আৰু কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ দৰ্শন দহ বছৰ বয়সত নলা নামক খেতি পথাৰত চন ১৭২৭ ত হৈছিল আৰু সংলোকত বসতি হৈছিল ১৭৭৮ চনত। আদৰণীয় গৰীবদাস চাহেবে কবীৰ পৰমাত্মাৰ দৰ্শন জীৱিত স্বশৰীৰ জিন্দা মহাত্মাৰ ৰূপত হৈছিল। আদৰণীয় গৰীব দাস চাহেবৰ আন আন লগৰীয়াৰ লগত মিলি নলা নামক খেতি পথাৰত গৰু চৰাই আছিল। খেতি পথাৰখন কবলানা গাঁৱৰ সীমাৰ ওচৰতে আছিল। গৰখীয়া বিলাকে জীৱিত মহাত্মা ৰূপী প্ৰকট কবীৰ পৰমেশ্বৰক দেখা পাই অনুৰোধ কৰি কবলৈ ধৰিলে যে আপুনি আহাৰ গ্ৰহণ নকৰে যেতিয়া গাখীৰেই গ্ৰহণ কৰক, কবীৰ পৰমাত্মাই কলে মই নিজৰ সংলোক গাওঁৰ পৰা আহাৰ খাই আহিছো, আহিলেও অলপ গাখীৰ খাওক। তেতিয়া পৰমেশ্বৰ কবীৰে কলে মই কুমাৰী গাইৰ গাখীৰ পান কৰো। কিশোৰ গৰীব দাসে এজনী কুমাৰী গাই পৰমেশ্বৰ কবীৰৰ ওচৰলৈ আনি কলে দেউ এইজনী পোৱালী নিদিয়া গাই কেনেকৈ গাখীৰ দিব পাৰে? তেতিয়া কবীৰদেবে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কুমাৰী গাই ওহাৰ তলত পাত্ৰ ৰাখি পিঠিৰ ওপৰত আশীৰ্বাদ ভৰা হাত ৰাখিলে, আপোনা আপুনি পোৱালী দামুৰীৰ ওঁহাৰ পৰা গাখীৰ ওলাবলৈ ধৰিলে। পাত্ৰ ভৰি পৰাত বন্ধ হৈ গ’ল। সেই গাখীৰ পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে পান কৰিলে আৰু প্ৰসাদ ৰূপে বালক গৰীবদাসকো খুৱালে আৰু সংলোক দৰ্শন কৰোৱালে। সংলোকত দুই ৰূপ দেখুৱাই আকৌ জীৱিত ৰূপত কুল মালিক হিচাপে সিংহাসনৰ ওপৰত বিৰাজমান হ’ল আৰু কলে যে মইয়ে কাশীত শিপিনীৰ বেশত ১২০ বছৰ লৈ অৱস্থান কৰি আহিছো। মই প্ৰথমেও হজৰত মহম্মদকো লগ কৰি আহিছো। পৱিত্ৰ কোৰান শ্বৰীফত যি কবীৰা, কবীৰন, খবীৰা, খবীৰন, আল্লাহ আকবৰ আদি যি শব্দ আছে সেইবোৰ মোকে বুজায় তথা মইয়ে শ্ৰী নানক দেবক বেই নদীৰ পাৰত জীৱিত মহাত্মা ৰূপত লগ কৰিছিলো তথা (মুছলমানৰ ভিতৰতো জীৱিত মহাত্মা আছে, তেওঁ কলা বস্ত্ৰ আঠৰ তললৈকে তথা মুৰত কলা টুপি পিন্ধে) মইয়ে বলখ চহৰত বাদশাহ শ্ৰীঅব্ৰাহীম চুলতান অধমক তথা শ্ৰী দাদুজীকো লগ কৰিছিলো আৰু চাৰিও পৱিত্ৰ বেদত যি কবীৰ অগ্নি, কবিদেৰ (কবিৰংঘাৰীঃ) আদি নাম আছে সেই নামে মোকে বুজায়।

কবীৰ বেদ হমাৰা ভেদ হয়, ম্যায় মিলু বেদো সে নাই।।

জিন বেদ সে ম্যায় মিলু, ওয়ো বেদ জনতে নাই।।

ভাৱাৰ্থ :- কবীৰদেবে কৈছে যে বেদেই মোৰ ৰহস্য কিন্তু সেই বেদৰ দ্বাৰা মোক নাপায় আৰু যি বেদৰ দ্বাৰা মোক পায় সেই বেদক মানুহে নাজানে। মইয়ে বেদ সৃষ্টি হোৱাৰ আগেয়েও সংলোকত বিৰাজমান আছিলো। (গাওঁ-ছুড়ানী, জিলা ৰাজ্জৰ, হাৰিয়ানা, আজিও সেই স্থানত যত পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেৱৰ লগত শ্ৰীগৰীবদাস মহাৰাজৰ মানব শৰীৰ আকাৰত সাক্ষাৎ হৈছিল এটা স্মৰণীয় স্মৃতি চিহ্ন বিদ্যমান।) আদৰণীয় গৰীব দাস মহাৰাজৰ আত্মা নিজৰ মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমাত্মাৰ লগত গুচি যোৱাৰ পিছত তেওঁক মৃত বুলি জানি চিতাৰ ওপৰত ৰাখি জ্বলাই দিবলৈ ধৰাত, সেই সময়ত আদৰণীয় গৰীব দাস মহাৰাজৰ আত্মাক পূৰ্ণ

পৰমেশ্বৰে শৰীৰত প্ৰবেশ কৰাই দিয়ে। দহ বছৰীয়া বালক গৰীৰ দাস জীৱিত হৈ উঠে। তাৰ পিছত সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাক নিজৰ চকুৰে দেখা বিৱৰণ নিজৰ অমৃত বাণী “সদগ্ৰহ” নামৰ গ্ৰন্থত ৰচনা কৰে। সেই অমৃত বাণীৰ প্ৰমাণ :-

অজব নগৰ মে লে গয়া হমকো সংগুৰু আন। বিলকে বিশ্ব অগাধ গতি, সুতে চাদৰ তান।।
অনন্ত কোটি ব্ৰহ্মাণ্ড কা এক ৰতি নাহি ভাৰ। সংগুৰু পুৰুষ কবীৰ হায় কুল কে সৃজন হাৰ।।
ঠেৰী খেয়াল বিশাল সংগুৰু অচল দিগম্বৰ থিৰ হয়। ভক্তি হেত কয়া ধৰ আয়ে, অকিতাসংকবীৰ হুঁয়।।
হৰদম খোজ হনজ হাজৰ, ত্ৰিবেনী কেতীৰ হুঁয়। দাস গৰীৰ তবীৰ সংগুৰু, বন্দী ছোড় কবীৰ হুঁয়।।
হম সুলতানী নানক তাৰে, দাদু কো উপদেশ দিয়া। জাত জুলাহা ভেদ নহী পয়া, কাশী মাহে কবীৰ হুঁয়া।।
সব পদবী কে মূল হুঁয়, সকল সিদ্ধি হুঁয় তীৰ। দাস গৰীৰ সংপুৰুষ ভজো, অবিগত কলা কবীৰ।।
জিন্দা যোগী জগত গুৰু, মালীক মুৰশদ পীৰ। দহ দিন বাগডা মডুৰায়া, পয়া নহী শৰীৰ।।

গৰীৰ জিস কু কহতে কবীৰ জুলাহা। সব গতি পূৰ্ণ অগম অগাহা।।

ওপৰোক্ত বাণীত গৰীৰ দাসে স্পষ্ট কৰি দিছে যে কাশীত থকা শিপিনীয়ে মোকো নাম দীক্ষিত কৰি উদ্ধাৰ কৰিলে, এই কাশী বাসী শিপিনীয়েই (সংপুৰুষ) পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম।

পৰমেশ্বৰ কবীৰেই সংলোকৰ পৰা জীৱিত মহাত্মা ৰূপত আহি মোক অদ্ভুত নগৰ সংলোকলৈ লৈ গল। যত আনন্দই আনন্দ, একো চিন্তা নাই। জন্মমৃত্যু নাই, অন্য প্ৰাণীৰ শৰীৰত থকা কোনো দুঃখ কষ্ট, শোক আদিও নাই।

এই কাশীৰ শিপিনী ৰূপত অহা সংপুৰুষে ভিন ভিন সময়ত প্ৰকট হৈ আদৰণীয় শ্ৰী ইব্ৰাহীম চুলতান অধম চাহাবক তথা আদৰণীয় শ্ৰীদাদু চাহেব, আদৰণীয় শ্ৰী নানক দেব চাহেবক সংনাম দান কৰি উদ্ধাৰ কৰিলে। সিজন কবীৰদেব যাৰ এডাল নোমৰ জ্যোতি কোটি সূৰ্য্যৰ নিচিনা প্ৰকাশ আৰু মানৱ সদৃশ, অতি প্ৰকাশময় নিজৰ বাস্তৱিক শৰীৰৰ ওপৰত অতি কম জ্যোতিৰ চোলা অৰ্থাৎ কম প্ৰকাশময় শৰীৰে আমাৰ এই মৃত্যুলোকত আহি লগ কৰে। কিয়নো সেই পৰমেশ্বৰৰ বাস্তৱিক স্বৰূপৰ প্ৰকাশ জগত বাসীৰ চৰ্ম চকুৰে সহিব নোৱাৰে।

আদৰণীয় গৰীৰ দাসে নিজৰ অমৃত বাণীত কৈছে যে “সৰ্ব কলা সংগুৰু চাহেব কী, হৰি আয়ে হৰিয়ানে নুঁ”। ভাবাৰ্থ যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ হৰি (কবীৰ দেব) যি ক্ষেত্ৰত আহিছে তাৰ নাম হৰিয়ানা অৰ্থাৎ পৰমাত্মা অহা পৱিত্ৰ স্থল, যি কাৰণে দাঁতি কাষৰিয়া ঠাইক হৰিয়ানা কবলৈ ধৰিলে। চন ১৯৬৬ পাঞ্জাৰ প্ৰান্ত বিভাজন হোৱাত এই ঠাইৰ নাম হৰিয়ানা লৈ পৰিৱৰ্তিত হল। প্ৰায় ২৩৬ বছৰ পূৰ্বে কোৱা ৰচন ১৯৬৬ চনত সত্য হল যে সময় আহিলে এই ঠাই হৰিয়ানা নামে বিখ্যাত হ’ল। যি আজি প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ।

আদৰণীয় নানক দেব মহাশয়ৰ দ্বাৰা “গুৰু গ্ৰন্থ চাহেব” ত “কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ” প্ৰমাণ

এই কাৰণে গুৰুগ্ৰন্থ চাহেব ৭২১ অমৃত বাণী মহলা ১ নানক দেবে কৈছে যে - “হক্ক কবীৰ কবীম তু, বেয়ব পৰবৰদীগাৰ। নানক বৃগোয়দ জন্ম তুৰা, তেৰে চাকৰা পাখাকা।”
ইয়াৰ প্ৰমান গুৰু গ্ৰন্থ চাহেবৰ ৰাগ “সিৰী” মহলা ১ পৃষ্ঠা নং ২৪, শব্দ নং ২৯
শব্দ :-

এক সুয়ান দুই সুয়ানী নাল, ভলকে ভাঁকহী সদা বিয়াল

কুড় ছুৰা মুঠা মুৰদাৰ, ধানক ৰূপ ৰহা কৰতাৰ।।১।।

ম্যায় পতী কী পন্দি, কৰনী কী কাৰ। উহ বিগড়ে ৰূপ ৰহা বিকৰাল।।

তেৰা এক নাম তাৰে সংসাৰ, ম্যায় এহো আস এহো আধাৰ।

মুখ নিন্দা আখা দিন ৰাত, পৰ ঘৰ যোহী নীচ মনাতি।।

কাম ক্ৰোধ তন বসহ চণ্ডাল, ধানক ৰূপ বহা কৰতাৰ।। ২।।

ফাহী সুৰত মলুকী বেষ, উহ ঠগবাৰা ঠগী দেশ।।

খৰা সিয়ানা বহুতা ভাৰ, ধানক ৰূপ বহা কৰতাৰ।। ৩।।

ম্যায় কীতা ন জাতা হাৰাম খোৰ, উহ কিয়া মুহ দেসা দুষ্ট চোৰ।

নানক নীচ কহ বিচাৰ, ধানক ৰূপ বহা কৰতাৰ।। ৪।।

গুৰু গ্ৰন্থ সাহেব, ৰাগ আসাবৰী, মহলা ১ ৰ কিছু অংশ -

সাহিব মেৰা একো হ্যায়। একো হ্যায় ভাই একো হ্যায়।

আপে ৰূপ কৰে বহু ভাঁতি নানক পুড়া এব কহ।। পৃঃ ৩৫০।।

জে তিন কিয়া সো সচু থীয়া, অমৃত নাম সংগুৰু দীয়া।। পৃঃ ৩৫২।

গুৰু পুৰে তে গতি মতি পাই। (পৃঃ ৩৫৩)।

বুড়ত জগু দেখিয়া তউ ডৰি ভাগে।

সতিগুৰু ৰাখে সে বড় ভাগে, নানক গুৰু কী চৰনো লাগে।। পৃঃ ৪৩৯।।

ম্যায় গুৰু পুছিয়া অপনা সাচা বিচাৰি ৰাম। (পৃঃ ৪৩৯)

ওপৰোক্ত অমৃত বাণীত শ্ৰী নানকদেবে স্বীকাৰ কৰিছে যে চাহেব (প্ৰভু) এজনেই তথা তেওঁৰ যি কোনো মনুষ্য ৰূপত তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ কৰ্তব্য পালন কৰে আৰু সেই পূৰ্ণ গুৰুৰ পৰা তত্ত্বজ্ঞান পাই মোৰ গুৰুদেবে মোক (অমৃত নাম) অমৰ মন্ত্ৰ অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মোক্ষ কবিৰ পৰা নাম উপদেশ দিছে, সেইজনেই মোৰ গুৰু নানা ৰূপ ধাৰণ কৰি লয় অৰ্থাৎ সেইজনেই সংপূৰ্ণব সেইজনেই জীৱিত ৰূপ ধাৰণ কৰে, মাতৃৰ পৰা জনম নহয়। তেওঁৰেই শিপিনীৰ ৰূপত কাশীত বিৰাজমান হৈ সাধাৰণ মানুহৰ দৰে অৰ্থাৎ ভকতৰ ভূমিকা পালন কৰে। শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ পূজা কৰি গোটেই জগত জন্ম-মৃত্যু তথা কৰ্মফল বন্ধনৰ জুইত জ্বলি থকা দেখি জীৱন ব্যৰ্থ হোৱাৰ বাবে ভয় খায় মই গুৰু দেৱৰ চৰণত শৰণ লৈছো।

বলিহাৰী গুৰু আপনে দিউ হাড়ী সদৱাৰ। জিন মানস তে দেবতে কিয়ে কৰত ন লাগী ৱাৰ। আপিনে আপ সাজিও আপিনে ৰচিও নাউ। দুইয়ো কুদৰতি সাজিয়ে কৰি আসনু ডিঠো চাউ। দাতা কৰতা আপি তুঁ তুসি দেবহি কৰহি পসাউ। তু জানই সবসে দে লৈ সহি জিন্দ কউ কৰি আসনু ডিঠো চাউ। (পৃঃ৪৬৩)

ভাৱাৰ্থ :- পূৰ্ণ পৰমাত্মাই জীৱিত ৰূপত বেই নদীৰ পাৰত আহি অৰ্থাৎ জীৱিত মহাত্মা, স্বয়ং দুই জগতৰ ওপৰত (সংলোক আদি) তথা তলত (ব্ৰহ্ম আৰু পৰব্ৰহ্ম লোক) সৃষ্টি কৰি ওপৰৰ সত্যলোকত স্ব আকাৰত সিংহাসনত বহি বৰ আগ্ৰহেৰে নিজৰ দ্বাৰা সৃজিত জগতক চাই নিজে স্বয়ম্ভু অৰ্থাৎ যিয়ে মাতৃৰ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম নলয়। এই প্ৰমাণ পৱিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৪০, মন্ত্ৰ ৮ বৰ্ণিত আছে যে কবীৰ মনীষি স্বয়ম্ভু ঃ পৰিভূ ব্যৱধাতা, ভাৱাৰ্থ যে কবীৰ পৰমাত্মা সৰ্বজ্ঞ (মনিষিৰ অৰ্থ সৰ্ব জ্ঞানী) তথা নিজে নিজেই উদ্ভৱ হয়। তেওঁ (পৰিভূ সনাতন অৰ্থাৎ আদি প্ৰভু। তেওঁ সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ (ব্যাবধাতা) ভিন ভিন অৰ্থাৎ সৰ্বলোক বা ধামৰ সৃষ্টি কৰ্তা বা সৃজন হাৰ।। এহু জিউ বহুতে জনম ভৰমিয়া, তা সতি গুৰু শব্দ শুনাইয়া। (পৃঃ ৪৬৫)

ভাবার্থ :- নানক দেবে কৈছে যে মোৰ এই জিউ বা আত্মা বহুত সময়ৰ পৰা জন্ম মৃত্যু চক্ৰত ঘূৰিছে এতিয়া পূৰ্ণ গুৰুয়ে বাস্তৱিক নাম প্ৰদান কৰিছে।

শ্ৰী নানক দেৱৰ পূৰ্বৰ জন্ম সত্যযুগত ৰজা অম্বৰীষ, ত্ৰেতাযুগত ৰজা জনক পিছত আকৌ শ্ৰীনানক দেব তথা অন্য যোনীততো জন্মৰ হিচাপ নাই।

প্ৰভু কবীৰে স্বামী ৰামানন্দ দেৱক তত্ত্বজ্ঞান বুজালে

পণ্ডিত স্বামী ৰামানন্দ দেব এজন বিদ্বান পুৰুষ আছিল। বেদ আৰু গীতাৰ জ্ঞানী বুলি জনাজাত আছিল।

পাঁচ বছৰৰ আয়ুসত ৰামানন্দ দেৱক গুৰু ধাৰন

যি সময়ত পৰমেশ্বৰ কবীৰৰ লীলাময় শৰীৰ পাঁচ বছৰ হ'ল তেতিয়া গুৰু মৰ্য্যাদা অটুট ৰাখিবৰ বাবে লীলা কৰিলে। আঢ়ৈ বছৰ বয়সৰ শিশুৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি দোক-মোকালী আন্ধাৰতেই পঞ্চ গঙ্গা ঘাটৰ খট খটিত শুই থাকিল, তালৈ স্বামী ৰামানন্দই দৈনিক প্ৰাত স্নান কৰিবলৈ গৈছিল। শ্ৰী ৰামানন্দ দেব চাৰিও বেদৰ জ্ঞাতা আৰু পৱিত্ৰ গীতাৰ সুপ্ৰসিদ্ধ বিদ্বান আছিল। স্বামী ৰামানন্দ দেৱৰ বয়স ১০৪ বছৰ আছিল। আন যি পণ্ডিতে ভগ্নমী পূজা পাতল চলাই আছিল তেখেতে তাক বন্ধ কৰিছিল। স্বামী ৰামানন্দ দেবে শাস্ত্ৰ অনুকূল ভক্তি সাধনা উপদেশ দিছিল আৰু গোটেই কাশীত নিজৰ ২৫ টা শিবিৰ আছিল। ৰামানন্দ দেবে পৱিত্ৰ গীতা আৰু পৱিত্ৰ বেদৰ আখাৰৰ ওপৰত বিধিবত ভক্তি সাধনা কৈ দিছিল। ওঁ মন্ত্ৰ জপিবলৈ উপদেশ দিছিল।

প্ৰতিদিনৰ দৰে গঙ্গা ঘাটত গা ধুবলৈ গৈছিল তাৰ আগতে ঘাটত আঢ়ৈ বছৰীয়া শিশুৰূপী কবীৰ পৰমেশ্বৰ শুই আছিল। অতি পুৱা ব্ৰহ্ম মুহূৰ্তৰ আন্ধাৰৰ বাবে স্বামী ৰামানন্দই কবীৰ পৰমেশ্বৰক দেখা নাপালে। পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱৰ মূৰত ৰামানন্দজীৰ ভৰিৰ খৰম (কাঠেৰে বনোৱা চেণ্ডেল) লাগি গল। কবীৰদেবে শিশুৰ দৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে। স্বামী ৰামানন্দ দেবে ক্ষিপ্ৰতাৰে হালি দেখিলে যে সচাঁই শিশুটোৱে আঘাত পালে হ'বলা আৰু মৰমেৰে দাঙি ল'লে। সেই সময়তে ৰামানন্দ দেবে গলত পিন্ধা তুলসীৰ মালা ডাল ওলাই পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱৰ ডিঙিত সুলকি পৰিল, ৰামানন্দই গমেই নাপালে। ৰামানন্দ দেবে কলে বোপাই ৰাম ৰাম কোৱা। ৰাম নাম ললেই সকলো দুঃখ দুৰ হৈ যায়। কোৱাচোন ৰাম ৰাম কোৱা আৰু শিৰত হাত ৰাখিলে। শিশুৰূপী কবীৰ পৰমেশ্বৰ চুপ হৈ গ'ল। পিচত ৰামানন্দই গা ধুবলৈ নামি গ'ল আৰু ভাবিলে শিশুটিক আশ্ৰমলৈ লৈ যাম। যাৰ হয় তাৰে ওচৰলৈ পঠাই দিম। ৰামানন্দই গা ধুই দেখিলে শিশুটি নাই। কবীৰ পৰমেশ্বৰ তাৰ পৰা অন্তৰ্ধান হৈ নিজৰ জুপুৰীলৈ আহিলে। ৰামানন্দই ভাবিলে শিশু লৰা গুচি গৈছে হবলা, এতিয়া মই তাক কত বিচাৰোঁ ?

স্বামী ৰামানন্দ দেৱৰ আশ্ৰমত কবীৰ প্ৰভুৰ

দুই ৰূপ ধাৰণ লীলা

এদিন স্বামী ৰামানন্দ দেৱৰ কিছুমান শিষ্য কৰবাত সংসঙ্গ কৰি আছিল। কবীৰ প্ৰভু

তালৈ গল তেওঁলোকে বিষ্ণু পুৰাণৰ কথা ব্যাখ্যা কৰি আছিল। পাঠকে কলে যে শ্ৰী ভগৱান বিষ্ণুৱে সকলো সৃষ্টিৰ সৃষ্টিকৰ্তা, এওঁ পালন কৰ্তা, এওঁৱেই ৰামকৃষ্ণ অৱতাৰ হৈ অহা পৰম শক্তি, অজৰ অমৰ শ্ৰী বিষ্ণুদেৱৰ কোনো পিতৃ-মাতৃ নাই। কবীৰ প্ৰভুৱে সকলো চৰা শুনিলে। সংসঙ্গৰ অন্তত কবীৰ প্ৰভুৱে পাঠকক কলে, হে সাধু মই আপোনাক এটা প্ৰশ্ন সুধিব পাৰো নে ? সাধুৱে কলে বোপাই কোৱাচোন কিনো সুধিবা ? তাত কমেও হেজাৰজন শ্ৰোতা ভকত উপস্থিত আছিল। কবীৰ দেৱে কলে যে আপুনি বিষ্ণু পুৰাণৰ পৰা সংসঙ্গ শুনাই আছে য'ত শ্ৰীবিষ্ণু দেৱেই পৰম শক্তি, এখেতৰ পৰাই ব্ৰহ্মা আৰু শিৱৰ উৎপত্তি হৈছে। সাধুৱে কলে মই যি শুনািলো সেইটো বিষ্ণুও পুৰাণত এনেকৈয়ে লিখা আছে। কবীৰদেৱে কলে সাধু মহাশয় মই তো আপোনাৰ পৰা সংশয় নিৰাৰণৰ কাৰণে জানিব খুজিছো, কাবো কাকূতী কৰিছো আপুনি খং নকৰিব। এদিন মই শিৱ পুৰাণ শুনিছিলোঁ। তাত সেই মহাপুৰুষে কৈছিল যে ভগৱান শিৱৰ পৰা বিষ্ণুও আৰু ব্ৰহ্মাৰ উৎপত্তি হৈছে (প্ৰমাণ পৱিত্ৰ শিৱ পুৰাণ, ৰুদ্ৰ সংহিতা, অধ্যায় ৬ তথা ৭, গীতা প্ৰেচগোৰখ পুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত) দেৱী ভাগৱতৰ তৃতীয় স্কন্ধত লিখিত আছে যে দেৱী দুৰ্গা এই তিনিও ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱৰ মাতৃ। এওঁলোক তিনিও বিনাশী, অবিনাশী নহয়। সাধু মহাৰাজ নিৰুত্তৰ হ'ল। লাজে খণ্ডে অধীৰ হৈ কলে তই কোন ? কাৰ পুতেক ? কবীৰদেৱে উত্তৰ দিয়াৰ আগতেই আন এজনে কলে, এওঁতো কাপোৰ বোৱা নীৰু শিপিনীৰ পুতেক। স্বামী ৰামানন্দৰ শিষ্যই কবলৈ ধৰিলে, তই কেনেকৈ বৈষ্ণৱ তুলসী মালা ডিঙিত ধাৰণ কৰিছ? (তুলসী মালা ডিঙিত ধাৰণ কৰিলে প্ৰমাণিত হয় যে বৈষ্ণৱ পৰম্পৰা অনুসৰি নাম উপদেশ লৈছে) তোমাৰ গুৰুদেৱ কোন ? কবীৰদেৱে উত্তৰ দিলে যে মোৰ গুৰুদেৱ সেইজন, যিজন আপোনাৰো গুৰু। সেই সাধুজনৰ খং উঠিল আৰু কলে হে নিৰোধ। তই অস্পৃশ্য তাঁতীৰ পোৱালী আৰু মোৰ গুৰুদেৱক নিজৰ গুৰু বুলি কোৱা। মোৰ গুৰুদেৱৰ বিষয়ে জানানে, তেওঁ কোন ? শ্ৰী শ্ৰী ১০০৮ পণ্ডিত ৰামানন্দ দেৱ আচাৰ্য্য। তই তাঁতীৰ সন্তান, তেওঁ অজ্ঞতক কেতিয়াও দৰ্শন নিদিয়ে আৰু তুমি যি কৈ আছা মই তেখেতৰ পৰা নাম উপদেশ লৈছো। চোৱা, হে ভাই ভকত সকল এওঁ মিছলীয়া। এতিয়াই গুৰুদেৱৰ কাৰ্বলৈ যাওঁ আৰু সকলো কথা বিতংকৈ কওঁ। তই সৰু জাতিৰ সন্তান হৈ আমাৰ গুৰুদেৱৰ নাক কাটিব বিচৰা। কবীৰদেৱে কলে, ঠিক আছে গুৰুদেৱক কৈ দিয়া। সেই সাধুৱে গৈ ৰামানন্দ দেৱক কলে হে গুৰুদেৱ! এজন তাঁতীৰ লৰাই আমাৰ সকলোৰে নাক কাটিলে। তেওঁ কয় যে স্বামী ৰামানন্দ মহাৰাজ মোৰো গুৰুদেৱ হয়। হে ভগৱান! এতিয়া আমাৰতো বাহিৰলৈ ওলাই যোৱাটো বৰ কঠিন হল। স্বামী ৰামানন্দ দেৱে কলে কালিলৈ পুৱাই তাক মাতি আনা। তেতিয়া চাবা তোমালোকৰ সমুখতেই তাক কিমান শাস্তি দিওঁ।

স্বামী ৰামানন্দ দেৱক মনৰ কথা কৈ দিয়া

পিছদিনা পুৱাই পুৱাই দহজন নিৰোধ ব্যক্তিয়ে কবীৰ দেৱক ধৰি আনি শ্ৰী ৰামানন্দ দেৱৰ সমুখত হাজিৰ কৰোৱালে। ৰামানন্দদেৱে এইটো দেখুৱাব বিচাৰিছিল যে মই কেতিয়াও সৰু জাতিক দৰ্শন নকৰো, এওঁ মিছা কৈছে যে ই মোৰ পৰা দীক্ষা লৈছে সেয়েহে আগফালে

পৰ্দা লগাই লৈছে। ৰামানন্দই পৰ্দাৰ সিফালৰ পৰা সুধিলে যে, তই কোন আৰু কি জাতি ? কি মার্গ অৰ্থাৎ কোন পৰমাত্মাৰ পূজা কৰা ?

ৰামানন্দ অধিকাৰ শূন্য, জলহা এক জগদীশ। দাস গৰীব বিলম্ব না, তাহিন্ৰাবত শীশ ॥৪০৭॥
ৰামানন্দ কঁ গুৰুকহে, তনুসে নহী মিলাত। দাস গৰীব দৰ্শন ভয়ে, পেড়ে লগী জঁলাত ॥৪০৮॥
পথ চলত ঠোকৰ লগী, ৰাম নাম কহী দীন। দাস গৰীব কসৰ নহী, সীখ লই প্ৰবীন ॥৪০৯॥
আড়া পডুদা লায় কৰি, ৰামানন্দ পুঁজত। দাস গীব কঁলগ ছবী, অধৰ ডাক কুদন্ত ॥৪১০॥
কোন জাতিকুল পছ হয়, কোন তুমহাৰা নাম। দাসগৰীব অধিনগতি, বোলত হয় বলি যাওঁ ॥৪১১॥

কবীৰ দেবৰ উত্তৰ :-

জাতি হমাৰি জগৎগুৰ, পৰমেশ্বৰ পদ পছ। দাস গৰীব লিখতি পৰৈ, নাম নিৰঞ্জন কন্ত ॥৪১২॥

ৰামানন্দই কলে -

ৰে বালক সুন দুৰ্বুদ্ধি, ঘটমঠতন আকাৰ। দাসগৰীব দৰদ লগয়া, হো বোলে সৃজন হাৰ ॥৪১৩॥
তুম মোমন কে পালৱা, জলহে কে ঘৰ বাস। দাস গৰীব অঞ্জন গতি, এতা দৃঢ় বিশ্বাস ॥৪১৪॥
মান বড়াই ছাঁড়ি কৰি বোলো বালক বৈন। দাস গৰীব অধম মুখী, এতা তুম ঘট ফৈন ॥৪১৫॥
তৰ্ক তলুসে বোলতে, ৰামানন্দ সুৰ জ্ঞান। দাসগৰীব কুজাতি হয়, আখৰ নীচ নিদান ॥৪২৩॥

কবীৰদেবৰ প্ৰেম পূৰ্বক উত্তৰ :-

মহকে বদন খুলাস কৰ, মুনি স্বামী প্ৰবীন। দাস গৰীব মনি মৰৈ, ম্যায় আজিজ আধীন ॥ ৪২৮ ॥
ম্যায় অবিগত গতি সে পৰে, চ্যাৰি বেদ সৈদৰ। দাসগৰীব দসৌদিশা, সকল সিন্ধ ভৰপুৰ ॥৪২৯॥
সকল সিন্ধ ভৰপুৰ হুঁ, খালিক হমাৰা নাম। দাস গৰীব অজাতী হু, তে জুঁ কঁহা বলি জাঁউ ॥৪৩০॥
জাতি পাতি মেৰে নহী, নহী বস্তী নহী গাম। দাস গৰীব অনিন গতি, নহী হমাৰে নাম ॥৪৩১॥
নাদ বিন্দ মেৰে নহী, নহী গুদানহী গাত। দাস গৰীব শব্দ সজা, নহী কিস কা সাথ ॥৪৩২॥
সব সঙ্গী বিছহী, আদি অন্ত বহু জাঁহি দাস গৰীব সকল বসু, বাহৰ ভিতৰ মাঁহি ॥৪৩৩॥
এ স্বামী স্ৰষ্টা ম্যায়, সৃষ্টি হমাৰে তীৰ। দাস গৰীব অধৰ বঁসু, অবিগত সত্য কবীৰ ॥৪৩৪॥
পৌহমি ধৰনি আকাশ মেঁ, ম্যায় ব্যাপক ঠৌৰ। দাস গৰীব ন দসু, হম সমতল নহী অউৰ ॥৪৩৬॥
হম দাসন কে দাস হয়, কতা পুৰুষ কৰীম। দাস গৰীব অবধুত হম, হম ব্ৰহ্মচাৰী সীম ॥৪৩৯॥
সুনি ৰামানন্দ ৰাম হম, ম্যায় বাৰন নৰসিংহ। দাস গৰীব কলী কলী, হমহী সে কৃষ্ণ অভঙ্গ ॥ ৪৪০ ॥
হমহী সে ইন্দু কুব্ৰেৰ হয়, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু মহেশ। দাসগৰীব অধম ধবজা, ধৰণী ৰসাতল শ্বেশ ॥৪৪৭॥
শুনি স্বামী সতী ভাখহু, ঝুঁঠ ন হমৰে ৰিঞ্চ। দাস গৰীব হম ৰূপ বিন, অউৰ সকল প্ৰপঞ্চ ॥৪৫৩॥
গোতা লাউ স্বৰ্গ সে, ফিৰি পেন্ট পাতাল। গৰীব দাস টুটত ফি হীৰে মানিক লাল ॥ ৪৭৬ ॥
ইস দৰিয়া কঙ্কৰ বহুত, লাল কঁহী কঁহী ঠাৱ। গৰীব দাস মানিক চুগে, হম মুৰজীক নাঁৱ ॥৪৭৭॥
মুৰজীবা মানিক চুগে, কঙ্কৰ পথ্যৰ ডাৰি। দাস গৰীব ডেৰী অগম, উতৰো শব্দ অধাৰ ॥

যদি মোৰ জাতি সুধিছা তেন্তে মই জগৎগুৰ (বেদত লিখিত আছে যে জগৎগুৰ গোটেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰোতা কবীৰ প্ৰভু) মোৰ মার্গ কি ? (কোন পৰমেশ্বৰৰ মই মার্গ দৰ্শন কৰাওঁ) ইয়াৰ উত্তৰত কবীৰদেবে কলে যে মোৰ পৰম পৰমেশ্বৰৰ পথেই মোৰ পছ। ঈশ্ব, ঈশ্বৰ, পৰমেশ্বৰ (ব্ৰহ্ম, পৰব্ৰহ্ম, পূৰ্ণব্ৰহ্ম তথা ক্ষৰ পুৰুষ, অক্ষৰ পুৰুষ, পৰম অক্ষৰ পুৰুষ) মই সকলোৰে সৰ্বোচ্চ শক্তি (সুপ্ৰীম পাওৱাৰ) পৰমেশ্বৰৰ মার্গ দৰ্শন কৰাবলৈ আহিছোঁ। যি অনন্ত কোটি ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টিকৰ্তা আৰু ধাৰক পোষণকাৰী। বেদত যাক কবীৰদেব, কবিৰগ্নি আদি নামেৰে সন্মোহন কৰিছে। ঈশ বা ক্ষৰ পুৰুষ ব্ৰহ্মাক কোৱা হয় যি মাথোন একেশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ গৰাকী পৰব্ৰহ্ম বা অক্ষৰ পুৰুষক ঈশ্বৰ কোৱা হয় যি সাত শংখ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ গৰাকী আৰু পৰম অক্ষৰ পুৰুষক পূৰ্ণব্ৰহ্ম বা পৰমেশ্বৰ বুলি কোৱা হয় যি অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্বামী বা গৰাকী অৰ্থাৎ কুল মালীক আৰু এই বাবে কবীৰদেবে স্বামী ৰামানন্দক কলে যে মোৰ পছ বা মার্গ হল পৰমেশ্বৰ প্ৰাপ্তি বা পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্তি।

গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক নং ১৭ লিখা আছে যে বাস্তৱত অবিনাশী পৰমেশ্বৰ আন কোনবা এজন আৰু যি তিনিও লোকত প্ৰৱেশ কৰি সকলোৰে খাৰণ পোষণ কৰে আৰু সেই অবিনাশী পৰমাত্মাক এই পৰমেশ্বৰ নামেৰে জনা যায়। সেই পৰমেশ্বৰ মইয়ে হওঁ। এই কথা শুনি স্বামী ৰামানন্দ বৰ ক্ৰোধিত হ'ল আৰু কলে হে পাষণ্ড! তই নীচ জাতি আৰু সৰু মুখত ডাঙৰ কথা। তই নিজে নিজকে ভগৱান বুলি ভাবিছ। বেয়াকৈ গালি পাৰিলে। কবীৰদেবে কলে হে গুৰুদেব! আপোনি মোৰ গুৰু। আপুনি মোক গালী পৰাত মোৰ আনন্দ লাগিছে। কিন্তু মই আপোনাক কৈছো যে মইপূৰ্ণব্ৰহ্ম ইয়াত তিল মাত্ৰ সংশয় নাই। এই কথা শুনি ৰামানন্দই কলে বৈ থাক তোৰ নিস্তাৰ নাই, তই এনে নেমানিবি। মই প্ৰথমে নিজৰ পূজা কৰি লওঁ। ৰামানন্দই শিষ্যবিলাকক কলে ইয়াক বহাই ৰাখা মই প্ৰথমে নিজৰ কিছু নিত্য ক্ৰিয়া কৰ্ম কৰি লওঁ, পিছত ইয়াক মই চাওঁ, ই কিমান পানীৰ মাছ। স্বামী ৰামানন্দই কি ক্ৰিয়া কৰ্ম কৰিছিল? ভগৱান বিষ্ণুৰ এক কাল্পনিক মূৰ্তি মনতে নিৰ্মাণ কৰি লৈছিল। সমুখত মূৰ্তি দেখা দিয়া যেন লাগিছিল (যেনেকৈ কৰ্মকাণ্ড কৰে, ভগৱানৰ মূৰ্তিক প্ৰথমে নিবস্ৰ কৰি তাক পানীৰে গা ধুৱাই আকৌ পৰিস্কাৰ কাপোৰ পিন্ধাই, গলাত মালা, তিলক, মুকুট আদি পিন্ধোৱা)। ৰামানন্দই কল্পনা কৰিবলৈ ধৰিলে। কল্পনা কৰি ভগৱান বিষ্ণু মূৰ্তি তৈয়াৰ কৰিলে। শ্ৰদ্ধাৰে উদং ভৰিৰে নিজেই গৈ গঙ্গাৰ পৰা পানী আনিলে, এনেকৈ ভাবি ঠাকুৰৰ মূৰ্তিৰ কাপোৰ খুলিলে আৰু গা ধুৱাই নতুন বস্ত্ৰ পিন্ধালে। তিলক দিলে, মূৰত মুকুট পিন্ধাই ডিঙিত মালা পিন্ধাবলৈ পাহৰিলে। মালা ডিঙিত নিপিন্ধালে পূজা আখৰুৱা আৰু মুকুট যদি পিন্ধাই তাক পুনৰাই খোলা অনুচিত। যদি সেইদিনা মুকুট নমোৱা হয় তেন্তে পূজা খণ্ডিত বুলি মনা হয়। স্বামী ৰামানন্দই নিজে নিজক দোষীবলৈ ধৰিলে যে ইমান দিন পাৰ হৈ গ'ল কেতিয়াও জীৱননত এনে ভুল হোৱা নাছিল। হে প্ৰভু! আজি কিয় মোৰ দৰে পাপীৰ এনে ভুল হল? যদি মুকুট নমাই লওঁ তেন্তে পূজা খণ্ডিত। তেওঁ ভৱিলে যি হয় হওক মুকুটৰ ওপৰে মালাখন পিন্ধাই চাওঁ। (কল্পনা কৰি আছে যে সমুখত কোনো মূৰ্তি নাই আৰু পৰ্দা লগোৱা আছে সিফালে কবীৰ পৰমেশ্বৰ বহি আছে।) মুকুটত মালাডাল লাগি গ'ল আৰু ডিঙিৰ ফালে নাযায়। তেতিয়া ৰামানন্দই ভাবিলে এতিয়া কি কৰোঁ? হে ভগৱান আজিতো মোৰ গোটেই দিন ব্যৰ্থ হৈ গল। আজি ভক্তৰ পুন্য নষ্ট হৈ গল। (কিয়নো যাৰ পৰমাত্মাৰ প্ৰতি আন্তৰিকতা আছে তাৰ যদি এটা নিত্য নিয়ম বাদ পৰি যায় তেন্তে মনত বৰ দুঃখ লাগি যায়। যেনেকৈ কাৰোৱাৰ পকেট কাটিলে টকা হেৰুৱাৰ দুঃখত অনুতপ্ত হ'ব লাগে। এনেকৈ ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত ভকতৰ এনেকুৱা আন্তৰিকতা থাকে) ইমানতে কবীৰদেবে কলে যে স্বামীজী মালা গাঠী খুলি দিয়া আৰু ডিঙিত পিন্ধাই দিয়া। আকৌ গাঠী লগাই দিয়া তেন্তে মুকুট খুলিব নালাগিব। এতিয়া ৰামানন্দই মুকুট নুখুলে আৰু কেলেইনো গাঠী খোলে। কুটীৰ সমুখত লগোৱা পৰ্দা নিজ হাতেৰেই খুলি পেলাই দিলে আৰু গোটেই ব্ৰাহ্মণ সমাজৰ সমুখত সেই কবীৰ পৰমেশ্বৰক বুকুত আকোৱালি ললে। হে ভগৱান! আপোনাৰ ইমান কোমল শৰীৰ যেনেকুৱা কপাহ আৰু মোৰ শৰীৰ শিলৰ নিচিনা। এফালে প্ৰভু থিয় হৈ আছে আৰু আনফালে জাতি তথা ধৰ্মৰ প্ৰাচীৰ। প্ৰভু প্ৰেমী পুন্যাত্মাই ধৰ্মৰ দেৱালক ভাঙি চিঙি পেলাই প্ৰভুৰ কাষলৈ চাপি যোৱাই শ্ৰেয় বুলি বুজে। ৰামানন্দই তেনে কৰিলে। সমুখত পূৰ্ণ পৰমাত্মাক পাই জাতি, ধৰ্ম, অসুচি নেদেখিলে, প্ৰথমে আত্ম কল্যাণ দেখিলে। ইয়াকে খাটি ব্ৰাহ্মণ বোলে। বোলত ৰামানন্দজী, হম

ঘৰ বড়া সুকাল। গৰীব দাস পূজা কৰে, মুকুট ফহী, জদি মাল।।৪৭৯।।

সেৱা কৰোঁ সন্তাল কৰি, সুনি স্বামী সুৰ জ্ঞান। গৰীব দাস শিৰ মুকুট ধৰি, মালা অটকি জন।।৪৮০।।
স্বামী ঘুড়ী খোলি কৰি, ফিৰি মালা গল ডাৰ। গৰীব দাসই ভজন কুঁজানত হয় কবতাৰ।।৪৮১।।
ডউটা পড়না দুৰি কৰি,লীয়া কণ্ঠ লগায়। গৰীব দাস গুজৰী বোঁহত,বদনে বদন মিলায়।। ৪৮২।।

স্বামী ৰামানন্দ দেবে কলে হে প্ৰভু কবীৰ আপুনি কেলেই মিছা কলে ? কবীৰ দেবে কলে - কেনে মিছা স্বামীজী ? ৰামানন্দই কলে যে আপুনি মোৰ পৰা নাম উপদেশ লৈছে। আপুনি মোৰ পৰা কেতিয়া নাম উপদেশ ল'লে ? কবীৰদেবে কলে এসময়ত আপুনি গা ধুবলৈ পঞ্চ গঙ্গা নদীৰ ঘাটলৈ গৈছিল। মই তাত ঘাটৰ ওপৰত শুই আছিলো। আপোনাৰ ভৰিৰ পাদুকা মোৰ ভৰিত লাগিছিল তেতিয়া আপুনি কৈছিল বোপাই ৰাম নাম লোৱা। ৰামানন্দ দেবে হয় বুলি কলে, এতিয়া মনত পৰিছে, কিন্তু সিজন তো বহুত সৰু শিশু আছিল। (কিয়নো সেই সময়ত পাঁচ বছৰ বয়সৰ শিশু বৰ ডাঙৰ হৈ গৈছিল তথা পাঁচ বছৰ বয়সৰ শিশুৰ শৰীৰ আৰু আঁঠে বছৰ বয়সৰ শিশুৰ শৰীৰৰ মাজত দু গুণ পাৰ্থক্য থাকি যায়।) কবীৰদেবে কবলৈ ধৰিলে স্বামীজী চোৱা মই এনেকুৱাই আছিলো। স্বামী ৰামানন্দ দেবৰ সমুখত থিয় হৈ আছে আৰু এজন আঁঠে বছৰ বয়সীয়া অইন শিশু ৰূপ ধৰি কোনো সেৱকৰ বিছনাৰ ওপৰত বিৰাজমান হৈ আছে। এতিয়া ৰামানন্দই ছয় বাৰ সিফালে আৰু ছয় বাৰ ইফালে চাবলৈ ধৰিলে। আকৌ চকু মেলি ভালকৈ চাই যাতে ঠগ নাখায়। এনেকৈ দেখি থাকোতেই কবীৰদেবৰ সৰু শিশুৰ ৰূপ উঠি আহি ডাঙৰ কবীৰদেবৰ শৰীৰৰ লগত মিলি গ'ল। পাঁচ বছৰ বয়সৰ স্বৰূপত কবীৰ দেব ৰৈ গ'ল।

মনকী পূজা তুম লখী, মুকুটমাল পৰৱেশ।গৰীব দাস গতি কো লখে, কৌনবৰন কেয়া ভেশ।।৪৮৩।।
ইয় তো তুম শিক্ষা দেই, মানিলই মন মোৰ। গৰীবদাস কোমল পুৰুষ, হমৰা বদন কঠোৰ।।৪৮৪।।

তেতিয়া ৰামানন্দ দেবে কলে যে মোৰ মনৰ সংশয় দূৰ হ'ল। হে পৰমেশ্বৰ আপোনাক কেনেকৈ চিনিব পাৰি ? আপুনি কোন জাতি তথা কোন বেশ ভূষাত থিয় হয় কোনো ঠিকনা নাই। মই নিৰোধ প্ৰাণী আপোনাৰ লগত বাদ বিবাদ কৰি দোষৰ ভাগী হ'লো, ক্ষমা কৰিব পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ কবীৰদেব, মই আপোনাৰ অপৰিচিত বালক।

স্বামী ৰামানন্দ দেবৰ সৎলোক দৰ্শন

সুনিবচাম্যায় স্বৰ্গ কী ক্যায়সেঁছাঁড়োঁৰীতি। গৰীব দাস গুৰী লগী,জনম জাত হয় বীত।।৪৮৬।।
চ্যাৰি মুক্তি বৈকুণ্ঠ মেঁ, জিন কী মোঁৰে চাহ গৰীব দাস ঘৰ অগম কী,ক্যায়সে পাঁউ থাহ।।৪৮৭।।
হেমৰূপহ ধৰনী হয়,বন জোড়োবহ শোভ। গীব দাস বৈকুণ্ঠ কু তনমন হমৰা লোভ।।৪৮৮।।
শংখ চক্ৰ গদ পদময়, মোহন মদন মুবাৰি। গৰীব দাস মুৰলী বঁজৈ, সুৰগ লোক দৰবাৰী।।৪৮৯।।
দুখো কী নদীয়া বঁগৈ, সেত বৃক্ষ সুভান। গৰীবদাস মদল মুক্তি, সুৰগা পূৰ অস্থান।।৪৯০।।
ৰতন জড়াউ মনুষ্য হয়, গন গন্ধৰ্ব সব দেব। গৰীব দাস উস খাম কী ক্যায়সে ছাঁড়ু সেব।। ৪৯১।।
ঋগ,জুয় সাম অথৰ্বন,গাওঁৰে চাৰো বেদ। গৰীব দাসঘৰ অগম কী,ক্যায়সে জানো ভেদ।।৪৯২।।
চ্যাৰি মুক্তি চিতবন লগী,ক্যায়সে বঁধু তাহি। গৰীব দাস গুপ্তাৰ গতি, হমকৌ দৌ সমঝায়।।৪৯৩।।
সুৰগ লোক বৈকুণ্ঠ হয়, এয়াসে পৰে ন অউৰ। গৰীব দাস যটশাস্ত্ৰ, চ্যাৰি বেদকি দৌৰ।। ৪৯৪।।
চাৰি বেদগাঁবে তিসেঁ, সুৰনৰ মুনি মিলাপ। গৰীব দাস ধৰ পোৰ জিস, মিটি গয়ে তিনে তাপ।।৪৯৫।।
প্ৰহ্লাদ গয়ে তিস লোককুঁ, সুৰগা পুৰী সমুল। গৰীব দাস হৰি ভক্তি কী, ম্যায় বঁচত ধুল।।৪৯৬।।

বন্দাবন গয়েতিস লোককুঁ, সুৰগাপুৰীসমুল। গৰীব দাস উস মুক্তি কুঁ, ক্যায়সে জাঁউ ভুল।।৪৯৭।।
 নাৰদ ব্ৰহ্মা তিস বটে, গাৱেঁ শেষ গনেশ। গৰীব দাস বৈকুণ্ঠ সৈঁ অউৰ পৰৈ কো দেশ।। ৪৯৮।।
 সহংস অঠাসী জিস জপৈ, অউ তেঁতিসো স্নে। গৰীব দাস জাসৈপৰৈ, অউৰ কোন হায় যে।।৪৯৯।।
 সুনী স্বামী নিজমূল গতি, কহিসমঝাঁউ তোহি।গৰীব দাস ভগৱান কুঁ ৰাখ্যা জগত সমোহি।। ৫০০।।
 তিন লোক কে জীৰ সব, বিষয় বাস ভৰমায়। গৰীব দাস হমকু জপৈ, তিসকু থাম দিখায়।।৫০১।।
 জো দেখেগা থামকু সো জানত হ্যায় মুঝ। গৰীব দাস তোসৈ কহুঁ, শুনি গায়ত্ৰী গুঝ।। ৫০২।।
 কৃষ্ণ বিষ্ণু ভগৱান কুঁ জহৰায়ে হ্যায় জীব। গৰীব দাস ত্ৰিলোক মেকাল কৰ্ম শিৰ শীব।। ৫০৩।।
 শুনি স্বামী তোসৈক, অগম দীপকী সৈল। গৰীব দাস পুঠৈপৰে, পুস্তক লাডে বৈল।।৫০৪।।
 পৌহমী ধৰণী আকাশ থন্ত, চলসী চন্দৰ সুৰ। গৰীবদাসৰজ বিৰজকী, কঁহাৰহেগী ধুৰ।।৫০৫।।
 তাৰায়ন ত্ৰিলোক সব, চলসী ইন্দ্ৰ কুবেৰ। গৰীবদাস সব জাত হ্যায়, সুৰগ পাতাল সুমেৰ।।৫০৬।।
 চাৰিমুক্তি বৈকুণ্ঠবট, ফনা কোইৱাৰ। গৰীব দাস অলপৰুপমঘ, ক্যায় জাঁনৈ সংসাৰ।। ৫০৭।।
 কহে স্বামী কিতৰহোগে, চোদ ভূৱন বিহঙ্গ। গৰীব দাসবীজককহয়া, চতল প্ৰান অউৰ পিণ্ড।। ৫০৮।।
 শুন স্বামী একশক্তি হ্যায়, অৰধঙ্গী গুঁকাৰ। গৰীব দাসবীজক তহাঁ, অনন্ত লোক সিঙ্গাৰ।।৫০৯।।
 জৈসেকা তৈসা ৰহৈ, পৰলো ফনা প্ৰান। গৰীবদাস উস শক্তি কুঁ, বাৰ বাৰ কুৰবান।। ৫১০।।
 কোটা ইন্দ্ৰব্ৰহ্ম জঁহ, কোটীকৃষ্ণ কৈলাশ। গৰীব দাস শিৰ কোটা হ্যায়, কৰোঁ কোনকি আস।।৫১১।।
 কোটা বিষ্ণু জহঁ বসত হ্যায়, উস শক্তি কে থাম। গৰীব দাস গুলবহুত হ্যায়, অলফ বস্ত্ৰ নিঙ্গাম।।৫১২।।
 শিৰশক্তিজাসেছয়ে, অনন্ত কোটা অৱতাৰ। গৰীব দাসউস অলফলখে সো হোয়কৰতাৰ।। ৫১৩।।
 অলফ হমৰা ৰুপ হ্যায়, দম দেহী নহী দন্ত গৰীব দাস গুলসৈ পৰৈ, চলনা হ্যায় বিন পছ।। ৫১৪।।
 বিনা পঁথউসকঁতকে, থাম চলন হ্যায় মোৰ। গৰীব দাসগতিনা কিসি,শংখ সুৰগ পৰ ডোৰ।। ৫১৫।।
 শংখসুৰগ পৰ হম বসেঁ, শুনি স্বামী হ্য সেন। গীব দাস হম অলফ হ্যায়,হ্যাই গুল ফেৰকট ফেন।।৫১৬।।
 যো তৈ কহয়া সৌ ম্যায় লহয়া, বিন দেখে নহী ধীজ। গৰীব দাস স্বামী কহে, বঁ অলফ বৌবিজ।।৫১৭।।
 অনন্ত কোটীব্ৰহ্মাণ্ড ফন, অনন্ত কোটা উদগাৰ। গৰীব দাস স্বামী কহে,কঁহা অলফ দীদাৰ।।৫১৮।।
 হদ বেহদ কহী, না কহী না থৰপী ঠোৰ। গৰীব দাস নিজ ব্ৰহ্মকী কোন থাম উৰ পৌৰ।।৫১৯।।
 চল স্বামী স্বৰপৰ চলে, গঙ্গতীৰ সুন জ্ঞান। গৰীব দাস বৈকুণ্ঠ বট, কোটা কোটা ঘট থ্যান।।৫২০।।
 তহাঁ কোটা বৈকুণ্ঠ হ্যায়,নক সৰবৰ সঙ্গীত। গৰীব দাস স্বামী শুনৈ, জাত অনন্ত জুগবীত।।৫২১।।
 প্ৰান পিণ্ড পুৰমে থসৌ,গয়েৰামানন্দ কোটা।গৰীব দাস সব সুৰ মেৰহো শব্দকী ওট।। ৫২২।।
 তহা উহাঁ চিত চক্ৰীত ভয়া, দেখি ফজল দৰৱাৰ। গৰীব দাস সিজদাকিয়া, হম পায়ে দীদাৰ।।৫২৩।।
 তুম স্বামী ম্যায়বাল বুদ্ধি, ভৰ্মকৰ্ম কিয়েনাশ। গৰীব দাস নিজব্ৰহ্ম তুম, হমৰে দৃঢ় বিশ্বাস।।৫২৪।।
 সুন্ন-বেসুন্ন সেতুমপৰৈ,উৰে সে হমৰেতীৰ। গৰীব দাস সৰবঙ্গ ম্যায়, অবিগত পুৰুষ কবীৰ।।৫২৫।।
 কোটা কোটা সিজদেকৰৈ, কোটা কোটা প্ৰনাম। গৰীব দাস অনহদঅধৰ,হমপৰসেতুম থাম।।৫২৬।।
 শুনি স্বামী একগল গুজ, তিল তীপল জোৰী। গৰীব দাস সব গগন মেঁ, সুৰজ অনন্তকৰোৰী।।৫২৭।।
 শহৰ অমান অনন্তপুৰ, ৰিমঝিম ৰিমঝিম হেয়। গৰীব দাস উসনগৰ কামৰমনা জাঁনৈ কোয়।।৫২৮।।
 শুনি স্বামী ক্যায়সেলখৌ,কহিসমঝাঁউ তোহি। গৰীব দাস বিন পৰ উড়ে, তন মন শীশ ন হেয়।।৫২৯।।
 ৰবনপুৰী এক চফ্ৰ হ্যায়, তঁহা ধনজয় বায়। গৰীব দাস জীতে জন্ম, যাঁকু লেত সমায়।। ৫৩০।।
 আশন পদম লগায়ক, ভিৰঙ্গনাদ কো খেচি। গৰীবদাস অচবন কৰৈ, দেবদত্ত কোঁচি। ৫৩১।।

কালী উন কুলীন বং, জাকে দো ফুন ধাৰ। গৰীব দাস কুবন্ত শীৰ, তাস কৰে উদগাৰ।।৫৩২।।
 চিস্মে লাল গুলাল বং, তিনি গিৰহ নভ পেঁচ। গৰীব দাস উনাগনীকুঁ, হোনে ন দেবে বেচ।।৫৩৩।।
 কুন্তক বেচকসব কৰে, উন কৰত উদগাৰ। গৰীব দাস উসনাগনী কুঁ জীতে কেইখিলাৰ।।৫৩৪।।
 কুন্ত ভৰে বেচককৰে, ফি টুটত হয় পোন। গৰীব দাস গগন মণ্ডল, নহী হোত হয় বোন।।৫৩৫।।
 আগে ঘাটাবন্ধ হয়, ইঙ্গলা-পিঙ্গলা দোয়। গৰীব দাস সুযমন খুলে, তাস মিলারা হোয়।।৫৩৬।।
 জিউকাঁ তিউহী বৈঠিৰহে, তজিআসন সব যোগ। গৰীব দাস পলবিচপদ, সৰ্বসৈল সব ভোগ।।৫৪৭।।
 কোটা কোটা বেকুষ্ঠ হয়, কোটা কোটা শিৰ শেষ। গৰীব দাস উস থাম য়েঁব্রন্ধ কোটা নৰেশ।।৫৫৩।।
 অবাদান অমান পুৰ, চলি স্বামী তহা চল। গৰীব দাস পৰলো অনন্ত, বৌহৰি ন ঝম্পে কাল।।৫৫৪।।
 অমৰ, চীৰ তহাঁ পাহাৰি অমৰ হংস সুখ থাম। গৰীব দাস ভোজন অজৰ, চল স্বামী নিজ থাম।।৫৫৫।।
 বোলতৰামানন্দজী, শুন কবীৰ কৰতাৰ। গৰীব দাস সব রূপ মেঁ, তুমহী বোলন হাৰ।। ৫৫৬।।
 তুম সাহিব তুম সন্তহী, তুম সংগুৰু তুম হংস। গৰীব দাস তুমরূপ বিন অউৰ ন দুজা অংশ।।৫৫৭।।
 ম্যাগ ভক্ত মুক্ত ভয়া, কিয়া কৰ্ম কুন্দ নাশ। গৰীব দাস অবিগত মিলে, মেটামন কী বাস।।৫৫৮।।
 দোহঁ ঠৌৰ হয় এক, ভয়া এক সে দোয়। গৰীব দাসহম কাৰনে, উতৰে হয় মঘ জেয়।।৫৫৯।।
 গোষ্ঠী বামানন্দ সৈ, কাশী নগৰ মঞ্জাৰ। গৰীব দাস জিন্দ পীকে, হম পায়ে দীদাৰ।।৫৬২।।
 বোলৈ বামানন্দজী, শুনো কবীৰ সুভান। গৰীব দাসমুক্তা ভয়ে, উধৰে পিপু অৰু প্ৰান।। ৫৬৭।।

কবীৰদেবে স্বামী বামানন্দ দেৱক সুধিলে যে স্বামীজি আপুনি কি পূজা কৰে ? স্বামী বামানন্দই কলে, মই বেদ আৰু গীতা অনুসৰি সাধনা কৰো কবীৰ পৰমেশ্বৰে কলে বেদ আৰু গীতাৰ আধাৰত ভক্তি সাধনা কৰি কোন লোকলৈ যাব ? স্বামী বামানন্দই কলে স্বৰ্গত যাম। কবীৰদেৱে কলে স্বৰ্গলৈ গৈ কি কৰিবঃ বামানন্দই কলে তাত বহুত মৰমৰ ভগৱান বিযুক্ত আছে তাৰ দৰ্শন কৰিম। তাত একো চিন্তা নাই, নাই দুঃচিন্তা, আছে গাখীৰৰ নৈ, ফলে ফলে উভৈনদী বাগান, মই তাত শান্তিৰে থাকিম। পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে কলে যে স্বামীজী তাত কিমান দিন বাস কৰিব ? (বিদ্যান ব্যক্তি তেখেতৰ জ্ঞান আছিল। দুই মিনিটে বৃজি পালো।)

বামানন্দই কলে, মোৰ ভক্তি সাধনাৰ যিখিনি পুন্য আছে তাৰে সিমান দিনলৈ থাকিব পাৰিম। কবীৰ দেবে কলে, আকৌ পিছত কলৈ যাব ? বামানন্দই কলে নেজানো কৰ্মাধাৰৰ ওপৰত কত আৰু কোন যোনীত জন্ম হ'ব ? কবীৰ দেবে কলে স্বামীজী এনে ভক্তি সাধনা আপুনি অসংখ্য বাৰ কৰিছে। ইয়াৰ দ্বাৰা জীৱৰ মুক্তি নহয়। আপুনি বিষ্ণুদেৱৰ সাধনা কৰি স্বৰ্গলোকলৈ যাব খোজে। যি সাধকে ব্রহ্ম সাধনা কৰি ব্রহ্মলোকলৈ যায় তেওঁলোকেও জন্ম মৃত্যুৰ চক্ৰত থাকিবলগীয়া হয় কিয়নো এদিন মহাস্বৰ্গ যি ব্রহ্মলোকত সৃজন হৈছে সেইবোৰ শেষ হৈ যাব। গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক নং ১৬ ৰ ভিতৰত বৰ্ণিত আছে। স্বামী বামানন্দ বিদ্বান পুৰুষ আছিল শ্লোক সমূহ আঙুলীৰ মূৰত আছিল। স্বামীজীয়ে কলে আপুনি ঠিকেই কৈছে এনেকুৱাই লিখা আছে। কবীৰদেবে কলে এতিয়া কওক ক'ত থাকিব ? নে আপোনাৰ শ্ৰীকৃষ্ণ মুৰাৰী থাকিব আৰু এই ব্রহ্মলোক, বিষ্ণুলোক আদিৰ সৰ্বপ্ৰাণী তথা শিৱলোক আদিৰ তিনিও দেৱতাও নষ্ট হৈ যাব। আকৌ তেতিয়া ক'ত থাকিব গুৰুদেৱ ? পিছত বামানন্দই বিচাৰ কৰি বিমৰ্শ হ'ল। কবীৰ পৰমেশ্বৰে সুধিলে স্বামী গীতাৰ জ্ঞান কোনে কৈছে ? স্বামী বামানন্দই উত্তৰ দিলে শ্ৰীকৃষ্ণই কৈছে। পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবে কলে স্বামীজী সংক্ষিপ্ত মহাভাৰত দ্বিতীয়

খণ্ড (পৃষ্ঠা ১৫৩১ পুৰণি তথা ৬৬৭ নতুন) লিখিত আছে শ্ৰীকৃষ্ণদেবে কৈছে হে অৰ্জুন! এতিয়া মোৰ সেই গীতাৰ জ্ঞান স্মৰণ নাই, মই পুনৰায় সেই জ্ঞান শূন্য নোৱাৰো। পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে সকলো প্ৰমাণ দেখুৱালে।

গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ১৩ গীতা জ্ঞান দাতা (ব্ৰহ্ম) কৈছে যে -

ওম্ ইতি একাম্ৰম্ ব্ৰহ্ম, ব্যৱহাৰন মাম্ অনুস্মৰণ,

য়ঃ প্ৰয়াতি ত্যাজন্ দেহম্ সঃ য়াতি পৰমাম্ গতিম্ ॥১৩॥

ভাৱাৰ্থ - গীতা কোৱা ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ কালে কৈ আছে যে (মাম্ ব্ৰহ্ম) মোৰ ব্ৰহ্মৰ তো (ইতি) এইটো (ওম্ একাম্ৰম্) ওম্/ওঁ এক অম্ৰ (ব্যৱহাৰণ) উচ্চাৰণ কৰি (অনুস্মৰণ) স্মৰণ কৰি (য়ঃ) যি সাধক (ত্যাজন্ দেহম্) দেহ ত্যাগ কৰে অৰ্থাৎ অন্তিম শ্বাস লৈ (প্ৰয়াতি) স্মৰণ সাধনা কৰে (সঃ) সেই সাধকে মোৰে (পৰমাম্ গতিম্) পৰম গতি (য়াতি) প্ৰাপ্ত হয়।

ভাৱাৰ্থ :- এয়ে যে শ্ৰী কৃষ্ণৰ শৰীৰত ব্ৰহ্মই প্ৰেতৰত প্ৰৱেশ কৰি অৰ্থাৎ হাজাৰ বাহু থকা জ্যোতি নিৰঞ্জন কালে কৈছে যে মোৰ ব্ৰহ্মৰ সাধনা কেৱল এক ওম (ওঁ) নামৰ দ্বাৰা মৃত্যু পৰ্য্যন্ত কৰা সাধকে মোকেই প্ৰাপ্ত হয়, অন্য কোনো মন্ত্ৰত মোৰ ভক্তি নাই।

গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ৫, ৭ তথা ১৩ গীতা জ্ঞান দাতাই নিজৰ বিষয়ে সাধনা কৰাক লৈ কৈছে যে যি ওম (ওঁ) নামেৰে জীৱনৰ শেষ সময়লৈ মোৰ ভক্তি কৰে, তেওঁ মোকেই পায়। গতিকে তুমি যুদ্ধও কৰা মোৰ ওম নামৰ উচ্চাৰনো কৰা কিয়নো যুদ্ধ চিঞৰ বাখৰ কৈ কৰিব লাগে। এই বাবে কোৱা হৈছে ওম (ওঁ) নামৰ উচ্চাৰণ কৰি তথা স্মৰণ কৰি যুদ্ধ কৰা।

আকৌ গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ৬ কোৱা হৈছে যে যিয়ে যি প্ৰভুক জীৱনৰ অন্তিম সময়লৈকে স্মৰণ কৰি দেহ ত্যাগ কৰে, তেওঁ তাকেই প্ৰাপ্ত হয় বা তাৰ ধামলৈ গতি কৰে। গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভু গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ৮ পৰা ১০ লৈ তিনিও শ্লোকত ব্ৰহ্মতকৈ অন্য পূৰ্ণ পৰমাত্মা (পৰম দিব্য পুৰুষ পৰমেশ্বৰ অৰ্থাৎ পূৰ্ণব্ৰহ্ম) ৰ বিষয়ে কৈছে যে যদি কোনোৱাই তেওঁৰে ভক্তি সাধনা কৰি যদি দেহ ত্যাগ কৰে তেন্তে সেই ভক্তাত্মাই পূৰ্ণ পৰমাত্মা (পৰমেশ্বৰ)ক প্ৰাপ্ত হয়। তাৰে দ্বাৰাই পূৰ্ণ মোক্ষ তথা সত্যলোক প্ৰাপ্তি তথা পৰম শান্তি প্ৰাপ্ত হয়। গতিকে সেই পৰমেশ্বৰৰ বৰ্ণলৈ যোৱা কিয়নো মইয়ো তেওঁৰে শৰণাগত। (গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২-৬৬ তথা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ৪ গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্মৰ উক্তি।)

স্বামী ৰামানন্দই সকলো প্ৰমাণ নিজৰ চকুৰে চাই হতভঙ্গ হ'ল তথা সত্য স্বীকাৰ কৰিলে, কলে হে ৰোপাই শাস্ত্ৰৰ কথা তুমি সঁচাই কৈছা। আমাক কোনেও এনে জ্ঞান দিয়া নাই এতিয়া আমি কি কৰো ? কবীৰদেবে কলে যে পৱিত্ৰ গীতাত লিখা আছে। অষ্টম অধ্যায়ৰ শ্লোক নং ৮-৯, ১০ আৰু অধ্যায় নং ১৮ৰ শ্লোক নং ৬২ পঢ়ি চাওক।

পৱিত্ৰ গীতা আৰু বেদ কোৱা ব্ৰহ্মই (কাল) কৈছে যে হে অৰ্জুন! তুমি সেই পৰম পৰমাত্মাৰ শৰণলৈ যোৱা তোমাৰ মৃত্যু নহব। তাৰ বাবে (অধ্যায় নং ৪ শ্লোক নং ৩৪) সেই সাধু সন্তক বিচাৰ কৰি উলিওৱা যিয়ে সেই পূৰ্ণ। পৰমাত্মাৰ পৰম তত্ত্ব জানে। তেওঁক বিনশ্ৰ আৰু অকপট ভাৱে দণ্ডৰত প্ৰণাম কৰি সৎকাৰ কৰিবা। যেতিয়া সেই সন্তই প্ৰসন্ন হ'ব পিছত নাম দীক্ষা বিচাৰিবা। আকৌ তোমাৰ পূৰ্ণৰ্জ্জ্ৰ বা মৃত্যু হয়। পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১-

৪ বৰ্ণিত আছে যে এই ওলোটাকৈ ওলোমাই খোৱা সংসাৰ ৰূপী আঁহত বৃক্ষ যাৰ ওপৰত মূল শিপা ৰূপী আদি পুৰুষ অৰ্থাৎ সনাতন পৰমাত্মা আৰু তলত তিনি গুণ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সংগুণ বিষ্ণু, তমগুণ শিৱ ৰূপী শাখা আছে। এই পূৰ্ণ সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষ অৰ্থাৎ পূৰ্ণ সৃষ্টিৰ ৰচনাক মই (কাল/ব্ৰহ্ম) সম্যক নাজানো। এইটো বৰ্তমান অৱস্থাত অৰ্থাৎ গীতাৰ জ্ঞান মই আপোনাক পূৰ্ণ জ্ঞান দিব নোৱাৰো। তাৰ বাবে কোনো তত্ত্বদৰ্শী সাধু সন্তক বিচাৰি উলিওৱা। (গীতা অধ্যায় ৪ মন্ত্ৰ ৩৪) পিছত তেওঁ আপোনাক সৰ্ব সৃষ্টি তত্ত্বৰ জ্ঞান তথা সকলো প্ৰভু/ঈশ্বৰ আদিৰ স্থিতি আৰু পৰিস্থিতিৰ শুদ্ধ জ্ঞান কৈ দিব। তাৰ পিছত সেই পৰম পদ পৰমেশ্বৰৰ বিচাৰ কৰা উচিত যলৈ গলে সাধকৰ আকৌ জন্ম আৰু মৃত্যু নহয়, অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মুক্তি হয়। যি পৰমেশ্বৰে সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষ অৰ্থাৎ সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডক সৃষ্টি কৰিছে ময়ো (কাল/ব্ৰহ্ম) সেই পৰমেশ্বৰৰ শৰণত, এই বাবে সেই পৰমেশ্বৰকে পূজা কৰো। স্বামী ৰামানন্দই কলে বোপাই লিখা মতে এনেকুৱাই একেবাৰে গোটেই খিনি তেনেকুৱা। কিন্তু এই সৎলোকৰ কথা কাৰো পৰা শুনা নাই যি কাৰণে এতিয়াও মোৰ মনে বিশ্বাস নকৰে যে সেইটো সঁচা হয়নে? কবীৰদেবে কলে আপুনি কেনে সাধনা কৰে ? স্বামী ৰামানন্দই কলে মই গোটেই শৰীৰটোক শুদ্ধ ৰাখিছো। যোগ অভ্যাসৰ সৈতে মই পদুম ফুলৰ ভিতৰত ঘূৰি ফুৰি ত্ৰিকুটি (ত্ৰিৱেনী) গৈ পাওঁ। কবীৰদেবে ক'লে আপুনি এবাৰ ত্ৰিৱেনী লৈ ৰাওনা হওক। যেতিয়া ৰামানন্দ যোগ সমাধিস্থ হ'ল (এইটো তেখেতৰ প্ৰতিদিনৰ অভ্যাস আছিল) ত্ৰিৱেনী পালত তিনিটা ৰাস্তা হ'ল। প্ৰত্যেক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত থকা ব্ৰহ্মলোকত প্ৰৱেশ কৰোতেই তিনিটা ৰাস্তা ওলাই পৰে। এইদৰে বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ কাষত থকা একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ একেই ব্যৱস্থা আছে। এটা ৰাস্তাৰ সমুখৰ ব্ৰহ্মলোকত সজা তিনি গোপন ঠাইলৈ যায় যত জ্যোতি নিৰঞ্জনে তিনি ৰূপ ধাৰণ কৰি বিৰাজমান হৈ থাকে, সমুখৰ ব্ৰহ্মৰ তোমাৰ এই নাম মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা নোখোলে। এই ব্ৰহ্মব্ৰহ্ম সংনামৰ দ্বাৰাই খুলিব। কবীৰদেবে উশা-নিশা প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা নিজৰ সংনাম উচ্চাৰণ কৰিলে, সমুখৰ দুৱাৰ খুলি গ'ল। কবীৰদেবে কলে যে এতিয়া আপোনাক কাল ভগৱান দেখুৱাওঁ যাক আপুনি নিৰাকাৰ বুলি কয়। গীতাত কয় হে অৰ্জুন মই সকলোকে গ্ৰাস কৰিবৰ বাবে আবিৰ্ভাৱ হৈছো। মই কেতিয়াও কাকো দৰ্শন নিদিওঁ আৰু কাৰো সমুখত প্ৰত্যক্ষ নহওঁ। কবীৰদেব কলে যে এতিয়া আপোনাৰ সমুখত সেই কাল/ব্ৰহ্মক দেখুৱাওঁ। প্ৰথমে এক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত ৰচিত ব্ৰহ্মলোকৰ গুপ্ত স্থানৰ ওপৰত দেখুৱালে য'ত ব্ৰহ্মা বিষ্ণু আৰু শিৱ ৰূপ ধাৰণ কৰি আছিল। পিছত ব্ৰহ্মলোক পাৰ কৰা দুৱাৰৰ পৰা ওলাই একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডলৈ গৈ গ'ল। ব্ৰহ্মলোকৰ পৰা আগলৈ যোৱা ৰাস্তাটোও যি জটা কুণ্ডলী সৰোবৰৰ ওপৰত আছে, কাল/ ব্ৰহ্মই নিজৰ দৃষ্টিত পহৰা দি ৰাখে যাতে কোনো প্ৰাণী ওলাই নাযায়। একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ যি অন্তিম লোক আছে সেইটো কাল-ব্ৰহ্মৰ (ক্ষৰ পুৰুষ) নিজৰ স্থান। তাত তেওঁৰ সেই ভয়ঙ্কৰ ৰূপত বহি থাকে যিটো ইয়াৰ বাস্তৱিক ৰূপ। কবীৰ দেবে কলে দেখা, সৌজন বহি থকা তোমাৰ নিৰাকাৰ ভগৱান, যাক তুমি নিৰাকাৰ বুলি কোৱা। (কিয়নো যোগী বিলাকে বেদৰ আধাৰত ওম নামেৰে সাধনা কৰিছিল, পৰমাত্মা প্ৰাপ্ত হোৱা নাছিল, সিদ্ধি প্ৰাপ্ত হৈছিল তাৰ বলত স্বৰ্গ, মহাস্বৰ্গ ভোগ কৰি আকৌ পশু যোৱা লৈ গ'ল। এই কাৰণে সকলোৱে প্ৰভুক নিৰাকাৰ বুলি মানিছে যে তেওঁ দেখা নিদিয়ে আৰু বেদত লিখা আছে, যে ভগৱান

স্বাকাৰত আছে।) যেতিয়া কালৰ ওচৰত উপস্থিত হল তেতিয়া কবীৰদেবে নিজৰ সাৰনামৰ লগত সংনামো উচ্চাৰণ কৰিলে। সেই সময়ত কালে নিজৰ মূৰ নত কৰিলে। কাল-ব্ৰহ্মৰ মূৰৰ ওপৰত সেইখন দুৱাৰ যাৰ ভিতৰেদি সংলোকলৈ যাব পাৰি আৰু পৰব্ৰহ্মৰ লোকত প্ৰৱেশ হয়। তাৰ পিছত এক যোপ মৰা আন্ধাৰৰ গুহা আৰম্ভ। (এটা যোপ মৰা গুহা কাল লোকতো আছে) কালৰ মূৰৰ ওপৰত ভৰি ৰাখি কবীৰদেবৰ হংস (নিৰ্বিকাৰ সাধক) ওপৰলৈ যায়। এই কালৰ মূৰে চিড়িৰ দৰে কাম কৰে। পৰব্ৰহ্মৰ লোককো পাৰ কৰি কবীৰদেবে শ্ৰী ৰামানন্দ দেৱৰ আত্মক সংলোকত লৈ গ'ল। (তাতে এক যোপ মৰা গুহা আছে) সংলোকত গৈ শ্ৰী ৰামানন্দই দেখিলে যে কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) নিজৰ বাস্তৱিক ৰূপত সিংহাসনৰ ওপৰত বিৰাজমান হৈ আছে। তাত কবীৰ দেবৰ শৰীৰৰ ইমান জ্যোতি যে এডাল নোমৰ (শৰীৰৰ নোম) পোহৰ যেনে কোটি চন্দ্ৰ সূৰ্য্যৰ একত্ৰিত পোহৰতকৈও অধিক (কিন্তু উত্তাপ হীন) কবীৰ দেব তালৈ গৈ নিজৰে অন্য স্বৰূপৰ ওপৰত পৰিভ্ৰমণ কৰিবলৈ ধৰিলে। শ্ৰী ৰামানন্দই ভাৱিলে যে ভগৱান এইজন যিয়ে সিংহাসনৰ ওপৰত বহি আছে আৰু এই কবীৰ নিশ্চয় ইয়াৰে কোনোৱা সেবক (গন) হব, উপৰন্ত লোক সকলোতকৈ উত্তম। পৰমাত্মাৰ বহুত তেজ (জ্যোতি) এনেকুৱা চিন্তা কৰি আছিল, ইমানতেই পৰমাত্মাৰ জ্যোতিৰ্ময় ৰূপ সিংহাসনৰ পৰা উঠিল আৰু পাঁচ বছৰীয়া শিশু ৰূপী কবীৰদেব পৰমেশ্বৰৰ সিংহাসনৰ ওপৰত গৈ বহিল পৰমেশ্বৰ যি বাস্তৱিক জ্যোতিৰ্ময় ৰূপত আহিছিল সিজন শিশু ৰূপী কবীৰ দেবক পৰিভ্ৰমণ কৰিবলৈ ধৰিলে। তাৰ পিছত কবীৰ দেবৰ অন্য তেজোময় ৰূপ শিশুৰূপী কবীৰ দেবৰ ভিতৰত অন্তৰ্নিহিত হৈ গ'ল আৰু অকলে পাঁচ বছৰীয়া শিশুৰূপী কবীৰদেব পৰমেশ্বৰৰ সিংহাসনত বহিল আৰু চোঁৱৰ স্বয়ং চলিবলৈ ধৰিলে। ইমানতে ৰামানন্দ দেবৰ আত্মক শৰীৰলৈ ওভতাই পঠালে। তেখেতৰ যোগ সমাধি ভাঙিল সমুখত দেখিলে কবীৰ দেব পাঁচ বছৰীয়া শিশু ৰূপত বহি আছে তেতিয়া স্বামী ৰামানন্দই কলে যে -

তঁহা ৰঁহা চিত চক্ৰিতভয়া, দেখি ফজল দৰীৰ। গৰীব দাস সিজদা কিয়া,হম পাৰে দীদাৰ।।৫২৩।।
 তুম স্বামী ম্যায়বাল বুদ্ধি, ভৰ্মকৰ্ম কিয়নাশ। গৰীব দাস নিজব্ৰহ্ম তুম, হমৰে দৃঢ় বিশ্বাস।।৫২৪।।
 সুল্ল বেসুল্ল সেতুমপৰে, উৰে সেহমৰে তীৰ। গৰীব দাস সব ৰংগ মে, অবিগত পুষ্ণ কবীৰ।।৫২৫।।
 কোটি কোটি সিজদেকৰে, কোটি কোটি প্ৰনাম। গৰীব দাস অনহদ অধৰ,হম পৰসেতুম ধাম।।৫২৬।।
 বোলত ৰামানন্দ জী, শুন কবীৰ কৰতাৰ। গৰীব দাস সব ৰূপ মে, তুমহী বোলন হাৰ।।৫২৬।।
 তুম সাহিব তুম সন্ত হো, তুম সতগুৰু তুম হংস। গৰীব দাস তুমৰূপ বিন অউৰ ন দুজা অংশ।।৫২৭।।
 ম্যায় ভগতা মুক্ত ভয়া, কিয়া কৰ্ম কুন্দ নাশ। গৰীব দাস অবিগত মিলে, মেটিমন কীবাস।।৫২৮।।
 দোঁছ ঠৌৰ হ্যায় এক ঠু, ভয়া এক সে দোয়। গৰীব হম কাৰনে, উতৰে হ্যায় মঘ জোয়।।৫২৯।।
 বোলত ৰামানন্দ জী, শুন কবীৰ কৰতাৰ। গৰীব দাস সব ৰূপ মে তু হী বোলনহাৰ।।

শ্ৰীৰামানন্দ দেবে কলে যে হে পৰমেশ্বৰ হে কবীৰ পৰমাত্মা হে কবীৰ স্ৰষ্টা (সৰ্ব সৃষ্টিৰ স্বজন কৰ্তা) আপুনিযে সব ব্যাপক পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ হয়।

দেঁছ ঠোড় হ্যায় এক তু, ভয়া এক সে দো। গৰীব দাস হম কাৰণে, আয়ে হো মগ জো।।

হে পৰমেশ্বৰ কবীৰ! আপুনি দুয়ো ঠাইতে সত্যলোকত তথা মোৰ সমুখত আপুনিযেই একতকৈ দুই ৰূপ বনাই আমাৰ নিচিনা তুচ্ছ জীৱৰ উদ্ধাৰৰ বাবে ইয়ালৈ আহিছে। ম্যায় ভক্ত

মুক্তা ভয়া, কৰ্ম কুন্দ ভয়ে নাশ। গৰীব দাস অবিগত মিলে, মিট গহঁমন কী বাঁস।।

শ্ৰী ৰামানন্দ দেব ১০৪ বছৰীয়া মহাপুৰুষ আৰু পাঁচ বছৰীয়া শিশু কবীৰ পৰমেশ্বৰক কৈছে যে মই আজি মুক্ত হ'লো আৰু মোৰ মনৰ ভ্ৰম-ভ্ৰান্তি সমাপ্ত হ'ল। মোৰ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাস্তৱিক স্বৰূপ দৰ্শন হ'ল। হে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব চাৰিও পৰিত্ৰ বেদ আৰু পৰিত্ৰ গীতাই আপোনাৰেই গুনাগু কীৰ্তন কৰি আছে। স্বয়ং কবীৰদেবে কৈছে যে - বেদ হমাৰা ভেদ হয়, ম্যায় না বেদন কে মাঁহী। যিস বেদ সে ম্যায় মিলু, বেদ জানতে নাঁহী।।

ভাৱাৰ্থ :- পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ জ্ঞান চাৰিও বেদৰ ভিতৰত আছে, কিন্তু পূজাৰ বিধি কেৱল ব্ৰহ্ম (জ্যোতি নিৰঞ্জন/কাল) লৈকেহে। পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবৰ পূজা বিধিৰ জ্ঞান আৰু তত্ত্বজ্ঞানৰ বাবে পৰিত্ৰ বেদ তথা গীতাত কৈছে যে কোনো তত্বদৰ্শী সাধু সন্তই শুদ্ধকৈ ব্যাখ্যা কৰিব পাৰে, যিটো স্বয়ং পৰমেশ্বৰেই হ'ব নাইবা তেওঁৰ প্ৰতিনিধি হ'ব। তেওঁৰে পৰাই নাম উপদেশ লৈ পূৰ্ণ মোক্ষ আৰু পৰম শান্তি লাভ কৰিব পাৰি।

পৰিত্ৰ শাস্ত্ৰও কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ)ৰ সাক্ষী

এইদৰে কবীৰদেবে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) মুছলমানকো বেয়া বুলি কোৱা নাই, নাইবা পৰিত্ৰ কোৰান শ্বৰীফকো বেয়া বুলি কোৱা নাই, মাথোন সেইবিলাক কাজী আৰু মোল্লাক গালি পাৰিছে যিবোৰে সৰ্ব সমাজক কোৰান শ্বৰীফৰ বাস্তৱিক জ্ঞানৰ বিপৰীত মনমুখী ভক্তি-সাধনা কৰোৱাইছে।

যেনেকুৱা পৰিত্ৰ বেদৰ বক্তা ব্ৰহ্মই কৈছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ দেবৰ বিষয়ে কিছুমানে জনম লৈ অৱতাৰ ৰূপত অহা বুলি মানে আৰু কিছুমানে কেতিয়াও জনম নোলোৱা নিৰাকাৰ বুলি কয়। তাৰ সঠিক খবৰতো (ধীৰানাংম) তত্বদৰ্শী সাধু সন্তই কব পাৰিব। মই (বৰ্দ্ধ) নাজানো (যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৪০, শ্লোক ১০)। ইয়াৰ প্ৰমান পৰিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৪ অধ্যায় ১৫, শ্লোক ১ৰ পৰা ৪ ভিতৰত আছে। যেতিয়ালৈ সেই তত্বদৰ্শী সন্ত প্ৰাপ্তি নহয় তেতিয়ালৈ জীৱৰ কল্যাণ অসম্ভৱ। সেই সাধু এতিয়া আহিছে, এই তত্বদৰ্শী সাধু ৰামপালক জানক।

পৰিত্ৰ কোৰান শ্বৰীফত প্ৰমান

এইদৰে পৰিত্ৰ কোৰান শ্বৰীফৰ অধ্যায় সূৰত ফুৰ্কানী সংখ্যা ২৫, আয়াত ৫২ ৰ পৰা ৫৯ লৈ কৈছে যে, বাস্তৱত (ইবাদই কবীৰা) আল্লাহ কবীৰেই পূজাৰ যোগ্য। এই কবীৰদেৱে সিজন পূৰ্ণ পৰমাত্মা যিয়ে ছয় দিনত সকলো সৃষ্টি ৰচনা কৰি তথা সপ্তম দিনত সিংহাসনৰ উপৰত গৈ বহিলে, সেই কথা কোনো তত্বদৰ্শী সাধু সন্তৰ পৰা জানি লোৱা।

পৰিত্ৰ কোৰান শ্বৰীফত কোৱা আল্লাহই নিজে আন কোনো আৰু কবীৰ নামক প্ৰভুৰ প্ৰতি সংকেত কৰি কৈছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰৰ বিষয়ে মইয়ো নাজানো, সেই বিষয়ে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কোনো তত্বদৰ্শী সাধু সন্তৰ পৰা জানি লোৱা।

কবীৰদেৱে এইটোয়ে কৈছিল মইয়ে স্বয়ং পূৰ্ণ পৰমায়া (আল্লাহ কবীৰ/অকবীৰ) হওঁ। নিজৰ সুস্থ জ্ঞানৰ পত্ৰ বাহকৰ ৰূপত মই স্বয়ং আহিছোঁ, মোক চিনা। কিন্তু এনে অকৰা পণ্ডিত বিলাকে আগেয়েও পৰমেশ্বৰৰ বাস্তৱিক জ্ঞান জনতাৰ মাজলৈ বিয়পিবলৈ নিদিছিল। প্ৰচাৰ কৰিছিল যে কবীৰ তো এজন অশিক্ষিত, এওঁ সংস্কৃত নাজানে, আমি শিক্ষিত। এইবিলাক কথাতে সৰল জনতাই আগতেই আন্তিত পৰি গৈছিল। কিন্তু বৰ্তমান সৰ্ব সমাজ শিক্ষিত হৈছে, এইবোৰ পথভ্ৰষ্ট ভণ্ড পণ্ডিত, গুৰু আচাৰ্য্যৰ কথাত সহজে জনতাই ভোল নাযায় আৰু আগলৈও নাযাব।

সল্লি অলা :- জ-স-দি মুহম্মদিন, ফিল অজসাদি অল্লাহম ম সল্লি, অলা কবীৰ (কবীৰ) মুহম্মাদ ফল্ কুবুৰি ফজাইলে জিক্ৰ

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا
 كَانَ عَزِيزٌ كَرِيهُمُ إِلَّا اللَّهُ إِنَّكَ تَجِدُهُ لَمْ يَأْتِ بِكَ إِلَّا بِمَا كُنْتَ تَقْتَضِيهِ مِنَ الْعَزِيزِ
 مَا اجْتَنِبْتَهُ الْكِبَارُ رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ وَهَكَذَا فِي الشُّكْرَةِ لَكِنْ لَيْسَ فِيهَا
 حَسَنٌ بَلْ غَرِيبٌ فَقَطَّ قَالَ الْقَاسِمِيُّ وَرَوَاهُ النَّسَائِيُّ وَابْنُ حِبَانَ وَعِزَّازَةُ
 السُّيُوطِيُّ فِي الْجَاهِلِيَّةِ إِلَى التِّرْمِذِيِّ وَرَوَاهُ لِمَا لِحَسَنٍ وَحَكَاهُ السُّيُوطِيُّ فِي
 الدَّرْسِ مِنْ طَرِيقِ ابْنِ مَرْوَانَ وَمَنْ ابْنِ هُرَيْرَةَ لَكِنْ لَيْسَ فِيهَا اجْتِنِبْتَ الْكِبَارُ
 وَفِي الْجَاهِلِيَّةِ الصَّغِيرِ بِرَوَايَةِ الطَّبْرَانِيِّ عَنْ مَعْقِلِ بْنِ يَسَارٍ لِكُلِّ شَيْءٍ مَقْتَمٌ
 وَمِفْتَاحُ التَّسْمَاتِ قَوْلُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَرَوَاهُ بِالضَّعْفِ -

৫। হুজুৰে অকদস সল্লাল্লাহু অলৈহি ব সল্লাম কা ইশাঁদ হায় কি কোই বান্দা এয়াসা নহী কী 'লাইলা-হা ইল্লাল্লাহ' কহে অউৰ উসকে লিয়ে আসমানো কে দৰবাজে ন খুল জায়ে, ইহাঁ তক কী ইয় কলিমা সীখা অৰ্শ তক পহঁচতা হায়, বৰ্শতে কি কবীৰা গুনাহোঁ সে বচাতা ৰহে।

ফ--কিতনী বড়ী ফজীলত হায় অউৰ কুবুলিয়ত কী ইন্তিহা হায় কি ইয় কলিমা বৰাহে ৰাক্ত অৰ্শে মুঅল্লা তক পচতা হায় অউৰ ইয় অভী মালুম হো চুকা হায় কি অগৰ কবীৰা গুনাহোঁ কে সাথ ভী কহা জায়ে, তো নফা সে উস ৰকৎ ভী খালী নহী।

মুগ্লা অলী কাৰী ৰহ ফৰমাতে হাঁয় কি কবাইৰ সে বচনে কী শৰ্ত কবুল কী জলদি অউৰ আসমান কে সব দৰবাজে খুলনে কে এতাৰৰ সে হায়, ৰবনা স্ববাব অউৰ কুবুল সে কবাইৰ (কবীৰ) কে সাথ ভী খালী নহী।

বাজ উলেমা নে ইস হদিস কা ইয় মতলব বয়ান ফৰমায়া হায় কি এয়াসে সখস কে বাস্তে মৰণে কে বাদ উস কী কহ কে এজাজ মে আসমান কে সব দৰবাজে খুল জায়েঙ্গে।

এক হদিস মে আয়া হায়, দো কলিমে এয়াসে হাঁয় কি উনমে সে এক কে লিয়ে অৰ্শ কে নীচে কোই মুস্তহা নহী। দুসৰা আসমান অউৰ জমীন কো (অপনে নুৰ এয়া অপনে অজসে) ভৰ দে -

এক 'লাইলা-হা ইল্লাল্লাহ' হায়, দুসৰা 'আল্লাহ আকৰৰ' (কবীৰ) হায়।

পরিব্র বেদৰ প্ৰমাণ

কবীৰদেবে নিজৰ জ্ঞানৰ দূত হৈ স্বয়ং আহে আৰু নিজৰ সুস্থ জ্ঞান (বাস্তৱিক তত্ত্বজ্ঞান) নিজে প্ৰচাৰ কৰে। স্বয়ং কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) নিজৰ অমৃত বাণীত কৈছে

যে -

শব্দ - অবিগত সে চল আয়ে, কোই মেৰা ভেদ মৰ্ম নহী পায়। (টেক) ন মেৰা জন্ম ন গৰ্ভ বসে, বালক হো দিখলায়া। কাশী নগৰ জল কমল পৰ ডেৰা, বঁহাঁ জুলাহে নে পায়।। মাতা-পিতা মেৰে কুছ নাহাঁ, না মেৰে ঘৰ দাসী (পত্নী)। জুলহা কা সুত আন কহয়া, জগত কৰে মেৰে হাঁসী।। পাঁচ তত্ব কা ধড় নহী মেৰা, জানু জ্ঞান অপাৰা। সত্য স্বৰূপী (বাস্তৱিক) নাম সাহেব (পূৰ্ণ প্ৰভু) কা সেই নাম হমাৰা ।। অধৰ দ্বীপ (উপৰ সত্যলোকত) গগন গুফা মে হাঁ নিজ বস্তু সাৰা। জ্যোত স্বৰূপী অলখ নিৰঞ্জন (ব্ৰহ্ম) ভী ধৰতা ধ্যান হমাৰা।। হাড় চাম লহ না মেৰে কোই জানে সতনাম উপাসী। তাৰন তৰন অভয় পদ দাতা, ম্যায় হুঁ কবীৰ অবিনাশী।।

ওপৰোক্ত শব্দত পৰমেশ্বৰ কবীৰদেব কৈছে যে মোৰ কোনো পত্নীও নাই আৰু পাঁচ তত্বৰ (হাড়-চাল, তেজ-মণ্ডহ, নাড়ী ভূদেহ) শৰীৰো নাই, মই স্নয়ন্তু তথা কাশী চহৰৰ অনতি দূৰত থকা লহৰতাৰা বিলৰ পানীত থকা পদুম ফুলৰ ওপৰত শিশু ৰূপত আৱিৰ্ভাব হৈছিলো। তাৰে পৰাই নীৰু নামৰ এজন কাপোৰ বোৱা তাঁতীয়ে উঠাই লৈ যায়। পৰমেশ্বৰৰ বাস্তৱিক নাম (বেদত কবীৰদেব, গুৰু গ্ৰন্থ চাহিবত হক্কা কবীৰ, আৰু কোৰান শ্বৰীফত আল্লাহ কবীৰন) মোৰেই নাম। মই সকলোৰে ওপৰত ঋতখামত বাস কৰো আৰু তোমালোকৰ ভগৱান জ্যোতি নিৰঞ্জে (কাল/ব্ৰহ্ম) মোকেই পূজা কৰে। ইয়াৰ প্ৰমাণ সত্যার্থ প্ৰকাশ ৭ম অধ্যায়ৰ (পৃষ্ঠা ১৫২-১৫৩ দীনানগৰ পঞ্জৰৰ পৰা প্ৰকাশিত) ভিতৰত আছে। স্বামী দয়ানন্দ জীয়ে যজুৰ্বেদ অধ্যায় ১৩ মন্ত্ৰ নং ৪ তথা ঋকবেদ মণ্ডল নং ১০ শুক্ত ৪৯ মন্ত্ৰ ১ৰ অনুবাদ কৰিছে। যত বেদক কওঁতা ব্ৰহ্ম কৈ আছে যে (৫ ঋকবেদ মণ্ডল ১০ শুক্ত ৪৯ মন্ত্ৰ ১ তথা ৬ = যজুৰ্বেদ অধ্যায় ১৩ মন্ত্ৰ ৪ ৰ ভিতৰত) হে নৰ মনিষ সকল যি সৃষ্টিৰ আগেয়ে সকলোৰে উৎপত্তি কৰোতা তথা সকলোৰে স্বামী আছিল, বৰ্তমানেও আছে আৰু আগলৈও থাকিব সেইজনেই সকলো সৃষ্টিক ৰচনা কৰি ধাৰণ কৰি আছে। সেই পৰম কল্যানকামী আৰু সুখদায়ী স্বৰূপ পৰমাত্মাৰ ভক্তি আমালোকৰ নিচিনা (ব্ৰহ্ম তথা অন্য দেব-দেবী) দেৱতা সকলেও তেওঁৰেই ভক্তি কৰো ঠিক তেনেকৈ তোমালোকেও ভক্তি কৰা।

প্ৰমাণ :- ১। পৱিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ২৯ মন্ত্ৰ ২৫ ---

সমিদ্বোহ অদ্য মনষো দুৰোনে দেৱো দেৱানয়সি জাতবেদ ।।

আ চ উৰ মিত্ৰমহশ্চিকিত্যান্ত্য দূতঃ কবিৰসি প্ৰচেতাঃ।। ২৫ ।।

সমিদ্ব - অদ্য-মনুষ্যঃ- দুৰোনে-দেৱঃ- দেৱান-যজ্-অসি-জাত-বেদঃ-আ-চ-উৰ-মিত্ৰ মহঃ- চিকিত্যান-ত্বম্-দূতঃ- কবিৰ-অসি-প্ৰচেতাঃ।

অনুবাদ :- (অদ্য) আজি অৰ্থাৎ বৰ্তমানে (দুৰোনে) শৰীৰ ৰূপ ঘৰত দুৰাচাৰ পূৰ্বক (মনুষ্যঃ) অসাৰ পূজাত লিপ্ত থকা মননশীল ব্যক্তিৰ (সমিদ্বঃ) লগা জুই অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ বৰ্তমানৰ পূজা যি হানিকাৰক, জুইয়ে পোৰাৰ দৰে এনে সাধকৰ জীৱন শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ সাধনাই নষ্ট কৰি দিয়ে। তাৰ ঠাইত বা তাৰ পৰিৱৰ্তে (দেৱান) দেৱতা বিলাকৰ (দেৱঃ) পূৰ্ণ পৰমাত্মা সংপূৰ্ণৰ বাস্তৱিক (যজ) পূজা (অসি) আছে। (আ) দয়ালু (মিত্ৰমহঃ) জীৱৰ বাস্তৱিক সঙ্গী পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (চিকিত্সারান) সুস্থ জ্ঞান অৰ্থাৎ যথার্থ ভক্তিক (দূতঃ) বাৰ্তাবাহকৰ ৰূপত (উ) লৈ আহা (চ) তথা (প্ৰচেতাঃ) জ্ঞান দিওঁতা (ত্ব) আপোনি (কবীৰদেব অৰ্থাৎ কবীৰ

পৰমেশ্বৰ) কবীৰ (অসি) হয়।

ভাৱাৰ্থ :- যি সময়ত ভকত সমাজে শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি নিজৰ মনমুখী আচৰনৰে (পূজা) ভক্তি চলাই থাকে সেই সময়ত কবীৰদেৱে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ)ৰ তত্ত্ব জ্ঞানৰ প্ৰকাশ হয়।

প্ৰমাণ - ২। পৱিত্ৰ সামবেদ সংখ্যা ১৪০০

সংখ্যা নং ৩৫৯ সামবেদ অধ্যায় নং ৪ খণ্ড নং ২৫ মন্ত্ৰ ৮

পুৰাণ ভিন্দুয়ুৰ্বা কবীৰ মিতোজা অজায়ত। ইন্দ্ৰ বিশ্বাস্য কৰ্মনো ধৰ্তা বজ্জী পুৰুষ্টুতঃ।।৪।।

পুৰাম-ভিন্দুঃ-যুবা-কবীৰ-অমিত-অউজা-অজায়ত-ইন্দ্ৰঃ-বিশ্বাস্য-কৰ্মণঃ-ধৰ্তা-বজ্জী-পুৰুষ্টুতঃ।।

শব্দাৰ্থ :- (যুবা) পূৰ্ণ শক্তিবান (কবী) কবীৰদেৱ অৰ্থাৎ কবীৰ পৰমেশ্বৰ (অমিতোজা) বিশাল শক্তিয়ুক্ত অৰ্থাৎ সৰ্ব শক্তিমান (অজায়ত) জ্যোতীময় শৰীৰ বনাই (ধৰ্তা) প্ৰকট হৈ অৰ্থাৎ অৱতাৰ ধাৰন কৰি (বজ্জী) নিজৰ সত্যশব্দ আৰু সত্যনাম ৰূপী অস্ত্ৰৰ দ্বাৰা (পুৰাম) কাল/ব্ৰহ্মৰ পাপ ৰূপী বন্ধনৰ দুৰ্গক (ভিন্দুঃ) চূৰ্ন বিচূৰ্ণ কৰা, বিনাশ কৰি দিয়া (ইন্দ্ৰঃ) সৰ্ব সুখদায়ক পৰমেশ্বৰ (বিশ্বাস্য) গোটেই জগতৰ সমস্ত প্ৰাণীক (কৰ্মণঃ) মনো বাঞ্ছিত কৰ্মৰে অৰ্থাৎ পূৰ্ণ নিষ্ঠাৰে সৈতে অনন্য মনেৰে ধৰ্মীয় কৰ্মৰ দ্বাৰা সত্য ভক্তিৰ সৈতে (পুৰুষ্টুতঃ) স্তুতি উপাসনা কৰিবৰ যোগ্য।

(যেনে শিশু আৰু বৃদ্ধ সকলো কাম কাজ কৰিবলৈ সক্ষম নহয়, জোৱান ব্যক্তি সকলো কাৰ্য্য কৰিবলৈ ক্ষমতা ৰাখে। এনেকুৱাই পৰব্ৰহ্ম ব্ৰহ্ম-ত্ৰিলোকীয় ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ তথা অন্যান্য দেৱ-দেৱী বিলাকক শিশু তথা বৃদ্ধ বুজি লোৱা বা ধৰি লোৱা। সেই কাৰণে বেদত কবীৰ পৰমেশ্বৰক যুবা উপমাৰে আখ্যায়িত কৰিছে।)

ভাৱাৰ্থ :- যি কবীৰদেৱ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) তত্ত্বজ্ঞান লৈ সংসাৰ লৈ আহে তেওঁ সৰ্ব শক্তিমান তথা কালৰ (ব্ৰহ্মৰ) কৰ্ম বন্ধন ৰূপী দুৰ্গক বিনষ্ট কৰে তেওঁৰেই একমাত্ৰ সৰ্ব সুখদায়ী তথা পূজাৰ যোগ্য।

সংখ্যা নং ১৪০০ সামবেদ উৰ্চিক অধ্যায় নং ১২, খণ্ড নং ৩, শ্লোক নং ৫।

ভদ্ৰা বস্ত্ৰা সমন্যা উবসনো মহান কবিনিৰ্ভৰানি শংসন।

আ ৰচশ্চ চশ্চোঃ পুয়মানো বিচক্ষনো জাগ্ৰবিৰ্ভববীতো।। ৫।।

ভদ্ৰা - বস্ত্ৰা - সমন্যা-বসবন :- মহান কবীৰ-নিৰ্ভৰানি শংসন-আৰচ্যশ্চ-শ্চোঃপুয়মানঃ-বিচক্ষন - জাগ্ৰবি - দেৱ বীতো।

অনুবাদঃ - (বিচক্ষনঃ) চতুৰ ব্যক্তিয়ে (অৱাইচ) নিজ বচনৰ দ্বাৰা পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ পূজাৰ উপদেশ নিদি আন উপসনাৰ মাৰ্গ দৰ্শন কৰাই অমৃতৰ ঠাইত (পুয়মানঃ) আন উপাসনা (যেনে - ভূত-প্ৰেত, শ্বশান-মশান পিত্ৰৰ পূজা তিনি গুণী (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ-বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ শংকৰ) তথা কাল ব্ৰহ্মৰ পূজা আদি) ৰূপী মচলাক (চশ্চোঃ) বৰ আদৰেৰে গা ধুৱাই ভুল জ্ঞানক (ভদ্ৰা) পৰম সুখদায়ক বুলি আত্ম তৃপ্তিৰে তৃপ্ত হয়। (মহান কবী) পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ (বস্ত্ৰা) স্বশৰীৰ সাধাৰণ বেশ ভূষাত “অৰ্থাৎ বস্ত্ৰৰ অৰ্থ হল বেশভূষা, সস্ত্ৰৰ ভাষাত ইয়াক চোলা বুলি কোৱা হয়, চোলাৰ অৰ্থ হল শৰীৰ। যদি কোনো সাধু সস্ত্ৰৰ মৃত্যু হয় তেন্তে কোৱা হয় চোলা এৰি গল” (সমন্যা) নিজৰ সত্যলোকৰ শৰীৰ সদৃশ-অন্য শৰীৰ হালকা জ্যোতিৰ ধাৰণ

কৰি (বসানঃ) সাধাৰণ মানুহৰ দৰে জীৱন যাপন কৰি কিছু দিন সংসাৰত থাকি (নিৰ্বচনানি) নিজৰ শব্দাৱলীৰ মাধ্যমেৰে তত্ত্বজ্ঞান (শংসন) বৰ্ণনা কৰি (দেব) পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (বিতৌ) লুকাই ৰখা সগুণ-নিগুণ জ্ঞান (জাগৃবিঃ) জাগৃত কৰে।

ভাৱাৰ্থঃ- শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা ৰূপী মচলা অৰ্থাৎ ঘাতক সাধনাৰ ওপৰত আধাৰিত ভকত সমাজক কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) তত্ত্বজ্ঞান বুজাৰৰ বাবে এই সংসাৰত অৱতাৰিত হয়। সেই সময়ত নিজৰ জ্যোতীৰ্ময় শৰীৰৰ ওপৰত অন্য শৰীৰ ৰূপী বস্ত্ৰ (কৰ্ম জ্যোতি) পিন্ধি আহে। (কিয়নো পৰমেশ্বৰৰ বাস্তৱিক জ্যোতিৰ্ময় শৰীৰ মানুহৰ চৰ্ম চকুৰে সহ্য কৰিব নোৱাৰে। কিছু দিন সাধাৰণ মানুহৰ দৰে জীৱন যাপন কৰি লীলা কৰে। তথা পৰমেশ্বৰক (নিজক) প্ৰাপ্ত কৰাৰ জ্ঞানক উজাগৰ কৰে।

ঋক বেদ মণ্ডল ৯, সুক্ত ৯৬, মন্ত্ৰ ১৭।

শিশুং জজ্ঞানং হৰ্যতং মৃজন্তি শুভন্তি বহি মৰুতো গণেন।

কবিগীৰ্ভিঃ কাব্যেনা কবিঃ সন্তসোমঃ পৰিভ্ৰমতেতি ৰেভন্ ১৭

শিশুম জজ্ঞানম্ হৰ্য তম্ মৃজন্তি শুভন্তি বহিন মৰুতঃ গণেন।

কবিগীৰ্ভি কাব্যেনা কবিৰ সন্ত সোমঃ পৰিভ্ৰম্ অত্যেতি ৰেভন্।।

অনুবাদ : পূৰ্ণ পৰমাত্মা (হৰ্যশিশুম) সাইলাখ মানুহৰ সন্তানৰ ৰূপত (জজ্ঞানম) জানি বুজি প্ৰকট হয় আৰু নিজৰ তত্ত্ব জ্ঞানক (তম) সেই সময়ত (মৃজন্তি) নিৰ্মলতাৰে সৈতে (শুভন্তি) উচ্চাৰণ কৰে। (বহি) প্ৰভুক পোৱাৰ বিৰহ জ্বালা (মৰুতঃ) ভকত (গণেনঃ) সমূহৰ বাবে (কাব্যেনা) কবিতা দ্বাৰা কবিত্ব ভাবে (পৰিভ্ৰম অত্যেতি) নিৰ্মলতাৰে সৈতে অত্যাধিক বাণী (কবিৰগীৰ্ভিঃ) কবীৰ বাণী অৰ্থাৎ কবীৰ বাণীৰ দ্বাৰা (ৰেভন) উচচ স্বৰত কয়। (কবীৰ সন্তু সোমঃ) সেইজন অমৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ সৎপুৰুষ সাধু মহাত্মা ঋষি ৰূপত স্বয়ং কবীৰদেব। কিন্তু সেইজন পৰমাত্মাক চিনিব নোৱাৰি জনতাই কবি বুলি কবলৈ ধৰে। কিন্তু সিজান পূৰ্ণ পৰমাত্মাইহে যাৰ বাস্তৱিক নাম কবীৰদেব।।

ভাৱাৰ্থ :- ঋকবেদ মণ্ডল নং ৯ সুক্ত নং ৯৬ মন্ত্ৰ নং ১৬ কৈছে যে আহা পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাস্তৱিক নাম জানো এই মন্ত্ৰ ১৭ ৰ ভিতৰত সেই জন পৰমাত্মাৰ নাম, ঠিকনা আদিৰ পৰিপূৰ্ণ পৰিচয় দিয়া আছে। বেদ কওঁতা কাল/ব্ৰহ্মই কৈছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা একেবাৰে বিচক্ষণ মানুহৰ সন্তান ৰূপত আবিৰ্ভাব হৈ কবীৰদেব নিজৰ বাস্তৱিক জ্ঞানক নিজৰ কবীৰ বাণীৰ দ্বাৰা নিজৰ নিৰ্মল পৱিত্ৰ জ্ঞান নিজৰ হিংসাত্মক অৰ্থাৎ পুন্যাত্মা অনুগত বিলাকক কবিতা, লোকোক্তিৰ দ্বাৰা সম্বোধন কৰি অৰ্থাৎ ডাঙৰ কৈ উচ্চাৰণ কৰি বৰ্ণনা কৰে। এই তত্ত্বজ্ঞানৰ অভাৱত সেই সময়ত অৱতাৰিত হোৱা পৰমাত্মাক চিনিব নোৱাৰি কেৱল ঋষি, সন্ত বা কবি বুলি মানি লয়। সেই পৰমাত্মাই স্বয়ং কয় যে মইয়ে পূৰ্ণ পৰমাত্মা, পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম হওঁ কিন্তু মানুহে বেদৰ আধাৰত পৰমাত্মক নিৰাকৰ মানি চিনিব নোৱাৰে। কিন্তু গৰীবদাস মহাৰাজে কাশীত আৱিৰ্ভাৱ হোৱা পূৰ্ণ পৰমাত্মাক চিনিব পাৰি তেওঁৰ মহিমাৰ কথা কৈছে আৰু সেই পৰমেশ্বৰৰ দ্বাৰা নিজৰ মহিমা বৰ্ণনাইছিল আৰু যথাযথ বৰ্ণনা নিজৰ অমৃত বাণীত কৰিছে। গৰীব, জাতি হমাৰি জগত গুৰু, পৰমেশ্বৰ হয়্য পছ। দাস গৰীব লিখ পড়ে, নাম নিৰঞ্জন কন্ত।।

গৰীব হম হী অলখঅল্লাহ হায়,কুতুব গোস অউৰ পীৰ। গৰীব দাস খালীক ধনী হমাৰা নাম কবীৰ।।
গৰীব এ স্বামী স্ৰষ্টা ম্যাঁয়, সৃষ্টী হমৰে তীৰ। দাস গৰীব অধৰ বসু, অবিগত সং কবীৰ।।

ইমান স্পষ্ট কথা কোৱাৰ পিছতো জনতাই তেওঁক কবি, সন্ত নাইবা তাঁতী বুলি কবলৈ ধৰে। কিন্তু যিয়েই নহওঁক লাগিলে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কিন্তু তেওঁৰেই। তেওঁৰ আচল বাস্তৱিক নাম কবীৰদেব। তেওঁ স্বয়ং সংপুষ্য কবীৰ যি সাধু সন্তৰ ৰূপত থাকে। কিন্তু তত্ত্বজ্ঞানহীন ঋষি, মুনি, সাধু, সন্ত, ভগু পীৰ, গুৰু সকলৰ অজ্ঞান সিদ্ধান্তৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ জনতাই সেই সময়ত অতিথি ৰূপত আৱিৰ্ভাৱ হোৱা পূৰ্ণ পৰমাত্মাক চিনিব পৰা নাই কিয়নো ওপৰৰ বৰ্ণিত ধৰ্মীয় গুৰু সকলে পৰমাত্মাক নিৰাকাৰ বুলি জনতাক পতিয়ন নিয়াইছিল।

ধাকবেদ মণ্ডল ৯ শুভ্ৰ ৯৬, মন্ত্ৰ ১৮।

ঋষিমনা য ঋষিকৃৎ স্বৰ্ষাঃ সহস্ৰনীথঃ পদবীঃ কবীনাং।

তৃতীয়ং ধাম মহিষঃ সিযাসন্তসোমো বিৰাজমনু ৰাজতি হুপ।। ১৮।

ঋষিমনা য ঋষিকৃৎ স্বৰ্ষাঃ সহস্ৰনীথঃ পদবীঃ কবীনাং।

তৃতীয়ম ধাম মহিষঃ সিযা সন্ত সোমঃ বিৰাজমানু ৰাজতি হুপ।

অনুবাদ :- বেদক কওঁতা ব্ৰহ্মই কৈ আছে যে (য) যি পূৰ্ণ পৰমাত্মা সাইলাখ শিশু ৰূপত আহি (কবিনা) প্ৰসিদ্ধ কবি (পদবীঃ) উপাধি প্ৰাপ্ত কৰি অৰ্থাৎ এজন সাধু বা ঋষিৰ ভূমিকা পালন কৰি সেই (ঋষিকৃত) সাধুৰ ৰূপত প্ৰকট হৈ প্ৰভুৰ দ্বাৰা ৰচিত (সহস্ৰনীথঃ) হেজাৰ বাণী (ঋষিমনা) সাধু স্বভাৱৰ ব্যক্তিৰ অৰ্থাৎ ভকতৰ বাবে (স্বৰ্ষাঃ) স্বৰ্গ তুল্য আনন্দ দায়ক হয়। (সোম) সিজন অমৰ পুষ্য অৰ্থাৎ সংপুষ্য (তৃতীয়া) তৃতীয় (ধাম) মুক্তি লোক অৰ্থাৎ সত্যলোকৰ (মহিষঃ) সুদৃঢ় পৃথিৱীৰ নিচিনা (সি) স্থাপিত কৰি (অনু) পিছত (সন্ত) মানৱ সদৃশ্য সাধু ৰূপ ধাৰণ কৰি (ষ্টপ) গম্ভূজ অৰ্থাৎ উচা টিলা ৰূপী সিংহাসনৰ ওপৰত (বিৰাজমনু ৰাজতি) উজ্জ্বল স্থূল আকাৰত অৰ্থাৎ মানৱ সদৃশ্য জ্যোতিৰ্ময় শৰীৰত বিৰাজমান হয়।

ভাৱাৰ্থ :- মন্ত্ৰ ১৭ ত কৈছে যে কবীৰদেবে শিশু ৰূপ ধাৰণ কৰে আৰু লীলা কৰি ডাঙৰ হয়। জনতাক কবিতাৰ দ্বাৰা তত্ত্বজ্ঞান শুনোৱাৰ কাৰণে কবী উপাধি প্ৰাপ্ত হয় অৰ্থাৎ তেখেতক ঋষি, সাধু বা কবি বুলি কবলৈ ধৰে, কিন্তু বাস্তৱত তেওঁ পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত অমৃত বাণীক কবীৰ বাণী বুলি কোৱা হয়। ভকত বা প্ৰভু প্ৰেমীৰ বাবে সেইয়া স্বৰ্গতুল্য সুখদায়ী। যিজন পৰমাত্মা তৃতীয় মুক্তিধাম অৰ্থাৎ সত্যলোকৰ স্থাপনা কৰি গম্ভূজৰ ভিতৰত সিংহাসনৰ ওপৰত জ্যোতিৰ্ময় মানৱ সদৃশ শৰীৰ আকাৰত বিৰাজমান হয়।

এই মন্ত্ৰত তৃতীয় ধামক সংলোক বুলি কৈছে। যেনে এক ব্ৰহ্মৰ লোক যি একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ক্ষেত্ৰ, দ্বিতীয় পৰব্ৰহ্মৰ লোক যি সাত শংখ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ক্ষেত্ৰ, তৃতীয় পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ সংলোক। পূৰ্ণ পৰমাত্মাই সত্যলোকত সত্যপুষ্যৰ ৰূপত বিৰাজমান হৈ তলত থকা লোক বা ধাম বিলাকৰ সৃষ্টি কৰিছে। এইবাবে তলৰ লোক বা ধামকো গণনা কৰা হৈছে। এইবোৰ চকুৰে দেখা প্ৰমাণ সন্ত গৰীবদাস মহাৰাজে বৰ্ণনা কৰিছে অৰ্শ কুৰ্শ পৰ সফেদ গুম্বজ হায় জহাঁ সং গুৰু কা ডেৰা। ভাৱাৰ্থ যে আকাশৰ সৰ্বোপৰি স্থানৰ ওপৰত কবীৰ পৰমেশ্বৰে

এক বগা গম্বুজৰ ভিতৰত সিংহাসনৰ ওপৰত বিৰাজমান হৈ থাকে।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯, সুক্ত ৯৬, মন্ত্ৰ ১৯

চমুষ্চেছয়ন ঃ শকুনো বিভ্ৰতা গোবিন্দুব্ৰদপস আয়ু ধানি বিভ্ৰৎ।

অপামূৰ্ভি সচমানা ঃ সমুদং তুৰীয়ং ধাম মহিষো বিবক্তি।। ১৯।।

চমুসং শ্বেনঃ শকুনঃ বিভ্ৰতা গোবিন্দুঃ দ্ৰপস আয়ুধানি বিভ্ৰৎ।

অপামূৰ্ভি সচমানঃ সমুদম তুৰীয়ম ধাম মহিষঃ বিবক্তি।।

অনুবাদ ঃ- (চমুসত) পৱিত্ৰ (গোবিন্দুঃ) কাম ধেনু ৰূপী সৰ্ব মনোকামনা পূৰন। কৰোতা পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব (বিভ্ৰতা) সকলোৰে পালন কৰ্তা (শ্বেনঃ) বগা ৰঙৰ (শকুনঃ) শুভ লক্ষন যুক্ত (চমুসত) সৰ্ব শক্তিমান। (দ্ৰপসঃ) যেনেকৈ গাখীৰৰ পৰা দৈ বনোৱা বিধি আছে ঠিক তেনেকৈ শাস্ত্ৰানুকূল সাধনা দ্বাৰা দৈ ৰূপী পূৰ্ণ মুক্তিদাতা (আয়ুধানি) তত্ত্বজ্ঞান ৰূপী কালৰ জাল বিনাশক ধনুৰ্ধাৰী সাৰঙ্গপানী প্ৰভু। (সচমানঃ) বাস্তৱিক (বিভ্ৰ) সৰ্ব পালন পোষণ কৰ্তা। (অপামূৰ্ভিঃ) গভীৰ পানী যুক্ত (সমুদ) সাগৰৰ দৰে গভীৰ গভীৰ অৰ্থাৎ বিশাল (তুৰীয়ম) চতুৰ্থ (ধাম) লোক অৰ্থাৎ অনামী লোকত (মহিষঃ) উজ্জল সুদৃঢ় পৃথিৱীৰ ওপৰত (বিবক্তি) বেলেগ স্থানৰ ওপৰত ভিন্নও থাকে এই সূচনা কবীৰদেবৰ স্ময়ং ভিন ভিন কৰি বিস্তাৰ ৰূপে দিয়ে।

ভাৰ্থ ঃ-মন্ত্ৰ ১৮ ত কৈছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) তৃতীয় মুক্তিধাম অৰ্থাৎ সংলোকত এক গম্বুজৰ ভিতৰত সিংহাসনৰ ওপৰত বিৰাজমান হৈ থাকে। এই মন্ত্ৰৰ ১৯ নং কৈছে যে অত্যাধিক বগা ৰঙৰ পূৰ্ণ প্ৰভু যি কাম ধেনুৰ দৰে সৰ্ব মনোকামনা পূৰ্ণকাৰী, সিজনো বাস্তৱত সকলোৰে পালন কৰ্তা। তেওঁৰে কবীৰদেব যিয়ে মৃত্যু লোকত শিশুৰূপ ধাৰণ কৰি আহে আৰু যেনেকৈ গাখীৰৰ পৰা দৈ হয় ঠিক তেনেকৈ পূৰ্ণ মোক্ষ পোৱাৰ বাবে শাস্ত্ৰবিধি অনুসৰি ভক্তি সাধনাৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰি পূৰ্ণ মোক্ষ ৰূপী দৈ প্ৰদান কাৰী তত্ত্বজ্ঞান ৰূপী শাস্ত্ৰ অৰ্থাৎ ধনুৰ্ধাৰী হোৱা সাৰঙ্গপানী আৰু সাগৰ যেনেকৈ সকলো পানীৰ উৎস বা স্ৰোত তেনেকৈ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ পৰা সকলোৰে উৎপত্তি হৈছে। গীতা অধ্যায় ১৫ মন্ত্ৰ ৩ নং কৈছে যে সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষক তত্ত্বজ্ঞান ৰূপী অস্ত্ৰৰ দ্বাৰা কাটি বা ছেদন কৰি অৰ্থাৎ তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা সংশয় সমাপ্ত কৰি তাৰ পিছত সেই পৰম পদ পৰমেশ্বৰক বিচাৰিব লাগে য'লৈ গৈ সাধক কেতিয়াও জন্ম-মৃত্যুৰ সংসাৰলৈ উভতি নাহে অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মুক্তি হয়। পৰমেশ্বৰৰ দ্বাৰাই সৰ্ব সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ প্ৰবৃত্তি বিভাৰ হৈছে। সিজন পূৰ্ণ প্ৰভু চতুৰ্থ ধাম অৰ্থাৎ অনামী লোকত বিৰাজিত হৈ থাকে। যেনে প্ৰথমে সংলোক দ্বিতীয়তে অলখ লোক, তৃতীয় অগম লোক, চতুৰ্থ অনামী লোক। এই বাবে মন্ত্ৰ নং ১০ ত স্পষ্ট কৰিছে যে কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ই অনামী পুৰুষ ৰূপত চতুৰ্থ ধাম অৰ্থাৎ অনামী লোকতো অন্য জ্যোতিৰ্ময় ৰূপ ধাৰণ কৰি থাকে।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯, সুক্ত ৯৬, মন্ত্ৰ ২০

মৰ্যো ন শুভ্ৰস্তনম্ মৃজানঃ অত্যঃ সৃতা সনয়ে ধনানাম্

বৃষেব যুথা পৰিকোশম অৰ্ষন কনিব্ৰদচ্ছম্বো ইৰা বিৱেশ।। ২০

মৰ্য্যঃ ন শুভ্ৰস্তন্যম্ মৃজানঃ অত্যঃ সৃতা সনয়ে ধনানাম্

বৃষেৰ যুথা পৰিকোশম্ অৰ্ষন্ কনিক্ৰদৎ চম্বোঃ ইবা বিৱেশ।

অনুবাদ - পূৰ্ণ পৰমাত্মা যি চতুৰ্থ ধাম অৰ্থাৎ অনামী লোকত তথা তৃতীয় ধাম অৰ্থাৎ সত্যালোকত অৱস্থান কৰে সেইজন পৰমাত্মা (ন মৰ্যঃ) মানুহৰ নিচিনা কিন্তু অবিনাশী, অৰ্থাৎ অমৰ (মৃজনঃ) নিৰ্মল মুখমণ্ডল যুক্ত আকাৰত (অতাঃ) বহুত (শুভ্ৰস্তুয়া) বিশাল বগা শৰীৰ ধাৰণ কৰা ওপৰৰ লোকত বিদ্যমান তথা তাৰে পৰাই (সৃতা) গতি কৰি অৰ্থাৎ চলয়মান হৈ যাৰ কোনোৱে উৰাদিহ নেপাই সেইজন সমৰূপী পৰমাত্মা (ই) পৃথিৱীৰ ওপৰত (বিৱেশ) অন্য বৈশ ভূষা অৰ্থাৎ ভিন্য ৰূপ (চম্বোঃ) ধাৰন কৰি আহে। সৎলোক তথা পৃথিৱী লোকৰ ওপৰত লীলা কৰে (যথা) বৰ বিশাল সমূহ জনক বাস্তৱিক (সনয়ে) সনাতন পূজাৰ (বৃষেব) বৰিষন কৰি (ন ধনানাম) সেই ৰাম নামৰ পূণ্যফলৰ দ্বাৰা নিৰ্ধনীক (কনিক্ৰদ) মন্দ স্বৰত অৰ্থাৎ উশাহ-নিশাহত মনে মনে উচ্চাৰণ কৰি পূজা কৰোৱায়, যৰ পৰা অসংখ্য অনুগত অনুসৰণ কাৰীৰ গোটেই সংঘ পূৰ্বৰ সুখ সাগৰ ৰূপী অমৃত খাজনা অৰ্থাৎ সত্যালোকক (অৰ্ষন্) ভক্তি সাধন কৰি প্ৰাপ্ত কৰে।

ভাৱাৰ্থ :- পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেৱ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ওপৰৰ তৃতীয় ধাম অৰ্থাৎ সত্যালোকত বিৰাজমান হৈ থাকে আৰু পৰমেশ্বৰ আন মনুষ্য ৰূপ ধাৰণ কৰি চতুৰ্থ ধাম অৰ্থাৎ অনামী লোকতো বিদ্যমান হৈ থাকে। সিজন পৰমাত্মা মানুহৰ নিচিনা সমৰূপ সুন্দৰ মুখমণ্ডল যুক্ত বগা শৰীৰৰ আকাৰ ধাৰণ কৰি এই পৃথিৱী লোকৰ ওপৰত আহি আৰু নিজৰ বাস্তৱিক পূজাৰ বিধি বিধান জ্ঞান প্ৰদান কৰি সমূহ অনুগত শিষ্য ভকতক সত্য ভক্তিৰ দ্বাৰা পূণ্যবান কৰে, অসংখ্য অনুগত অনুসৰন কাৰীৰ সত্য ভক্তিৰ পুণ্যফলৰ দ্বাৰা পূৰ্বৰ সুখময় লোক পূৰ্ণ মুক্তিৰ স্থান অৰ্থাৎ সত্যালোক প্ৰাপ্ত কৰোৱায়।

অথৰ্ববেদ কাণ্ড নং ৪ অনুবাক নং ১ মন্ত্ৰ নং ৭ (সন্ত ৰামপাল দাস দ্বাৰা ভাষা ভাষ্য):

যোঅথৰ্বানং পিত্ৰবং দেববন্ধুং বৃহস্পতিং নমসার চ গচ্ছাত্।

তুং বিশ্বেষাং জনিতা যথাসঃ কবিদেবো ন দভায়ত স্বধাৱান্।। ৭।।

যঃ----- অথৰ্বানম ----- পিত্ৰবম----- দেৱবন্ধুম----- বৃহস্পতিম----- নমসা----- অৱ-----
চ----- গচ্ছাত----- তুম----- বিশ্বেষাম----- জনিতা----- যথা ----- সঃ----- কবিদেবঃ ন-----
----- দভায়ত----- স্বধাৱান।

অনুবাদ :- (যঃ) যি (অথৰ্বানম) অচল অৰ্থাৎ অবিনাশী (পিত্ৰবম) জগত পিতা (দেব বন্ধুম) ভকতৰ বাস্তৱিক লগৰীয়া অৰ্থাৎ আত্মাৰ আধাৰ (বৃহস্পতিম) সকলোতকৈ ডাঙৰ গৰাকী জ্ঞান দাতা জগতগুৰু (চ) তথা (নমসা) বিনম্ৰ পূজাৰী অৰ্থাৎ বিধিবত ভক্তি সাধন কৰা সাধকক (অব) সুৰক্ষাৰে সৈতে (গচ্ছাত) যি সৎলোকলৈ গৈছে সিহঁতক লৈ যোৱা (বিশ্বেষাম) সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ (জনিতা) স্ৰষ্টা (নদভায়ত) কালৰ দৰে নঠগোৱা (স্বধাৱান) স্বভাব অৰ্থাৎ গুণৰ (যথা) যেনেকুৱা তেনেকুৱা অৰ্থাৎ তেনেকুৱাই (সঃ) তেওঁ (তুম) আপুনি (কবিদেবঃ/কবি/দেবঃ) কবীৰ পৰমেশ্বৰ অৰ্থাৎ কবীৰদেৱ।

ভাৱাৰ্থ :- যি পৰমেশ্বৰৰ বিষয়ে কোৱা হয় যে তুমিৰ মাতা চ পিতা তুমিৰ, তুমিৰ বন্ধু চ সখা তুমিৰ, তুমিৰ বিদ্যা চ দ্ৰবিনম্, তুমিৰ সৰ্বম্ মম্ দেব দেৱ।। সিজনে অবিনাশী সকলোৰে মাতা-পিতা তথা ভাই, সখা, জগত গুৰু ৰূপে সকলোকে সত্য ভক্তি প্ৰদান কৰোতা সৎলোকলৈ লৈ যোৱা কাল ব্ৰহ্মৰ দৰে প্ৰবঞ্চনা নকৰা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টিকৰ্তা তেওঁ কবীৰদেৱ

(কবীৰ পৰমেশ্বৰ)।

কবীৰ চাহেব চাৰিও যুগতে আহে

সং গুৰু পুৰুষ কবীৰ হ্যায়, চাৰোঁ যুগ প্ৰৱান

ঝাঠে গুৰুৱা মৰ গয়ে, হো গয়ে ভূত মসান।।

“সত্য যুগত কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) সংস্কৃত নামেৰে অৱতৰণ।”

তত্ত্বজ্ঞানৰ অভাৱত শ্ৰদ্ধালুৱে শংকা ব্যক্ত কৰে যে তাঁতীৰ ৰূপত থকা কবীৰদেব বিক্ৰম চনত ১৪৫৫ (চন ১৩৯৮) কাশীলৈ আহে। বেদত এই কাশী বাসী কবীৰ দেব তাঁতী (বসন্ত বোৱা শিপিনী) কেনেকৈ পূৰ্ণ পৰমাত্মা হব পাৰে ?

এই বিষয়ে দাস (সাধু ৰামপাল দাস)ৰ প্ৰাৰ্থনা এইটোৱে যে এই জন পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) বেদৰ জ্ঞানৰ অতি আগেয়ে সংলোকত বিদ্যমান আছিল আৰু নিজৰ বাস্তৱিক জ্ঞান (তত্ত্বজ্ঞান) দিবৰ বাবে চাৰিও যুগত স্নয়ং অবতাৰিত হৈছিল। সত্য যুগত সংস্কৃত নামেৰে, ত্ৰেতাযুগত মুনিন্দ্ৰ নামেৰে, দ্বাপৰত কৰুণাময় নামেৰে আৰু কলিযুগত বাস্তৱিক কবীৰদেব (কবীৰ প্ৰভু) নামেৰে প্ৰকট হৈছিল। ইয়াৰ বাহিৰেও কেতিয়াবা অন্য ৰূপ ধাৰণ কৰি প্ৰকট হৈ নিজৰ লীলা কৰি অন্তৰ্ধান হয়। সেই সময়ত লীলা কৰিবলৈ আহোতে ঈশ্বৰক বিচৰা প্ৰভু প্ৰেমী শ্ৰদ্ধালু ভকতে চিনিব পৰা নাছিল, কাৰণ সেই সময়ৰ ঋষি, মুনি, সাধু, সন্ত, পণ্ডিত, গুৰু আদি সকলোৰে ঈশ্বৰক নিৰাকাৰ বুলি প্ৰচাৰ কৰিছিল। কিন্তু বাস্তৱত পৰমাত্মাৰ আকাৰ আছে মনুষ্য সদৃশ শৰীৰৰ নিচিনা। পৰন্তু পৰমেশ্বৰৰ শৰীৰ পঞ্চভূতৰ দ্বাৰা তৈয়াৰি নহয়। এক জ্যোতি তত্ত্বৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত শৰীৰ। পূৰ্ণ পৰমাত্মা যেতিয়াই বিচাৰে তেতিয়াই প্ৰকট হব পাৰে। তেখেতে কেতিয়াও মাকৰ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম নলয় কাৰণ সিজান সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টিকৰ্তা।

পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰদেব সত্যযুগত সংস্কৃত নামেৰে স্নয়ং প্ৰকট হৈছিল। সেই সময় গৰুড়দেব, শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেব, শ্ৰীবিষ্ণুদেব, শ্ৰীশিৱ দেবক সংজ্ঞান বুজাইছিল। শ্ৰীমন্ মহৰ্ষিকো তত্ত্বজ্ঞান বুজাব খুজিছিল কিন্তু মনুদেৱে পৰমেশ্বৰৰ জ্ঞানৰ সত্যতা নাজানি শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱৰ পৰা শুনা বেদৰ জ্ঞানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি নিজৰ অভিজ্ঞতাৰে লিখা মনুস্মৃতিৰ ওপৰতে আকুৰণ্ড হয়। ইয়াৰ বিপৰীতে পৰমেশ্বৰ সংস্কৃত দেৱক উপহাস কৰিবলৈ ধৰে যে আপুনি সকলো ওলোটা জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰি আছে। এই কাৰণে পৰমেশ্বৰ সংস্কৃতৰ উপলুঙা নাম বামদেব ৰাখিলে। (বামদেবৰ অৰ্থ ওলোটা বা বিপৰীত)

এইদৰে সত্যযুগত পৰমেশ্বৰ কবীৰদেব সংস্কৃত নামেৰে আহিছিল আৰু সেই সময়ত ঋষি মুনি, সাধকক বাস্তৱিক জ্ঞান বুজাইছিল। কিন্তু সিবিলাকে স্বীকাৰ কৰা নাছিল। ইয়াৰ পৰিবৰ্তে সংস্কৃত নামৰ ঠাইত পৰমেশ্বৰক বামদেৱ বুলি উপলুঙা নাম ক'বলৈ ধৰিলে।

এই বাবে যুজুৰ্বেদ অধ্যায় ১২, মন্ত্ৰ ৪ বৰ্ণিত আছে যে যুজুৰ্বেদৰ বাস্তৱিক জ্ঞানক বামদেব ঋষিয়ে শুদ্ধকৈ জানে আৰু আনকো বুজায়। পবিত্ৰ বেদৰ জ্ঞান বুজিবলৈ বিচাৰ বিবেচনা কৰক - যেনে যুজুৰ্বেদ এখন পবিত্ৰ গ্ৰন্থ। ইয়াৰ বিষয়ে সংস্কৃতত যতেই বৰ্ণনা কৰক যুজুঃ অথবা যজুম আদি শব্দ লিখিলেও পবিত্ৰ কিতাপ যজুৰ্বেদকে বুজাব। এইদৰে পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাস্তৱিক নাম কবীৰদেব। ইয়াক বিভিন্ন ভাষাত কবীৰ চাহেব, কবীৰ পৰমেশ্বৰ বুলিবলৈ ল'লে। কোনো শ্ৰদ্ধালুৱে শংকা ব্যক্ত কৰে যে কবিক কেনেকৈ কবীৰ সিদ্ধ হ'ল ? ব্যাকৰণৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা কবিঃৰ অৰ্থ সৰ্ব্বজ্ঞ বুজায়। দাসৰ প্ৰাৰ্থনা এই যে যিকোনো শব্দ এটাৰ অৰ্থ আছে আৰু সৰল ব্যাকৰণৰ প্ৰসঙ্গও আছে। ভাষা প্ৰথমে উৎপত্তি হৈছে কিয়নো বেদৰ বাণী প্ৰভূৰ দ্বাৰা উচ্চাৰণ হৈছে, তথা পিছত সাধু, মুনি, ঋষিৰ দ্বাৰা ব্যাকৰণ তৈয়াৰ হৈছে। এইটো ক্ৰটি পূৰ্ণ হবও পাৰে। বেদৰ অনুবাদ (ভাষা-ভাষ্য) ব্যাকৰণ ব্যতিক্ৰম অৰ্থাৎ অসংগত আৰু বিৰুদ্ধ ভাব আছে। কিয়নো বেদৰ বাণী মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা পদত ৰচিত যেনেকুবা পলবল শহৰ ওচৰ চুবুৰীয়া ব্যক্তি পলবলৰ সলনি পৰবৰ বোলে। যদি কোনোৱাই কয় পলবলক কেনেকৈ পৰবৰ সিদ্ধ কৰিলে? এইটোও কবিক কেনেকৈ কবীৰ সিদ্ধ হ'ল বুলি কোবা কথা মাথোন হে। যেনেকুবা ক্ষেত্ৰীয় ভাষা পলবল শহৰক পৰবৰ কয়। এইদৰে কবিৰক কবীৰ বোলে, পৰমেশ্বৰ প্ৰভু তেওঁৱেই। মহৰ্ষি দয়ানন্দ দেৱে 'সত্যৰ্থ প্ৰকাশ' পৰিচ্ছেদ ৪, পৃষ্ঠা ১০০ ৰ ভিতৰত (দয়ানন্দ মঠ দীনানগৰ পঞ্জাবৰ পৰা প্ৰকাশিত) 'দেবকামা'ৰ অৰ্থ দেৱৰ কামনা কৰা দেব শব্দক সম্পূৰ্ণ কৰি ৰ লগাই দেবৰ কৰিছে। ঠিক তেনেকৈ কবিৰক কবীৰ ভাষা ভিন্ন কওঁতে বা লিখোতে ব্যাকৰণৰ দৃষ্টি কোণৰ পৰা কোনো ক্ৰটি নাই। পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব, এই প্ৰমান যুজুৰ্বেদ অধ্যায় ২৯, মন্ত্ৰ ২৫ তথা ১৪০০সামবেদ সংখ্যা ভিতৰতে আছে যি নিম্ন বৰ্ণিত---

যুজুৰ্বেদ অধ্যায় নং ২৯, শ্লোক নং ২৫ (সন্ত্ৰ বামপাল দাসৰ ভাষা ভাষ্য) :

সমিদ্বো অদ্য মনুষো দুৰোনে দেব দেবান্যসি জাতবেদঃ।।

আ-চ রহ মিত্ৰমহশি কিত্তান্ত্যং দুতঃ কবিৰসি প্ৰচেতাঃ।। ২৫।।

সমিদ্ব - অদ্য----মনুষঃ দুৰোনে----দেবঃ-----দেবান-----যজ-----অসি -----
জাতবেদঃ- আ-----চ-----রহ----- মিত্ৰমহঃ ----- চিকিত্তান্ -----ত্বম ----- দুতঃ -----
কবিৰ ----- অসি ----- প্ৰচেতাঃ

অনুবাদঃ- (অদ্য) আজি অৰ্থাৎ বৰ্তমানে (দুৰোনে) দেহ ৰূপ গৃহত দুৰাচাৰ পূৰ্বক (মনুষঃ) ভণ্ড পূজাত লীন হোৱা আগ্ৰহ শীল ব্যক্তিৰ (সমিদ্বঃ) দন্ধ, জ লন অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ বৰ্তমানৰ পূজা, ভক্তি সাধন যি হানিকাৰক হৈ আছে, তাৰ ঠাইত (দেবা) দেবতা বিলাকৰ (দেবঃ) দেৱতা (জাতবেদঃ) পূৰ্ণ পৰমাত্মা সৎপুৰুষৰ বাস্তৱিক (যজ) পূজা (অসি) আছে। (আ) দয়ালু (মিত্ৰমহঃ) জীৱৰ বাস্তৱিক লগৰীয়া পূৰ্ণ পৰমাত্মাই নিজৰ (চিকিত্তান) সুস্থ জ্ঞান অৰ্থাৎ যথার্থ ভক্তিৰ (দুতঃ) বাৰ্তাবাহক ৰূপত (রহ) লৈ অহা (চ)তথা (প্ৰচেতাঃ) জ্ঞান দিওঁতা (ত্বম) আপুনী (কবিৰসি) কবীৰদেব অৰ্থাৎ কবীৰ পৰমেশ্বৰ।

ভাৰ্থ :- যি সময়ত পূৰ্ণ পৰমাত্মা প্ৰকট হয় সেই সময়ত সাধু, মুনি, ঋষি, গুৰু, সকলে শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগ কৰি ইচ্ছানুযায়ী আচৰণ অৰ্থাৎ ভণ্ড পূজাৰ দ্বাৰা সৰ্ব ভক্ত সমাজক মাৰ্গ দৰ্শন কৰাই থাকে। তেতিয়া নিজক তত্ত্বজ্ঞান অৰ্থাৎ সুস্থ জ্ঞানৰ বাৰ্তাবাহক সাজি স্বয়ং কবীৰ দেব অৰ্থাৎ কবীৰ প্ৰভু আহে।

সংখ্যা নং ১৪০০ সামবেদ উতাৰ্চিক অধ্যায় নং ১২, খণ্ড নং ৩, শ্লোক নং ৫ঃ

(সন্ত ৰামপাল দাস দ্বাৰা ভাষা-ভাষ্য) :

ভদ্রা বস্ত্ৰা সমন্যউৰসানো মহান কবিনিৰ্বচনানি শংসন।।

আ বাচস্ব চশ্বোঃ পুয়মানো বিচক্ষনো জাগৃবিদেববীতো।। ৫ ।।

ভদ্রা - বস্ত্ৰা - সমন্যা- বসানঃ -মহান- কবির -নিৰচনানি- শংসন- আৰচ্যস্ব- চশ্বোঃ
- পুয়মানঃ বিচক্ষণঃ - জাগৃবিঃ - দেব বীতো।।

অনুবাদ :- (বিচক্ষণঃ) চতুৰ ব্যক্তিয়ে (আৰচ্যস্ব) নিজৰ বচনৰ দ্বাৰা কয় যে আমি যি প্ৰবচন কৰো তাকে অনুসৰণ কৰা। সেই চতুৰ ব্যক্তি বিলাকে পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ পূজাৰ কথা নকৈ আন উপাসনাৰ মাৰ্গ দৰ্শন কৰোৱাই অমৃতৰ সলনি (পুয়মানঃ) অইন উপাসনা ৰূপী মচলা (যেনে ভূত-প্ৰেত, স্মশান-মশান, পিত্ৰ পূজা, তিনি গুণৰ ৰেজগুণ-ব্ৰহ্মা, সৎগুণ-বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ শংকৰ) তথা কাল/ব্ৰহ্মৰ পূজা আদিক (চশ্বোঃ) বৰ আদৰ সৈতে গা ধুৱায় বা সেৱা ভক্তি কৰে। শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ ভুল জ্ঞানক সমাপ্ত কৰিবৰ বাবে (ভদ্রা) পৰম সুখদায়ক (মহান কবির) মহান কবি অৰ্থাৎ পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ (বস্ত্ৰা) স্বশৰীৰ সাধাৰণ বেশ-ভূষাৰে 'অৰ্থাৎ বস্ত্ৰৰ অৰ্থ হল বেশ-ভূষা, সাধু-সন্তৰ ভাষাত ইয়াক চোলা বুলিও কয়, চোলাৰ অৰ্থ হল শৰীৰ। যদি কোনো সাধু সন্তৰ দেহান্ত হৈ যায় তেন্তে কোবা হয় যে চোলা এৰি গল" (সমন্যা) নিজৰ সৎলোকৰ শৰীৰ সদৃশ অন্য শৰীৰ হালকা জ্যোতি ধাৰণ কৰি (বসানঃ) সাধাৰণ ব্যক্তিৰ দৰে জীৱন যাপন কৰি, কিছুদিন অতিথিৰ দৰে সংসাৰত বাস কৰি (নিৰ্বচনানি) নিজৰ শব্দাৱলী কবীৰ বাণী আদিৰ মাধ্যমত সৎজ্ঞান (শংসন) বৰ্ণনা কৰি (দেব) পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (বিতো) লুকাই থকা সৎগুণ-নিৰ্গুণ জ্ঞান ৰূপী ধনক (জাগৃবিঃ) উজাগৰ কৰে।।

ভাৰ্থ :- যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৫, মন্ত্ৰ ১ কৈছে যে অগ্নে তনঃ অসিউপৰশ্বেৰ স্বশৰীৰ বিদ্যমান। বিষ্ণুয়ে ত্বা সোমস্য তনুঃ অসি উসেই অমৰ প্ৰভুৰ পালন পোষণ কৰিবৰ বাবে অন্য শৰীৰ আছে যি অতিথি ৰূপত কিছু দিন সংসাৰলৈ আহে। তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা অজ্ঞান টোপনিত শুই থকা প্ৰভু প্ৰেমী ভকতক জগাই তোলে। সেইটো প্ৰমাণ এই মন্ত্ৰত আছে যে কিছু সময়ৰ বাবে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব অৰ্থাৎ কবীৰ পৰমেশ্বৰ নিজৰ ৰূপ সলনি কৰি সামান্য ব্যক্তিৰ নিচিনা ৰূপেৰে পৃথিৱী মণ্ডলৰ ওপৰত প্ৰকট হয় তথা কবি নিৰ্বচনানি শংসন অৰ্থাৎ কবীৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰে যাৰ মাধ্যমত তত্ত্বজ্ঞান জাগৃত হয় সেই সময়ত সাধু, গুৰু, বৈষ্ণৱ বোলা চতুৰ প্ৰাণীবোৰে মিথ্যা জ্ঞানৰ আধাৰৰ ওপৰত শাস্ত্ৰ বিধি অনুসৰি সত্য সাধনা ৰূপী অমৃতৰ ঠাইত শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ পূজা ৰূপী আডম্বৰক শ্ৰদ্ধাৰে সৈতে স্নান কৰায় অৰ্থাৎ পূজা সেৱা কৰে। সেই সময়ত পূৰ্ণ পৰমাত্মা স্বয়ং প্ৰকট হৈ তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা শাস্ত্ৰ বিধি অনুসৰি পূজা, ভক্তি সাধনাৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰে।

পবিত্ৰ ঋকবেদৰ নিম্ন মন্ত্ৰতো আছে যেতিয়া সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মা কিছু সময় সংসাৰত লীলা কৰিবলৈ আহে তেতিয়া শিশুৰূপ ধাৰণ কৰে। সেই সময়ত পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ প্ৰিয় খাদ্য (অখন্য স্নেহৰঃ) কুমাৰী দামুৰী পোৱালীৰ গাখীৰৰ দ্বাৰা হয়। আকৌ লীলা কৰি ডাঙৰ হয় আৰু

নিজক পোৱাৰ আৰু সৎলোকলৈ যোৱাৰ অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মোক্ষ মার্গৰ তত্ত্বজ্ঞান (কবিগীৰ্ভিঃ) কবীৰ বাণী কবিতাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰে, যি কাৰণে তেওঁক প্ৰসিদ্ধ কবি বোলা হয়, কিন্তু তেওঁ স্বয়ং কবীৰদেব পূৰ্ণ পৰমাত্মাহে তৃতীয় মুক্তি থাম অৰ্থাৎ সৎলোকত থাকে।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯, শুক্ত ১, মন্ত্ৰ ৯, তথা শুক্ত ৯৬, মন্ত্ৰ ১৭-১৮

ঋকবেদ মণ্ডল ৯, শুক্ত ১, মন্ত্ৰ ৯ :

অভী ইমং অধন্যা উত শ্ৰীনন্তি ধেনবঃ শিশুম্। সোমমিন্দ্ৰায় পাতরে।।৯।।

অভী-ইমম-অধন্যা উত শ্ৰীনন্তি ধেনবঃ শিশুম্ সোমম ইন্দ্ৰায় পাতরে।।

অনুবাদ :- (উত) বিশেষ কৰি (ইমম) এই (শিশুম্) শিশু ৰূপত প্ৰকট (সোমম) পূৰ্ণ পৰমাত্মা অমৰ প্ৰভুৰ (ইন্দ্ৰায়) সুখ সুবিধাৰ বাবে অৰ্থাৎ খোৱা বোৱাৰ দ্বাৰা শৰীৰৰ যি শ্ৰীবৃদ্ধি প্ৰাপ্ত হয় সেইখিনি (পাতরে) বৃদ্ধিৰ বাবে (অভি) পূৰ্ণ ৰূপে (অধন্যা ধেনবঃ) যি গাই ষাডৰ দ্বাৰা উপদ্ৰবিত হোৱা নাই অৰ্থাৎ কুমাৰী দামুৰী গৰুৰ দ্বাৰা (শ্ৰীগন্তি) পেয় খাদ্যৰ পোষন হয়।

ভাৱাৰ্থঃ- পূৰ্ণ পৰমাত্মা অমৰ পুৰুষ যোতিয়া লীলা কৰিবৰ বাবে শিশু ৰূপ ধাৰন কৰি স্বয়ং প্ৰকট হয় সেই সময়ত কুমাৰী দামুৰীয়ে আপোনা আপোনি গাখীৰ দিয়ে যাৰ দ্বাৰা সেই পূৰ্ণ প্ৰভুৰ পালন পোষণ হয়।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯, শুক্ত ৯৬, মন্ত্ৰ ১৭

শিশুম জঞ্জানম হৰ্ষ তম মৃজন্তি শুভন্তি বহিন মৰুতঃ গনেন। কবিগীৰ্ভি কাব্যেনা কবিৰ সন্তু সোমঃ পবিদ্ৰম, অত্যেতি ৰেভন্ ।। ১৭ ।।

অনুবাদ - পূৰ্ণ পৰমাত্মা (হৰ্ষ শিশুম) মানুহৰ সন্তানৰ ৰূপত (জঞ্জানম) জানি বুজি উদ্ভব হয় তথা নিজৰ তত্ত্বজ্ঞানক (তম) সেই সময় (মৃজন্তি) নিৰ্মলতাৰ সৈতে (শুভন্তি) উচ্চাৰণ কৰে। (বহিন) প্ৰভু প্ৰাপ্তিৰ বাবে বিবহ জ্বালা (মৰুতঃ) বায়ুৰ দৰে শীতল ভকত (গনেন) সমূহৰ বাবে (কাব্যেনা) কবিতাৰ দ্বাৰা কবিত্ব ভাৱেৰে (পবিদ্ৰম অত্যেতি) অত্যধিক নিৰ্মলতাৰ সৈতে (কবিগীৰ্ভি) কবিৰ বানী অৰ্থাৎ কবীৰ বানীৰ দ্বাৰা (ৰেভন্) উচ্চ স্বৰেৰে সম্বোধন কৰি কয়, (কবিৰ সন্তু সোমঃ) সিজন অমৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ সৎপুৰুষেই সন্তু অৰ্থাৎ ঋষি ৰূপত স্বয়ং কবীৰদেব। কিন্তু সেই পৰমাত্মক চিনিব নোৱাৰি কবি কবলৈ ধৰে।

ভাৱাৰ্থঃ- বেদ কওঁতা ব্ৰহ্মই কৈছে যে হুবহু মানুহৰ সন্তানৰ ৰূপত অৱতাৰত হোৱা পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব নিজৰ বাস্তৱিক জ্ঞানক নিজৰ কবিগীৰ্ভিঃ অৰ্থাৎ কবীৰ বাণী দ্বাৰা নিৰ্মল জ্ঞান নিজৰ হংসাত্মা বিলাকক অৰ্থাৎ পুণ্যাত্মা অনুগামী সকলক কবি ৰূপত কবিতাৰ, লোক উক্তিক জৰিয়তে সম্বোধন কৰি অৰ্থাৎ উচ্চাৰণ কৰি বৰ্ণনা কৰে। তেওঁ স্বয়ং সৎপুৰুষ কবীৰেই।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯, শুক্ত ৯৬, মন্ত্ৰ ১৮।

ঋষিমনা য ঋষিকৃত স্বৰ্ষাঃ সহাস্ৰানিথঃ পদবীঃ কবীনাম।

তৃতীয় থাম মহিষঃ সিষা সন্তু সোমঃ বিৰাজমানু ৰাজতি ষ্টুপ্ ।।১৮।।

অনুবাদ :- বেদ কণ্ঠতা ব্ৰহ্মই কৈছে যে (য) যি পূৰ্ণ পৰমাত্মা বিলক্ষণ শিশু ৰূপত আহি (কবীৰ নাম) প্ৰসিদ্ধ কবিৰ (পদবীঃ) উপাধি প্ৰাপ্ত কৰি অৰ্থাৎ এজন সাধু বা ঋষিৰ ভূমিকা পালন কৰে সেই (ঋষিকৃত) সাধু ৰূপত প্ৰকট হোৱা প্ৰভুৰ দ্বাৰা ৰচিত (সহস্ৰানিথঃ) হাজাৰ বানী (ঋষিমনা) সাধু স্বভাৱৰ ব্যক্তিৰ অৰ্থাৎ ভকতৰ বাবে (স্বযাঃ) স্বৰ্গ তুল্য আনন্দদায়ক হয়। (সন্ত সোমঃ) ঋষি সন্তৰ ৰূপত প্ৰকট সিজন অমৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ সংপুৰুষ। তেওঁ পূৰ্ণ প্ৰভু (তৃতীয়া) তৃতীয় (ধাম) মুক্তি লোক অৰ্থাৎ সংলোকত (মহিষঃ) সুদৃঢ় পৃথিৱীৰ নিচিনা (সি) স্থাপিত কৰি (অনু) পিছত মানৱ সদৃশ সন্ত ৰূপত (ষ্টুপ) গম্বুজ উচচ টিলা ৰূপী সিংহাসনৰ ওপৰত (বিৰাজমান ৰাজতি) উজ্জ্বল স্থূল আকাৰত অৰ্থাৎ মানৱ সদৃশ শৰীৰত বিৰাজমান থাকে।

ভাৱাৰ্থ :- মন্ত্ৰ ১৭ কৈছে যে কবীৰদেবে শিশু ৰূপ ধাৰণ কৰে। লীলা কৰি ডাঙৰ হয়। কবীৰ বাণী কবিতাৰ দ্বাৰা তত্ত্বজ্ঞান বৰ্ণনা কৰা কাৰণে কবি পদবী প্ৰাপ্ত হয় অৰ্থাৎ তাকে কবি বুলিবলৈ লাগি যায়, বাস্তৱত তেওঁ পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ)। তেখেতৰ দ্বাৰা ৰচিত অমৃতবাণীক কবীৰ বানী (কবীগীৰ্ভিঃ অৰ্থাৎ কবীৰ বাণী) বোলা হয়; যি ভকতৰ বাবে স্বৰ্গতুল্য সুখদায়ী। সেইজন পৰমাত্মা তৃতীয় মুক্তি ধাম অৰ্থাৎ সংলোকত স্থাপনা কৰি এটা গম্বুজৰ সিংহাসনৰ ওপৰত জ্যোতিৰ্ময় মানৱ সদৃশ শৰীৰ আকাৰত বিৰাজমান হৈ থাকে।

এই মন্ত্ৰত তৃতীয় ধামক সংলোক কোৱা হৈছে। যেনেকুবা এক ব্ৰহ্মৰ লোক যি একেশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ক্ষেত্ৰ দ্বিতীয় পৰব্ৰহ্মৰ লোক যি সাত শংখ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ক্ষেত্ৰ, তৃতীয় পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ ঋতধাম অৰ্থাৎ সংলোক।

ত্ৰেতাযুগত কবীৰদেব (কবীৰ চাহেব) ৰ মুনিন্দ্ৰ নামেৰে অৱতৰন

নল তথা নীলক শৰণত লোৱা

ত্ৰেতা যুগত স্নয় (স্নয়ং প্ৰকট হোৱা) কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ৰূপান্তৰ হৈ মুনি ঋষি নামেৰে অৱতাৰিত হৈছিল। অনল অৰ্থাৎ ন তথা অনীল অৰ্থাৎ নীল দুয়ো একে মাহীৰ পুতেক আছিল। মাক-দেউতাকে পৰলোক গমন কৰিছিল। নল তথা নীল দুয়ো শাৰীৰিক মানসিক ৰোগ কষ্টেৰে জৰ্জিত আছিল। সকলো ঋষি, মুনি, সাধু, গুৰু, বৈষ্ণৱক দুঃখ কষ্ট নিবাৰণৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰি আমুৱাই গৈছিল। সকলো সাধুৱে কৈছিল এইবোৰ তঁহতৰ প্ৰাৰদ্ধ অৰ্থাৎ পাপ কৰ্মৰ শাস্তি, এইবিলাক তহঁতে ভুগিবই লাগিব। ইয়াৰ কোনো সমাধান নাই। দুয়ো ভাই জীৱনৰ লগত নিৰাশ হৈ মৃত্যুৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল।

এদিন দুয়ো মুনিন্দ্ৰ ঋষি নামে প্ৰকট পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ সংসঙ্গ শুনিবলৈ সময় পালে। সংসঙ্গৰ অন্তত যেতিয়া দুয়ো পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবৰ (ঋষি মুনিন্দ্ৰৰ) ভৰি ছুই প্ৰণাম কৰিলে তথা পৰমেশ্বৰ মুনি ঋষিয়ে মূৰত হাত দিলে দুয়োৰে অসাধ্য ৰোগ নাইকীয়া হ'ল অৰ্থাৎ দুয়ো সুস্থ হ'ল। এই অদ্ভুত চমৎকাৰ নল আৰু নীলে পাই প্ৰভুৰ চৰণত ঘণ্টা ধৰি কান্দিলে আৰু কলে যে আজি আমি প্ৰভুৰ সাক্ষাৎ পাইছো যাক আমি ইমান দিনে বিচাৰি আছিলো আৰু তাৰ পৰা প্ৰভাৱিত হৈ নাম দীক্ষা ললে তথা মুনিন্দ্ৰ দেবৰ সেৱা যত্নত লাগি গ'ল। আগেয়ে সাধু সন্তৰ সমাগম পানীৰ ব্যৱস্থা দেখি নদীৰ পাৰত হৈছিল। নল আৰু নীল বহুত প্ৰভু প্ৰেমী আৰু সৰল আত্মাৰ আছিল। পৰমাত্মাৰ ওপৰত বহুত শ্ৰদ্ধা আছিল। সেৱা যতন বহুত কৰিছিল।

সমাগমত ৰোগী, বৃদ্ধ, বিকলাঙ্গ ভকত আহিলে সিহঁতৰ কাপোৰ আৰু থালী বাটি ধুই দিছিল। সিহঁতৰ লোটা গিলাচো চাফ কৰি দিছিল। কিন্তু পাহৰি যোৱা বিধৰ মানুহ আছিল। কাপোৰ ধুই থাকোতে প্ৰভুৰ সংসঙ্গ মনযোগেৰে শুনিছিল আৰু চৰ্চা কৰিছিল। দুয়ো প্ৰভু চৰ্চাত ইমান নিমগ্ন হৈছিল যে কেতিয়া হাতৰ বস্ত্ৰ নদীত পৰি গৈছিল গমেই পোৱা নাছিল। কাৰো যদি চাৰিটা বস্ত্ৰ লৈ ছাফা কৰিবলৈ গৈছিল তেতিয়া ওভোতাৰৰ সময়ত মাথোন দুটা হে দিছিল। ভক্তজনে কৈছিল যে ভাই আপোনালোকে সেৱা তো বহুত কৰে কিন্তু আমাৰ কামত বেমেজালি কৰি দিয়া। এইবোৰ হেৰোৱা বস্ত্ৰ আমি কৰ পৰা আনিম ? আপোনালোকে আমাৰ সেৱা কৰা এৰি দিয়ক। আমি নিজৰ সেৱা নিজেই কৰি লম। নল আৰু নীল কান্দিবলৈ লৈছিল যে আমাৰ সেৱা বন্ধ কৰি নিদিব। এতিয়া আৰু বস্ত্ৰ নেহেৰুৱাও। কিন্তু আকৌ একে ঘটনা। ছাফাই কাম কৰোতে প্ৰভুৰ চৰ্চাত লাগি যায় আৰু বস্ত্ৰ নদীত পৰি ডুবি যায়। ভক্তজনে ঋষি মুনিম্দ্ৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যে কৃপা কৰি আপুনি নল তথা নীলক বুজাওক। ইহঁত দুজনে নামানে আৰু কামত বাধা দিলে কন্দাত লাগি যায়। আমাৰ তো আধা বস্ত্ৰ ওভোতাই লৈ নাহে। এই দুজনে নদীৰ পাৰত সংসঙ্গ শুনি ভগৱানৰ চৰ্চাত লাগি যায় আৰু ইমানে মগ্ন হয় যে হাতৰ বস্ত্ৰ পানীত পৰি ডুবে। ঋষি মুনিম্দ্ৰই এবাৰ দুবাৰ বুজালে। সিহঁতে কান্দিবলৈ ধৰে আৰু কয় যে প্ৰভু আমাৰ সেৱা কাঢ়ি নলব। সংগুৰ মুনিম্দ্ৰ ঋষিয়ে কলে যে বোপাই নল আৰু নীল খুব সেৱা যতন কৰা আজিৰ পৰা তহঁতৰ হাতৰ পৰা যি কোনো বস্ত্ৰ পাথৰেই নহওক কিয় নাইবা লোহা পানীত নুবুৰে। ঋষি মুনিম্দ্ৰই সিহঁতক এই বৰ দিলে।

আপোনালোকে নিশ্চয় ৰামায়ণ শুনিছো। সীতাক ৰাৱণে হৰণ কৰি লৈ গ'ল। ভগৱান ৰামে গমেই নাপালে সীতাক কোনে অপহৰণ কৰিলে ? শ্ৰীৰামচন্দ্ৰই ইফালে বিচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। বীৰ হনুমানে বিচাৰ কৰি জনালে যে আই সীতাক লংকেশীপতি ৰাৱণে (ৰাক্ষস) হৰণ কৰি আৱদ্ধ কৰি ৰাখিছে। খবৰ পোৱাৰ পিছত ভগৱান ৰামে ৰাৱণৰ ওচৰত শান্তি দূত পঠাই সীতাক ঘূৰাই দিবলৈ বিনশ্ৰ মিনতি কৰিলে। কিন্তু ৰাৱণে নামানিলে। যুদ্ধৰ হংস বাজিল। তেতিয়া সমস্যাত পৰিল যে সমুদ্ৰত কেনেকৈ সেনা পাৰ কৰা যায় ?

ভগৱান শ্ৰী ৰামচন্দ্ৰই তিনিদিন এক আঠু পানীত থিয় হৈ সমুদ্ৰক হাত জোৰ কৰি প্ৰাৰ্থনা জনালে ৰাস্তা দিবলৈ। কিন্তু সাগৰৰ পৰা একো সহাৰি নেপালে। তেতিয়া ৰামে সাগৰক জলাবলৈ অগ্নি বাণ তুলিলে। ভয়ভীত সমুদ্ৰ দেৱ এক ব্ৰাহ্মণৰ ৰূপ ধৰি ৰামৰ সমুখত থিয় হল আৰু কবলৈ ধৰিলে হে ভগৱান সকলোৰে নিজা নিজা এটা মৰ্যাদা আছে। মোক নজলাব। মোৰ ভিতৰত নাজানো কিমান জীৱ-জন্তুৰ সংসাৰ আছে। যদি আপুনি মোক জ্বলাই দিয়ে তথাপি আপোনি মোক পাৰ কৰিব নোৱাৰে, কিয়নো ইয়াত গভীৰ গাঁত ৰৈ যাব, যিটো আপুনি কেতিয়াও পাৰ কৰিব নোৱাৰে।

সমুদ্ৰই কলে প্ৰভু এনে কাম কৰক যাতে সাপো নমৰে লাঠীও নাভাঙে। মোৰ মৰ্যাদাও ৰব আৰু আপোনাৰ দলংও হ'ব। তেতিয়া ভগৱান শ্ৰীৰামচন্দ্ৰই সুধিলে সেইটো কেনে উপায় ? ব্ৰাহ্মণ ৰূপী সমুদ্ৰই কলে আপোনাৰ সৈনিকৰ ভিতৰত নল তথা নীল নামে দুজন সৈনিক আছে। সিহঁতৰ ওচৰত গুৰুদেৱে প্ৰদত্ত এনে শক্তি আছে যে সিহঁতৰ হাতৰ স্পৰ্শ

পোৱা পাথৰো পানীত ভাঁহি থাকিব। যি বস্তুৱেই হওঁক বা লোহাই হওঁক পানীত নুবুৰে। শ্ৰীৰাম চন্দ্ৰই নল তথা নীলক মাতিলে আৰু সুধিলে যে সঁচাই তোমালোকৰ ওচৰত এনেকুৱা অদ্ভুত শক্তি আছে নে ? নল তথা নীলে কলে হয় প্ৰভু, আমাৰ হাতৰ পৰশ পালে শিলো পানীত নুবুৰে শ্ৰীৰামে কলে পৰীক্ষা কৰি দেখুৱা।

নিৰ্বোধ নলনীলে ভাৱিলে যে আজি সকলোৰে সমুখত সিহঁতৰ বহুত মহিমা হ'ব। সেইদিনা সিহঁতে নিজৰ গুৰু ভগৱান মুনিন্দ্রক (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) এইটো ভাবি স্মৰণ নকৰিলে যে যদি আমি গুৰুদেৱক স্মৰণ কৰো তেহে যদি শ্ৰীৰামচন্দ্ৰই ভাৱে ইহঁতৰ ওচৰত নিজা কোনো শক্তি নাই, এইবোৰে তো বেলেগৰ পৰা ধাৰ কৰা শক্তিহে। সিহঁত দুজনে শিল উঠাই পানীত পেলাই দিলে আৰু শিল পানীত বুৰিল। নল আৰু নীলে বহুত বহুত চেষ্টা কৰিলে কিন্তু শিল পানীত ভাহি নুঠিল। তেতিয়া ভগৱান ৰাম সমুদ্ৰৰ ফালে এনেকৈ চালে যে আপুনি (সমুদ্ৰ দেৱতা) মিছা কৈছা। ইহঁতৰ তো কোনো শক্তি নাই। সমুদ্ৰই কলে হে নল আৰু নীল আজি তোমালোক দুজনে ইষ্ট গুৰুক স্মৰণ কৰা নাই। নিৰ্বোধ নিজ গুৰু দেৱক স্মৰণ কৰা। সিহঁত দুজনে বুজিলে যে আজিতো আমি ভুল কৰিলে। তেওঁলোকে সংগুৰু মুনিন্দ্র দেৱক স্মৰণ কৰিলে। সং গুৰু মূনি (কবীৰদেৱ) তাত উপস্থিত হ'ল। ভগৱান ৰামচন্দ্ৰই কলে হে ঋষিবৰ! মোৰ দুৰ্ভাগ্যে যে আজি আপোনাৰ সেৱকৰ হাতৰ পৰশত শিল পানীত ভাহি নুঠে। ঋষি মুনিন্দ্রই কলে এতিয়া ইহঁতৰ হাতৰ দ্বাৰাই শিল পানীত ভাহি নুঠিব কাৰণ এওঁলোকৰ অভিমানী হৈ গৈছে। সংগুৰুৰ বাণী প্ৰমাণ কৰে যে :-

গৰীৰ, জৈসে মাতা গৰ্ভ কো, ৰাখে জতন বনায়।

ঠেস লগে তো ক্ষীণ হোৱে, তেৰী এয়সে ভক্তি যায়।

সেই দিনৰ পৰা নল আৰু নীলৰ সেই অদ্ভুত ক্ষমতা সমাপ্ত হৈ গ'ল। শ্ৰী ৰামচন্দ্ৰই ঋষি মুনিন্দ্র দেৱক কলে যে হে ঋষিবৰ মোৰ ডাঙৰ বিপদ আহিছে দয়া কৰক যাতে সৈনীকে প্ৰথমে সমুদ্ৰ পাৰহৈ যাব পাৰে। আপুনি যেতিয়া আপোনাৰ সেৱকক শক্তি প্ৰদান কৰিব পাৰে তেন্তে প্ৰভু কৃপা কৰি মোক অলপ সহায় কৰক। পৰমেশ্বৰ মুনিন্দ্রই কলে যে সন্মুখত থকা পাহাৰখনৰ চাৰিওফালে মই এডাল ৰেখা টানি দিছো। ইয়াৰ মাজত থকা শিলবোৰ উঠাই। লোৱা সিৰোৰ পানীত নুবুৰে। শ্ৰীৰামে পৰীক্ষাৰ বাবে পাহাৰৰ পৰা শিল অনালে। তাক পানীত এৰি দিলেও নুবুৰিল। নল আৰু নীল শিলীকাৰৰ আছিল। বীৰ হনুমানে প্ৰতিদিন ভগৱানক স্মৰণ কৰিছিল। তেওঁ দৈনিক ক্ৰিয়াৰ লগত শিলত ৰাম নাম লিখি পাহাৰৰ ওপৰত পাহাৰ উঠাই আনি দিছিল। নল আৰু নীলে তাক ভাঙি চিঙি সমুদ্ৰৰ ওপৰত দলং সাজি লৈছিল। এইদৰে দলং সজা হৈ গৈছিল। ধৰ্মদাস মহাৰাজে কয় যে :

ৰহে নল নীল জতন কৰ হাৰ, তব সংগুৰু সে কবী পুকাৰ।

জা সত ৰেখা লিখি অপাৰ, সিন্ধু পৰ শিলা তিৰানে ওৱালে।

ধন-ধন সংগুৰু সত কবীৰ, ভক্ত কী পীৰ মিটানে ওৱালে।

কিছুমানে কয় যে বীৰ হনুমানে শিলৰ ওপৰত ৰাম-নাম লিখি দিয়া কাৰণে শিলবোৰ পানীত ভাহি উঠে। কিছুমানে কয় যে নল নীলে পুল সাজি দিছিল। কিছুমান কয় শ্ৰীৰামে পুল সাজিছিল। কিন্তু সত্য কথা এনেকুবাই যি আপোনাক ওপৰত বৰ্ণনা কৰা হৈছে।

(সত কবীৰৰ সাক্ষী পৃষ্ঠা ১৭৯ পৰা ১৮২ লৈ)

-ঃ পিৰ পিছান কো অঙ্গ :-

কবীৰ- তিন দেৱ কো সব কোই ধাওৱে, চৌথে দেব কা মৰম না পাওৱে।

চোঁথা ছাড় পঞ্চম কো ধাওৱে, কহে কবীৰ সো হম পৰ আওৱে।। ৩।।

কবীৰ- ওঁকাৰ নিশ্চয় ভয়া, ইয় কৰ্তা মত জান।

সাচা শব্দ কবীৰ কা, পৰ্দে মাঁহী পহচান।।৫।।

কবীৰ- ৰাম কৃষ্ণ অৱতাৰ হায়, ইনকা নাঁহী সংসাৰ।।

জিন সাহেব সংসাৰ কিয়া, সো কিনহঁ ন জন্মুয়া নাৰ ।।৭।।

কবীৰ- চাৰ ভূজা কে ভজন মেঁ ভুলি পৰে সব সন্ত।

কবিৰা সুমিৰো তাসু কো, জাকে ভূজা অনন্ত ।।২৩।।

কবীৰ- সমুদ্ৰ পাট লংকা গয়ে, সীতা কো ভৰতাৰ।।

তাহি অগস্ত মুনি পিয়ে গয়ো, ইনমে কো কৰতাৰ ।।৩৬।।

কবীৰ- গোৱৰ্ধনগিৰি ধাৰৰো কৃষ্ণ জী, দ্রোনা গিৰি হনুমন্ত।

শেষ নাগ সব সৃষ্টি সহাৰি, ইনমেঁ কো ভগবন্ত ।।২৭।।

কবীৰ- কাটে বন্ধন বিপত্তি মেঁ, কঠিন কিয়া সংগ্রাম।

চিনহোৰে নৰ প্ৰাণীয়া, গৰুড় বড়ো কী ৰাম ।।২৮।।

কবীৰ- কহ কবীৰ চিত চেতহঁ, শব্দ কৰোঁ নিৰ্কাৰ।

শ্ৰীৰাম হি কৰ্তা কহত হঁয়ায়, ভুলি পৰয়ো সংসাৰ ।।২৯।।

কবীৰ- জিন ৰাম কৃষ্ণ ৰ নিৰঞ্জন কিয়ো, সো তো কৰতা নেয়াৰ।।

অন্ধা জ্ঞান ন বুঝই, কহে, কবীৰ বিচাৰ ।।৩০।।

দ্বাপৰ যুগত কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কৰুণাময় নামেৰে অৱতৰণ

পৰমেশ্বৰ কবীৰ (কবিদেৱ) দ্বাপৰ যুগত কৰুণাময় নামেৰে অৱতৰণ হৈছিল। সেই সময়ত এজন বাল্মিকি জাতিৰ পৰা উৎপন্ন ভক্ত সুদৰ্শন সুপাচ (অনুসূচিত জাতিৰ) তেখেতৰ শিষ্য হৈছিল। এই সুদৰ্শন মহাশয়ে পাণ্ডবৰ যজ্ঞ সফল কৰিছিল। শ্ৰীকৃষ্ণক ভোজন কৰাই বা তেত্ৰিশ কোটি দেৱতা, আঠাইশ হেজাৰ ঋষি, বাৰ কোটি ব্ৰাহ্মণ, ন নাথ, চৌৰাশী সিদ্ধীবান আদিয়ে ভোজন কৰি সফল হোৱা নাছিল। ভক্ত সুদৰ্শন বাল্মিকিয়ে পূৰ্ণ গুৰুৰ পৰা বাস্তৱিক তিনি মন্ত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰি গুৰু মৰ্যাদাৰে সত্য সাধনা কৰি আছিল।

দ্বাপৰ যুগত ইন্দ্ৰমতীক শৰণত লোৱা

দ্বাপৰ যুগত চন্দ্ৰ বিজয় নামে এজন ৰজা আছিল। তেওঁৰ পত্নী ইন্দ্ৰমতী বৰ ধাৰ্মিক প্ৰবৃত্তিৰ তিৰোতা আছিল। সাধু-মহাত্মাক বৰ সেৱা যতন কৰিছিল। তেওঁৰ এজন গুৰুদেৱ আছিল। তেওঁৰ গুৰুদেৱে উপদেশ দিছিল যে পুত্ৰী সাধুসন্তৰ সেৱা কৰা উচিত। সাধুসন্তক ভোজন কৰালে বৰ লাভ হয়। একাদশী ব্ৰত, সাধনাৰ জপ, তপ আদি যি গুৰুদেৱে উপদেশ দিছিল সেইবোৰ ভক্তিৰ দৃঢ়তাৰে পালন কৰিছিল। গুৰুদেৱে কৈছিল যে যদি সাধু-সন্তক ভোজন কৰোৱা তেন্তে আগলৈ ৰাণী হ'ব পাৰিব আৰু স্বৰ্গও প্ৰাপ্তি হ'ব। ৰাণীয়ে ভাৱিছিল যে তেওঁ

প্ৰতিদিন এজন সন্তক অবশ্যে ভোজন কৰাব। তেওঁ এনে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল যে প্ৰথমে এজন সাধুক ভোজন কৰাই পিছতহে আহাৰ গ্ৰহণ কৰিব। ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁৰ এই কৰ্তব্য মনত থাকিব। যাতে তেওঁ পাহৰি নেযায়। ৰাণীয়ে প্ৰতিদিন এজন সাধুক ভোজন কৰোৱাই পিছত স্বয়ং আহাৰ কৰিছিল। এবছৰলৈ এই ক্ৰম চলি আছিল।

এবাৰ হৰিদ্ভাৰত কুস্ত মেলাৰ সমাগম হ'ল। যিমান সাধু ত্ৰিগুণ মায়াৰ উপাসক আছিল সকলোৱে গঙ্গা স্নান কৰিবৰ বাবে প্ৰস্থান কৰিছিল। এই কাৰণে কেইবা দিনো ৰাণীয়ে ভোজন কৰাবলৈ সাধুসন্ত পোৱা নাছিল। ৰাণীয়ে প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ কাৰণে নিজেও ভোজন কৰা নাছিল। চতুৰ্থ দিনা ৰাণী ইন্দ্ৰমতীয়ে নিজৰ দাসীক কলে তুমি দাসী সাধু-সন্ত বিচৰাচোন ? নহলে আজি তোমাৰ ৰাণী জীয়াই নেথাকে। আজি মোৰ প্ৰাণ ওলাই গলেও মই আহাৰ গ্ৰহণ নকৰো। তেওঁ দীন দয়াল পৰমেশ্বৰে নিজৰ পূৰ্বৰ ভকতক শৰণ লোৱাৰ কাৰণে নেজানো কিমান কাৰণ দেখুৱায় ? দাসীয়ে ওপৰৰ ছাদত উঠি দেখিলে যে সমুখত এজন সাধু আহি আছে। বগা কাপোৰ আছিল। দ্বাপৰ যুগত পৰমেশ্বৰ কবীৰ কৰুণাময় নামেৰে আহিছিল। দাসী তললৈ নামি আহিলে আৰু কলে যে এজন ব্যক্তি আহি আছে তেখেতক সাধু যেন লাগিছে। ৰাণীয়ে সোনকালে মাতিবলৈ কলে। দাসী ৰাজপ্ৰসাদৰ পৰা বাহিৰ ওলাই গ'ল আৰু সাধুক মিনতি কৰি কলে - হে মহাত্মা! আপোনাক আমাৰ ৰাণীয়ে স্মৰণ কৰিছে। কৰুণাময় পৰমেশ্বৰে কলে - ৰাণীয়ে নো মোক কিয় স্মৰণ কৰিলে, ৰাণী আৰু মোৰ লগত কি সম্বন্ধ ? দাসীয়ে গোটেই কথা খুলি কলে। কৰুণাময় (কবীৰ) পৰমেশ্বৰে কলে যে ৰাণীৰ আৱশ্যকতা থাকিলে ইয়ালৈ আহিবলৈ কোৱা, মই ইয়াতে থিয় হৈ আছো। তুমি দাসী আৰু তেওঁ ৰাণী। মই তালৈ গলে তেওঁ যদি কয় তোমাক ইয়ালৈ কোনে মাতিছে ? আৰু ৰজাই কিবা কৈ দিলে আৰু পুত্ৰী সন্তৰ অনাদৰ বহুত পাপদায়ক। দাসী আকৌ উভতি আহিল আৰু সকলো খবৰ ক'লে। তেতিয়া ৰাণীয়ে কলে দাসী মোৰ হাতখন ধৰা আৰু সাধুৰ ওচৰলৈ বলা। ৰাণী ওচৰত গৈ দণ্ডৱত প্ৰণাম কৰি মিনতি কৰি কলে, হে ঈশ্বৰ মই ইচ্ছা কৰো আপোনাক কান্ধত তুলি লওঁ। কৰুণাময় পৰমেশ্বৰে কলে পুত্ৰী মই এইটোকে চাব খুজিছো তোমাৰ ভিতৰত আচলতে শ্ৰদ্ধা আছেনে নাই, এনেই ভোকত মৰি আছা। ৰাণীয়ে নিজ হাতেৰে আহাৰ তৈয়াৰ কৰিলে। কৰুণাময় ৰূপত অহা কবীৰদেৱে কলে মই আহাৰ নেখাওঁ। মোৰ শৰীৰ আহাৰ খোৱাৰ বাবে নহয়। তেতিয়া ৰাণীয়ে কলে মইও আহাৰ নাখাওঁ। কৰুণাময় ঈশ্বৰে কলে, ঠিক আছে পুত্ৰী লৈ আহা আহাৰ খাওঁ, কিয়নো সমৰ্থ তাকে কোৱা হয়, যিয়ে যি বিচাৰে তাকেই কৰিব পাৰে। কৰুণাময় ঈশ্বৰে আহাৰ গ্ৰহণ কৰি, কৰুণাময় ৰূপত কবিৰগ্নিয়ে (পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱ) ৰাণীক সুধিলে যি ভক্তি সাধনা তুমি কৰিছা সেইবোৰ তোমাক কোনে উপদেশ দিলে ? ৰাণীয়ে কলে মোৰ গুৰুদেৱে আদেশ কৰিছে। কবীৰদেৱে কলে তোমাৰ গুৰুদেৱে কি আদেশ কৰিছে ? ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰৰ পূজা, একাদশী ব্ৰত, তীৰ্থ ভ্ৰমণ, দেৱী পূজা, শ্ৰাদ্ধ কৰ্ম কাণ্ড, মন্দিৰলৈ যোৱা, সাধু-সন্তৰ সেৱা ইত্যাদি। কৰুণাময় (কবীৰ) ঈশ্বৰে কলে যি ভক্তি সাধনা তোমাৰ গুৰুদেৱে তোমাক দিছে সেইটো জন্ম-মৃত্যু তথা স্বৰ্গ-নৰকৰ চক্ৰত ৰাখিব আৰু চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমণৰ কষ্টৰ পৰা মুক্তি হ'বলৈ নিদিব। ৰাণীয়ে কলে মহাৰাজ যিমান সাধু সন্ত আছে সকলোৱে

নিজৰ নিজৰ প্ৰভুত্ব নিজেই বৰ্ণনাই। মোৰ গুৰুদেৱৰ বিষয়ে একো কিছু নকৰ। লাগিলে মই মুক্ত হওঁ বা নহওঁ।।

এতিয়া কৰুণাময় (কবীৰদেৱ) ঈশ্বৰে চিন্তিলে এই সৰল জীবক কেনেকৈ বুজাওঁ ? এওঁ যাক অনুকৰণ কৰিছে তেওঁক এৰিব নোৱাৰে, মৰিব পাৰে। কৰুণাময় ঈশ্বৰে কলে পুত্ৰী তোমাৰ যেনে ইচ্ছা, মই নিন্দা নকৰ। মই কি তোমাৰ গুৰুদেৱক বেয়া বুলি কৈছো নাইবা গালি পাৰিছো নেকি ? মই ভক্তি পথৰ কথা কৈছো যে এই ভক্তি পথ শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ। তোমাক পাৰ হবলৈ নিদিব আৰু তোমাৰ আগন্তুক কৰ্মদণ্ডও কাটিব নোৱাৰিব। শুনা আজিৰ পৰা তিনিদিন পিছত তোমাৰ মৃত্যু হব। তোমাৰ গুৰু নাইবা তোমাৰ এই মিছা ভক্তি সাধনাই তোমাক বচাব নোৱাৰে। (যেতিয়া মৃত্যুৰ সময় আহে তেতিয়া জীৱৰ ভয় লাগে। এনেয়ে তো নেমানে) ৰাণীয়ে ভৱিলে সাধু-সন্তই মিছা নকয়। সঁচাই এনে নহওঁক যা অহা পৰহি মই মৰি যাওঁ। এই ভয়ৰ কাৰণে কৰুণাময় ঈশ্বৰক সুধিলে যে হে ঈশ্বৰ! মোৰ প্ৰাণটো কি বাচিব পাৰিবনে? পৰমেশ্বৰ কবীৰ (কৰুণাময়) কলে যে বাচিব পাৰিবা। যদি তুমি মোৰ পৰা নাম উপদেশ লোৱা, মোৰ শিষ্য হব লাগিব, আগৰ সাধন, পূজা পদ্ধতি ত্যাগ কৰিব লাগিব, তেতিয়া তোমাৰ প্ৰাণ বাচিব। ইতিমধ্যে কলে মই শুনিছো যে গুৰু সলনি কৰা অনুচিত, পাপ হয়। কবীৰদেৱে (কৰুণাময়) কলে নহয় ৰাণী এইটো তোমাৰ ভ্ৰম। এক বেজৰ (ডক্টৰ) ঔষধে কাম নকৰিলে অন্য বেজৰ পৰা ঔষধ নলয় নে ? এজন পঞ্চম শ্ৰেণী শিক্ষক আছে। আকৌ আন এজন উচ্চ শ্ৰেণীৰ শিক্ষক আছে। যি এটা শ্ৰেণীৰ পৰা আন এটা শ্ৰেণীলৈ আগুৱাই যাব লাগে। তুমি কি গোটেই জীৱন পঞ্চম শ্ৰেণীতে পঢ়িবা ? তুমি আগলৈ পঢ়ি আগুৱাই যোৱা, মই পঢ়াৰলৈ আহিছো। এনেইতো নামানে কিন্তু মৃত্যু ভয়ত সাধুৱে কোৱা কথা ভৱিলে। এনে চিন্তা চৰ্চা কৰি ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে যে আপুনি যেনেকৈ কব মই তেনেকৈ পালন কৰিম। পিছত কৰুণাময়ে (কবীৰদেৱ) উপদেশ দিলে যে আজিৰ পৰা তৃতীয় দিনৰ দিনা মোৰ ৰূপত কাল আহিব, তুমি তাক একো নকৰা। মই তোমাক যি নাম উপদেশ দিলো তাক দুই মিনিট জাপ কৰিবা। দুই মিনিট পিছত তাক দেখিবা। তাৰ পিছত তাক সংকাৰ কৰিবা। এনেয়ে তো গুৰুদেৱ আহিলে অতি শীঘ্ৰে চৰণত পৰি দণ্ডৱত প্ৰণাম কৰিব লাগে। এইটো মোৰ কেৱল এইবাৰৰ উপদেশ। ৰাণীয়ে কলে ঠিক আছে গুৰুদেৱ।

এতিয়া ৰাণীৰ চিন্তা লাগিল। শ্ৰদ্ধাৰে নাম জাপ কৰিবলৈ ধৰিলে। (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কৰুণাময় ঈশ্বৰৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি গুৰুদেৱৰ বেশত কালে ইন্দ্ৰমতীৰ কাষলৈ আহিলে আৰু মাত লগালে ইন্দ্ৰমতী, ইন্দ্ৰমতী। এতিয়া তাইৰ আগৰে পৰাই ভয় আছিল, নাম স্মৰণ কৰিলে। কালৰ ফালে নাচালে। দুই মিনিট পিছত যেতিয়া দেখিলে তেতিয়া কালৰ স্বৰূপ সলনি হৈ গ'ল। কালৰ যি আচল চেহেৰা দেখিবলৈ পালে। কৰুণাময়ৰ স্বৰূপ নাই। যেতিয়া কালে দেখিলে যে তাৰ স্বৰূপ সলনি হৈ গ'ল তেওঁ বুজিলে, নিশ্চয় এওঁৰ লগত কিবা শক্তিয়ুক্ত মন্ত্ৰ আছে। তোমাক পিছত চাই লম, এই কথা কৈ কাল গুচি গ'ল। এতিয়া ৰক্ষা পালো ৰাণী বহুত আনন্দিত হ'ল। কেতিয়াৱা নিজৰ দাসীক কবলৈ ধৰিলে, মোৰ তো মৃত্যু হব লগা আছিল, মোৰ গুৰুদেৱে মোক বচালে। ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু কলে যে আজি মোৰ মৃত্যু হব লগা

আছিল, মোৰ গুৰুদেৱে মোক বক্ষা কৰিলে। মোক নিবলৈ কাল আহিছিল। ৰজাই কলে তুমি এনেয়ে এইবোৰ নাটক কৰিছা। কাল আহিলে তোমাক কি এৰি গলহেঁতেন নে ? সাধুৰ দৰে মিছা কথা কৈছা। ৰজাৰ কথা ৰাণীয়ে কেনেকৈ মানি লয় ? আনন্দমনে ৰাণী গৈ নিজৰ শোৱনী কোঠাত শুই পৰিল। কিছু সময় পিছত কালে সৰ্প ৰূপত আকৌ আহিল আৰু ৰাণীক দংশন কৰিলে। যেতিয়া সৰ্পই দংশিলে ৰাণীয়ে গম পালে। ৰাণী জোৰেৰে চিঞৰিলে। মোক সৰ্পই দংশিলে। দাসীয়ে দৌৰি গৈ দেখিলে চাওঁতে চাওঁতে কোঠালীৰ পানী ওলোৱা ফুটাৰে সাপ ওলাই গ'ল। ৰাণীয়ে নিজ গুৰুদেৱক স্মৰি চিঞৰি চিঞৰি বেহুঁচ হৈ গ'ল। কৰুণাময় (কবীৰদেৱ) পৰমেশ্বৰ তাত প্ৰকট হৈ গ'ল। মানুহক দেখুৱাবৰ বাবে মন্ত্ৰ কলে। (তেওঁতো বিনা মন্ত্ৰই জীৱিত কৰিব পাৰে, কোনো তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰৰ আৱশ্যকতা নাই।) ইন্দ্ৰমতীক জীৱিত কৰিলে। ৰাণীয়ে বৰ কৃতজ্ঞতা যাচিলে আৰু কলে যে হে মুক্তি দাতা যদি আজি মই আপোনাৰ চৰণত নেথাকিলোহেঁতেন তেন্তে মোৰ মৃত্যু হ'লহেঁতেন। কবীৰ পৰমেশ্বৰে কলে যে ইন্দ্ৰমতী এই কালক মই তোমাৰ ঘৰত সোমাবলৈ নিদিলোহেঁতেন। তোমাৰ ওপৰত আক্ৰমণে নকৰিলেহেঁতেন। কিন্তু তোমাৰ বিশ্বাস নহ'লহেঁতেন। তুমি ইয়াকে চিন্তিলাহেঁতেন যে মোৰ কোনো আপদ আহিব লগা নাছিল। গুৰুদেৱ মোক ফুচুলাই নাম দীক্ষা দিলে। এই বাবে তোমাক অলপ মহিমা দেখুৱালো। নহলে তোমাৰ বিশ্বাস নহ'লহেঁতেন।

ধৰ্মদাস ইহা ঘনা অন্ধেৰা, বিন পৰচয় জীৱ জমকা চেৰা।।

কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কৰুণাময়) কলে যে এতিয়া মই যেতিয়াই বিচাৰিম তেতিয়াই তোমাৰ মৃত্যু হ'ব। গৰীব দাস মহাৰাজে কয় যে :

গৰীব, কাল ডৰে কৰতাৰ সে, জয় জয় জয় জগদীশ।

জোৰা জোৰী ঝাড়তী, পগ ৰজ ডাৰে শীশ।

এই কালে, কবীৰ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ভগৱানক ভয় কৰে আৰু এই যমৰাজ (মৃত্যু) কবীৰ দেৱৰ জোতা পৰিষ্কাৰ কৰে অৰ্থাৎ চাকৰ তুল্য। আকৌ তেওঁৰ ধূলি মূৰত লগাই কয় যে মই আপোনাৰ ভকতৰ ওচৰলৈ নেযাওঁ।

গৰীব, কাল যো পিসৈ পিসনা, জোৰা হায় পনীহাৰ।।

এ দো আসল মজুৰ হায়, মেৰে সাহেব কে দৰবাৰ।।

এই কাল যি ইয়াত ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভগৱান (ব্ৰহ্ম) তথা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু মহেশ্বৰৰ পিতা। এওঁতে মোৰ ঈশ্বৰ কবীৰদেৱৰ আটা পিহে অৰ্থাৎ আচল চাকৰ আৰু জৰা (মৃত্যু) মোৰ কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ সভাত পানী কঢ়িওৱা এক বিশেষ চাকৰণী। এই দুই আচল মজুৰ মোৰ কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ সভাত আছে। কিছু দিনৰ পিছত কবীৰদেৱ আকৌ আহিল আৰু ৰাণী ইন্দ্ৰমতীক সং নাম প্ৰদান কৰিলে।

আকৌ কিছু দিনৰ পিছত ৰাণী ইন্দ্ৰমতীৰ অতি শ্ৰদ্ধা দেখি কবীৰ পৰমেশ্বৰে সাৰনাম দিলে। সাৰশব্দৰ উপলব্ধি কৰোৱালে কবীৰ পৰমেশ্বৰে ৰাণী ইন্দ্ৰমতীক সময়ে সময়ে দৰ্শন দিবলৈ যাওঁতে ইন্দ্ৰমতীয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল যে হে গুৰুদেৱ ঈশ্বৰ মোৰ স্মাৰী ৰজাক বুজাওক যাতে তেখেতেও আপোনাৰ চৰণত শৰণ লওক আৰু মোৰ জীৱন সফল হওক। ৰজা চন্দ্ৰ বিজয়ক কবীৰ পৰমেশ্বৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যে চন্দ্ৰবিজয় আপুনিও নাম দীক্ষা লওক এই দুই দিনৰ ৰাজপাট আৰু ভোগ-বিলাস অসাৰ পিছত আকৌ প্ৰাণী চৌৰাশী লাখ যোনীলৈ গুচি যাব লাগিব। চন্দ্ৰ বিজয়ে কলে ভগৱান মই নাম দীক্ষা নলও আৰু আপোনাৰ শিষ্যকো মানা নকৰো, লাগিলে গোটেই ৰাজ ভড়াল উদং কৰি দিয়ক, যি প্ৰকাৰৰ সংসঙ্গ কৰে কৰাওক, মই আপত্তি নকৰো। কবীৰদেৱে (কৰুণাময়) কলে আপুনি কিয় নাম দীক্ষা নলয় ? ৰজা চন্দ্ৰ বিজয়ে কলে

মইতো ডাঙৰ ডাঙৰ বজাৰ পাটিত যাব লগা হয়। কৰ্ণাময় (কবীৰদেব) কলে পাটিলে যোৱাত নামে কি বাধা দিব ? সভাত যোৱা, তাত কাজু খোৱা, গাখীৰ পান কৰা, চৰবত চুহি লোৱা, মদ্যপান নকৰিবা। মদ্যপান কৰা মহাপাপ। কিন্তু বজাই নামানিলে।

ৰাণীৰ আকৌ প্ৰাৰ্থনা শুনাত কৰ্ণাময় (কবীৰ) ঈশ্বৰে বজাক আকৌ বুজালে যে নাম বিনা জীৱৰ জীৱন এনেয়ে ব্যৰ্থ হৈ যায়। আপুনি নাম দীক্ষা লওক। বজাই আকৌ কলে গুৰুদেৱ মোক নাম লবলৈ নকব। আপোনাৰ শিষ্যক মই বাধা নকৰো। লাগিলে যিমানেই দান কৰক, কিমান সংসঙ্গ কৰে কৰক। পৰমেশ্বৰে কলে এই দুদিনিয়া সুখ দেখি ইয়াৰ বুদ্ধি ভ্ৰষ্ট হৈছে। তুমি প্ৰভুৰ চৰণত থাক। নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰ। ইয়াত কোনেও কাৰো পতি নহয়, কোনেও কাৰো পত্নী নহয়। পূৰ্ব জন্মৰ সংস্কাৰৰ কাৰণে দুই দিনৰ সম্বন্ধ। নিজৰ পুণ্য অৰ্জন কৰা ৰাণী। এতিয়া ইন্দ্ৰমতী ৮০ বছৰীয়া বৃদ্ধা হ'ল, কত ৪০ বছৰ বয়সতে মৰিব লগা আছিল। যেতিয়া তেওঁৰ শৰীৰ খৰক-বৰক কৰিবলৈ ধৰিলে তেতিয়া কৰ্ণাময় ঈশ্বৰে কলে ইন্দ্ৰমতী এতিয়া কি বিচৰা ? সংলোকলৈ যাবানে ? ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে যে প্ৰভু মই প্ৰস্তুত আছো। একেবাৰে যাবলৈ ইচ্ছুক হৈ ভগৱান। কৰ্ণাময় ঈশ্বৰে কলে তোমাৰ নাতি-নাতিনীয়েকৰ মোহ-মায়া নাইতো ? ৰাণীয়ে কলে একেবাৰে নাই পৰমেশ্বৰ। আপুনি এনেকোৱা নিৰ্মল জ্ঞান দিছে যে এই জ্বলাময় মৃত্যু সংসাৰত কি ইচ্ছা কৰো। কবীৰদেৱ (কৰ্ণাময়) পৰমেশ্বৰে কলে যে পুত্ৰী বলা (তথাস্থ)। ৰাণীয়ে প্ৰাণ ত্যাগিলে। পৰমেশ্বৰ কবীৰ (কৰ্ণাময়) মুক্তিদাতাই ৰাণী ইন্দ্ৰমতীৰ আত্মক ওপৰলৈ লৈ গ'ল। এই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত এক মানসৰোবৰ আছে। সেই মানসৰোবৰত গৈ এই আত্মাৰ স্নান কৰিব লাগে। এই প্ৰাণীক কবীৰ পৰমেশ্বৰে পূৰ্ণ গুৰুৰ স্বৰূপত প্ৰকট হৈ কিছু সময় ধৰি মানসৰোবৰত ৰাখে। মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰে আকৌ ইন্দ্ৰমতীক সুধিলে এই সংসাৰত যদি কিবা ইচ্ছা আছে তেন্তে পুনৰ জন্ম লব লাগিব। যদি মনত কিবা ইচ্ছা ৰৈ গল তেন্তে সংলোকলৈ যাব নোৱাৰি। ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে হে ভগৱান আপুনিতো অন্তৰ্যামী, কোনো ইচ্ছা নাই। আপোনাৰ চৰণত থকাই ইচ্ছা। কিন্তু মনত মোৰ এটা শংকা লাগি আছে যে, যিজন মোৰ পতি আছিল, তেওঁ মোক কেতিয়াও ধাৰ্মিক কৰ্মৰ বাবে বাধা দিয়া নাছিল। নহলেতো আজি কালিৰ পতি নিজৰ পত্নীক বাধা দিয়ে। যদি তেওঁ মোক বাধা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে মই আপোনাৰ চৰণ নাপালোহেঁতেন। মোৰ কল্যাণ নহলহেঁতেন। তেখেতৰ এই শুভ কৰ্মত যোগদানৰ বাবে যদি কিবা পুণ্যৰ যোগ্য কেতিয়াবা তেখেতক দয়া কৰিব হে মোৰ ঈশ্বৰ। পৰমেশ্বৰ কবীৰে দেখিলে যে এই নিৰ্বোধ এতিয়াও তাৰ মোহত আবদ্ধ। পৰমেশ্বৰে কলে ঠিক আছে পুত্ৰী এতিয়া তুমি দুই চাৰি বছৰ ইয়াতে থাক।

দুই বছৰ পিছত বজাৰো মৃত্যু সময় আহিল। কিয়নো নাম উপদেশ নোলোৱাৰ কাৰণে যমদুতক দেখি বজাই মূৰ ঘূৰণিত পৰি গ'ল। যমদুতে তাৰ কান্ধত উঠি হেচিলে। বজাই পাইখানা আৰু পেচাব কৰি পেলালে। কৰ্ণাময় (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ঈশ্বৰে ৰাণীক কলে চোৱা তোমাৰ বজাৰ কি দশা হৈছে ? তেওঁক মানসৰোবৰৰ পৰাই কবীৰ পৰমেশ্বৰে দেখুৱালে। এই সকলো পৰিস্থিতি দেখি ৰাণীয়ে কলে হে প্ৰভু যদি তেওঁৰ ভক্তিৰ সহযোগৰ ফল থাকিব পাৰে। তেন্তে অলপ দয়া কৰক দয়ালু। ৰাণীৰ তেতিয়াও অলপ মোহ মমতা আছিল। কবীৰদেবে (কৰ্ণাময়) ভাবিলে যে এওঁ আকৌ কালৰ জালত বন্দী হ'ব। ইয়াকে ভাবি মানসৰোবৰৰ পৰা

তালৈ গ'ল যত চন্দ্ৰ বিজয় মহলৰ ভিতৰত অচেতন হৈ পৰি আছিল। যমদুতে তাৰ প্ৰাণ বাহিৰ কৰিব ধৰিছিল। কবীৰদেৱে অহাৰ লগে লগে যমদুত বিলাক এনেভাৱে আকাশত উৰি গ'ল যেনেকৈ মৰা শৰৰ পৰা শগুণ উৰি যায়। চন্দ্ৰ বিজয় চেতন পালে। সমুখত পৰমেশ্বৰ কৰুণাময় থিয় হৈ আছে। মাথোন বজা চন্দ্ৰ বিজয়ে দেখা পাইছিল আৰু অইন কোনেও দেখা পোৱা নাছিল। চন্দ্ৰ বিজয়ে ভৰিত পৰি কবলৈ ধৰিলে প্ৰভু মোক ক্ষমা কৰক, মোৰ জীৱন ৰক্ষা কৰক। কিয়নো এতিয়া তেওঁ দেখিলে যে তাৰ প্ৰাণ গুচি যায়। (যেতিয়া জীৱৰ চকু খোলে তেতিয়া গম পায় যে কথা বিষম) মোক ক্ষমা কৰি দিয়ক প্ৰভু, মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰি দিয়ক মালিক। কবীৰদেৱে কলে বজা আজিও তোমাৰ সেই কথা, সেই দিনাও সেই কথা আছিল, নাম দীক্ষা লব লাগিব। বজাই কলে মই নাম দীক্ষা লম, এতিয়াই লম। কবীৰদেৱে নাম উপদেশ দি কলে যে এতিয়া মই তোমাক দুই বছৰ আয়ুস দিম, যদি ইয়াতে তোমাৰ এটা উশাহ খালী হৈ যায় তেন্তে আকৌ কৰ্মদণ্ড ৰৈ যাব।

কবীৰ, জীৱন তো খোড়া ভলা, যো সত সুমিৰণ হো। লাখ বৰ্ষ কা জীৱনা, লেখে ধৰে না কো।।

শুভ কৰ্মত সহযোগ কৰা আৰু পিছৰ কৰ্ম আৰু শ্ৰদ্ধাৰে দুই বছৰ নাম স্মৰণ তথা তিনিও নাম প্ৰদান কৰি কবীৰদেৱে চন্দ্ৰ বিজয়কো পাৰ কৰি দিলে। জোৰে কণ্ঠক কবীৰদেৱে কী জয়, জয় “বন্দী ছোড় কী জয়” (মুক্তিদাতা)।

পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে সঁচা শ্ৰদ্ধাৰ আয়ুস বঢ়াই দিয়ে আৰু তাৰ পৰিয়ালকো ৰক্ষা কৰে ওপৰৰ বিৱৰণৰ পৰা এই কথা জনা গ'ল। এই প্ৰমাণ বহুত পুৰণি। বৰ্তমানৰ সাধাৰণ ব্যক্তিয়ে বিশ্বাস নকৰে। বৰ্তমান পূজ্য কবীৰদেৱে পৰমেশ্বৰৰ শক্তিয়ে সংগুৰ ৰামপাল দাস গুৰু মহাৰাজৰ দ্বাৰা কষ্ট নিৱাৰণ তথা আয়ু বৃদ্ধিৰ অনেক প্ৰমাণ পঢ়ক এই পুথিত “ভটকো কো মাৰ্গ বিষয়” নামৰ লিখনী আৰু পুথি “পৰমেশ্বৰ কা সাৰ সন্দেশ”।

কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীৰদেব) কলিযুগত অৱতৰণ

বিক্ৰমী চন ১৪৫৫ (চন ১৩৯৮) জেঠ মাহৰ পূৰ্ণিমা পূৰা ব্ৰহ্ম মুহূৰ্তত সিজন পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ (কবীৰদেৱ) স্বয়ং নিজে মূল স্থান সৎলোকৰ পৰা আগমণ হয়। কাশী নগৰৰ অলপ দূৰত লহৰতাৰা নামক বিলৰ মাজত এটা পদুম ফুলৰ ওপৰত এজন শিশুৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি অৱতাৰ হয়। প্ৰথমে মই আপোনালোকক নীৰু নীমাৰ বিষয়ে কবলৈ খুজো যে এওঁলোক কোন আছিল ? দ্বাপৰ যুগত নীৰু নীমা সুপচ সুদৰ্শনৰ পিতা মাতা আছিল। এওঁলোকে কবীৰদেৱৰ বিষয়ে বিশ্বাস কৰা নাছিল। শেষত সুদৰ্শনে, কৰুণাময় ৰূপত অহা কবীৰদেৱক প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল যে প্ৰভু আপুনি মোক নাম দীক্ষা দিছে যেতিয়া সকলো দিছে। আজিলৈ আপোনাৰ পৰা বিচাৰিবলৈ মোৰ একো আৱশ্যকতা হোৱা নাই। কিয়নো আপুনি সকলো মনো কামনা পূৰ্ণ কৰিছে আৰু যি বাস্তৱিক ভক্তি ধন আছে তাৰে দ্বাৰাই সকলো পৰিপূৰ্ণ কৰি দিছে। এটা মিনতি

আছে দাসৰ যদি উচিত বুলি ভাৱে তেনেহ'লে ক'ব। মোৰ আই দেউতাৰ যদি কেতিয়াবা মনুষ্য শৰীৰ প্ৰাপ্ত হয় তেন্তে বিচাৰ কৰি আপোনাৰ চৰণত লব মোৰ প্ৰভু। এওঁলোক বহুত পুণ্যাত্মা, কিন্তু আজি ইয়াৰ বুদ্ধিৰ বিপৰীত হৈছে। তেওঁলোকে পৰমাত্মাৰ বাণীক নমনা হৈছে। কবীৰদেৱে কলে তুমি চিন্তা নকৰিবা, এতিয়া তুমি তোমাৰ আই দেউতাৰ মমতাত বিপাণ্ডত নপৰিবা। সময় আহিবলৈ দিয়া মই তেওঁলোককো চম্ভালিম। কালৰ জালৰ পৰা মুক্ত কৰিম। তুমি নিশ্চিত হৈ সৎলোকলৈ যোৱা। পুণ্যাত্মা সুদৰ্শন সৎলোকলৈ গুচি গল।

সুদৰ্শনৰ পিতৃ-মাতৃ কলিয়ুগত নীৰু নীমা হৈ জন্ম লোৱাৰ আগেয়ে ব্ৰাহ্মনৰ ঘৰত দুই বাৰ জনম লৈছিল। সেই সময়তো নিঃসন্তান আছিল। আকৌ তৃতীয় জনম কাশীত পালে। সেই সময়ত তেওঁলোক ব্ৰাহ্মণ আৰু ব্ৰাহ্মণী (গৌৰী শংকৰ আৰু স্বৰস্বতী নামেৰে) নিঃসন্তান আছিল।

নীৰু তথা নীমা দুয়ো গৌৰী শংকৰ আৰু স্বৰস্বতী নামেৰে ব্ৰাহ্মণ জাতিৰ আছিল। এওঁলোক শিৱৰ পূজাৰী আছিল। ভগৱান শিৱৰ মহিমা শিৱ পুৰাণৰ পৰা ভক্তাত্মক নিস্বার্থ ভাৱে শুনাইছিল। কাৰো পৰা পইচা নলৈছিল। ইমান পৱিত্ৰ আত্মা আছিল যে কোনোৱাই সিহঁতক দান-দক্ষিণা নিজে নিজে দি গৈছিল, তাৰ পৰা নিজৰ ভোজন যোগ্য খিনি ৰাখি আৰু যি বাচি গৈছিল তাৰে ভণ্ডাৰা কৰি দিছিল।

অহন স্বার্থপৰ ব্ৰাহ্মণে গৌৰীশংকৰ আৰু স্বৰস্বতীৰ ওপৰত ঈৰ্ষা কৰিছিল কিয়নো গৌৰী শংকৰ নিঃস্বার্থ কথা শুনাইছিল। পইচাৰ লোভত ভকতক ঠগোৱা নাছিল যি কাৰণে সমাজত তেওঁ প্ৰসংসাৰ পাত্ৰ আছিল। আনফালে মুছলমান সমাজে জানিছিল যে তেওঁৰ লগত কোনো হিন্দু, আৰু ব্ৰাহ্মণৰ লগত একতা নাই। তেওঁলোকে ইয়াৰ সুযোগ ল'লে আৰু বল পূৰ্বক মুছলমান কৰিলে। মুছলমানে নিজৰ পানী সিহঁতৰ গোটেই ঘৰত ছটিয়াই দিলে আৰু তেওঁৰ মুখৰ ওপৰতো ঢালি দিলে, গোটেই কাপোৰ ফালি দিলে। তেওঁক হিন্দু ব্ৰাহ্মণ বিলাকে কলে যে এতিয়াৰ পৰা এওঁলোক মুছলমান হৈ গ'ল। আজিৰ পৰা তেওঁলোকৰ লগত আমাৰ কোনো ভাতৃত্ব নাথাকে।

নীৰু নীমাৰ তাঁতী (কাপোৰ বোৱা) উপাধি তথা পৰমেশ্বৰ প্ৰাপ্তি

নিৰীহ গৌৰী শংকৰ তথা স্বৰস্বতী বিবশ হ'ল। মুছলমানে পুৰুষৰ নাম নী তথা স্ত্ৰীৰ নাম নীমা ৰাখিলে। আগেয়ে সিহঁতে যি পূজা কৰিছিল তাৰেই জীৱিকা নিৰ্বাহ চলিছিল আৰু যি অলপ পইচা ৰাহি হৈছিল অন্য কাৰ্য্যত প্ৰয়োগ নকৰিছিল। সেই ৰাহি ধনেৰে ধৰ্ম ভণ্ডাৰা কৰিছিল। লোকৰ পূজা (যজমানি) অহাও বন্ধ হৈ গ'ল। তেওঁলোকে ভাৱিলে এতিয়া কি কাম কৰো ? তেওঁলোকে এখন তাঁত লগাই ললে আৰু তাঁতীৰ কাম আৰম্ভ কৰি দিলে। কাপোৰ বৈ জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলৈ ধৰিলে। কাপোৰ বিক্ৰী কৰি ঘৰৰ খৰচ উলিওৱাৰ পিচত যি পইচা ৰাহি হয় তাকো ধৰ্ম ভণ্ডাৰাত লগাই দিছিল। হিন্দু ব্ৰাহ্মণ সকলে নীৰু নীমাক গঙ্গা ঘাটত গৈ স্নান কৰাও বন্ধ কৰি দিছিল। কৈছিল যে এতিয়া তোমালোক মুছলমান হ'ল। গঙ্গা নদীৰ পানী নলাৰে উপচি পৰি কাশীত এক লহৰতাৰা নামে ডাঙৰ বিল পানীৰে ভৰাই ৰাখিছিল। বহুত

নিৰ্মল পানীৰে ভৰা আছিল। তাত পদুম ফুলে ভৰি পৰিছিল। চন ১৩৯৮ (বিক্ৰমী সন ১৪৫৫) জেঠ মাহৰ শুদ্ধ পূৰ্ণিমাৰ ব্ৰহ্মমুহূৰ্তত (সূৰ্য্যোদয়ৰ প্ৰায় দেৰ ঘন্টা আগতে) নিজৰ সত্যালোক (ঋতখাম)ৰ পৰা স্বশৰীৰে আহি পৰমেশ্বৰ কবীৰ (কবীদেৱ) শিশু ৰূপ ধাৰণ কৰি লহৰতাৰা বিলত পদুম ফুলৰ ওপৰত বিৰাজমান হৈছিল। সেই লহৰতাৰা বিলত নীৰু নীমাই পুৱাই পুৱাই ব্ৰহ্মমুহূৰ্তত গা ধুবলৈ প্ৰতিদিনে গৈছিল। (সূৰ্য্যোদয়ৰ দেৰ ঘন্টা আগৰ সময়খিনিক ব্ৰহ্মমুহূৰ্ত বোলে) এক বৰ জ্যোতিৰ্ময় জমকীয়া অগ্নিপিণ্ড (শিশু ৰূপত অহা পৰমেশ্বৰ কবীদেৱ শৰীৰ যুক্ত হৈ আহিছিল, দূৰত্বৰ কাৰণে দীপ্ত আভাহযুক্ত দৃষ্টি গোচৰ হৈছিল।) আকাশৰ পৰা (সত্যালোকৰ পৰা) আহি পদুম ফুলৰ ওপৰত অৱস্থান হ'ল। যাৰ দ্বাৰা গোটেই লহৰতাৰা বিলখন জকমকীয়া হ'ল আকৌ পিছত এক চুকত গৈ অদৃশ্য হ'ল। এই দৃশ্য স্বামী ৰামানন্দৰ এজন শিষ্য ঋষি অষ্টানন্দই দেখি আছিল। অষ্টানন্দইয়ো প্ৰাতঃ স্নান কৰিবৰ বাবে একান্ত স্থানত সেই লহৰতাৰা বিললৈ প্ৰতিদিন গৈছিল। তাত বহি নিজৰ সাধনা গুৰুদেৱে যি মন্ত্ৰ দিছিল তাক জাপ কৰিছিল আৰু প্ৰকৃতিৰ আনন্দ উপভোগ কৰিছিল। স্বামী অষ্টানন্দই যেতিয়া দেখিলে যে ইমান পোহৰ যিটো চকুৰে মনিব নোৱাৰি অৰ্থাৎ ছাট মাৰি গল। ঋষিয়ে ভাবিলে যে ই মোৰ ভক্তি সাধনাৰ উপলক্ষি নে তৰামণ্ডলৰ কিছু ঘটনা ? ইয়াকে ভাবি কাৰণ সুধিবৰ বাবে নিজৰ গুৰুদেৱৰ ওচৰলৈ গল।

আদৰণীয় ৰামানন্দ দেৱক অষ্টানন্দই সুধিলে হে গুৰুদেৱ! মই আজি এনেকুৱা দীপ্ত আভা দেখিছো যিটো কেতিয়াও জীৱনত দেখা নাই। গোটেই ঘটনা বৰ্ণালে যে আকাশৰ পৰা এটা জ্বলন্ত অগ্নি পিণ্ড আহি আছিল। মই দেখি থাকোতেই মোৰ চকুৱে ছাট মাৰি ধৰিলে। ইমান পোহৰ মোৰ চকুৱে সহিব নোৱাৰিলে। চকু মুদিলো, মুদা চকুৰেই এক শিশু ৰূপ দেখিলোঁ। (যেনেকুৱা সূৰ্যৰ ফালে দেখাৰ পিছত চকু বন্ধ অৱস্থাত সূৰ্যৰ গোলা পিণ্ড চকুত ভাহি উঠে, এনেকৈ শিশু দেখা দিলে।) এইটো কি মোৰ কোনো ভক্তিৰ উপলক্ষি নে দৃষ্টি দোষ আছিল? স্বামী ৰামানন্দ দেবে কলে, বোলে বোপাই এনে লক্ষণ তেতিয়াই হয় যেতিয়া ওপৰ লোকৰ পৰা কোনো অৱতাৰ হয়। তেওঁ ইয়াত নহয় কৰবাত আবিৰ্ভাব হব, কোনোৱা মাতৃৰ পৰা জনম লব পিছত লীলা কৰিব। (কিয়নো এইবিলাক সাধুৰ জ্ঞান ইমানেই যে জনম মাতৃৰ পৰা হয়) যিমান খিনি সাধুৰ জ্ঞান আছিল সেই খিনিৰে নিজৰ শিষ্যৰ শংকা সমিধান দিলে।

নীৰু আৰু নীমাই প্ৰতিদিনৰ দৰে সেই দিনাও স্নান কৰিবলৈ গৈছিল। বাটতে নীমাই প্ৰভুৰ প্ৰতি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে হে ভগৱান শিৱ (যদিও সিহঁতে মুছলমান হৈছিল কিন্তু নিজৰ অন্তৰৰ ভক্তি সাধনা পাহৰা নাছিল যিটো ইমান বহুৰৰ পৰা অভ্যস্ত আছিল।) আমাৰ বাবে এটা শিশু তোমাৰ কম পৰিল নে ? আমাক যদি এটা সন্তান দিলেহঁতেন আমাৰ জীৱন সফল হলেহঁতেন। এনেকৈ কৈ উচুপি বিনাবলৈ ধৰিলে। তেওঁৰ গিৰিয়েক নীৰুৱে কলে যে নীমা ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ ওপৰত প্ৰসন্ন থাকিব পাৰিলেই হিত বুলি জনিবা। যদি এনেকৈ কান্দি থাকা তোমাৰ শৰীৰ দুৰ্বল হৈ যাব, চকুৰে দেখা বন্ধ হৈ যাব। আমাৰ ভাগ্যত সন্তান নাই। এনেকৈ কৈ কৈ লহৰ তাৰা বিলৰ পাৰত উপস্থিত হল। অলপ অলপ আন্ধাৰ আছিল। নীমা গা ধুই পাৰত উঠিল আৰু কাপোৰ সলালে। নীৰুৱে গা ধুবৰ বাবে পানীত নামিল। নীমাই গা ধোৱাৰ সময়ত পিন্ধা কাপোৰ পুনৰায় ধুবৰ বাবে বিলৰ পাৰলৈ গল, তেতিয়া আন্ধাৰ নোহোৱা হল। সূৰ্য্য উদয় হবৰ হল। নীমাই দেখিলে যে বিলৰ সন্মুখত থকা পদুম ফুলৰ ওপৰত কিবা বস্তু হালি জালি আছে। কবীৰদেৱে শিশু ৰূপত এটা ভৰিৰ আঙুলী মুখত ৰাখি আন এটা ভৰি লৰাই আছিল। প্ৰথমে

নীমাই যেন সাপ বুলি ভাবিছিল আৰু যেন তাইৰ গিৰিয়েকৰ ফালে আগবাঢ়ি আছে। পিছত ভালকৈ দেখাত বুজিবলৈ দেৰি নহল কোনোবা শিশুহে। পদুম ফুলৰ ওপৰত কেচুৱা লগে লগে নিজৰ পতিক সন্মোখিলে চাওক চাওক কেচুৱাটো ডুবিব ডুবিব। নীমাই কলে তুমি নিৰ্বোধ, সন্তানৰ মায়াত পাগল হৈছা। পানীতো তুমি সন্তান দেখিছা। নীমাই কলে, সোঁটো সমুখৰ পদুম ফুলৰ ওপৰত ভালকৈ চাওঁক। নীমাই জেৰকৈ কোৱাত প্ৰভাৱিত হৈ যিফালে আঙুলীৰে সংকেত দিলে নীৰুৱে সেইফালে চোৱাত এটা পদুম ফুলৰ ওপৰত নবজাত শিশুক শুই থকা অৱস্থাত দেখিলে। নীৰুৱে সেই নৱজাত শিশুক ফুলেৰে সৈতে উঠাই আনি নীমাক দিলে। স্বয়ং গা ধুবলৈ ললে। নীৰুৱে গা ধুই পাৰত উঠিল। নীমাৰ কোলাত শিশু ৰূপত অহা পৰমেশ্বৰক বৰ মৰম কৰিবলৈ ধৰিলে তথা শিৱক প্ৰশংসা আৰু স্তুতিৰে সৈতে কৰলৈ ধৰিলে হে প্ৰভু! আপুনি মোৰ দীৰ্ঘ দিনীয়া মনোবাঞ্ছা পূৰণ কৰিলে। (কিয়নো তেওঁ শিৱৰ পূজাৰিনী আছিল।) আজিও মিনতি কৰাত হে ভোলেনাথ অন্তৰৰ কাতৰ বিননী আজিহে শুনিলা।

সিজন কবীৰ পৰমেশ্বৰ যাৰ নাম ললেই হৃদয়ত এক খলক উঠে, যাৰ প্ৰেমত ৰোম থিয় হৈ যায়, আত্মা প্ৰসন্ন হৈ ভৰি পৰে, আৰু যি ভাই-ভনীয়ে বুকুত আকোৱালি লৈ পুত্ৰবত মৰম কৰিছিলে সেই আইজনীৰ নো কিমান আনন্দ ? সিটো অবৰ্ণনীয়। যেনেকুৱা কোনোৱাই মধু খাই তাৰ আনন্দ অহিনক কব নোবাৰে খাওঁতাই হে জানে। যেনেকৈ মাকে শিশুক মৰম কৰে এনে শিশু ৰূপ ধাৰী পৰমেশ্বৰক কেতিয়াবা মুখত চুমা খাই, কেতিয়াবা বুকুত আকোৱালি লয় আৰু বাৰে বাৰে শিশুৰ মুখলৈ চাই বিভোৰ হৈ ৰয়। ইমানতে নীৰু গা ধুই পাৰলৈ উঠি আহিল। (কিয়নো মানুহে সমাজৰ প্ৰতি বেচি লক্ষ্য ৰাখে) তেওঁ বিচাৰ বিবেচনা কৰিবলৈ ধৰিলে যে মুছলমানৰ লগতো এটা সদভাৱ হোৱা নাই আনহাতে আমাক হিন্দু ব্ৰাহ্মণ সকলে ঈৰ্ষা কৰে। প্ৰথমে এই সুযোগ লৈ মুছলমানে আমাক মুছলমান কৰিলে। আমাৰ কোনো সংগ নাই। যদি আমি এই শিশুক লৈ যাওঁ তেন্তে মানুহে সুধিব যে কোৱা এই শিশুটিৰ মাতা পিতা কোন ? তুমি কাৰ সন্তান লৈ আহিছা ইয়াৰ মাকে কান্দি ৰৈ আছে হবলা। আমি কি উত্তৰ দিম, কেনেকৈ কম ? পদুম ফুলৰ ওপৰত পোৱা বুলি, কলেও মানুহে নামানে। এই সকলো চিন্তা চৰ্চা কৰি নীৰুৱে কলে যে নীমা এই শিশুটিক ইয়াতে এৰি দিয়া। নীমাই কলে মই কেতিয়াও এই সন্তানক এৰি দিব নোৱাৰো। মোৰ প্ৰাণ যাব পাৰে, মই ছট ফটাই মৰি যাম। নাজানো এই মইনাই মোক কি যাদু কৰি পেলাইছে? মই ইয়াক এৰিব নোৱাৰো। নীৰুয়ে চিন্তা কৰা গোটেই কথাখিনি ভালকৈ বুজালে আৰু কলে আমাৰ লগত এনে হব পাৰে। নীমাই কলে এই শিশুক লৈ মই দেশ এৰিব পাৰিম কিন্তু ইয়াক এৰিব নোৱাৰিম। নীৰুয়ে তাইৰ নিৰ্বুদ্ধিতা দেখি ভাবিলে যে এইতো পাগলী হোৱাৰ নিচিনাই। সমাজকো নেদেখে। নীৰুৱে নীমাক কলে, আজিলৈ মই তোমাৰ কোনো কথা অবজ্ঞা কৰা নাই, কিয়নো আমাৰ সন্তান নাই। তুমি যি কৈছা তাকেই মানি লৈছো। কিন্তু আজি তোমাৰ কথা মানি নলওঁ। হয়তো এই শিশুক ইয়াতে এৰি দিয়া নহলে মই তোমাক এতিয়াই দুইচৰ শোপাই দিম। সেই মহাপুৰুষে প্ৰথমবাৰ নিজ পত্নীক আঘাত কৰিবলৈ হাত তুলিলে। সেই সময়তে শিশুকপী কবীৰদেৱে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কলে যে হে নীৰু মোক তোমাৰ ঘৰলৈ লৈ বলা। তোমাৰ কোনো আপদ নহয়। শিশুকপী পৰমেশ্বৰৰ বাণী শুনি

নীৰুৱে ভয় খালে, যদি এই বালক কোনো দেবদূত নাই বা সিদ্ধ পুৰুষ হয় আৰু তোমাৰ ওপৰত যাতে কোনো আপদ নাহে। মনে মনে ঘৰলৈ বুলি ৰঙনা হ'ল।

যেতিয়াই শিশুটিক লৈ ঘৰলৈ গ'ল সকলোৱে এইটো সুধিবলৈ পাহৰি গল যে কৰ পৰা শিশুটি লৈ আহিছা ? কাশীৰ স্ত্ৰী-পুৰুষ সকলোৱে সন্তানটিক চাবলৈ আহিল তথা কবলৈ ধৰিলে এওঁতো কোনোৱা দেৱতাই হব। ইমান ধুনীয়া শৰীৰ, এনে জ্যোতিষমান শিশু প্ৰথমে কেতিয়াও আমি দেখা নাই। কিছুমানে কয় ই নিশ্চয় ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰ তিনিওৰ ভিতৰত কোনোবা এজন প্ৰভু। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্ব কৈ দিয়াৰ পিছত এইবোৰ তো ওপৰ লোকৰ পৰা অহা শক্তি হে। সকলোৱে এনেকুৱা নিজৰ নিজৰ মন্তব্য কৰি আছিল।

গৰীব, চৌৰাশী বন্ধন কাটন, কীনী কলপ কবীৰ। ভূবন চতুৰ্দশ লোক সব, টুটে জম জঞ্জীৰ।।৩৭৬
 গৰীব, অনন্ত কোটীব্ৰহ্মাণ্ড মেঁ, বন্দী ষেড় কহয়। সো তো এক কবীৰ হাঁয় জননী জন্যা ন মায়।।৩৭৭।।
 গৰীব, শব্দ স্বৰূপ সাহেব ধনী, শব্দ সিদ্ধ সব মাঁহি বাহৰ ভিতৰ ৰমি ৰম্যা, জঁহা তঁহা সব ঠাঁহি।।৩৭৮।।
 গৰীব, জল থল পৃথিৱী গগন মেঁ, বাহৰ ভিতৰ এক। পূৰ্ণব্ৰহ্ম কবীৰ হাঁয়, অকিত পুৰুষ অলেখ।।৩৭৯।।
 গৰীব, সেৱক হোয় কৰি উতৰেইস পৃথিৱী কে মাহি। জীৱ উষ্ণৰ জগত গুৰু বাৰবাৰ বলি জাঁহি।।৩৮০।।
 গৰীব, কাশীপুৰী কস্তু কিয়া, উতৰে অধৰ অধাৰ। মোমন কুঁ মুজৰা হুৱা, জঙ্গল মে দীদাৰ।।৩৮১।।
 গৰীব, কোটি কিৰণ শশী ভন সুধি আসন অধৰ বিমান। পৰশত পূৰ্ণব্ৰহ্ম কুঁ শীতল পিণ্ডকপ্ৰাণ।।৩৮২।।
 গৰীব, গোদ লিয়া মুখ চুম্বি কৰি, হেম ৰূপ ৰালকস্ত। জগৰ মগৰ কায়া কৰৈ, দমকৈপদম অনন্ত।।৩৮৩।।
 গৰীব, কাশী উমাটি গুল ভয়া, মোমন কা ঘৰ য়েৰ। কোঁই কহে ব্ৰহ্মা বিষ্ণু হাঁয়, কোঁই কহে ইন্দ্ৰ কুৰেৰ।।৩৮৪।।
 গৰীব, কোঁই কহে ছল ঈশ্বৰ নহী, কোঁই কিল্লৰ বহলায়। কোঁই কহে গন ঈশ কা, জিহুঁ জিহুঁ মাত বিসায়।।৩৮৫।।
 গৰীব, কোঁই কহে বৰ্ণ ধৰ্মৰায় হ্যায়, কোঁই কোঁই কহতে ঈশ।।

যোলহ কলা সুভাস্ত গতি, কোঁই কহে জগদীশ।।৩৮৫।।

গৰীব, ভক্তি মুক্তি লে উতৰে, মেটন তিনু তাপ। মোমন কে ডেৰা লিয়া, কহে কবীৰা বাপ।।৩৮৬।।
 গৰীব, দুখন পীৰেন তন্ন ভূখে, নহী পলনে ৰুলন্ত। অধৰ অমান ধিয়ান মেঁ, কমল কলা ফুলন্ত।।৩৮৭।।
 গৰীব, কাশী মেঁ অচৰজ ভয়া, গাই জগত কী নীন্দ। এয়সে দুলহে উতৰে, যেয়ুঁ কন্যা বৰ বীন্দ।।৩৮৯।।
 গৰীব, খলক মূলক দেখন গয়া, ৰাজা প্ৰজা ৰীত। জম্বুদ্বীপ জিহান মেঁ, উতৰে শব্দ অতীত।।৩৯০।।
 গৰীব, দুনী কহে য়েহ দেব হ্যায়, দেব কহত হ্যায় ঈশ। ইশ কহে পাৰব্ৰহ্ম হ্যায়, পূৰ্ণ বিশৰে বীস।।৩৯১।।

পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবেই অনাদি পৰম গুৰু। তেওঁৰে ৰূপান্তৰ হৈ সাধু বা ঋষিৰ বেশত সময়ে সময়ে ধৰাতলত স্বয়ং প্ৰকট হয়। কালৰ দূত (সাধু গুৰু)ৰ দ্বাৰা গোলমাল লগোৱা তত্ত্ব জ্ঞানক সুস্থ কৰে। কবীৰদেবে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ আদি দেৱতা বিলাক আৰু ঋষি, মুনি, সাধুসন্তক সময়ে সময়ে সৎলোকৰ পৰা আহি সকলোকে নাম উপদেশ দিয়ে। আদৰ্শণীয় গৰীবাদাস মহাৰাজে নিজৰ বাণীত স্বয়ং কবীৰ দেৱে কোৱা কথা বৰ্ণাইছে -

আদি অন্ত হমাৰা নহী, মধ্য মিলৱা মূল। ব্ৰহ্ম জ্ঞান সুনাইয়া, ধৰ পিণ্ড অস্থূল।।

শ্বেত ভূমিকা হম গয়ে, জহা বিশ্বন্তৰ নাথ। হৰিয়ম্ হীৰা নাম দে, অষ্ট কমল দল যন্তি।।

হম বৈৰাগী ব্ৰহ্ম পদ, সন্যাসী মহাদেব। সোহংমন্ত্ৰ দিয়া শংকৰ কুঁ কৰত হমাৰী সেব।।।

হম সুলতানী নানক তাৰে, দাদু কুঁ উপদেশ দিয়া।।

জাতি জুলাহা ভেদ ন পয়া, কাশী মাহে কবীৰ ছয়া।।

সংযুগ মৈঁ সত সুকৃত কহ টেৰা, ত্ৰেতা নাম মুনিন্দ্র মেৰা।
দ্বাপৰ মৈঁ কৰুণাময় কহলায়া, কলিযুগ মে নাম কবীৰ ধৰায়া।।

টাৰো যুগৌঁ মৈঁ হম পুঁকাৰে, কুক কহে হম হেল ৰে।

হীৰে মানিক মোতী বৰষেঁ, এ যুগ চুগতা টেলৰে।।

ওপৰোক্ত বাণীৰ পৰা সিদ্ধ হ'ল যে কবীৰ পৰমেশ্বৰেই অবিনাশী পৰমাত্মা। এওঁ অজব অমৰ। এই পৰমাত্মা চাৰিও যুগত স্নয়ং অতিথি ৰূপত কিছু দিনৰ বাবে এই সংসাৰলৈ আহি নিজৰ সং মাৰ্গৰ ভক্তি অৰ্থাৎ সত্যভক্তি দেখুৱাই।

পূৰ্ণ সন্তৰ পৰিচয়

(পবিত্ৰ সদগ্ৰন্থৰ পৰা পূৰ্ণ সন্তৰ পৰিচয়)

বেদ, গীতা আদি পবিত্ৰ সংগ্ৰন্থত প্ৰমাণ পোৱা যায় যে যেতিয়াই ধৰ্মৰ হানি হয় আৰু অধৰ্ম বৃদ্ধি হয় আৰু বৰ্তমানৰ আধৰুৱা গুৰু, সাধু, মহন্তই ভক্তি মাৰ্গৰ স্বৰূপ ওলট পালট কৰি দিয়ে। পিছত পৰমেশ্বৰ স্নয়ং আহি অথবা নিজৰ পৰম জ্ঞানী সন্তক পঠাই সত্য জ্ঞানৰ দ্বাৰা ধৰ্মৰ পূৰ্ণ স্থাপনা কৰে। তেওঁ ভক্তি মাৰ্গ শাস্ত্ৰ অনুসৰি বুজায়। তেওঁৰ পৰিচয় এনেদৰে হয়, বৰ্তমানৰ ধৰ্মীয় গুৰুৱে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিব আৰু ৰজা প্ৰজাক ছল চাতুৰী কৰি তেওঁৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰিব। কবীৰ দেৱে নিজৰ বাণীত কয় যে---

জো মম সন্ত সত উপদেশ দ্ঢ়াৱৈ (কব), বাকে সঙ্গ সন্নি ৰাড় বঢ়াৱৈ।

এয়া সব সন্ত মহন্তন কী কৰণী, ধৰ্মদাস ম্যায় তো সে বণী।।

কবীৰদেৱে নিজৰ প্ৰিয় শিষ্য ধৰ্মদাসক এই বাণীৰ দ্বাৰা বুজাইছে যে যি সাধু-সন্তই মোৰ ভক্তি মাৰ্গ কব তেওঁৰ লগত অহঁন সাধু মহন্তই কাজিয়া কৰিব। এইটোৱে তেওঁৰ পৰিচয় হ'ব।

দ্বিতীয় পৰিচয় সিজন সন্তৰ সকলো ধৰ্ম গ্ৰন্থৰ পূৰ্ণ জ্ঞান থাকিব। প্ৰমাণ সংগুৰু গৰীবদাস মহাৰাজৰ বাণীত

“সংগুৰু কে লক্ষ কহুঁ, মধুৰে বেন বিনোদ। চাৰ বেদ যট শাস্ত্ৰ, কহে অঠাৰা বোধ”।।

সংগুৰু গৰীবদাস জী মহাৰাজে নিজৰ বাণীত পূৰ্ণ সন্তৰ পৰিচয় বৰ্ণাইছে যে যাৰ চাৰি বেদ, ছয় শাস্ত্ৰ, ওঠৰ পুৰাণ আদি সকলো গ্ৰন্থৰ পূৰ্ণ জ্ঞান থাকিব অৰ্থাৎ যিয়ে সাৰমৰ্ম প্ৰকাশ কৰিব পাৰিব তেওঁৰেই পূৰ্ণ সন্ত বা পূৰ্ণ গুৰু। যজুৰ্বেদ অধ্যায় ১৯, মন্ত্ৰ ২৫, ২৬ লিখিত আছে যে বেদৰ বাক্য অৰ্থাৎ সাংকেতিক শব্দবোৰ আৰু এক চতুৰ্থাংশ শ্লোক পুৰা কৰি বিস্তাৰিত ভাবে বৰ্ণাব পাৰিব আৰু তিনি সময়ৰ পূজা উপদেশ কৰিব, পূৰা পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ পূজা, দুপৰীয়া বিশ্বৰ দেৱতাৰ সংকাৰ আৰু সন্ধ্যা আৰতী বেলেগ ভাবে কব তেওঁৰে জগতৰ উপকাৰী সন্ত।

যজুৰ্বেদ অধ্যায় ১৯, মন্ত্ৰ ২৫।

সন্ধিচ্ছেদ -অৰ্দ্ধ ঋচৈঃ উৰথানাম্ ৰূপম পদৈঃ আপ্পোতি নিবিদঃ।

প্ৰনৱৈঃ শস্ত্ৰানাম্ ৰূপম্ পয়সা সোমঃ আপ্যতে। (২৫)

অনুবাদ :- যি সাধু (অৰ্থ ঋচৈঃ) বেদৰ আধা বাক্য অৰ্থাৎ সাংকেতিক শব্দক পূৰ্ণ কৰি (নিবিদঃ) যোগান ধৰে (পদৈঃ) শ্লোকৰ চতুৰ্থ ভাগৰ অৰ্থাৎ আংশিক বাক্যৰ (উৰথানম) স্তোত্ৰৰ (ৰূপ) ৰূপত (আপ্পোতি) প্ৰাপ্ত কৰায় অৰ্থাৎ আংশিক বিৱৰণক পূৰ্ণ ৰূপেৰে বুজে আৰু বুজায় (শস্ত্ৰানাম) যেনে অস্ত্ৰ চলাব পৰা তাকে (ৰূপম) পূৰ্ণ ৰূপে প্ৰয়োগ কৰিব পাৰে এনে পূৰ্ণ সাধু (প্ৰণৱৈঃ) ঔঁকাৰ অৰ্থাৎ ওম্-তৎ-সৎ মন্ত্ৰক পূৰ্ণ ৰূপে বুজে আৰু বুজাই (পয়সা) গাখীৰ পানীক ছেকনী কৰিব পাৰে অৰ্থাৎ পানী বিহীন। গাখীৰ যেনেকুৱা তত্ত্বজ্ঞান প্ৰদান কৰে যাৰ দ্বাৰা (সোমঃ) অমৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ অবিনাশী পৰমাত্মাক (আপ্যতে) প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। তেওঁক পূৰ্ণ সাধু সৰ্ব বেদৰ জ্ঞাত্ বুলি কোৱা হয়।

ভাৰ্থ :- তত্ত্বদৰ্শী সাধুৱে বেদৰ সাংকেতিক শব্দক পূৰ্ণ ৰূপত বিস্তাৰিতভাৱে বৰ্ণনা কৰিব পাৰে ইয়াৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি হয় তেনে লোককে বেদ জ্ঞানী বুলি কোৱা হয়।

যজুৰ্বেদ অধ্যায় ১৯ মন্ত্ৰ ২৬।

সন্ধিচ্ছেদ - অশ্বিভ্যাম্ প্ৰাতঃ সৱনম্ ইন্দ্ৰেন এন্দ্রোম মাধ্যন্দিনম্।

বৈশ্বদৈৱম সৰস্বত্যা তৃতীয়ম্ আপ্তম্ সৱনম্ (২৬)।

অনুবাদ - সেই জন পূৰ্ণ গুৰু বা সাধুৱে তিনি সময়ত কৰিবলগীয়া ভক্তি সাধনা উপদেশ দিয়ে। (অশ্বিভ্যাম্) সূৰ্য্য উদয়ৰ পৰা অস্তলৈকে এক দিনৰ আধাৰত (ইন্দ্ৰেন) প্ৰথম শ্ৰেষ্ঠ হিচাবে সকলো দেৱতাৰ গৰাকী পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (প্ৰাতঃ-সৱনম) পূজা পূৰাত্ৰেই কৰিবলৈ কয় সেয়ে যি (এন্দ্রম) পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাবে নিৰ্ধাৰিত। দ্বিতীয় (মাধ্যন্দিনম) দিনৰ মাজ সময়ত পূজা কৰিবলৈ কয় (বৈশ্বদৈৱম) সকলো দেৱতাৰ সৎ সম্বোধিত (সৰস্বত্যা) অমৃত বাণীৰ দ্বাৰা সাধনা কৰিবলৈ কয় আৰু (তৃতীয়ম) তৃতীয় (সৱনম) পূজা সন্ধিয়া (আপ্তম্) প্ৰাপ্ত হয়। যি তিনি সময়ৰ সাধনা ভক্তি ভিন ভিন ভাৱে কৰিবলৈ কয় তেওঁৱেই জগতৰ উপকাৰী সাধু বা গুৰু।

ভাৰ্থঃ- যি পূৰ্ণ সাধু গুৰুৰ বিষয়ে মন্ত্ৰ ২৫ ত কোৱা হৈছে তেওঁ দিনত ৩ বাৰ (পুৱা, দুপৰীয়া আৰু সন্ধিয়া) ভক্তি সাধনা কৰিবলৈ কয়। ৰাতিপুৱা পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ পূজা, দুপৰীয়া সৰ্ব দেৱতাৰ সৎকাৰ আৰু সন্ধিয়াৰ বাবে সন্ধ্যা আৰতী আদি অমৃত বাণীৰে কৰিবলৈ কয় তেওঁৱেই সৰ্ব সংসাৰৰ উপকাৰী সাধু গুৰু।

যজুৰ্বেদ অধ্যায় ১৯, মন্ত্ৰ ৩০।

সন্ধিচ্ছেদ - ব্ৰতেন দীক্ষাম্ আপ্পোতি দীক্ষয়া আপ্পোতি দক্ষিণাম্।

দক্ষিণা শ্ৰদ্ধাম্ আপ্পোতি শ্ৰদ্ধয়া সত্যম্ আপ্যতে (৩০)

অনুবাদ :- (ব্ৰতেন) দুৰ্বেৰ্শনৰ ব্ৰত ৰখা অৰ্থাৎ মদ, মগ্ধ, গাঞ্জা, ধপাত আদি সেৱনৰ সংযম থকা সাধক (দীক্ষাম্) পূৰ্ণসন্তৰ পৰা দীক্ষা (আপ্পোতি) প্ৰাপ্ত কৰি অৰ্থাৎ পূৰ্ণ গুৰুৰ শিষ্য হলে (দীক্ষয়া) পূৰ্ণ গুৰু দীক্ষিত শিষ্যৰ পৰা (দক্ষিণাম) দান (আপ্পোতি) প্ৰাপ্ত হয় অৰ্থাৎ সাধু বা গুৰুৱে তাৰে পৰাই দক্ষিণা লয় যিয়ে যাৰ পৰা দীক্ষা লয়। এইদৰে বিধিবৎ (দক্ষিণা)

গুৰুদেৱৰ দ্বাৰা উপদৃষ্ট অনুসৰি যি দান-দক্ষিণাৰে ধৰ্ম কৰে তাৰ পৰা (শ্ৰদ্ধাম) শ্ৰদ্ধা (আপ্নোতি) প্ৰাপ্ত হয় (শ্ৰদ্ধয়া) শ্ৰদ্ধাৰে ভক্তি কৰিলে (সত্যম্) চিৰদিন থকা সুখ আৰু পৰমাত্মা অৰ্থাৎ অবিনাশী পৰমাত্মাক (আপ্যতে) প্ৰাপ্ত হয়।

ভাৱাৰ্থ :- পূৰ্ণ সন্ত বা গুৰুৱে সেই ব্যক্তিক শিষ্য সজায় যি সদাচাৰ পালন কৰে। অভক্ষ্য পদাৰ্থৰ ভক্ষণ আৰু নিচাজাতীয় বস্তুৰ সেৱন নকৰাৰ আশ্বাস দিয়ে। পূৰ্ণ গুৰুৱে তেওঁৰ পৰাই দান-দক্ষিণা গ্ৰহণ কৰে আৰু তেওঁৰ শিষ্য হয়। পিছত গুৰুদেৱৰ পৰা দীক্ষা প্ৰাপ্ত কৰি দান-দক্ষিণা কৰে ইয়াৰপৰা শ্ৰদ্ধা বাঢ়ে। শ্ৰদ্ধাৰে সত্য ভক্তি কৰিলেহে অবিনাশী পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি হয় অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মোক্ষ হয়। পূৰ্ণ সাধু বা গুৰুৱে ভিক্ষা বা বৰঙণি মাগি নুফুৰে।

কবীৰ, গুৰু বিন মালা ফেৰতে গুৰু বিন দেতে দান।

গুৰু বিন দোনো নিস্কল হয়্য পুছো বেদ পুৰাণ।।

ইয়াৰ বৰ্ণনা কবীৰ সাগৰ গ্ৰন্থ পৃষ্ঠা নং ২৬৫ বোধ সাগৰত আছে আৰু গীতা অধ্যায় নং ১৭, শ্লোক ২৩, সামবেদ সখ্যা নং ৮২২ ৰ ভিতৰত আছে।

কবীৰ সাগৰত অমৰ মূল বোধ সাগৰ ২৬৫

তব কবীৰ অস কহৰে লীনহা, জ্ঞানভেদ সকল কহ দীনহা।।

ধৰ্ম দাস মায় কহো বিচাৰী, জিহিতে নিবহে সব সংসাৰী।।

প্ৰথমহি শিষ্য হোয় যো আই, তা কহে পান দেহ তুম ভাই।। ১।।

জব দেখছ তুম দৃঢ়তা জ্ঞান, তা কহে কছ শব্দ প্ৰবান।। ২।।

শব্দ মাহি জব নিশ্চয় আবে, তা কহে জ্ঞান অগাধ সুনাই।। ৩।।

আকৌ পুনৰায় বুজালে---

বালক সম জাকৰ হয়্য জ্ঞান। তাসৌ কছ বচন প্ৰবান।। ১।।

জা কো সুক্ষ্ম জ্ঞান হয়্য ভাই। তাকো স্মৰণ দেহ লখাই।। ২।।

জ্ঞান গম্য জাকো পুনি হোই। সাৰ শব্দ জাকো কহ সোই।। ৩।।

জা কো হোয়ে দিব্য জ্ঞান পৰবেশা, তাকো কহে তত্ব জ্ঞান উপদেশ।। ৪।।

ওপৰোক্ত বাণীৰ পৰা স্পষ্ট যে উদ্ধাৰ কৰোতা গুৰু (পূৰ্ণ সন্ত) তিনি স্থিতিত সাৰনাম প্ৰদান কৰে আৰু চতুৰ্থ স্থিতিত সাৰ শব্দ প্ৰদান কৰিবলগীয়া হয়। কিয়নো কবীৰ সাগৰতো প্ৰমাণ পিছত দেখা গৈছে কিন্তু উপদেশ বিধি প্ৰথমেই পূজনীয় দাদা গুৰুদেৱ তথা পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেৱে আমাৰ পূজ্য গুৰুদেৱক প্ৰদান কৰিছিল আমাৰ গুৰুৱে আৰম্ভণিৰ পৰাই তিনি বাৰতে সেই নাম দানৰ দীক্ষা দি আহিছে।

আমাৰ গুৰুদেৱ ৰামপাল দাস মহাৰাজ প্ৰথম বাৰ শ্ৰীগণেশ দেৱ, শ্ৰীব্ৰহ্মা আৰু সাবিত্ৰী দেৱী, শ্ৰীলক্ষ্মী বিষ্ণুদেৱ, শ্ৰীশংকৰ পাৰ্বতী দেৱী আৰু আই জগধাত্ৰীৰ নাম জাপ কৰিবলৈ দিয়ে। সেই সকল নিবাস আমাৰ মানব শৰীৰৰ ভিতৰত থকা কমল চক্ৰৰ ভিতৰত আছে। মূলাধাৰ চক্ৰত শ্ৰীগণেশ দেৱতাৰ বাস, স্বাদ চক্ৰত ব্ৰহ্মা সাবিত্ৰী দেৱীৰ বাস, নাভি চক্ৰত লক্ষ্মী বিষ্ণুদেৱৰ বাস, হৃদয় চক্ৰত শংকৰ পাৰ্বতী দেৱীৰ বাস, কণ্ঠ চক্ৰত আই জগধাত্ৰীৰ বাস

আৰু এই সকল দেবী-দেবতাৰ আদি অনাদি মন্ত্ৰ আছে কিন্তু বৰ্তমানৰ গুৰু সকলে নাজানে। এই মন্ত্ৰৰ জাপৰ দ্বাৰা শৰীৰৰ পাঁচ চক্ৰ খোল খায়। এই চক্ৰ খুলি যোৱাৰ পিছত সাধক ভক্তিব যোগ্য হয়। সংগুৰু গৰীবাদাস মহাৰাজ নিজৰ বাণীত প্ৰমাণ দিছে যে -

পাঁচ নাম গুহ্য গায়ত্ৰী আত্ম তত্ত্ব জগাও। ওঁ কিলিয়ম, হৰিয়ম শ্ৰীয়ম্ সোহং ধ্যাও।

ভাবাৰ্থ :- পাঁচ নাম হল গুহ্য গায়ত্ৰী। ইয়াক জপ কৰি আত্মাক জাগৃত কৰা।

দ্বিতীয় বাৰত দুই অক্ষৰৰ জপ কৰিবলৈ দিয়ে যাৰ এটা ওঁ আনটো তৎ (যি গুপ্ত মাথোন উপদেশীক হে কোৱা হয়) ইয়াক উশাহ নিশাহৰ লগত জাপ কৰিব লাগে।

তৃতীয় বাৰত সাৰ নাম প্ৰদান কৰে যি পূৰ্ণ ৰূপে গোপনীয়।

তিনি বাৰতহে নাম জাপ দিয়াৰ প্ৰমাণ

অধ্যায় ১৭, শ্লোক ২৩।

ওঁ, তৎ, সং, ইতি, নিৰ্দেশঃ, ব্ৰহ্মণঃ, ত্ৰিবিধঃ, স্মৃতঃ,

ব্ৰাহ্মণঃ, তেন, বেদাঃ, চ, যজ্ঞঃ, চ, বিহিতাঃ, পুৰা ॥২৩॥

অনুবাদ :- (ওঁ) ব্ৰহ্মৰ (তৎ) এইটো সাংকেতিক পৰব্ৰহ্মৰ (সং) পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ (ইতি) এই (ত্ৰিবিধঃ) তিনি প্ৰকাৰৰ (ব্ৰহ্মণঃ) পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ নাম স্মৰণৰ (নিৰ্দেশঃ) সংকেতেৰে (স্মৃতঃ) কৈছে (চ) আৰু (পুৰা) সৃষ্টিৰ আদি কালত (ব্ৰাহ্মণঃ) বিদ্বান বিলাকে কৈছে যে (তেন) সেই পৰমাত্মাই (বেদাঃ) বেদ (চ) আৰু (যজ্ঞঃ) যজ্ঞাদি (বিহিতাঃ) ৰচনা কৰিছে।

সংখ্যা নং ৮২২ সামবেদ উতাৰ্চিক অধ্যায় ৩, খণ্ড নং ৫, শ্লোক নং ৮ (সন্ত ৰামপাল দাস দ্বাৰা ভাষা-ভাষ্য) :

মনিষিভিঃ পৰতে পূৰ্বয় কবিন্ভিঃ পৰি কোশাং অসিষ্যদত।

ত্ৰিতস্য নাম জনয়ন্থু ক্ষব্ৰনিন্দস্য বায়ুং সখ্যায় বৰ্ধয়ন।। ৮।।।

মনিষিভি পৰতে -পূৰ্বয়ঃ -কবিৰ-নৃভিঃ -যতঃ -পৰি-কোশান্ - অশিষ্যদত -ত্ৰি-তস্য - নাম -জনয়ন -মধু -ক্ষব্ৰনঃ -ন -ইন্দস্য -বায়ুম - সখ্যায় -বৰ্ধয়ন।

শব্দাৰ্থ :- (পূৰ্বয়ঃ) সনাতন অৰ্থাৎ অবিনাশী (কবিৰ নৃভিঃ) পৰমেশ্বৰ কবীৰ মানব ৰূপ ধাৰণ কৰি অৰ্থাৎ গুৰু ৰূপত প্ৰকট হৈ (মনিষিভিঃ) হৃদয়েৰে বিচৰা শ্ৰদ্ধায়ুক্ত ভক্তাত্মক (ত্ৰি) তিনি (নাম) মন্ত্ৰ অৰ্থাৎ নাম উপদেশ দি (পৰতে) পবিত্ৰ কৰি (জনয়ন) জন্ম আৰু (ক্ষব্ৰনঃ) মৃত্যুৰ পৰা (ন) ৰহিত কৰে তথা (তস্য) তাৰ (বায়ু) প্ৰাণ অৰ্থাৎ জীৱন (অসিষ্যদত) নিজৰ আশীৰ্বাদ প্ৰসাদ স্বৰূপ প্ৰাপ্ত কৰোৱায়।

ভাবাৰ্থ :- এই মন্ত্ৰই স্পষ্ট কৰিছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব মানৱ শৰীৰত গুৰু ৰূপে প্ৰকট হৈ প্ৰভুপ্ৰেমী সকলক তিনি নামৰ জাপ দি সত্যভক্তি কৰোৱায় তথা সেই বান্ধৱ ভকতক পবিত্ৰ কৰি নিজৰ আশীৰ্বাদৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ পৰমাত্মাক আৰু পূৰ্ণ সুখ প্ৰাপ্ত কৰোৱায়। সাধকৰ আয়ুস বঢ়াই দিয়ে। এই বায়ু যি সংস্কাৰ বশ গণনা কৰি পেলোৱা হৈছে (কোশান) নিজ ভাগ্যৰ পৰা (সখ্যায়) মিত্ৰতাৰ আধাৰত (পৰি) পূৰ্ণ ৰূপে (বৰ্দ্ধয়ন) বঢ়ায়। (যতঃ) যি কাৰণে (ইন্দস্য) পৰমেশ্বৰৰ (মধু) বাস্তৱিক আনন্দক প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৭, শ্লোক ২৩ বৰ্ণিত ওম-তৎ-সং ইতি নিৰ্দেশঃ ব্ৰহ্মনঃ ত্ৰিবিদ্য স্মৃতঃ ভাবাৰ্থ যে পূৰ্ণ পৰমাত্মক প্ৰাপ্তি কৰিবৰ ওঁ (১) তৎ (২) সং (৩) এই মন্ত্ৰ জাপ স্মৰণ কৰিবলৈ নিৰ্দেশ আছে। এই নাম তত্ত্বদৰ্শী সাধু সন্তৰ

পৰা লাভ কৰা। তত্ত্বদৰ্শী সন্ত বা সদগুৰুৰ বিষয়ে গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক নং ৩৪ কৈছে তথা গীতা অধ্যায় নং ১৫, শ্লোক নং ১ -৩ ৰ ভিতৰত তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ পৰিচয় বৰ্ণনা কৰিছে তথা কৈছে যে তত্ত্বদৰ্শী সন্ত (পূৰ্ণ গুৰু)ৰ পৰা তত্ত্বজ্ঞান জনাৰ পিছত সেই পৰম পদ পৰমেশ্বৰৰ বিচৰা উচিত তালৈ যোৱাৰ পিছত সাধক পুনৰাই সংসাৰলৈ উভতি নাহে। অৰ্থাৎ তেওঁৰ পূৰ্ণ মুক্তি হয়। সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ দ্বাৰাই সৰ্ব সংসাৰ ৰচিত হৈছে।

বিশেষ - ওপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা স্পষ্ট হ'ল যে পবিত্ৰ চাৰিও বেদ সাক্ষী সেয়ে পূৰ্ণ পৰমাত্মাই পূজাৰ যোগ্য তেওঁৰ বাস্তৱিক নাম কবিদেৱ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) তথা তিন মন্ত্ৰ জাপ কৰিলেহে পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্ত হয়।

ধৰ্মদাস জীক পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে সাৰ শব্দ প্ৰদান কৰিবলৈ মানা কৰি দিছিল আৰু কৈছিল যদি সাৰ শব্দ কোনো কালৰ দূতৰ হাতত পৰি যায় তেন্তে কলি যুগৰ মধ্যম পুৰুষে (মধ্য কলিৰ প্ৰজন্মই) হংসাত্মা পাৰ হ'ব নোৱাৰিব। যেনে কলী যুগৰ আৰম্ভণিৰ প্ৰথম পুৰুষ ভক্তাত্মা অশিক্ষিত আছিল আৰু কলি যুগৰ অন্তত শেষ পুৰুষে (অন্তিম পীটী) ভক্তাত্মা বিলাক কৃতঘ্ন (খাই পাত ফলা) হ'ব আৰু বৰ্তমান চন ১৯৪৭ ৰ পৰা ভাৰত স্বাধীন হোৱাৰ পিছত মধ্যম পিৰী বা মধ্যম পুৰুষ আৰম্ভ হৈছে। চন ১৯৫১ ত সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজক পৰমেশ্বৰে পঠাইছে। এতিয়া সকলো ভকত সমাজ শিক্ষিত হৈছে। শাস্ত্ৰ নিজৰ লগতে আছে। এতিয়া এই সত্য মাৰ্গৰ সত্য ভক্তি সাধনা গোটেই সংসাৰত বিয়পি তথা আধৰুৱা গুৰু আৰু সাধু, মহন্ত লুকাই ফুৰিব। এই বাবে কবীৰ সাগৰ, জীৱধৰ্ম বোধ, বোধ সাগৰ, পৃষ্ঠ ১৯৩৭ ত বৰ্ণিত আছে

ধৰ্মদাস তোহি লাখ দুহাই, সাৰ শব্দ কঁহী বাহৰ নহাঁ যাই।

সাৰ শব্দ বাহৰ যো পৰি হয়, বিচলী পীটী হংস নাঁহী তৰি হয়।।

পুথি “ধনী ধৰ্মদাস জীৱন দৰ্শন আৰু বংশ পৰিচয়ৰ পৃষ্ঠ নং ৪৬ লিখা আছে যে ১১ পীৰী গাদী পোৱা নাই। যি মহন্তৰ নাম “স্বীৰজ নাম চাহেব” কোৱাৰ্থত আছিল। ইয়াৰ পিছত ১২ নং মহন্ত উগ্ৰ নাম চাহেবে দামা খেড়াত মহন্তৰ গাদী স্থাপন কৰিলে আৰু স্বয়ং মহন্ত হৈ বহিল। ইয়াৰ আগেয়ে দামাখেড়া গাদী নাছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা স্পষ্ট হয় যে গোটেই বিশ্বত সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ বাহিৰে বাস্তৱিক ভক্তি মাৰ্গ কাৰো নাই। সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজে নিজৰ প্ৰবচনত বাৰে বাৰে কয় “সকলো প্ৰভু প্ৰেমী ভক্ত বৃন্দক মিনতি কৰি কওঁ যে মোক ঈশ্বৰে পঠোৱা দাস বুলি জানি নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰাওক”।

ইয় সংসাৰ সমবাদা নাহী, কহন্দা শাম দোপহৰ নুঁ।

গৰীবদাস ইয় বকত জাত হয়, ৰোৱোগে ইস পহৰে নুঁ।।

বাৰ নং পছৰ (গৰীবদাস পছ বাৰ নং লিখিছে কবীৰ সাগৰ, কবীৰ চৰিত্ৰ বোধ পৃষ্ঠা ১৮৭০ ৰ ভিতৰত) বিষয়ে কবীৰ সাগৰ কবীৰ বাণী পৃষ্ঠা নং ১৩৬-১৩৭) বাণীত লিখা আছে যে

সম্বত সত্ৰাসো পচহত্তৰ হোই, তাদিন প্ৰেম প্ৰকটে জগ সোই।

সাথী হমাৰী লে জীব সমঝায়ে, অসংখ্য জনম ঠৌৰ নহী পায়ে।

বাৰৰেঁ পছ প্ৰগট হয় বাণী, শব্দ হমাৰে কী নিৰ্ণয় ঠানী।

অস্থিৰ ঘৰ কা মৰম না পাৱেঁ, এ বাৰা পন্থ হম হী কো ধাওৱেঁ।
 বাৰেঁ পন্থ হম হী চলি আৱেঁ, সব পন্থ মেটি এক হী পন্থ চলাওৱেঁ।
 ধৰ্মদাস মেৰি লাখ দোহাই, সাৰ শব্দ বাহৰ নহাঁ যাই।
 সাৰ শব্দ বাহৰ জো পৰহী, বিচলী পীঢ়ী হংস নহী তৰহাঁ।
 তেতিস অৰ্ব জ্ঞান হম ভাখা, সাৰ শব্দ গুপ্ত হম রাখা।
 মূল জ্ঞান তব তক ছুপাই, জব লগ দ্বাদশ পন্থ মিট জাই।

ইয়াত কবীৰদেবে নিজৰ শিষ্য ধৰ্মদাসক বুজাইছে যে চন ১৭৭৫ ৰ ভিতৰত মোৰ জ্ঞান প্ৰচাৰ হব সেয়া বাৰ পন্থত। বাৰ পন্থত আমাৰ বাণী প্ৰচাৰ হব ঠিকেই কিন্তু শুদ্ধ ভক্তি পথ নহব। পিচত আকৌ বাৰ পন্থত ময়ে সৎলোকৰ পৰা গতি কৰি আহিম আৰু সকলো পথ পৰিস্কাৰ কৰি মাথোন এক পথ (পন্থ) চলাম। কিন্তু ধৰ্মদাস তোমাক লাখ লাখ শপথ দিছে এই সাৰ শব্দ কোনো কুপাত্ৰক নিদিবা নহলে কলিয়ুগৰ মধ্যম পুৰুষৰ হংসাত্মাই পাৰ হব নোৱাৰিব। যেতিয়ালৈকে বাৰ পন্থ মিলি এটা পন্থ নচলে তেতিয়ালৈকে এই মূল জ্ঞান লুকাই ৰাখিবা।

সন্ত গৰীব দাস মহাৰাজৰ বাণীত নাম মহাত্ম :

নাম অ'ভেপদ উঁটা সন্তো, নাম অভেপদ উঁটা।
 ৰাম দুহাই সচ কহত হুঁ, সৎগুৰু সে পুছা।।
 কহে কবীৰ পুৰুষ বৰিয়াম, গৰীবদাস এক নৌকা নাম।।।
 নাম নিৰঞ্জন নিকা সন্তোঁ, নাম নিৰঞ্জন নীকা।।
 তীৰ্থ ব্ৰত থোথৰে লাগে, জপ তপ সঞ্জম ফীকা।।
 গজ তুৰক পালকী অৰ্থা, নাম বিনা সব দান ব্যৰ্থা।
 কবীৰ নাম গহে সো সন্ত সুজানা, নাম বিনা জগ উৰঝানা
 তাহি না জানে এ সংসাৰা, নাম বিনা সব জম কে চাৰা।।

সন্ত নানক সাহেবজীৰ বাণীত নামৰ মহত্ব :

নানক নাম চঢ়দী কলাঁ, তেৰে ভানে সবদা ভলা।
 নানক দুঃখীয়া সব সংসাৰ, সুখীয়া সোয় নাম আখাৰ।
 জাপ তাপ জ্ঞান সব ধ্যান, যট শাস্ত্ৰ সিমৰত ব্যাখ্যান।।
 যোগ অভ্যাস কৰ্ম ধৰ্ম সব ক্ৰিয়া, সগল ত্যাগৰণ মধ্য ফিৰিয়া।
 অনেক প্ৰকাৰ কিয়ে বহুত যত্না, দান পুণ্য হোমে বহু বহু।
 শীশ কটায়ে হোমে কৰ ৰাতি, ব্ৰত নেম কৰে বহু ভাঁতি।।
 নহী তুল্য ৰাম নাম বিচাৰ, নানক গুৰু মুখ নাম জপিয়ে একবাৰ।।

(পৰম পূজ্য কবীৰ দেৱৰ অমৃত বাণী) :

সন্তো শব্দই শব্দ বখানা।। টেক।। শব্দ ফাঁস ফাঁস সব কোই শব্দ নহী পহচানা।। প্ৰথমহি ব্ৰহ্ম স্বয়ং ইচ্ছা তে পাটো শব্দ উচাৰা। সোহং, নিৰঞ্জন, বৰংকাৰ, শক্তি অউৰ ওমকাৰা। পাঁচো তত্ব প্ৰকৃতি তিনে গুণ উপজায়া। লোক দ্বীপ চাৰোঁ খান চৌৰাশী লাখ বনায়া। শব্দই কাল কলন্দৰ কহিয়ে শব্দই ভ্ৰম ভুলায়া। পাঁচ শব্দ কী আশা মে সবস মূল গৰায়া। শব্দই ব্ৰহ্ম প্ৰকাশ মেট কে বৈঠে মুঁদে দ্বাৰা। শব্দই নিষ্ঠুন শব্দই সংগুন শব্দই বেদ পুকাৰা। শুদ্ধ ব্ৰহ্ম কায়া কে ভীতৰ বৈঠ কৰে স্নানা। জ্ঞানী যোগী পণ্ডিত অউৰ সিদ্ধ শব্দ মেঁ উৰবানা।। পাঁচই শব্দ পাঁচ হ্যায় মুদ্রা কায়া বীচ ঠিকানা। জো জি হংসক আৰাধন কৰতা সো তিহি কৰত বখানা।। শব্দ নিৰঞ্জন চাঁচৰী মুদ্রা হ্যায় নৈনন কে মাঁহী।। তাকো জানে। গোৰখ যোগী মহা তেজ তপ মাঁহী।। শব্দ ওঁকাৰ ভূঁচৰী মুদ্রা ত্ৰিকুটী হ্যায় স্নানা। ব্যাস দেব তাহী পহিচানা চাঁদ সূৰ্য্য তিহি জানা। সোহং শব্দ আগোচৰী মুদ্রা ভৰ্বৰ গুফা স্নানা। শুকদেব মুনি তাহি পহিচানা সুন অনহদ কো কানা।। শব্দ বৰংকাৰ খেচৰী মুদ্রা দসৰেঁ দ্বাৰ ঠিকানা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ আদি লো বৰংকাৰ পহিচানা।। শক্তি শব্দ ধ্যান উনমুনি। মুদ্রা বসে আকাশ সনেহী। ঝিলমিল ঝিলমিল জোত দিখাৰে জানে জনক বিদেহী।। পাঁচ শব্দ পাঁচ হ্যায় মুদ্রা সো নিশ্চয় কৰ জানা। আগে পুৰুষ পুৰাণ নিঃঅক্ষৰ তিনকী খবৰ ন জানা।। নো নাথ চৌৰাশী সিদ্ধি লো পাঁচ শব্দ মে অটকে। মুদ্রা সাথ বহে ঘট ভিতৰ ওঁদে মখু লটকে।। পাঁচ শব্দ পাঁচ হ্যায় মুদ্রা লোক দ্বীপ যমজালা। কহে কবীৰ অক্ষৰ কে আগে নিঃঅক্ষৰ কা উজিয়ালা।।

যেনেকুবা এই শব্দটো “সন্তো শব্দই শব্দ বখানা” লিখা আছে যে সকলো সাধু সন্তই শব্দ (নাম)ৰ মহিমা শুনায়ে। পূৰ্ণব্ৰহ্ম কবীৰদেৱে উপদেশ দিছে যে শব্দ (মন্ত্ৰ) সং পুৰুষৰো আছে সেয়া সংপুৰুষৰ প্ৰতীক আৰু জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল) ৰ প্ৰতীক হল শব্দ। তেনেকুবা শব্দ জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ আছে সেইটো চাঁচৰী মুদ্রাক পোৱাত সহায় কৰে। ইয়াক গৌৰখ যোগীয়ে অধিক তপ কৰি পাইছে যিটো সাধাৰণ মানুহৰ পক্ষে সাধ্যৰ বাহিৰত কিন্তু গৌৰক্ষ নাথ কালৰ সাধনা কৰি সিদ্ধ হ’ল। মুক্তি নাপালে। যেতিয়া কবীৰদেবে সত্যনাম তথা সাৰ নাম দিলে তেতিয়াহে গৌৰক্ষ নাথে কাল বন্ধনৰ পৰা মুক্তি পালে। এই বাবে জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ নাম জাপ কৰোতাই কালৰ জালৰ পৰা বাচিব নোৱাৰে অৰ্থাৎ সংলোকলৈ যাব নোৱাৰে। শব্দ ওঁ কাৰ (ওম) মন্ত্ৰৰ জাপ কৰিলে ভূঁচৰী মুদ্রাৰ স্থিতিলৈ সাধক আহে। যিটো বেদ ব্যাসে সাধনা কৰিছিল আৰু কালৰ জালতে আবদ্ধ হৈছিল। সৌহম নাম জাপৰ দ্বাৰা অগোচৰী মুদ্রাৰ স্থিতি হয় আৰু কাল লোকত থকা ভঁৰৰ গুহাত উপস্থিত হয়। যাৰ সাধনা সুখদেব ঋষিয়ে কৰিছিল আৰু মাথোন শ্ৰীবিষ্ণুদেৱৰ লোকত বনোৱা স্বৰ্গত উপস্থিত হৈছিল। শব্দ বংকাৰ জপেৰে খেচৰী মুদ্রা প্ৰাপ্ত হৈ দশম দ্বাৰ (সুম্নানা) পায়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ তিনিও বংকাৰক সত্য মানি কালৰ জালত পৰি আবদ্ধ হৈ আছে। শক্তি (প্ৰকৃতি/দূৰ্গা) (শ্ৰীয়ম) শব্দৰে উনমুনি মুদ্রাক প্ৰাপ্ত কৰায়, যিটো ৰজা জনকে কৰিছিল কিন্তু তেওঁৰ আত্মাৰ মুক্তি নহল। কিছূমান সাধু সন্তই পাঁচ নামৰ ভিতৰত শক্তিৰ ঠাইত সত্যনাম গাথি দিয়ে কিন্তু সত্যনাম কোনো জাপ নহয়। এইটো সত্য নামৰ প্ৰতীক হে। যেনেকুবা সত্যলোকক সচ খণ্ড বুলিও কয় ঠিক সেয়ে সত্যনাম। কেৱল সত্যনাম

সতনাম জপ কৰিলে নহয়। এই পাঁচ শব্দৰ সাধনা কৰা বিলাকে ন নাথ তথা চৌৰাশী সিদ্ধ লৈ সীমিত থাকে আৰু শৰীৰৰ ভিতৰত (হৃদয়ত) ধ্বনি শুনি আনন্দ পায়। বাস্তৱিক সত্যলোক স্থান শৰীৰ (পিণ্ড)ৰ পৰা (অণ্ড) ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সিপাৰত। এই বাবে আকৌ মাতৃৰ গৰ্ভলৈ আহিব লাগে (ওলোটাকৈ ওলোমে) অৰ্থাৎ জন্ম মৃত্যুৰ কষ্টৰ সমাপ্ত নহয়। যি উপলব্ধি শৰীৰ (হৃদয়) ৰ ভিতৰত হয় সেইটো কালব্ৰহ্ম লৈহে, কিয়নো পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ নিজ স্থান সত্যলোক তথা তাৰ শৰীৰৰ প্ৰকাশ পৰব্ৰহ্ম আদিতকৈ অধিক তথা বহু দূৰত। তাৰ বাবে মাথোন পূৰ্ণ সন্ত বা পূৰ্ণ গুৰুৱে সম্পূৰ্ণ উপদেশ দিব যি পাঁচ নামতকৈ ভিন্ন।

সন্তো সৎগুৰু মোহেভাৱে, জো নৈনন অলখ লখাৱে। ঢোলত টিগে না বোলত বিসৰে, সৎ উপদেশ দূতাৱে। আঁখ না মুঁদে কান না কাঁদৈনা অনহদ উৰ ঝাৱে। প্ৰাণ পুঞ্জ ক্ৰিয়াওঁ সে নেয়াৰা, সহজ সমাধি বতাওৱে।।

ঘট ৰামায়ণৰ ৰচয়িতা আদৰ্শীয় তুলসী দাস দেবে স্বয়ং কয় যে - (ঘট ৰামায়ণ প্ৰথম ভাগ পৃষ্ঠা নং ২৭)।

পাঁচো নাম কাল কে জানো তব দানী মন শংকা আনো। সুৰতি নিৰত লৈ লোক সিধাউঁ আদিনাম লে কাল গিৰাউ। সতনাম লে জীৱউৰাৰী, অস চল যাউ পুৰুষ দৰবাৰী।।
কবীৰ, কোটা নাম সংসাৰ মেঁ, ইনসে মুক্তি ন হো। সাৰ নাম মুক্তি কা দাতা, বাকো জানে। না কোৱে।।

গুৰু নানক দেৱৰ অমৃত বাণীত তিন নামৰ প্ৰমাণ :

পুৰা সৎগুৰু সোৱে কহাৱে, দোয় অক্ষৰ কা ভেদ বতাৱে।

এক ছুড়াৱে এক লখাৱে, তো প্ৰাণী নিজ ঘৰ জাওৱে।।

জৈ পণ্ডিত তু পঢ়িয়া, বিনা দুউ অখৰ দুউ নামা।

পৰণৱত নানক এক লঙ্গাৱে, জে কৰ সচ সমাৱা।

বেদ কতেৰ সিমৰিত সব সাঁসত, ইন পঢ়ি মুক্তি ন হোই।।।

এক অক্ষৰ জো গুৰুমুখ জাপৈ, তিস কী নিৰ্মল হোই।।।

ভাৱাৰ্থ - গুৰু নানকদেৱ মহাৰাজে নিজৰ বাণীৰ দ্বাৰা বুজাব খুজিছে যে পূৰ্ণ সতগুৰু সেইজন যি দুই অক্ষৰৰ জাপৰ বিষয়ে জানে। যি এটা কাল আৰু মায়াৰ বন্ধন এবাব পাৰে আৰু আনটোৱে পৰমাত্মাক দেখুৱাই দিয়ে আৰু তৃতীয়টো অক্ষৰ পৰমাত্মাক প্ৰাপ্তি কৰোৱায়।। সন্ত গৰীব দাস মহাৰাজৰ অমৃত বাণীত উশা-নিশাত লোৱা নামৰ প্ৰমাণ :

গৰীব, স্বাসাঁ পাৰস ভেদ হমাৰা, জো খোজে সো উতৰে পাৰা।

স্বাসাঁ পাৰা আদি নিশানী, জো খোজে সো হোয়ে দৰবানী।

স্বাসাঁ হী মেঁ সাৰ পদ, পদ মেঁ স্বাসাঁ সাৰ। দম দেহী কা খোজ কৰো, আৱাগমন নীৱাৰ।।

গৰীব, স্বাসাঁ সুৰতি কে মধ্য হ্যায়, ন্যাৰা কদে নহী হোয়।

সৎগুৰু সাক্ষী ভূত কুঁ, ৰাখো সুৰতি সমোয়।।

গৰীব, চাৰ পদাৰ্থ উৰ মেঁ জোৱে, সুৰতি নিৰতি মন পৰন সমোৱে।

সুৰতি নিৰতি মন পৰন পদাৰ্থ (নাম) কৰো ইকতৰ যাৰ।

দ্বাদশ অন্দৰ সমোয় লে, দিল অন্দৰ দীদাৰ।
 কবীৰ, কহতা হুঁ কহি যাত হুঁ, কহুঁ বজা কৰ টোল।
 শ্বাস যো খালী যাত হয়, তীন লোক কা মোল।।
 কবীৰ, মালা শ্বাস উশ্বাস কী, ফেৰেঙ্গে নীজ দাস।
 চৌবাশী অমে নাহী, কটে কৰ্ম কী ফাঁস।।।

গুৰু নানক দেৱৰ বাণীত প্ৰমাণ :

চহউ, কা সঙ্গ, চহউ কা মীত, জমৈ চাৰি হটোৱৈ নিত।

মন পবন কো ৰাখে বন্ধ, লহে ত্ৰিকটী ত্ৰিবেণী সঙ্গ।।

অখণ্ড মণ্ডল মেঁ সুল্ল সমানা, মন পবন সচ খণ্ড টিকানা।।

পূৰ্ণ গুৰু সেইজন যিয়ে তিনি বাৰ নাম দিয়ে আৰু আমাৰ উশাহ-নিশাহ ক্ৰিয়াৰ লগত স্মৰণ প্ৰণালীৰ উপদেশ দিয়ে। তেতিয়াহে জীৱৰ মোক্ষ প্ৰাপ্তি সম্ভৱ হব। পৰমাত্মা সত্য। ঠিক সেইদৰে পৰমাত্মাৰ সাক্ষ্যকাৰ আৰু মোক্ষ প্ৰাপ্তি কৰা প্ৰণালী, আদি অনাদি আৰু সত্য কেতিয়াও সলনি নহয়। গৰীব দাস মহাৰাজ নিজৰ বাণীত কয় যে-

ভক্তি বীজ পল্টে নহী, যুগ জাঁহী অসংখ্য। সাঁই সিৰ পৰ ৰাখিও, চৌবাশী নাহী শংক।।
 ঘীসা আয়ে একো দেশ সে, উতৰে একো ঘাট। সমঝো কা মাৰ্গ এক হয়, মুখ বাৰহ বাট।।
 কবীৰ ভক্তি বীজ পল্টে নহী, আন পড়ে বহু ৰোল। জৈ কাঞ্চন বিষ্ঠা পৰৈ, ঘটেন তাকা মোল।।

বহুত মহাপুৰুষে সঁচা নামৰ বিষয়ে নেজানে। তেওঁলোকে মনমুখী নাম দিয়ে যাৰ দ্বাৰা সুখ আৰু জন্ম-মৃত্যু ৰূপি কষ্টৰ পৰা মুক্তি নাপায়। কোনোৱাই কয় তপ, হোম, যজ্ঞ আদি কৰা আৰু কিছু মহাপুৰুষে চকু, কাণ আৰু মুখ বন্ধ কৰি ভিতৰি ভিতৰি ধ্যান কৰাৰ কথা কয় যিটো সিহঁতৰ মনমুখী সাধনাৰ চিহ্ন। আনহাতে কবীৰদেৱ, সন্ত গৰীব দাস মহাৰাজ, গুৰু নানক দেৱ আদি পৰম সাধু সন্তই সকলো ক্ৰিয়া বাধা কৰিছে কেৱল এক নাম জাপ কৰিবলৈ উপদেশ দিছে।

এজন নষ্ট দ্ৰমস নামক ভৱিষ্যৎ বক্তা আছিল। যাৰ সকলো ভৱিষ্য বাণী সঁচা হৈছিল যিবোৰ মোটামুটি চাৰিশ বছৰ পূৰ্বে লিখিত আছিল বা কোৱা হৈছিল। তেওঁ কৈছে যে চন ২০০৬ ৰ ভিতৰত এজন সাধু আবিৰ্ভাৱ হব অৰ্থাৎ জগতত তেওঁৰ চৰ্চা হব। সেইজন সাধু, মুচলমানো নহয়, খ্ৰীষ্টান নহয়, তেওঁ কেৱল হিন্দু হব। তেখেতৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট ভক্তি মাৰ্গ সকলোতকৈ ভিন্ন আৰু তথ্যৰ ওপৰত আধাৰিত হব। তেওঁৰ জ্ঞানক কোনোও পৰাজিত কৰিব নোৱাৰিব। ২০০৬ ত তেখেতৰ আয়ুস ৫০ বা ৬০ বছৰৰ ভিতৰত হব। (সন্ত ৰামপাল দাসৰ জন্ম ৮ চেপ্তেম্বৰ ইং ১৯৫১ চনত হৈছিল। ২০০৬ চনত তেখেতৰ বয়স ৫৫ বছৰ হয় যিটো ভবিষ্য বাণী মতে শুদ্ধ হয়) সেই হিন্দু সাধুৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট জ্ঞানক গোটেই জগতে স্বীকাৰ কৰিব। সেই হিন্দু সন্তৰ অধ্যক্ষতাত গোটেই জগতত ভাৰতবৰ্ষৰ শাসন হব তথা সেই সাধুৰ আজ্ঞাৰ দ্বাৰা সকলো কাৰ্য্য হব। তেওঁৰ মহিমা আকাশৰ ওপৰত হব। নষ্ট দ্ৰমসৰ দ্বাৰা বৰ্ণিত সাংকেতিক সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজ যি ২০০৬ চনত বিখ্যাত হৈছে। যিয়ে নহওক অজ্ঞানীসকলে বেয়া কৰিও প্ৰসিদ্ধ কৰিছে কিন্তু সাধুৰ কোনো দোষ নাই।।

ওপৰোক্ত লক্ষণবোৰ যি বৰ্ণিত হৈছে এই সকলোবোৰ তত্ত্বদৰ্শী সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ ওপৰত বিদ্যমান।

সাধু সন্তক দুঃখ দিয়াৰ শাস্তি

আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজৰ জন্ম হৰিয়না পবিত্ৰ গাওঁ ছুড়ানী জিলাৰ - ৰাজ্জৰ শ্ৰীবলৰাম ধনখড় (জাট সম্প্ৰদায়)ৰ ঘৰত হৈছিল। (কবিদেৱে কাশীত ১২০ বছৰ লীলা কৰি থকা সময়ত চন ১৫১৮ ত সৎলোকলৈ গমন কৰে।) পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীদেব) সৎলোক (খত্থাম)ৰ পৰা ইং ১৭২৭ চনত স্বশৰীৰে আহি তেখেতক লগ কৰে আৰু তেখেতৰ আত্মক সৎলোকলৈ লৈ যায়। পিছত গৰীব দাস মহাৰাজৰ পৰিয়ালৰ মানুহে তেখেতক মৃত বুলি জানি চিতাৰ ওপৰত ৰাখে। সেই সময়ত পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে তেখেতৰ আত্মক পুনৰাই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰাই দিয়ে। তাৰ পিছত আদৰণীয় গৰীব দাস মহাৰাজৰ পৰম পূজ্য কবীৰ দেৱক (কবীৰ পৰমেশ্বৰ)ৰ নিজ চকুৰে দেখা মহিমা প্ৰত্যক জন মানুহক শুনাবলৈ ধৰিলে। যি কোনো দুখী প্ৰাণী তেখেতৰ পৰা উপদেশ পায় সুখী হ'ল। তেখেতৰ বদ্ধিত মহিমা তথা তত্ত্বজ্ঞানৰ সন্মুখত আন আন গুৰু (আচাৰ্য্যৰ) পণ্ডিতৰ আধৰুৱা জ্ঞানৰ সত্যতা ওলাই পৰাত ওচৰ চুবুৰীয়া আধৰুৱা জ্ঞান যুক্ত পণ্ডিত গুৰু সকলে তেখেতক ঈৰ্ষা কৰিবলৈ ধৰিলে। দাঁতি কাষৰীয়া গাঁৱৰ মূৰবৰী সকলক তেখেতৰ বিৰুদ্ধে উচুটনি মূলক কথা কবলৈ ধৰিলে। ফলত ওচৰ চুবুৰীয়া গাঁৱৰ হোজা সৰল মানুহে প্ৰভু প্ৰেমী কবীৰ সন্তান আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজক ঘৃণা কৰিছিল।

দিল্লীৰ বাজীদ পূৰ গাঁৱত তেখেতৰ এজন শিষ্য আছিল। তেওঁকো গাঁৱৰ মানুহে ঈৰ্ষা কৰিছিল। তেওঁৰ মিনতিত তেখেতে (গৰীবদাস) কিছুদিন বাজীদ পুৰত আছিল। সেই সময়ত এক প্ৰকাৰ হানিকাৰক পতঙ্গই কাষৰীয়া গাঁৱৰ খেতিৰ বজৰা ফচল নষ্ট কৰি দিলে। কিন্তু তেখেতৰ শিষ্যৰ খেতিৰ ফচল একো হানি নহল। সকলো গাঁৱৰ মানুহে সাধু গৰীবদাস মহাৰাজৰ মহিমাৰ প্ৰভাৱিত হৈ আৰু তেখেতৰ জ্ঞান স্বীকাৰ কৰি নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰিলে।

গৰীবদাস মহাৰাজৰ আদেশত তেখেতৰ শিষ্যই নিজৰ খেতিৰ বজ্জা খিনি গোটেই গাঁৱত বিলাই দিলে আৰু মহাৰাজে বাৰে বাৰে মানা কৰা সত্ত্বেও কিছু বজ্জা তেখেতৰ গৰু গাড়ীত উঠাই দিলে তথা কলে যে আপুনি প্ৰত্যেক পৰ্ণিমাৰ ভণ্ডাৰা কৰে, কিছু দান আপোনাৰ সেৱকৰ হব। শিষ্যৰ শ্ৰদ্ধা দেখি তেখেতে অনুমতি প্ৰদান কৰিলে। (আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজৰ চাৰিজন লৰা তথা দুজনী ছোৱালী আছিল তথা মোটামুটি ৩৯০০ বিঘা মাটিৰ গৰাকী আছিল।) তেখেতে গৰু গাড়ীত উঠি নিজৰ গাঁৱ ছুড়ানীলৈ বুলি ৰাওনা হৈছিল। কাষৰীয়া গাওঁ কানৌদাঁ পোৱাৰ লগে লগেই আগৰে পৰা সুনিয়োজিত ষড়য়ন্ত ৰচা স্বাৰ্থপৰ ব্ৰাহ্মণ পণ্ডিত গুৰু সকলে সাধু গৰীবদাস মহাৰাজক আঙৰি ধৰিলে। গাড়ীত থকা সকলো বজ্জা লুটপাট কৰিলে আৰু সেই গাঁৱৰ চৌধুৰী ছাজুৰাম ছিকাৰাক সূচনা দিলে যে হিন্দু ধৰ্ম দ্ৰোহীক কৰায়ত্ত্ব কৰা হৈছে। চৌধুৰী ছাজুৰামৰ আদেশত গৰীবদাস মহাৰাজক চকীত বান্ধি থলে। চৌধুৰী ছাজুৰাম চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা কিছু আইনী অধিকাৰ পাইছিল যেনে ছয় মাহৰ কাৰাদণ্ড বিহা ৫০০/- টকাৰ জৰিমনা কৰা তথা মহাদৌষীক কাঠৰ গৰালত ভৰাই ৰখা ইত্যাদি।

সেইবিলাক ধৰ্মৰ অজ্ঞানী ঠিকাদাৰ বিলাকে (পণ্ডিত, গুৰু, ব্ৰাহ্মণ) আগৰে পৰাই চৌধুৰী ছাজুৰাম ছিকাৰাক উচুটনি দি সেই পৰম আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজক কাঠেৰে সৈতে বান্ধি বন্দী কৰি ৰাখিলে। (কাঠেৰে বান্ধি ৰখা এক প্ৰকাৰ কঠিন কাৰাগাৰৰ শাস্তি আছিল, দুয়ো ভৰিৰ আঠৰ ওপৰত দুখন কাঠেৰে বান্ধি দি দুয়ো হাত পাচফালে বান্ধি ৰখা হৈছিল যি কাৰণে ব্যক্তি বহিব পৰা নাছিল তথা বহুত বেদনা হৈছিল আৰু ভৰি বিয়াই গৈছিল।) গাৰোৱানে খালী

গৰু গাড়ী বাজীদপূৰলৈ ওভোতাই লৈ গৈছিল যি গাওঁ কানৌদা গাঁৱৰ পৰা প্ৰায় ১০ কিঃ মিঃ দূৰত আছিল। খবৰ পোৱাৰ লগে লগেই বাজীদপূৰ গাওঁৰ মুখীয়াল মূৰব্বী সকলে কানৌদা গাওঁত উপস্থিত হ'ল আৰু চৌধুৰী ছাজুৰাম মহাশয়ক মিনতি কৰি বহুত বুজালে যে এইজন সাধাৰণ ব্যক্তি নহয়, এওঁ পৰম শক্তি সম্পন্ন। আপুনি ক্ষমা কৰক। চৌধুৰী ছাজুৰাম বহুত শ্ৰদ্ধেয় আত্মা দয়ালু আৰু নম্ৰ হৃদয়ৰ ব্যক্তি আছিল। কিন্তু সেই স্বার্থলোভী, সামাজিক প্ৰভুত্ব লোভী সেই পুন্যাত্মা ছাজুৰাম ছিকাৰাক মহাশয়ক মিছা কাহিনী শুনাই আৰু উচটাই প্ৰভু প্ৰেমী সন্তান আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজৰ প্ৰতি বেচিকৈ ঘৃণা জগাই তুলিছিল। যি কাৰণে চৌধুৰী ছাজুৰাম মহাশয়ে কোনো কাৰণ নুশুনাকৈয়ে শাস্তি আৰম্ভ কৰি দিছিল। বাজীদপূৰ গাওঁৰ ভকত সকলৰ প্ৰাৰ্থনা শুনি আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজক এৰি দিলে। আদৰণীয় গৰীব দাস মহাৰাজে একো নকৈ নিজৰ গাওঁ ছুড়ানীলৈ আহিল। কিছু দিন পিছত চৌধুৰী ছাজুৰাম ৰাতিপুৱা শৌচ কৰ্ম কৰিবলৈ জোহড় পুখুৰীৰ পাৰলৈ যোৱাত তাত কৰবাৰ পৰা অহা দুই অশ্বাৰোহীয়ে তেখেতৰ দুই হাত কাটি দি তেখেতৰ সমুখত অদৃশ্য হৈ গৈছিল। এই দৃশ্য পুখুৰীৰ পাৰত থকা কিছু উপস্থিত ব্যক্তিয়ে দেখিছিল। বহুত চিকিৎসা কৰিও বিষ আৰু তেজ ওলোৱা বন্ধ নহ'ল। কেবাদিন ধৰি চিঞৰি থাকিল। পিছত এজন ব্যক্তিয়ে কলে, সিজন সাধু গৰীবদাসৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু ক্ষমা বিচাৰি লোৱা, তেখেত দয়ালু, পৰিয়ালৰ মানুহে চৌধুৰীক যোঁৰাৰ পিঠিত উঠাইলৈ চুড়ানী লৈ গ'ল। শ্ৰীছাজুৰামে আদৰণীয় গৰীব দাস মহাৰাজৰ ভৰিত দীঘল হৈ পৰিল আৰু ক্ষমা বিচাৰিলে। সন্ত গৰীবদাস মহাৰাজে আশীৰ্বাদ, নাম উপদেশ আৰু আজীবন ভক্তি কৰিবলৈ কলে। চৌধুৰী ছাজুৰাম মহাশয়ে কলে দাতা আপোনাৰ বিষয়ে মোক ভুৱা কথা কৈছিল।

মই জনা নাছিলো যে আপুনি পূৰ্ণ পৰমাত্মা হৈ আহিছে। আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজে কলে মই পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব তাঁতী প্ৰেৰিত এজন দাস। সেই শক্তিৰ দ্বাৰাই আপুনি সুস্থ হৈছে। মই আপোনাক কোনো অভিশাপ দিয়া নাই। আপোনাৰ কৰ্ম ফল আপুনি পাইছে। যদি আপুনি ইয়াত নাছিলেহঁতেন আপোনাৰ পৰিয়ালৰ ওপৰত আৰু পাপৰ প্ৰভাব আছিল। এতিয়া সেই বোৰ নাথাকিব, কিয়নো আপুনি নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত হৈছে। চৌধুৰী ছাজুৰামে নিজৰ পৰিয়ালৰ সকলোকে নাম উপদেশ দিয়ালে। আজিও সেই পুণ্যাত্মা ছাজুৰামৰ বংশধৰ সকলে আদৰণীয় গৰীবদাস মহাৰাজৰ পৰম্পৰাগত পূজা কৰি আহিছে। প্ৰায় হেজাৰ পৰিয়াল আছে সিহঁতক ছাজুৰাডা বুলি কয়। কিয়নো :--

তুমানে উস দগাহ কা মহল না দেখ্যা। ধৰ্মৰায় কে তিল তিল কা লেখা। ৰাম কহে মেৰে সাধ কো, দুঃখ না দিজে কোয়ে। সাধ দুখায় ম্যায় দুঃখী মেৰা আপা ভী দুঃখী হোয়।। হিৰণ্যকশিপু উদৰ (পেট) বিদাৰিয়া, মাঁয় হী মায়া কংশ। জে মেৰে সাধু কো সতাই, বাকা খো-দুঁ বংশ।। সাধ সতারণ কোটা পাপ হ্যায় অনগিন হত্যা অপৰাধ। দুৰ্বাসা কী কল্প কাল সে, প্ৰলয় হো গয়ে যাদব।।

ওপৰোক্ত বাণীত সংগুৰু গৰীবদাস মহাৰাজে প্ৰমাণ দিছে যে পৰমেশ্বৰে কয় মোৰ সাধু সন্তক দুঃখ নিদিবা। যি মোৰ সন্তক দুঃখ দিয়ে তেন্তে বুজিবা মোকো দুঃখ দিয়ে। যেতিয়া মোৰ ভক্ত প্ৰহ্লাদ দুঃখী কৰিলে তেতিয়া মই হিৰণ্যকশিপুৰ পেট ফালি দিলো আৰু মইয়ে

কংশকো বখিলো আৰু যি মোৰ সাধুক দুঃখ দিব মই তাৰ বংশ ধবংশ কৰি দিম। এই কাৰণে সাধুসন্তক কষ্ট দিলে কোটি পাপ লাগে। যেনে অগনিত (অন্তহীন) হত্যা কৰা কাৰ্য্য। এইবিলাক অঞ্জলী মানুহ পৰমাআৰ সংবিধানৰ লগত পৰিচয় নাই। এই বাবে ভয়ংকৰ ভুল কৰি পেলায়, পিছত দণ্ডৰ ভাগী হয়। সাধুক কষ্ট দিলে নিম্ন দণ্ডৰোৰ পায়।।

যদি এজন মানুহে অইন এজন মানুহক হত্যা কৰে তেন্তে তাৰ অহা জনমত তাক হত্যা কৰি পূৰ্ণ হয়। কিন্তু সাধুক কষ্ট দিলে বহুত ডাঙৰ শাস্তি আছে যি অনন্ত জনম ধাৰণ কৰিও পূৰ্ণ নহয়। সংগ্ৰহে নিজৰ বাণীত কয় যে :

অৰ্ধমুখী গৰ্ভস মেঁ হৰদম বাৰম্বাৰ, জুনী ভূত পিচাশ কী, জব লগ সৃষ্টি সংহাৰ।।

এনে ভুল কৰোতাজনক পৰমেশ্বৰে বিভিন্ন প্ৰাণী যোনীত বাৰম্বাৰ মাকৰ গৰ্ভাঅগ্নীত স্থান দিয়ে অৰ্থাৎ সিজন বাৰে বাৰে জন্ম আৰু মৃত্যু হবলগীয়া হয় আৰু যেতিয়ালৈ সৃষ্টিৰ প্ৰলয় নহয় তেতিয়ালৈ ভূত, পিচাচৰ, যোনীত মাকৰ গৰ্ভত বহুত কষ্টত ৰাখে যি বৰ কষ্টদায়ক আৰু তেতিয়ালৈকে সাধু মহাত্মাই ক্ষমা নকৰে।

এবাৰ দুৰ্বাসা ঋষিয়ে অভিমান বশত অম্বৰীষ ঋষিক বধিবলৈ নিজৰ তপ শক্তিয়ে এক সুদৰ্শন চক্ৰ পঠিয়াই। সুদৰ্শন চক্ৰই অম্বৰীষ ঋষিক বধিবলৈ গৈ তেওঁৰ ভৰি চুই ওলোটাই দুৰ্বাসা ঋষিকে মাৰিবলৈ ৰওনা হয়। দুৰ্বাসা ঋষিয়ে ভাবিলে যে বৰ ডাঙৰ ভুল হ'ল। বিলম্ব নকৰি প্ৰাণ বচাবলৈ সুদৰ্শন চক্ৰৰ আগে আগে পলাবলৈ ধৰিলে। দৌৰি দৌৰি শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেবৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু কলে হে প্ৰভু কৃপা কৰি আপুনি এই সুদৰ্শন চক্ৰৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰক। ইয়াকে শুনি ব্ৰহ্মাই কলে ঋষিবৰ এইটো মোৰ সামৰ্থ্য বাহিৰত। নিজৰ মূৰৰ পৰা আপদ এৰাবলৈ কলে আপুনি ভগৱান শংকৰৰ ওচৰলৈ যাওক। তেওঁৰে আপোনাক বচাব পাৰিব। ইয়াকে শুনি দুৰ্বাসা মুনি ভগৱান শংকৰৰ ওচৰলৈ গল আৰু কলে যে হে ভগৱান! কৃপা কৰি আপুনি এই সুদৰ্শন চক্ৰৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰক। অৱস্থা দেখি ব্ৰহ্মাৰ দৰে আপদ এৰাবলৈ শিৱই কলে, আপুনি ভগৱান শ্ৰীবিষ্ণুৰ ওচৰলৈ যাওক তেওঁৰে আপোনাক ৰক্ষা কৰিব পাৰিব। এইটো শুনি দুৰ্বাসা মুনি ভগৱান বিষ্ণুৰ ওচৰলৈ গল আৰু কলে, হে ভগৱান! আপুনিমোকে এই সুদৰ্শন চক্ৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব পাৰে। নহলে ই মোক কাটি মাৰি পেলাব। ইয়াকে শুনি ভগৱান বিষ্ণুৰে কলে, ঋষিবৰ! এই সুদৰ্শন চক্ৰই আপোনাক কি কাৰণে মাৰিব বিচাৰে ? দুৰ্বাসাই ওপৰোক্ত গোটেই ঘটনা বিতংকৈ কলে। তেতিয়া বিষ্ণুৱে কলে, হে দুৰ্বাসা ঋষি যদি আপুনি অম্বৰীষ ঋষিৰ ভৰিত পৰি ক্ষমা বিচাৰে তেন্তে এই সুদৰ্শন চক্ৰই আপোনাৰ প্ৰাণ বচাব পাৰে অন্যথা মই কি কোনো দেৱতাই আপোনাৰ প্ৰাণ বচাব নোৱাৰে। ইয়াৰ বাহিৰে আন কোনো বিকল্প নাই। মেকুৰী এনেয়ে গছত নুঠে ? তেতিয়া দুৰ্বাসা ঋষি উভতি গৈ অম্বৰীষ ঋষিৰ ভৰিত দীঘল দি পৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু ক্ষমা বিচাৰিলে। তেতিয়া অম্বৰীষ ঋষিয়ে নিজৰ হাতেৰে সুদৰ্শন চক্ৰ ধৰি দুৰ্বাসা ঋষিক দিলে আৰু কলে সাধু/ঋষি-মুনিৰ লগত কেতিয়াও অভদ্ৰামি কৰিব নালাগে।

তাৰ পৰিণাম অতি বেয়া।।

শ্ৰী কৃষ্ণ গুৰু কসনী হুই অউৰ বচেগা কৌন

যেতিয়া শ্ৰীকৃষ্ণদেবৰ গুৰু শ্ৰীদুৰ্বাসা নিচিনা মুনিৰ এনে অৱস্থা তেন্তে সাধাৰণ মানুহৰ কি দশা হব ?

দিশা হীনৰ মৰ্গ বিষয়

ভক্ত সমাজ প্ৰভুৰ বাস্তৱিক ভক্তিব পৰা অগনন মাইল দূৰ

সংলোক আশ্ৰম কৰা জিলা-ৰৌতক, হৰিয়ানাৰ কবিদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ উত্তৰ দিবস চলি থকা ৫ দিবসীয় (১৮ ৰ পৰা ২২ জুন, ২০০৫ লৈ) সংসঙ্গ সমাৰোহত ভকত বসন্ত সিংহ সৈন্যে নিজৰ কাহিনী শুনাতে সেইখিনি নিম্ন বৰ্ণিত কৃপা কৰি পঢ়ক :

ঈশ্বৰ আতুৰ ভকত বসন্ত সিংহ সৈন্যৰ মৰ্গ দৰ্শন

মই বসন্ত সিংহ সৈন্যী গাওঁ গান্ধৰা, জিলা ৰোহতক, হৰিয়ানাৰ বাসিন্দা তথা পুৰণা ঠিকনা মহল্লা নং এচ ১৬১ পাণ্ডৱ নগৰ, মাদাৰ ডেয়ৰীৰ ওচৰত, যমুনা পাৰ দিল্লীত আছিলো। আমাৰ পৰিয়ালৰ ওপৰত দুঃখৰ পাহাৰ ভাঙি পৰিছিল। ইয়াৰ উপৰি পৰমাত্মাক পোৱাৰ আশাত দুঃখ কষ্ট নিবৃত্তিৰ বাবে সাধু মহন্তৰ কাৰ্যলৈ অহা যোৱা কৰি আছিলো। কিন্তু কোনো ঠাইতে দুঃখ নিবাৰণ নহল। পিছত এক বিখ্যাত সাধু শ্ৰী আসাৰাম বাপুক লগ পাবলৈ সেই সময় বাপুৰ শিষ্য দিল্লীত প্ৰায় এহেজাৰ আছিল। যি কাৰণে বাপুৰ বহুত ওচৰলৈ লগ কৰিবৰ সুবিধা পালো। আমি নিজৰ দুঃখ নিবাৰণ আৰু পৰমাত্মাক পোৱাৰ হেপাহ তেখেতক জনালো। তেওঁ (আসাৰাম বাপু) আমাক মন্ত্ৰ (ওঁ, গুৰু, হৰি ওঁ, ওঁ এং নমঃ, ওঁ নমঃ শীবায়ে, ওঁ নমঃ ভগবতে বাসু দেবায়, শ্ৰীং ৰামায় নমঃ আৰু গায়ত্ৰী মন্ত্ৰ ইত্যাদি) উপদেশ দিলে। যাৰ এটাক লবলৈ কলে আৰু এটা “সোহং” মন্ত্ৰ যি শ্বাসৰ দ্বাৰা ‘সো’ ভিতৰলৈ আৰু ‘হং’ বাহিৰলৈ জপ কৰিবলৈ কলে। একাদশী আৰু পূৰ্ণিমাৰ ব্ৰত, সোমৱাৰ তথা অষ্টমীৰ ব্ৰত কৰিবলৈ কলে, বেছি বেছিকৈ ত্ৰিবন্ধ প্ৰাণায়াম, সিদ্ধাসনত বহি ধ্যান কৰা আৰু অনুষ্ঠান কৰিবলৈ উপদেশ দিলে। আমি নাম মন্ত্ৰ ল’লো তথা নিজৰ দুঃখ তেখেতৰ সমুখত প্ৰকাশি কান্দিলো আৰু কলো যে আমাৰ জেঠাৰ মৃত্যুৰ ৪০ বছৰ হৈ গৈছে তেওঁ ডাঙৰ প্ৰেত হৈছে। তেওঁ আমাৰ দুই ভাইক মাৰিছে, আঠ দহোটা মহ মাৰিছে, পাঁচ ছয়টা গাইক মাৰিছে, পশুবিলাকৰ কাৰো পোৱালী জীৱিত নাথাকে। ঘৰৰ সকলো সদস্যই বেমাৰত পৰি থাকে। দুঃখৰ কাৰণে দুদশা তথা কোনো কামকাজ ভালদৰে চলিবলৈ নিদিয়। এতিয়া কৈ আছে আমাৰ দেউতাকো লৈ যাব। আমি বাপুজীক মিনতি কৰিছো যে আমাক ৰক্ষা কৰক। কিন্তু ছয় মাহ পিছত আমাৰ দেউতাকো লৈ গল। বাপুজীয়ে কলে যি ঘটিছে সেইটো হব লগা আছিল, পশু আদি আৰু ধনৰ হানি তথা শাৰীৰিক বেমাৰ তো পাপৰ ভোগ যি জীৱৰ পূৰ্বজন্ম(কপালত) লিখা আছে, সেইটো তো ভুগিবই লাগিব। আপুনি ভক্তি কৰক। আমি পৰমাত্মা প্ৰাপ্তিৰ বাবে ভক্তি সাধনাত লাগি পৰিলো। বাপুজীয়ে বুজোৱাৰ পিছত আমি পৰমাত্মা প্ৰাপ্তিৰ বাবে গভীৰ শ্ৰদ্ধাৰে লাগি পৰিলো তথা মই (বসন্ত দাস) সৰ্ব প্ৰথমে শ্ৰীআসাৰাম বাপু আশ্ৰম দিল্লীত চল্লিশ দিনৰ অনুষ্ঠান মহন্ত নৰেন্দ্ৰ ব্ৰহ্মচাৰীৰ পৰামৰ্শত সমাপন

কৰিলো। ইয়াৰ পিছত দিনৰ ছয় অনুষ্ঠান আশাৰাম বাপু আশ্রম পঞ্চোড় বতলাম, মধ্যপ্ৰদেশ মহন্ত কাকাজীৰ চোৰা চিতাত সমাপন কৰিলো। তাৰ পিছত দুই অনুষ্ঠান আশাৰাম আশ্রম সাবৰমতী আহমদাবাদ গুজৰাটৰ মৌন মন্দিৰত কৰিলো। যত শ্ৰী আশাৰাম বাপুৰ লগত ভালদৰে কথাবাতী হবলৈ সুবিধা পালো। তেতিয়া মই বাপুজীক সুধিলো বাপুজী যি পৰমাত্মক পাবৰ বাবে মই তথা ভক্ত সমাজ শ্ৰদ্ধাৰে বত হৈ আছে সেইজন পৰমাত্মা কোন ? তেওঁ কেনেকুৱা ? তথা কত থাকে ? কৃপা কৰি কওঁক।

এই কথা শুনি বাপুজীয়ে কলে সাধনাত লাগি থকা সকলো গম পাই যাবা আৰু কলে যে প্ৰতিদিন গীতা এক অধ্যায় পাঠ কৰিবা আৰু কেতিয়াবা মোক দৰ্শন কৰিবলৈ ইচ্ছা হলে এটা ক্ৰিয়া কৈ দিওঁ তিনি দিন এটা বন্ধ কোঠালীত যাপন কৰিবা। বন্ধ কোঠালীত প্ৰবেশ কৰাৰ আগৰ দিনাই খোৱা বোৱা এৰি দিবা যাতে সন্ধিয়ালৈ লেট্টিন আৰু বাথৰুম নিবুতি হৈ যায়। তাৰ পিছত তিনি দিন লৈ একো খোৱা বোৱা নাই, বাহিৰলৈ ওলোৱা নাই। কোঠালীৰ ভিতৰত থকা আৰু ট্ৰাটক কৰা। ঘৰত গৈ এই সাধন ক্ৰিয়া মই তিন বাৰ কৰিলো কিন্তু বাপুৰ দৰ্শন নহল। অনুষ্ঠানৰ সময়ত জীৱন মৃত্যুৰ লগত যুজি শেষত বেমাৰৰ সমুখীন হলোঁ। উপায় নাপাই আকৌ পৰমাত্মা পোৱাৰ বাবে ভক্তি সাধনা কৰি থাকিলো।

চেপ্তেম্বৰ ২০০০ চনত সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ সংসঙ্গ কাঠমণ্ডী ৰোহকত শুনিলাঁ, তেখেতে তত্ত্ব জ্ঞানৰ আধাৰত গীতাৰ ব্যাখ্যা শুনালে তাৰ পিছত গীতাৰ পাঠ শুনি মনত ভাব আহিবলৈ ধৰিলে যে গীতাত ভগৱানে কি কৈ আছে আৰু বাপুজীয়ে কি বৰ্ণনায় ? সঁচাই আমি ভগৱানৰ বিৰুদ্ধে ভক্তি কৰা নাই তো ? সাধু ৰামপাল দাস দ্বাৰা বৰ্ণিত গীতাৰ অনুবাদ বুজি অন্তৰাত্মাই কান্দিবলৈ ললে তথা বাপুজীক লগ ধৰি এই শংকা সুধিবলৈ ইচ্ছা কৰিলোঁ। মই বাপুজীৰ ওচৰত গীতা লৈ গলো তথা গীতাক দেখুৱাই সকলো সংশয় সুধিলো। কিন্তু বাপুজীয়ে কোনো সংশয়ৰ সমাধান নিদিলে। মই বাপুজীক কলো আপোনাৰ যদি পৰমাত্মাৰ বিষয়ে জ্ঞান নাই তেন্তে আপুনি ভক্ত সমাজক কিয় নিজৰ ওচৰত বিমোৰত পেলাইছে, ইয়াতে বাপুজীয়ে মোলৈ ঘূৰি চাই কলে তুমি ভক্তিৰ বিষয়ে কি জানা ? মই তাৰ পৰা কান্দি কান্দি ঘৰলৈ আহিলো।

পৰমাত্মাক নোপোৱাৰ বেদনা আৰু বিমোৰত পৰা জীৱনটোক দেখি তথা ভগ্নৰূপী অনুষ্ঠান আৰু ব্ৰত কৰি শৰীৰটো বেচি দুৰ্বল হৈ গল আৰু মৃত্যুৰ ওচৰ চাপিলাঁ। আকৌ অন্য সাধু (ৰাধাস্বামী পন্থ, ধন-ধন সংগুৰু, শ্ৰীসংপাল জী মহাৰাজ, শ্ৰীবাল যোগেশ্বৰ জী মহাৰাজ, দিব্য জ্যোতি, ব্ৰহ্মকুমাৰী, নিৰংকাৰী মিশন, জয় গুৰুদেব মথুৱাৱালা আদি) ৰ ওচৰত ঘূৰি ফুৰিলো কিন্তু যি নিৰ্ণায়ক জ্ঞান সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজে বৰ্ণনালে সেইটো ওপৰোক্ত কোনো সাধু সন্ত নাইবা পন্থৰ ওচৰত নাই। মই ধাৰণা কৰিবলৈ ধৰিলো যে বোধ হয় এই সময়ত পৃথিৱীত এনে কোনো সাধু সন্ত নাই যাৰ পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি হৈছে আৰু যি এইটো ক'ব পাৰে

সেইজন মহাত্মা কোন ? কেনেকুৱা ? আৰু ক'ত অৱস্থান কৰি থাকে ? ইয়াকে ভাবি মই উচুপিবলৈ ধৰিলো, সাধু সন্তৰ পৰা বিশ্বাস উঠি গ'ল। মনত আহিবলৈ ধৰিলে যে যদি শ্ৰী আশাৰাম বাপুৰ নিচিনা সুপ্ৰসিদ্ধ সাধুৱে শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি মনমনা আচৰণ কৰে তথা কৰোৱায় তেন্তে কোন সাধুৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰা যায়। সন্ত ৰামপাল দাসৰ শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰিছে কিন্তু এখেতৰ ওচৰত জন সমূহৰ ভিৰ একো নাই। এওঁ পূৰ্ণ সন্ত বা গুৰু কেনেকৈ হ'ব পাৰে ? এই শংকা মনলৈ আহিল। কিছু দিনৰ পিছত সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ এজন শিষ্য আমাৰ গাওঁত লগ পালো মোৰ কাহিনী শুনি তেওঁ মোক আকৌ পৰমাত্মা স্বৰূপ সন্ত ৰামপাল জী মহাৰাজৰ সংসঙ্গত পুনৰ শুনালে। মই এক ঘণ্টা সংসঙ্গ শুনিলো আৰু সংসঙ্গৰ শেষত চকুলো পানীৰে মহাৰাজৰ লগত দেখা কৰিলো। মহাৰাজে মোক বুকুত আকোৱালি লৈ ক'লে যি সাধুৰ ওচৰলৈ তোমালোক যোৱা তেওঁ শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি মনমনা আচৰণ কৰে আৰু কৰোৱায়। যি হওক মোৰ এই সকলো ঘটনা তেখেতে আগৰে পৰাই জানে আৰু মই কি বিচাৰো, মোৰ শংকাৰ সমাধান তেখেতৰ চৰণত বহাই সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজে এনেদৰে কৰিলে।

তত্বদৰ্শী ৰামপাল দাস মহাৰাজে কলে যে পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৯, মন্ত্ৰ ২৫ ৰ ভিতৰত পিতৰ পূজা অৰ্থাৎ শ্ৰাদ্ধ কৰোৱা মানা আছে। অন্য দেৱী দেৱতাৰ পূজা কৰা সকলোকো মন্দ বুদ্ধি বুলি লিখা আছে (গীতা অধ্যায় ৭ মন্ত্ৰ ১২ ৰ পৰা ১৫ তথা ২০ ৰ পৰা ২৩ লৈ)। কিন্তু শ্ৰী আশাৰাম জী “শ্ৰাদ্ধ মহিমা” নামক পুথি লিখি শ্ৰাদ্ধ কৰোৱা শ্ৰেষ্ঠ বিধি বুলি লিখিছে। সাধু শ্ৰী আশাৰাম বাপুৰ সাবৰমতি আহমদাবাদ আশ্ৰমৰ পৰা প্ৰকাশিত পত্ৰিকা ঋষি প্ৰসাদ সংখ্যা ১৩৫ মাৰ্চ ২০০৪ লিখিত আছে যে ভূত পূজা কৰা প্ৰেতৰ পূজা কৰা বিলাকে অইন দেব-দেৱী পূজা কৰা বিলাকে কি হব, পঢ়ক পত্ৰিকা অহা সংখ্যাত.....। অহা সংখ্যাৰ পত্ৰিকা ঋষি প্ৰসাদ সংখ্যা ১৩৬ এপ্ৰিল ২০০৪ পৃষ্ঠা ১৯ ত লিখিত আছিল যে ভূত পূজা কৰা বিলাকে ভূতলোক প্ৰাপ্তি হব তথা পিত্ৰৰ পূজা কৰা বিলাকে প্ৰেতলোক প্ৰাপ্তি হব তথা শ্ৰীকৃষ্ণৰ পূজাৰী ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ দেৱৰ বৈকুণ্ঠলোক প্ৰাপ্তি হব।

এতিয়া বিচাৰ কৰক শ্ৰী আশাৰাম বাপুৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত “শ্ৰাদ্ধ মহিমা” নামক পুথিত পিত্ৰৰ পূজাক ভাল বিধি বুলি লিখিছে।

কৃপা কৰি চিন্তা কৰক - কোনো ব্যক্তিয়ে এইটো কয় যে নাদ (কুৱা)ত পৰি যোৱা জনৰ মৃত্যু প্ৰাপ্ত হয়। আকৌ স্বয়ং নাদত পৰি মৰি যোৱাৰ পৰামৰ্শ দি আছে তথা কৈ আছে যে কুঁৱাত পৰি মৰি যোৱাৰ ভাল বিধি উপদেশ দিওঁ যে দুয়ো ভৰি ওপৰত উঠাই লৈ জাঁপ মাৰি দিয়ক। এইটো কুঁৱাত পৰি মৰি যোৱাৰ শ্ৰেষ্ঠ বিধি। যিয়ে এনে নকৰে সিজন দোষী।

সঁচাই সেইজন ব্যক্তি ভাল নে ? এই ভূমিকা শ্ৰী আশাৰাম বাপুৱে কৰি আছে। তেওঁ এফালে কৈ আছে ভূত-প্ৰেতৰ পূজা কৰা সকলে ভূত প্ৰেত সাজি ভূতলোক আৰু প্ৰেতলোকলৈ যাব, যত তেওঁলোকে ভোক পিয়াহে কটাব লাগে। পিছত সিবিলাকক শ্ৰাদ্ধৰ দ্বাৰা তৃপ্ত কৰা হয়। আৰু এটা বিচাৰ কৰিবলগীয়া বিষয় যেতিয়া নিজৰ পিতা-মাতা জীৱিত আছিল তেতিয়া

সিহঁতে প্ৰতিদিন কমেও দুবাৰকৈ ভোজন কৰিছিল। এতিয়া মৃত্যুৰ পিছত সিবিলাকে শ্ৰী গীতা ভাগৱতৰ বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা কৰি দুঃখ দায়ক ভূত-প্ৰেতৰ যোনি প্ৰাপ্ত কৰিছে। এতিয়া এদিনৰ শ্ৰাদ্ধত সিহঁতে কেনেকৈ তৃপ্ত হব পাৰে ? বছৰৰ ৩৬৪ দিন কি খাব ? যাৰ বাবে ভণ্ড সাধু গুৰুজন দোষী, যি সকলে সৰল হোজা আত্মাক বঞ্চনা কৰি আছে। শাস্ত্ৰ জ্ঞানৰ লগত অপৰিচিত সাধু গুৰু মহন্ত-বৈষ্ণৱে এই জীৱক শাস্ত্ৰ বিধি ৰহিত ভক্তি সাধনা কৰোৱাই দুঃখ দায়ক যোনীত পৰিভ্ৰমণ কৰায়।

শ্ৰীআশাৰাম বাপুয়ে শ্ৰী শিৱ দেৱৰ উপাসনা মন্ত্ৰ (ওঁ নমঃ শিৱায়) আৰু শ্ৰী বিষ্ণু দেৱৰ মন্ত্ৰ (ওঁ নমঃ ভগৱতে বাসুদেৱায়) উপদেশ দিয়ে। ইয়াৰ উপৰিও হৰি ওঁ, ওঁ গুৰু আদি নামেৰে কোনো এক মন্ত্ৰ নিজৰ ইচ্ছা অনুসৰি বাছি লবলৈ কয় তথা 'সোহং' মন্ত্ৰক দুই ভাগত ভাগ কৰি শ্বাস প্ৰশ্বাসৰ দ্বাৰা স্মৰণ কৰা আদি মন্ত্ৰ দিয়ে যিবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত প্ৰমাণ নাই।।

বিচাৰ কৰক - কোনো ৰোগীৰ পেটৰ বিষ হৈছে তেওঁ চিকিৎসাৰ বাবে বেজৰ (ডক্টৰ) ওচৰত গৈ জনালে। বেজে ৰোগীৰ সমুখত ছয় প্ৰকাৰৰ ঔষধ (টেবলেট) দিলে আৰু কলে যিটো তোমাৰ পচন্দ লাগে সেইটো উঠাই লৈ খোৱা। সেই জন কি বেজ বা ডক্টৰ হব পাৰে জনো ?

পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৮, মন্ত্ৰ ১৩ কৈছে যে ওম ইতি একাম্ৰম ব্ৰহ্ম, ব্যাহৰণ মাম্ অনুস্মৰণ যঃ প্ৰয়াতি ত্যাজন্ দেহম্ সঃ য়াতি পৰমাম গতিম্।। ১৩।।

ইয়াৰ শব্দাৰ্থ হল যে গীতা কওঁতা ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ কালে কৈ আছে যে (মাম ব্ৰহ্ম) মোক ব্ৰহ্মক তো (ইতি) এইটো এটা (ওম্ একাম্ৰম) এক ওম অম্ৰমৰ (ব্যাহৰ উচ্চাৰণ কৰি (অনুস্মৰ) স্মৰণ কৰি (যঃ) যি সাধক (ত্যাজন্ দেহম) শৰীৰ ত্যাগ কৰাৰ আগলৈকে অৰ্থাৎ অন্তিম শ্বাসলৈ (প্ৰয়াতি) স্মৰণ সাধনা কৰে (সঃ) সেই সাধক মোৰেই (পৰমাম গতি) পৰম গতি (য়াতি) প্ৰাপ্ত হয়।

ভাৰ্থ হল যে শ্ৰীকৃষ্ণ দেৱৰ শৰীৰত ব্ৰহ্মই প্ৰেতবত প্ৰৱেশ কৰি ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ হাজাৰ বাছ থকা জ্যোতি নিৰঞ্জন কালে কৈছে যে মোৰ ব্ৰহ্মৰ সাধনা। কেৱল এক ওম (ওঁ) নামেৰে মৃত্যু পৰ্য্যন্ত ভক্তি কৰা সাধক মোকেই প্ৰাপ্ত হয়। অন্য কোনো মন্ত্ৰয় মোৰ ভক্তি নহয় তথা নিজৰ গতিকো গীতা অধ্যায় ৭, মন্ত্ৰ ১৮ বৰ্ণিত অনুত্তম অৰ্থাৎ অতি বেয়া বুলি কৈছে। ইয়াৰ প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৯, মন্ত্ৰ ২০ ৰ পৰা ২৫ লৈ কৈছে যে যি তিনি বেদ (ঋকবেদ, যজুৰ্বেদ তথা সামবেদ) ত বৰ্ণিত বিধি দ্বাৰা মোৰ সাধনা কৰে আৰু অন্য দেৱতা সকলকো পূজা কৰে তেওঁৰ জন্ম মৃত্যু তথা স্বৰ্গ-নৰক আদি ভুগিব লাগে তথা পিত্ৰৰ পূজা কৰা সকলে (শ্ৰাদ্ধ কৰা সকলে) প্ৰেত হৈ প্ৰেতাত্ব প্ৰাপ্ত হয়। ভূত পূজা কৰা বিলাকে (তেৰদিনীয়া, সোতৰ দিনীয়া, বছৰী, অস্থি উঠাই লৈ গঙ্গা আদিত ক্ৰিয়া কৰোৱাই উতোৱাই দিয়ে, পিণ্ড দিয়া আদি ভূত পূজা।) ভূত সাজি ভূতলোকলৈ গুচি যাব, আৰু পৃথিৱীত দিশহীন হৈ ভ্ৰমিব লাগিব। এই পূজা শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ, অজ্ঞান পূৰ্বক মনমনা আচৰণ। এইবোৰ প্ৰকৃততে অৰ্থহীন। প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৬, মন্ত্ৰ ২৩-২৪।

বিশেষ :- ইয়াত চতুৰ্থ অৰ্থৰ্বেদৰ বিবৰণ এই বাবে নাই যে ইয়াৰ ভিতৰত পূজা বিধি কম তথা সৃষ্টি ৰচনা অধিক। এই কাৰণে গীতা অধ্যায় ১৮, মন্ত্ৰ ৬২ উল্লেখ কৰিছে যে সেইজন পৰমাত্মাৰ শৰণ লোৱা যাৰ দ্বাৰা তোমাৰ পূৰ্ণ মুক্তি হব আৰু পৰম শান্তি তথা শ্বাস্বত স্থান অৰ্থাৎ সত্যলোক প্ৰাপ্ত হব আৰু গীতা অধ্যায় ১৫, মন্ত্ৰ ৪ কৈছে যে তত্ত্বদৰ্শী সাধুৰ প্ৰাপ্তি হোৱাৰ পিছত তেওঁৰ উপদেশ অনুসৰি শাস্ত্ৰ বিধি মতে পূজা-উপাসনা সাধনা আদি কৰিব লাগে। আকৌ পিছত সিজন পৰমপদ পৰমেশ্বৰৰ সন্ধান কৰিব লাগে য'লৈ যোৱাৰ পিছত সাধকৰ কেতিয়াও জন্ম-মৃত্যু নহয় অৰ্থাৎ অনাদি মোক্ষ প্ৰাপ্তি হয়। (গীতা কওঁতা কাল অৰ্থাৎ ক্ষৰ পুৰুষ-ব্ৰহ্ম কৈ আছে যে) ময়ো সেই আদি পুৰুষ পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰৰ শৰণাগত।

সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজে উল্লেখ কৰিছে যে অইন সকলো সাধু সন্তই কয় যে পাপৰ ভোগ তো প্ৰাৰব্দত লিখা আছে কাৰণে জীৱই ভুগিব লগা হয়। ভক্তি কৰি থাকিব লাগে তেহে অহা জীৱন সুখময় হব।

অনুগ্ৰহ কৰি বিচাৰ বিবেচনা কৰক - কাৰোবাৰ ভৰিৰ তলুৱাত কাঁইট সোমাইছে সেই কাৰণে বহুত বেদনা হৈছে। সেই কাঁইটৰ যত্নশা দূৰ কৰাৰ কাৰণে কাৰোৱাক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে নিৰাময় কৰিবলৈ, উত্তৰ পালে কাঁইট থাকিবলৈ দিয়া, জোতা পিন্ধি লোৱা ভবিষ্যতে কাঁইট নালাগিব। সেইজন ব্যক্তিয়ে শুদ্ধ উপদেশ দিলে নে ? কিয়নো কাঁইটে বিন্ধা ভৰিত জোতা পিন্ধিবই নোৱাৰি। কাঁইট ওলোৱাৰ পিছত ভয়তেহে জোতা পিন্ধিব যাতে আকৌ কাঁইটে নিবিন্ধে। ঠিক এইদৰে পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ পূৰ্ণ গুৰুৰ শৰণ ল'লে পাপ ৰূপী কাঁইটৰ কষ্টৰ পৰা নিবৃত্তি পোৱা যায়। পিছত সাধকে পূৰ্ণ প্ৰভুৰ শাস্ত্ৰ বিধি অনুসৰি সাধনা ৰূপী জোতা এই ভয়ত পিন্ধিব যে যাতে কোনো পাপ ৰূপী কাঁইটে বিন্ধিব নোৱাৰে।

সকলো সাধু-গুৰু বৈষ্ণৱে পবিত্ৰ গীতা ভাগৱতৰ অনুবাদৰ মূল অৰ্থ অনৰ্থ কৰি পেলাইছে। গীতা অধ্যায় ৭, মন্ত্ৰ ১৮ ৰ পৰা ২৪ লৈ অনুত্তমামৰ অৰ্থ উত্তম কৰিছে তথা অধ্যায় ১৮, মন্ত্ৰ ৬৬ ব্ৰজ শব্দৰ অৰ্থ আহ বুলি লিখিছে। বাস্তৱত অনুত্তমামৰ অৰ্থ অতি বেয়া তথা ব্ৰজ শব্দৰ অৰ্থ যোৱা। তত্ত্বজ্ঞানৰ অভাৱত তথা জ্ঞানহীন সাধু গুৰু বৈষ্ণৱ সকলৰ কাৰণে সকলো ভক্ত সমাজ শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা কৰি দুৰ্লভ মনুষ্য জন্ম ব্যৰ্থ কৰিছে (পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ১৬, মন্ত্ৰ ২৪-২৫)। সকলো পবিত্ৰ ধৰ্মৰ পবিত্ৰ আত্মা বিলাক তত্ত্বজ্ঞানৰ পৰা অপৰিচিত হৈছে। যি কাৰণে আধৰুৱা সাধু, গুৰু, বৈষ্ণৱ ব্ৰাহ্মণ ঋষি, মুনি সকলে নিজৰ প্ৰভাৱ চলাই আছে। যি সময়ত পবিত্ৰ ভকত সমাজ আধ্যাত্মিক তত্ত্ব জ্ঞানৰ লগত পৰিচিত হব সেই সময়ত এই আধৰুৱা সাধু, গুৰু, ব্ৰাহ্মণ, বৈষ্ণৱ, ঋষি, মুনী, মহন্ত, পণ্ডিত, আচাৰ্য্য লুকাই থকাৰ স্থান নাপাব।

ওপৰোক্ত সত্যতা নিজৰ চকুৰে দেখা পাই মই তথা অন্য পৰিয়ালৰ সদস্যই সন্ত ৰাম পাল দাস মহাৰাজৰ চৰণত শৰণ ল'লো, গোটেই পৰিয়ালত কোনো বেমাৰ-আজাৰ নোহোৱা

হ'ল আৰু যি ভূতে আমাৰ পৰিয়ালৰ সদস্যক অকালত মাৰি পেলাইছিল, ঘৰৰ পোহনীয়া জন্তুক মাৰি নিছিল, কাম থান্না ভালকৈ চলিব নিদিছিল, তেওঁ আমাৰ ঘৰৰ পৰাই নহয় গোটেই গাঁৱৰ পৰা আঁতৰি গল আৰু তাৰ দুৰৰ কুটুম্বৰ ঘৰলৈ গুচি গল, যি সকলে এতিয়াও শ্ৰী আশাৰাম বাপুৰ পূজাৰী হৈ আছে তাত গৈ ভূতে কয় যে সিহঁতৰ বসন্ত সিংহ আদিৰ ঘৰত পৰমাত্মাৰ নিবাস হ'ল সিহঁতে পৰমাত্মা স্বৰূপ পূৰ্ণ সাধু গুৰু পালে, আমি এতিয়া সিবিলাকৰ কাষ চাপিব নোৱাৰা হ'লোঁ। সাধু বামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা উপদেশ লোৱাৰ পিছত আমি সম্পূৰ্ণ ৰূপে সুস্থ আৰু সুখী জীৱন - যাপন কৰি আছোঁ। আমাৰ পৰিয়াল তথা আমাৰ আত্মীয় স্বজনৰ প্ৰায় ২০০ জন সদস্যই সাধু বামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা প্ৰাপ্ত কৰিছোঁ যিয়ে আগেয়ে শ্ৰীআশাৰাম বাপুৰ শিষ্য আছিল। সাধু বামপাল দাস দ্বাৰা প্ৰচাৰিত তত্ত্ব জ্ঞানক বুজি পাই প্ৰায় দহ হেজাৰ শ্ৰীআশাৰাম বাপুৰ শিষ্যই সংগুৰু বামপাল দাস মহাৰাজৰ শৰণ লৈছে। তেওঁ লোকেও মোৰ দৰে সমীহ কৰে। মোৰ ভক্ত সমাজলৈ প্ৰাৰ্থনা যে যি সকলৰ পৰমাত্মা পাবলৈ হাবিয়াস আছে, বিচাৰি আছে, অনুগ্ৰহ কৰি বিলম্ব নকৰি পৰমাত্মা স্বৰূপ পূৰ্ণগুৰু বামপাল দাস মহাৰাজৰ চৰণত আহি শৰণ লৈ মনুষ্য জীৱন সুখী কৰক তথা পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি কৰক।

ভক্ত বসন্ত দাস,

মোবাইল নং - ৯০৫৩২৭৫৫৬৯

অদ্ভুত চমৎ কাৰ

পূজনীয় গুৰুদেবলৈ দণ্ডত প্ৰণাম,

মই নিজ পৰিয়ালৰ আনন্দ অতি বিনয়ৰে আপোনাৰ অবগত কৰোঁ যে যোৱা জানুৱাৰী ২০০০ চনৰ আৰম্ভণি আপোনাৰ সংসঙ্গৰ প্ৰবচন তাজ পুৰ গাওঁ দিল্লীত শ্ৰী মুৰাৰী ভকতৰ ঘৰত চলি আছিল। চুবুৰীয়া অইন এজন ভকতৰ ছোৱালীয়ে মোৰ পত্নী শ্ৰীমতি বিমলা দেৱী (চাওলা)ক কলে যে খুৰী ওচৰৰ গাৱঁত সংসঙ্গ চলি আছে যদি আপুনি সেই মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা লয় তেন্তে আপোনাৰ অসাধ্য ৰোগ (মেৰুদণ্ডৰ হাড় এক ইঞ্চি ভাঁজ হোৱা) ভাল হব পাৰে। তেতিয়া মোৰ পত্নীয়ে সেই ছোৱালী জনীক কলে যে অল ইণ্ডিয়া মেডিকেল ইনষ্টিটিউট অফ ৰিছাৰ্চ ছেণ্টাৰ অফ ছাইন্স দিল্লীত যাৰ আঢ়ৈ বছৰ চিকিৎসা চলি অসফল হৈছে সেই এক নাম বা শব্দৰ কি শক্তি আছে যে মোৰ অসাধ্য বেমাৰ ভাল হৈ যাব ? বহু সময় ধৰি দুয়ো বিতৰ্ক কৰি অবশেষত, লাহে লাহে সেই সংসঙ্গত যাবলৈ নিৰ্ণয় কৰিলে। পৰম পূজনীয় সন্ত বামপাল দাস মহাৰাজৰ শাস্ত্ৰপ্ৰবচন/অমৃত বাণী শুনি আধৰুৱা খণ্ডিত হোৱা ভক্তিবৰ তাৰ পুনঃ মুক্তি দাতাৰ দ্বাৰাই লগ লাগি গ'ল আৰু আঢ়ৈ বছৰ চিকিৎসা কৰিও সুফল নোপোৱা কেৱল নাম সুমিৰণ কৰিয়েই পাঁচ দিনৰ ভিতৰত অসাধ্য বেমাৰ ঠিক হৈ গল। ইয়াৰ আগেয়ে পূৰ্বৰ ডাক্তৰে তাইক থিয় হোৱা বা বহা মানা কৰি দিছিল যিটো আজিও ট্ৰিটমেন্ট স্লিপত লিখা আছে তথা এক ইঞ্চি সেই ফাক থকা এক্সৰেৰ ফটোও আছে। সকলোতকৈ ডাঙৰ সমস্যা মোৰ পত্নীৰ আছিল যে তাই বহি পাইখানা কৰিব নোৱাৰিছিল আৰু হাত ধোৱাৰ সময়ত দহ পোন্ধৰ মিনিট কান্দিব লগা হৈছিল। কিয়নো হালিলে বেচি বেদনা হৈছিল। তাই পৰম পূজনীয় সদগুৰু

ৰামপাল মহাৰাজৰ আশীৰ্বাদত ৫০ কেঃ জিঃ ওজনৰ বস্তু নিজে নিজে উঠাব পাৰে আৰু পূৰ্ণ সুস্থ আছে। মোৰ সৰ্ব্ব পাঠকলৈ বিনম্ৰ প্ৰাৰ্থনা যে ঈশ্বৰ তুল্য সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজ যি কবীৰদেৱ (পৰমেশ্বৰ কবীৰৰ পূৰ্ণ কৃপা পাত্ৰ তেখেতৰ পৰা অতি শীঘ্ৰে নাম দীক্ষা লৈ স্বপৰিয়ালৰ আত্ম কল্যাণ কৰাওক আৰু পূৰ্ণ মোক্ষ তথা সংলোক (শাস্ত্ৰতম স্বৰ্গ) প্ৰাপ্ত হওক।

আপোনাৰ সেৱক ভকত নাথুৰাম,
গাওঁ ছাৰলা, দিল্লী,
দুভাষ - ০৯৮১১৯৫৭৯১২

পৰমেশ্বৰে অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰিলে

মই ভক্ত সুৰেন্দ্ৰ দাস গাওঁ - গাঁথৰা, তহসিল- সাঁপলা, জিলা - ৰোহতকৰ নিবাসী। মোৰ বয়স ২১ বছৰ তথা সৰুৰে পৰাই পৰমাত্মাৰ সন্ধানত আছে তথা মনমুখী পূজা (মন্দিৰত যোৱা, ব্ৰত পালন কৰা, শ্ৰাদ্ধ, পিণ্ড কৰা আদি)ও কৰিছিলো। কিন্তু শাৰীৰিক কষ্ট আৰু মানসিক অশান্তি নিৰন্তৰ চলি আছিল। আকৌ কিন্তু পৰমাত্মাৰ ওপৰত বিশ্বাস তথা পৰমাত্মক প্ৰাপ্তি কৰাৰ চেষ্টাও চলি আছিল। এই তাড়নাই মোক ইং ১৯৯৫ চনত সাধু আসাৰাম বাপুৰ ওচৰলৈ লৈ গৈছিল। মই তেখেতৰ পৰা নাম উপদেশ ললো আৰু তেখেতে যেনে ভক্তি মৰ্গ উপদেশ দিলে তেনেদৰে ডাঠ হৈ সাধনা কৰিলো, কিন্তু শৰীৰৰ কোনো কষ্ট দূৰ নহল নাইবা কোনো আধ্যাত্মিক উন্নতি নহল, উপৰোক্ত কষ্ট বাঢ়িবলৈহে ধৰিল। মই আশাৰাম বাপুৰ নিৰ্দেশ অনুসৰি সাধনা কৰিছিলো। যেনে ২৫০গ্ৰাম গাখীৰ পুৱা আৰু সন্ধিয়া পি খাইছিলো আৰু মোৰ মন্ত্ৰত যিমান অক্ষৰ আছিল সিমান লাখ মন্ত্ৰ আৰু সমাধি কৰিছিলো। ৪০ দিনৰ এই ক্ৰিয়া আছিল, যি এক প্ৰকাৰ অনুষ্ঠানে হৈছিল। এনেকুৱা মই ১৪ অনুষ্ঠান কৰিছিলো।।

এবাৰ মই বাপুজীৰ সংসঙ্গ শুনিলো যে সাতদিনলৈ অনাহাৰ থাকি মন্ত্ৰ জপি, সমাধি লগাই তথা প্ৰাণায়াম কৰিলে ঈশ্বৰ প্ৰাপ্তি হয়। আকৌ মই এই বচনকে সত্য মানি এনেকুৱাই কৰিলো। কিন্তু ঈশ্বৰ প্ৰাপ্তিৰ বিপৰীতে অনাহাৰ থকা কাৰণে মৃত্যুৰ কাষ চাপিলো তথা প্ৰাণায়াম কৰা কাৰণে মগজুৰ ভাৰসাম্যৰ বিকৃতি ঘটিল আৰু মই পগলাৰ দৰে হৈ গলো। সেই সময়চোৱাত মোৰ ওপৰত সদগুৰু পূৰ্ণ সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ কৃপাদৃষ্টি হোৱাত তথা মোক চেপ্তেম্বৰ ইং ২০০০ চনত পূজ্য গুৰুদেৱ সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ দ্বাৰা নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত হলো। নাম উপদেশ পোৱাত এনে লাগিল যেন কোনোৱাই নুমাই যাব খোজা বহিৰত ঘিঁউ ঢালি দিলে তথা মোৰ জীৱন শান্ত সুস্থ হবলৈ ধৰিলে।

পূৰ্ণ সাধু সন্তাই পাপ কৰ্মক সমাপ্ত কৰিব পাৰে। ইয়াৰ প্ৰমাণ মোৰ জীৱনত স্পষ্ট ৰূপে হৈছিল যেতিয়া মই মে মাহত ইং ২০০৪ চনত মহাৰাষ্ট্ৰৰ ঔৰঙ্গাবাদত সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ সংসদৰ তম্বু লগোৱা কামত নিয়োজিত থকা অৱস্থাত ২৫ ফুট ওপৰৰ পৰা শিলাময় মাটিৰ ওপৰত পৰি গলোৱা ইয়াত কাল ভগৱানৰ আন কিছু অভিলেহে আছিল যত মোৰ ৰাজহাড় ভাগিল আৰু শৰীৰৰ আধা অংশ অৰ্ধাঙ্গ (পেৰালাইচিচ) বেমাৰত পৰিল। সেই সময়ত মই নিজ গুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজক স্মৰণ কৰিলো।

গৰীব, কাল ডৰে কৰতাৰ সে, জৈ জৈ জগদীশ। জৌৰা জৌৰী ঝাড়তী, পগ ৰাজ ডাৰৈ শীশ।।

তাৰ পিছত মোক ঔৰঙ্গাবাদৰ প্ৰাইভেট মেডিকেল (পটবৰ্ধন হস্পিটেল)লৈ লৈ গল। তাত ডাঃ ডি. জি. পটবৰ্ধনে মোৰ শৰীৰ চোৱা চিতা কৰিলে আৰু মোৰ ৰাজহাড়ৰ এক্সৰে ৰিপোর্ট দিলে। ৰিপোর্টত গম পালে যে ৰাজহাড় ভাঙিছে। ডাক্তৰে ৰিপোর্ট চাই বহুত চিন্তিত হৈ ক'বলৈ ধৰিলে আপোনাৰ মেৰুদণ্ডৰ হাড় ভাঙিছে আৰু তাৰে এটুকুৰা ভাগি পৃথক হৈ গৈছে। ডাক্তৰে বাৰে বাৰে মোৰ ভৰিত হাত লগাই দেখি কলে যে আপোনাৰ ওপৰত পৰমাত্মাৰ বিশেষ কৃপা আছে যে আপোনাৰ ভৰি দুখনে কাম কৰি আছে। কিয়নো এই ৰিপোর্ট মতে আপোনাৰ অৰ্দ্ধাঙ্গ (পেৰালাইচিচ) হব লগা আছিল। সেই হস্পিটেলত তিনি দিন আছিলো। তাৰ পিছত তাৰ পৰা ছুটি লৈ উভতি নিজ ঘৰ হৰিয়ানা লৈ আহিলো ইয়াত মই ৰোহতকৰ হাড় বিশেষজ্ঞ প্ৰসিদ্ধ ডাঃ চাড্ডাৰ ওচৰত চিকিৎসা ললো। ডাক্তৰ চাই মোৰ ৰিপোর্ট চাই চিন্তিত হৈ কলে আপুনি কেনেকৈ চলা-ফুৰা কৰি আছে ? আপোনাৰ ৰিপোর্টৰ মতে পেৰালাইচিচ হবলগা আছিল। ডাক্তৰ চাই আকৌ ৰঙীন এক্সৰে কৰোৱাই কলে যে ইয়াৰ চিকিৎসা সম্ভৱ নহয় তথা অপাৰেশ্বনৰ দ্বাৰা এইটো যি স্থিতিত আছে তাতেই ৰাখিব পৰা যায়, যাতে হাড় আৰু নাভাঙে। তেওঁ হাড় মজবুত কৰিবলৈ বেজি দিয়া আৰম্ভ কৰিলে আৰু তিনি মাহলৈ বেজি দিয়া হ'ল। আকৌ তেওঁ কলে অপাৰেশ্বন অৱশ্যই কৰিব লাগিব নহলে বাকী থকা হাড়খিনি ভাঙি যাব পাৰে আৰু কলে অপাৰেশ্বনৰ খৰচ ২ লাখ টকা লাগিব। আকৌ সেই সময়ত ডাক্তৰে কলে ৰিপোর্ট অনুসৰি আপোনাৰ তিনি মাহৰ ভিতৰত মৃত্যু হব লগা আছিল। আজি আপুনি পৰমাত্মাৰ দয়াতেই জীৱিত আছে। অপাৰেশ্বনৰ খৰচ বাবদ ২ লাখ টকা দিবলৈ মই অসমৰ্থ আছিলো এই বাবে চিকিৎসাৰ কাৰণে মই অহিন ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গলো। তেওঁৰে মোৰ ৰিপোর্ট চাই আচৰিত হৈ গল আৰু কলে যদি অপাৰেশ্বনৰ কাৰণে বিলম্ব কৰে তেন্তে আৰু হাড় ভাঙিব পাৰে। তেওঁ কলে ৰিপোর্ট অনুসৰি আপোনাৰ অৰ্দ্ধাঙ্গ (পেৰালাইচিচ) বেমাৰ হব লাগিছিল, আপুনি কেনেকৈ চলা-ফুৰা কৰি আছে ?

শেষত পৰাজিত হৈ মই নিজৰ গুৰুদেৱ সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ চৰণত প্ৰাৰ্থনা

কৰিলো। তেতিয়া মোৰ পূজ্য গুৰুদেৱ মোৰ ওপৰত দয়া কৰিলে আৰু মূৰত হাত ৰাখি কলে 'বোপা তুমি একেবাৰে ঠিক হৈ যাবা, যদি আজি পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱৰ শৰণত নাথাকি লেহেঁতেন তেন্তে তোমাৰ যাতনা ভুগি মৃত্যু হব লগা আছিল। তোমাৰ আয়ুস শেষ আছিল। তুমি আকৌ এবাৰ ডাক্তৰক দেখুৱাই লোৱা। মই গুৰুদেৱৰ আদেশ অনুসৰি অহা দিনাই ডাক্তৰক দেখুৱালো, যিয়ে মোৰ এক্সৰে কৰিছিল আৰু এক্সৰে চাই ডাক্তৰ আচৰিত হৈ গল আৰু কলে যি হাড় ভাঙি-চিঙি পৃথক হৈ গৈছিল, সেইটো আপোনা আপুনি কেনেকৈ ওপৰলৈ উঠি জোড়া লাগিল। ডাক্তৰে আকৌ কলে যে এই হাড় এনে অৱস্থাত আছিল যেনেকুবা কোনো গাড়ী বৰ এচলীয়া ঠাইত উঠি আছে যদি তাৰ ইঞ্জিন বেয়া হৈ যায়, সেইটো পিছুৱাই আহিব পাৰে অথবা প্ৰথম গিয়েৰত লগাই ডাঙৰ শিল চকাৰ পাচফালে লগাই তাৰে গাৰীখন ৰাখিব পৰা যায় কিন্তু আগলৈ উঠি যাব নোৱাৰে। আপোনাৰ হাড়ো এনেকৈ ওপৰলৈ উঠি গৈ জোড়া লাগিছে যি ডাক্তৰী ইতিহাসৰ বাহিৰৰ ঘটনা। ইয়াৰ দ্বাৰা মই অনুভৱ কৰিব পাৰো যে কোনো ঐশ্বৰীৰ ক্ষমতা আছে যিয়ে অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰিব পাৰে। এইটোতো অপাৰেশ্বন কৰিও ঠিক নহ'লহেঁতেন। অপাৰেশ্বন কৰিও ইয়াৰ ভিতৰত কোনো পদাৰ্থ সমুৱাই সেই খালী ঠাইখিনি পূৰণ কৰা গ'লহেঁতেন। আকৌ যদি আপুনি কোনো গধুৰ বস্তু উঠাবলৈ যত্ন কৰিলেহেঁতেন তেন্তে আকৌ হাড় খুলি গ'লহেঁতেন আৰু আপুনি বিছনাত যাতনাত ভুগি মৰিব লাগিলেহেঁতেন। ডাক্তৰে বুজিব পৰা নাছিল ইয়াৰ আঁৰত কোনে এনে আচৰিত চিকিৎসা কৰি আছে? মই কলো যে পূৰ্ণব্ৰহ্ম কবীৰদেৱৰ স্বৰূপত মোৰ পূজ্য গুৰুদেৱ সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজে মোৰ পাপ কৰ্ম খণ্ডন কৰি তথা মৃত্যুকো এবাই নিজৰ ভাগৰ পৰা মোক জীৱন দিছে। পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱৰ বাণীত আছে -

জে মেৰী ভক্তি পিছোড়ী হোই, তো হমাৰা নাম ন লেষে কোই।

এতিয়া মই সম্পূৰ্ণ সুস্থ তথা সদগুৰুৰ চৰণত আত্ম কল্যাণ হেতু নিঃস্বার্থ সেৱা কৰি আছো। ৫০ কিঃ গ্ৰাম ওজন নিজে নিজেই উঠাই চলিব পাৰো। আমাৰ গুৰুদেৱৰ বাস্তৱিক উদ্দেশ্য হৈছে শাস্ত্ৰ সন্যত ভক্তি সাধনা কৰোৱাই জীৱক বিকাৰ ৰহিত কৰাই নিজৰ পৰম ধাম সংলোকলৈ লৈ যোৱা, ইয়াত সৰু-সুৰা সুঃখতো আমাৰ গুৰুদেৱ নিজৰ খাজানাৰ পৰাই দিয়ে, যাতে জীৱ ভক্তি মৰ্গত লাগি থাকিব পাৰে। অতয়েব সৰ্ব সমাজক বিনম্ৰ প্ৰাৰ্থনা কৰো যে আমাৰ গুৰুদেৱৰ চৰণত আহি শৰণ লৈ সত্য ভক্তি সাধনা কৰক তথা সাংসাৰিক সুখৰ লগে লগে আত্ম কল্যাণৰ পথো পাওক। সং চাহেব।।

বিশেষ :- ঋকবেদ মণ্ডল ১০, শুক্ত নং ১৬১, মন্ত্ৰ ২ পূৰ্ণ পৰমাত্মাই কৈছে যে শাস্ত্ৰানুকূল ভক্তি সাধনা কৰা সাধক তুমি সম্পূৰ্ণ ভাৱেৰে মোৰ শৰণ গ্ৰহণ কৰা অৰ্থাৎ সংশয় ৰহিত হৈ মোৰ ভক্তি কৰা মই তোমাৰ অসাধ্য ৰোগ সমাপ্ত কৰি দিম, যদি তোমাৰ আয়ুস বাকী নাই তেন্তে তোমাৰ শ্বস বঢ়াই এশ বছৰ কৰাই দিম। ওপৰোক্ত কথাই প্ৰভুৰ অসীম ক্ষমতা প্ৰমাণ কৰে।

ভক্ত সুৰেন্দ্ৰ দাস

মোবাইল নং ৮০৫৯৭০৯৮১৯

প্ৰভুবে দুঃখীৰ দুঃখ শুনিলে

মই কমবীৰ সন্তান শ্ৰী ঘাসীৰাম পুত্ৰ শ্ৰীছোটুৰাম, গাওঁ - ভৰান, জিলা -ৰোহকৰ স্থায়ী বাসিন্দা। সৰ্ব প্ৰথমে মই আৰু গোটেই পৰিয়ালে ১৯৮৬ চনত নিৰংকাৰী বাবা হৰদেব সিং জী মহাৰাজৰ পৰা নাম লৈছিলো। সেই সময়ত মই ভনী সকলক খাৰু পিন্ধোৱা কাম কৰিছিলো। আৰ্থিক অৱস্থা ভালে আছিল। লাহে লাহে স্থিতি সলনি হল। কিছু দিনৰ পিছত মোৰ পত্নীৰ শৰীৰত নানা ধৰণৰ বেমাৰে স্থিতি ল'লে। তাইৰ অৰ্শ বেমাৰ আৰু পিত্তৰ থলীত পাথৰ আছিল। ডাক্তৰে অপাৰেশ্বনৰ খৰচ বাবদ বিশ হেজাৰ টকাৰ কথা কলে। মোৰ নিচিনা দাসৰ সেই সময়ত বিশ হেজাৰ টকা দিয়াৰ সমৰ্থ নাছিল আৰু মোৰো হাপানী বেমাৰ আছিল। মই তথা মোৰ পত্নীয়ে কষ্টৰ কথা মন কৰি দুঃখেৰে অৱস্থা চৰ্চা কৰি এখন অটো ৰিক্সাত উঠি বা ষ্টেচনৰ ফালে গৈ আছিলো আৰু এতিয়া টকা পইচা নাই অপাৰেশ্বন কেনেকৈ হব ? আমি মৰি যাম। সেই অটোত এজনী ভনী বহি আছিল। তাই আমাৰ সকলো কথা শুনি কলে আপোনালোক কৰোঁঠা যাওক। তাত এজন মহাৰাজ আছে আৰু বেমাৰীক বিনামূল্য ঔষধ দিয়ে। মোৰ পত্নী ভক্তমতী সেৱা দেবী তাং ২৭-০৭-২০০৩ সৎলোক আশ্ৰম কৰোঁঠাত গল তথা মুক্তিদাতা সৎগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজক নিজৰ বেমাৰ আৰু ঘৰৰ অৱস্থা বিবৰী ক'লে। সৎগুৰুদেৱে সকলো কথা অতি আগ্ৰহেৰে শুনিলে তথা কলে পুত্ৰী ইয়াত কোনো ঔষধ আদি দিয়া নহয়, মাথোন আত্ম কল্যাণৰ মাৰ্গ বুজোৱা হয় তথা ভক্তি কৰা বিধি পবিত্ৰ বেদ আৰু পবিত্ৰ গীতাৰ আধাৰৰ ওপৰত শাস্ত্ৰ অনুসৰি উপদেশ দিয়া হয়। পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেবৰ অসীম কৃপাত মন্ত্ৰ জপ কৰা মাত্ৰ সকলো কষ্ট দূৰ হৈ যায় আৰু প্ৰকৃত লাভ হ'ল জন্ম-মৃত্যু কষ্টৰ পৰা জীৱক এৰোৱাই দিয়া, সমাজ সংস্কাৰ আৰু আন আন সুখ মুকলিকৈ অৰ্থাৎ নিঃশুল্ক পোৱা যায়। ৰাম নামৰ ঔষধ দি মোৰ গোটেই পৰিয়ালক কৃতাৰ্থ কৰিলে। এতিয়া আমি প্ৰেম পূৰ্বক জীৱন জীয়াই আছো। সকলো বেমাৰ নাম স্মৰণৰ দ্বাৰা আৰু গুৰুদেৱৰ আশীৰ্বাদ মাত্ৰ সমাপ্ত হৈ গৈছে। আমি মুক্তি দাতাক মিনতি কৰো যেনে সুখী জীৱন আমাক দিছে তেনেকুৱা সকলোকে কৃপা কৰক।

ভক্ত কমবীৰ দাস পুত্ৰ শ্ৰীঘাসীৰাম

গাওঁ:- ভৰান, তহসিল - মহম

জিলা- ৰোহতক।

ভগৱান এনেকুৱা হব লাগে

মই ভক্ত মহাবীৰ সিংহ পুত্ৰ শ্ৰী কেহৰ সিংহ, গাওঁ - ঢৰানা, জিলা - বাজ্জৰ (হাৰিয়ানা) নিবাসী। আগেয়ে মই কটৰ শিষ ভক্ত আছিলো মোৰ শৰীৰৰ যকৃত আৰু মুত্ৰাশয়ৰ ভিতৰত ঘা আৰু পুঁজ হৈছিল আৰু মোক মোৰ ভাই ভকত মহেন্দ্ৰ সিংহে মেডিকেলত চিকিৎসা কৰোৱাবলৈ লৈ গৈছিল, তাৰ আগেয়ে বহুত টকা খৰচ হৈছিল। কিন্তু কোনো ভাল নহল। মেডিকেলৰ ভিতৰত আল্ট্ৰাছাউণ্ড কৰাৰ পিছত তিনিটা অপাৰেশ্বন কৰিব লাগিব বুলি কলে। মই চিন্তিত হৈ গলো। মই অপাৰেশ্বন কৰিবলৈ বাধা দিলো। আহাৰ খাৰ পৰা নাছিলো।

শৰীৰৰ অৱস্থা একেবাৰে দুৰ্বল হৈ গৈছিল। মোৰ ডাঙৰ ভাই মহেন্দ্ৰই কৈছিল যে তুমি সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ লোৱা, তেখেত পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ অৱতাৰত আহিছে। কবীৰ পৰমেশ্বৰ পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম। মই কৈছিলো যে ভগৱান শিৱৰ সন্মুখত তোমাৰ কবীৰ তাঁতী (কাপোৰ বোৱা মানুহ)ৰ কি ক্ষমতা আছে? কবীৰ তো এজন কবি আছিল, তেওঁ ভগৱান হ'ব নোৱাৰে। মোৰ ডাঙৰ ভাই মহেন্দ্ৰ সিংহ পুত্ৰ শ্ৰী কেহৰ সিংহৰ পৰিয়ালো দুৰ অৱস্থাত আছিল। সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ চৰণত ৰণ লোৱাৰ পিছত এতিয়া সিহঁত পূৰ্ণ সুখী। তেওঁ সকলো পূজা-পাতল ত্যাগ কৰিছে। আকৌ তেওঁ বহুত সুখী। মইও মানিছিলো, কিন্তু আকৌ মই নিজৰ ভগৱান শিৱতকৈ অধিক কাকো মনা নাছিলো। মোৰ ডাঙৰ ভাই মহেন্দ্ৰই মোক কৈছিল যে হে মহাবীৰ এই ভুল সকলোৱে কৰিছে। কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম। ইয়াৰ শক্তিৰ আগত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ, ব্ৰহ্ম তথা পৰব্ৰহ্ম তো বহুত নিম্ন শক্তি যুক্ত। যেনেকুৱা দেশৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী বা ৰাষ্ট্ৰপতিৰ সমুখত প্ৰান্তীয় ৰাজ্যৰ মন্ত্ৰীৰ ক্ষমতা যিমান খিনি হয়, ইমান পাৰ্থক্য পৰমেশ্বৰ কবীৰদেব (ৰাষ্ট্ৰপতি বা প্ৰধানমন্ত্ৰী জানিবা) তথা শিৱদেৱ (এক বিভাগীয় মন্ত্ৰী জানিবা)ৰ ক্ষমতা। এতিয়া আপুনি বিচাৰ কৰক কত সিংহৰ গৰজনি আৰু কত মেকুৰীৰ মিউ মিউ (সিংহৰ লগত কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ তুলনা আৰু মেকুৰীৰ লগত শিৱৰ তুলনা।) সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজে সৰ্ব সদগ্ৰন্থক গভীৰ ভাবে অধ্যয়ন কৰিছে তথা ভক্তি শক্তিৰ দ্বাৰা নিজস্ব অনুভৱে শুদ্ধ জ্ঞান পাইছে তেতিয়া জুনিয়ৰ ইনজিনিয়াৰ চাকৰি ত্যাগ কৰি ভক্তি পথাৰত জপিয়াই পৰিছে। আজি সকলো সাধু মহন্ত তথা পণ্ডিত, আচাৰ্য্যক পিচুৱাইছে। সৰ্ব পন্থ আৰু মহৰ্ষি দয়ানন্দকো লিখনীৰ দ্বাৰাই পৰাভক্ত কৰাইছে। বাতৰি কাকত যোগে সকলোকে মুকলিকৈ জ্ঞান চৰ্চাত প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে। কোনেও নকয় আৰ্য্য সমাজৰ কিছু নিৰ্বোধে বিৰোধ কৰিছে আৰু সিহঁতৰ মুখত চেকা লাগিছে। কিয়নো ৰামপাল দাস মহাৰাজে প্ৰমাণৰ সৈতে কথা কয়। অইন বিলাকে কেৱল নিৰাধাৰ কথাৰ আধাৰৰ ওপৰত মৰ্গ দৰ্শন কৰোৱাই আছে। সত্যৰ সমুখত অসত্য কেতিয়াও নিটিকে।

ডাঙৰ ভাই মহেন্দ্ৰৰ ওপৰোক্ত কথা শুনি ভিতৰি ভিতৰি খং উঠিল, ভাবিলো যুজো নেকি ? কিন্তু ডাঙৰ ভাই হোৱা কাৰণে একো নকলো। অইন কোনোৱাই যদি কলেহেঁতেন (কবীৰৰ) সিংহৰ গৰ্জন আৰু (শিৱ) মেকুৰীৰ মিউ মিউ তো মই (মহাবীৰ) অৱশ্যে যুঁজিলোঁ হেঁতেন। কিন্তু এতিয়া গম পাইছো সাই কবীৰদেব পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ। মেকুৰী এনেয়ে গছত নুঠে আৰু মৃত্যুমুখৰ পৰা বাচিবলৈ কোনো নকৰে ? সেই দিন মই নিজৰ ভাই মহেন্দ্ৰক কলো যে মোক যেনে তেনে বচোৱা। মোৰ ভাই মহেন্দ্ৰই কলে যে কৰোঁঠা আশ্ৰমলৈ বলা তাতে তোমাৰ প্ৰাণ ৰক্ষা হব। মোক অপাৰেশ্বনৰ থিয়েটাৰলৈ লৈ যাৱৰ বাবে টুলিত শুৱাই দিছিল তথা অপাৰেশ্বনৰ কাপোৰ পিন্ধাই দিছিল। মই উঠিলো আৰু কাপোৰ বিলাক খুলি পেলালো আৰু নিজৰ বস্ত্ৰ পিন্ধি ভাই মহেন্দ্ৰক কলো যে মই নাম দীক্ষা লম। আমি মেডিকেল ৰোহকৰ পৰা পোনে পোনে গাড়ীৰে মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ চৰণত শৰণ ল'লো। পিছত আশ্ৰমত মই ভোজন কৰিলো। মই আকৌ মেডিকেল গলো আৰু চেক আপ কৰোৱালো।

ডাক্তৰ আচৰিত হৈ গল আৰু মোৰ কোনো অসুবিধা নাপালে। মই সুস্থ হৈ গলো। মোৰ আশ্রমত একো খৰচ নহল। নাম তথা মন্ত্ৰৰূপৰ কিতাপ বিনামূল্যে পালে। মোৰ গোটেই পৰিয়ালে অন্য দেৱদেৱীক পূজা কৰিছিল কিন্তু নাম দীক্ষা লোৱাৰ পিছত সকলো ত্যাগ কৰিছে আৰু আগৰ তুলনাত অধিক সুখী আৰু সুস্থ হৈ গলো। মুক্তিদাতা পূৰ্ণ পৰমাত্মা সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ দিন ৰাতি গুণ গান কৰো।

সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ মুখ্য উদ্দেশ্য হৈছে নাম উপদেশ দি ভক্তি সাধনা কৰোৱাই কালৰ জালৰ পৰা জীৱক মুক্ত কৰা, সমাজ সংস্কাৰ আৰু অহিন সাংসাৰিক সুখ তো নিজে নিজেই আহে। 'সত চাহেব'।

ভক্ত মহাবীৰ

সৰ্ব্ব হীনৰ আশ্রয়দাতা

মই ভক্ত জীয়াৰাম (ৰাজু) পুত্ৰ শ্ৰী গণেশী ৰাম, গাওঁ - চৰাণাৰ বাসিন্দা। মোৰ আৰু পত্নীৰ অসাধ্য বেমাৰ আছিল, আন কোনোৱাই তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ কৰোৱাইছিল। ডাক্তৰে টি. বি. বেমাৰ বুলি কলে। আমি ডাক্তৰ দ্বাৰাই বহুত চিকিৎসা কৰালো আৰু দেৱী-দেৱতাৰ পূজা বহুত কৰিলো। ইয়াৰ উপৰি ইউ, পি, হাৰিয়ানা, ৰাজস্থানৰ ৰালাজী আদিত চিকিৎসাৰ কাৰণে গৈ বহুত পইচা ব্যয় কৰিলো। দহ-বাৰ বছৰলৈ এনেয়ে হাৰাথুৰি খাই ফুৰিলো। আমি কমেও ২ লাখ টকা খৰচ কৰিলো, কিন্তু একো উপশম নহল। আমি বহুত বিব্রত হলো। মই বহুত দুখীয়া হলো, ৫০ টকা অৰ্জন কৰো কিন্তু ১০০ টকা খৰচ হৈ যায়। কেতিয়াবা আত্ম হত্যা কৰিবলৈও চিন্তা কৰো। হোম কৰালো। হোম কৰাৰ সময় পণ্ডিতে ভয় খালে আৰু কলে ইয়াৰ ভিতৰত বহুত ডাঙৰ জিন (পুৰুষ ভূত) আছে। পণ্ডিতে কলে যে মই আকৌ হোম কৰিম তাৰ পিছত কম। ভকত মহেন্দ্ৰ সিংহ পিতা শ্ৰী কেহৰ সিংহ (যি মোৰ গাওঁৰ প্ৰতিৱেশী) সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা আগেয়ে নাম দীক্ষা লৈ শিষ্য হৈছে। মোক কেইবা বাৰো কৈছিল যে জীয়াৰাম ঘূৰি ফুৰি হাৰাথুৰি খোৱা আৰু পইচা পাতি নিঃস্ব হলে বুজিবা। সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজ বিনা কোনেও দুঃখ কষ্ট নিবাৰণ কৰিব নোৱাৰে। ভক্ত মহেন্দ্ৰ সিঙে কৈছিল যে মইয়ো বহুত ঘূৰি ফুৰি আৰু নিঃস্ব হৈ শেষত গুৰুদেৱ ৰামপালৰ আশীৰ্বাদ পাই ঘৰ গৃহস্থী স্বাভাৱিক হল। মই ভকত মহেন্দ্ৰক কৈছিলো যে কৰোঁটা আশ্রম এতিয়াহে হৈছে, মই বহুত ডাঙৰ মন্দিৰলৈ গৈছো। শেষত নিৰাশ হৈ ভক্ত মহেন্দ্ৰৰ লগ ধৰিলো আৰু অহা দিনাই মহেন্দ্ৰৰ সৈতে আশ্রমলৈ গৈ ৰামপাল মহাৰাজৰ পৰা মুকলি নাম উপদেশ ললো আৰু উপদেশ লোৱাৰ পিছত বহুত সুস্থ যেন লাগিল। আমি নাম উপদেশ লোৱা ২০০৫ চনৰ পৰা প্ৰায় ২ বছৰ হৈ গল। এতিয়া আমাৰ গোটেই পৰিয়াল সুস্থ আৰু স্বাভাৱিক। আমি দিন ৰাতি মুক্তিদাতা পূৰ্ণ পৰমাত্মা স্বৰূপ সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ গুনাণু কীৰ্তন কৰোঁ।

সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ মুখ্য উদ্দেশ্য হৈছে নাম উপদেশ দি ভক্তি সাধন কৰোৱাই কালৰ জালৰ পৰা মুক্ত কৰা। ঈশ্বৰৰ নাম উপদেশ ললে বাকী সাংসাৰিক সুখ আপোনা-আপুনি আহে। হাৰাথুৰি খাব নেলাগে। 'সৎ চাহেব'।

ভকত জীয়াৰাম।

সাধু এনেকুৱা হব লাগে

মই শশীপ্ৰভা প্ৰধান শিক্ষয়িত্ৰী (প্ৰিন্সিপাল) ৰাজকীয় বৰিষ্ঠ মাধ্যমিক বিদ্যালয় ডিগানা, জিলা জীন্দত কাৰ্য্যৰত হৈ আছো। মই নিজৰ ঘৰৰ কাজিয়া, কোহাল, মানসিক কষ্ট আদিৰ কাৰণে প্ৰায় ৩৫ বছৰৰ পৰা অশান্তিত আছিলো। স্বামীয়েও মোক মাৰপিট কৰিছিল। গোটেই বেতন কাটি লৈছিল আৰু যিমান কষ্ট দিব পাৰে দিছিল। একৰ মাটিৰ মালীক হোৱা সত্ত্বেও আমাক কুকুৰৰ দৰে আহাৰ দিছিল। মই তাৰ সকলো আত্মীয় স্বজ্ঞনৰ পৰা সহায় বিচাৰিছিলো। মই আকৌ সমাজৰ মুখিয়াল তথা পঞ্চায়তৰ মানুহৰ পৰাও সহায় বিচাৰিছিলো কিন্তু কোনেও সহায় নকৰিলে। শেষত চিন্তা কৰিলো যে সাধু সন্তই খেলি মেলি হোৱা কাৰ্য্যক ঠিক-ঠাক কৰি দিয়ে। মই আনন্দপুৰৰ (বীনা) মধ্য প্ৰদেশীক গুৰু বুলি ললোঁ। কিন্তু ঘৰৰ অশান্তি দূৰ নহল। ছোৱালীজনী ঈশ্বৰৰ কৃপাত নিজ ইচ্ছা শক্তিৰ ওপৰত পঢ়া-শুনা কৰিছে। এতিয়া বিয়া হোৱা নাই। বাপেকে জেৱাঁই বিচৰা বাদ দিছে। এই সমস্যাৰ কাৰণে মই বালাজীলৈ গলো, বগড় (ৰাজস্থান) য়ৌলী ধাৰ হিমাচল প্ৰদেশলৈও গলো। পীৰ, ফকীৰ, গুৰদুৱাৰ আদিৰ সহায় ললো একো কাম নহল। ঘৰত যেতিয়া অকলে থাকো তেতিয়া কান্দিছিলো আৰু ভাবিছিলো এই পৃথিৱীত পৰমাত্মা নাই। জুলুম, অন্যায় অত্যাচাৰ সহ্য কৰি কৰি মোৰ শাৰীৰিক অৱস্থা পাগলীৰ দৰে হৈছিল।

এদিন এই দুঃখী পৰমাত্মাৰ সভাত উপস্থিত হলো যিয়ে দুঃখ নিবাৰণ কৰে। মোৰ চুবুৰীয়াৰ ঘৰত সংসঙ্গ হৈছিল। মোৰ প্ৰতিৱেশীয়ে মোক প্ৰসাদ দিবলৈ আমাৰ ঘৰলৈ আহিল। আলাপ আলোচনা হল। সংসঙ্গৰ বিষয়ে কলে যে এই কথা প্ৰবচন পৰমাত্মাৰ সঁচা বাণী, যাৰ দ্বাৰা দুঃখ দূৰ হয়। কিন্তু এই পাঠ কেৱল সাধু ৰামপাল দাসৰ আজ্ঞা অনুসৰি কৰালেহে লাভ হয়। অন্য কাৰোৱাৰ দ্বাৰাই পাঠ কৰালে কোনো লাভ নহয়। যেনেকৈ ৰজা পৰিষ্কাৰতক ভাগৱত শুনাবলৈ কোনো ঋষিয়েও সাহস কৰা নাছিল। কিয়নো তেওঁলোক অনাধিকাৰী আছিল আৰু সপ্তম দিনৰ দিনা পৰিণাম অহাৰ কথা। এই বাবে স্বৰ্গৰ পৰা খৃষ্টি সুখদেব আহি ৰজা পৰিষ্কাৰতক নাম দীক্ষা দি শিষ্য কৰি সাত দিনলৈ ভাগৱত পাঠ কৰি শুনাইছিল। তেতিয়াহে ৰজাই কিছু বেহাই পালে। বৰ্তমানে কাৰো বাস্তৱিক জ্ঞান আৰু সত্য ভক্তিৰ লগত পৰিচয় নাই। এইবাবে যি কোনোৱে ভাগৱত পাঠ কৰায়। যাৰ বাবে সাধকৰ কোনো লাভ নহয়। ভনী যাৰ লগত মোৰ চৰ্চা হৈছিল, তাই সাধু ৰামপাল মহাৰাজৰ বিচাৰ প্ৰায়ে শুনিছিল, অশিক্ষিত হৈও শাস্ত্ৰৰ গুঢ় ৰহস্য সাধু ৰামপালৰ পৰা শুনি তাকে শুনাইছিল। মই প্ৰধান শিক্ষয়িত্ৰী হৈয়ো আচৰিত হৈ গৈছিলো। মোৰ এনে লাগিছিল যেন পৰমাত্মাই হাত বাউলি দি মাতি আছে। ভনী জনীয়ে কলে আমাৰ গুৰু দেবে দুঃখ নিবাৰণ কৰে। মই তাইক কলো আপুনি মোক গুৰুদেৱৰ দৰ্শন কৰাব পাৰিব জানো ? ঈশ্বৰৰ কৃপাত অহা দিনাই মই গুৰুদেৱ ৰামপাল দাস মহাৰাজক এখন সাধাৰণ চকীত বহি থকা দেখা পালো মই জনা নাছিলো সাধুসন্ত কেনে ধৰণৰ হয় আৰু তেওঁলোকৰ মহিমা কেনেকুৱা ? যি যিমানেই ওখ হয় তেওঁ সিমানেই সাধাৰণ দেখুৱায়। আমাৰ স্থান একেবাৰে পৃথিৱীৰ তলত আমি পৰমাত্মাৰ মহিমা কি বুজো ? গুৰু দেবে মোৰ বেদনা শুনি

কলে পুত্ৰী আগে নাম দীক্ষা লৈ লোৱা সকলো ঠিক হৈ যাব। অহা দিনা মোক নাম দীক্ষা দিলে। এক মাহৰ ভিতৰত ছোৱালীজনীৰ বিয়াৰ প্ৰভাৱ আহিল আৰু বিয়াখন হৈ গল। মোৰ এনে লাগিল যেন কিবা অলৌকিক হৈছে। সেইজন স্বামীয়ে যিজন জোঁৱাই বিচৰা নাছিল আজি তেওঁ কন্যা দান কৰিছে। কিছু দিন পিছত ছোৱালীজনীৰ পেটত কিবা বেমাৰে দেখা দিলে। পেটত যদিও সন্তান নাই কিন্তু দুঃচিন্তা লাগিল। মই নিজৰ লৰাটোক কলো যে তুমি দেখা নাই জানো যেতিয়া আমি ফিল্ম দেখো, এফালে ঈশ্বৰ পৰমাত্মাৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু আনফালে কোনো ব্যক্তিৰ অপাৰেশ্বন চলি থাকে তেতিয়া ৰোগীজন ভাল হৈ যায়। তেওঁ মোৰ কথাত ৰাজী হ'ল আৰু মই তাজপুৰ (দিল্লী) সদগুৰু দেবৰ সংসদ সেরালৈ গুচি গলো। তাৰ পৰা ছোৱালী জনীক লৈ ওচৰৰ হস্পিটেললৈ গলো। অপাৰেশ্বন ঠিক ভাবে হ'ল। যি শংকা কেন্সাৰৰ আছিল সেইটোও ভাল হ'ল। পিছত ছোৱালীজনী গৰ্ভৱতী হ'ল। ইমানতে জোঁৱাইৰ লগত ট্ৰেক্টৰ আৰু মটৰ চাইকেলৰ দুৰ্ঘটনাৰ খবৰ শুনিলো। মই মোৰ পূজ্য গুৰুদেৱৰ বাহিৰে একো নাজানো, ঈশ্বৰৰ মহিমা যিমনে কওঁ কম। এই জিভাৰে যিমান গুৰুদেৱৰ প্ৰশংসা মানুহক শুনোঁ সেয়া কমহে হয়। ডেৰ মাহ পিছত জোঁৱাই সুস্থ হৈ ঘৰলৈ আহিল। জগতে কি বুজি বুজক মোৰ প্ৰাৰ্থনা পৰমাত্মাই শুনে।

যিদিনাখন মই নাম উপদেশ লৈছিলো তাৰ পিছত নিজা ঘৰত থকা নকলী সাধুৰ ফটো চোতালত পেলাই জলাই দিলো। সেই দিনৰ পৰাই মোৰ এই জীৱন গাড়ী সুস্থ ভাবে চলিবলৈ ধৰিলে। ২৩ চেপ্তেম্বৰ ২০০৩ মই নিজৰ জাগতিক চকুৰে ৪-৫ বজাত এক ভয়ানক আকৃতি দেখো। ইমান ভয়ানক আকৃতিৰ ব্যক্তি আছিল যদি মই নাম দীক্ষিত নহলোহেঁতেন তেন্তে মৰিলো হেতেন। সেই সময়ত মোৰ ভয় লগা নাছিল কিন্তু গম পাইছিলো সেইটো যমদূত। তাৰ পিচ দিনা মই গুৰুদেৱক ঘটনাটো কলো, তেখেতে স্পষ্ট কৰি দিলে যে উক্ত দিনাই মোৰ আয়ুস শেষ হৈ গৈছিল। এতিয়া মই নিজৰ পৰমাত্মা স্বৰূপ গুৰুদেৱৰ দয়াত জীয়াই আছো। তেখেতৰ কৃপাতেই মোৰ সৰু ছোৱালীজনীৰ বিয়া এজন ইনজিনিয়াৰ লৰাৰ লগত যোৱা বছৰ বিয়া হয়। দুই-তিনি বাৰ মোৰ চাকৰী যোৱাৰ আশংকা আছিল। কিন্তু মোৰ পৰমাত্মাই মোক ৰক্ষা কৰিলে আৰু মোক দুটা পদোন্নতি দিলে। সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজে কয় যে ৰজাও প্ৰভুৰ সন্তান। তেওঁৰ ওপৰতো প্ৰভুৰ শক্তিয়ে কাম কৰে। পৰমেশ্বৰে নিজৰ সাধকৰ বাবে ৰজাক প্ৰেৰণা দি সকলো প্ৰকাৰৰ অদল বদল কৰিব পাৰে। কাম কৰোতা ৰজাকে দেখায় কিন্তু, কৰোৱায় পৰমাত্মাই। কোনোৱাই মোৰ গুৰুদেৱৰ আশ্ৰয় লৈ চাওক, লোৱাজনৰ এনেকৈ কাইট ওলাই যাব যেনেদৰে মোৰ ওলাই গৈছে। পৰমাত্মাই সঁচাই নিৰাশ্ৰয়ক আশ্ৰয় দিয়ে। আত্মাৰ চিঞৰ শুনে। মোৰ লগত বিগত বছৰত যি ঘটিছিলি তাক কেৱল পৰমাত্মাইহে চম্ভালিব পাৰে। মোৰ গুৰুদেৱৰ মহিমা বৰ্ণনা কৰিবলৈ মোৰ ওচৰত শব্দ নাই। এওঁ স্বয়ং পৰমাত্মা কবীৰ দেৱৰ অৱতাৰ। যি পৰমাত্মাৰ আশীস ধন্য হ'ব খোজে তেওঁলোক কৰোঁতা আহিবলৈ নেপাহৰে যেন। মোৰ নিচিনা তুচ্ছ জীৱক ইমান কৃপা। মই আপোনাৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞ কি শব্দৰে মই আপোনাৰ গৌৰৱ, অখণ্ড মহিমা বৰ্ণাও ? এইখিনি শব্দকে পাঠকে হৃদয়ঙ্গম কৰক আৰু আত্ম কল্যাণ কৰাওক।

বৰ তুচ্ছ প্ৰাণী ভক্তমতী শশী।

নিজৰ ভকতক যমৰাজৰ সভাৰ পৰা মুক্ত কৰি অনা

মই ভক্ত ওমপ্ৰকাশ সুপুত্ৰ শ্ৰী মাতাদীন, নজফগড়, দিল্লীৰ বাসিন্দা। মোৰ পূজ্য সন্ত বামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষিত হোৱা আজি দেৰ বছৰ হল। মোৰ নজফগড়ত মিঠাইৰ দোকান আছে। ১৯ মে ২০০৫ চনত ৰাতি ৯-১০ বজাত দোকানত মোৰ বহুত পেটৰ বিষ হৈছিল। বিষৰ কাৰণে মোৰ শৰীৰৰ অৱস্থা একেবাৰে বেয়া হৈ গৈছিল। মই নাম জপি জপি ঘৰলৈ গলো। ঘৰত সোমাই গুৰুদেৱৰ ফটোৰ সমুখত দণ্ডৱত প্ৰণাম কৰিলো। দণ্ডৱত প্ৰণাম কৰি থিয় হলো আৰু মোৰ পেটৰ বিষ অনুভব নহল। পিছত মই বিছনাত বাগৰ দিলো। বিছনাত বাগৰ দিওঁতেই মই অচেতন হৈ গলো। মোৰ চাৰিওফালে যমদূতে ঘূৰিবলৈ ধৰিলে আৰু মোক ভয় খুৰাবলৈ ধৰিলে। মই ভয়তে বেহুচ হৈ গলো। তেতিয়া যমদূত বিলাকে মোৰ ওপৰত বগা চাদৰ পেলাই দিলে আৰু মোক উঠাই যমৰাজৰ সভালৈ লৈ গ'ল। তাত গৈ দেখিলো আগৰে পৰাই শাৰী পাতি থিয় হৈ আছে। যেতিয়া মোৰ নম্বৰ আহিল যমৰাজে ক'লে ইয়াক পুখুৰীত পেলাই দিয়া। মই পুখুৰীৰ ফালে চাই দেখো বহুত কুস্তীৰ। মই কুস্তীৰক দেখি ভয় খাই গলো তেতিয়া মই পূজ্য গুৰুদেৱ সন্ত বামপাল মহাৰাজক স্মৰণ কৰিলো, সেই সময় যমদূতে মোক পুখুৰীত পেলাবলৈ সাজু হৈছিল। মই গুৰুদেৱক চিঞৰি কলো - “হে গুৰুদেৱ! ৰক্ষা কৰা”। তেতিয়া মই দেখিলো যে মোৰ গুৰুদেৱ কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ ৰূপত আহিল আৰু মোক পুখুৰীত পেলোৱাৰ আগতেই বাহিৰলৈ উলিয়াই আনিলে। যমৰাজে কবীৰ দেৱৰ চৰণত পৰি দণ্ডৱত প্ৰণাম কৰিলে। পিছত গুৰুদেৱে নিজৰ ৰূপেৰে আহিলে আৰু মোক কবলৈ ধৰিলে এতিয়া কি কাৰণে ভয় কৰিছা ? মই তোমাৰ লগতে আছো তেতিয়া মোৰ ভয় দূৰ হৈ গ'ল। যমৰাজে গুৰুদেৱৰ লগত তৰ্ক কৰিলে যে আপুনি ইয়াক কিয় বাৰে বাৰে বচায় ? ই তো মোৰ ভোজন। ইয়াক আপুনি আগেয়েও দুই বাৰ বচাইছিল। প্ৰথমবাৰ স্কুটাৰ আৰু জীপৰ মুখামুখি খুন্দা খোৱাতো মোৰ একো হোৱা নাছিল। আৰু দ্বিতীয়বাৰ মটৰ চাইকেল পিচল খাই ট্ৰাকৰ তলত পৰি গৈছিলো। গুৰুদেৱে সিবাৰো ট্ৰাকৰ তলৰ পৰা বচালে। তেতিয়া গুৰুদেৱে যমৰাজক কলে ই আগৰ জনমত মোৰ ভক্তি কৰিছিল, সেই কাৰণে ইয়াক বচালো। আকৌ যমৰাজে কলে এইবাৰ কিয় বচালে ? কিয়নো মই ইয়াৰ নাম খণ্ডিত কৰাইছো। আকৌ গুৰুদেৱে কলে ইয়াৰ নাম তুমি ভঙ্গ কৰাইছা, ই নিজৰ ইচ্ছাত ভঙ্গ কৰা নাই। এইবাবে মই ইয়াক বচালো, ই মোক ভক্তি কৰে। তেতিয়া কলে কলে, চাওঁ ইয়াক আপুনি কিমান বাৰ বচায় ? পিছত গুৰুদেৱে কলে মই সকলো সময়তে ইয়াৰ লগত আছো তুমি ইয়াৰ একো হানি কৰিব নোৱাৰা।।

আকৌ সদগুৰুদেৱে যমৰাজক কলে ইয়াৰ পিছত যদি ইয়াক কোনো প্ৰকাৰে কষ্ট দিয়া যেনেকৈ তুমি অন্য লোকক যাতনা দিয়া, তাতকৈ বেয়া অৱস্থা তোমাৰ কৰিম।

তাৰ পিছত সদগুৰুদেৱে মোক তললৈ লৈ আহিল আৰু মোক কলে যে তই সোনকালে ঘৰৰ মানুহ খিনিক কৈ দে যে মই একেবাৰে সুস্থ হৈছো। মোক ঘৰলৈ লৈ বলা। দুই ডাক্তৰে মানা কৰিছিল যে আমাৰ সাধ্য নাই। মোৰ ঘৰৰ মানুহে মোক হস্পিটেল লৈ গৈ আছিল। মই ঘৰৰ মানুহ খিনিক কলো মোক সোনকালে ঘৰলৈ লৈ বলা, মই সম্পূৰ্ণৰূপে

ঠিকে আছো। যিবিলাক মোৰ লগত আছিল তেওঁলোকে একেবাৰে আচৰিত হৈ গৈছিল যে এওঁৰতো মৃত্যু হৈ গৈছে। ই কেনেকৈ হ'ল পালে ? এওঁ এনেকুৱা কথা কেনেদৰে কৈছে ? যেতিয়া মোক ঘৰৰ মানুহে ৰাস্তাৰ পৰা ওভোতাই ঘৰলৈ বুলি আনিবলৈ ধৰিলে তেতিয়া মই সদগুৰু দেৱক পদুম ফুলৰ ওপৰত বহি থকা দেখিবলৈ পালো। কেতিয়াবা গুৰুদেৱৰ ৰূপত আৰু কেতিয়াবা কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ ৰূপত মোক দেখা দিবলৈ ধৰিলে আৰু মোৰ ফালে হাত বাউল দি যোৱা দেখিবলৈ পালো। আৰু পিছত মই জোৰে জোৰে কান্দিবলৈ ধৰিলো আৰু কলো যে মোৰ গুৰুদেব গুচি গ'ল, মোৰ গুৰুদেব গুচি গ'ল। আমাৰ ঘৰৰ মানুহখিনি চিন্তিত হৈ গ'ল যে এওঁ কেলেই নো এনে কৰিব লাগিছে ? আকৌ মেডিকেলৰ ফালে যাবলৈ ললে। তেতিয়া গুৰুদেবে জোৰকৈ কলে ভগত তুমি কি কৰি আছা? মই তোমাক কৈছো যে সোনকালে ঘৰলৈ যোৱা। মই পিছত সকলোকে কলো যে মই একেবাৰে ঠিক হৈছো, মোক মোৰ গুৰুদেৱে দেখা দিছিল। তেতিয়া আমাৰ ঘৰৰ মানুহে মোক ঘৰলৈ আনিলে আৰু সকলো আচৰিত হৈ গ'ল যে এওঁতো মৰিছিল ই কেনেকৈ জীৱিত হ'ল ? মই নিজৰ মানুহ খিনিক সকলো ঘটনা বিতংকৈ কৈ দিলো গুৰুদেৱে মোক ৰক্ষা কৰি গুচি গ'ল।

ভক্ত ওমপ্ৰকাশ দাস,

RZ. 15, B. Block গলী নং., মকসুদা

কলোনী, নজফগড়, নই দিল্লী

মোবাইল নং - ০৯৭১৬৯২৭১৯১

পূৰ্ণ পৰমাত্মা সাধকক ভয়ংকৰ ৰোগৰ পৰা

মুক্ত কৰি আয়ু বঢ়াই দিয়ে।

ভক্ত ডাঃ ওম প্ৰকাশ হুড্ডা (C.M.O.)ৰ প্ৰমাণ।

প্ৰমান স্বকবেদ মণ্ডল ১০, সুক্ত নং ১৬১, মন্ত্ৰ ১,২ তথা ৫ যত পৰমেশ্বৰে কয় যে যদি কাৰো প্ৰতাক্ষ বা গুপ্ত ক্ষয় ৰোগ, কুষ্ঠ ৰোগ হৈছে তাকো মই ঠিক কৰি দিওঁ আৰু যদি কোনো ৰোগী ব্যক্তিৰ জীৱনী শক্তি কমি গৈছে তাকো সুস্থ কৰি দিওঁ। যাৰ আয়ুস বাকী নাই তাৰো প্ৰাণ ৰক্ষা কৰো তথা তাৰ আয়ুস ১০০ বছৰ প্ৰদান কৰো সকলো সুখ প্ৰদান কৰো। মন্ত্ৰ ত কৈছে যে হে পুনৰ জীৱন প্ৰাপ্ত প্ৰাণী তুমি সৰ্বতোভাৱে মোৰ শৰণ গ্ৰহণ কৰা। যদি পাপ কৰ্ম দণ্ডৰ কাৰণে তোমাৰ চকুৰ দৃষ্টি শক্তি কমিছে তেন্তে মই তোমাক পুনৰ আজীৱন চকুৰ দৃষ্টি শক্তি দান কৰিম। তোমাক ৰোগ মুক্ত কৰি সৰ্ব অঙ্গ প্ৰদান কৰিম আৰু তুমি মোৰ প্ৰাপ্ত হবা অৰ্থাৎ মোক প্ৰাপ্তি কৰিবা। জম জোৰা জাসে উৰৈ, মিটে কৰ্ম কে লেখ। অদলী অসল কবীৰ হ্যায়, কুল কে সংগুৰ এক।।

ভাৱাৰ্থ :- সদগুৰু কবীৰ দেবেই কুলৰ মালিক যাক দেখি ধৰ্মৰাজ আৰু মৃত্যুৱেও ভয় কৰে আৰু কৰ্ম বন্ধনো বিনাশ কৰে। ওপৰোক্ত পদাৱলী মোৰ জীৱনত আখৰে আখৰে পূৰ্ণ ৰূপে সত্য বুলি প্ৰমাণিত হ'ল।।

মই ভক্ত ডাঃ ওম প্ৰকাশ হুড্ডা (C.M.O.- M.B.B.S., M.S. Eye Specialist) i8A, সৰকুলৰ ৰোড ৰোহতকত বাস কৰো। মোৰ মোবাইল নং ৯৮১৩২৬৫০৫০। মোৰ জন্ম ১২ এপ্ৰিল ইং ১৯৫৩ চন গাওঁ কিলোই, জিলা ৰোহতকত হৈছিল। মোৰ প্ৰাথমিক আৰু উচ্চতৰ

মাধ্যমিক শিক্ষা D.A.V. স্কুল আৰু D.A.V. কলেজ অমৃতস্বৰত হৈছিল। অমৃতস্বৰত D.A.V. বিদ্যালয়ত মোৰ দাদা লাইব্ৰেৰীয়ান (Librarian) পদত কাৰ্য্যৰত আছিল। সেই ঠাইৰ পৰিচিত মানুহে তেখেতক মাষ্টৰ বাবু আৰু মোক মৰমতে সৰু মাষ্টৰ বাবু বুলি মাতিছিল। যেতিয়া মই ষষ্ঠ শ্ৰেণীত পঢ়ি আছিলো তেতিয়াই অমৃতস্বৰৰ দুৰ্গা মন্দিৰৰ সেৱক এজনে তেখেতে হাতৰ ৰেখা চাই কৈছিল যে সৰু মাষ্টৰ বাবু আপুনি এদিন ডাক্তৰ হব আৰু আপোনাৰ আয়ুস কেৱল ৫০ বছৰ। এইটো কৈ তেওঁৰ ভয় হল যে, সৰু লৰা সত্য কথা কৈ ভুল কৰি পেলালো। কিন্তু মই সৰু লৰাৰ দৰে শুনা নুশুনা দৰে হলো। মই ডাঙৰ হৈ ডাক্তৰ হলো তথা মই M.B.B.S তথা M.S. (Eye Specialist) P.G.I. M.S. ৰোহতকৰ পৰা সম্পূৰ্ণ কৰিলো।

ঠিক ৫০ বছৰ যেতিয়া হবলৈ পালে অৰ্থাৎ ১০/১১ এপ্ৰিল ২০০৩ ৰাতি বাৰ বজাত সেই দিনা মই সপৰিয়ালে ৰোহতকতে আছিলো মোৰ দুয়ো হাততে বিষ তথা বুকুত কিবা যেন হেচা দিয়া আৰম্ভণি হ'ল। আমি চিকিৎসাৰ বাবে P.G.I.M.S. লৈ ৰওনা হ'লো ইয়াৰ আগেয়ে মোৰ কোনো ৰক্ত চাপ নাইবা ছুগাৰ আদি বেমাৰ নাছিল। মই নাম দীক্ষা লোৱাৰ আগেয়ে ২৫ বছৰলৈ ধূমপান অৱশ্য কৰিছিলো।

তাত কৰ্তব্যৰত থকা ডাক্তৰক মই পৰিচয় দিলো যে H.C.M.S.I.(Group A) শ্ৰেণীত মই এস. এম. ওৰ পদত কাৰ্য্যৰত আছো। (সেই সময় S.M.O. বৰ্তমান (M.O)পৰিচয় দিয়াৰ পিছত ডাক্তৰে অনতিপলমে উচিত নিৰীক্ষন কৰাৰ পিছত মোৰ চিকিৎসা আৰম্ভ কৰি দিলে আৰু Intensive care unit চিফট কৰালৈকে মই সকলো গতি বিধিৰ উমান পাইছিলো। কিন্তু I.C.U. চিফট কৰাৰ কিছু সময় পিছত মই একো গম নেপালো কি হ'ল ? প্ৰায় ডেৰ কী দুই ঘণ্টা পিছত মোৰ অনুভৱ হল যে মোৰ চাৰিওফালে যমদূতে ঘেৰি ধৰি থিয় হৈ আছে আৰু কলে যে বলা তোমাৰ সময় সম্পূৰ্ণ হৈছে, আমি তোমাক নিবলৈ আহিছো। মই সিহঁতক একো কব পৰা নাছিলো তেতিয়াই পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱ মোৰ সদগুৰু তত্বদৰ্শী সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ ৰূপত মোৰ বিছনাৰ কাষত উদ্ভৱ হ'লত যমদূত বিলাক যাৰ চেহেৰা ভয়ানক তথা শৰীৰ কিন্তুুত কিমাকাৰ আছিল, মহাৰাজক দেখাৰ লগে লগেই অদৃশ্য হৈ গ'ল।

মোৰ গুৰুদেৱে মোক আশীৰ্বাদ দিলে তথা কলে যে কবীৰ পৰমেশ্বৰে আপোনাৰ আয়ুস নিজ ভাগৰ পৰা (নিজ শক্তিৰে) বঢ়াই দিছে যাতে বাকী জীৱন ভক্তি কৰি সৎলোকলৈ যাব পাৰে। মই কান্দি কান্দি কলো হে মালিক আপুনিয়েই স্বয়ং পৰমেশ্বৰ, আপুনি এই শৰীৰত নিজকে লুকাই ৰাখিছে, পৰমেশ্বৰক ভক্তি কৰোৱা আপুনিয়ে। মইনো ভক্তি কৰোতা কোন ? এইখিনি কৈ মই চকু মেলিলো আৰু মোৰ চকুত চকুৰ পানীৰ বাহিৰে একো নাছিল। তিন দিন পিছত যেতিয়া I.C.U.ৰ পৰা মোক বাৰ্ডত লৈ গৈ আছিল মই থিয় হৈ উঠি খোজ কাঢ়িবলৈ ধৰিলো, তেনেতে এজন ডাক্তৰে দৌৰি আহি মোক ধৰিলে আৰু কলে এয়া আপুনি কি কৰিছে ? আপুনি খোজ কাঢ়িব নেলাগে, আপোনাৰ হৃদয় বিকল হৈছে (Heart Attack)

স্পিচিয়েল বাৰ্ডত ভৰ্তি কৰাৰ পিছত ডাক্তৰে মোক কলে যে আমি আচৰিত হৈছো ১০/১১ তাৰিখৰ ৰাতি আপোনাৰ E.C.G./B.P. ইত্যাদি ৰিপোর্টত জনাইছে যে আপুনি নাৰাচে, কিন্তু পূৰা আপোনাৰ E.C.G. আদি আকৌ সমতালৈ আহিছিল।

মই ২৫-১২-১৯৯৯ চন তাৰিখত তত্ত্বদৰ্শী সংগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা লৈছিলোঁ। ইয়াৰ আগেয়ে মই ব্ৰহ্মাকুমাৰী, জৈনী, ৰাধাস্বামীৰ শিষ্য আছিলো তথা D.A.V. স্কুল/কলেজৰ ছাত্ৰ হোৱা কাৰণে আৰ্য্য সমাজৰ গভীৰ ছাপ মোৰ ওপৰত পৰিছিল। গায়ত্ৰী মন্ত্ৰজপ কেবালাখ বাৰো কৰিছিলো। ঘৰত মোটা-মুটি কেবা শ ফটো দেৱী-দেৱতাৰ আছিল। নাম দীক্ষা লোৱাৰ পিছত সকলো দেৱী-দেৱতাৰ ফটো পানীত উটুৱাই দিলো তথা অন্য উপাসনা বন্ধ কৰি দিলো তথা সংগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ আদেশ অনুসৰি পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীৰ দেব)ৰ ভক্তি সাধনা আৰম্ভ কৰি দিলো। কিয়নো সংগুৰুৱে কৈছে যে- “একে সাধে সব সাধে, সব সাধে সব জায়ে। মালী সীঁচে মূল কো, ফলে-ফুলে অঘায়ে।।”

এক কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ ভক্তিত নিবিষ্ট হোৱাত আৰু কেৱল তত্ত্বদৰ্শী সাধুৰ পৰা নাম দীক্ষা লোৱাত সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজে নিজ ভাগৰ পৰা মোৰ আয়ুস বঢ়াই দিলে। এই কথা মই আৰু মোৰ পৰিয়ালৰ সদস্যই P.G.I.M.S.ত কাৰ্য্যৰত ডাক্তৰ তথা অইন ষ্টাফৰ সদস্য সকলক কৈ দিলো, কিন্তু তেওঁলোকে বুজি নাপালে। কিয়নো এই কথা বুজিব পাৰিব যাৰ ভক্তি মাৰ্গ পৰমেশ্বৰে খুলি দিব, অন্যথা সম্ভৱ নহয় যে এই জ্ঞানক বুজিব পাৰিব।

মই ২৫-১২-১৯৯৯ চনত তত্ত্বদৰ্শী সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা লৈছিলো কিন্তু মই গম পোৱা নাছিলো যে এখেতেই পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰদেৱ অৱতাৰ হৈ আহিছে। কিন্তু যেতিয়া মোৰ লগত উক্ত ঘটনা সংঘটিত হৈছিল তেতিয়া মোৰ পূৰ্ণ বিশ্বাস হৈছিল যে- মসা ঘটে ন তিল বঢ়ে, বিধনা লিখে জো লেখ। সাচা সংগুৰু মেট কৰ উপৰ মাৰে মেখ।।

কবীৰ পৰমেশ্বৰ স্বশৰীৰ সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ ৰূপত আহিছে যি সঁচা সংগুৰু আৰু বিধি (ভাগ্য)ৰ পাপ কৰ্মকৰ্মপীক আঁতৰাই দি নিজৰ শক্তিৰ দ্বাৰা নতুন ভাগ্য লিপি বন্ধ কৰি দিয়ে।

ভক্তমতী শুলীলাৰ চকু থিক কৰি দিয়া

এইদৰে মোৰ ধৰ্ম পত্নী শ্ৰীমতী শুলীলা হুড্ডাৰ ৬-১২-২০০৪ সোঁফালৰ চকুৰে দুটা দুটা বস্তুৰ দেখা আৰম্ভ হ’ল। P.G.I.M.S. ৰোহতকত সকলো ধৰণৰ টেষ্ট M.R.I. তথা M.R.I. Angiography ইত্যাদি কৰাই তথা জ্যেষ্ঠ ডাক্তৰক দেখুৱাই চিকিৎসাও কৰাইছিলো কিন্তু কোনো লাভ নহ’ল। প্ৰাইভেট ডাক্তৰ ঈশ্বৰ সিংহ আদিকো দেখুৱাইছিলো কিন্তু একো লাভ নহল। এই সকলো আমি সংগুৰুৰ পৰা আজ্ঞা লোৱাৰ পিছত কৰিছিলোঁ, যেতিয়া ঔষধৰ দ্বাৰা কোনো লাভ নহল তেতিয়া আমি সদগুৰুক প্ৰাৰ্থনা কৰিলো হে পৰমেশ্বৰ আপুনি যদি আয়ুস

বঢ়াই দিব পাৰে তেন্তে আপোনাৰ কাৰণে ই নো কি কঠিন ? দয়া কৰি আপুনি আপোনাৰ সম্ভাৱনক এইটো কৃপা কৰি দিয়ক। সদগুৰুদেৱে কৃপা কৰিলে আৰু মূৰৰ ওপৰত হাত ৰাখোতেই সোঁফালৰ চকু একেবাৰে ঠিক হৈ গ'ল আৰু দুটা দুটা বস্তুৰ দৃষ্টিগোচৰ হোৱাও বন্ধ হৈ গ'ল। চকু পূৰ্বৱৰদে হ'ল। এখেত পূৰ্ণ পৰমাত্মা, যি পাপ কৰ্মক জলাই নষ্ট কৰি দিয়ে তেওঁক ভগৱান নকৈ কোনো বুলিম ? অনুগ্রহ কৰি স্বয়ং পাঠকে পঢ়ি বিচাৰ বিবেচনা কৰক আৰু নিৰ্ণয় কৰক। আপুনিও অতি সোনকালে নিজৰ অভিমানে এৰি শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা ত্যাগ কৰি সৎলোক আশ্ৰম বৰবালাত আহি পৰম পূজ্যপাদ সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ নিজৰ আৰু পৰিয়ালৰ আত্ম কল্যাণ কৰাওক। “সৎ চাহেব”

প্ৰাৰ্থী

ভক্ত ডাঃ ওমপ্ৰকাশ ছডা

“তিনি তাপক পূৰ্ণ পৰমাত্মাই সমাপ্ত কৰিব পাৰে”

ভক্ত ৰাম কুমাৰ ঢাকা (Ex. Headmaster M.A. B.Ed.)ৰ প্ৰমাণ।

মই শ্ৰীৰাম কুমাৰ ঢাকা ৰিটায়ৰ প্ৰধান শিক্ষক দিল্লী (M.A.B.Ed.) গাওঁ সুঁড়ানা, জিলা ৰোহতক, বৰ্তমান ঠিকনা আজাদ নগৰ, ৰোহতক (Mobile No. 8684869051)ৰ বাসিন্দা। সন ১৯৯৬ ত মোৰ পত্নী আৰু দুই ল'ৰাৰ ভয়ংকৰ বেমাৰ আছিল। এই বেমাৰত ইমান অস্থিৰ হৈছিল যে দুয়ো লৰাই কৰিলে ধৰিলে আমাৰ কেতিয়াও চাকৰি নহব কাৰণ এই বেমাৰে গলা বন্ধ কৰে আৰু শ্বাস অহাও বন্ধ হৈ যায় তেতিয়াই ডাক্তৰ মাতি আনো আৰু নিচা জাতীয় বেজি দিয়ে। কিন্তু ৰাতি ডিউটি হলে তেতিয়া কত লৈ যাওঁ ? বহুত কষ্ট হৈছিল, অফিচৰে মোক মাতি লৈ গৈছিল, মই তেখেতক কৈছিলো, তেতিয়া কয় যে চিকিৎসা কৰাওক, যেতিয়া ঘৰত থাকো তেতিয়া ডাক্তৰক দুই তিনি বাৰকৈ মাতি আনিব লাগিছিল, কিয়নো কেতিয়াবা এজনৰ কেতিয়াবা আনজনৰ। যদি কাৰোৱাৰ সন্দেহ হয় তেন্তে দুখন দুৱাৰ থকা ডাঃ সচ দেৱৰ দোকান আছে, সচ দেৱক সুধি চাব পাৰে মাষ্টাৰৰ ঘৰৰ কি দশা চলি আছে?

যিয়ে যি কৈছিল মই তালৈকে গৈছিলো - উত্তৰ প্ৰদেশৰ কৰানা শামলীৰ ওচৰত, উত্তৰ প্ৰদেশত থকা খেকড়া, ৰাজস্থানৰ বালাজী কেবা বাৰ, খাটু শ্যাম জীৰ কাষত আৰু কেবা ঠাইতো, তন্ত্ৰ মন্ত্ৰৰ কাৰণে, হৰিয়ানাৰ কোনো ঠাই এৰা নাই, কিন্তু কোনো পৰিৱৰ্তন নাই, কৰেলাৰ ওচৰৰ খেড়া কঞ্চনী, ৰোহতাবালা, গগাহানাৰ কাষৰ নগৰ, সমচানা, সিকন্দৰপুৰ, খিড়বালী আদি অনেক ঠাইলৈ গলো আৰু প্ৰায় তিনি লাখ টকা ব্যয় হল কোনো কামত নাহিল।।

মই বিৰশ হ'লো আৰু পৰিয়ালো নিঃশ্ব হৈ গল। মোৰ পত্নীয়ে মোক কলে যে মোৰ জীৱন সমাপ্ত হব লগীয়া হৈছে আৰু ভক্ত সুভাষ পুত্ৰ পুলিচ মহেন্দ্ৰ যি সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ মহিমা শুনায় মোক সেই সাধুৰ পৰা নাম দীক্ষা লৈ দিয়া। আগেয়ে মই কোনো কথা বিশ্বাস কৰা নাছিলো আৰু গুৰু সেৱা কৰা বহুত হয় বুলি বুজিছিলো। নিজৰ স্ত্ৰীক নাম দীক্ষা লবলৈ ক'লো। তোমাৰ জীৱন শেষ হোৱা নাই। কিয়নো সেই সময়ত মোৰ পত্নীৰ ওজন ৫০ কিঃ গ্ৰাম আছিল, আগেয়ে ৮০ কিঃ গ্ৰাম আছিল। খালী উঠিব বহিব পাৰিছিল, চলা ফুৰা কৰাত বহুত দূৰৰ কথা। মই কলো মৃত্যুৰ ওচৰত, নাম দীক্ষা লৈ চাওঁ, নিজে মনে মনে এইটো ভাবি, এতিয়া মই তোমাক বাখা নকৰো, নাম লোৱা, ঠিক আছে, কিয়নো সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ

পৰা নাম লবৰ বাবে কবলৈ দুই তিন মাহ ধৰি আমাৰ ভতিজা সুভাষ আহিছিল। কৈছিল জেঠাই নাম দীক্ষা লোৱা নহলে মৰিবা। মই কৈছিলো যে কোনো ডাক্তৰ বাদ দিয়া নাই এনে কি আমি বালাজী আদি সকলো তান্ত্ৰিকৰ ওচৰলৈ গৈছো তাতো তোমাৰ সাধুৱে নো কি ৰাখিছে?

ইয়াতো নিৰাশ হৈ, কোনো ঠাইতে একো কৰিব নোৱাৰি নাম দীক্ষা লবলৈ পঠাই দিলো। কিয়নো মইও নিজৰ স্ত্ৰী আশ্ৰমলৈ যোৱাৰ ঘোৰ বিৰুদ্ধ আছিলো। ১৬ জানুৱাৰী ২০০৩ তাই নাম দীক্ষা ললে আৰু 'গহৰী নজৰ গীতা মে' নামক কিতাপ খন লগত লৈ আনিলে। এক মাহত যেনেকুৱা বস্তুত তেল ঢালি দিলে ঠিক এইদৰে আলোকিত হৈ গ'ল, প্ৰতি মাহতে ৩ কেজি ওজন বাঢ়িবলৈ ধৰিলে।।

তেতিয়া ডাঙৰ লৰাৰ নাম দীক্ষা নোলোৱাকৈয়ে মাকে নাম দীক্ষা লোৱা কাৰণে ভালদৰে টোপনি আহিব ধৰিলে। তেতিয়া তেওঁও নিজৰ পত্নীকো নাম দীক্ষা দিয়ালে। আকৌ মই 'গহৰী নজৰ গীতা মে' পুথিখন পঢ়িলো, যেতিয়া মই গভীৰতালৈ গ'লো তাত পালো যে এনেকুৱা জ্ঞান আমি কেতিয়াও পঢ়া বা শুনা নাছিলো, আৰু মইও ইং ২০০৩ ৰ এপ্ৰিলত নাম দীক্ষা ল'লো আজি মোৰ ঘৰৰ ডাঙৰ ল'ৰা আৰু আন সকলোৱে নাম লৈছে।

যেতিয়া তেওঁৰ বেমাৰ হৈছিল তেতিয়া গোটেই ঘৰ অস্থিৰ হৈছিল, কাজিয়া মৰামৰি, চাকৰিৰ বিবাদ, ডাক্তৰৰ অহা-যোৱা অথবা মেডিকেলত ইমাৰজেন্সিলৈ যোৱা হৈছিল। আজি আমাৰ ঘৰ স্বৰ্গৰ দৰে হৈছে আৰু সৎলোক যোৱাৰো ইচ্ছা আছে।

এক মাহ আগতে স্বপ্নত কবীৰদেবে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) গুড়গাওঁ ছেফ্টৰ ৫৭ ত ফ্লেট বুক কৰি গৈছিল যেতিয়া ডু ওলালে তেতিয়া সেই ফ্লেট নম্বৰ পালো যিটো সপোনত কবীৰ পৰমেশ্বৰে কৈ দিছিল। ৰাতিপুৱা বাতৰি কাকত পঢ়ি চালো সেই ফ্লেট নম্বৰ আমাৰ নামত আৱস্তিত আছিল।

আমি যিমান দুখত আছিলো তেনে দুখ কাৰো ওচৰত নাছিল। এতিয়া সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা লোৱাৰ পিছত বহুত কম দিনৰ ভিতৰতে আমি সুখী হব পাৰিছো।।

মোৰ ঘৰত ভূতৰ (জিন্ন) পাদুৰ্ভাৱ হ'ল, তেওঁ কলে যে মই আপোনাৰ আশ্ৰমলৈ যাওঁ, সকলো দেখো কিন্তু আইনাৰ ভিতৰেদি যাব নোৱাৰো যত সাধু মহাৰাজ সংসঙ্গ কৰে, কিয়নো মোৰ সকলো জনা আছে, যদি মই তালৈ যাওঁ মই মাৰ পিট খাব লাগিব এইবাবে উভতি আহি বাহিৰত থাকো। তুমি যি তান্ত্ৰিকৰ ওচৰলৈ বা বালাজীলৈ যোৱা, মই ভিতৰলৈ নেযাওঁ, বাহিৰত বৈ থাকে, মোক কোনেও বান্ধিব নোৱাৰে। মোৰ লগৰীয়া বিলাক ভয়াতুৰ আছিল সিহঁত গুচি গল, মই নেযাওঁ মোক বৰ-ফুকা কৰি ৰাখিছে, মই তোমাৰ ঘৰ আৰু তোমাৰ ছোৱালীৰ ঘৰখন থান বান কৰিব লাগে। মই এনেদৰে জৰা ফুকা কৰি আছো যে এটাৰ পিছত এটা সকলোৰে বিনাশ হব যলৈকে নোযোৱা ? কিছূ দিনৰ পিছত সেই প্ৰেতটো আকৌ ঘৰৰ ভিতৰত প্ৰকট হ'ল আৰু কবলৈ ধৰিলে ক'ত তোমাৰ ৰামপাল ? ক'ত তোমাৰ মালিক কবীদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ? যেতিয়াই ভূতটো প্ৰকট হৈছিল মানুহৰ দৰে কথা বাৰ্তা কৈছিল। তেতিয়াই

মোৰ পত্নী ঘৰত থকা পূজা স্থললৈ গৈছিল আৰু দণ্ডবত প্ৰণাম কৰিছিল লগে লগে ভূতৰ ওপৰত মাৰপিট আৰম্ভ হৈছিল আৰু কবলৈ লৈছিল মোক কিয় মাৰপিট কৰা, এই বেৰ, দুৱাৰ সকলো ভাঙি দিম। সি বহুত মাৰ খালে আৰু কবলৈ ধৰিলে হয় হয় এইখনতো বেৰ নহয় লোহাৰ জাল। এই মালিক ৰামপাল মহাৰাজ কৰ পৰা আহিল, এওঁতে বৰবালাত সংসদ কৰিবলৈ গৈছিল (সেই দিন সাধু ৰামপাল মহাৰাজ বৰবালা, জিলা হিসাবত সংসদ কৰিবলৈ গৈছিল) মইতো এই সুযোগতে আহিছো যে ইয়াত মালিক নাই।

ভূতে কলে মই আহিছোঁ তোমাক থান-বান কৰিবলৈ কিন্তু ওলোটাই মোৰেহে পিঠিত ঠে কিল। আশ্ৰমত সাধু ৰামপাল মহাৰাজ বহি আছে এখেতক সাধাৰণ মানুহ বুলি নেভাবিবা এওঁ সাক্ষাৎ পূৰ্ণ পৰমায়া হৈ আহিছে। এওঁৰ লগ নেৰিবা নহলে ধবংস হৈ যাব। এনেকৈয়ে খেড়া কঞ্চনীবালা পণ্ডিতে চিকিৎসা কৰিছিল।

যেতিয়া মই খেড়া কঞ্চনীলৈ গৈছিলো তাত পণ্ডিতে কৈছিল আপোনাৰ পৰিয়ালৰ এজনৰ পিছত এজন শেষ হৈ যাব। মই মনা নাছিলো, কিন্তু শাহপুৰলৈ সৰু ভাইটোৰ ছোৱালীক বিয়া দিছিলো আৰু সেই পণ্ডিতে সেই গাঁৱৰে আছিল। আকৌ সেই পণ্ডিতে আমাৰ চৌধুৰীক কৈছিল যে ৰোহতকত থকা চৌধুৰী ৰাম কুমাৰৰ বৰ ভয়ংকৰ বেমাৰ আছে আৰু গোটেই পৰিয়ালটো নষ্ট হৈ যাব। তেতিয়া আমাৰ ডাঙৰ জেঠাইক মোৰ ওচৰলৈ পঠালে। আমাৰ ডাঙৰ জেঠা জিলা সিংহই কলে আৰু লগত লৈ গৈছে। মাতি আনাতো সহজ আছিল কিন্তু চিকিৎসা জটিল হৈ গৈছিল। তেওঁ দমন কৰিব নোৱাৰিলে। মঙ্গলবাৰ আৰু শনিবাৰ ৰাতিৰ সময় পাচটা পাচটা চকী(ভূতৰ আৰতি) আহিছিল। সিহঁতক নমাইছিল লগে লগে পুখুৰীত পেলাই দিছিল। এই কাৰ্য্যক্ৰম চাৰি বছৰলৈ চলি আছিল পিছত নিৰাশ হ'ল।

মই বোহতাৱালা (জিন্দবাসী) এজন ওস্তাদৰ ওচৰলৈ গ'লো। তেওঁ কলে তোমাৰ বেমাৰ ভাল কৰি দিম। আপোনাৰ বেমাৰ মই জানো তেওঁ আমাক কেবা বাৰো বালাজীলৈ নিলে, সেই ওস্তাদে নিজেও নোৱাৰিলে আৰু মন্দিৰেও নোৱাৰিলে। কিয়নো মঙ্গলবাৰ আৰু শনিবাৰ চকীৰোৰ(ভূতৰ আৰতি) আহোতে তাক ইমান দিগদাৰ কৰিছিল যে তেওঁ হাত দাঙিলে, কিয়নো চকীৰোৰ যেতিয়া আহিছিল তেতিয়া মোৰো ওচৰত খবৰ আহি গৈছিল যে ৰাতি ৯ বজাৰ পৰা ২ বজালৈ জুই জলাই পানীৰ লোটা আৰু লাঠী লৈ উজাগৰে থাকিব লাগে। এই কাৰ্য্যক্ৰম চনৰ ১৯৯৬ পৰা ২০০২ চনলৈ চলিছিল। বোহতাৱালাৰ ওচৰত যেতিয়া চকীৰোৰ আহিছিল তেতিয়া তাত এখন চিঠি পোৱা হৈছিল আৰু বোহতাৱালা ওস্তাদক কৈছিল যে ইয়াৰ পৰা গুচি যোৱা আৰু ৫০ হেজাৰ টকা দি দিম, নহলে তোমাৰো ৰক্ষা নাই। তেওঁ ভয়ৰ কাৰণে মোক অস্বীকাৰ কৰিলে। মই দিনত চাকৰী কৰিবৰ বাবে দিল্লীলৈ গৈছিলো আৰু ৰাতি পহৰা দিছিলো। কেতিয়াবা ৰাতি উদ্ভৰক মাতি আনিছিলো। মোৰ বহুত দুৰ্দশা হৈছিল। মোৰ ওপৰত কামৰ চাপ আৰু আনহাতে গোটেই পৰিয়ালৰ বেমাৰৰ বিপত্তিৰ বাবে অশান্তিত আছিলো। কাৰোৱাক

কলে তামাচা কৰিছিল, কোনোও লগ দিয়া নাছিল। বহুত টকা (মোটামুটি ৩ লাখ) খৰচ হৈছিল।

মোৰ পত্নী চান্দকৌৰৰ থাইৰাইড বেমাৰ হৈ গৈছিল। ২০০৩ ৰ জানুৱাৰীত ডাক্তৰ ও. পি. গুপ্তাই থাইৰাইডৰ বাবে ডিমাপুৰ, দিল্লী হস্পিটেলত ভৰ্ত্তি কৰাবৰ বাবে পৰামৰ্শ দিছিল। কিন্তু তাত নগৈ মই মেডিকেললৈ গৈছিলো। ডাক্তৰ চুগ ইয়াৰ স্পেচিয়েলিষ্ট আছিল তাৰে দ্বাৰাই চিকিৎসা কৰোৱালো, তেওঁ কলে গোটেই জীৱন ঔষধ খাব লাগিব। কিন্তু এতিয়া ২০০৩ ত নাম লোৱাৰ পিছত ঔষধ সমূলি সমাপ্ত হ'ল। মই ডাক্তৰ চুগৰ দ্বাৰাই চেক আপ কৰোৱালো, তেওঁ আচৰিত হ'ল ই কেনেকৈ হল, গোটেই ঘটনাটো তেওঁক কলো।

এতিয়া মোৰ লৰা আৰু মোৰ পত্নীৰ সকলো বেমাৰ মুক্তি দাতাই ঠিক কৰি দিছে। ডাঙৰ লৰাৰ নাম সুৰেন্দ্ৰ তথা সৰু লৰাৰ নাম মনোজ কুমাৰ, দুয়ো হৰিয়ানা পুলিচত চাকৰি কৰে। যেতিয়া দুয়ো ভূতগ্ৰস্ত আছিল আৰু সেই ভূতটো সিহঁতৰ ওপৰত কেবা বাৰ আক্ৰমণ কৰিছিল, কিন্তু নাম উপদেশ লৈ ৰাখিছিল এইবাবে সিহঁতক কবীৰ পৰমাআই ৰক্ষা কৰিছিল।

জগত গুৰু তত্ত্বদৰ্শী ৰামপাল দাস মহাৰাজ আমাৰ বাবে অৱতাৰ হৈ আহিছে। কিয়নো যি পৰিয়ালত দুজন চাকৰী কৰা লৰা ভূতগ্ৰস্ত তেন্তে সেইখন ঘৰৰ কি অৱস্থা হব। যি তিৰোতাৰ দুই পুতেকৰ এনে অৱস্থা আৰু নিজেও ভূতগ্ৰস্ত তেন্তে জীৱন কি হব ? যি মানুহ কৰোঁটা আশ্ৰমৰ বিষয়ে জ্ঞান অৰ্জন নকৰে তেওঁলোক আন্ধাৰত পৰি আছে। কিয়নো পঢ়িবৰ বাবে মগজু দিছে, সেয়ে পঢ়ক আৰু চিন্তা কৰক বাস্তৱিকতা কি ?

আমাৰ পৰিয়াল নষ্ট হৈ গৈছিল। মোৰ সন্তান আৰু মোৰ পত্নী যেতিয়া ভাল হ'ল তেতিয়া মই নিজকে সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ চৰণত সমৰ্পণ কৰি দিলো। মোৰ একো নাই এই দেহ, মন, ধন সকলো গুৰু চৰণত সমৰ্পন কৰো।

মোৰ জী জোঁৱাইয়ো নাম দীক্ষা লৈছে। আজি মোৰ জীৰ ঘৰখনো স্বৰ্গৰ দৰে হৈছে। মোৰ জোঁৱাই মদ্যপান কৰিছিল, তেওঁও মদ্য পান এৰিছে। মোৰ ছোৱালীৰ প্ৰমোশন, ফ্লেট, আদি অলপ দিনৰ ভিতৰতে প্ৰাপ্ত হৈছে তথা সকলোৱে আনন্দত আছে।

ইং ২০০৩ চনত মুক্তিদাতা ৰামপাল দাস মহাৰাজে আমাৰ পাপ কৰ্ম ৰূপী শুকান ঘাঁহৰ দমক সৎনাম ৰূপী জুইৰ দ্বাৰা জলাই ভস্ম কৰি দিছে। কোনো তাবিজ, কবজ সুতা, ফিতা, ছাই আদি নহয় মাথোন মুক্তি দাতাৰ মন্ত্ৰত (নাম দীক্ষা) সৰ্ব ৰোগ নিৰ্মূল হৈ তেওঁৰ কৃপাৰ দ্বাৰা সমাপ্ত হৈ যায়। যদি এনেকুৱা নহলহেঁতেন তেন্তে ভক্তিবৰ ওপৰত বিশ্বাস উঠি গলহেঁতেন। এতিয়া আমি বহুত সুখী। এতিয়া কোনোৱাই কিবা কিবি নকৰক কিয়, আমাৰ ঘৰৰ ওপৰত একো নহব, কিয়নো আমি মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ হংস তেওঁৰ পদায়তে আছে। মইও নেমানিছিলো, এনেবিলাক কথাৰ ভণ্ডামি বুলি কৈছিলো যেতিয়া এজনৰ পিছত এজন ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গৈছিলো তথা বেমাৰত অৰ্থও খৰচ হৈছিল, নিৰাশ হৈছিলো, এতিয়া চকু মুকলিল। এইবাবে নাপাহৰিব যে ভূত প্ৰেত একো নাই। মই কওঁ যে এইবোৰ বাজে কথা নহয় এই কথা বাস্তৱ সত্য, কিয়নো অভিমানে মই নিজৰ ঘৰখনক ধ্বংস কৰিবলৈ ধৰিছিলো। এইবাবে মই সকলো পাঠককে প্ৰাৰ্থনা কৰো যে আপোনালোকেও নিজৰ সকলো দুঃখৰ পৰা নিস্তাৰ পাবলৈ আৰু সত্য ভক্তি কৰিবৰ বাবে সৎলোক আশ্ৰম কৰোঁটাত পৰম পূজ্য সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা মুকলি নাম দীক্ষা প্ৰাপ্ত কৰি নিজৰ মনুষ্য জনম সফল কৰক।

প্ৰাৰ্থী,

প্ৰধান শিক্ষক ৰাম কুমাৰ (এম,এ,বি,এড)

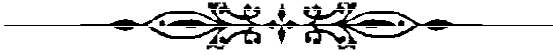
মোবাইল নং - ৮৬৮৪৮৬৯০৫১

ওপৰোক্ত কিছু ভক্তাৰ আত্ম কাহিনী আপোনালোকে পঢ়িলে এনেকুৱা ভক্ত হেজাৰ, লাখৰ সংখ্যাত আছে যি নিজৰ আত্ম কথা এই পুথিত লিখিব খোজে। কিন্তু ইয়াত স্থানৰ অভাৱত আমি কিছু ভক্তৰ আত্ম কথা দিব পাৰিছোঁ। যদি আমি সকলো ভক্তৰ আত্ম কথা লিখিবলৈ যাওঁ তেন্তে বোধ হয় হেজাৰ কিতাপ ছপাব লাগিব। এই বাবে বিজ্ঞ ব্যক্তিৰ সংকেতেই যথেষ্ট।

ভক্তিৰ পাৰ্থক্য - ভক্তিৰ ভিতৰত বহুত পাৰ্থক্য আছে। আপুনি যি কোনো দেব/দেবীৰ ভক্তি কৰক তাৰ ফল অৱশ্যে পাব, যি নাশবান হব তাৰ দ্বাৰাই কিন্তু মুক্তি নহব আৰু পাপ কৰ্মও সমাপ্ত নহব। যাক ভুগিবলৈ বাৰে বাৰে জন্ম লবলগীয়া হয়। মুক্তি কেৱল পূৰ্ণ সাধুৰ শৰণত পাই অৰ্থাৎ তেখেতৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ ভক্তি সাধনা কৰিলে মোক্ষ প্ৰাপ্ত হয় অন্যথা নহয়।

এসংসাৰ সমৱাদা নাই, কহন্দা শ্যাম দুপহৰ নুঁ।।

গৰীবদাস এ বক্ত জাত হয়, ৰোয়েগা ইস পহৰে নুঁ ।।



কবীৰ দেবৰ লগত কালৰ বাৰ্তালাপ

সৰ্ব শক্তিমান পৰমেশ্বৰে সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰচনা কৰি শেষত নিজ সত্যলোকলৈ (সচ্চ খণ্ড/সত্য ধাম) গৈ বিশ্ৰাম কৰিবলৈ ধৰিলে। তাৰ পিছত আমি সকলোৱে কাল ব্ৰহ্মাণ্ডৰ লোকত বসবাস কৰি নিজৰ কৰ্ম ফলৰ কৰ্ম দণ্ড ভুগিবলৈ ধৰিলো আৰু বহুতো দুঃখ কষ্ট সহিব লগীয়া হলো। সুখ আৰু শান্তি বিচাৰি যেনি তেনি ফুৰিবলৈ ধৰিলো আৰু আমাৰ নিজা ঘৰ সতলোকৰ কথা মনলৈ আহিবলৈ ধৰিলে আৰু তালৈ যাৱৰ বাবে ভক্তি সাধনা আৰম্ভ কৰিলো। কোনোৱাই চাৰি বেদক কষ্ট কৰিলে, কোনোৱাই উগ্ৰ তপ কৰিবলৈ ললে আৰু হোম, যজ্ঞ, ধ্যান, সমাধি আদি ক্ৰিয়াবোৰ আৰম্ভ কৰি দিলে, কিন্তু নিজৰ ঘৰ সতলোকলৈ যাব নোৱাৰিলে। কিয়নো ওপৰোক্ত ক্ৰিয়াবোৰ কৰা কাৰণে পৰবৰ্তী জনমত ভাল সমৃদ্ধ জীৱন প্ৰাপ্ত হৈ (যেনে ৰজা-মহাৰজা, ডাঙৰ বেপাৰী, ডাঙৰ অফিচাৰ, দেব-মহাদেব, স্বৰ্গ-মহাস্বৰ্গ আদি) আকৌ চৌৰাশী লাখ যোনী চক্ৰত ভ্ৰমিবলৈ ধৰিলে। বহুত অশান্তিত থাকিবলৈ ধৰিলে আৰু পৰম পিতা পৰমেশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে যে হে দয়ালু আমাক নিজ ঘৰৰ পথ দেখুওৱা। আমি হৃদয়েৰে আপোনাৰ ভক্তি কৰো। আপুনি কিয় আমাক দৰ্শন নিদিয়ে ?

এই বৃত্তান্ত কবীৰ পৰমেশ্বৰে ধৰ্মদাস মহাৰাজক কৈছে যে, হে ধৰ্মদাস এই জীৱৰ কাতৰ আহ্বান শুনি মই নিজ সতলোকৰ পৰা জগজীতৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি কাল লোকলৈ আহিছো। তেতিয়া ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডত যত কালৰ নিজৰ ঘৰ আছে তাত গৰম শিলাখণ্ডৰ ওপৰত মানৱ শৰীৰধাৰী প্ৰাণীৰ সূক্ষ্ম শৰীৰ সেকা দি দুৰ্গন্ধ বাহিৰ কৰি আছিল। মই উপস্থিত হোৱাত সেই প্ৰাণী বোৰৰ জলন বন্ধ হ'ল। দন্ধ হোৱা প্ৰাণীবোৰে মোক দেখি কবলৈ ধৰিলে হে পুৰুষ আপুনি কোন ? আপোনাৰ দৰ্শন মাগ্ৰেই বৰ সুখ আৰু শান্তি অনুভৱ কৰিছো। পিছত মই কলো যে মই পূৰ্ণ পৰমব্ৰহ্ম পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেব। তোমালোক সকলো জীৱ মোৰ সতলোক ধামৰ পৰা আহি কাল ব্ৰহ্মৰ ধামত আবদ্ধ হৈ গৈছা। এই কাল ব্ৰহ্মই প্ৰতিদিনে এক লাখ মানৱৰ সূক্ষ্ম শৰীৰৰ পৰা বিকাৰ বাহিৰ কৰি ভক্ষণ কৰে আৰু শেষত নানা প্ৰকাৰ যোনীত শান্তি ভুগিবৰ বাবে এৰি দিয়ে। তেতিয়া সেই জীৱাত্মাবোৰে কবলৈ ধৰিলে হে দয়ালু পৰমেশ্বৰ আমাক এই কাল ব্ৰহ্মৰ জেলৰ পৰা মুক্তি কৰক। মই কলো যে এই ২১ ব্ৰহ্মাণ্ড কাল/ব্ৰহ্মই তিনবাৰ তপ সাধনা কৰি মোৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰিছে আৰু যিবোৰ বস্তু ইয়াত প্ৰয়োগ কৰি আছা এই সকলো কালৰে আৰু তোমালোক সকলো নিজ ইচ্ছা অনুসৰি ইয়াত ঘূৰি ফুৰিবলৈ আহিছা। এইবাবে তোমালোকৰ ওপৰত কাল/ব্ৰহ্মৰ বহুত খন হৈছে আৰু সেই খন মোৰ সত্য নামৰ ভক্তি সাধনা নকৰাকৈ পৰিশোধ কৰিব নোৱাৰা।

যেতিয়ালৈকে তোমালোকে খন মুক্ত নোহোৱা তেতিয়ালৈকে কাল/ব্ৰহ্মৰ জেলৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাব নোৱাৰা। ইয়াৰ বাবে তোমালোকে মোৰ পৰা নাম দীক্ষা লৈ ভক্তি কৰিব লাগিব। তেতিয়া মই তোমালোকক মুক্ত কৰি লৈ যাম। আমি এই সকলো বাৰ্তালাপ কৰি থাকোতেই তাত কাল (ব্ৰহ্ম) উপস্থিত হ'ল আৰু তেওঁ ক্ৰোধান্বিত হৈ মোৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলালে। মই মোৰ বাক শক্তিৰে তাক মুৰ্চ্ছিত কৰি পেলালো। কিছু সময় পিছত চেতন পালে

আৰু মোৰ ভৰিত পৰি ক্ষমা মাগিলে, কলে আপুনি মোতকৈ ডাঙৰ মোক অলপ দয়া কৰক আৰু কওক কি কাৰণে মোৰ ধামত আহিছে ? তেতিয়া মই কাল পুৰুষক কলো যে কিচুমান জীৱাত্মা সংভক্তি কৰি নিজ ঘৰ সৎলোকলৈ উভতি যাব খোজে। সিহঁতে সংভক্তি পথ পোৱা নাই। সেই কাৰণে তেওঁবিলাকে ভক্তি কৰাৰ পিছতো এই লোকতে বৈ যায়। মই তেওঁবিলাকক সংভক্তি পথ দেখুৱাবলৈ আৰু তোমাৰ পৰিচয় দিবৰ বাবে ইয়ালৈ আহিছো যে তই কাল (ব্ৰহ্ম/ জ্যোতি নিৰঞ্জন) যি এক লাখ সুক্ষ্ম শৰীৰৰ বিকাৰ আহাৰ কৰে আৰু ১ লাখ ২৫ হাজাৰ জীৱৰ উৎপত্তি প্ৰতিদিনে কৰে তথা ভগৱান সাজি প্ৰকাশ কৰে। মই প্ৰাণীবিলাকক কৈ দিম যে তোমালোকে যাক ভক্তি কৰা তেওঁ ভগৱান নহয়, কাল (ব্ৰহ্ম)। ইয়াকে শুনি কালে কলে হে প্ৰভু যদি সকলো জীৱ সত্যলোকলৈ উভতি যায় তেতিয়া মোৰ ভোজনৰ কি উপায় হব ? মই অনাহাৰে মৰি যাম। আপোনালৈ মোৰ কৰুণ প্ৰাৰ্থনা, এই যে তিনি যুগত জীৱ কমকৈ লৈ যাব আৰু সকলোকে মোৰ পৰিচয় নজনাৰ যে মইয়ে কাল, আৰু সকলোকে ভক্ষন কৰো। যেতিয়া কলিয়ুগ আহিব তেতিয়া আপোক যিমান লাগে সিমান নিব পাৰিব। এই বচন কালে মোৰ পৰা পাইছে। কবীৰ দেবে ধৰ্ম দাসৰ পূৰ্বৰ কথা বৰ্নাই কৈছে যে সত্যযুগ, ত্ৰেতাযুগ, দ্বাপৰ যুগতো মই আহিছিলো আৰু বহুত জীৱক সৎলোকলৈ লৈ গৈছিলো কিন্তু কালৰ পৰিচয় ব্যক্ত কৰা নাছিলো। এতিয়া মই কলিয়ুগত আহিছো আৰু কালৰ লগত মোৰ বাৰ্তালাপ হৈছে। কাল/ব্ৰহ্মই মোক কৈছে যে এতিয়া আপুনি যিমান চেষ্টা কৰক, আপোনাৰ কথা কোনেও নুশুনো। প্ৰথমে মই কলি কালৰ জীৱক ভক্তিৰ যোগ্যতা কৰি তোলা নাই। সিহঁতক বিৰি, ছিগাৰেট, মদ, মাছ, মঙহ, কণী, আমোদ-প্ৰমোদ, জুৱা আদি দুৰ্বাসনত অভ্যস্ত কৰি ইহঁতৰ সুবৃত্তিক খেলিমেলি লগাই দিছো। নানা প্ৰকাৰৰ ভণ্ড পূজাত জীৱাত্মাক লগাই দিছো। দ্বিতীয় কথা হ'ল যেতিয়া আপুনি আপোনাৰ সংজ্ঞান প্ৰদান কৰি নিজ লোকলৈ উভতি যাব তেতিয়া মই (কাল/ব্ৰহ্ম) নিজৰ দূতক পঠাই আপোনাৰ পছৰ লগত মিলা বাৰটা পছ চলাই জীৱক ভ্ৰমিত কৰি দিম। সৎলোকৰ মহিমা বৰ্ণনা কৰিম, আপোনাৰ জ্ঞানৰ কথা পাঠ কৰিম কিন্তু নাম জপ মোৰে কৰিব, যাৰ পৰিণাম স্বৰূপ মোৰে ভোজন হব। এই কথা শুনি কবীৰদেবে কলে তুমি তোমাৰ চেষ্টা চলাই থকা, মই মোৰ সংমৰ্গৰ উপদেশ প্ৰদান কৰি তেতিয়াহে উভতি যাম আৰু যি মোৰ জ্ঞান শুনি লব সিজন তোমাৰ ফুচুলনি কথাত কেতিয়াও ভোল নাযায়।

সংগুৰু কবীৰদেবে কলে যে জ্যোতি নিৰঞ্জন যদি মই বিচাৰো তোমাৰ গোটেই খেল ভঙ্গ কৰি দিব পাৰো কিন্তু এনে কৰিলে মোৰে বচন ভঙ্গ হয়। ইয়াকে চিন্তি মই মোৰ মৰমৰ হংসাত্মক যথার্থ জ্ঞান দি আৰু বচন শক্তি প্ৰদান কৰি সৎলোকলৈ লৈ যাম আৰু কলে যে

সুনো ধৰ্মৰয়া, হম সংখো হংসা পদ পৰসায়।।

জিন লীনহা হমৰা প্ৰৱানা, সো হংসা হম কিয়ে অমানা।।

(পবিত্ৰ কবীৰ সাগৰত জীৱক ভ্ৰম ভ্ৰান্তিত পেলাবৰ বাবে আৰু নিজৰ ভোক গোচাবৰ বাবে কাল/ব্ৰহ্মৰ নানা ধৰণৰ ছল চাতুৰীৰ বৰ্ণনা)

দ্বাদশ পছ কৰু ম্যায় সাজা, নাম তুমহাৰা লে কৰু অৰাজা।
 দ্বাদশ যম সংসাৰ পঠহো, নাম তুমহাৰে পছ চলৈহো।।
 প্ৰথম দূত মম প্ৰগটে যাই, পিছে অংশ তুমহাৰা আই
 এহী বিধি জীৱকো ভ্ৰমাউ, পুৰুষ নাম জীৱ সমঝাউ।।
 দ্বাদশ পছ নাম জো লৈহে, সো হমৰে মুখ আন সোমৈ হয়য়।।
 কথা তুমহাৰা জীৱ নহী মানে, হমাৰী অউৰ হোয় বাত বখানৈ।।
 ম্যায় দৃঢ় ফন্দা ৰচী বনাই, জাৰ্মে জীৱ ৰহে উৰঝাই।।
 দেৱল দেব পাষাণ পূজাই, তীৰ্থ ব্ৰত জপ-তপ মন লাই।
 যজ্ঞ হোম অৰু নেম অচাৰা, অউৰ অনেক ফন্দ মেঁ ডাৰা।।
 জো জ্ঞানী জাও সংসাৰা, জীৱ ন মানৈ কথা তুমহাৰা।।

সংগুৰু বচন

জ্ঞানী কহে শুনো অন্যাযী, কাটো ফন্দ জীৱ লে যাই।।।
 জেতিক ফন্দ তুম ৰচে বিচাৰী সত্য শব্দ তৈ সৰৈ বিদাৰী।।
 জৌন জীৱ হম শব্দ দৃঢ়াৰে, ফন্দ তুমহাৰা সকল মুকাৰে।।
 চৌকা কৰ প্ৰৱানা পাই, পুৰুষ নাম তিহি দেউ চিনহাই।।
 তাকে নিকট কাল নহী আওৰে, সন্ধি দেখি তাকহঁ সিৰ নাওৰে।।

উপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা প্ৰমাণ হ'ল যে যি অনেক পছ বা ভক্তি মাৰ্গত চলি আছে সেইবোৰ কাল/ব্ৰহ্মৰ দ্বাৰা প্ৰচাৰিত মাৰ্গ। যাৰ লগত পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেৱৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট সত্য ভক্তিৰ সাধনা নাই, এইবোৰ সকলো কাল প্ৰেৰিত সাধনা। অতঃ বুদ্ধিমান জীৱাত্মাই বিচাৰ, চিন্তা চৰ্চা কৰি ভক্তি মাৰ্গ ব্যৱহাৰ কৰি অভ্যন্ত হওক কিয়নো মনুষ্য জনম দুৰ্লভ, ই বাৰে বাৰে নাপায়। কবীৰদেবে কয় যে -

কবীৰ, মানুষ জন্ম দুৰ্লভ হয়য়, মিলে ন বাবস্বাৰ।
 তৰুণৰ সে পত্তা টুটে গিৰে, বছৰ ন লগতা ডাৰী।।

ভাৱাৰ্থ :- মানুহ জনম দুৰ্লভ ই বাৰে বাৰে নাপায় যেনেকৈ গছৰ পাত সৰি পটি পৰিলে দুনাই গৈ ডালত লাগি নধৰে।

বিশ্ব বিজয়ী সন্ত

(সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ অধ্যক্ষতাত হিন্দুস্থান বিশ্বৰ
 ধৰ্ম গুৰুৰ ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত হব)

সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ বিষয়ে 'নন্দাদ্ৰামসৰ' ভবিষ্যবানী

ফ্ৰান্স দেশৰ নন্দাদ্ৰামস নামক বিখ্যাত ভবিষ্য বক্তাই ইং ১৫৫৫ চনত এক হেজাৰ শ্লোকৰ সাংকেতিক সত্য ভবিষ্য বাণী লিপিবদ্ধ কৰি গৈছিল। এশ-এশ শ্লোকৰ দহটা শতক

ৰচিছিল। যাৰ ভিতৰত এতিয়ালৈ গোটেইখিনি প্ৰমাণ হৈ গৈছে। হিন্দুস্থানৰ বিষয়ে সত্য হোৱা ভবিষ্য বাণীৰ পৰা :

১। ভাৰতৰ প্ৰথম মহিলা প্ৰধান মন্ত্ৰী বহুত প্ৰভাৱশালী আৰু কুশলী হব (এই সংকেত ইন্দিৰা গান্ধীৰ প্ৰতি) তথা তেওঁৰ মৃত্যু নিজৰ সুৰক্ষা কমীৰ দ্বাৰা হোৱা বুলি লিখিছিল, যিটো সত্য হৈছিল।

২। তাৰ পিছত তেওঁৰ পুত্ৰ উত্তৰাধিকাৰী হব আৰু তেওঁ বহুত কম সময় ৰাজত্ব কৰিব তথা আকস্মিক মৃত্যু প্ৰাপ্ত হব যি সত্য হৈছিল। (পূৰ্ব প্ৰধান মন্ত্ৰী ৰাজীৱ গান্ধীৰ বিষয়ে)।

৩। সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ বিষয়ে ভবিষ্যত বাণী নস্ৰাদ্ৰামসে বিস্তাৰ পূৰ্বক লিখি থৈ গৈছে:-

(ক) নিজৰ ভবিষ্য বাণীৰ পঞ্চ শতকৰ শেষত আৰু শতক ছয়ৰ আৰম্ভণিত নস্ৰাদ্ৰামসে লিখিছে যে আজি অৰ্থাৎ ইং ১৫৫৫ চনৰ পৰা ঠীক ৪৫০ বছৰ পিছত অৰ্থাৎ ইং ২০০৬ চনত এজন হিন্দু সন্তৰ উদ্ভৱ হব অৰ্থাৎ গোটেই জগতত তেখেতৰ চৰ্চা হব। সেই সময়ত সেইজন হিন্দু ধাৰ্মিক সাধু জনৰ বয়স ৫০ তথা ৬০ বছৰ বয়সৰ মাজত হব। পৰমেশ্বৰে নস্ৰাদ্ৰামসক সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ বয়োজেষ্ঠ শৰীৰৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাই চলচিত্ৰৰ দৰে গোটেই ঘটনাক দেখুৱাইছিল আৰু বুজাইছিল। শ্ৰীনস্ৰাদ্ৰামসে ১৬-শ শতিকাক প্ৰথম শতিকা বুলি কৈছে এইদৰে পঞ্চম শতিকা খৰি ২০ শতিকা হল। নস্ৰাদ্ৰামস মহাশয়ে কৈছে যে সিজন ধাৰ্মিক হিন্দু নেতা অৰ্থাৎ সাধু (CHYREN-ছাইৰেন) পঞ্চম শতিকাৰ শেষৰ বছৰত অৰ্থাৎ ইং ১৯৯৯ চনত ঘৰে ঘৰে সংস্কাৰ কৰা ত্যাগ কৰি অৰ্থাৎ চাৰিও বেৰ লংঘি বাহিৰলৈ আহিব আৰু নিজৰ অনুগত অনুশৰণকাৰীক শাস্ত্ৰবিধি অনুসৰি ভক্তি মাৰ্গৰ উপদেশ দিব। সেই মহান সাধুজনৰ উপদিষ্ট উপাশক সকলৰ অদ্বিতীয় আধ্যাত্মিক আৰু ভৌতিক লাভ হব। সেই তত্ত্বদৰ্শী হিন্দু সাধুৰ দ্বাৰা বৰ্ণিত শাস্ত্ৰ প্ৰমাণিত তত্ত্বজ্ঞানক জানি পৰমাত্মাক বিচৰা শ্ৰদ্ধালুৱে আচৰিত হব, যেন কোনোৱাই গভীৰ টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই উঠিল। সেই তত্ত্বদৰ্শী হিন্দু সাধুৰ দ্বাৰা ইং ১৯৯৯ চনত চলোৱা আধ্যাত্মিক আন্দোলন ইং ২০০৬ চনলৈ চলিব। তেতিয়ালৈ বহু সংখ্যাত পৰমাত্মাক বিচৰা ভক্তই তত্ত্বজ্ঞান বুজি তেওঁৰ অনুগত শিষ্য হৈ সুখী হব। তাৰ পিছত সেই স্থানৰ চাৰিবেৰ লংঘি বাহিৰলৈ আহিব। তাৰ পিছত ২০০৬ চনৰ পৰা স্বৰ্ণযুগৰ আৰম্ভ হব।

নোট - প্ৰিয় সুখী পাঠক বৃন্দ অনুগ্ৰহ কৰি পঢ়ক নিম্ন ভবিষ্যবাণী যি ফ্ৰান্স বাসী নস্ৰাদ্ৰামসে কৰিছিল। যাৰ বিষয়ে মাদ্ৰাজৰ এজন জ্যোতিষ শাস্ত্ৰী কে, এস কৃষ্ণমূৰ্তিয়ে কৈছিল যে শ্ৰীনস্ৰাদ্ৰামৰ দ্বাৰা ইং ১৫৫৫ চনত লিখিত ভবিষ্যৎ বাণীৰ যথার্থ অনুবাদ 'ইং ১৯৯৮ চনৰ মহাৰাষ্ট্ৰৰ এজন জ্যোতিষ শাস্ত্ৰীয়ে কৰিব। সেই জন জ্যোতিষ শাস্ত্ৰীয়ে নস্ৰাদ্ৰামসৰ ভবিষ্য বাণীৰ সাংকেতিক ভাষাৰ স্পষ্টীকৰণ কৰি তাত লিখিত ভবিষ্য ঘটনাৰ অৰ্থ দি নিজৰ ভবিষ্য গ্ৰন্থ প্ৰকাশিত কৰিব।' সেই জ্যোতিষ শাস্ত্ৰীৰ দ্বাৰা যথার্থ অনুদিত হোৱা পুথিৰ পৰা অনুবাদ কৰ্তাৰ শব্দবোৰ পঢ়ক। ১।(পৃষ্ঠা ৩২,৩৩) - ৰবা, সোণালী যুগ (ৰামৰাজ্য) আহি আছে। এজন বয়োজেষ্ঠ উদাৰ মহাসত্ৰাৰ অধিকাৰী ভাৰতেই নহয় গোটেই পৃথিৱীত সোণালী যুগ আনিব আৰু

নিজৰ সনাতন ধৰ্মৰ পুনৰ উদ্ভাষিত কৰি যথার্থ ভক্তি মাৰ্গ বৰ্নাই সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ হিন্দু ৰাষ্ট্ৰ কৰিব। তাৰ পাছত ব্ৰহ্মদেশ, পাকিস্তান, বাংলাদেশ, শ্ৰীলংকা, নেপাল, তিব্বত, আফগানিস্তান, মলয়া আদি দেশত তেওঁ সাৰ্বভৌম ধৰ্মীয় নেতা হ'ব। সত্ৰাধাৰী চণ্ডাল ক্ষমতা লোভীৰ ওপৰত তেওঁৰ সত্ৰা হ'ব। সেইজন ধাৰ্মিক নেতা (শায়ৰণ) গোটেই জগতৰ স্বামী হ'ব, চাই থাক।

২। (পৃষ্ঠা ৪০ আকৌ লিখিছে) - বৰা ৰামৰাজ্য (স্বৰ্ণ যুগ) আহি আছে। ইং ১৯৯৯ চনৰ জুন মাহৰ পৰা ইং ২০০৬ চনৰ চলিত উৎক্ৰান্তিত স্বৰ্ণ যুগৰ উদ্ভাষিত হ'ব। হিন্দুস্তানত উদিত হোৱা এানকৰ্তা সন্ত (শায়ৰন) জগতত সুখ শান্তি তথা সমৃদ্ধি প্ৰদান কৰিব। নম্ৰাদ্ৰামসে নিঃসন্দেহে কৈছে যে উদ্ভৱ হোৱা সন্ত (CHYREN) এতিয়া জ্ঞাত নহয় কিন্তু তেওঁ খৃষ্টিয়ান অথবা মুছলমান কোনো পন্থেই নহ'ব। তেওঁ হিন্দুৱে হ'ব আৰু মই নম্ৰাদ্ৰামস এতিয়াই নিজৰ বুকু চপৰিয়াই গৌৰব কৰো কিয়নো সেই দিব্য স্বতন্ত্ৰ সূৰ্য্য সম সন্তৰ উদিত হওঁতেই আগৰ গোটেই বিদ্যান, পণ্ডিত, আচাৰ্য্য বুলি কওঁতা মহান নেতা বিলাক নিস্প্ৰভ হৈ তেওঁৰ সমুখত বিনম্ৰ হ'ব লাগিব। সেই মহান হিন্দুস্তানী তত্ত্বদৃষ্টা সন্তই সকলোকে অভূতপূৰ্ব ৰাজ্য প্ৰদান কৰিব। তেওঁ সমান নীতি, সমান নিয়ম কৰিব, স্ত্ৰী পুৰুষৰ ভিতৰত, ধনী দুখীয়াৰ মাজত জাতি আৰু ধৰ্মৰ মাজত কোনো ভেদ-ভাৱ নেৰাখিব, কাৰো ওপৰত অন্যায় হবলৈ নিদিব। সেই তত্ত্বদৰ্শী সাধুক সৰ্ব জনতাই বিশেষ সন্মান কৰিব। পিতা-মাতা তো আদৰণীয় হয়েই কিন্তু আধ্যাত্মিকতা আৰু পৱিত্ৰতাৰ আধাৰৰ ওপৰত সিজন তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ পিতা-মাতাত কৈ বেলেগ শ্ৰদ্ধাৰ স্থান থাকিব। নম্ৰাদ্ৰামস নিজে যেয়ু বংশৰ আছিল তথা ফ্ৰান্স দেশৰ নাগৰিক আছিল। তেওঁ খৃষ্টিয়ান ধৰ্ম পালন কৰিছিল কিন্তু আকৌ নম্ৰাদ্ৰামসে নিঃসন্দেহে কৈছে যে উদ্ভৱ হোৱা সন্ত জন কেৱল হিন্দুৱে হ'ব।

৩। (পৃষ্ঠা ৪১) - সকলোকে সমান নীতি, নিয়ম, অনুশাসন পালন কৰোৱাই সত্য পথলৈ আনিব। মই (নম্ৰাদ্ৰামস) এটা কথা নিৰ্বিবাদে সিদ্ধ কৰো। যে সেইজন ধৰ্মীয় নেতাই নতুন জ্ঞান আৱিষ্কাৰ কৰিব। তেওঁ সত্য পথ দৰ্শন কৰোৱা এানকৰ্তা এচিয়া খণ্ডৰ যি দেশৰ নাম মহাসাগৰ (হিন্দু মহাসাগৰ) সেই নামৰ (হিন্দুস্তান) দেশত জন্ম ল'ব। তেওঁ খৃষ্টিয়ান, মুছলমান, নহয় নিঃসন্দেহে হিন্দু হ'ব। অইন ভূতপূৰ্ব ধৰ্মীয় নেতাতকৈ মহান বুদ্ধিমান হ'ব আৰু অপৰাজেয় হ'ব। (নম্ৰাদ্ৰামস ভবিষ্য বাণীৰ শতক ৬, শ্লোক ৭০ মহত্বপূৰ্ণ সংকেত বৰ্নাই আছে) তেওঁক সকলোৱে প্ৰেম কৰিব। তেওঁৰ খ্যাতি বিয়পিব আৰু ভয়ও থাকিব। কোনেও অপকৰ্ম কৰিবলৈ নুখুজিব। তেওঁৰ নাম আৰু কীৰ্তি ত্ৰিভৱনত সিঁচৰিত হ'ব অৰ্থাৎ আকাশৰ সিপাৰত তেওঁৰ মহিমাৰ জয়গান হ'ব। এতিয়ালৈ অজ্ঞানৰ গভীৰ টোপনিত শুই থকা সমাজক তত্ত্বজ্ঞানৰ পোহৰেৰে জগাব। সৰ্ব মানৱ সমাজ হৈ চৈ কৰি জাগিব। তেওঁৰ তত্ত্বজ্ঞানৰ আধাৰত ভক্তি সাধন কৰিব। সৰ্ব সমাজক সত্য সাধনা কৰোৱাব। যি কাৰণে সৰ্ব সাধকৰ নিজা আদি অনাদি স্থান (সত্যলোক)ত নিজৰ পূৰ্বজৰ কাষলৈ লৈ গৈ তাত স্থায়ী স্থান প্ৰাপ্ত কৰোৱাই দিব (উত্তৰাধিকাৰী বনাব)। এই নিষ্ঠুৰ ভূমি (কাল লোক)ৰ পৰা মুক্ত কৰাব, এই বচন প্ৰকাশ কৰিব।

৪। (পৃষ্ঠা ৪২,৪৩) এই হিংসুক জুৰ চন্দ্ৰ (মহাকাল) কোন, কত আছে, এই কথা তত্ত্বদৰ্শী সন্তই বৰ্ণাব। তাৰ হাতৰ পৰা সিজন (CHYREN-সমৰ্থবান সন্তই মুক্ত কৰাব। এই সমৰ্থ সন্তৰ

যথার্থ প্ৰচেষ্টাত এই ভূতলৰ পৰিৱৰ্ত্তিত ভূমিত (হিন্দুস্তানত) স্বৰ্ণযুগৰ আৰম্ভণি হব, পিছত সেয়া গোটেই বিশ্বত বিয়পিব। সেইজন জগত নেতা আৰু তেওঁৰ সদগুণৰ মহিমা প্ৰচাৰিত হব। তেওঁৰ মনৰ শালীনতা, বিনশ্ৰতা, উদাৰতা ইমান যশস্যা হব যে ইয়াৰ আগেয়ে নম্ৰাদ্ৰামসে কৰা ভবিষ্য বাণীৰ শতক ছয়, শ্লোক ৭০ ৰ শেষ শাৰী বাক্যত উল্লেখ কৰা নিজ বাক্য নিজেই কৈ উঠে আৰু CHYRENৰ বাণী কৈ উঠে যে “CHYREN নিজৰ বিষয়ে মাথোন তিনি শব্দ কয়” “এজন বিজয়ী জ্ঞাতা” ইয়াৰ লগত আৰু বিশেষণ নলগাব মই স্বীকাৰ নকৰো। (এইটো পৃষ্ঠা ৪২ৰ ৪ উল্লেখ বাণী শতক ৬, শ্লোক ৭১) হিন্দু তত্ত্বদৰ্শী সন্তই নিজৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা দৌদিপ্যমান সৰ্বোচ্চ শূন্য স্বৰূপৰ বিধান (তত্ত্বজ্ঞান) আকৌ বিনা চৰ্তে উজাগৰ কৰিব (Chyren will be the chief of the World, loved and feared and unchallenged) আৰু মানৱ সংস্কৃতিৰ নিৰ্ধাৰক চম্পালিব ইয়াত একো সন্দেহ নাই। এতিয়া কোনেও নাজানে, কিন্তু সময়ত যেনেকৈ নৰ সিংহই আচৰিত ভাবে প্ৰকট হৈছিল ঠিক এনেকৈ তেওঁও জগতৰ মহান নেতা (Great Chyren) নিজৰ শুদ্ধ তৰ্ক অহাৰ্হ আধ্যাত্মিক জ্ঞান আৰু ভক্তি প্ৰভাৱত বিখ্যাত হব। মই (নম্ৰাদ্ৰামস) আচৰিত হৈছো। মই তেখেতৰ দেশ (যৰ পৰা অৱতাৰিত হব অৰ্থাৎ সৎলোক দেশ)ক আৰু তেখেতক নাজানো, মই তেওঁক সমুখত দেখি আছো, তেখেতৰ মহিমাৰ শব্দ বন্ধ কোনেও ভেদ কৰিব নোৱাৰে। সঁচাই তাক Great Chyren (মহান ধৰ্মীয় নেতা) বুলি কওঁ নিজৰ ধৰ্ম বন্ধুৰ সমকালীন সমস্যাৰ পৰা দয়নীয় আৱস্থাৰ পৰা উদ্বিগ্ন হোৱা স্বতন্ত্ৰ জ্ঞান সূৰ্য্যৰ উদিত হোৱা নিজৰ ভক্তি প্ৰভাৱৰ দ্বাৰা জগতৰ ত্ৰানকৰ্তা ৫ম শতক (২০ শতিকাৰ শেষ বছৰ)ৰ শেষত ইং ১৯৯৯ চনৰ বয়োজেষ্ঠই বিশ্বৰ মহান নেতা যেনেকুৱা তেজস্বী সিংহ মানৱ (Great Chyren) উদ্বিগ্ন অৱস্থাৰ পৰা চাৰিবোৰ লংঘি কৰা মোৰ (নম্ৰাদ্ৰামস) মনৰ বুজ লৈ আছে আৰু মই তেওঁক স্বাগত কৰি আশ্চৰ্য্য হৈ আছো, উদাসীন হৈ আছো, কিয়নো তেওঁৰ বিষয়ে জগত বাসীৰ জ্ঞান নোহোৱা কাৰণে মোৰ ছাইবন (তত্ত্বদৰ্শী সাধু) উপেক্ষাৰ পাত্ৰ হৈ আছে।

মোৰ (নম্ৰাদ্ৰামস) মৰ্মভেদী ভবিষ্যবাণী আৰু বিশ্বৰ সিংহ মানবক উপেক্ষা নকৰিব। তেখেতে প্ৰকট হোৱাত তথা তেওঁৰ তেজস্বী তত্ত্বজ্ঞান ৰূপী সূৰ্য্য উদয় হোৱাত আদৰ্শবাদী শ্ৰেষ্ঠ ব্যক্তিৰ পুনৰ উত্থান তথা সোণালী যুগৰ প্ৰভাত শতক ৬ ৰ ভিতৰত আজি ইং ১৫৫৫ চনৰ পৰা ৪৫০বছৰ পিছত অৰ্থাৎ ২০০৬ চনত (১৫৫৫ + ৪৫০ = ২০০৫ ৰ পিছত অৰ্থাৎ) ২০০৬ ত আৰম্ভণি হব। এই কৃতার্থৰ আৰম্ভণি মই (নম্ৰাদ্ৰামস) দ্ৰষ্টা হৈ আছো।

৫।(পৃষ্ঠা ৪৪,৪৫,৪৬) :- (নম্ৰাদ্ৰামস শতক ১ শ্লোক ৫০ আকৌ প্ৰমাণিত কৰি আছে) তিনিও ফালে সাগৰে আগুৰা দ্বীপ (হিন্দুস্তান)ত সেই মহান সন্তৰ জন্ম হব সেই সময়ত তত্ত্ব জ্ঞানৰ অভাৱত অজ্ঞান অন্ধকাৰে আৱৰি ধৰিব নৈতিকতাৰ পতন হৈ হাহাকাৰ লাগিব। সেইজন শায়ৰণ (ধৰ্মীয় নেতা)গুৰুদেৱ অৰ্থাৎ গুৰু মহাৰাজক শ্ৰেষ্ঠ মানি নিজৰ সাধনা কৰিব আৰু কৰোৱাব। সেইজন ধৰ্মীয় নেতা (তত্ত্বদৰ্শী সাধু) নিজৰ ধৰ্মবল, ভক্তি শক্তিৰ দ্বাৰা আৰু

তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা সৰ্বৰাষ্ট্ৰিক নতমস্তক কৰিব। এছিয়াত তেখেতক আগভেটী ধৰা অৰ্থাৎ তেখেতৰ প্ৰচাৰত বাধা দিয়া বলিয়ালি হব (শতক ১, শ্লোক ৫০)।

(নোট - নম্ভাদ্ৰামসৰ ভৱিষ্য বাণী ফ্ৰান্স দেশৰ ভাষাত লিখিত হৈছিল। পিছত এজন পলব্ৰনটন নামৰ ইংৰাজে এই নম্ভাদ্ৰামসৰ ভৱিষ্য বাণী “সেখুৰী গ্ৰন্থ”ৰ ফ্ৰান্সত কিছু বছৰ থাকি ফ্ৰান্স ভাষাক বুজি, পিছত ইংৰাজী ভাষালৈ অনুবাদ কৰিছিল। তেখেতে গুৰুৰ শব্দ (বৃহস্পতি) গুৰুৰ অৰ্থাৎ তৃতীয় খিনি জানি লিখি দিছিল। তেওঁ নিজৰ পূজাৰ আধাৰ বৃহস্পতিবাৰক মানিৰ বাস্তৱত গুৰুৰ শব্দৰ অৰ্থ হৈছে সকলো গুৰুৰ ভিতৰত যি এজন তত্ত্বজ্ঞান শ্ৰেষ্ঠ তথা গুৰুক মূখ্য মানি সাধনা কৰিবলগীয়া হয়। বেদ ভাষাত বৃহস্পতিৰ ভাৱাৰ্থ সৰ্বোচ্চ স্বামী অৰ্থাৎ পৰমেশ্বৰ, অইন অৰ্থত বৃহস্পতি জগত গুৰুও হয়। জগত গুৰু তথা পৰমেশ্বৰকো বৃহস্পতিকে বুজায়।)

সেইজন বয়জেই তত্ত্বজ্ঞানৰ জ্ঞাত তথা জ্ঞানী হৈ ত্ৰিভুবনত কৃতিমান হব। মই (নম্ভাদ্ৰামস) তেখেতৰ নতুন ভক্তি সাধনা মন্ত্ৰ এনেকুৱা কৰ্কশ জ্ঞাত হৈ আছো যেনেকৈ সাপক বশ কৰা মন্ত্ৰ যাৰ দ্বাৰা মহা বিষাক্ত সাপকো বশ কৰিব পাৰি। নতুন ব্যৱস্থা প্ৰণালী প্ৰস্তুত কৰা তত্ত্বদৰ্শী সন্ত প্ৰকট হ'ব। এইটো মই নম্ভাদ্ৰামস স্পষ্ট শব্দৰে কৈছো সেইজনে কুণ্ডলীনি শক্তি ধাৰণ কৰি আছে। স্পষ্টকৈ কবলৈ হ'লে যি সময়ত সেইজন তত্ত্বদৰ্শী সন্ত যিখন মহা সাগৰৰ দ্বীপ কল্পত থাকিব সেই দেশৰ নামৰে মহাসাগৰৰ নাম হব। (হিন্দু মহাসাগৰ) বিশেষকৈ এইটো সেই দেশৰ ভুজঙ্গ সপিনী শক্তি (কুণ্ডলনী শক্তি)ৰ পূৰ্ণ পৰিচিত True Master হব। সেই Chyren (মহান ধাৰ্মিক নেতা) উদাৰবাদী, কৃপালু, দয়ালু, দৌদিপ্যমান, সনাতন সাম্ৰাজ্য অধিকাৰী, আদি পুৰুষৰ (সত্য পুৰুষ) অনুগত হব। তেখেতৰ সত্বসাবৰ্ভৌম হব, তেখেতৰ মহিমা গুৰু শ্ৰদ্ধাৰ নিয়ম, গুৰুভক্তি অৰ্থাৎ গুৰু নোহোৱাকৈ কোনো সাধনা সফল নোহোৱা, এই সিদ্ধান্ত দৃঢ় কৰিব। তত্ত্ব জ্ঞানৰ সংসঙ্গ কৰি প্ৰথম অজ্ঞানৰ গভীৰ টোপনিত শুই থকা নিজৰ ধৰ্ম বন্ধু সকলক (হিন্দু বিলাকক) জাগ্ৰত কৰি অন্ধবিশ্বাসৰ আধাৰৰ ওপৰত সাধনা কৰি থকা শ্ৰদ্ধালু সকলক শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ সাধনা কৰাৰ দুৰ্ধৰ্মক ভংগ কৰি গুহ্য গভীৰ জ্ঞান (তত্ত্বজ্ঞান)ৰ প্ৰকাশ কৰিব। নিজৰ সনাতন ধৰ্ম পালন কৰোৱাই শাস্তিৰ অধিকাৰী কৰি তুলিব। তাৰ পিছত তেখেতৰ তত্ত্বজ্ঞান গোটেই জগতত বিয়পিব। সেই মহান তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ জ্ঞানৰ কাৰো লগত সমতুল্য নহব। অৰ্থাৎ তেখেতৰ সমান কোনো নহব। তেখেতৰ গুড় জ্ঞানৰ (তত্ত্বজ্ঞান) সন্মুখত সূৰ্য্যৰ জ্যোতিও ল্হান পৰিব। এই বাবে মই (নাম্ভাদ্ৰামস) বিশ্বৰ সিংহ মহা মানৱ ইমান মহান হব যে মই তেখেতৰ মহিমা শব্দত প্ৰকাশ কৰিব পৰা নাই। মই (নাম্ভাদ্ৰামস) সিজন মহান শায়ৰনক দেখি আছো।

উপৰোক্ত বিৱৰণৰ ভাৱাৰ্থ হ'ল যে 'সেইজন জগত নেতাৰ ৫০ বছৰ বয়সত শাস্ত্ৰীয় তত্ত্বজ্ঞান প্ৰমাণিত হ'ব অৰ্থাৎ তেওঁ ৫০ বছৰ বয়সত ইং ২০০১ চনত সকলো ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰি জ্ঞানী (তত্ত্ব জ্ঞানী) হব তাৰ পিছত সেই তত্ত্ব জ্ঞানৰ জ্ঞাতা (পৰম পিতা

পৰমেশ্বৰৰ জ্ঞান জনা যোগ্য অধিকাৰী যিয়ে অইনক জ্ঞান প্ৰদান কৰে) হব আৰু তেখেতৰ আধ্যাত্মিক জন্ম অমৰশ্যাত হব। সেই সময় তেখেতৰ বয়স তৰুণ অৰ্থাৎ ১৬,২০,২৫ বয়স নহব। তেখেতে পোঢ় হব তথা যেতিয়া তেখেতে বিখ্যাত হ'ব তেতিয়া তেখেতৰ বয়স ৫০ৰপৰা ৬০ বছৰ বয়সৰ মাজত হব।

৬। (পৃষ্ঠা ৪৬, ৪৭) :- নন্দ্রাদ্ৰামসে কয় যে নিঃসঙ্কেহে বিশ্বৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ তত্ত্বজ্ঞানীৰ বিষয়ে মোৰ ভবিষ্য বাণীৰ বাক্যবোৰ কোনো নেতাৰ ওপৰত এক কৰি তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰি কোনো থিয় হবলৈ নাহিব। মই (নন্দ্রাদ্ৰামস) বুকু চপৰিয়াই কথাবোৰ কৈ আছো যে মোৰ ভবিষ্যবাণীৰ কৰ্তৃত্ব আৰু তেখেতৰ গুঢ় গভীৰ জ্ঞান (তত্ত্বজ্ঞান) হকলোৰে ভেদ জাগ্ৰত কৰিব, ২০০৬ চনটো আহিবলৈ দিয়ক। এই বিধানৰ এটা এটাৰ শব্দৰ পোনোপোনো সমৰ্থন সেই তত্ত্বদৰ্শীয়ে দিব।

৭। (পৃষ্ঠা ৫২) নন্দ্রাদ্ৰামসে নিজৰ বাণীত কৈছে যে একৈশ শতিকাৰ আৰম্ভণিত এই পৃথিবীৰ ওপৰত শায়ৰণৰ (তত্ত্বদৰ্শী) উদ্ভব হব। যি পৰিৱৰ্তন হব সেইটো মোৰ (নন্দ্রাদ্ৰামস) ইচ্ছাৰে নহয় কিন্তু শায়ৰণৰ ইচ্ছা আৰু প্ৰকৃতিৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই গোটেই পৰিৱৰ্তন হবই হব। তাৰ ভিতৰত নতুন পৰিৱৰ্তন যাৰ অৰ্থ হিন্দুস্তান পৃথিবীৰ ভিতৰত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ৰাষ্ট্ৰ হব। সেই দেশত উৎপন্ন হোৱা ধাৰ্মিক সন্তই তত্ত্বদৰ্শী তথা জগতৰ মুক্তি কৰ্তা তথা জগত বিজয়ী হব। এচিয়া মহাদেশত ৰামায়ণ, মহাভাৰত আদিৰ জ্ঞান যি হিন্দু সকলৰ ভিতৰত প্ৰচলিত আছে তাতকৈ ভিন্ন উন্নত জ্ঞান সেই তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ হব। তেওঁ সৎপুৰুষ পূৰ্ণব্ৰহ্ম পৰমেশ্বৰৰ অনুগত হব। তেওঁ এজন অদ্বিতীয় সাধু হব।

৮। (পৃষ্ঠা ৭৮)- বহুত ধৰ্মীয় সন্ত নেতা আহিব আৰু যাব, সকলোৱে পৰমাত্মাৰ দ্ৰোহী তথা অভিমানী হব। মোৰ (নন্দ্রাদ্ৰামস) আভ্যন্তৰীণ সাক্ষাৎকাৰ সেইজন শায়ৰণৰ (তত্ত্বদৰ্শী সন্ত) লগত হৈছে।

হিন্দুস্তানৰ হিন্দু সন্তই আগলৈ অজ্ঞানৰ আন্ধাৰ (সত্য ভক্তি জ্ঞানৰ অভাৱ) প্ৰলয়ংকাৰী (স্বার্থবশ ভাইয়ে ভাইক নিধন কৰা, হিন্দুৱেই হিন্দুৰ শত্ৰু, পিতা পুত্ৰৰ অমিল, মুছলমানে মুছলমানৰ শত্ৰু) ধুকুকাৰ (ভৌতিক মায়াৰ প্ৰতি ধাউতি) জগতক নতুন আশাৰ পোহৰ দেখুওৱা জগত বিজয়ী ধাৰ্মিক বিশ্ব নেতাৰ নিজৰ উদাসীনতাৰ বাহিৰে একো অভিলাস নেথাকিব অৰ্থাৎ মানৱ উদ্ধাৰ চিন্তাৰ বাহিৰে অইন একো স্বার্থ নাথাকিব। অভিমান নেথাকিব, এইটো মোৰ ভবিষ্যৎবাণী গৌৰবৰ কথা যে বাস্তৱত সেইজন তত্ত্বদৰ্শী সাধু জগতত অৱশ্যই প্ৰসিদ্ধ হব। তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰচাৰিত জ্ঞান শতিকা জুৰি বিদ্যমান থাকিব। সেইজন সাধু আধুনিক বৈজ্ঞানিকৰ চকু হতভস্ত কৰিব আৰু এনেকুৱা আধ্যাত্মিক চমৎকাৰ কৰিব যে বৈজ্ঞানিকো আচৰিত হব। তেওঁৰ সকলো জ্ঞান শাস্ত্ৰ প্ৰমাণিত হব। মই (নন্দ্রাদ্ৰামস) কওঁ যে বুদ্ধিজীৱি ব্যক্তিয়েও তেখেতক উপেক্ষা নকৰিব। তেখেতক সৰু জ্ঞানৰ ব্যক্তি বুলি নাভাবিব, সেইজন তত্ত্বপুৰুষ মহামানৱক সিংহাসনস্থ কৰি তেওঁক আৰাধ্য দেব মানি পূজিব। সিজন আদি পুৰুষ (সত্য পুৰুষ) অনুযায়ী জগতৰ মুক্তি কৰ্তা হব।

সন্ত বামপাল জী মহাৰাজৰ সমৰ্থনত অইন

ভবিষ্যবজ্জাৰ ভবিষ্যৎ বাণী

১। ইংলেণ্ডৰ জ্যোতিষী 'কিৰোৰে' ইং ১৯২৫ চনত লিখিত পুথিত ভৱিষ্য বাণী কৰিছিল যে কুৰি শতিকা অৰ্থাৎ ইং ২০০০ চনৰ উত্তৰাৰ্ধত (ইং ১৯৫০ চনৰ পিচত উদ্ভৱ হোৱা সন্ত) গোটেই বিশ্বত 'এটা নতুন সভ্যতা আনিব সেইটো গোটেই বিশ্বত বিয়পিব। ভাৰতৰ সেইজন ব্যক্তিয়ে যি গোটেই সংসাৰত জ্ঞান বিপ্লৱ আনিব। ২। ভৱিষ্য বক্তা 'শ্ৰীবেজিলেটিন'ৰ মতে ২০ শতিকাৰ উত্তৰাৰ্ধত বিশ্বত সংভাৱনাৰ অভাৱ, মানৱতাৰ হ্রাস, ভৌতিক বাদৰ প্ৰতি ধাউতি, স্নত্ৰাধাৰী আমোলা আৰু ৰাজনৈতিক নেতাৰ অন্যায় কাৰ্যকলাপ আদি বহুতো শোষণ, নিৰ্যাতন দেখিবলৈ পাব। কিন্তু ভাৰতত উৎপন্ন হোৱা শান্তি, ভাতৃত্ব ভাৱৰ আধাৰত নতুন সভ্যতা, জগতত, দেশ, প্ৰান্ত আৰু জাতিৰ সীমা নেওচি বিশ্বশান্তি আৰু সংভাৱনা উৎপন্ন কৰিব।

৩। আমেৰিকাৰ মহিলা ভবিষ্য বক্তা 'জিন ডিক্সন'ৰ মতে ২০ শতিকাৰ শেষ হোৱাৰ আৰম্ভণিত এক ঘোৰ অৰাজকতা তথা মানৱতা সংহাৰ হব। বৈচাৰিক যুদ্ধৰ পিছত আধ্যাত্মিক আধাৰৰ ওপৰত এটা নতুন সভ্যতা সম্ভৱতঃ ভাৰতৰ গাৱলীয়া পৰিয়ালৰ ব্যক্তিৰ নেতৃত্বত ঠন ধৰি উঠিব আৰু জগতৰ পৰা যুদ্ধৰ অৰাজকতা চিৰদিনৰ বাবে বিদায় দিব।

৪। আমেৰিকাৰ 'শ্ৰী এণ্ডাৰচনৰ অনুসৰি ২০ শতিকাৰ শেষ হোৱাৰ আগতেই আথবা শতিকাৰ প্ৰথম দশকত বিশ্বত অসংস্কৃতিৰ তাণ্ডব হব। ভাৰতত ইয়াৰ মাজৰ সময়ত এক ধৰ্মীয় ব্যক্তি, এক মানৱ, এটা ভাষা, এক পতাকাৰ তলত এক সংবিধানৰ ৰূপৰেখাই জগতত সদাচাৰ, উদাৰতা, মানৱীয় সেৱা, মূলবোধ, ভাতৃত্ব আৰু প্ৰেমৰ উদাহৰণ দেখুৱাব। এইজন মুক্তিদাতাই ইং ১৯৯৯ চনৰ পৰা বিশ্বত আগন্তুক হেজাৰ বছৰৰ বাবে ধৰ্ম আৰু সুখ শান্তিৰে ভৰাই দিব।

৫। হলেণ্ডৰ ভৱিষ্য দৃষ্টা 'শ্ৰী গ্ৰেবাৰ্ড ক্ৰাইস'ৰ অনুসৰি ২০শতিকাৰ শেষ হোৱাৰ আগেয়েই অথবা ২১ শতিকাৰ প্ৰথম দশকত ভয়ংকৰ যুদ্ধ হোৱাৰ কাৰণে কিছুমান দেশৰ অস্তিত্ব নোহোৱা হৈ যাব। কিন্তু ভাৰতৰ এজন মহাপুৰুষ গোটেই বিশ্বত এডাল মানৱতাৰ সুৰে গাঁথি পেলাব আৰু হিংসা, অনাচাৰ দুৰাচাৰ, চাতুৰতা, কপট আদি সংসাৰৰ পৰা মচি পেলাব।

৬। আমেৰিকাৰ জ্যোতিষী 'শ্ৰী চাৰ্লচ ক্লাৰ্ক'ৰ মতে ২০ শতিকা শেষ হোৱাৰ আগতে এখন দেশ বিজ্ঞানৰ উন্নতিত সকলো দেশক চেৰাই যাব কিন্তু ভাৰতৰ প্ৰতিষ্ঠা বিশেষকৈ ইয়াৰ ধৰ্ম আৰু দৰ্শনৰ ওপৰত হব যি গোটেই বিশ্বই আদৰি লব। এই ধাৰ্মিক আন্দোলন ২১ শতিকাৰ প্ৰথম দশকত গোটেই বিশ্বক প্ৰভাৱিত কৰিব আৰু মানব সমাজক আধ্যাত্মিকতাৰ বিষয়ে জনাব।

৭। হাঙ্গেৰীৰ মহিলা জ্যোতিষী 'বোৰিস্কা'ৰ মতে ইং ২০০০ চনৰ আগে আগে উগ্ৰ পৰিস্থিতি যেনে হত্যা, লুটপাট, ক্ষমতাৰ অৰিয়াঅৰি আদিৰ মাজেদি মানৱীয় সদগুণৰ বিকাশ এজন ভাৰতীয় দেব দুতৰ দ্বাৰা ভৌতিক বাদৰ বিৰুদ্ধে সফল সংঘৰ্ষৰ ফলস্বৰূপ আধ্যাত্মিক বাদৰ উত্থান হব, যি চিৰস্থায়ী হব, এই আধ্যাত্মিক ব্যক্তিৰ বহু সংখ্যক সৰু সৰু মানুহ অনুগত হৈ ভৌতিক বাদক আধ্যাত্মিক বাদ লৈ সলনি কৰিব।

৮। ফ্ৰান্সৰ ডাঃ জুলবৰ্ণৰ মতে ১৯৯০ চনৰ পিছত ইউৰোপীয় দেশ সমূহে ভাৰতীয় ধাৰ্মিক সভ্যতালৈ ধাৱমান হব। ইং ২০০০ চনলৈ বিশ্বৰ জনসংখ্যা কোটিৰ ওচৰা-ওচৰি হব।

ভাৰতৰ পৰা উদিত ধৰ্মীয় জ্ঞানৰ আন্দোলনে নাস্তিক বাদক বিনাশ কৰি ভয়ঙ্কৰ ধুমুহাৰ দৰে গোটেই বিশ্বক আৱৰি ধৰিব। সেইজন ভাৰতীয় মহান আধ্যাত্মিক ব্যক্তিৰ অনুগত শিষ্য বিলাকে চাওঁতে চাওঁতে এটা সংস্ৰাৰ ৰূপত আত্মশক্তিৰ দ্বাৰাই গোটেই বিশ্বৰ ওপৰত গভীৰ ভাবে প্ৰভাৱ পেলাব।

৯। ফ্ৰান্সৰ ভবিষ্যবক্তা ‘নস্ৰাদ্ৰামসৰ’ মতে বিশ্বত সৈনিক আন্দোলনৰ পিছত অলপ সংখ্যক ভাল মানুহে বিশ্বক ভাল কৰিব। যাৰ ভিতৰত মহান ধৰ্মনিষ্ঠ বিশ্ববিখ্যাত নেতা ২০ শতিকাৰ অন্তত আৰু ২১ শতিকাৰ আৰম্ভণিত কোনো প্ৰাচ্যৰ দেশত জন্ম লৈ ভাতৃত্ব আৰু সৌজন্যৰ দ্বাৰা গোটেই বিশ্বক একতাৰ ডোলেৰে গাঁথি পেলাব। (নাস্ৰাদ্ৰামস শতক ১, শ্লোক প্ৰমাণিত হৈ আছে) তিনিওফালে সাগৰে আগুৰি থকা দ্বীপত সেইজন মহান সন্তৰ জন্ম হব। সেই সময়ত তত্ত্বজ্ঞানৰ অভাৱত অজ্ঞান আন্ধাৰে ঢাকি ধৰিব। নৈতিকতাৰ পতন হৈ হাহাকাৰ লাগিব। সেইজন CHYREN (ধৰ্মীয় নেতা) গুৰুদেৱ অৰ্থাৎ গুৰুৰ আশীৰ্বাদক শ্ৰেষ্ঠ মানি নিজৰ সত্য ভক্তি সাধনা কৰিব আৰু কৰোৱাব। সেইজন ধৰ্মীক নেতাই (তত্ত্বদৰ্শী সন্ত) নিজৰ ধৰ্ম বল অৰ্থাৎ ভক্তি শক্তিৰ দ্বাৰা তথা তত্ত্বজ্ঞানৰ সহায়ত সকলো ৰাষ্ট্ৰক নতমস্তক কৰাব। এচিয়া মহাদেশত তেওঁৰ প্ৰচাৰ প্ৰসাৰিত হোৱাত বাধা দিয়া এক প্ৰকাৰ বলিয়ালি হব। (শতক ১, শ্লোক ৫০) (সেপ্তুৰী -১, কন্না-৫০)

১০। ইজৰায়েলৰ প্ৰফেচৰ হৰাৰ মতে ভাৰত দেশৰ এজন দিব্য মহাপুৰুষৰ মানবতাবাদীয়া চনৰ আগে আগে আধ্যাত্মিক আন্দোলনৰ মূল ভেটি মজবুত কৰি লব আৰু গোটেই বিশ্ব তেখেতৰ আধ্যাত্মিক বিচাৰ শুনিবলৈ বাধ্য হব লাগিব। ভাৰতৰ অধিকতৰ ৰাজ্য ৰাষ্ট্ৰপতিশাসন হব, পিচত নেতৃত্ব ধৰ্মনিষ্ঠ বীৰ লোকৰ ওপৰত হব। যি ধৰ্মীয় সংগঠনৰ আশ্ৰিত হব।

১১। নওৱেৰ শ্ৰীআনন্দাচাৰ্যৰ ভৱিষ্য বাণী মতে, ইং ১৯৯৮ চনৰ পিচত শক্তিশালী ধৰ্মীয় সংস্ৰা ভাৰতবৰ্ষত প্ৰকাশিত হব, যাৰ গৰাকী এজন গৃহস্থ ব্যক্তিৰ আচাৰ সংহিতাৰ পালন গোটেই বিশ্বই কৰিব। লাহে লাহে ভাৰতৰ উদ্যোগীক বিকাশ, ধাৰ্মিক আৰু আৰ্থিক বিকাশৰ দৃষ্টিৰ দ্বাৰা বিশ্বক নেতৃত্ব দিব আৰু তেওঁৰ আধ্যাত্মিক বিজ্ঞান (আধ্যাত্মিক তত্ত্বজ্ঞান) ৰ গোটেই বিশ্বত মান্য হব।

উপৰোক্ত ভৱিষ্য বাণী অনুসৰি আজি বিশ্বত ঘটনাবোৰ ঘটি আছে। যুগৰ পৰিবৰ্তন প্ৰকৃতিৰ অটল সিদ্ধান্ত। বৈদিক দৰ্শন অনুসৰি চাৰিযুগ সত্যযুগ, ত্ৰেতাযুগ, দ্বাপৰ যুগ আৰু কলিযুগৰ ব্যৱস্থা বিদ্যমান। যেতিয়া পৃথিৱীৰ ওপৰত পাপী বিলাকৰ এক ছাত্ৰী সাম্ৰাজ্য হয় তেতিয়া ভগৱান পৃথিৱীৰ ওপৰত মানৱ ৰূপত অৱতাৰ হয়। এইদৰে যুগ পৰিৱৰ্তনৰ ভৱিষ্যবাণী খৃষ্টিয়ান ধৰ্মৰ পৱিত্ৰ ধৰ্মীয় পুথি বাইবেলেও স্পষ্ট শব্দত কৈছে। পৱিত্ৰাত্মা যীশুয়ে চেইন্ট য়োহনক ১৫-২৬ আৰু ১৬- ৭ৰ পৰা ১৫ লৈ এজন সহায়ক পঠোৱাৰ ভবিষ্যবাণী

আছে। বাইবেলৰ ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি যদি সেইজন সহায়ক ২০ শতিকা শেষ হোৱাৰ আগে আগে উৎপন্ন হয় তেন্তে বাইবেলৰ ভৱিষ্যবাণী স্বয়ং অসত্য বুলি প্ৰমাণিত হব। কিন্তু এনে হোৱা অসম্ভৱ। কিয়নো মহান আত্মা যিশুই সেইজন মহান আত্মাক পঠাবৰ বাবেই নিজৰ প্ৰাণক আহুতি দিছিল। এই তথ্য চেইন্ট জেহনৰ পৱিত্ৰবাণী ১৬-৭ স্পষ্ট প্ৰমাণিত হয়। 'মই তোমাক সত্য কৰি কওঁ যে মই যোৱাটো তোমাৰ বাবে ভাল কিয়নো মই যদি নেয়াওঁ তেন্তে সহায়ক তোমাৰ ওচৰত নাহিব। কিন্তু যদি মই যাওঁ তেন্তে তেওঁক তোমাৰ ওচৰলৈ পঠাই দিম আৰু নিজৰ বচন অনুসৰি সেই পৱিত্ৰ আত্মাই নিজৰ জীৱনটোক স্বেচ্ছাই ত্ৰুচত আত্ম বলিদান দিলে' ।

মানৱতাৰ এই পূৰ্ণ বিকাশৰ কাম অনাদি কালৰ পৰাই ভাৰতেই কৰি আহিছে। এই পূৰ্ণ ভূমিত অৱতাৰ বিলাকৰ অৱতৰণ অনাদি কালৰ পৰা হৈ আছে।

কিন্তু কেনে বিড়ম্বনা যে ঋষি, মুনি, মহাপুৰুষ আৰু অৱতাৰৰ জীৱন কালত সেই সময়ৰ শাশন ব্যৱস্থা আৰু জনতাই তেওঁলোকৰ দিব্য জ্ঞান, আদৰ্শৰ প্ৰতি মনযোগ দিয়া নাই আৰু তেওঁলোকৰ অন্তৰ্ধান হোৱাৰ পিছত দুগুণ উৎসাহেৰে পুজিবলৈ লৈছিল। এইটোও এটা বিড়ম্বনা যে আমি জীৱন্ত আৰু সময় থাকোতেই তেওঁলোকক নেমানো বিপৰীতে কিন্তু তেওঁলোকৰ বিৰোধ আৰু অপমানহে কৰোঁ। কিছুমান স্বাৰ্থলোভী তত্বই জনতাক ভুল পথেদি নি পৰম সন্তক বদনাম কৰি হেঙাৰ হৈ ৰয়। এই কথা প্ৰতিযোগেই হৈ আহিছে আৰু বৰ্তমানেও হৈ আছে।

যি মহাপুৰুষ হেজাৰ কষ্ট সহ্য কৰিও নিজৰ তপস্যা আৰু সত্যৰ ওপৰত অটল হৈ থাকে তেওঁৰ কথা কেতিয়াও অসত্য হব নোৱাৰে। সত্যৰ ওপৰত অবিচল হৈ থকা কাৰণে ত্ৰাণকৰ্তা যীচুৱে নিজৰ শৰীৰত গজালৰ খোচনিৰ ভয়ঙ্কৰ পীড়া সহিলে, চক্ৰেটিচে ভয়ঙ্কৰ বিষ পান কৰিলে, শ্ৰীৰাম তথা শ্ৰীকৃষ্ণইও বহুত যাতনাৰ চিকাৰ হব লগা হৈছিল। ত্ৰাণকৰ্তা যীচুৱে কৈছিল যে 'পৃথিৱী আৰু আকাশ লৰচৰ কৰিব পাৰে, সূৰ্য্যৰ অটল সিদ্ধান্ত উদয় আৰু অস্ত, সিবিলাকেও নিৰস্ত হব পাৰে, কিন্তু মোৰ বচন কেতিয়াও মিছা নহব।'

বান্ধৱ সকল যদি আজিৰ কোটি মানৱ সমাজে সেই পৰম তত্ত্বজ্ঞাতা সন্তৰ বিচাৰ কৰি, স্বীকাৰ কৰি, তেখেতৰ উপদৰ্শিত পথানুসৰণ কৰি, নিজৰ জীৱন শৈলী শুধৰাই লয় তেন্তে গোটেই বিশ্বত সদভাৱনা, ভাতৃত্ববোধ, দয়া তথা সংভক্তিৰ বাতাৱৰণ হব। বৰ্তমানৰ মানৱ সমাজৰ বুদ্ধিজীৱিয়ে সেই সন্তৰ বিচাৰ ধাৰাক অবশ্যেই স্বীকাৰ কৰিব আৰু ধন্য হব। সেইজন সন্ত হৈছে। জগত গুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজ। অনুগ্ৰহ কৰি পঢ়ক সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজৰ সংক্ষিপ্ত জীৱনী যি সকলে ভবিষ্যবাণী ঠিক ভাৱে ফলিয়াইছে।

সন্ত বামপাল জী মহাৰাজৰ চমু পৰিচয়

সন্ত বামপাল দাস মহাৰাজৰ জন্ম ইং ১৯৫১ চনৰ চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ৮ তাৰিখ গাওঁ-খনানা, জিলা-সোণীপথ, হাৰিয়ানা ৰাজ্যৰ এক খেতিয়কৰ পৰিয়ালত হৈছিল। বিদ্যাৰ্থী জীৱন শেষ কৰাৰ পিছত হাৰিয়ানা ৰাজ্যৰ জল সিঞ্চন বিভাগৰ কৰ্ণিষ্ঠ অভিযন্তা হিচাবে ১৮ বছৰ সেৱাত নিযুক্ত আছিল। ইং ১৯৮৮ চনত পৰম সন্ত বামদেৱানন্দ মহাৰাজৰ ওচৰত দীক্ষা প্ৰাপ্ত কৰিছিল তথা দেহ-মন আদিৰে সক্ৰিয় হৈ স্বামী বামদেৱানন্দৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট সত্য ভক্তি সাধনা কৰিছিল আৰু পৰমাত্মক সাক্ষাৎ প্ৰাপ্ত হৈছিল।

সন্ত বামপাল দাস মহাৰাজৰ নাম দীক্ষা ইং ১৯৮৮ চনৰ ১৭ ফেব্ৰুৱাৰী, ফাগুন মাহৰ অমাৱশ্যা তিথিত হৈছিল। সেই সময়ত বামপাল দাস মহাৰাজৰ বয়স ৩৭ বছৰ আছিল। নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত দিনক সন্তমত মতে উপদেশী ভক্তৰ আধ্যাত্মিক জন্ম দিন বুলি কোৱা হয়।

উপৰোক্ত বিৱৰণ নন্দাদ্ৰামসৰ ভবিষ্যৱাণীৰ লগত পূৰ্ণৰূপে মিলি যায় যি পৃষ্ঠা নং ৪৪-৪৫ লিখিত আছে। ‘যি সময়ত সেইজন তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ আধ্যাত্মিক জন্ম হব সেই দিন অমাৱশ্যাৰ তিথি হ’ব। সেই সময় সেইজন জগত নেতাৰ বয়স ১৬, ২০, ২৫ নহব, কিন্তু তেওঁ পোচ হব আৰু তেওঁ ৫০ আৰু ৬০ বছৰ বয়সৰ সন্ধিক্ষণত গোটেই জগতত প্ৰসিদ্ধ হব। সেই বছৰটো ইং ২০০৬ চন হ’ব।

ইং ১৯৯৩ চনত স্বামী বামদেৱানন্দ মহাৰাজে তেখেতক সংসঙ্গ কৰিবলৈ তথা ইং ১৯৯৪ চনত নাম দীক্ষা প্ৰদান কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়ে। সত্য ভক্তি মৰ্গত লীন হোৱা কাৰণে কৰ্ণিষ্ঠ অভিযন্তাৰ পদৰ পৰা ইং ১৬-০৫-২০০০ চনত পদ ত্যাগ পত্ৰ ক্ৰমাৎক ৪৯২-৩৫০০ হাৰিয়ানা চৰকাৰক দিয়ে আৰু যি স্বীকৃত হয়। ইং ১৯৯৪ ৰ পৰা ১৯৯৮ চনলৈ সন্ত বামপাল দাস মহাৰাজে ঘৰে ঘৰে, গাঁৱে গাঁৱে, নগৰে নগৰে গৈ সংসঙ্গ কৰে। বহুত সংখ্যক অনুগত শিষ্য হ’ল। ইয়াৰ লগে লগে জ্ঞান হীন সাধু, সন্তৰ বিৰোধ বাঢ়ি গ’ল। ইং ১৯৯৯ চনত গাওঁ কৰৌঠা, জিলা-ৰোহতক (হাৰিয়ানা) সৎলোক আশ্ৰমক কৰৌঠাত স্থাপন কৰিলে তথা ১ জুন ১৯৯৯ চনৰ পৰা ৭ জুন ১৯৯৯ চনলৈ পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেৱৰ উদ্ভৱ দিৱস উপলক্ষে ৭ দিবসীয় বিশাল সংসঙ্গৰ আয়োজন কৰি আশ্ৰমৰ আৰম্ভণি কৰিলে আৰু প্ৰতি মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত তিনি দিন সংসঙ্গৰ শুভ আৰম্ভণি কৰিলে। দূৰ-দূৰান্তৰ পৰা শ্ৰদ্ধালু সংসঙ্গ শূনিবলৈ আহিবলৈ ধৰিলে আৰু তত্ত্বজ্ঞান বুজিব পাৰি বহু সংখ্যাত অনুগত শিষ্য হবলৈ ধৰিলে। অলপ দিনৰ ভিতৰতে সাধু বামপাল দাস মহাৰাজৰ অনুগত শিষ্যৰ সংখ্যা বাঢ়ি লাখ পালেগৈ। যিবিলাক জ্ঞানহীন সাধুসন্ত আৰু ঋষিৰ অনুগত শিষ্য সাধু বামপালৰ ওচৰত আহিবলৈ ধৰিলে তথা শিষ্য হবলৈ ললে পিছত আকৌ সেই অজ্ঞানি সাধু সন্তক প্ৰশ্ন কৰিবলৈ ধৰিলে যে আপোনালোকে কিয় সংগ্ৰহৰ বিপৰীত জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰে ?

যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৮, মন্ত্ৰ ১৩ লিখিত আছে পূৰ্ণ পৰমাত্মাই ভক্তৰ সকলো অপৰাধ (পাপ) নাশ (ক্ষমা) কৰি দিয়ে। আপোনাৰ পুথি যিখন আমি কিনিছো তাত লিখিত আছে যে পৰমাত্মা নিজ ভকতৰ পাপ ক্ষমা (নাশ) নকৰে। আপোনাৰ পুথি সত্যার্থ প্ৰকাশ সমুল্লাসত

লিখা আছে যে সূৰ্য্যৰ ওপৰত পৃথিৱীৰ দৰে মানুহ তথা অনাপ্ৰাণী বাস কৰে। এনেদৰে পৃথিৱীৰ নিচিনা সকলো পদাৰ্থ আছে। বাগিচা, উদ্যান, নদী, নিজৰা আদি এইটো কি সম্ভৱ জানো ? পবিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৫, মন্ত্ৰ ১ লিখিত আছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা স্বশৰীৰ বিদ্যমান। অগ্নে তনুঃ অসি। বিষ্ণুৱে ত্বং সোমস্য তনুৰ অসি। এই মন্ত্ৰত দুইবাৰ সাক্ষী দিছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা স্বশৰীৰত আছে। সেই অমৰ পুৰুষ পূৰ্ণ পৰমাত্মা সকলোকে পালন কৰিবৰ বাবে শৰীৰ আছে অৰ্থাৎ পৰমাত্মা যেতিয়া নিজৰ ভকতক তত্ত্বজ্ঞান বুজাবৰ বাবে কিছু সময় অতিথি ৰূপত এই সংসাৰলৈ আহে নিজৰ বাস্তৱিক জ্যোতিৰ্ময় শৰীৰৰ ওপৰত পাতল দীপ্ত আভাৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰি আহে। এইবাবে উপৰোক্ত মন্ত্ৰই প্ৰমাণ। এইদৰে যুক্তি তৰ্কৰ দ্বাৰা নিৰন্তৰ হৈ নিজৰ অজ্ঞানৰ পৰ্দা সদৰি হোৱাৰ ভয়ত সেই অজ্ঞানী সাধুসন্ত, মহন্তই সৎলোক আশ্ৰম কৰোঁঠা ওচৰ চুবুৰীয়া গাৱত সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ বদনাম কৰিবৰ বাবে দুপ্ৰচাৰ আৰম্ভ কৰি দিছিল তথা ১২-০৭-২০০৬ ইং তাৰিখত সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজক প্ৰাণে বধিবলৈ তথা আশ্ৰম নষ্ট কৰিবলৈ মহাৰাজ আৰু তেখেতৰ আশ্ৰমৰ ভিতৰত থকা অনুগত সংসদী সকলৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলাইছিল। পুলিচে দমন কৰিবৰ কাৰণে চেষ্টা কৰিছিল যি কাৰণে কিছু উপদ্ৰৱকাৰী আহত হৈ গৈছিল। চৰকাৰে সৎলোক আশ্ৰমক নিজৰ অধীন কৰি ললে তথা সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজ আৰু তেওঁৰ কিছু অনুগত শিষ্যৰ ওপৰত মিছা দোষ জাপি গোচৰ ৰুজু কৰি জেলত ভৰাই থৈছিল। এইদৰে ইং ২০০৬ চনত সন্ত ৰামপাল জী মহাৰাজ বিখ্যাত হৈ যায়। যদিও নজনা বিলাকে মিছা আৰোপ লগাই সন্তক প্ৰসিদ্ধ কৰিলে কিন্তু সন্ত আচলতে নিৰ্দোষী। প্ৰিয় পাঠক সকল (নাস্তাদ্ৰামস) ভবিষ্যবাণী পঢ়িলে ভাবিব যে সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজক ইমান বদনাম দিলে, কেনেকৈ সম্ভৱ হব বিশ্বত জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ? সিহঁতলৈ প্ৰাৰ্থনা এই যে পৰমাত্মাই মুহূৰ্ততে পৰিস্থিতি সলাব পাৰে।

কবীৰ, সাহেব সে সব হোত হয়, বন্দে সে কুছ নাঁহি।

ৰাই সে পৰ্বত কৰে, পৰ্বত সে ফিৰ ৰাই।।

পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে নিজৰ সন্তানক উদ্ধাৰৰ বাবে শীঘ্ৰেই সমাজক তত্ত্ব জ্ঞানৰ দ্বাৰা বাস্তৱিকতাৰ লগত পৰিচয় কৰাব। পিছত আকৌ গোটেই বিশ্ব সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ জ্ঞানক জানি বিস্ময় মানিব।

সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজে ইং ২০০৩ চনৰ পৰাই বাতৰি কাকত আৰু টি. ভি. চেনেলৰ মাধ্যমেৰে সত্য জ্ঞানৰ প্ৰচাৰ কৰি অহীন ধৰ্ম গুৰু সকলক কৈ আছে যে আপোনালোকৰ জ্ঞান শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ অৰ্থাৎ ভক্ত সমাজক শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ পূজা কৰোৱাই আছে আৰু দোষী হৈ আছে। যদি মই ভুল কেছো তেন্তে ইয়াৰ উত্তৰ দিয়া। আজিলৈ কোনো সাধু সন্তই উত্তৰ দিবলৈ সাহস কৰা নাই।

সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজে ইং ২০০১ চনৰ অক্টোবৰ মাহত হঠাতে প্ৰেৰণা পালে যে ‘সৰ্ব ধৰ্মৰ পৱিত্ৰ সদগ্ৰন্থক গভীৰ ভাবে অধ্যয়ন কৰা’ এই আধাৰৰ ওপৰত সৰ্বপ্ৰথমে পৱিত্ৰ শ্ৰীমদভাগৱত গীতা অধ্যয়ন কৰি “গহৰী নজৰ গীতা মে’” ৰচনা কৰিলে তথা সেই আধাৰৰ

ওপৰত সৰ্বপ্ৰথম ৰাজস্বান ৰাজ্যৰ যোধপুৰ চহৰত ইং ২০০২ চনৰ মাৰ্চ মাহত সংসঙ্গৰ আৰম্ভ কৰিলে। এই কাৰণে নাস্তাদ্ৰামসে কৈছে যে বিশ্ব ধৰ্মীয় হিন্দু সন্ত (শায়ৰন/Chyren) পঞ্চাচ বছৰ বয়সত অৰ্থাৎ ২০০১ চনত জ্ঞাত হৈ প্ৰচাৰ অভিযান কৰিব। সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ জন্ম পৱিত্ৰ হিন্দু ধৰ্মত ইং ১৯৫১ চনৰ ৮ ছেপ্তেম্বৰ গাওঁ ধনানা, জিলা-সুনীপথ, হৰিয়ানা ৰাজ্যৰ (ভাৰত) এক খেতিয়ক পৰিয়ালত হৈছিল। এইদৰে ইং ২০০১ চনৰ পৰা সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ বয়স ৫০ বছৰ হয়, যিটো নাস্তাদ্ৰামসৰ ভৱিষ্য বাণী মতে সত্য হয়। এইবাবে সেইজন বিশ্ব ধাৰ্মিক নেতা সন্ত ৰামপাল মহাৰাজেই যাৰ অধ্যক্ষতাত ভাৰতবৰ্ষ গোটেই বিশ্বত ধৰ্মীয় নেতৃত্ব হব। গোটেই বিশ্বত এক জ্ঞান (ভক্তিপথ) চলিব। এক আইন হব, কোনেও দুঃখী হৈ নেথাকিব, বিশ্বলৈ পূৰ্ণ শান্তি আহিব। যিয়ে বিৰোধ কৰিব সিয়ে পিচত অনুতাপ কৰিব তথা তত্ত্বজ্ঞানক স্বীকাৰ কৰিবলৈ বিৱশ হব আৰু সৰ্ব মানৱ সমাজে মানৱ ধৰ্ম পালন কৰিব আৰু পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্ত হৈ সৎলোকলৈ গুচি যাব।

যি তত্ত্ব জ্ঞানৰ বিষয়ে নাস্তাদ্ৰামসে নিজৰ ভবিষ্য বাণীত উল্লেখ কৰিছে যে সেইজন বিশ্ব বিজয়ী সন্তৰ দ্বাৰা বৰ্ণিত শাস্ত্ৰ প্ৰমাণিত তথ্যৰ জ্ঞানৰ সমুখত পূৰ্বৰ সকলো সাধু সন্ত নিঃপ্ৰভ হব আৰু সকলোবে নশ্ব হৈ নতি স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। তেখেতৰ বিষয়ে মুক্তি দাতা পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে নিজৰ অমৃত বাণী পৱিত্ৰ ‘কবীৰ সাগৰ’ গ্ৰন্থত (যি সাধু ধৰ্মদাস মহাৰাজৰ দ্বাৰা প্ৰায় ৫৫০ বছৰ পূৰ্বে লিপিবদ্ধ হৈ গৈছে) কৈছে যে এনে এক সময় আহিব যেতিয়া গোটেই বিশ্বত মোৰেই জ্ঞান প্ৰচলিত হব। গোটেই বিশ্বই শান্তি পূৰ্বক ভক্তি কৰিব। সকলোৰে মাজত বিশেষ প্ৰেম হব, সত্যযুগৰ নিচিনা সময় আহিব। মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট জ্ঞান সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজে বুজিছে। এই জ্ঞানৰ বিষয়ে কবীৰ দেবে নিজৰ অমৃত বাণীত কৈছে যে -

কবীৰ, অউৰ জ্ঞান সব জ্ঞানবী, কবীৰ জ্ঞান সো জ্ঞান।

জৈসে গোলা তোপ কা, কৰতা চলে মৈদান।।

ভাৱাৰ্থ এইটো যে এই তত্ত্বজ্ঞান ইমান প্ৰবল যে ইয়াৰ সমকক্ষ অন্য সাধুসন্ত আৰু ঋষিৰ জ্ঞান টিকিব নোৱাৰে। যেনেকুৱা বৰতোপৰ পৰা ওলোৱা গোলা যত পৰে তাত থকা সকলো দুৰ্গ ভাঙি চিঙি চুৰমাৰ কৰি পৰিস্কাৰ মৈদানৰ নিচিনা কৰে।

এই প্ৰমাণ সন্ত গৰীব দাস জী মহাৰাজে (গাওঁ ছুড়ানী, জিলা ৰাজ্জৰ, হৰিয়ানা বাসী) দিছে যে সংগুৰু (মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰে তত্ত্বদৰ্শী সন্তক পঠাই দিয়ে) দিল্লী মণ্ডললৈ আহিব।

গৰীব, সংগুৰু দিল্লী মণ্ডল আয়সী, সুতি ধৰণী সুম জগায়সী।

পৰমাত্মাৰ ভক্তি নকৰা বাবে কৃপণ হৈ যোৱা ব্যক্তিক জগাব। গাওঁ-ধনানা, জিলা-সোনীপথ প্ৰথমে দিল্লী শাষিত ক্ষেত্ৰ আছিল। এই বাবে গৰীবদাস মহাৰাজে কৈছে যে সংগুৰু (বাস্তৱিক জ্ঞানৰ অধিকাৰী সাধু অৰ্থাৎ তত্ত্বদৰ্শী সন্ত) দিল্লী মণ্ডললৈ আহিব আৰু আকৌ কৈছে যে -

“সাহেব কবীৰ তত্ত্ব খোবাসা, দিল্লী মণ্ডল লিজীয়ে বাসা”

ভাবার্থ যে মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ তন্ত্ৰ (সভাৰ) খোবাসা (চাক) অৰ্থাৎ পৰমেশ্বৰৰ এই প্ৰতিনিধি দিল্লী মণ্ডলত বাস কৰিব অৰ্থাৎ তাত উৎপন্ন হব। প্ৰথমে নিজৰ হিন্দু বন্ধুৰ লগত তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা পৰিচিত কৰোৱাব। বুদ্ধিমান হিন্দুৱে এনেদৰে জাগিব যে কোনোৱাই টোপনিৰ পৰা ঘপহকৈ জাগি উঠিব অৰ্থাৎ সেই তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ দ্বাৰা উজাগৰ তত্ত্ব জ্ঞানক বুজিব পাৰি অবিলম্বে তেওঁৰ শৰণ গ্ৰহণ কৰিব। আকৌ পিছত গোটেই বিশ্ব সেই তত্ত্বদৰ্শী হিন্দু সন্তৰ জ্ঞানক স্বীকাৰ কৰিব। এই ভৱিষ্য বাণী নাম্ভাদ্ৰামসেও কৰিছিল।

নাম্ভাদ্ৰামসে আকৌ এইটোও লিখিছে যে মই এই কাৰণে দুঃখীত যে তেখেতৰ লগত পৰিচিত নোহোৱাৰ কাৰণে মোৰ শায়ৰণ (তত্ত্বদৰ্শী সন্ত) উপেক্ষাৰ পাত্ৰ হৈছে। হে বুদ্ধিমান মানৱ তেখেতক উপেক্ষা নকৰিব। তেওঁকতো সিংহাসনত বহুৱাই আৰাধ্য দেব (ইষ্ট দেব) ৰূপত মান্য কৰিবৰ বোগ্য। সেইজন হিন্দু ধাৰ্মীক সন্ত শায়ৰণ আদি পুৰুষ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ অনুগত জগতৰ ত্ৰাণকৰ্তা।

নাম্ভাদ্ৰামসৰ ভবিষ্যবাণী পুস্তক পৃষ্ঠ ৪১-৪২ত তিনিটা শব্দৰ উল্লেখ কৰিছে। কৈছে যে সেইজন বিশ্ব বিজয়ী তত্ত্বদৰ্শী সন্তই 'ক্ৰুৰচন্দ্ৰ' অৰ্থাৎ কাল/ব্ৰহ্মৰ দুঃখদায়ী ভূমিৰ পৰা মুক্ত কৰি আনি নিজৰ আদি অনাদি পূৰ্বজৰ লগত উত্তৰাধিকাৰী সজাই পূৰ্ণ মুক্তি দিব। ইয়াত আকৌ উপদেশ মন্ত্ৰ প্ৰতি সংকেত আছে যে সেইজন শায়ৰণ কেৱল তিনি শব্দ (ওম-তৎ-সৎ)ৰ মন্ত্ৰ জাপ কৰিব। এই তিনি শব্দৰ লগত মুক্তিৰ বাবে কোনো অইন শব্দ জোৰা নলগাব। এই প্ৰমাণ ঋগবেদ মণ্ডল ১০, পৰিৱ বাণী ৯০, মন্ত্ৰ ১৬, সামবেদ সংখ্যা ৮২২ তথা শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা অধ্যায় ১৭, শ্লোক ২৩ বৰ্ণিত আছে যে পূৰ্ণ সন্ত (তত্ত্বদৰ্শী সন্ত) তিনি মন্ত্ৰ (ওম তৎ সৎ যাৰ ভিতৰত তৎ তথা সৎ সাংকেতিক শব্দ) দি পূৰ্ণ পৰমাত্মা (আদি পুৰুষৰ সত্য ভক্তি কৰোৱাই জীৱক কাল/ব্ৰহ্মৰ জালৰ পৰা মুক্ত কৰোৱায়। আকৌ সিজন সাধক ভক্তি অৰ্জনৰ পূণ্য ফলৰ বলত তালৈ গুচি যায় যত আদি সৃষ্টিৰ পূণ্যাত্মা প্ৰাণী বিলাক বিদ্যমান। যৰ পৰা এই জীৱ বিলাকে নিজৰ পূৰ্বজক এৰি ক্ৰুৰচন্দ্ৰ (কাল / ব্ৰহ্ম)ৰ লগত আহি এই দুঃখ দাই সংসাৰত আৱদ্ধ হৈ কষ্টৰ ওপৰত কষ্ট সহি আছে। নাম্ভাদ্ৰামসে এইটোও স্পষ্ট কৰিছে যে মধ্য কাল অৰ্থাৎ কলিযুগৰ মাজৰ সময়খিনি (বিচলী-পিটা) হিন্দু ধৰ্মৰ মধ্যম পুৰুষে আদৰ্শ জীৱন পালন কৰিব। শায়ৰণ তত্ত্বদৰ্শী সন্ত নিজৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা দেদীপ্যমান উচ্চ শৃঙ্গ স্বৰূপ অৰ্থাৎ সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ শাস্ত্ৰানুকূল ভক্তি বিধান আকৌ বিনা চৰ্তই উজাগৰ কৰোৱাব আৰু মানৱী সংস্কৃতি অৰ্থাৎ মানৱ ধৰ্মৰ লক্ষণ নিষ্কপট ভাৱে চন্ডালিব। (মথল্যা কালাত হিন্দু ধৰ্মাচে হিন্দুচ্যা আদৰ্শৰৎ ঝালেল) এইটো মৰাঠী ভাষাত নং ৪২ পৃষ্ঠাত লিখিত আছে যে বিচলী পীটাৰ (মধ্যম পুৰুষক) উদ্ধাৰ শায়ৰণে কৰিব। এইটো উল্লেখ আগৰ পৃষ্ঠাবোৰত কৰিব লাগিছিল সেয়ে ইয়াত লিখি দিয়া হল তথা স্পষ্টীকৰণ দিয়া আছে। এই প্ৰমাণ স্বয়ং পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ দেৱেও কৈছে যে-----

ধৰ্মদাস তোহে লাখ দোহাই, সাৰজ্ঞান ৰ সাৰশব্দ কহী বাহৰ নয়াই।

সাৰনাম বাহৰ জো পৰহি, বিচলী পীটা হংস নহী তৰ হী।।

সাৰজ্ঞান তব তক ছুপাই, জব তক দ্বাদশ পছ ন মিট যাই।

যেনে ইং ১৯৪৭ চনত ভাৰতবৰ্ষ ইংৰাজৰ হাতৰ পৰা মুক্ত হৈছিল। তাৰ আগেয়ে হিন্দুস্থানত শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ নাছিল। ১৯৫১ চনত পৰমেশ্বৰে সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজক পৃথিৱীলৈ পঠিয়াই দিলে। ১৯৪৭ চনৰ আগেয়ে কলি যুগৰ প্ৰথম পুৰুষ জনক আৰু ১৯৪৭ চনৰ পৰা দ্বিতীয় পীড়ি (মধ্যম পুৰুষ) আৰম্ভ হল। এহেজাৰ বছৰলৈ এই সত্য ভক্তি চলিব। এই সময় চোৱাত যি পুণ্যত্ৰাই নিশ্চয়তাৰ সৈতে ভক্তি কৰিব তেওঁ সৎলোকলৈ যাব। যি সৎলোক যাব পৰা নাই কিন্তু কেতিয়াবা ভক্তি কৰিছিল, কেতিয়াবা ভক্তি এৰি দিছে, কিন্তু গুৰুদ্রোহী হোৱা নাই তেওঁ আকৌ হেজাৰ বছৰৰ ভিতৰত মনুষ্য জন্ম এই কলিয়ুগত প্ৰাপ্ত হব। কিয়নো এইটো তেওঁৰ শাস্ত্ৰবিধি অনুসাৰ ভক্তি সাধনা কৰাৰ পৰিণাম হব। এইদৰে হেজাৰ বছৰলৈ কলিয়ুগৰ সময় বৰ্তমানতকৈ আৰু ভাল হব। আকৌ শেষৰ পীড়ি ভক্তি ৰহিত হব কিয়নো ভক্তি যুগত যি পুণ্য অৰ্জন কৰিছিল সেইটো বাৰে বাৰে জন্ম হৈ ব্যয় সমাপ্ত কৰিব। এইদৰে কলিয়ুগৰ অন্তিম সময়ৰ মানৱ দুষ্টিকাৰী হব। তেওঁলোকে ভক্তি কৰিব নোৱাৰিব। এই কাৰণে কৈছে যে কলিয়ুগৰ দ্বিতীয় পীড়ি (মধ্যম পুৰুষ) চলি আছে (১৯৪৭ চনৰ পৰা) চন ২০০৬ সেইজন শায়ৰণ সকলোৰে প্ৰত্যক্ষ প্ৰকট হৈছে, সেইজন হল ‘সাধু ৰামপাল দাস মহাৰাজ’।

উপৰোক্ত যি জ্ঞান মধ্যম পুৰুষ (বিচলী পীৰিৰ প্ৰথম তথা শেষ পুৰুষৰ সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজ নিজৰ প্ৰবচনৰ দ্বাৰা কেইবা বছৰৰ পৰা কৈ আহিছে যিটো নাস্ত্ৰাদ্ৰামসৰ ভৱিষ্য বাণীত আগেয়ে স্পষ্ট কৰি দিছে। এই কাৰণে সন্ত গৰীবদাস মহাৰাজে কৈছে যে - পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবৰ সত্য ভক্তি পূৰ্ণ সন্তৰ পৰা (তত্ত্বদৰ্শী সন্ত) উপদেশ লৈ কৰা নহলে এনে সুযোগ আকৌ হাতলৈ নাহিব।

গৰীব, সমৰা হ্যায় তো শিৰ খৰ পাঁৱ, বছৰ নহীঁ ৰে এয়সা দাৱ।।

৪- ভাৱাৰ্থ হ’ল যে যদি আপুনি তত্ত্বজ্ঞান বুজি পাইছে তেন্তে অতি সোনকালে তত্ত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰাওক। এনে সোণালী সুযোগ আকৌ নাপাব। যেনেকৈ এই মধ্যম পুৰুষৰ সময়ত আৰু আপোনাৰ মানব শৰীৰ আৰু তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ প্ৰকট হৈছে। যদি এতিয়াই সত্য ভক্তি মার্গত লাগি নথকাৰ বিষয়ে কৈছে যে -

ইয় সংসাৰ সমৰাদা নহীঁ, কহন্দা শ্যাম দুপহৰে নুঁ ।

গৰীবদাস ইয় বকত্ যাত হ্যায়, ৰোৱোগে ইস পহৰে নুঁ।

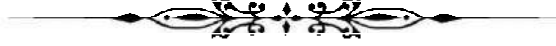
ভাৱাৰ্থ - গৰীবদাস মহাৰাজে কৈছে যে এই অবুজ সংসাৰে শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা কৰি আছে যি অতি দুঃখদায়ক অথচ ইয়াকে সুখদায়ী বুলি ভাবি আছে। যেনেকুৱা জুন মাহৰ দুপৰীয়া (দিনৰ ১২ বজা) ৰদত ঘামি জামি অস্থিৰ হয় আৰু তাকে সন্ধিয়া সময় বুলি কৈছে। যেনেকৈ কোনো মদাহীয়ে মদ্য পান কৰি বাটত পৰি আছে আৰু কোনোৱাই তাক কৈছে আপুনি কেলেই দুপৰীয়া ৰদত এনেদৰে পৰি আছে ? বলা ছায়ালৈ যাওঁ। তেওঁ মদৰ নিচাত কয় যে নহয় ইয়াতে ভাল। কোনে কয় দুপৰীয়া হৈছে ? এইদৰে যি সাধকে শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি নিজামতে আচৰণ কৰে তেওঁ নিজৰ জীৱন নষ্ট কৰিছে। তেনে ভক্তি সাধনাক ত্যাগিব

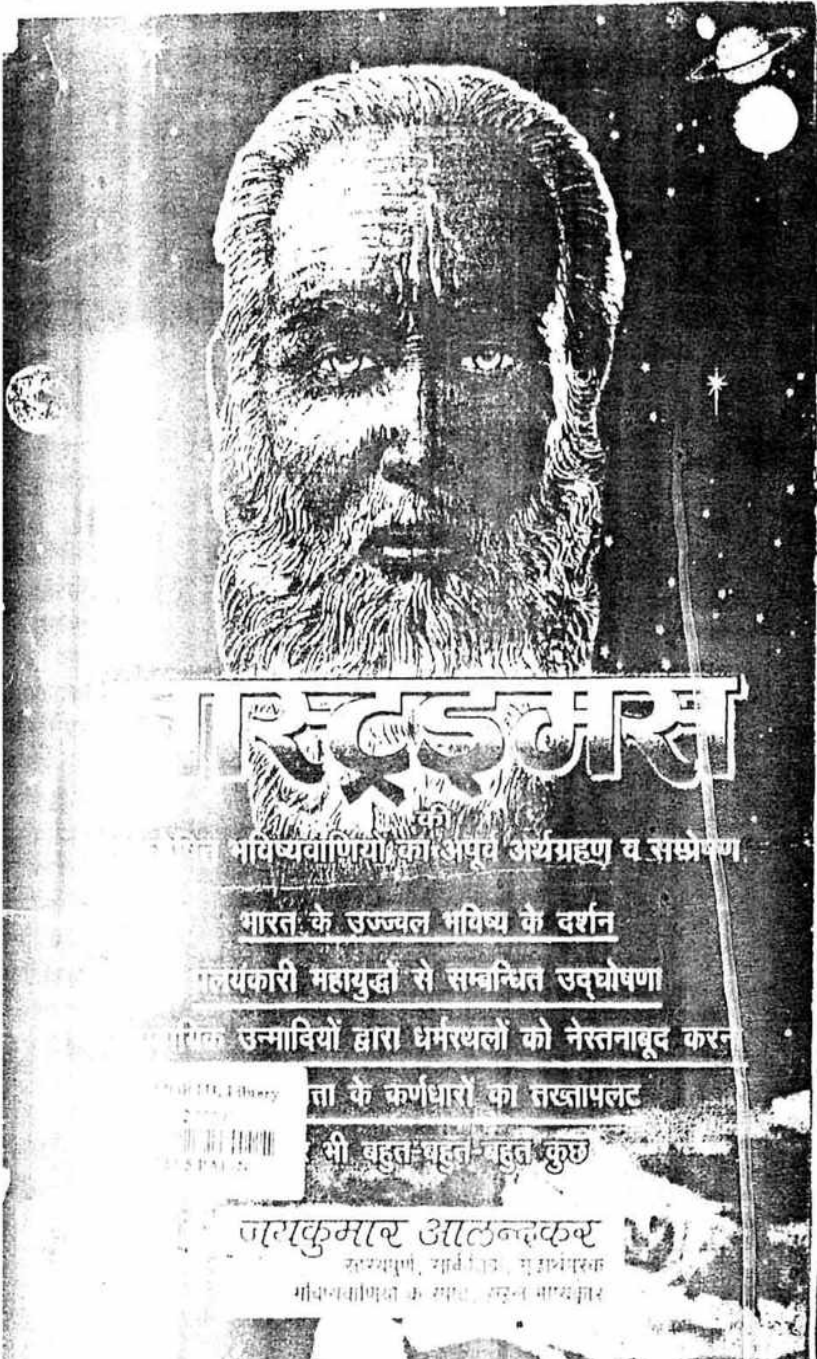
নিবিচাৰে কিন্তু তাকেই সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ মানি কাল ব্ৰহ্ম লোকৰ অধিত দক্ষ হয়। সাধু গৰীবদাস মহাৰাজে কৈছে যে ইমান শাস্ত্ৰৰ প্ৰমাণ পোৱা সত্ত্বেও সত্য ভক্তি সাধনা পূৰ্ণ গুৰুৰ উপদেশ অনুসৰি নকৰা তেন্তে এই অমূল্য মানৱ শৰীৰ তথা মধ্যম পুৰুষৰ সত্য ভক্তি যুগ হাতৰ পৰা ওলাই যাব। পিছত ইয়াক স্মৰণ কৰি কান্দি কাটি অনুতাপ কৰিব লাগিব। পিছত একো নৰব। মুক্তিদাতা পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে কৈছে যে

অচ্ছে দিন পাছে গয়ে, সৎগুৰু সে কিয়া না হেত।

অব পছতয়া কিয়া কৰে, জব চিড়িয়া চুগ গই খেত।।

সকলো মানৱ সমাজক মিনতি কৰো যে পূৰ্ণ গুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ জ্ঞান লাভ কৰি তাক জানি লওক আৰু নিজৰ লগতে পৰিয়ালৰ কল্যাণ কৰাওক। নিজৰ বন্ধু-বান্ধৱ আৰু আত্মীয় স্বজনক বুজাওক আৰু পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্ত হওক। স্বৰ্ণ যুগৰ আৰম্ভণি হৈছে। লাখ লাখ পূণ্য আত্মাই সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজক তত্ত্বদৰ্শী সন্ত বুলি বুজিব পাৰি সিবিলাকে সত্য ভক্তি সাধনা কৰিছে আৰু অতি সুখী হৈছে। সকলো বিকাৰ, দুৰ্বাসনা ত্যাগ কৰি নিৰ্মল জীৱন-যাপন কৰিছে।





आत्सुक्य

के
सम्बन्धित भविष्यवाणियों का अपूर्व अर्थग्रहण व सफ़ोधन

भारत के उज्ज्वल भविष्य के दर्शन

समलोककारी महायुद्धों से सम्बन्धित उद्घोषणा

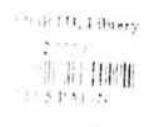
सामाजिक उन्मादियों द्वारा धर्मरथलों को नेस्तनाबूद करना

भारत के कर्णधारों का संरक्षण

भी बहुत-बहुत-बहुत कुछ

जयकुमार आत्सुक्य

संस्कृत, आर्यशास्त्र, सामाजिक
भविष्यवाणियों के अर्थग्रहण, सफ़ोधन

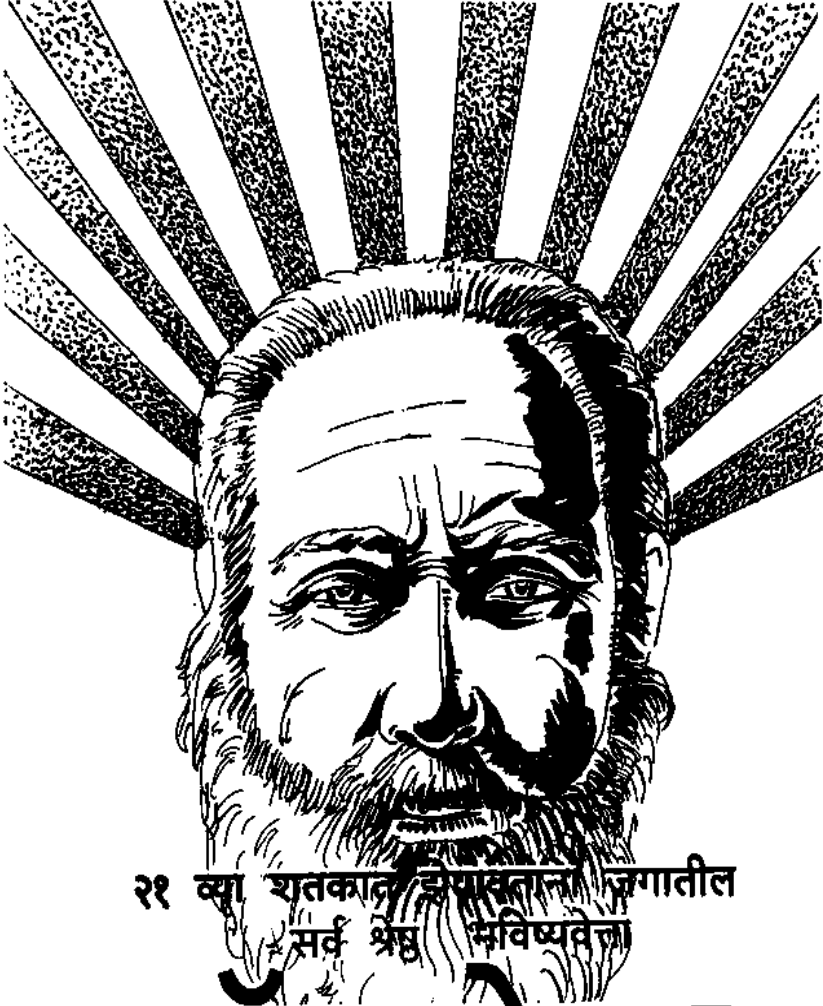


होते ही वे फिर से विश्व में योग्यमार्ग से भ्रमण करके शत्रुत्व के भाव से भारत को त्रस्त करेंगे। देखिए, प्रथम मुस्लिम समाज रूप से शुक्र भारत पर आक्रमण करके उस भूमि को तहस-नहस कर देगा। उसके बाद भारत में घुसकर वे सत्ता पर कब्जा करेंगे, अंधश्रद्धालु और दुर्बल भारतीय जनता को सत्तायेंगे और उन्हें मुस्लिम धर्म की दीक्षा देंगे। उसके कारण महान् भारतमाता मुस्लिमों की दासी बनेगी। भारतीय प्रदेश और समाज भ्रष्ट होगा। यह कार्य इ.स. 1291 से 1999 तक चलेगा।

इसी काल में भारत माता का (कामदुहिता का) बंधु गुरु पिंगल सम शत्रुत्व भाव धारण करके पश्चिम यूरोप के क्रिश्चनों को व्यापारी और नाविक बनाकर भारत की ओर भेज देगा। वे प्रथम व्यापारी बनकर भारतमाता को लूटेंगे। उसके बाद एक-एक प्रदेश हाथ में लेकर उन्हें और-वहाँ की जनता को भ्रष्ट क्रिश्चन बनाकर उन पर शासन करेंगे। धीरे-धीरे अपना प्रभाव बढ़ाकर वे संपूर्ण भारत माता को अपने कब्जे में ले लेंगे। उसी समय भारतीय गुलाम दुर्बल जनता मोक्षप्राप्ति के लिए मंदिर बाँधकर देवी-देवता के भजन-कीर्तन करती रहेगी।

इसी काल में घोखेबाज क्रिश्चन गुरु का भ्रष्टाचारी रूप लेकर आयेंगे। यहाँ के प्राचीन ज्योतिष शास्त्रों का अध्ययन कर किरो जैसे यूरोपीयन विश्व प्रसिद्ध ज्योतिषी होंगे। लेकिन भारतीय अंध और झूठे ज्योतिषियों को अपने ज्योतिष-ग्रंथों का अर्थ नहीं समझेगा। वे गुलाम होंगे। उन्हें अपनी मानसिकता और प्रवृत्ति के कारण अंग्रेजी भाषा में मौजूदा ज्ञान ही सत्य लगेगा। लेकिन कीरोसम भारतीय ज्योतिषशास्त्र का अध्ययन करके महान् विद्वताधारक लेखकों द्वारा लिखित अंग्रेजी पुस्तक के आधार पर ज्योतिषशास्त्र नहीं समझेगा अन्त में वे शापित होंगे और उसके कारण उनमें मूर्खता और क्रूरता होगी।

उसके कारण महापरिवर्तन काल का आरंभ होगा। वह काल होगा इ.स. 1905 से 2028 तक। सबसे पहले भारत को स्वातंत्र्य प्राप्त करने के लिए काँग्रेस की स्थापना होगी। भारतीय जनता महान् राक्षस कुंभकर्ण के अनुसार गहरी नींद में से जागृत होने लगेगी। झूठा ज्योतिषशास्त्र नष्ट करके अचूक भविष्य ज्ञान देने के लिए मद्रास में के.एस.कृष्णमूर्ति का जन्म होकर वे भारतीय जनता को कृष्णमूर्ति पद्धति का ज्ञान देंगे। 1998 में महाराष्ट्र में एक ज्योतिषशास्त्री नास्ट्रैडमस की भविष्यवाणी में अंकित सांकेतिक भाषा का स्पष्टीकरण कर उसमें लिखित भविष्य घटनाओं का अर्थ देकर अपना भविष्यग्रंथ प्रकाशित करेगा। उस समय वह भारत में अज्ञात ज्योतिष द्वारा कलियुग के विषय में दिये गए महान् सांकेतिक भाषा में अर्थ को सुलझाकर उसमें लिखित महान् भविष्यवाणी का अर्थ स्पष्ट करेगा। लेकिन भारतीय जनता पर और सत्ताधारियों पर झूठे प्रचंड ज्योतिषियों का प्रभुत्व होगा। वे इन नये महान् ज्ञानी ज्योतिषियों को प्रकाश में नहीं आने देंगे। लेकिन उन पर स्वार्थ के अंधकार से छत्रे धर्म ज्ञानि का भ्रत सवार ब्रह्म होगा। अब भी वे मातांग (गारुडी)



२१ व्या शतकात इयावताना जगातील
सर्व श्रेष्ठ भविष्यवेत्ता

नास्ट्रॉडमस्

यांचे जागतिक स्तरावरचे भविष्य

- डॉ. रामचंद्र ज. जोशी

२१ व्या शतकाकडे झेपावतांना
जगातील सर्वश्रेष्ठ भविष्यवेत्ता!
मायकेल द नॉत्रदेम (नॉस्ट्राडेमस)
यांचे जागतिक स्तरावरचे भाविष्य

डॉ. रामचंद्र ज. जोशी.

ग्रंथ मिळण्याचे ठिकाण

<p>जोशी ब्रदर्स अप्पा बळवंत चौक, पुणे २. फोन: ४४५९४२४</p>	<p>श्री गजानन बुक डेपो भरत नाट्य मंदिरासमोर, पुणे ३०. फोन : ४४७३३०४</p>
<p>श्री गजानन बुक डेपो कबुतरखाना, दादर, मुंबई २८. फोन: ४२२७५८४</p>	<p>श्री गजानन बुक डेपो बिल्डिंग नं. १३२, पहिला माळा, पंतनगर, घाटकोपर, मुंबई ७५. फोन: ५१३८००९</p>

...(32)...

आफ्रिकेला वळसा घालण्याचा द्राविडी-प्राणायाम' त्या सुवेज कालव्याच्या निर्मितीने कमी झाला हे खरेच, पण त्या कालव्याच्या निर्मितीची कल्पना नॉस्ट्रॉडेमसच्या विलक्षण भाकिताने फ्रेंच वास्तुशास्त्रविशारद लेसेप्स याला सुचलेली आहे ही वस्तुस्थिती आहे.

पाहिल्या प्रकरणातच स्पष्ट केले आहे की, १९९९ साली छेडल्या जाणाऱ्या तिसऱ्या जागतिक महायुध्दात, आज वरवर पाहता परस्पर विरोधी राष्ट्रे मित्र बनून, अमेरिका व रशिया यांचे एकत्रित बळ प्रचंड असेल. नॉस्ट्रॉडेमसच्या मृत्यूनंतर २०९ वर्षांनी जन्माला आलेली अमेरिका आपल्या सामर्थ्याच्या शिखरावर असेल असे, शतक २, श्लोक ४९ मध्ये हा द्रष्टा ज्योतिर्विद सांगतो हे सत्य किती चित्तथरारक आहे?

'भारत' सर्वश्रेष्ठ हिंदु राष्ट्र?

या पूर्वीच्या लेखात कै. इंदिरा गांधींचा नॉस्ट्रॉडेमसने केलेला उल्लेख आपण वाचला. त्या संदर्भात हेन्‍री सी रॉबर्ट्स 'कंप्लीट प्रोफेसीज ऑफ नॉस्ट्रॉडेमस' या १९४२ साली प्रसिध्द झालेल्या आपल्या पुस्तकात लिहितो- 'डॉमिनन्ट प्रिमियर' (म्हणजेच प्रभावी पंतप्रधान) इंदिराजी गांधी यांच्या आकस्मिक खुनानंतर दोन बदल होतील. त्यातील क्रमांक पहिल्या बदलाप्रमाणे त्यांचे पुत्र राजीव गांधी जरी पंतप्रधान झाले असले तरी दुसरा जो बदल होणार आहे तो म्हणजे एक मध्यम वयाचा नेता पाकिस्तान, ब्रह्मदेश, बांगला देश, श्रीलंका, नेपाळ, तिबेट, अफगाणिस्तान, मलाया आदी देश जिंकून हिंदुस्थानाला जगातील सर्वश्रेष्ठ हिंदुराष्ट्र म्हणून निर्माण करणार आहे. तो सार्वभौम असेल. औदार्यात अजोड व आपल्या सनातन धर्माला पुनरुज्जीवन देईल आणि भारत खंडातच नव्हे तर सान्या पृथ्वीवर सुवर्णयुग आणील. (सॅच्युरी शतक ५, श्लोक ४१ वा). या श्लोकाबद्दल सर्वच भाष्यकारांत एकमत आहे. वरील दोन बदलांच्या दरम्यानच्या काळात सत्ताधारी मंडळीत वावरणारी चांडाळ चौकडी सत्ताकेंद्र आपल्या ताब्यात ठेवून बराच काळ मनमानी करील. वर उल्लेख केलेला नेता फक्त जगाला अघ्राप माहीत व्हायचा आहे!

...(33)...

: ४ :

थांबा, इ. स. २००६ मध्ये

रामराज्य येतेय!

हिंदु जगज्जेता भूतलावर सुवर्ण-युग आणणार आहे!

ज्योतिष हे हि एक शास्त्र आहे

‘शितावरून भाताची परीक्षा’ या वाकप्रचारानुसार नॉस्ट्रॉडेमस यांनी वर्तविलेल्या अनेक भाकितांचे खरेपण आपण गेल्या प्रकरणात पाहिले. नॉस्ट्रॉडेमस यांना हे सर्व ज्ञान आगामी पिढीला देणे आवश्यक वाटले; व त्याने ‘सॅच्युरी’ मध्ये दहा शतके (१००० श्लोक) लिहिली व १५५५ साली ते पुस्तक प्रसिध्द झाले. या पुस्तकातील श्लोकांची वर्गवारी केली तर असे आढळते की पहिले सुमारे १०० श्लोक फ्रान्स व युरोपसाठी, म्हणजे नॉस्ट्रॉडेमसच्या काळातील घटनांबद्दल केलेल्या भाकितांवरच खर्च झाले आहेत. त्यानंतर ३५० - ४०० श्लोक १९ - २० व्या शतकातील घटनांच्या भाकितांचा ऊहापोह करण्यात लागले असून उरलेल्या ४५० - ५०० श्लोकांत २१ व्या शतकापासून इ. स. ३७९२ पर्यंतच्या कालखंडात होऊ घातलेल्या भाकितांचे विवरण आलेले आहे.

-ज्योतिष शास्त्र हे असे चमत्कारिक शास्त्र आहे की सर्वसामान्य माणसांपासून अधिकारी वर्ग, देशा-राष्ट्रांचे शास्ते, घनाढ्य, श्रीमंत, राजेरजवाड्यापर्यंत सर्वांनाच त्याचे आकर्षण आहे. उघडरीत्या त्या शास्त्राचा निषेध, परंतु खाजगीरीत्या त्याची चाचपणीच केवळ नव्हे तर आवर्जून त्या शास्त्राच्या पारंगत ज्योतिर्विदाची मनधरणी करण्याची प्रथा सर्वकाली व सर्व देशांतून रूढ असल्याचे दिसते. ज्योतिष हे शास्त्र आहे, त्याचे आकाशस्थ ग्रहांच्या गतीनुसार ठरलेले आडाखे आहेत. इथून तिथून निसर्ग हा सारखाच असल्याने त्या त्या काळच्या ग्रहस्थितीनुसार व्यक्ति, समाज, देश नि त्यांचे धर्म, संस्कृती यावर परिणाम घडत असतात. ज्योतिषी फक्त त्याने केलेल्या शास्त्राभ्यासाच्या आधाराने मिळविलेल्या ज्ञानाने जे परिणाम घडायचे असतात त्याची आगाऊ माहिती सांगतो, त्याचे आनंदादायी, सुखसंवर्धक बदल स्पष्ट करतो. ते बदल केव्हा कसे होतील त्याबद्दल भाकित वर्तवतो. त्याचप्रमाणे दुःख वर्धक उलथापालथी काय होतील त्याचीही नोंद करीत असतो. जे घडायचे असते ते ज्योतिषाला टाळता येत नाही - किंवा तो ते घडवीतही नाही. म्हणून नॉस्ट्रॉडेमससारखे जगप्रसिध्द ज्योतिर्विद आत्मविश्वासाने म्हणतात की, ‘मी लिहिले, सांगितले - त्यात काहीही बदल करण्याची माझी इच्छा नाही.’

...(40)...

गेली नऊ वर्षे इराकबरोबर विध्वंसक युध्दात गेली. जवळ जवळ एक हजार किलोमीटर प्रदेश इराकने सोडलेला नाही. युध्दकैदी सोडविता आले नसल्याने युध्द थांबले, परंतु इराणची मानहानी संपलेली नाही. या युध्दात पेट्रोलियमच्या उद्योगाची महत्त्वाची साधने उद्ध्वस्त झाली, अर्थव्यवस्था, उद्योगधंदे, रोजगार यांची झालेली हानी फार मोठी आहे. शाह यांच्या पदच्युतीच्या सुमारास जी स्थिती होती त्यापेक्षा कितीतरी पटीने सध्याची इराणची आर्थिक स्थिती ढासळली आहे.

आपले घरदार, कौटुंबिक सुख व सुरक्षितता या बाबींचा विचार टाळता येणे अशक्य झाले आहे; आणि त्याबद्दल बहुजनसमाज बोलू लागला आहे. इराणी राष्ट्रांच्या समस्यांना तोंड फुटू लागले आहे आणि त्या समस्यांची सोडवणूक करायला इस्लामची अथवा धर्माची वाढ पुरेशी पडणार नाही याची जाणीव बहुजन समाजालाच नव्हे तर सत्तारूढ पक्षातल्या मवाळांनाही होऊ लागली आहे.

नॉस्ट्राडेमस यांनी शतक १ श्लोक ७० मध्ये असे स्वच्छ लिहून ठेवले आहे की, खोमेनीच्या कडव्या हेकटपणाला विरोधकच कडवेपणाने मोडून काढतील नि खोमेनी विरोधकांची सरशी होईल; त्यांचा विजय होईल. अखेरीस फ्रान्सच मध्यस्थी करून खोमेनी व त्याचे साथीदार यांना दया दाखवावी असे सांगेल व बंडखोर फ्रान्सचा सल्ला मानतीलही! नॉस्ट्राडेमस या सर्व घडामोडींचे वर्णन करून सांगतोय. 'थांबा, रामराज्य येतंय!' जुलै १९९९ ते इ. स. २००६ पर्यंत चालणाऱ्या या सर्व संहारक युध्दाच्या शेवटी सुवर्णयुग अवतरेल; हिंदुस्थानात उगवणारा तारणहार शायरन व फ्रेंच नेता मार्स यांची युति होईल. त्यानंतर ७५ वर्षे जगात सुख-समृद्धि, व शांतता नांदेल. (१० / ८९)

नॉस्ट्राडेमसने निःसंधिग्धपणे म्हटलेय, की नव्याने प्रकट होणारा शायरन (CHYREN) आजच्या घटकेला अज्ञान आहे. परंतु तो ख्रिश्चन वा मुस्लिम नसेल. पाश्चात्य विद्वानांनीही हे विधान मान्य केले आहे.

नॉस्ट्राडेमस स्वतः ज्यू वंशाचा, ख्रिश्चन धर्म स्वीकारलेला, फ्रान्सचा नागरिक. तो ४५० वर्षांनी अवतरणारा विश्वनेता हिंदूच असेल असे छातीठोकपणे सांगतो, त्या हिंदू नेत्याचा गौरव करतो तो ह्याच कारणांनी की त्या स्वातंत्र्यसूर्य शायरनच्या उदयाबरोबर आधीते नेते निष्प्रभ होऊन नम्र होतील. 'तो' शायरन तिसऱ्या जागतिक युध्दाच्या काळानंतर वाचलेल्या नागरिकांना कायद्याचे राज्य देईल. कुणावरही अन्याय होणार नाही. 'गुणाः पूजास्थानं नच लिंगं नच वयः' बरोबरच 'नच श्रध्दास्थानः' ही त्या लोकशाही राज्याची वेदी असे. सामाजिक रचना 'गुणकर्मविभागशः' असेल. जन्मदात्या मातापित्याच्या श्रध्दास्थानांवर ती आधारलेली असणार नाही. राखीव जागा, खास हक्क ही भाषा असणार नाही. त्याचप्रमाणे दलित, मागासलेला समाज अशी विभागणीही या साम्राज्यात असणार नाही. प्रत्येकाच्या वैयक्तिक गतिशील प्रयत्नांना प्रोत्साहन दिले जाईल; त्याच्या प्रगमनशील कर्तृत्ववाला भरपूर संधि व वाव दिला जाईल, सरसकट आमिषांची खिरापत वाटली जाणार नाही. यामुळे जो मेहनत करील

...(41)...

त्याला 'संधि' मिळेलच मिळेल अशी आश्वासक खात्री पटल्याने राष्ट्रसंबर्धनाला आवश्यक असणारी चढाओढ समाजात मानवाला कार्यप्रवण करील. शासन अमानवी वागणारांना वठणीवर आणीलच, शिवाय त्यांच्यातील अतिरेक्यांचा निःपात केला गेला जाईल. सर्वांना लागू पडणारा समान कायदा राज्यभर कसोशीने पाळण्यात येईल.

आता एक गोष्ट निर्विवादपणे सिध्द झाली आहे की तिसऱ्या अतिसंहारक महायुध्दातून नव्याने दर्शन घडविणारा तारणहार 'आशिया खंडात जन्म घेतलेला असेल, (शतक २० श्लोक २५). 'युरोपात नाहीच नाही! तो ख्रिश्चन नसेल, मुसलमान तर नसेलच नसेल. ज्यूही असणार नाही. तर हिंदूच असेल असे जे नॉस्ट्राडेमसने निःसंदिग्धपणे म्हटलेय ते पाश्चात्य विद्वानांनाहि मान्य आहे. तो हिंदू-नेता अन्य सर्व भूतपूर्व नेत्यांपेक्षा महत्तर असेल, बुद्धिमान असेल, अजिंक्यही! नॉस्ट्राडेमसचा शतक ६ श्लोक ७० फार महत्त्वाचा मानावा लागेल.

The grest CHYREN will be

chief of the world.

Loved feard and unchallenged

even at the death

His name and praise will reach

beyond the skies.

And he will be content to be

known only as Victor.

महान् शायरन जगाचा प्रमुख नियंता होई ल. त्याच्यावर सर्वसामान्य जनता प्रेम करील; त्याचबरोबर त्याचा वचक येवढा असेल की प्रजाजन काहीही अपकृत्य करायला धजणार नाहीत. त्याच्या मृत्युनंतरही त्याचा दबदबा कायम राहील, त्याचे नाव आणि पराक्रम नागरिकांच्या मनावर इतके खोलवर परिणाम करतील की त्याची कीर्ति त्रिखंड पसरेल. सांमर्थ्य इतके प्रचंड असेल की शत्रू त्याच्या देशाला घाबरतील, त्याच्या राज्याची, नव्हे साम्राज्याची दहशत मानतील. तो सार्वभौम असेल, त्याच्या कर्तृत्वाचा प्रभाव संपूर्ण जगावर पडेल. हा महान् हिंदु नेता भारताला भूमि आणि सागर यावर अजिंक्यपद प्राप्त करून देईल. आतापर्यंत निद्रिस्त असलेल्या हिंदूंना खडबडून जागृत करून त्यांच्याकरवी अशी काही चिंतन कामगिरी करवील की ज्याने ते आपल्या पूर्वजांचे सार्थ वारस ठरतील.

शतक २, श्लोक ७९ द्वारा फ्रेंच द्रष्टा नॉस्ट्राडेमस स्वच्छपणे सांगतोय की, शायरन क्रूर आणि हिंसक जमातीतल्यांना ठिकाणावर आणिल आणि चंद्रकोरीच्या ताब्यातील भूमि मुक्त करील. त्याचे हे शब्दच पहा किती बोलके आहेत!

फ्रेंच - Subjuguva 10 gent crelle add fiere Le grand chyren ostera du longin Tous les captifs par seline baniaet.

...(42)...

इंग्लिशमध्ये स्वैर भाषांतरित शब्दात सांगायचे तर -

1) Will subjugate the cruel and

violent freed,

The great CHYREN will

take from distance,

All those held captive by

crescent moon

वरील श्लोकातील Cruel and Violent held captive by crescent moon म्हणजेच - हिंसक आणि क्रूरचंद्र हे शब्द इतके अर्थवाही आहेत की वरील उल्लेख मुसलमानांना उद्देशूनच आहेत याबाबत दुमत न व्हावे.

थोडक्यात सांगायचे तर शायरनच्या कारकीर्दीत या भूतलावर सुवर्णयुग अवतरेल. त्याच्या मृत्यूनंतरही त्याच्या महानतेचे व सद्गुणांचे आवर्जून गुणगान होत राहिल. पण त्याच्या मनाची शालिनता, विनम्रपणा व औदार्य इतके ढळढळीतपणे दिसते की यापूर्वी नमूद केलेल्या शतक ६ श्लोक ७० व्या श्लोकाच्या शेवटच्या ओळीत त्याबद्दल केलेला उल्लेख फार बोलका आहे. (शायरन म्हणतोय) 'जनतेने त्याच्याबद्दलचा उल्लेख फक्त एक विजयी नेता या तीन शब्दात करायचा तर करावा आणखी विशेषणे त्याच्या नावाला चिकटवू नयेत.

मधल्या काळात हिंदूधर्माचे व हिंदूंच्या आदर्शवत् जीवनाचे पुसट झालेले क्षणचित्र, पुन्हा आपल्या देदिप्यमान उजुंग स्वरूपात प्रस्थापित होणारच, आणि मानवी संस्कृती निर्धोक बनेल हे नॉस्ट्राडेमसने पुरेशा स्पष्टपणे सुचविले आहे. त्यात संदिग्धता कुठेही नाही. हे सर्व घडवून आणणारा आज अज्ञात असणारा परंतु योग्य समयी प्रकट होणारा महापुरुष तथा शायरन हा हिंदुधर्माधिक असेल असेही नॉस्ट्राडेमस निखालसपणे सांगतो. नव्हे नव्हे, जवळ जवळ साडेचारशे वर्षापूर्वी अक्षरबध्द करतो. त्याने या शायरनच्या मनाचा घेतलेला वेधही इतका काही तर्कशुध्द व अचूक आहे की नॉस्ट्राडेमसच्या द्रष्टेपणाचे आश्चर्य वाटते! नॉस्ट्राडेमसने म्हटलेय की, शायरन बेचैन मनाने खूप प्रवास करील. या बेचैनीचे कारण काय असणे शक्य आहे? आपल्या धर्मबांधवांच्या समस्या आणि त्यांची सद्यःकालीन दयनीय अवस्था हे असू शकेल! त्या बेचैन अस्वस्थ मनाचा कानोसा आपण पुढच्या प्रकरणात घेऊ!



...(43)...

: ५ :

नॉस्ट्राडेमसच्या भाकितांना दुजोरा देणारी आणखी कांही भाकिते

उभ्या आयुष्यात भारताला कधीही शेट न दिलेल्या महर्षी नॉस्ट्राडेमसने, सुमारे ४००-४५० वर्षांपूर्वी, '२००१ साली प्रलययंकारी विनाशाच्या उंबरठ्यावर असलेल्या जगाला शायरन (CHYREN) हा हिंदू नेता आपल्या क्षात्रतेजाने तारणहार होईल.' या स्वातंत्र्यसूर्याच्या आगमनाने बलाढ्य हिंदू राष्ट्राचा उदय होऊन हिंदूंचे पुनरुत्थान होईल, हिंदू साम्राज्य स्थापन होऊन 'सुवर्णयुग अवतरेल' असे भविष्य शब्दबद्ध केले आहे.

१९९९ साली सुरू होणाऱ्या व इ. स. २००६ ला संपणाऱ्या महायुद्धासंबंधी अनेक श्लोकात नॉस्ट्राडेमस लिखित, 'सॅच्युरी' मध्ये 'शायरन' या टोपण नावाचा उल्लेख 'विश्वनेता' म्हणून ठिकठिकाणी केलेला आढळतो. गेली जवळ जवळ २०० वर्षे या 'शायरन' चा शोध घेण्याचे काम नॉस्ट्राडेमस विषयातील तज्ञ हिरीरीने करीत आहेत. गेल्या प्रकरणांत या विश्वनेत्याबद्दल नॉस्ट्राडेमसच्या कितीक अश्यासकांनी लढविलेले तर्ककुतर्क किती विसंगत आहेत हे दाखविले; आणि त्या संदर्भात सध्याचा इराणचा धर्मनेता आयातुल्ला खोमेनीचे नाव आग्रहाने घेतले जाते ते तर किती असंबद्ध आहे त्याचीही चर्चा केली.

नॉस्ट्राडेमसच्या भविष्यवाणीत 'क्रम' नसतो-सकारण नसतो, त्यामुळे हे तर्काधिष्ठित घोटाळे होतात हे जरी खरे असले तरी नॉस्ट्राडेमस वेगवेगळ्या लोकांमधून शायरन बाबत जे विखुरलेले उल्लेख करतो त्यावरून येऊ पाहाणाऱ्या ३ऱ्या जागतिक युद्धकालातील क्षितिजावर नव्याने उगवणारा पण आज जगाला अज्ञात असलेला जगज्जेता कोण असेल, कुठचा असेल याबाबत सुसंगत तर्ककरायला अडचण पडू नये.

पृष्ठसंख्येचे बंधन लक्षांत घेऊन आतापर्यंत नॉस्ट्राडेमसच्या श्लोकांचे 'शतक अमुक व श्लोक क्रमांक अमुक' एवढाच निर्देश करून त्याने वर्तविलेल्या भाकितांचा मागोवा घेत घेत गूढार्थाची उकल केली. परंतु, आता यापुढे महान् शायरनच्या कर्तृत्वाचा प्रकाश पाडणाऱ्या भाकितांबद्दलचे लेखन, नुसतेच शतक 'श्लोक' क्रमांक अशा संदर्भात न देता, आवश्यक तेवढे मूळ श्लोक, जसेच्या तसे, उद्धृत केल्याशिवाय वाचकांचेही समाधान होणार नाही म्हणून ते प्रसिध्द करण्याचे योजिले आहे. मूळ फ्रेंच भाषेतील श्लोक देणे अशक्य नाही. तरी ती भाषा अत्यल्प लोकांना समजणारी असल्याने त्या श्लोकांचे इंग्रजीत भाषांतर उद्धृत केले जाईल. त्यावरून नॉस्ट्राडेमसच्या एकेका विधानाचे निरूपण करणे सोपे होईल.

...(44)...

यापूर्वीच्या २ न्या प्रकरणांत नॉस्ट्रॉडेमसचा जीवनवृतांत देतांना, त्याने गूढ भाषेत भविष्यकथन कसे केले आहे त्याचे उदाहरण म्हणून, 'सॅच्युरी' च्या शतक ४ श्लोक १४ चा पूर्वार्ध मूळ फ्रेंच व त्याचेच इंग्रजीत रुपांतरित भाग उद्धृत करून त्याबद्दल विवरण केले. तिसरे प्रकरण नॉस्ट्रॉडेमसच्या तंतोतंत खऱ्या झालेल्या भाकितांची ओळख वाचकांना व्हावी म्हणून लिहिले, त्यात पुन्हा वरील शतका-श्लोकाच्या आधारे भारताच्या 'डॉमिनंट प्रिमिअर' कै. इंदिरा गांधी यांच्या अकस्मात (इंग्रजी शब्द आहे Sudden) हत्येने 'भारत' सर्वश्रेष्ठ हिंदुराष्ट्र घडविण्याच्या संभाव्य दोन बदलांचा उल्लेख केला तो असा- इंदिराजीचे पुत्र राजीव गांधी हे पंतप्रधान होतील (श्लोकातील शब्द shall cause change) हा पहिला बदल तर, वरील शब्दांपाठोपाठ त्याच श्लोकात आलेल्या 'and put another in the reign soon' या अघोरेखित शब्दांनी ध्वनित होणारे राजीव गांधींच्या पाठोपाठ २० व्या शतकाचा अस्त होण्याचे काळी उगवणारे दुसरे सत्ताधारी म्हणजेच नॉस्ट्रॉडेमसना अभिप्रेत असलेला 'शायरन' असेल हे सुसंगत वाटते. हेन्नी सी. रॉबर्ट्स नामक नॉस्ट्रॉडेमसचे एक प्रसिध्द भाष्यकार आहेत. यांनीही वरील विधान उचलून धरले आहे.

नॉस्ट्रॉडेमस येवढ्यावरच थांबत नाही तर विश्वनेत्याबद्दल आणखी काही महत्त्वाच्या खुणा दाखवतो.

शतक ५ श्लोक ४१ मध्ये नॉस्ट्रॉडेमसने स्पष्टच सांगितले आहे की, रात्री अंधान्या वेळी (त्यांचे शब्द आहेत - Nocturnal time) 'तो' जन्माला येईल. तो सर्वभौम असेल आणि औदार्यात त्याच्याशी कुणीही बरोबरी करू शकणार नाही. तो आपल्या सनातन धर्माचे पुनरुज्जीवन करील आणि या अवनीतलावर सुवर्णयुग आणील।

'अंधान्या वेळी' या शब्दाचे अनेक अर्थ संभवतात. पैकी एक म्हणजे श्रीकृष्णाच्या जन्माचे वेळेप्रमाणे 'तो' शायरन रात्रीच केवळ नव्हे तर अमावास्येच्या अंधाःकारमय रात्रीहि जन्म पावला असेल! दुसरा असाही अर्थ होऊ शकतो की, भोवतालचे जगात जेव्हा त्या जगास 'अंधार-युग' म्हणण्याइतकी काळ्या कृत्यांची बेबंदशाही माजली असेल तशा भयंकर कालावधीत 'शायरन'ने या जगात पदार्पण केले असावे. तिसराही अर्थ या 'रात्री'च्या उल्लेखाला चिकटवला जातो, तो म्हणजे, या अवनीतलावर चालू असलेल्या 'जगा'मध्ये आणीबाणी जाहीर होऊन (उदा. २ न्या महायुध्दाचे वेळी जशी अंमलात होती तशी) ब्लॅक आऊट असेल तेव्हा जन्माला आलेले हे मूल असावे! या सर्व लेखनाचा इतकाच इत्यर्थ निघतो की आगामी महासंहारक तिसऱ्या महायुध्दात अमेरिका-रशियाच्या युतिसह 'शायरन' ही तिसरी भारतीय शक्ती महान कार्य करील. आज ती अज्ञात असली तरी ती व्यक्ती आजच्या जगात वावरत असेल. अमावस्येसारख्या कुठल्या तरी अंधेऱ्या रात्री जन्म घेतलेली व आगामी महान नेता ठरणारी ही व्यक्ती तरुण १६ते२०-२५ वर्षांची तरी असेल किंवा पन्नाशीसाठी गाठलेली अनुभवी ध्येयैकशरण प्रौढ व्यक्तीही असू शकेल; यापेक्षा शायरनच्या वयावर प्रकाश पाडणारा उल्लेख नॉस्ट्रॉडेमसने कुठे केल्याचे आढळत नाही.

...(45)...

नाही म्हणायला नॉस्ट्राडेमस हे मात्र नमुद करतो की या नेत्याच्या नेतृत्वाखाली भारत हा जगातील सर्व-श्रेष्ठ देश बनेल. इतकेच नव्हे तर दूरवर पसरलेले हिंदूंचे साम्राज्य नव्याने आकारास येईल.

शतक १, श्लोक ५० मध्ये त्या पुरुषाचा पुन्हा उल्लेख आढळतो तो असा-

'From Peninsula of three seas will be born one who will make Thursday his day of worship. His fame praise and rule will form mighty by land, sea. There will be a tempest of India.'

तीन सागरांनी बनलेल्या व्यापक द्वीपकल्पात तो जन्म घेईल; त्याचा गुरुवार हा प्रार्थनेचा दिवस असेल. त्याची कीर्ति त्रिखंडात पसरेल. त्याचे सामर्थ्य इतके प्रभावी असेल की त्याच्या आक्रमक घोडदौडीमुळे उत्पन्न झालेल्या त्याच्या प्रभावाने वादळी वातावरण उत्पन्न होईल. द्वीपकल्प, गुरुवार प्रार्थनेचा दिवस (या संदर्भात असेही म्हटले गेले आहे की शायरनचा विश्रांती घेण्याचा दिवस सोमवार असेल). या तिन्ही लाक्षणिक शब्दांद्वारे नॉस्ट्राडेमसला काय सुचवायचे असावे त्याबद्दल यापूर्वीच्या प्रकरणांतून स्पष्टीकरण केलेच आहे. या सर्वांचा निःसंदिग्धपणे आशय स्पष्ट होतो तो हा की शायरन हा महाम नेता भारतात जन्मलेला हिंदू नेताच असेल.

वरील भाकिताला दुजोरा देणारे भाष्य नॉस्ट्राडेमसने स्वतःच शतक ५, श्लोक २५ मध्ये केले आहे तेच पहा ना -

The Arab Primer, Mars, Sol, Venus, Leo, Rule of Church will surrender to the sea towards Persia, close to a million, True serpent power invade Turkey and Egypt.'

मागे उल्लेख केलेल्या हेन्री रॉबर्ट्सने याही श्लेकाखाली, आपल्या पुस्तकात टीप दिली आहे की -

'Christian Ideal will be overcome by Oriental Ideology where serpent meaning True serpent.....'

(म्हणजेच कुंडलिनी शक्ति धारण करणारी व्यक्ति). नॉस्ट्राडेमस भविष्याचा वेध घेऊन, वरील श्लोकात स्वच्छपणे सांगून टाकतो की सागराच्या नावाचा धर्म ज्याचा आहे (म्हणजेच हिंदी महासागर त्या अनुषंगाने हिंदुधर्म-तथा हिंदुस्थान!) - कुठल्याहि प्रादेशिक भूमीकडे अंगुली निर्देश करण्याकरिता असा उल्लेख कुठल्याही भौगोलिक वाङ्मयात आढळत नाही-तो ज्याचा आहे त्याच्या पुढाकाराने युरोपमधील नव्हेत तर ख्रिश्चन व यावनी संस्कृतीचा खातमा केला जाईल. त्यांची सारी केन्द्रे ज्या ज्या राष्ट्रात विखुरलेली आहेत ती राष्ट्रेही पादाक्रांत केली जातील. इतर, कोणत्याही धर्मात ज्याप्रमाणे गुरुवार हा प्रार्थनेचा दिवस म्हणून पाळला जात नाही त्याचप्रमाणे कुंडलिनी शक्ति कुणाही बिगर हिंदूला ज्ञात नाही. हिंदूंचे ते खास शक्तिस्थान आहे, ते हिंदुच इजिप्त, तुर्कस्तान इत्यादी मध्यपूर्वेत असलेल्या सत्ताधाऱ्यांना दूर फेकून तिथे हिंदु संस्कृति केवळ नांदू लागेल असे नाही तर तिचा अम्मल सुखेनैव चालू राहील.

...(46)...

वरील भाकितावर आणखी झगझगीत प्रकाश टाकणारे भाकीत नॉस्ट्रुडेमसने शतक १०, श्लोक ९६ मध्ये प्रसिध्द केले आहे ते असे - 'Religion of the name of sea will against the sect of Caliphs of the Moon vanquish. The deplorably obstinate sect shall be afraid of wounded by Alef and Alef.'

फ्रेंच द्रष्ट्या ज्योतिषवयनि केलेले वरील भविष्य फार महत्त्वाचे आहे. कारण, यात जास्तच स्पष्टपणे सांगितले आहे की समुद्राचे (तथा हिंदी महासागराचे) नाव असलेला देश - हिंदुस्थान - खलिफाच्या प्रशंसित पंथाचा नाश करील. वरच्या श्लोकातील २ न्या ओळीतील Sect हा शब्द महत्त्वाचा व नॉस्ट्रुडेमसच्या मार्मिक शब्दयोजनांचा निदर्शक आहे. त्या शब्दाचा एक अर्थ जसा 'पंथ' होऊ शकतो तसाच तो शब्द फ्रेंच भाषेत वापरला जातो तो 'श्रध्दा' या अर्थाने! या दृष्टीने या काव्यपंक्तीचा अर्थ लावावयाचा तर समुद्राचे नाव असलेल्यांची श्रध्दा तथा धर्म, हा सद्धर्म आहे तर खलिफा प्रशंसित धर्म ही केवळ अंधश्रध्दा आहे. या वाक्याचा आणखी स्पष्टार्थ करायचा तर नॉस्ट्रुडेमसला हिंदू हा 'धर्म' तर इस्लामला तो अंधश्रध्दा म्हणून अभिप्रेत आहे. Obstinate हे विशेषण खलिफाच्या पंथाला लावून नॉस्ट्रुडेमसने हेही आडपडदा न ठेवता सांगून टाकले आहे की, 'खलिफ-प्रशंसित पंथ अपरिवर्तनशील, अतिरेकी आहे!'

या पूर्वीच्या प्रकरणात 'शायरन' म्हणून आयातुल्ला खोमेनीबद्दल लिहिताना सध्या जगभर चालू असलेल्या रशदीच्या 'सॅटॅनिक व्हर्सेस' या कादंबरीवरून उसळलेल्या सैतानी उद्रेकाचा उल्लेख केलाच आहे. त्याला आणखी दुजोरा देणारी बातमी नुकतीच वाचण्यात आली, तीही या संदर्भात बरेच काही सांगून जाते असे वाटते म्हणून येथे तिचा उल्लेख करतो - पॅरिसहून आलेली ही सत्यकथा आहे. प्रसिध्द फ्रेंच गायिका व्हेरोनिक सान्साँ, आपल्या कार्यक्रमात 'अल्ला' हे गीत सादर करीत असे. (म. गांधी ज्याप्रमाणे त्यांच्या रामनामात - 'ईश्वर अल्ला तेरे नाम' असे खादीचे ठिगळ लावून म्हणत त्याप्रमाणे!) परंतु, गीत - गायकाला ठार मारू अशी धमकी त्यांना देण्यात आल्यावर त्यांनी ते गीत न गाण्याचे ठरविले. नभोवाणीवरील एका मुलाखतीत ही माहिती देऊन पुढे स्पष्टीकरणही केले की, 'वास्तविक या गीतात इस्लामचा अवमान करणारे काहीही नाही, ती एक प्रार्थना आहे. पण 'ज्ञानलव दुर्विदग्ध ब्रह्मापि नरं न रंजयति।' हे जास्त अनुभवसिध्द वाक्य कुणाच्या खिजगणतीत आहे?

मुस्लिम धर्माच्या तत्वांना खोमेनीसारखे धर्मांध त्यांना अभिप्रेत असलेला वेगळाच रंग देण्याचा प्रयत्न करीत असतात. त्यामुळे होते काय तर काही मुस्लिम मूळ ग्रंथ न वाचताच विनाकारण कडवे धर्मांध बनत चाललेले आहेत. मशिदीमध्ये ठिट्या मारून बसलेले मुल्ला - मौलवी नि इमाम आपापले राजकारण पुढे रेटण्याचे मनसुबे उभारण्यात मशगूल झाले आहेत. भारतीय शिक्षण यंत्रणेतून इस्लाम विरोधी (हेही त्यांनीच ठरवायचे) सारे उल्लेख काढून टाकावेत, पाठ्यपुस्तकांचे शुध्दीकरण (!) केले

...(47)...

जावे अशी मागणी करायला सुरुवात झाली आहे. या सर्वांची परिणती कशात होईल हे सांगणे आतापर्यंतच्या अतिरेकी अनुभवावरून जाणता येण्यासारखे असले तरी ज्या वेगाने १९९९ चा झंझावात समीप येत आहे त्या वेगाशी सुसंगत असा अत्याचारांचा नेहमी उसळणारा डोंब लक्षात आला की हीच वावटळ आगामी तिसऱ्या महायुद्धाची नांदी उरण्याची शक्यता नाकारता येणार नाही.

१७ व्या शतकात ज्याप्रमाणे मुसलमानांच्या अत्याचारांनी हिंदुस्तानांत मर्यादा गाठली, तेव्हा मूठभर मावळ्यांना एकत्र करून परिस्थितीशी मुकाबला करणे अपरिहार्य झाले.

तेव्हा बाल शिवरायांनी विजापूर सोडून मुण्याच्या आपल्या जहागिरीत राहायला सुरुवात केली व आपल्या सवंगड्यांसह करंगळीचे बोट कापून श्रीशंकरावर (रोहिडोश्वर?) रक्ताचा अभिषेक करून स्वराज्याची मुहूर्तमेढ रोवली. हाताशी असलेले सीमित मनुष्यबळ, युध्दमान शस्त्रांचा तुटवडा, अर्धपोटी जेवण, आणि एकंदर समाजावर मुसलमानी अंमलाची खोलवर रूजलेली दहशत व त्यामुळे रूळलेली अगतिकता यामुळे गनिमी काव्याने या सत्तेशी दोन हात करावे लागले. पारतंत्र्याचा एक अवश्यमेव भाग असा असतो की त्याविरुध्द प्रथम उठाव करणाराला नामोहरम करणे, घरच्यापेक्षा बाहेरचा सत्ताधारी आपलासा वाटणे! घरभेदीपणा सत्कर्माचा रंग घेतो. प्रत्येक कृतीला धर्माधता म्हणण्यात येते, जातीयतेचा छाप मारला जातो. सूर्याजी पिसाळाची अवलाद उत्तम होऊन फंद - फितुरी वाढते - या सर्वांवर मात करून शिवरायांनी राजगडावर तोरण बांधून, राज्याभिषेक करविला तेव्हाच भूषण कवींनी त्यांचा गौरव केला तो या शब्दांनी - 'शिवाजी न होता तो सब की होती सुन्ता'. इतिहासाची पुनरावृत्ती होत असते असे म्हणतात त्यानुसार आजही शायरनच्या नेतृत्वाने हिंदुत्वाची द्वाही फिरवण्याची नेमकी वेळ आली आहे. शिवरायांनी अनुसरलेला मार्ग धर्माधतेचा नव्हता तर 'स्वत्व' टिकविण्याचा होता. त्याकरिता प्राणांची बाजी लावून मराठभोळ्यांनी लढा दिला होता. ती स्फूर्ति नंतर १९ व्या शतकापर्यंत कार्यरत होती. मराठ्यांचा भगवा जरिपटका अटकेपार लागला, दिल्लीचे तक्त फोडून आपल्या शौर्याची मुद्रा भारतभर पसरलेल्या भारतीयार उमटवली. एवढी मर्दुमकी असूनही दिल्लीच्या सिंहासनावर - तक्तावर - शेवटपर्यंत 'मराठा' न बसविता, मोगल बादशाहीच चालू राहिली. हे विषयांतर एवढ्यासाठीच केले की हिंदूंची युध्दप्रविणता ते सत्ताधीश होण्याइतकी बलशाली असूनही, त्यांच्या विशिष्ट मानसिक ठेवणीनुसार ते आक्रमक सत्ताधारी केव्हाच झाले नाहीत हे स्पष्ट व्हावे!

भारतीय हिंदू हे निसर्गतः व त्यांना मिळालेल्या धार्मिक व अध्यात्मिक वारसानुसार प्रवृत्तीने सौम्य प्रकृतीचे आहेत, आक्रमक नाहीत. परंतु, या आधी उध्दृत केलेल्या नॉस्ट्रॉडेमसच्या शतक १, श्लोक ५० प्रमाणे, 'शायरन' हा हिंदू नेता अखिल हिंदुविश्वाला जागृति आणून स्वतःच्या वादळी व्यक्तिमत्वाने, आपल्या भूमि नि सागरी सामर्थ्यांचे दर्शन घडविणार आहे. अजिंक्य हिंदुनेता ही आपली प्रतिमा सर्व

...(52)...

प्रांभी जगाच्या क्षितीजावर उगवणार आहे. हा जो बदल घडणार आहे तो नॉस्ट्रॉडेमसच्या इच्छेने घडणार नसून नियतीच्या इच्छेने हा सारा बनाव घडणार आहे. त्यातून नवीन जे घडणार आहे ते म्हणजे हिंदुस्थान हा सर्वश्रेष्ठ देश होणार आहे. आज कित्येक शतके न दिसलेले, दृष्टिआड झालेले हिंदुंचे साम्राज्य अवतरणार आहे.

आजच्या विज्ञानयुगात अणुशास्त्राचा जो अभ्यास चालू आहे, व अणु-अस्त्रे बनविण्याची वा संग्रही ठेवण्याची जी चढाओढ सर्व जगभर चालू आहे त्यावरून आगामी युद्धाची भीषणता स्पष्ट होत आहे. संयुक्त राष्ट्रसंघातर्फे तज्ज्ञांनी केलेल्या अभ्यासानंतर जो अहवाल प्रसिध्द झाला आहे त्यावरून निःसंदिग्ध शब्दात प्रामुख्याने सांगितले आहे की, आगामी युद्ध हे अणुयुद्ध झाल्यास - आणि आज, त्या दृष्टीने जी पावले पडत आहेत त्यानुसार ३ हे महायुद्ध अणुयुद्धच होणार याबद्दल दुमत होण्यासारखेही नाही - प्रत्यक्ष परिणाम प्रचंड मनुष्यहानी, उद्ध्वस्त झालेले देश, भस्मसात झालेली मालमत्ता व शेती या दृष्ट्यांनी दिसतील हे तर खरेच, पण त्याहीपेक्षा त्याचे जे अप्रत्यक्ष परिणाम प्रदीर्घ कालपर्यंत जाणवतील ते मात्र फारच भयंकर स्वरूपाचे असतील.

या अणुयुद्धाने जगातील हवामानात बदल होईल. ज्या गोलार्धातील शहरांवर अणुबाँब किंवा रॉकेट्स यांचा भाग होईल - आणि उत्तर गोलार्धातील मोठ्या शहरांवर असा वर्षाव होण्याचा संभव जास्त - त्या गोलार्धातील तपमान शून्य अंश सेल्सिअस खाली जाईल. सूर्यप्रकाश पुरेसा मिळणार नाही. पाऊस कमी पडेल. त्यामुळे शेती, वनस्पती उगवण्या - उत्पन्न होण्यावर विपरित परिणाम होईल. ओझोनचा संरक्षक थर कमी होत आहे, अशी आजच आवई उठली आहे. तो संरक्षक थरही अणुयुद्धाने आणखी कमी होऊन अतिनील किरण रोखले जाण्याचे प्रमाण कमी होईल.

नॉस्ट्रॉडेमसला हे सर्व प्रलयंकारी दृष्य दिसत असूनही त्याने केलेल्या ग्रहगणिताच्या आधारे तो म्हणतो की, या तिसऱ्या महायुद्धात अनेक तथाकथित प्रगत देश बेचिराख होतील. तरी त्यातून मानववंश टिकून राहील; हिंदुस्थान - म्हणजे हिंदुराष्ट्र - आणि त्या देशात जन्मलेला द्रष्टा नेताच, सर्व जगाचा तारणहार जगज्जेता असेल!

भगवान् श्री रामकृष्ण परमहंस यांचे एक फ्रेंच भक्त रीनकोर्ट नामक लेखक आहेत. त्यांनी परमहंसांचा निर्वाणापूर्वी जे सांगितले ते श्री रामकृष्णांचे शब्द उद्धृत करून म्हटले आहे की रामकृष्णांची ती भविष्यवाणी नॉस्ट्रॉडेमसच्या भाकितांना पुष्टीच देते. भगवान रामकृष्ण परमहंस म्हणाले होते की त्यांचा 'पुढचा जन्म भारताच्या वायव्येला होईल' हेच दुसऱ्या भाषेत विशद करून सांगायचे तर परमहंस रशियांत हिंदु संत म्हणून पुनः जन्म घेतील, नि हिंदुत्वाचे पुनरुत्थापन होईल. 'शक-हूण' आदि जमातींप्रमाणे रशियाहि हिंदुत्ववादी झालेला दिसेल, त्या जीवनपद्धतीचा स्वीकार करील कारण या आकाशखाली सर्वकश विचारस्वातंत्र्य असलेली दुसरी जीवनपद्धतीच नाही. रशिया,

...(74)...

हिंदु संस्कृति, धर्म, व त्यांचे राष्ट्रप्रेम याबद्दल, नॉस्ट्राडेमस स्वतः ज्यू वा ख्रिश्चन असूनहि, जे उत्कटतेने उद्गार काढतो, ते त्याला काही आंतरिक साक्षात्कार झाल्यामुळे काढीत असावा असे वाटण्याइतके खणखणीत आहेत. भारतातील हिंदु हे खरे हिंदुस्तानचे रहिवासी, भारतातील मुस्लिम हे घुसखोर तरी किंवा बाटगे मुसलमान, त्यामुळे त्यांना, नॉस्ट्राडेमस, राष्ट्रद्रोही म्हणतो. हिंदु धर्माशिवाय हिंदुस्तान अशक्य, आणि हिंदुस्तानची हिंदु संस्कृतीहि अशक्यच! आगामी प्रलयकारी युद्धांतून जगाला नवा प्रकाश देणारा जगज्जेता म्हणून हिंदूच नेता असेल याबद्दल 'नॉस्ट्राडेमस' ठाम आहे!

যথার্থ জ্ঞান প্রকাশ বিষয়

পৰমেশ্বৰৰ বিষয়ে শাস্ত্ৰই কি বৰ্ণনা দিয়ে

প্ৰভু, স্বামী, ঈশ্বৰ, বাম, খোদা, আল্লাহ বব-মালিক চাহেব-দেব-ভগৱান গড় লৰ্ড। ভিন্ন ভিন্ন ভাষাত লিখিত আৰু উচ্চাৰিত সকলো শক্তিবোধক শব্দ।

প্ৰভুৰ মহিমাৰ দ্বাৰাই প্ৰত্যেক প্ৰাণী প্ৰভাৱিত হয়। এনে কোনো শক্তি আছে যি পৰম সুখ দায়ক আৰু কষ্ট নিৰাৰক। সেইজন বাৰু কোন ? কত আছে ? কেনেকৈ লগ পোৱা যাব? এই বিলাক প্ৰশ্নবাচক চিহ্ন এতিয়ালৈকে পূৰ্ণৰূপে দূৰ হোৱা নাই। এই শংকা (সন্দেহ) এই পুথি অধ্যয়নৰ সহায়েৰে পূৰ্ণ ৰূপে নাইকিয়া হ'ব।

যি শক্তিয়ে অন্ধক দৃষ্টি দান, বোবাক কথা কব পৰা, কাণেৰে নুশুনাক (কলা) শ্ৰৱন শক্তি দান, নিঃসন্তানক সন্তান, নিৰ্ধনীক ধনবান, ৰোগীক সুস্থ, যাৰ দৰ্শন পোৱা মাত্ৰে দেহ, মন আনন্দিত হৈ উঠে, যি সৰ্ব্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টিকৰ্তা, পূৰ্ণ শাস্তি দায়ক জগতগুৰু তথা সৰ্বজ্ঞ, যাৰ আজ্ঞা নোহোৱাকৈ গছৰ পাত এখিলা লৰচৰ নকৰে অৰ্থাৎ সৰ্বশক্তিমান, যাৰ সমুখত একো অসম্ভৱ নহয়। এনে অসীম গুণ যাৰ ভিতৰত আছে তেওঁৰে বাস্তৱত প্ৰভু (স্বামী, ঈশ্বৰ, বাম, ভগৱান, খোদা, আল্লাহ, ৰহীম, মালিক, বব, গড়) বুলি কোৱা হয়।

ইয়াত এটা বিশেষ কথা বিচাৰ কৰিবলগীয়া আছে যে যি কোনো শক্তিৰ জ্ঞান যি কোনো শাস্ত্ৰৰ পৰাই হয় সেই শাস্ত্ৰৰ আধাৰৰ ওপৰত গুৰু, সাধু, সন্তই নিজৰ অনুগত সকলক মাৰ্গ দৰ্শন কৰে। সেই শাস্ত্ৰবোৰ (ধৰ্মীয় পুথি) যেনে চাৰিবেদ (ঋগবেদ, সামবেদ, যজুৰ্বেদ, অথৰ্ববেদ) শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা, শ্ৰীমদ্ভাগৱত সুধা সাগৰ, ১৮ পুৰাণ, ৰামায়ণ, মহাভাৰত, বাইবেল, কোৰান আদি প্ৰমাণিত পৱিত্ৰ শাস্ত্ৰ। চাৰিবেদ স্বয়ং পূৰ্ণ পৰমাআৰ আদেশত জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল/ব্ৰহ্ম) সাগৰৰ তলিত নিজ শ্বাসৰ দ্বাৰা গুপ্ত স্থানত লুকাই ৰাখিলে। প্ৰথম বাৰ সাগৰ মছনৰ সময়ত এই চাৰি বেদ শ্ৰীব্ৰহ্ম দেৱৰ হস্তগত হ'ল। যি ব্ৰহ্মাদেবে (ক্ষৰপুৰুষৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ) অধ্যয়ন কৰিলে আৰু যেনেকৈ বুজিলে তাৰে আধাৰৰ ওপৰত সংসাৰত থকা নিজ বংশধৰ সকলক (মুনি, ঋষি, সাধু, সন্ত) জ্ঞান দিলে। পূৰ্ণ পৰমাআই “শ্ৰাসম” (সুম্ভ) বেদকো ব্ৰহ্মক (কাল) দিছিল যিখন এই জ্যোতি নিৰঞ্জন নিজৰ ওচৰত গোপনে ৰাখি তাক ধংশ কৰিছিল।

কিছু সময় পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছত অৰ্থাৎ এক কল্প (এক হেজাৰ চতুৰ্যুগৰ পিছত ত্ৰিলোক (পৃথিৱীলোক, স্বৰ্গলোক, পাতাললোক)ৰ সকলো প্ৰাণী বিনাশ হয়। আকৌ জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ (কাল) আদেশত ব্ৰহ্মাৰ নিজৰ ৰাতি সমাপ্ত হোৱাত (ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি এহেজাৰ চতুৰ্যুগৰ হয় ইমানেই দিন) যেতিয়া দিনৰ আৰম্ভ হয় ৰজগুণৰ (কাম বাসনা) দ্বাৰা প্ৰভাৱিত কৰি সৰ্ব প্ৰাণীৰ উৎপত্তি তিনি লোকত আৰম্ভ কৰি দিয়ে।

তেতিয়া সত্য যুগৰ আৰম্ভনিত সেই চাৰি বেদ কালে (ব্ৰহ্ম) স্বয়ং ব্ৰহ্মাদেবক প্ৰদান কৰে তথা আকৌ প্ৰাকৃতিক উত্থান-পতনৰ কাৰণে চাৰিও বেদৰ জ্ঞান শেষ হয়। তাৰ পিছত

আকৌ সময় অনুসৰি অন্য ঋষিৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰি পুনৰাই লিখাই। আকৌ সময় অনুসৰি প্ৰাকৃতিক উত্থান পতনৰ পিছত স্বাৰ্থান্বেষী লোকৰ দ্বাৰা বেদৰ সালসলনি কৰি বাস্তৱিক জ্ঞানক সংসাৰৰ পৰা লুপ্ত কৰে। সেই কাল (ব্ৰহ্ম-জ্যোতি নিৰঞ্জন) মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ সময়ত কৃষ্ণৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰি চাৰিও বেদৰ সংক্ষিপ্ত বিৱৰণ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ ৰূপত অৰ্জুনক শুনাইছিল আৰু কৈছিল যে হে অৰ্জুন এই জ্ঞান প্ৰথমে মই সূৰ্য্যদেৱক কৈছিলো। তেওঁ তেওঁৰ পুত্ৰ বৈৰশ্বত অৰ্থাৎ মনু আৰু তাৰ পিছত তাৰ পুত্ৰ ইক্ষ্বাকুক কৈছিল। কিন্তু মধ্য সময়ত এই উত্তম জ্ঞান প্ৰায়ে লুপ্ত হৈছিল।

এই কাল/ব্ৰহ্ম (জ্যোতি নিৰঞ্জন) ই শ্ৰীবেদব্যাস মুনিৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি চাৰিবেদ, মহাভাৰত, ওঠৰ পুৰাণ, শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা, শ্ৰী সুধাসাগৰক পুনঃ সংস্কৃত ভাষাত লিপিবদ্ধ কৰাইছিল সেয়া আজি সকলোৰে উপলব্ধ। এই সকলোবোৰ শ্ৰেষ্ঠ শাস্ত্ৰ। এতিয়া এই শাস্ত্ৰ বিলাকক কলীযুগৰ ভণ্ড ঋষি, মুনি, পণ্ডিত গুৰুৱে ভাষা-ভাষ্য অৰ্থাৎ আন আন ভাষাত নিজৰ বিচাৰ ভাৱ ধাৰা মিলাই অনুবাদ কৰিবৰ চেষ্টা কৰিছে যি স্পষ্ট ভুল দেখাই দিয়ে আৰু ব্যাখ্যাৰ লগত নিমিলে। এই সকলোবোৰ শাস্ত্ৰ মহৰ্ষি ব্যাসৰ দ্বাৰা প্ৰায় ৫৩০০ (পাঁচ হেজাৰ তিনিশ) বছৰ পূৰ্বে পুনঃৰাই লিখা হৈছিল। সেই সময়ত হিন্দু ধৰ্ম, খৃষ্টিয়ান ধৰ্ম, ইছলাম ধৰ্ম, শিখ ধৰ্ম আদি একো নাছিল। এক বেদ ধৰ্মক মান্য কৰি চলা আৰ্য্যা আছিল। কৰ্মৰ আধাৰত জাতি হৈছিল আৰু কেৱল চাৰি বৰ্ণ (ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, ব্ৰাহ্মণ তথা শূদ্ৰ) আছিল।

ইয়াৰ দ্বাৰা এইটো প্ৰমাণ হয় যে এই সকলো শাস্ত্ৰ কোনো ধৰ্ম বা ব্যক্তি বিশেষৰ কাৰণে নাছিল। ই কেৱল মানুহৰ কল্যাণৰ বাবে আছিল। দ্বিতীয়তে এইটো প্ৰমাণ হয় যে আমাৰ পূৰ্বজ একে আছিল। যি সকলৰ সংস্কাৰ পৰস্পৰ মিলি থকা দেখা যায়।

পৱিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান কোনে কৈছে

পৱিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান মহাভাৰতৰ যুদ্ধ হবৰ সময়ত কৈছিল। অৰ্জুনে যুদ্ধ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল। যুদ্ধ কিয় হৈছিল ? এই যুদ্ধক ধৰ্ম যুদ্ধৰো সংজ্ঞা দিয়া নাযায় কিয়নো দুটা পৰিয়ালৰ মাজত সম্পত্তি বিতৰণৰ বিষয় আছিল। কোঁৱৰ আৰু পাণ্ডৱৰ মাজত সম্পত্তিৰ ভাগ হোৱা নাছিল। কোঁৱৰে পাণ্ডৱক আধা ৰাজ্য দিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল। দুয়ো পক্ষক ৰক্ষা কৰিবলৈ প্ৰভু শ্ৰীকৃষ্ণই তিনিবাৰ শাস্তি দূত হৈ গৈছিল। কিন্তু দুয়ো পক্ষই নিজৰ নিজৰ জেদত (আকোৰ গোজ) অটল আছিল। শ্ৰীকৃষ্ণই যুদ্ধৰ পৰা হব পৰা হানিৰ বিষয়ে সকিয়াই দি কৈছিল যে নেজনো কিমান ভনী বিধবা হব ? কিমান শিশু অনাথ হব ? মহাপাপৰ অতিৰিক্ত একোকে নাপাব। যুদ্ধত নেজনো কোন মৰিব, কোন বাচিব ? তৃতীয় বাৰ যেতিয়া শ্ৰীকৃষ্ণই মীমাংসা কৰাবলৈ গৈছিল তেতিয়া দুয়ো পক্ষই নিজৰ নিজৰ পক্ষত থকা ৰজাৰে সৈতে সেনাৰ তালিকা পত্ৰ দেখুৱালে আৰু কলে যে ইমান ৰজা আৰু সেনা আমাৰ পক্ষত আছে। যেতিয়া শ্ৰীকৃষ্ণই দেখিলে যে দুয়ো পক্ষই কোনোমতে বশ নহয়, যুদ্ধংদেহী মনোভাৱ লৈ আছে, তেতিয়া শ্ৰীকৃষ্ণই চিন্তা কৰি এটা বুদ্ধি খটুৱালে। কৃষ্ণই ভাৱিলে যে কিজানি পাণ্ডৱে মোৰ আত্মীয় হোৱা কাৰণে

নিজৰ জেদ এইবাবেই এৰি দিয়া নাই যে শ্ৰীকৃষ্ণ আমাৰ লগত আছে, বিজয় আমাৰ হবই (কিয়নো শ্ৰীকৃষ্ণৰ ভনী সুভদ্ৰাৰ বিবাহ অৰ্জুনৰ লগত হৈছিল)। শ্ৰীকৃষ্ণই কলে যে এফালে মোৰ অক্ষৌহিনী সেনা বাহিনী হব আৰু আনফালে মই অকলে হম, ইয়াৰ লগতে মই বচন বন্ধ হওঁ যে যুদ্ধত মই অস্ত্ৰ নখৰিম। এই ঘোষণা শুনি পাণ্ডৱৰ ভৰিৰ তলুৱাৰ মাটি নোহোৱা হৈ গল। তেওঁ বিলাকে ভাৱিলে যে এতিয়া আমাৰ পৰাজয় নিশ্চিত। আমাৰ অলপ চিন্তা কৰিবলগীয়া আছে, এই কথা কৈ পাঁচো পাণ্ডৱ সভাৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই গল। কিছু সময় পিছত শ্ৰীকৃষ্ণকো সভাৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিবলৈ মিনতি কৰিলে। শ্ৰীকৃষ্ণই বাহিৰত ওলাই অহাৰ পিছত পাণ্ডৱে কলে হে ভগৱান! আমাক পাঁচখন গাওঁ লৈ দিয়ক, আমি যুদ্ধ নিবিচাৰো। ইয়াৰ দ্বাৰাই আমাৰ স্মাভিমাননা ৰৈ যাব আৰু আপুনিও বিচাৰে যুদ্ধখন নহওঁক। পাণ্ডৱৰ এই সিদ্ধান্তত শ্ৰীকৃষ্ণ বহুত প্ৰসন্ন হল তথা চিন্তিলে যে দুঃসময় পাৰ হৈ গল। সভাত কেৱল কৌৰৱ তথা সিহঁতৰ সমৰ্থক আছিল। শ্ৰীকৃষ্ণই কলে দুৰ্যোধন যুদ্ধ নহয়। মোৰো এইটো আন্তৰিক ইচ্ছা আছিল। আপুনি পাণ্ডৱক পাঁচখন গাওঁ দিয়ক, তেওঁলোকে কৈছে যে আমি যুদ্ধ নিবিচাৰো। দুৰ্যোধনে কলে যে পাণ্ডৱৰ কাৰণে সুচাগ্ৰ মেদিনীও নাই। বেজিৰ আগত অহা মাটিও নিদিও যদি সিহঁতক লাগে তেন্তে যুদ্ধৰ বাবে কুৰুক্ষেত্ৰৰ পথাৰলৈ যেন আহে। এই কথাত শ্ৰীকৃষ্ণও অসন্তুষ্ট হৈ দুৰ্যোধনক কলে, তই মানুহ নহয় চয়তান। ক’ত অৰ্থ ৰাজ্য আৰু ক’ত পাঁচখন গাওঁ; মোৰ কথা মানি লোৱা আৰু পাঁচখন গাওঁ দি দিয়া। শ্ৰীকৃষ্ণৰ কথাত ক্ষুব্ধ হৈ দুৰ্যোধনে সভাত উপস্থিত থকা যোদ্ধাক আজ্ঞা দিলে যে শ্ৰীকৃষ্ণক ধৰি কাৰাগাৰত বন্দী কৰি ৰাখা। আজ্ঞা পাই যোদ্ধাই শ্ৰীকৃষ্ণক চাৰিওফালে আগুৰি ধৰিলে। শ্ৰীকৃষ্ণই নিজৰ বিৰাট ৰূপ দেখুৱালে। যি কাৰণে সকলো যোদ্ধাক আৰু কৌৰৱে ভয় খাই চকী মেজৰ তলত লুকাল আৰু শৰীৰৰ পৰা ওলোৱা দীপ্ত জ্যোতি প্ৰকাশত চকু বন্ধ হৈ গ’ল। শ্ৰীকৃষ্ণ তাৰ পৰা ওলাই গল।

আহক বিবেচনা কৰো :- ওপৰোক্ত বিৰাট ৰূপ দেখুৱাৰ প্ৰমাণ গীতা প্ৰেচ গৌৰক্ষপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত সংক্ষিপ্ত মহাভাৰতত আছে। যেতিয়া কুৰুক্ষেত্ৰৰ যুদ্ধৰ পথাৰত পৱিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান শুনোৱাৰ সময়ত অধ্যায় ১১, শ্লোক ৩২ পৱিত্ৰ গীতা বাক্য কওঁতা প্ৰভুৱে কৈছে যে ‘অৰ্জুন মই বিৰাট কাল। মই এতিয়া সকলোকে খাৰৰ কাৰণে প্ৰকট হৈছোঁ।’ অলপ চিন্তা কৰক যে শ্ৰীকৃষ্ণতো প্ৰথমৰ পৰাই অৰ্জুনৰ লগত আছিল। যদি পৱিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান শ্ৰীকৃষ্ণই কলেহেঁতেন তেন্তে মই প্ৰকট হৈছো বুলি নকলেহেঁতেন। শ্ৰীকৃষ্ণ কাল নাছিল, তেওঁৰ দৰ্শন মাত্ৰ মনুষ্য, পশু (গাই আদি) প্ৰসন্ন হৈ কাৰলৈ আহিছিল মৰম পাবলৈ। যাৰ দৰ্শন বিনা গোপিনী সকলৰ খোৱা বোৱা বন্ধ হৈ গৈছিল। এই বাবে কাল অইন কোনো শক্তি। সিটো শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰেতৱত প্ৰৱেশ কৰি পৱিত্ৰ শ্ৰীমদভাগৱত গীতাৰ জ্ঞান ৰূপত পৱিত্ৰ চাৰি বেদৰ সাৰাংশ কৈছিল। তাৰ এহেজাৰ বাহু। শ্ৰীকৃষ্ণ বিষ্ণুদেৱৰ অৱতাৰ আছিল যাৰ চাৰিখন বাহু। আকৌ অধ্যায় ১১, শ্লোক ২১ ৰ পৰা ৪৬ লৈ অৰ্জুনে কৈছে যে হে ভগৱান! আপুনি সিদ্ধ, ঋষি, মুনি, দেৱতা সাধু-সন্তকো খাই আছে, যিয়ে আপোনাৰ গুণ গান পৱিত্ৰ বেদৰ মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা উচ্চাৰণ কৰিছে আৰু নিজৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে মঙ্গল কামনা কৰিছে। কিছুমান আপোনাৰ দাঢ়িত ওলমি আছে আৰু কিছুমানে মুখৰ ভিতৰত সোমাই আছে। হে সহস্ৰবাহু অৰ্থাৎ হেজাৰ হাত থকা ভগৱান আপুনি আপোনাৰ সেই চতুৰ্ভুজ ৰূপলৈ আহক। মই আপোনাৰ ভয়ংকৰ বিৰাট ৰূপ দেখি ধৈৰ্য্য ধৰি

ৰাখিব নোৱাৰা হৈছে।

অধ্যায় ১১, শ্লোক ৪৭ পৰিত্ৰ গীতা কওঁতা প্ৰভু কালে কৈছে যে ‘হে অৰ্জুন! এইটো বাস্তৱিক কাল ৰূপ, যাক তোমাৰ বাহিৰে ইয়াৰ আগেয়ে কোনেও দেখা নাই।’

ওপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা এটা তথ্য সিদ্ধ হয় যে কৌৰৱৰ সভাত বিৰাট ৰূপ শ্ৰীকৃষ্ণই দেখুৱাইছিল যুদ্ধৰ পথাৰত বিৰাট ৰূপ কাল (শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰেতৰত প্ৰৱেশ কৰি নিজৰ বিৰাট কাল ৰূপ) এ দেখুৱাইছিল। নহলে এই কথা নকলেহেঁতেন যে এই বিৰাট ৰূপ তোমাৰ অতিৰিক্ত আগেয়ে কোনেও দেখা নাই। কিয়নো শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে নিজৰ বিৰাট ৰূপ কৌৰৱৰ সভাত আগেয়ে দেখুৱাইছিল।

দ্বিতীয়তে এইটো কথা প্ৰমাণ হয় যে পৰিত্ৰ গীতা কওঁতা কাল ব্ৰহ্ম নাছিল মই কাল হওঁ, আৰু পিছতো কেতিয়াও কোৱা নাছিল মই কাল। শ্ৰীকৃষ্ণ কাল হব নোৱাৰে। তেওঁৰ দৰ্শন মাত্ৰকে দুৰ-দুৰৰ স্ত্ৰী তথা পুৰুষৰ বিৰহৰ জ্বালা উপশম হৈছিল।

নোট :- বিৰাট ৰূপ কি ?

বিৰাট ৰূপ :- আপুনি দিনৰ সময় অথবা জেনাক নিশাত যেতিয়া আপোনাৰ শৰীৰৰ ছায়াটো চুটি, প্ৰায় শৰীৰ যিমান দীঘল হওক অথবা ডাঙৰেই হওক, সেই ছায়াটোৰ বুকুৰ সমানলৈ দুই মিনিট একেৰাহে চকু থৰ লাগি চাই থাকিলে চকুৰ পৰা পানী ওলাই চাই থাকক? পিছত আকৌ সমুখৰ আকাশৰ ফালে চাওক। আপোনাক আপোনাৰ বিৰাট ৰূপ দেখিব, যি বগা বৰণৰ যেন আকাশখন ছুই গৈছে। এনেদৰে প্ৰত্যেক মানৱে নিজৰ বিৰাট ৰূপ দেখে। কিন্তু যাৰ ভক্তিব শক্তি যিমান বেচি হয়, তেওঁৰ সিমানেই অধিক তেজ (কান্তি) বাঢ়ে।

এইদৰে শ্ৰীকৃষ্ণদেৱো পূৰ্বৰ ভক্তি শক্তিৰ জোৰত সিদ্ধিযুক্ত আছিল, তেখেতেও নিজৰ সিদ্ধি শক্তিৰ বলত নিজৰ বিৰাট ৰূপ প্ৰকট কৰিছিল, যি কালৰ তেজোময় শৰীৰতকৈ কম তেজোময় আছিল। তৃতীয় কথা এইটো সিদ্ধ যে পৰিত্ৰ গীতা কওঁতা প্ৰভু কাল (ব্ৰহ্ম) সহস্ৰবাহু অৰ্থাৎ হেজাৰ হাত থকা তথা শ্ৰীকৃষ্ণদেৱ যি বিষ্ণুৰ অৱতাৰ যি চতুৰ্ভুজ (চাৰি হাত যুক্ত)। শ্ৰীবিষ্ণুও দেৱ যোগ্য কলাযুক্ত আৰু শ্ৰী জ্যোতি নিৰঞ্জন কাল ভগৱান এক হাজাৰ কলাযুক্ত। যেনেকুৱা এটা বালব ৬০ ওৱাটৰ, এটা বালব ১০০ ওৱাটৰ, এটা ১০০০ ওৱাটৰ, পোহৰ সকলো বালবৰে আছে, কিন্তু বহুত পাৰ্থক্য আছে। ঠিক এইদৰে দুইয়ো প্ৰভুৰ শক্তি তথা বিৰাট ৰূপৰ দীপ্ত আভা ভিন ভিন আছিল।

এই তত্ত্বজ্ঞান প্ৰাপ্ত হোৱাৰ পূৰ্বে যিজন গীতাৰ জ্ঞান বুজোৱা মহাত্মা (কথা প্ৰবচন কৰোতা) আছিল, তেখেতক এই দাসে (ৰামপাল দাস) প্ৰশ্ন কৰিছিল যে আগেয়ে শ্ৰীকৃষ্ণই তিনিবাৰ শাস্তিদূত হৈ গৈছিল আৰু কৈছিল যে যুদ্ধ কৰা মহাপাপ। যেতিয়া অৰ্জুনে স্বয়ং যুদ্ধ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰাত কলে যে হে দৈৱকী নন্দন মই যুদ্ধ কৰিব নোখোজেঁ। সমুখত থিয় হৈ থকা আত্মীয় স্বজন, নাতিবোৰ তথা সৈনিক বিলাকৰ পৰা হব পৰা বিনাশ দেখি মই অটল সিদ্ধান্ত লৈছো যে মই তিনি লোকৰ ৰাজ্য পালেও যুদ্ধ নকৰো। মই বিচাৰো যে মোক নিহত্যাৰ দুৰ্যুধন আদিয়ে কাড়েৰে বিন্ধি মাৰি পেলাওক, যাতে মোৰ মৃত্যুৰ দ্বাৰাই যুদ্ধৰ পৰা হব পৰা বিনাশ ৰক্ষা হয়। হে শ্ৰীকৃষ্ণ! মই যুদ্ধ নকৰি ভিক্ষাৰ অন্ন খাই জীয়াই থকা উচিত বুলি ভাৱো। হে কৃষ্ণ! স্বজনক বধিলে পাপ তো প্ৰাপ্ত হবই। মোৰ বুদ্ধিয়ে কাম নকৰা হৈছে। আপুনি আমাৰ

গুৰু, মই আপোনাৰ শিষ্য। আপুনি আমাৰ যি হিত চিন্তে তাকেই পৰামৰ্শ দিয়ক। কিন্তু মই নেমানো যে আপোনাৰ কোনো পৰামৰ্শই মোক যুদ্ধৰ বাবে ৰাজী কৰাব পাৰিব অৰ্থাৎ মই যুদ্ধ কৰিম। প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১ শ্লোক ৩১ পৰা ৩৯, ৪৬ তথা অধ্যায় ২, শ্লোক ৫ ৰ পৰা ৮ লৈ)।

আকৌ শ্ৰীকৃষ্ণ দেৱৰ ভিতৰত কাল প্ৰৱেশ কৰি বাৰে বাৰে কৈছে যে হে অৰ্জুন! ভীৰু নহবা, যুদ্ধ কৰা, হয় যুদ্ধত মৃত্যু হৈ স্বৰ্গ প্ৰাপ্তি হোৱা অথবা যুদ্ধ জয় কৰি পৃথিৱীৰ ৰাজ্য ভোগ কৰা বুলি কৈ এনে ভয়ংকৰ বিনাশ কৰালে যি আজি লৈ কোনো সন্ত মহাত্মা তথা সভ্য লোকৰ চৰিত্ৰত বিচাৰিলেও বিচাৰি পোৱা নেযায়। তেতিয়া সেই নিৰ্বোধ গুৰুৱে কবলৈ ধৰিলে যে অৰ্জুন ক্ষত্ৰিয় ধৰ্মক তাগ নকৰিবা। ইয়াৰ দ্বাৰা ক্ষত্ৰিয়ৰ হানি আৰু মৰ্যাদা চিৰ দিনৰ বাবে বিনাশ হৈ যাব। অৰ্জুনক ক্ষত্ৰিয় ধৰ্ম পালন কৰিবৰ বাবে এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে কৰোৱাইছিল। প্ৰথমে তো মই তেখেতৰ এই নিৰ্বুদ্ধিতাৰ কাহিনিত চুপ হৈ গৈছিলো, কিয়নো মোৰ নিজৰে জ্ঞান নাছিল।

পুনৰ বিচাৰ কৰক :- ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণদেৱ স্বয়ং ক্ষত্ৰিয় আছিল। কংস বধ কৰাৰ পাছত উগ্ৰসেনে মথুৰাৰ বাঘজৰী নিজৰ নাতি শ্ৰীকৃষ্ণ দেৱক অপৰ্ণ কৰিছিল। এদিন মুনি নাৰদে শ্ৰীকৃষ্ণক কলে যে ওচৰৰ এক গুহাৰ ভিতৰত সিদ্ধি প্ৰাপ্ত ৰাম্ভস ৰজা মুচুকন্দ শুই আছে। তেওঁ ছয় মাহ টোপনি যায় আৰু ছয় মাহ সাৰে থাকে। সাৰ পালে ছয় মাহলৈ যুদ্ধ কৰি কটায় তথা বাকী ছয় মাহ টোপনিৰ সময় যদি কোনোৱাই তাৰ নিদ্ৰা ভঙ্গ কৰে তেন্তে মুচুকন্দৰ চকুৰ পৰা জুই ওলাবলৈ ধৰে আৰু সমুখত থকা জন ভষ্ম হৈ যায়। আপুনি সাৱধানে থাকিব। এই সূচনা দি মুনি নাৰদ গুচি গ'ল।

কিছু সময় অতিবাহিত হৈ যোৱাৰ পিছত শ্ৰীকৃষ্ণই কম বয়সতে মথুৰাৰ সিংহাসনত আৰোহন কৰা দেখি এজন কাল্যৱন নামৰ ৰজাই ১৮ কোটি সেনা লৈ মথুৰাৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে। শ্ৰীকৃষ্ণই দেখিলে শত্ৰুপক্ষৰ বহুত সংখ্যক সৈন্যই যুদ্ধ কৰিলে নেজনো কিমান সৈনিকৰ মৃত্যু হ'ব, কিয়নো কাল্যৱনৰ বধ মুচুকন্দৰ দ্বাৰাই কৰোৱাওঁ। ইয়াকে বিচাৰ কৰি ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই কাল্যৱনক যুদ্ধৰ বাবে হুংকাৰ দিলে আৰু যুদ্ধ এৰি (ক্ষত্ৰিয় ধৰ্ম পাহৰি বিনাশক এৰাবৰ বাবে আৱশ্যক বুলি ভাবি) আঁতৰি গল আৰু সেই গুহাৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিলে যত মুচুকন্দই গভীৰ নিদ্ৰাত শুই আছিল। মুচুকন্দৰ শৰীৰৰ ওপৰত নিজৰ হালধীয়া চাদৰ পেলাই দি গুহাৰ গভীৰত লুকালে। পিছে পিছে কাল্যৱনে খেদি গৈ সেই গুহাত প্ৰৱেশ কৰিলে। মুচুকন্দক শ্ৰীকৃষ্ণ বুলি ভাবি তাৰ ভৰিখন ধৰি মোচকাই দিলে তথা কলে ভীৰু, কাপুৰুষ তই লুকালেই কি এৰি দিম ? ভৰিত দুগুখ পোৱা বাবে মুচুকন্দৰ টোপনি ভংগ হল, চকুৰে জুই ওলাবলৈ ধৰিলে আৰু কাল্যৱন ভষ্ম হ'ল। কাল্যৱনৰ সৈনিক তথা মন্ত্ৰীয়ে নিজৰ ৰজাৰ মৰা শহ লৈ উভতি গল। কিয়নো ৰজাৰ মৃত্যু সৈনিকৰ পৰাজয় বুলি মান্য আছিল। উভতি যোৱাৰ পথত সকিয়ালে যে আমি অতি শীঘ্ৰে নতুন ৰজা নিযুক্ত কৰি উলটি আহিম আৰু শ্ৰীকৃষ্ণ তোমাক শুদাই নেৰো। শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে শ্ৰীবিশ্বকৰ্মাক মাতি আনি কলে যে এনেকুৱা কোনো স্থান বিচাৰি উলিওৱা, যাৰ এফালে ৰাস্তা (দ্বাৰ) বাকী তিনিফালে সাগৰে আগুৰা তাত অতি সোনকালে এক দ্বাৰিকা (এখন দুৱাৰ থকা) নগৰী তৈয়াৰ কৰি দিয়া। আমি অতি শীঘ্ৰে

ইয়াৰ পৰা প্ৰস্থান কৰিম। এই মূৰ্খবোৰে ইয়াত শান্তিৰে থাকিবলৈ নিদিয়ো। শ্ৰীকৃষ্ণ ইমান শুদ্ধ আত্মা আৰু যুদ্ধ বিৰোধী আছিল যে নিজৰ ক্ষত্ৰিয়ক, সম্বন্ধীক যুদ্ধ কৰিবৰ বাবে বেয়া পৰামৰ্শ দিব পাৰে, তথা স্বয়ং যুদ্ধ নকৰাৰ বচন দি অহ্নক যুদ্ধৰ প্ৰেৰণা দিব পাৰে নে ? অৰ্থাৎ কেতিয়াও নহয়। ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ ৰূপত স্বয়ং বিষ্ণু দেৱেই অৱতাৰ ধাৰণ কৰি আহিছিল।

এসময়ত শ্ৰীভৃগু মুনিয়ো বহি থকা ভগৱন শ্ৰীবিষ্ণুওদেৱৰ (শ্ৰীকৃষ্ণদেব) বুকুত গোৰ মাৰি দিলে। শ্ৰীবিষ্ণুদেৱে শ্ৰীভৃগু মুনিৰ ভৰি মালিশ কৰি কবলৈ ধৰিলে হে মুনিবৰ! আপোনাৰ কোমল ভৰিত আঘাত লগা নাইতো, কিয়নো মোৰ বুকুখন শিলৰ দৰে কঠিন। যদি শ্ৰীবিষ্ণুদেব (শ্ৰীকৃষ্ণ) যুদ্ধ প্ৰিয় হলেহেঁতেন তেন্তে সুদৰ্শন চক্ৰেৰে ইমান টুকুৰা কৰিব পাৰিলেহেঁতেন যে যাক গনিব নোৱাৰি।

বাস্তৱিক এইটোৱে যে কাল ভগৱান যি ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰভু, তেওঁ প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ যে মই কেতিয়াও নিজৰ শৰীৰ ব্যক্ত (মানৱ সদৃশ) ৰূপত সকলোৰে সমুখত ওলাই নাহে। তেওঁৰে সুক্ষ্ম শৰীৰ ধাৰণ কৰি প্ৰেতৰ দৰে শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি পৱিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান শুদ্ধকৈ কৈছে (বেদৰ সাৰ), কিন্তু যুদ্ধ কৰোৱাৰ আকোৰ গোজ কেতিয়াও এৰা নাই।

যেতিয়ালৈ মহাভাৰতৰ যুদ্ধ সমাপ্ত হোৱা নাই তেতিয়ালৈ জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল-ব্ৰহ্ম-ক্ষৰপুৰুষ) শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি থাকি তথা যুধিষ্ঠিৰৰ দ্বাৰা মিছা কোৱাইছিল যে কৈ দিয়া অশ্বখামা মৰিছে বুলি ভীমৰ নাতি তথা ঘটোটকছৰ পুত্ৰ বাৰ্বাৰিকৰ মূৰ কটোৱাইছিল তথা স্বয়ং ৰথৰ চকা অস্তৰ ৰূপত উঠাইছিল, এই সকলো কালৰে কৰোৱা উপদ্ৰৱ আছিল। প্ৰভু শ্ৰীকৃষ্ণদেৱৰ নহয়। মহাভাৰতৰ যুদ্ধ সমাপ্ত হোৱাত কাল ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰৰ পৰা ওলাই গ'ল। শ্ৰীকৃষ্ণই জেষ্ঠ শ্ৰীযুধিষ্ঠিৰক ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ (দিল্লী)ৰ ৰাজ সিংহাসনত বহুৱাই স্বয়ং দ্বাৰকালৈ যোৱাৰ কথা কলে। তেতিয়া অৰ্জুন আদিয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যে হে কৃষ্ণদেব! আপুনি আমাৰ পূজ্যগুৰু দেব, আমাক এটা সংসঙ্গ শুনাই তৃপ্ত কৰি যাওক, যাতে আমি আপোনাৰ সদবচনৰ ওপৰত জীৱন কটাই নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰিব পাৰো।

এই প্ৰাৰ্থনা শুনি শ্ৰীকৃষ্ণই তিথি, সময় তথা স্থান নিৰ্ধাৰণ কৰিলে। নিশ্চিত তিথিত শ্ৰী অৰ্জুনে ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণক কলে যে হে প্ৰভু! সেই পৱিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান যেনেকৈ শুনাইছিলো আজি তেনেকৈ শুনাবা, কিয়নো মই বুদ্ধিৰ দোষত সকলো পাহৰিছো। তেতিয়া শ্ৰীকৃষ্ণই কলে হে অৰ্জুন! তুমি বৰ শ্ৰদ্ধাহীন। এইটো ভাল নহয়। এনে পৱিত্ৰ জ্ঞান তুমি কেনেকৈ পাহৰিলা? আকৌ নিজে কলে যে এতিয়া সেই সম্পূৰ্ণ গীতা মই কব নোৱাৰো কিয়নো মোৰ জ্ঞান নাই। শ্ৰীকৃষ্ণই কলে যে সেই সময়ত মই যোগযুক্ত হৈ কৈছিলো। বিচাৰ বিবেচনা কৰিব লগীয়া বিষয় এইটো যে যদি ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণদেব যুদ্ধৰ সময়ত যোগযুক্ত হব পাৰিছিল তেন্তে শান্তিৰ সময়ত যোগযুক্ত হোৱা কঠিন নাছিল। যেনেকৈ শ্ৰীব্যাসদেব মুনিয়ো সেই পৱিত্ৰ গীতাক কেইবা বছৰৰ পিছত যেনে আছিল তেনেকৈ লিপিবদ্ধ কৰিছিল। সেই সময়ত সেইজন ব্ৰহ্ম (কাল-জ্যোতি

নিৰঞ্জন) শ্ৰীব্যাসদেব মুনিৰ শৰীৰৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিছিল আৰু পৱিত্ৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাক লিপিবদ্ধ কৰোৱাইছিল, সেই খন এতিয়া আপোনাৰ হাতত আছে।

প্ৰমাণৰ বাবে সংক্ষিপ্ত মহাভাৰত পৃষ্ঠ নং ৬৬৭ তথা পুৰাণ পৃষ্ঠা নং ১৫৩১ ভিতৰত :
ন শক্যং তন্মুয়া ভূয়স্তথা বক্তৃমশেষতঃ ॥

পৰং হিব্ৰন্ম কথিতং যোগ যুক্তেন তন্মুয়া।

(মহাভাৰত, আশ্ৰৱ ১৬১২-১৩)

ভগৱানে কলে - সেই সময়ত সেই ৰূপত যি কৈছিলো তাক এতিয়া তেনেকৈ সঠিক ৰূপত কোৱা মোৰ পক্ষে সম্ভৱ নহয়। সেই সময়ত মই যোগযুক্ত হৈ মই পৰমাত্মা তত্ত্ব বৰ্ণনা কৰিছিলো।

সংক্ষিপ্ত মহাভাৰত ২য় ভাগৰ পৃষ্ঠ নং ১৫৩১ পৰা :

(শ্ৰীকৃষ্ণক অৰ্জুনৰ দ্বাৰা গীতাৰ বিষয়ে সুখা সিদ্ধ মহৰ্ষি বৈসম্পায়ন আৰু কাশ্যপৰ সংবাদ)----পাণ্ডুপুত্ৰ অৰ্জুন শ্ৰীকৃষ্ণৰ লগত থাকি বহুত প্ৰশ্ন হৈছিল। তেওঁ এবাৰ সেই ৰমণীয় সভাৰ ভিতৰত দৃষ্টি ফুৰাই ভগৱানক কলে হে দেবকীন্দন যুদ্ধৰ সময় চোৱাত মই আপোনাৰ মাহাত্ম্য জ্ঞান আৰু ঈশ্বৰীয় স্বৰূপৰ দৰ্শন পাইছিলো, কিন্তু কেশৱ, আপুনি স্নেহবশ আগৈয়ে যি মোক জ্ঞানৰ উপদেশ প্ৰদান কৰিছিল, সেই সকলো এতিয়া বুদ্ধিৰ দোষত পাহৰি গৈছে। সেই বিষয় বোৰক পুনঃ শুনিবলৈ মই উৎকণ্ঠিত হৈছো, ইফালে আপুনি সোনকালে দ্বাৰকালৈ গমনৰ প্ৰস্তুতি কৰিছে। অতঃ পুনৰাই সেই বিষয়ক মোক শুনাওক।

বৈসম্পায়নে কলে অৰ্জুনে এনেকৈ কোৱাত বক্তাৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ আৰু মহাতেজস্বী ভগৱান কৃষ্ণই তাক বুকুত আকোৱালি লৈ এনেদৰে উত্তৰ দিলে।

শ্ৰীকৃষ্ণই কলে - হে অৰ্জুন! সেই সময়ত মই তোমাক অত্যন্ত গোপনীয় বিষয়ক শ্ৰৱণ কৰাইছিলো, নিজৰ স্বৰূপভত সনাতন ধৰ্মৰ পুৰোষত্তম তত্ত্বৰ পৰিচয় দিছিলো আৰু (শুক্ল কৃষ্ণ পঞ্চৰ গতি নিৰূপণ কৰি) নিত্য লোকৰো বৰ্ণনা কৰিছিলো। কিন্তু তুমিয়ে সেইটো নুবুজাৰ কাৰণে সেই উপদেশক মনত ৰখা নাই এইটো জানিব পাৰি মোৰ বৰ আক্ষেপ হৈছে। সেইবোৰ তত্ত্ব এতিয়া ঠিক মোৰ মনত নাই। পাণ্ডুপুত্ৰ নিশ্চয় তুমি শ্ৰদ্ধাহীন হৈছা, তোমাৰ বুদ্ধি দুৰ্বিত হৈছে। এতিয়া মোৰ বাবে সেই উপদেশ পুনঃবাই কোৱা অসম্ভৱ, কিয়নো সেই সময়ত যোগ যুক্ত হৈ মই পৰমাত্মা তত্ত্বৰ বৰ্ণনা কৰিছিলো। (অধিক জানিবৰ বাবে পঢ়ক-সংক্ষিপ্ত মহাভাৰত দ্বিতীয় ভাগ)

‘বিচাৰ কৰকঃ-ওপৰোক্ত মহাভাৰতৰ লেখা, শ্ৰীবিষ্ণু পুৰাণৰ লেখা, শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ লেখাৰ দ্বাৰা প্ৰমাণ সিদ্ধ যে শ্ৰীকৃষ্ণ দেবে শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ জ্ঞানক কোৱা নাই। এইটো তো কাল ৰূপী ব্ৰহ্ম (জ্যোতি নিৰঞ্জন) অৰ্থাৎ মহা বিষ্ণুয়ে প্ৰেতবত শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি কৈছিল।’

অন্য প্ৰমাণ : (১) শ্ৰীবিষ্ণু পুৰাণ (গীতা প্ৰেচ গোৰক্ষ পুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত) চতুৰ্থ অংশ, দ্বিতীয় অধ্যায়, শ্লোক ২৬, পৃষ্ঠা ২৩৩ বিষ্ণুদেৱে (মহাবিষ্ণু অৰ্থাৎ কাল ৰূপী ব্ৰহ্ম) দেৱতা তথা ৰাক্ষসৰ যুদ্ধৰ সময়ত দেৱতা বিলাকৰ প্ৰাৰ্থনা স্বীকাৰ কৰি কৈছিল যে মই ৰাজৰ্ষি শশাঙ্গদৰ পুত্ৰ পুৰঞ্জয়ৰ শৰীৰত অংশ মাত্ৰ প্ৰৱেশ কৰি অৰ্থাৎ কিছু সময়ৰ বাবে প্ৰৱেশ কৰি ৰাক্ষস বিলাকক বিনাশ কৰিম।

(২) শ্ৰীবিষ্ণু পুৰাণ (গীতা প্ৰেচ গোৰক্ষপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত) চতুৰ্থ অংশ, তৃতীয় অধ্যায়, শ্লোক ৬, পৃষ্ঠা ২৪২ শ্ৰী বিষ্ণুদেবে গন্ধৰ্ব আৰু নাগ বিলাকৰ যুদ্ধৰ সময়ত নাগৰ পক্ষ লৈ কৈছিল যে “মই (মহাবিষ্ণু অৰ্থাৎ কাল ৰূপী ব্ৰহ্ম) মাক্সাতাৰ পুত্ৰ পুৰুষকুৎসৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰি সম্পূৰ্ণ দুষ্ট গন্ধৰ্ব বিলাকক বিনাশ কৰি দিম।” অন্য প্ৰমাণ :- কিছু দিন অতিবাহিত

হোৱাৰ পিছত শ্ৰী যুধিষ্ঠিৰে ভয়ঙ্কৰ স্বপ্ন দেখিলে। শ্ৰীকৃষ্ণ দেৱক কাৰণ তথা সমিধান সোধাত কলে যে তুমি যুদ্ধত যি নৰ সংহাৰ কৰিলা তাৰ বাবে তোমালোকৰ দুঃখদায়ক হৈছে। ইয়াৰ বাবে এটা যজ্ঞ কৰা। শ্ৰীকৃষ্ণ দেৱকৰ মুখ কমলৰ পৰা এই বচন শুনি শ্ৰী অৰ্জুনে বৰ দুখ পালে আৰু মনে মনে বিচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে যে ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই পৱিত্ৰ গীতা কোৱাৰ সময়ত তো কৈছিল হে অৰ্জুন! তোমাৰ কোনো পাপ নহয়, যুদ্ধ কৰা (পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ২ শ্লোক ৩৭-৩৮)। যদি যুদ্ধত মৰিও যোৱা তেন্তে স্বৰ্গ সুখ ভোগ কৰিবা, অন্যথা যুদ্ধত জয়ী হৈ পৃথিৱীত ৰাজ্য সুখৰ আনন্দ লবা। অৰ্জুনে বিচাৰ কৰিলে দুঃখ নিবাৰণৰ কাৰণে শ্ৰীকৃষ্ণই যি পৰামৰ্শ দিলে ইয়াত কোটি টকা খৰচ হব, যাৰ দ্বাৰা দাদা যুধিষ্ঠিৰৰ কষ্ট নিবাৰণ হব। যদি মই শ্ৰীকৃষ্ণ দেৱকৰ লগত তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰো যে আপুনি পৱিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান দিয়াৰ সময়ত তো কৈছিলে যে তোমাৰ পাপ নহয়, এতিয়া তাৰ বিপৰীত কথা কৈছা। ইয়াত মোৰ দাদাই যেন নেভাবে যে কোটি টকা খৰচ হব দেখি অৰ্জুনৰ অমত আৰু মোৰ কষ্ট নিবাৰণ হোৱাত প্ৰসন্ন নহয়। এইবাবে মৌন থকা উচিত বুলি ভাৱি সুখী মনেৰে স্বীকৃতি দিলো যে আপুনি যেনেকৈ কব তেনেকৈয়ে হব। শ্ৰীকৃষ্ণই সেই যজ্ঞৰ তিথি নিৰ্দ্ধাৰণ কৰি দিলে। সেই যজ্ঞও শ্ৰী সুদৰ্শন স্বপচৰ ভোজন কৰাত হে সফল হৈছিল।

কেইবা বছৰ পিছত ঋষি দুৰ্বাসাৰ অভিশাপত যাদৱ কুল সমুলি বিনাশ হ'ল। শ্ৰীকৃষ্ণৰ ভৰিলে এক চিকাৰীয়ে (যি ত্ৰেতাযুগত সুগ্ৰীবৰ ভাই বালীৰ আত্মা আছিল) বিষাক্ত কাঁড় মাৰিলে। তেতিয়া পাঁচো পাণ্ডৱে ঘটনাস্থলীত উপস্থিত হোৱাৰ পিছত শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে কলে, তোমালোক মোৰ শিষ্য আৰু মই তোমালোকৰ ধাৰ্মীক গুৰু। এই বাবে মোৰ অন্তিম আঞ্জা শুনা, অৰ্জুন দ্বাৰকাত থকা সকলো স্ত্ৰীক ইন্দ্ৰপ্ৰস্থলৈ (দিল্লী) লৈ যাবা, কিয়নো ইয়াত কোনো পুৰুষ জীৱিত নাই তথা দ্বিতীয়তে তোমালোক সকলো পাণ্ডৱে ৰাজ্য ত্যাগ কৰি হিমালয়ত গৈ সাধনা কৰি শৰীৰ ত্যাগ কৰিবা। কিয়নো তোমালোকে মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ সময়ছোৱাত বহুতো প্ৰাণী হত্যা কৰিছিল, তোমালোকৰ মূৰৰ ওপৰত ভয়ঙ্কৰ পাপৰ বোজা আছে। সেই সময় অৰ্জুনে নিজক ৰখাব নোৱাৰিলে তথা কলে প্ৰভু এনে স্থিতিত তো মই মনে বিচৰা কথা কব নেলাগে, কিন্তু প্ৰভু আজি যদি মোৰ মনৰ সংকাৰ সমাধান নহয় তেন্তে মই শাস্তিৰে মৰিব নোৱাৰিম। গোটেই জীৱন কান্দি কটাম। শ্ৰীকৃষ্ণই কলে, অৰ্জুন কোৱাচোন যি সুধিবলৈ ইচ্ছা আছে, মোৰ অন্তিম সময় আহিছে। শ্ৰীঅৰ্জুনে চকুলো পেলাই কলে প্ৰভু বেয়া নেপাব, যেতিয়া আপুনি পৱিত্ৰ গীতা কৈ আছিল সেই সময় মই যুদ্ধ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিলো। আপুনি কৈছিল যে হে অৰ্জুন! তোমাৰ দুইয়ো হাতত চৰ্ত আছে। যদি যুদ্ধত মৰি যোৱা তেন্তে স্বৰ্গ প্ৰাপ্ত হবা আৰু যদি বিজয়ী হোৱা তেন্তে পৃথিৱীৰ ৰাজ্য ভোগ কৰিবলৈ পাবা তথা তোমাৰ কোনো পাপ নালাগিব। আমি আপোনাৰ তত্ত্বাবধানত তথা আঞ্জা অনুসৰি যুদ্ধ কৰিছিলো (প্ৰমাণ পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ২, শ্লোক ৩৭-৩৮)। হে ভগৱান! আমাৰতো এটা হাততো চৰ্ত ৰৈ নগল। যুদ্ধত মৰি স্বৰ্গ প্ৰাপ্তি নহলো আৰু এতিয়া ৰাজ্য ত্যাগ কৰিবৰ আদেশ নাইবা পৃথিৱীৰ ৰাজ্য ভোগ কৰিবলৈ নাপালো। এনেকুৱা ছলচাতুৰী যুক্ত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আপোনাৰ কি স্বাৰ্থ আছিল? অৰ্জুনৰ মুখৰ পৰা এনে কটু বচন শুনি যুধিষ্ঠিৰে কলে, অৰ্জুন এনে অৱস্থাত যত ভগৱানে অন্তিম শ্বাস গণি আছে তোমাৰ শিষ্টাচাৰ ৰহিত ব্যৱহাৰে শোভা কৰা নাই। শ্ৰীকৃষ্ণই অৰ্জুনক কলে আজি মই জীৱনৰ অন্তিম

লগ্নত উপস্থিত, তুমি মোৰ অত্যন্ত প্ৰিয়, আজি সত্য কথা কওঁ যে, কোনো খলনায়কৰ নিচিনা অন্য কোনো শক্তি আছে যি আনক যন্ত্ৰৰ দৰে নচুৱায়। মোৰ একো মনত নাই মই গীতাত কি কৈছিলোঁ। কিন্তু এতিয়া মই যিটো কৈছো সেইটো তোমালোকৰ হিতৰ বাবে। শ্ৰীকৃষ্ণই এইবোৰ কথা অশ্ৰয়ুক্ত নয়নেৰে কৈ প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে। ওপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে পবিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান শ্ৰীকৃষ্ণই কোৱা নাছিল। কিয়নো মৰণ কালত প্ৰাণীয়ে প্ৰায়ে মিছা নকয়। এইটো তো ব্ৰহ্মই (জ্যোতি নিৰঞ্জন) কৈছিল যি একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্বামী।

শ্ৰীকৃষ্ণৰ সৈতে সকলো যাদবৰ অন্তিম সংস্কাৰ কৰি মাথোন অৰ্জুনক এৰি বাকী চাৰিও ভাই ইন্দ্ৰ প্ৰস্থলৈ (দিল্লী) গুচি গ'ল। পাছত অৰ্জুনে দ্বাৰকাৰ পৰা সকলো স্ত্ৰী লৈ আহিছিল। বাটত দুষ্ট ভীল লোকে সকলো গোপীনিক লুটি নিলে আৰু কিছুমানক ভগাই লৈ গল তথা অৰ্জুনক ধৰি বান্ধি মাৰপিট কৰিলে। অৰ্জুনৰ হাতত সেই গাণ্ডীৱ ধনু আছিল যাৰ সহায়ত মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ সময়ত অসংখ্য হত্যা কৰিছিল, সিও কাম নিদিলে। তেতিয়া অৰ্জুনে কলে যে এই কৃষ্ণ সঁচাই মিছলীয়া আৰু কপটীয়া আছিল। যেতিয়া যুদ্ধত পাপ কৰাৰ লাগে কৰাইছিল তেতিয়াতো মোক শক্তি প্ৰদান কৰিছিল, এপাট তীৰেৰে হেজাৰ যোদ্ধাক বধ কৰিছিলো আৰু আজি সেই শক্তি কাঢ়ি ললে, থিয়ৈ থিয়ৈ দুষ্টৰ কোব খালো। এই বিষয়ে পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰদেবে কৈছিল যে শ্ৰীকৃষ্ণও কপটীয়া তথা মিছলীয়া নাছিল। এই সকলো জুলুম কালে (জ্যোতি নিৰঞ্জে) কৰিছিল। যেতিয়ালৈ এই আত্মা পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেব (সংপুৰুষৰ শৰণত পূৰ্ণ গুৰু (তত্ত্বদৰ্শী সদগুৰু)ৰ মাধ্যমেৰে নাহিব তেতিয়ালৈ কালে এইদৰে কষ্টৰ ওপৰত কষ্ট দি থাকিব। পূৰ্ণ জ্ঞান তত্ত্ব জ্ঞানৰ দ্বাৰা হয়।

বিশেষ বিচাৰ - উপৰোক্ত প্ৰমাণৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ জ্ঞান শ্ৰীকৃষ্ণই কোৱা নাই। এইটো তো কাল (ব্ৰহ্ম) যি শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰেতবত প্ৰৱেশ কৰি গীতা জ্ঞান কৈছিল।

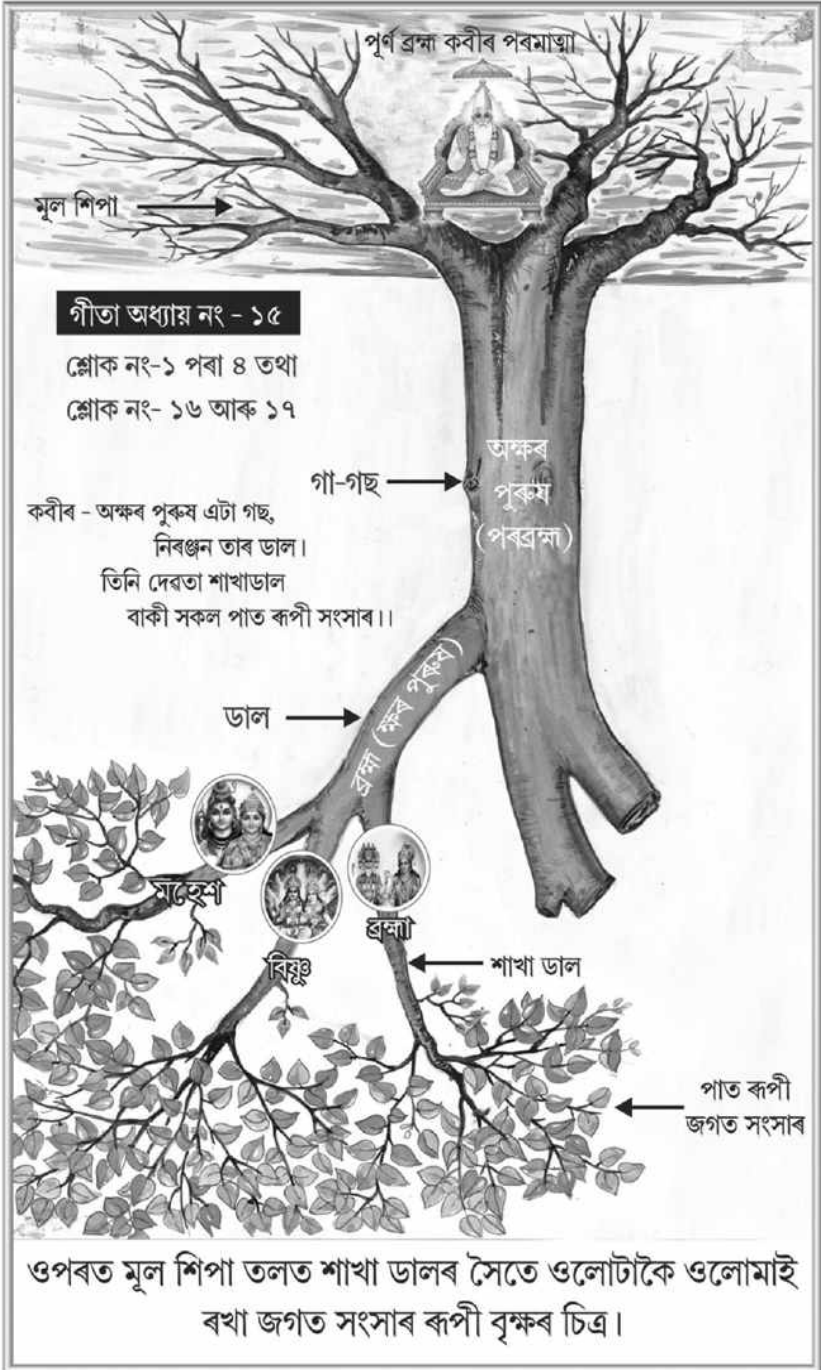
শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা সাৰ

পৰম পিতা পৰমেশ্বৰৰ সন্ধানত আত্মাই যুগ যুগৰ পৰাই চেষ্টা কৰি আছে। পিয়াহত আতুৰ হোৱা জনৰ পানীৰ প্ৰয়োজনৰ দৰে। জীৱাত্মা পৰমাত্মাৰ পৰা বিচ্ছেদ হোৱাৰ পিছত বহুত কষ্ট সহিব লগীয়া হয়। যি সুখ পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম (সংপুৰুষৰ সংলোক (ঋতধাম)ত আছিল সেই সুখ এই কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ লোকত নাই। কোনোবাই কোটিপতি, পৃথিৱীপতি, (সৰ্ব পৃথিৱীৰ ৰজা) সুৰপতি (স্বৰ্গৰ ৰজা ইন্দ্ৰ) শ্ৰীৱন্দাদেব, শ্ৰীবিষ্ণুদেব তথা মহাদেৱ ত্ৰিলোক পতি নহওক কিয় জন্ম-মৃত্যু, কৰ্মফলৰ ভোগ অবশ্যই প্ৰাপ্ত হব। (প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ২ শ্লোক ১২, অধ্যায় ৪, শ্লোক ৫)। এই বাবে পবিত্ৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ জ্ঞানদাতা প্ৰভুৱে (কাল ভগৱান) অধ্যায় ১৫, শ্লোক ১ ৰ পৰা ৪ তথা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২ কৈছে যে হে অৰ্জুন! তুমি সৰ্বোত ভাবে সেইজন

পৰমেশ্বৰৰ শৰণত যোৱা তেওঁৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই তুমি পৰম শান্তি আৰু সংলোক (শ্ৰাস্ততম স্থানম) প্ৰাপ্ত হবা। সেইজন পৰমেশ্বৰৰ তত্ত্বজ্ঞান আৰু ভক্তি মার্গ মই (গীতা জ্ঞান দাতা) নেজনো। তাৰ বাবে তত্ত্বজ্ঞান জনা তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ ওচৰলৈ যোৱা প্ৰথমে তেওঁক দগুৱত প্ৰণাম কৰি বিনম্ৰ ভাবে প্ৰশ্ন কৰা, তেতিয়া সেই তত্ত্বদৰ্শী সন্তই তোমাক পৰমেশ্বৰৰ তত্ত্বজ্ঞান দিব। তাৰ পিছত তেখেতৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট ভক্তি মার্গৰ ওপৰত সৰ্বোত্ৰাৰে মনোনিৱেশ কৰা (প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৪)। তত্ত্বদৰ্শী সাধু-সন্তৰ পৰিচয় গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ১ বৰ্ণাই। কৈছে যে এই সংসাৰ ওলোটাটাই ওলোমাই ৰখা এজোপা আঁহত গছৰ দৰে। যাৰ ওপৰ ভাগত মূল শিপা তথা তলত শাখা আছে। যি এই সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ বিষয়ে জানে তেওঁৱেই তত্ত্বদৰ্শী সন্ত। গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ২ ৰ পৰা ৪ লৈ কৈছে যে সেই সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ তিনিগুণ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ ৰূপী শাখা আছে। যি (স্বৰ্গলোক, পাতাললোক, পৃথিৱীলোক) তিনিও লোকত ওপৰ আৰু তলত বিয়পি আছে। সেই সংসাৰ ৰূপী ওলোটাকৈ ওলোমাই ৰখা বৃক্ষৰ বিষয়ে অৰ্থাৎ সৃষ্টি ৰচনাৰ বিষয়ে মই এই গীতা জ্ঞানত কব নোৱাৰিম। ইয়াত বৰ্তমানে (গীতা জ্ঞান) যি জ্ঞান মই তোমাক কৈছো এইটো পূৰ্ণ জ্ঞান নহয়। তাৰ বাবে গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৬ সংকেত দিছো যে পূৰ্ণ জ্ঞান (তত্ত্বজ্ঞান) পাবলৈ তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ ওচৰলৈ যোৱা তেওঁৱে পৰম তত্ত্বৰ উপদেশ দিব। মোৰ (ব্ৰহ্মাৰ) পূৰ্ণ জ্ঞান নাই। গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ৪ কৈছে যে তত্ত্বদৰ্শী সন্ত বা গুৰু প্ৰাপ্তিৰ পিছত সেই পৰম পদ পৰমেশ্বৰ (যাৰ বিষয়ে গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ ত কৈছে)ৰ অনুসন্ধান কৰা উচিত। যলৈ যোৱাৰ পিছত সাধকে পুনঃবাই সংসাৰলৈ জন্ম-মৃত্যু ভূগিবৰ বাবে উলটি নাহে অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মোক্ষ বা মুক্তি প্ৰাপ্ত হয়। যি পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ পৰা ওলোটা সংসাৰ ৰূপী প্ৰবৃত্তি বৃক্ষৰ বিস্তাৰ প্ৰাপ্ত হৈছে। ভাৱাৰ্থ হ'ল যে যি পৰমেশ্বৰে সৰ্বৰ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি কৰিছে আৰু মই (গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্ম) সেই আদি পুৰুষ পৰমেশ্বৰ অৰ্থাৎ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ শৰণগত। তেখেতৰ ভক্তি সাধনা কৰিলেহে অনাদি মোক্ষ (পূৰ্ণ মুক্তি) প্ৰাপ্ত হয়।

তত্ত্বদৰ্শী সাধু সন্ত বা গুৰু সেইজনেই যি ওপৰৰ মূল তথা তলৰ তিনি গুণ (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মা, সতগুণ-বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ) ৰূপী শাখাডাল তথা ডাল আৰু গা গছৰ বিষয়ে পূৰ্ণৰূপে জ্ঞান প্ৰদান কৰিব পাৰে। (অনুগ্ৰহ কৰি চাওক ওলোটাকৈ ওলোমাই ৰখা সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ চিত্ৰ)।

নিজৰ দ্বাৰা স্ৰজিত সৃষ্টিৰ পূৰ্ণ জ্ঞান (তত্ত্বজ্ঞান) স্ময়ং পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেৱ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ ভূমিকা কৰি (কবিগীৰ্ত্তিঃ) কবীৰ বাণীৰ দ্বাৰা উপদেশ কৰিছে। (প্ৰমাণ ঋগবেদ মণ্ডল ৯, শুক্ল ৯৬, মন্ত্র ১৬ পৰা ২০ লৈ তথা ঋগবেদ মণ্ডল ১০, শুক্ল ৯০, মন্ত্র ১ ৰ পৰা ৫ লৈ তথা অথৰ্ববেদ কাণ্ড ৪ অনুবাক ১, মন্ত্র ১ৰ পৰা ৭ লৈ)



কবীৰ, অক্ষৰপুৰুষ এক পেড় হয়, জ্যোতি নিৰঞ্জন বাকী ডাৰ।

তিনো দেবা শাখা হয়, পাত ৰূপ সংসাৰ।।

পবিত্ৰ গীতাৰ ভিতৰত তিনি প্ৰভুৰ (১. ক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ ব্ৰহ্ম, ২. অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পৰব্ৰহ্ম আৰু ৩ পৰম অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পূৰ্ণব্ৰহ্ম) বিষয়ে বৰ্ণনা আছে। প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ১৬ -১৭, অধ্যায় ৮, শ্লোক ১ উত্তৰ শ্লোক ৩ দিয়া আছে, সেইজন পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম আৰু তিনি প্ৰভুৰ আৰু এটা প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ২৫ গীতা জ্ঞান দাতা কাল (ব্ৰহ্ম) নিজৰ বিষয়ে কৈছে যে মই অব্যক্ত (ব্যক্ত নোহোৱা)। এওঁ প্ৰথম অব্যক্ত হোৱা প্ৰভু। আকৌ গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ১৮ কৈছে যে এই সংসাৰ দিনৰ সময়ত অব্যক্তৰ (পৰব্ৰহ্মৰ পৰা উৎপন্ন হৈছে। আকৌ ৰাতিৰ সময়ত তাতেই লীন হয়। এইটো ২য় অব্যক্ত। অধ্যায় ৮, শ্লোক ২০ কৈছে যে সেই অব্যক্তৰ পৰাও অইন যি অব্যক্ত (পূৰ্ণব্ৰহ্ম) আছে তেওঁ পৰম দিব্য পুৰুষ সকলো প্ৰাণী নষ্ট হলেও তেওঁ নষ্ট নহয়। এই প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ২ শ্লোক ১৭ আছে যে সেই অবিনাশী পৰমাত্মাক জানা যাক নাশ কৰিবৰ কাৰো সামৰ্থ্য নাই। নিজৰ বিষয়ে গীতা জ্ঞানদাতা কাল (ব্ৰহ্ম) প্ৰভু অধ্যায় ৪ মন্ত্ৰ ৫ তথা অধ্যায় ২ শ্লোক ১২ কৈছে যে মইতো নাশবান অৰ্থাৎ মোৰ জন্ম-মৃত্যু আছে।

ওপৰোক্ত সংসাৰ ৰূপী ওলোটা বৃক্ষৰ মূল (শিপা) হ'ল পৰম অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰদেব। ইয়াকে তৃতীয় অব্যক্ত প্ৰভু বুলি কোৱা হয়। বৃক্ষ বা গছে মূল বা শিপাৰ পৰাই আহাৰ প্ৰাপ্ত হয়। এই বাবে গীতা অধ্যায় ৫ শ্লোক ১৭ কৈছে যে বাস্তৱত (আচলতে) পৰমাত্মা ক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ ব্ৰহ্ম তথা অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পৰব্ৰহ্ম তাতকৈ অইন এজন যি তিনিও লোকত প্ৰৱেশ কৰি সকলোৰে ধাৰণ পোষণ কৰে। তেওঁৰে বাস্তৱত অবিনাশ।

১। ক্ষৰৰ অৰ্থ হ'ল নাশবান। কিয়নো ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ গীতা জ্ঞান দাতাই স্বয়ং কৈছে যে হে অৰ্জুন তুমি আৰু মই জন্ম-মৃত্যুৰ অধীনত (প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ২ শ্লোক ১২ অধ্যায় ৪, শ্লোক ৫)।

২। অক্ষৰৰ অৰ্থ হ'ল অবিনাশী। ইয়াত পৰব্ৰহ্মক স্থায়ী অৰ্থাৎ অবিনাশী বুলি কৈছে। কিন্তু বাস্তৱত এইজন অবিনাশী নহয়। এইটো চিৰস্থায়ী যেনেকৈ এটা মাটিৰ কাপ যি গাখীৰ, চাহ খোৱা কামত ব্যৱহাৰ হয়। সেইটো অলপ ওপৰৰ পৰা মাটিত পৰিলেই ভাঙি যায়। এনেকুৱা অৱস্থা ব্ৰহ্মক (কাল অৰ্থাৎ ক্ষৰপুৰুষ) জানিবা। অন্য কাপ ইস্পাতৰ (ষ্টিল)। এইটো মাটিৰ কাপৰ তুলনাত অধিক স্থায়ী (অবিনাশী) হয় কিন্তু ইয়াকো মামৰে (জং) ধৰে তথা নষ্ট হৈ যায়, যদিও ইয়াক অধিক সময় লাগে। গতিকে ইয়ো বাস্তৱত অবিনাশী নহয়। তৃতীয় কাপ সোণৰ (স্বৰ্ণ)। স্বৰ্ণ ধাতু বাস্তৱত অবিনাশী যাৰ নাশ নহয়।

যেনেকুৱা পৰব্ৰহ্ম (অক্ষৰ পুৰুষক অবিনাশী বুলি কৈছে তথা বাস্তৱত অবিনাশী এই দুজনতকৈ অইন এজনহে, এই কাৰণে অক্ষৰ পুৰুষক অবিনাশী বুলি কোৱা নাই। কাৰণ - সাত জন ৰজগুণী ব্ৰহ্মাৰ মৃত্যুৰ পিছত এজন সংগুণী বিষ্ণুৰ মৃত্যু হয়। আকৌ সাতজন সংগুণী বিষ্ণুৰ মৃত্যুৰ পিছত এজন তমগুণী শিৱৰ মৃত্যু হয়। যেতিয়া তমগুণী শিৱৰ ৭০ হেজাৰ বাৰ মৃত্যু হয় তেতিয়া এজন ক্ষৰপুৰুষ (ব্ৰহ্ম/কাল)ৰ মৃত্যু হয় আৰু এই অক্ষৰপুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম)ৰ এক যুগ হয়। এনেকুৱা এহেজাৰ যুগক লৈ পৰব্ৰহ্মৰ এদিন তথা ইমানেকৈ ৰাতি হয়। ৩০ দিন, ৰাতিক লৈ এক মাহ, ১২ মাহক লৈ এক বছৰ তথা এশ বছৰ লৈ পৰব্ৰহ্ম-অক্ষৰপুৰুষ)ৰ আয়ুস। তেতিয়া এই পৰব্ৰহ্ম তথা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড সংলোকৰ তলত অৱস্থিত সি নষ্ট হৈ যায়। কিছু সময় অতিবাহিত হৈ যোৱাৰ পিছত সৰ্বনিম্নৰ ব্ৰহ্মাণ্ড (ব্ৰহ্ম তথা পৰব্ৰহ্ম লোকৰ ৰচনা বা সৃজন

পূৰ্ণব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ পৰম অক্ষৰ পুৰুষে কৰে। এইদৰে এই তত্ব জ্ঞান বুজিব লাগে। কিন্তু পৰম অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পূৰ্ণব্ৰহ্ম (সৎপুৰুষ) তেওঁ সৎলোক (ঋতধাম) সহিত ওপৰৰ অলখলোক, অগমলোক তথা অনামীলোক আদি কেতিয়াও নষ্ট নহয়।

এই কাৰণে গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৭ কেছে যে বাস্তৱত উত্তম প্ৰভু অৰ্থাৎ পুৰুষতম ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষ) আৰু পৰব্ৰহ্ম (অক্ষৰ পুৰুষ) এই দুইজনৰ উপৰি আন এজন, তেওঁ পূৰ্ণব্ৰহ্ম (পৰম অক্ষৰ পুৰুষ)। তেওঁ বাস্তৱত অবিনাশী। তেওঁৰেই সকলোৰে ধাৰণ পোষণ কৰোতা আৰু সংসাৰ ৰূপী ব্ৰহ্মৰ মূল শিপা ৰূপী পূৰ্ণ পৰমাত্মা। ব্ৰহ্মৰ যি ভাগ মাটিৰ ওপৰত পলকতে দৃষ্টিত পৰে তাক গা-গছ বোলা হয়। তাক অক্ষৰ পুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম) বুলি জানিবা। গা-গছৰো আহাৰ মূল (শিপা)ৰ পৰাই হয়। আকৌ গা-গছৰ পৰা আগলৈ শকত ডাল সেই ডালক ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ-পুৰুষ) বুলি জানিবা। ইয়াৰো আহাৰ মূল (শিপা)ৰ অৰ্থাৎ পৰম অক্ষৰ পুৰুষৰ পৰাই হয়। সেই ডাল (ক্ষৰ পুৰুষ/ব্ৰহ্ম/কাল)ৰ পৰাই তিনি গুণ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ-বিষ্ণু, তম গুণ শিৱ) ৰূপী শাখাডাল বুলি জানিবা। ইয়াৰো আহাৰ মূল পৰম অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ পৰাই হয়। এই তিনিও শাখাডালৰ পৰাই পাত ৰূপত অন্য প্ৰাণী আশ্ৰিত হয়। তেওঁলোকৰো বাস্তৱত আহাৰ মূল (পৰম অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম)ৰ পৰাই পায়। এই কাৰণে সকলোৰে পূজনীয় পূৰ্ণ পৰমাত্মাই প্ৰাপ্ত হয়। এইটোও কব নোৱাৰি যে পাতলৈ আহাৰ অনাত গা-গছ, ডাল আৰু শাখা ডালৰ কোনো অৱদান নাই। এই কাৰণে সকলোৰে আদৰ্শীয় কিন্তু পূজনীয় কেৱল মূল (শিপা) হে। আদৰ তথা পূজাৰ মাজত বহুত ব্যৱধান আছে। যেনেকৈ পতিব্ৰতা স্ত্ৰীয়ে আদৰ সংকাৰ সকলোকে কৰে, যেনে- বৰজনাৰ দাদাৰ তুল্য, দেৱৰ ভাতৃৰ তুল্য, কিন্তু পূজা নিজৰ পতিকহে কৰে, অৰ্থাৎ যি ভাব নিজৰ পতিৰ প্ৰতি থাকে এনেকুৱা অন্য পুৰুষৰ প্ৰতি পতিব্ৰতা স্ত্ৰীৰ নাথাকে।

দ্বিতীয় উদাহৰণ :- এসময়ত হৰিয়ানা ৰাজ্যত বানপানী হৈছিল। সেই সময়ত ছয় শ কোটিৰ লোকচান হৈছিল। তাক হৰিয়ানা চৰকাৰে পুৰণ কৰিব নোৱাৰিছিল কিয়নো হৰিয়ানা চৰকাৰৰ গোটেই বছৰৰ বাজেট ন শ কোটি টকাৰ আছিল। দেশৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীয়ে সেই ক্ষতি পূৰণ কৰিছিল। সেই ছয় শ কোটি টকাৰ বিতৰণ হৰিয়ানা চৰকাৰৰ উচ্চ পদবী ধাৰী তথা কৰ্মচাৰী বিলাকে কৰিছিল। ত্ৰাণ সাহায্য পোৱা জন অজ্ঞাত, তেওঁ সেই বিতৰণ কৰ্তাকে ত্ৰাণ কৰ্তা বুলি ভাবি লয়। তাৰে পৰাই ভৱিষ্যতে অইন ত্ৰাণ সাহায্য পোৱাৰ আশা কৰে। তাৰ পূজা (ঘোচ আদি দিয়া) কৰে। কিন্তু যি শিক্ষিত, বুদ্ধিমান তেওঁ জানে যে এই কৰ্মচাৰীৰ কিমান জড়িত। তেওঁ আদৰ কৰে কিন্তু পূজা (ঘোচ) নিদিয় নাইবা অইন কাৰ্য্য সিদ্ধিৰ আশা কৰে।

বানপানীৰ ত্ৰাণ সাহায্য বিতৰণ পাছত সেই ঠাইত ৰাজ্যৰ মন্ত্ৰী মহোদয় আহিল, তেওঁ কলে যে মই আপোনাৰ অঞ্চলৰ বাবে দশ লাখ দিছো। সেই গাৱঁৰ তালিকাত থকা নামবোৰ পঢ়ি শুনালে। যেনে ৰামৱতাৰক দশ হেজাৰ টকা আদি দিয়া। আকৌ পিছত ৰাজ্যৰ মুখ্যমন্ত্ৰী সেই গাৱলৈ আহিল। তেওঁ সেই আগৰ তালিকাখন পঢ়ি কলে মই আপোনাৰ গাওঁৰ বাবে দশ লাখ টকা দিছো। ৰামৱতাৰক দশ হেজাৰ টকা আদি দিয়া। আকৌ কেই দিনমান পিছত দেশৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী সেই গাৱলৈ আহিল। তেওঁ কলে মই আপোনাৰ গাওঁৰ কাৰণে দহ লাখ টকা দিছো একে তালিকা পঢ়ি শুনালে যত লিখা আছিল ৰামৱতাৰক দশ হেজাৰ টকা

দিয়াৰ। ৰামৰতাৰ একে কথা তিনি জনাৰ পৰা শুনি সমুখত কৈয়ে পেলালে যে এইবিলাকে মিছা কৈছে। মোকতো টকা পাটোৱাৰী বাবুয়ে দিছে। সেই অজান ৰামঅৱতাৰে অজ্ঞানতা বশত গাৱৰ পাটোৱাৰী বাবুক পূজা কৰি নিজৰ অন্য সকলো কাৰ্য্য সিদ্ধি বিচাৰে। যি বুদ্ধিমান, শিক্ষিত সিবিলাকে জানে যে যদি প্ৰধান মন্ত্ৰীয়ে ত্ৰান সাহাৰ্য্য নিদিয় তেন্তে কোনো মুখ্যমন্ত্ৰী, মন্ত্ৰী তথা পাটোৱাৰী বাবু আদিও একো দিব নোৱাৰে। যদি মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে নিজ ত্ৰাণ কোষৰ পৰা সাহাৰ্য্য বিতৰণ কৰিলেহেঁতেন তেতিয়া এশ টকা, এশ টকাৰে কোনো মতে বান পীড়িতক দিব পাৰিলেহেঁতেন যি নাম মাত্ৰ হ'লহেতেন। এইদৰে বুদ্ধিমান ব্যক্তিয়ে বুজি পায় যে কাৰ কিমান শক্তি আৰু সামৰ্থ্য। ইয়াৰ ওপৰত একোজনৰ আস্থা থাকে। অনাদৰ্শণীয় কোনেও নহয়, কিন্তু পূজাৰ বাবে ভাবি চিন্তি নিৰ্ণয় কৰিব লাগে। ঠিক এইদৰে গীতা অধ্যায় ২ শ্লোক ৪৬ কৈছে যে হে অৰ্জুন! বহুত ডাঙৰ জলাশয় (যাৰ পানী দহ বছৰ বৰষুণ নহলেও শুকাই নেযায়) পোৱাৰ পিছত সৰু জলাশয়ৰ (যাৰ পানী এক বছৰ বৰ্ষা নহলে শুকাই যায়) প্ৰতি যেনে আস্থা হয় এইদৰে পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ পৰা পোৱা লাভ আৰু জ্ঞানৰ লগত পৰিচয় হোৱাৰ পিছত তোমাৰ আস্থা অহীন প্ৰভুৰ প্ৰতি ৰৈ যাব। সেই সৰু জলাশয় বেয়া নেলাগিব, কিন্তু তাৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে জনা হব যে এইটো তো কোনো ৰকম কাম চলোৱাৰ নিমিত্তেহে।

গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২ ৰ পৰা ১৫ লৈ কৈছে যে তিনিও গুণৰ পৰা যি হৈছে (যেনে - ৰজগুণ-ব্ৰহ্মৰ পৰা জীৱৰ উৎপত্তি, সংগুণ-বিষ্ণুৰ পৰা স্থিতি তথা তমগুণ শিৱৰ পৰা সংসাৰ)। ইয়াৰ মুখ্য কাৰণ মই (কাল / ব্ৰহ্ম)। যি সাধকে তিনি গুণ (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মা, সংগুণ বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ) পূজা কৰে সেইবোৰ ৰক্ষস স্বভাৱ ধাৰণ কৰা মনুষ্যৰ ভিতৰত নিচ, দুষ্কৰ্ম কৰা মুৰ্খই, মোকো অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মক ভক্তি নকৰে। আকৌ নিজৰ ভক্তিকো অতি বেয়া (অনুত্তমা) বুলি কৈছে। গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮ৰ ভিতৰত, এইবাবে গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ৪, তথা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২ কৈছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ ভক্তি কৰিলেহে পূৰ্ণ লাভ পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্তি হয়। যি শাস্ত্ৰ বিধি অনুযায়ী ভক্তি সাধনা তথা অন্য প্ৰভুক ইষ্ট ৰূপত সাধনা কৰিলে শাস্ত্ৰ বিধি বিপৰীত হোৱা কাৰণে ব্যৰ্থ হয় (প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ ভিতৰত)

ধৰি লোৱা আমৰ পুলি নাৰ্চাৰিৰ পৰা আনি তাৰ মূলটো মাটি খান্দি ৰুলে। আকৌ মূল শিপাত পানী সিঞ্চন (পূজা) কৰিলে পুলি ডাঙৰ হৈ এদিন গছ হব। পিছত ডালত ফল ধৰিব। যদি কোনোৱাই আমৰ পুলিক মাটি খান্দি ওলোটাকৈ ৰুই দিয়ে আৰু মূলক ওপৰকৈ ৰাখি ডালত পানী সিঞ্চন কৰে তেন্তে পুলিটো শুকাই যাব।

ভাৱাৰ্থ এইটো যে সাধকে পূৰ্ণ পৰমাত্মা (মূল)ৰ সাধনা (পূজা) ইষ্ট ৰূপত কৰিলে তাৰ ফল তিনিও দেৱতা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱই (শাখাডাল) দিব। কিয়নো এইটো ভগৱানৰ কৰ্মৰ ফল ৰূপে দিবই। যদি আপোনাৰ কোনো কোম্পানীত চাকৰী কৰিব লগা হয় তেন্তে কোম্পানী

(ফেক্টুৰী)ৰ মালীকক পূজা কৰিব লাগে। তেওঁক দৰখাস্ত যোগে বিচাৰি চাকৰি লব লগীয়া হয়। পিছত চাকৰি (পূজা) মালীকৰে কৰিব লাগে। যেনে কাম, আদেশ কৰে তেনে কাম সময়ত কৰিব লগীয়া হয়। এই পূজা (চাকৰি) মালীকৰ হল। চাকৰি (পূজা) কাৰ্য্যৰ বেতন সেই মালীকৰ অন্য চাকৰক (কৰ্মচাৰী বা অফিচাৰ) দিয়ে। যেনে মহৰী (ছুপাৰ ভাইজৰ) উপস্থিতিৰ আধাৰত মজুৰী (কৰ্মৰ ফল) হিচাব কৰি ৰচিদ (ছিলিপ) লিখি কোষাধ্যক্ষ (কেছিয়াৰ)ৰ ওচৰলৈ পঠাই দিয়ে। তাৰ পৰাই সেই চাকৰ (সেৱক)ৰ সেৱা (পূজা)ৰ ফল (বেতন) পায়। মহৰি আৰু কেছিয়াৰে উক্ত সেৱকৰ পাওনা খিনি দিয়ে। তাত সিহঁতে কোনো পৰিবৰ্তন কৰিব নোৱাৰে। এটকা বেচি বা এটকা কম দিব নোৱাৰে। যদি সেই কোম্পানীৰ চাকৰি (পূজা) মনোযোগেৰে কৰে তেতিয়া মালিকে তাৰ সেৱাৰ ধন বাশি বৃদ্ধি কৰে আৰু বেলেগ ভাৱে উপহাৰ (পুৰস্কাৰ/বোনাছ) স্বৰূপে ধন বাশি বেছিকৈ দিয়ে। যদি কোনোৱাই মালীকৰ চাকৰি (পূজা) ত্যাগ কৰি অন্য কৰ্মচাৰী (যেনে মহৰী/কেছিয়াৰ আদিৰ চাকৰি (পূজা) কৰিবলৈ ধৰে তেন্তে তাৰ মালীকৰ পৰা পোৱা বেতন বন্ধ হৈ যাব। তাৰ কাৰণে সেই নিৰ্বোধ দুঃখীয়া হব। কৰ্মচাৰীয়ে তাক মালীকৰ সমানে বেতন, উপহাৰ আৰু অইন সুবিধা দিব নোৱাৰে। গতিকে কোম্পানী মালীকৰ তুলনাত বহুত কম সুবিধা পোৱা কাৰণে তেওঁ অন্য কৰ্মচাৰীৰ সেৱক (চাকৰ) অৰ্থাৎ এক মালীক ত্যাগ কৰি আন উপাসনা কৰা ব্যক্তি মহা কষ্টত পৰে। অনুগ্রহ কৰি এইদৰে তত্ত্বজ্ঞানৰ আধাৰত পৱিত্ৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ জ্ঞানক বুজিব লাগে।

পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কুল মালীকৰ পূজা ত্যাগ কৰি অন্য দেৱী-দেৱতাৰ পূজা কৰিলে সাধকৰ পূৰ্ণ প্ৰাপ্তি নহয় আৰু সাধকৰ ভক্তি-সাধনা কৰি থাকোতেই মহা কষ্ট সহিবলগীয়া হয়।

এই কাৰণে গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২ ৰ পৰা ১৫ তথা ২০ ৰ ২৩ লৈ তিনিগুন অৰ্থাৎ তিনি দেৱতা (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সংগুণ বিষ্ণু তথা তমগুণ শিৱ)ৰ পূজা কৰা সকলক ৰাম্ফস স্তম্ভাৰ ধাৰণ কৰা, মনুষ্যৰ ভিতৰত নীচ, দুষ্কৰ্ম কৰা মূৰ্খ বুলি কৈছে, আৰু সিৱোৰে মোৰ (ব্ৰহ্ম, ক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ কোম্পানী শিফট অফিচাৰ) পূজা (চাকৰি) নকৰে। ভাৱাৰ্থ এইটো যে যিয়ে তিনি গুণৰ দেৱতা বা অইন দেৱতাৰ পূজা কৰে (কেছিয়াৰৰ চাকৰি) সিবিলাকক মূৰ্খ তথা ৰাম্ফস স্তম্ভাৰ ধাৰী ৰাম্ফস বুলি কৈছে। যেনে যি ব্যক্তিৰ আয় কম তেওঁ অলপ কিছু খেলিমেলি অবশ্যে কৰে। কেতিয়াবা চুৰি অথবা ভেজাল কাৰবাৰ আদি ছল-চাতুৰী কৰে। যি কাৰণে তেওঁ সমাজত নীচ প্ৰতিপন্ন হবলগীয়া হয় আৰু দৰিদ্ৰ হয়। এইদৰে তিনিগুনী দেৱতাৰ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ বিষ্ণু; তথা তমগুণ শিৱ) বা অন্য দেৱতাৰ পূজাৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ লাভ নহয়। যি কাৰণে সাধক মিছা, কপট তথা অন্য বিকাৰত আৱদ্ধ থাকিবলগীয়া হয়। আকৌ শেষত পাপ কৰ্মৰ শাস্তি ভূগিব লগীয়া হয়। এই কাৰণে ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ ক্ষৰ পুৰুষ (শিফট অফিচাৰ) কৈছে যে এইবোৰ নিৰ্বোধ সাধক মোৰ পূজা (চাকৰি) নকৰে। মই এই ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, তথা শিৱতকৈ অধিক বেতন (পূজা কৰ্মৰ ফল) দিব পাৰো যি ওপৰোক্ত প্ৰভুতকৈও বেচি। আকৌ গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮ কৈছে যে মোৰ পূজা (চাকৰি) পূৰ্ণ লাভদায়ক নহয়। কাৰণ নিজৰ পূজাক গীতা জ্ঞান দাতাই (ব্ৰহ্ম/ক্ষৰ পুৰুষ/কাল) প্ৰভুৱে (অনুত্তমা) অতি বেয়া অৰ্থাৎ অতি নিম্নস্তৰৰ বুলি কৈছে। এই বাবে গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ৪, তথা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ কৈছে যে সেইজন

পৰমেশ্বৰ শৰণ লোৱা যাৰ কৃপাত তুমি পৰম শান্তি আৰু সৎলোক (শাস্ত্ৰত স্থান/ঋতধাম) প্ৰাপ্ত হ'বা। তালৈ যোৱাৰ পিছত সাধকৰ পুনৰ জন্ম নহয় অৰ্থাৎ অনাদি মোক্ষ (পূৰ্ণ মোক্ষ) প্ৰাপ্ত হৈ যায় আৰু গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৱে (ক্ষৰ পুৰুষ/ কাল/ব্ৰহ্ম) কৈছে যে মইও সেই আদি পুৰুষ পৰমেশ্বৰৰ শৰণাগত। গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২ পৰা ১৫, ১৮ আৰু ২০ ৰ পৰা ২৩ লৈ বুজিবৰ কাৰণে অনুগ্ৰহ কৰি নিম্ন বিৱৰণ মনোযোগেৰে পঢ়ক।

তিনি গুণ কি? প্ৰমাণৰ সৈতে

‘তিনিগুণঃ- ৰজগুণ ব্ৰহ্মাদেৱ, সংগুণ, বিষ্ণুদেৱ, তমগুণ মহাদেৱ। ব্ৰহ্ম (কাল) তথা প্ৰকৃতি (দুৰ্গাদেৱী)ৰ পৰা উৎপন্ন হৈছে আৰু তিনিও বিনাশী।’

প্ৰমাণ ৪- গীতা প্ৰেচ গোৰক্ষপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত শ্ৰী শিৱ মহাপুৰাণ যাৰ সম্পাদক শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ পৃষ্ঠা নং ১১০ অধ্যায় ৯ ৰুদ্ৰ সংহিতা ‘এইদেৰে ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু তথা শিৱ তিনিও দেৱতাৰ গুণ আছে, কিন্তু শিৱ (ব্ৰহ্ম/কাল) গুণাতীত বুলি কৈছে।

দ্বিতীয় প্ৰমাণ - গীতা প্ৰেচ গোৰক্ষপুৰ পৰা প্ৰকাশিত শ্ৰীমদ দেৱী ভাগৱত পুৰাণ যাৰ সম্পাদক শ্ৰী হনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ, চিমনলাল গোস্বামী, তৃতীয় স্কন্ধ, অধ্যায় ৫, পৃষ্ঠা ১২৩ ৪- ভগৱান বিষ্ণুৱে দুৰ্গাক স্তুতি কৰি কলে মই (বিষ্ণু), ব্ৰহ্মা আৰু শংকৰ তোমাৰ কৃপাতেই বিদ্যমান। আমাৰ আবিৰ্ভাৱ (জন্ম) আৰু তিৰোভাব (মৃত্যু) হয়। আমি নিত্য (অবিনাশী) নহওঁ। তুমিয়ে নিত্য, জগত জননী, প্ৰকৃতি আৰু সনাতনী দেৱী। ভগৱান শংকৰে কলে যদি ভগৱান ব্ৰহ্মা আৰু ভগৱান বিষ্ণুও তোমাৰ পৰাই উৎপন্ন হৈছে তেন্তে তাৰ পিছত উৎপন্ন হোৱা মই তমোগুণী লীলা কৰোতা শংকৰ তোমাৰ সন্তান নহওঁ জানো, অৰ্থাৎ মোৰো জন্মদাত্ৰী তুমিয়েই। এই সংসাৰৰ সৃষ্টি, স্থিতি তথা সংহাৰত তোমাৰ গুণ সৰ্বদাই আছে। এই তিনিও গুণৰ পৰা উৎপন্ন আমি, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু মহেশ্বৰ নিয়মানুসৰি কাৰ্য্যত তৎপৰ হৈ থাকোঁ।

ওপৰোক্ত এই বিৱৰণ কেৱল হিন্দী অনুবাদত শ্ৰীদেৱী মহাপুৰাণত আছে যত কিছুমান তথ্য গোপন কৰি ৰখা হৈছে। এই কাৰণে এই প্ৰমাণ চাওক শ্ৰীমদদেৱী ভাগৱত মহাপুৰাণ সভাষ্টিকম সমহাত্মম, খেমৰাজ শ্ৰীকৃষ্ণ দাস প্ৰকাশন মুম্বাই, ইয়াত সংস্কৃতৰ সৈতে হিন্দিত অনুবাদ কৰিছে। তৃতীয় স্কন্ধ, অধ্যায় ৪, পৃষ্ঠা ১০, শ্লোক ৪২ :

ব্ৰহ্মা -অহম মহেশ্বৰঃ ফিল তে প্ৰভাৱাৎসৰ্বে ব্যম জনি যুতা ন যদা তু নিত্য্যঃ কে অন্যে সুৰাঃ শতমখ প্ৰমুখাঃ চ নিত্য্য নিত্য্য ত্বমেব জননী প্ৰকৃতিঃ পুৰানা।(৪২)

অনুবাদ ৪ (বিষ্ণুদেৱে কলে) হে আই। ব্ৰহ্মা, মই তথা শিৱ তোমাৰ কৃপাত জন্ম লভিছোঁ, নিত্য নহওঁ অৰ্থাৎ আমি অবিনাশী নহওঁ, তেন্তে অন্য ইন্দ্ৰাদি আৰু আন আন দেৱতাবোৰ কি প্ৰকাৰে নিত্য হ'ব পাৰে। তুমিয়ে অবিনাশী, আমাৰ সকলোৰে জননী অৰ্থাৎ জনমদায়ী মাতৃ, প্ৰকৃতি তথা সনাতনী দেৱী (৪২)।

পৃষ্ঠা ১১-১২, অধ্যায় ৫, শ্লোক ৮ : যদি দয়াদ্ৰমনা ন সদাস্বৈকিকে কথমহম বিহিতঃ

চ তমোগুনোঃ কমলজশ্চ বজো গুনো সন্তবঃ সূবিহিতঃ কিমু সত্বগুনোম্ হৰি ঃ(৮)

অনুবাদঃ ভগৱান শংকৰ কলে - হে আই। যদি আমাৰ প্ৰতি দয়াময়ী তেস্তে মোক কিয় তমোগুণী কৰিলা, পদুমৰ পৰা উৎপন্ন ব্ৰহ্মাক কি কাৰণে বজগুণী তথা বিষ্ণুক কিয় সৎ গুণী কৰিছা ? অৰ্থাৎ জীৱক জন্ম-মৃত্যু ৰূপী দুষ্কৰ্মত কিয় আবদ্ধ কৰিছা ?

শ্লোক ১২ ঃ ৰময়সে স্বপতিম পুৰুষম সদা তব গতিম ন হি বিহ বিদম শিৱে (১২)।

অনুবাদ ঃ নিজৰ পতি পুৰুষ অৰ্থাৎ কাল ভগৱানৰ লগত সদায় ভোগ বিলাসত ৰত হৈ থকা আপোনাৰ ভাৱ-গতি কোনেও নাজানে।

তৃতীয় স্কন্দ পৃষ্ঠ ১৪ অধ্যায় ৫, শ্লোক ৪৩ ঃ- একমেৱা দ্বিতীয়ম যত ব্ৰহ্ম বেদা বদন্তি ৱৈ। সা কিম ত্বম বায়েপ্যসৌ ৱা কিম সন্দেহম বিনিবৰ্তয় (৪৩)

অনুবাদ - যিটো বেদত অদ্বিতীয় কেৱল এক পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম বুলি কৈছে সেইজন কি আপুনি নে অইন কোনোবা ? মোৰ এই শংকা নিবাৰণ কৰক। ব্ৰহ্মাদেৱৰ প্ৰাৰ্থনাত দেৱীয়ে কলে---

দেবযুবাচ সদৈকত্বম ন ভেদোৱেস্তি সৰ্বদেব মমাস্য চ।। যোৱেসৌ সাৱেহমহম যোৱেসৌ ভেদোৱেস্তি মতিবিভ্ৰমাৎ।।২।। আৱয়োৰোন্তৰম সুক্ষ্মম যো বেদ মতিমাশ্চি সঃ।। বিমুক্তঃ স তু সংসাৰাশ্চ্যুচ্যতে নাৱ সংশয়ঃ ।।৩।।

অনুবাদঃ- দেৱীয়ে কলে এই টো। সেই টোৱেই মই, যিটো মই সেইটোৱেই এইটো, মতি বিভ্ৰম হলেহে ভেদ ভাহি উঠে।।২।। আমাৰ দুয়োৰে যি সুক্ষ্ম অৱস্থা আছে ইয়াক যি জানিছে তেওঁৱেই পূৰ্ণ জ্ঞানী অৰ্থাৎ তত্ত্বদৰ্শী, তেওঁ সংসাৰৰ পৰা পৃথক হৈ মুক্ত হয়, ইয়াত সন্দেহ নাই।।৩।।

সুমৰনানাদৰ্শনম তুভ্যয়ম দাস্যেএহম বিষমে স্থিতো।। স্বৰ্তব্য্যৱেবহম সদা দেবাঃ পৰমাত্মা সনাতনঃ।। ৮০।। উভয়োঃ সুমৰণাদেব কাৰ্য্য সিদ্ধিৰ সংশয়ম।। ব্ৰহ্মোৱাচ।। ইত্যুক্তো বিস সৰ্জাস্মান্দ ত্বা শক্তিঃ সুসংস্কৃতান্।।৮১।। বিষ্ণুৱেএথ মহালক্ষ্মী মহাকালীম শিৱায়ঃ।। মহাসৰস্বতীম্ মহয়েম্যম স্থানাত্ম্যাদ্ধি সৰ্জিতাঃ ।।৮২।।

অনুবাদ - সংকট উপস্থিত হলে স্মৰণৰ দ্বাৰাই মই তোমালোকক দৰ্শন দিম, দেৱতা সকল পৰমাত্মা সনাতন দেৱত্ব শক্তি ৰূপৰ দ্বাৰা সদায় মোৰ স্মৰণ কৰিবা ।।৮০।। দুয়োৰে স্মৰণত অৱশ্যই কাৰ্য্য সিদ্ধি হব। ব্ৰহ্মাই কলে, এইদৰে সংস্কাৰ কৰি আৰু শক্তি প্ৰদান কৰি আমাক বিদায় দিলে।।৮১।। বিষ্ণুৰ কাৰণে মহালক্ষ্মী, শিৱৰ কাৰণে মহাকালী, আৰু মোক মহাসৰস্বতী প্ৰদান কৰি বিদায় দিলে।।৮২।।

মম চৈব শৰীৰম বৈ সূত্ৰ মিত্ৰাভিধীয়তে।। স্থূলম শৰীৰম বস্ম্যামি ব্ৰহ্মণঃ পৰমাত্মনঃ ।।৮৩।।

অনুবাদ :- মোৰ শৰীৰ সূত্ৰৰূপ কোৱা হয়, পৰমাত্মাক ব্ৰহ্মৰ স্থূল শৰীৰ বুলি কোৱা হয়।

পুৰাণ বাক্যৰ সাৰ কথা

স্পষ্ট হল যে শ্ৰীব্ৰহ্মাদেব ৰজগুণী, শ্ৰীবিষ্ণুদেব সতগুণী তথা শ্ৰীশিৱ তমগুণী। এই তিনিও প্ৰভু বিনাশী আৰু এওঁলোকৰ জন্ম-মৃত্যু আছে। দুৰ্গা দেবীক প্ৰকৃতি দেবী বুলিও কোৱা হয়। দুৰ্গাৰ পতি ব্ৰহ্ম (কাল/ক্ষৰপুৰুষ)। তেওঁৰ লগত স্বামী-স্ত্ৰীৰ ব্যৱহাৰ (ৰমন/বিলাস) মৰ্যাদাৰে থাকে। দুৰ্গা আৰু ব্ৰহ্ম দুইয়ো স্থূল শৰীৰৰ।

এই প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৪ শ্লোক ৩ ৰ পৰা ৫ লৈ আছে। গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্মই (ক্ষৰ পুৰুষ/কাল) কৈছে যে প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) মোৰেই পত্নী। মই ইয়াৰ যোনীত (গৰ্ভাশয় স্থানত) বীজ স্থাপন কৰে যাৰ দ্বাৰা সকলো প্ৰাণীৰ উৎপত্তি হয়। মই সৰ্ব একেশ ব্ৰহ্মাণ্ডত থকা প্ৰাণীৰ পিতা আৰু প্ৰকৃতি (দুৰ্গা/অষ্টাঙ্গী) সকলোৰে জননী এই দুৰ্গা (প্ৰকৃতি/অষ্টাঙ্গী)ৰ পৰা উৎপন্ন তিনি গুণ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ-বিষ্ণু তথা তমগুণ-শিৱ) সকলো প্ৰাণীকে কৰ্মবন্ধন (চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমন)ত আবদ্ধ কৰি ৰাখে। “ত্ৰিগুণ মায়া (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ-বিষ্ণু তথা তমগুণ-শিৱ) আবদ্ধ জীৱক মুক্ত হবলৈ নিদিয়ে।”

ত্ৰিগুণ মায়া (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মা, সৎগুণ-বিষ্ণু তথা তমগুণ-শিৱ) আবদ্ধ জীৱক মুক্ত হবলৈ নিদিয়ে।

পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১ আৰু ২ গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্মই (কাল/ক্ষৰ পুৰুষ) কৈছে যে হে অৰ্জুন! এতিয়া মই তোমাক সেই জ্ঞান শুভ নাম যাক শুনাৰ পিছত আৰু একো বাকী নেথাকিব।

গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১২ গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্মই (ক্ষৰ পুৰুষ/কাল) কৈছে যে তিনিও গুণৰ পৰা যিবোৰ হৈছে সেইবোৰ মোৰে দ্বাৰা হৈ আছে বুলি জানিবা। যেনে ৰজগুণ (ব্ৰহ্মা)ৰ পৰা উৎপত্তি, সৎগুণ (বিষ্ণু)ৰ পৰা পালন পোষন স্থিতি তথা তমগুণ (শিৱ)ৰ পৰা প্ৰলয় (সংহাৰৰ কাৰণ কাল ভগৱান। আকৌ কৈছে মই এইবোৰত নাই। কিয়নো কাল বহুত দূৰত (একেশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ নিজ লোকত) থাকে আৰু মন ৰূপত আনন্দ ভোগ বিলাস কৰে আৰু শক্তিৰ দ্বাৰা সৰ্বপ্ৰাণীক আৰু ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু মহেশ্বৰক যন্ত্ৰৰ দৰে পৰিচালনা কৰে। গীতা জ্ঞানদাতা ব্ৰহ্মই কৈছে যে মোৰ একেশ ব্ৰহ্মাণ্ডত থকা প্ৰাণীৰ কাৰণে মোৰ পূজাৰ দ্বাৰাই শাস্ত্ৰ অনুকূল সাধনা আৰম্ভ হয়, যি বেদত বৰ্ণিত হৈছে। মোৰ অধীনত যিমান প্ৰাণী আছে সকলোৰে বুদ্ধি মোৰ হাতত। মই কেৱল একেশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ গৰাকী এই বাবে (গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১২ ৰ পৰা ১৫ লৈ) যিবিলাক কাৰ্য্য কলাপ তিনি গুণৰ পৰা (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা জীৱৰ উৎপত্তি, সৎগুণ বিষ্ণু দেৱৰ দ্বাৰা পালন পোষন স্থিতি তথা তমগুণ-শিৱৰ দ্বাৰা সংহাৰ কাৰ্য্য) ঘটি আছে সেই সকলোৰে মূখ্য কাৰণ মই (ব্ৰহ্মকাল পুৰুষ)। (কিয়নো কাল/ব্ৰহ্ম প্ৰতি দিনে এক লাখ মানৱ শৰীৰ খাৰী প্ৰাণীৰ সুক্ষ্ম শৰীৰক গৰম কৰি মলি বা বিকাৰ খোৱাৰ অভিশাপ আছে) যি সাধক মোৰ (ব্ৰহ্মৰ) সাধনা নকৰি ত্ৰিগুণময়ী মায়া (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মা, সৎগুণ-বিষ্ণু, তমগুণশিৱ)ৰ সাধনা কৰি ক্ষণিক লাভ কৰে আৰু তাৰ দ্বাৰা অধিক কষ্ট সহিব লগীয়া হয়, লগতে সংকেত দিছে যে ইয়াত কৈ বেচি মই (ব্ৰহ্ম/কাল) দিব পাৰে, কিন্তু এইবোৰ মূৰ্খ সাধকে তত্ত্বজ্ঞানৰ

অভাৱত তিনি গুণৰ (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ) সাধনা কৰি থাকে। এইবিলাকৰ বুদ্ধি এই তিনি প্ৰভুৰ বাবে সীমিত। এই কাৰণে এইবোৰ ৰাক্ষস স্বভাৱ ধাৰণ কাৰী, মনুষ্যৰ ভিতৰত নীচ, শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ সাধনা কৰা দুষ্কৃতকাৰী মূৰ্খ লোক। এই প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৬, শ্লোক ৪ পৰা ২০ লৈ আৰু ২৩-২৪ লৈ অধ্যায় ১৭ শ্লোক ২-১৪ তথা ৯-২০ ভিতৰত আছে।

বিচাৰ কৰক - ৰাৰণে ভগৱান শিৱক মৃত্যুঞ্জয়, অজৰ-অমৰ, সৰ্বেশ্বৰ মানি ভক্তি কৰিছিল, দহবাৰ নিজৰ মূৰ ছেদন কৰি সমৰ্পন কৰিছিল, যাৰ সলনি যুদ্ধৰ সময়ত ৰাৰণৰ দহটা মূৰ প্ৰাপ্ত হৈছিল, কিন্তু মুক্তি নহল, তাক ৰাক্ষস বোলা হয়। এই দোষ ৰাৰণৰ গুৰুদেৱৰ। যি নিৰ্বোধ (মূৰ্খ বৈদ্য) বেদৰ সঠিক অৰ্থ নুবুজি নিজৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা তমোগুণ যুক্ত ভগৱান শিৱকে পূৰ্ণ পৰমাত্মা বুলি উপদেশ দিছিল আৰু সৰল আত্মা ৰাৰণে ভণ্ড গুৰুদেৱক বিশ্বাস কৰি নিজৰ জীৱন আৰু কুলক নাশ কৰিছিল।

১। এজন ভস্মাগিৰি নামৰ সাধক আছিল, যি শিৱক ইষ্ট দেৱ মানি শীৰ্ষাসন কৰি (ওপৰফালে ভৰি তলফালে মূৰ) ১২ বছৰ সাধনা কৰিছিল, ভগৱান শিৱক অঙ্গীকাৰ কৰাই তেওঁৰ ভস্ম খাৰু প্ৰাপ্ত কৰিলে। সেই খাৰু পাই শিৱকে মাৰিবলৈ খেদিল। উদ্দেশ্য এইটো আছিল শিৱক মাৰি তেওঁৰ পত্নী পাৰ্বতীক পত্নী কৰি ল'ব। ভগৱান শিৱ প্ৰাণৰ ভয়ত পলাবলৈ ধৰিলে, আকৌ বিষ্ণুদেৱে সেই ভস্মাসুৰক গণ্ডুহথ নৃত্য শিকোৱাৰ ছলনা কৰি তাক তাৰ ভস্ম খাৰুৰে ভস্ম কৰিলে। সেইজন শিৱৰ (তমগুণী) সাধকক ৰাক্ষস বুলি কৈছে। হিৰণ্য কশিপুই ভগৱান ব্ৰহ্মাক (ৰজগুণী) সাধনা কৰিছিল সেয়ে তাকো ৰাক্ষস বোলা হৈছে।

২। এসময়ৰ কথা আজিৰ পৰা (চন ২০০৬) ৩৩৫ বছৰ আগেয়ে পূৰ্ব হৰিদ্ভাৰত হৰকী পেড়িয়ো (শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা কৰা সকলৰ) কুস্ত উৎসৱ হৈছিল। তাত সকলো ত্ৰিগুণ উপাসকৰ মহাত্মাজন স্নান কৰিবলৈ উপস্থিত হৈছিল। গিৰী, পুৰী, নাথ, নাগা আদি সম্প্ৰদায় যিবোৰ ভগৱান শিৱৰ (তমগুণী) উপাসক, বৈষ্ণৱ সকল শ্ৰীবিষ্ণুদেৱৰ (সৎগুণ) উপাসক আছিল। প্ৰথমে স্নান কৰিবৰ বাবে নাগা আৰু বৈষ্ণৱ সাধুৰ মাজত ঘোৰ যুদ্ধ হৈছিল। প্ৰায় ২৫০০০(পচিশ হেজাৰ) ত্ৰিগুণ উপাসক নিহত হৈছিল। যি সকল ধৰ্মীয় ব্যক্তিয়ে। অলপ কথাত নৰ সংহাৰ কৰিব পাৰে তেওঁলোক সাধু নে ৰাক্ষস স্বয়ং বিচাৰ কৰক। সাধাৰণ ব্যক্তিয়ে কৰবাত যদি গা ধুই থাকে আৰু কোনো ব্যক্তি যদি আহি কয় কৃপা কৰি মোকো গা ধুবলৈ অকণ মান স্থান দিয়ক। শিষ্টাচাৰ খাতিৰত কয় যে ভাই আহক আহক আপুনিও গা ধুই লওক। ইফাল-সিফালৰ পৰা অহাজনক নিশ্চয় স্থান দিয়ে। এই বাবে পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১২ ৰ পৰা ১৫ লৈ কৈছে যে যিবিলাকৰ মোৰ ত্ৰিগুণ মায়্যৰ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মদেৱ, সৎগুণ-বিষ্ণুদেৱ, তমগুণ-শিৱ) পূজাৰ দ্বাৰা জ্ঞান হৰণ হৈছে, সিবিলাকে কেৱল মানসন্মানৰ ভোক্তাৰ (ভোক) ৰাক্ষস স্বভাৱ ধাৰণ কৰা, মনুষ্যৰ ভিতৰত নীচ অৰ্থাৎ সাধাৰণ ব্যক্তিতকৈ পতিত হোৱা স্বভাৱৰ, দুষ্কৰ্ম কৰা মূৰ্খই মোৰ ভক্তি নকৰে। গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৬ পৰা ১৮ লৈ পবিত্ৰ গীতা

জ্ঞান দাতা (ব্রহ্ম) প্ৰভুৱে কৈছে মোৰ ভক্তি (ব্ৰহ্ম সাধনা) চাৰি প্ৰকাৰৰ সাধকে কৰে। এক অৰ্থাৰ্থী (ধনৰ আকাংক্ষাকাৰী) যি বেদ মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা যন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ, হোম আদি কৰি থাকে। ২য় আৰ্ত (যি সংকট নিবাৰণৰ কাৰণে বেদৰ মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা যন্ত্ৰমন্ত্ৰ, হোম আদি কৰি থাকে) তৃতীয় জিজ্ঞাসু যি পৰমাত্মাৰ জ্ঞান জানিবৰ ইচ্ছা কৰা কেৱল জ্ঞান সংগ্ৰহ কৰি বক্তা (পাঠক/প্ৰবচনকাৰী) হয় আৰু অইনতকৈ জ্ঞান শ্ৰেষ্ঠ আধাৰত উত্তম সা-সজাই জ্ঞান দেখুৱাই অভিমান বশতঃ ভক্তিহীন হয়। চতুৰ্থ জ্ঞানী, যাৰ এই জ্ঞান হৈছে যে মানৱ শৰীৰ বাৰে বাৰে নাপায়, এই জীৱনতে যদি ঈশ্বৰৰ ভক্তি সাধনা কৰা নহয় তেন্তে জীৱন ব্যৰ্থ হ'ব। পিছত বেদ পঢ়িলে, যাৰ সহায়ত জ্ঞান হ'ল যে (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ) তিনিগুণ আৰু ব্ৰহ্ম (ক্ষৰপুৰুষ/কাল) তথা পৰব্ৰহ্ম (অক্ষৰ পুৰুষ) এই সকলোতকৈ ওপৰ পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ হে ভক্তি কৰা উচিত, অন্য দেৱতাৰ নহয়। সেই উদাৰ জ্ঞানী আত্মাৰ মই প্ৰিয় আৰু মই এই কাৰণে তেওঁলোকক ভাল পাওঁ সিবিলাকে তিনিগুণৰ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু, তমগুণ শিৱ) ওপৰত উঠি মোৰ সাধনা (পূজা) কৰিবলৈ ললে যি অন্য দেৱতাতকৈ ভাল কিন্তু বেদত ওঁ নাম যি কেৱল ব্ৰহ্মৰে সাধনাৰ মন্ত্ৰ আছে তাকে বেদ পাঢ়া বিদ্বান সকলে নিজে নিজেই বিচাৰ বিবেচনা কৰি পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ মন্ত্ৰ জানি বহুৰ পিছত বহুৰলৈ সাধনা কৰি থাকে। প্ৰভু প্ৰাপ্তি নহ'ল কিন্তু অন্য সিদ্ধি প্ৰাপ্ত হ'ল। কিয়নো পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৪ তথা পৱিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৪০, মন্ত্ৰ ১০ বৰ্ণিত আছে যে তত্বদশী সন্ত বা গুৰু নোপোৱাৰ কাৰণে, যি পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ ভক্তি সাধনাৰ তিনি মন্ত্ৰ উপদেশ দিয়ে, ফলত জ্ঞানীও ব্ৰহ্ম (কাল/ক্ষৰপুৰুষ)ৰ সাধনা কৰি জন্ম মৃত্যুৰ চক্ৰত আৱদ্ধ হৈ যায়।

এজন উদাৰাত্মা জ্ঞানী চুনক মুনি বেদক অধ্যয়ন কৰি পূৰ্ণ প্ৰভুৰ ভক্তি মন্ত্ৰ ওঁ নাম জানি এই মন্ত্ৰেৰে কেইবা বহুৰলৈ তপ কৰিলে। এজন মাহাত্মা নামৰ চক্ৰৱৰ্তী ৰজা আছিল (চক্ৰৱৰ্তী ৰজা মানে গোটেই পৃথিৱীৰ শাসক)। তেওঁ নিজৰ অধীনত থকা ৰজা বিলাকক যুদ্ধৰ বাবে হুকুমাৰ দিছিলে। এটা ঘোৰাৰ ডিঙিত জাননী পত্ৰ বান্ধি দি গোটেই পৃথিৱীত ঘূৰালে। চৰ্ত আছিল যিয়ে মাহাত্মা ৰজাৰ বশ্যতা স্বীকাৰ নকৰে সি যুদ্ধ কৰিব লাগিব। তেওঁ এই ঘোঁৰাটো ধৰি বান্ধি ৰাখক। কোনেও ঘোৰাটোক নধৰিলে। চুনক মুনিয়ে গম পালে যে ৰজা বহুত অভিমানী হৈছে। মই এই ৰজাৰ যুদ্ধ স্বীকাৰ কৰোঁ। যুদ্ধ আৰম্ভ হ'ল। মাহাত্মা ৰজাৰ ওচৰত ৭২ কোটি সেনা আছিল। তাক চাৰি ভাগ কৰি এভাগ (১৮ কোটি) সেনা মুনি চুনকৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিবলৈ পঠালে। আনফালে চুনক মুনিয়ে নিজৰ ভক্তি সাধনাৰ পূণ্যৰ জোৰত চাৰিটা পুতলা (বহু) সাজি ৰজাৰ চাৰিও ভাগ সেনাক বিনাশ কৰি দিলে।

বিশেষ :- শ্ৰীব্ৰহ্ম, শ্ৰীবিষ্ণু, শ্ৰীশিৱ, আৰু ব্ৰহ্ম আৰু পৰব্ৰহ্মৰো ভক্তি কৰিলে পাপ তথা পূণ্য দুয়োৰে ফল ভূগিব লাগে। পূণ্যৰ কাৰণে স্বৰ্গ আৰু পাপৰ কাৰণে নৰকত পিছত চৌৰাশী লাখ প্ৰাণীৰ শৰীৰত নানা প্ৰকাৰৰ যাতনা ভূগিব লাগে। যেনে জ্ঞানী আত্মা শ্ৰী চুনক মুনিয়ে যি ওম নাম জপ কৰি তাৰে অৰ্জিত সিদ্ধি শক্তিৰে চাৰি পুতলা সাজি ৰজাৰ সৈন্যক নাশ কৰিছিল সেই কাৰণে তেওঁক মহৰ্ষি বোলা হৈছিল। কিছূ সাধনাৰ ফলৰ বলত মহাস্বৰ্গ ভোগ

কৰি আকৌ নৰকলৈ যাব আকৌ চৌৰাশী লাখ প্ৰাণীৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰি কষ্টৰ ওপৰত কষ্ট সহ কৰিব লাগিব। যি ৭২ কোটি প্ৰাণীৰ (সৈনিক) সংহাৰ বচনেৰে কৰিছিল তাকো ভোগ কৰিব লাগিব। হত্যা যিকোনো অস্ত্ৰৰেই কৰক বা বচন ৰূপি অস্ত্ৰৰ দ্বাৰাই কৰক দুয়োৰে সমান দণ্ড প্ৰভুৱেই দিয়ে। যেতিয়া সেই চুনক মুনিৰ আত্মা কুকুৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰিব তাৰ মূৰত জখম থাকিব, তাত সেই সৈনিক বিলাকৰ আত্মাই কীট হৈ নিজৰ প্ৰতিশোধ লব। কেতিয়াবা ঠেং ভাঙিব, কেতিয়াবা পিছ ফালৰ ভৰি অৰ্ধাঙ্গ হৈ কেৱল আগফালৰ ভৰিৰ সহায়ত চূচৰি বাগৰি ফুৰিব লাগিব আৰু শীত-গ্ৰীষ্মৰ অসহনীয় কষ্ট ভুগিব লাগিব।

সেইবাবে পবিত্ৰ গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্ম (কাল) গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮ স্বয়ং কৈছে যে এই সকল জ্ঞানী আত্মাই আচলতে উদাৰ কিন্তু পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ তিনি মন্ত্ৰৰ বাস্তৱিক ভক্তি সাধনাৰ উপদেশ দিওঁতা তত্ত্বদৰ্শী সন্ত নোপোৱাৰ বাবেই এইবিলাকে মোৰেই (অনুত্তম) অতি অশ্ৰেষ্ঠ মুক্তি (গতি)ৰ আশাত আশ্ৰিত হয়। অৰ্থাৎ মোৰ ভক্তি বা সাধনা অশ্ৰেষ্ঠ। এই কাৰণে গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ কৈছে যে হে অৰ্জুন! তুমি সৰ্বোত ভাবে সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ শৰণলৈ গুচি যোৱা। যাৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই তুমি পৰম শান্তি তথা সনাতন পৰম ধাম (সংলোক) প্ৰাপ্ত হবা। পবিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰেতৰত প্ৰৱেশ কৰি ব্ৰহ্মই (কাল) কৈছিল। আকৌ কেইবা বছৰৰ অন্তত পবিত্ৰ গীতা আৰু পবিত্ৰ চাৰিও বেদ মহৰ্ষি ব্যাস দেৱৰ শৰীৰত প্ৰেতৰত প্ৰৱেশ কৰি স্বয়ং ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষ/কাল) লিপিবদ্ধ কৰিছিল। ইয়াত পৰমাত্মা কেনেকুৱা, কেনেকৈ তেওঁক ভক্তি কৰিব লাগে আৰু কি উপলব্ধি হব আদি জ্ঞানৰ বৰ্ণনা আছে। কিন্তু পূজাৰ বিধি কেৱল ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষৰ অৰ্থাৎ জ্যোতি নিৰঞ্জন কালৰ হে আছে।

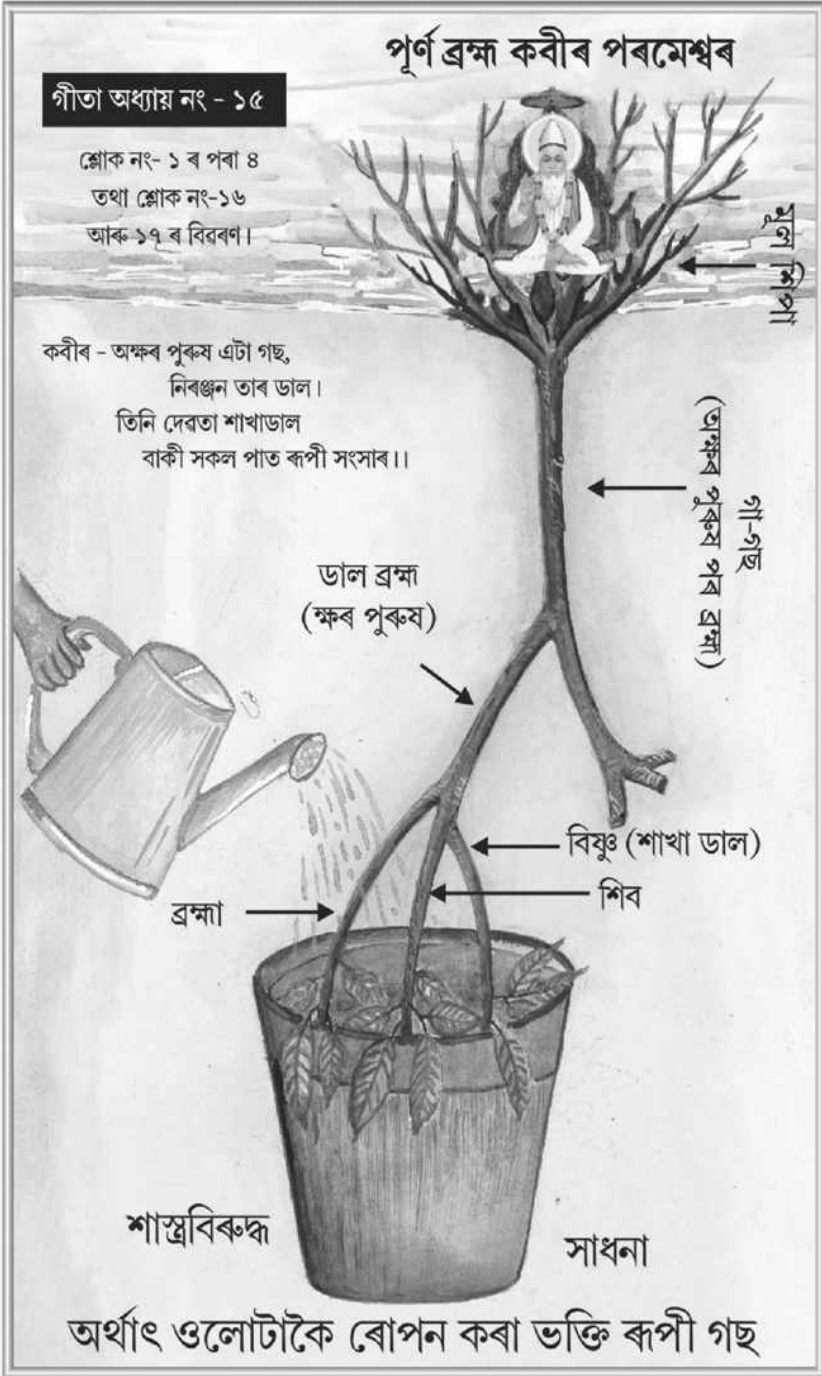
পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ ভক্তিৰ বাবে পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৪ পবিত্ৰ গীতা জ্ঞান দাতা (ব্ৰহ্ম) প্ৰভুৱে স্বয়ং কৈছে যে পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ ভক্তি আৰু প্ৰাপ্তিৰ বাবে কোনো তত্ত্বদৰ্শী সাধু সন্তক বিচাৰি উলিয়াই তেওঁক দণ্ডৰত প্ৰনাম কৰি বিনম্ৰ চিত্তে কপট নৰখাকে পূজিব লাগে। তাৰ পিছত তেওঁ যেনেকৈ উপদেশ কৰিব সেই বিধিকে পালন কৰিব। গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৱে আকৌ কয় পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ পূৰ্ণ জ্ঞান আৰু ভক্তি বিধি মই (ব্ৰহ্ম) নোজানো নিজৰ সাধনাৰ বিষয়ে গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ১৩ কৈছে যে মোৰ ভক্তি কেৱল এক ঠম অক্ষৰ যাৰ উচ্চাৰণ কৰি অস্তিম শ্বাসলৈ দেহ ত্যাগ কৰিলে মোৰেই পৰম গতি প্ৰাপ্ত হয়। আকৌ গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৮ কৈছে যে যি প্ৰভুক বিচাৰি ফুৰা আত্মাই তত্ত্বদৰ্শী সন্ত প্ৰাপ্ত হোৱা নাই কিন্তু ব্ৰহ্মৰ সাধনা জানে সেই বাবে সেইবোৰ উদাৰ আত্মা মোৰে অতি অনুত্তম (অতি বেয়া) পৰম গতি পায়। (পবিত্ৰ গীতা জ্ঞান দাতাই স্বয়ং কৈছে যে মোৰ সাধনাৰ পৰা হোৱা গতি অৰ্থাৎ মুক্তি নহয়)

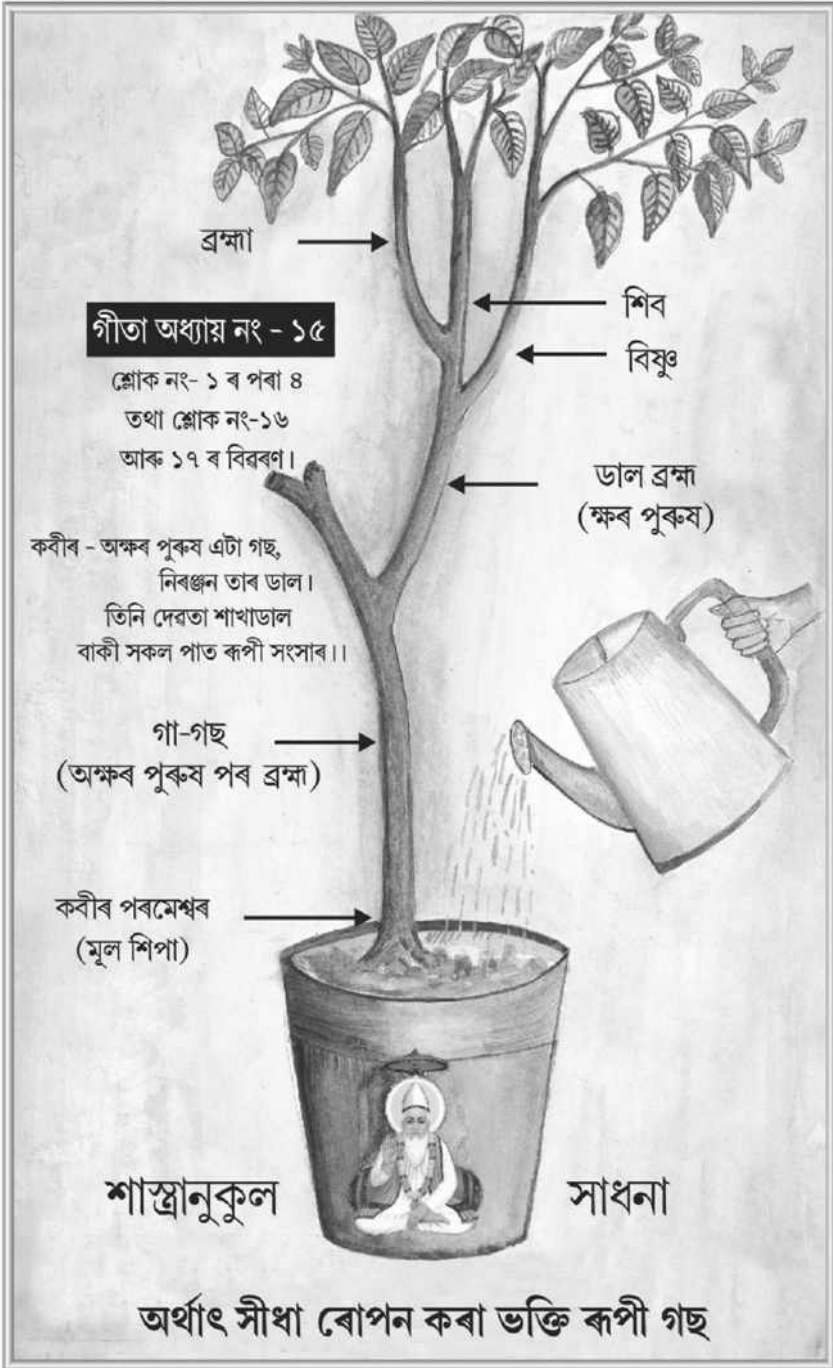
অন্য দেৱতা (ৰজগুণ- ব্ৰহ্মদেব, সৎগুণ-বিষ্ণুদেব, তমগুণ শিৱ)ৰ

পূজা অৰ্চনা অজ্ঞানীয়ে কৰে।

অধ্যায় ৭ শ্লোক ২০ ত কৈছে যে যাৰ সম্বন্ধ অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৫ পৰা একেৰাহে সম্পৰ্ক আছে-শ্লোক ১৫ ত কৈছে যে ত্ৰিগুণময়ী মায়াৰ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মদেব, সৎগুণ-বিষ্ণুদেব, তমগুণ শিৱ)ৰ পূজালৈ সীমিত তথা ইহঁতৰ পৰা ক্ষণিক সুখ) জ্ঞান যাৰ হৰণ হৈছে এনে অসুৰ স্বভাৱৰ মনুষ্য আৰু নীচ, দুষ্কৰ্ম কাৰী মূৰ্খই মোকো ভক্তি নকৰে। অধ্যায় ৭ শ্লোক ২০ ত বৰ্ণিত সেইবোৰৰ কামনা, বাসনা, ভোগৰ কাৰণে যাৰ জ্ঞানহীন হৈছে সেইবিলাকে নিজৰ স্বভাৱ বশত অজ্ঞান, আন্ধাৰ আচ্ছন্ন নিয়মৰ আশ্ৰিত অন্য দেৱতাৰ পূজা কৰে। অধ্যায় ৭ শ্লোক ২১ ত কৈছে যে যি-যি ভক্তই যি-যি দেৱতাৰ স্বৰূপক পূজা কৰিবলৈ বিচাৰে সেই-সেই ভক্তৰ শ্ৰদ্ধাক (ব্ৰহ্ম) সংশ্লিষ্ট দেৱতাৰ প্ৰতি স্থিৰ কৰি দিওঁ। অধ্যায় ৭ শ্লোক ২২ ত কৈছে যে যি যাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাযুক্ত হৈ পূজা কৰে, সেই দেৱতাইও মোৰে দ্বাৰাই ধাৰ্য্য কৰা কিছু ইঙ্গিত ভোগ পায়। যেনে মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে কয় যে তলৰ অফিচাৰ বিলাক মোৰ চাকৰ। মই সিহঁতক কিছু অধিকাৰ দি থৈছো যিবোৰে তেওঁৰ (অফিচাৰ) আশ্ৰিত সেই লাভ মোৰ দ্বাৰাই দিয়া হয়, কিন্তু পূৰ্ণ লাভ নহয়। অধ্যায় ৭ শ্লোক ২৩ ত বৰ্ণিত আছে যে সেইবোৰ মন্দ বুদ্ধিগ্ৰত বিলাকৰ ফল বিনাশী। দেৱতাক পূজন কৰা বিলাকে দেৱত্ব প্ৰাপ্ত হয় আৰু (মদভক্ত) মতাবলম্বী যি বেদত বৰ্ণিত বিধি অনুসাৰে ভক্তি কৰা বিলাকে মোকেই (ব্ৰহ্ম) প্ৰাপ্ত হয় অৰ্থাৎ কাল ব্ৰহ্মৰ জালৰ পৰা কোনেও বাহিৰ হৈ যাব নোৱাৰে।

বিশেষ :- অধ্যায় ৭, শ্লোক ২০ৰ পৰা ২৩ লৈ কৈছে যে যিয়ে যাৰ যাৰ সাধনা (পূজা) কৰে যেনে - ভূত, প্ৰেত, পিতৰ, দেৱী-দেৱতা আদিৰ পূজা স্বভাৱ বশত কৰে, মই সেই অল্প বুদ্ধি ভকতক সেই দেৱ-দেৱতাৰ প্ৰতি আসক্ত কৰাই দিওঁ। সেইবোৰ নিৰ্বোধ সাধকে দেৱী-দেৱতাৰ পৰা যি লাভ, মই (কাল/ব্ৰহ্ম) সেই দেৱতাক কিছু শক্তি দি ৰাখিছো। তাৰ আধাৰৰ ওপৰত দেৱতাৰ পূজাৰী দেৱতাক প্ৰাপ্ত হ'ব। কিন্তু বুদ্ধিহীন সাধকৰ সেই পূজাই চৌৰাশী লাখ যোনীলৈ অতি সোনকালে লৈ যাব আৰু যি মোক (কালক) ভজে সেইবোৰে তপত-শিলাৰ পৰা মহাসৰ্গ (ব্ৰহ্মলোক) লৈ যাব তাৰ পিছত জন্ম মৃত্যুৰ চক্ৰত আবদ্ধ থাকিব, মোক্ষ প্ৰাপ্ত নহব। ভাৱাৰ্থ এইটোৱে যে দেৱীদেৱতা তথা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰ তথা মা ভগৱতীতকৈ ভগৱান ব্ৰহ্মৰ সাধনা অধিক লাভদায়ক। যি কি নহওক মহাসৰ্গৰ প্ৰাপ্ত সাধকৰ স্বৰ্গত সময় এক মহাকল্প হব পাৰে, কিন্তু মহাসৰ্গত শুভ কৰ্মৰ সুখ ভোগ কৰি পিছত নৰক তথা অন্য প্ৰাণীৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰি মহা কষ্ট সহি থাকিব লাগিব, কিন্তু পূৰ্ণ মোক্ষ নহয় অৰ্থাৎ কালৰ গ্ৰাসৰ পৰা মুক্তি পায়।





অন্য প্রমাণ

পরিব্র গীতা আৰু পরিব্র বেদত অন্য দেৱতাৰ পূজা আৰু পিতৰ পূজা (শ্রাদ্ধ) কৰা তথা ভূত-প্ৰেত পূজা (অস্থি তোলা পিণ্ড দান, হাট-বাটৰ পূজা) কৰা নিষেধ আছে।

পরিব্র চাৰিবেদ অনুসৰি ভক্তি সাধনাৰ পৰিণাম কেৱল স্বৰ্গ

মহাস্বৰ্গ প্ৰাপ্তি, মুক্তি নহয়

পরিব্র গীতা অধ্যায় ৯ শ্লোক ২০-২১ কৈছে যে যি মনোকামনা (সকাম) সিদ্ধিৰ কাৰণে মোৰ পূজা তিনিও বেদত বৰ্ণিত সাধনা শাস্ত্ৰ অনুকূলে কৰে তেওঁলোক নিজৰ কৰ্মৰ বাবে মহাস্বৰ্গত আনন্দ উপভোগ কৰি পিছত জন্ম মৃত্যুৰ কৰ্ম বন্ধনত আৱদ্ধ হয় অৰ্থাৎ যজ্ঞ যি শাস্ত্ৰানুকূল তাৰ একমাত্ৰ উদ্দেশ্য সাংসাৰিক সুখ ভোগ, স্বৰ্গ, পিছত নৰক আকৌ চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমন। যেতিয়ালৈ তিনি মন্ত্ৰ (ওম, তৎ, আৰু সৎ সাংকেতিক) পূৰ্ণ গুৰুৰ পৰা প্ৰাপ্ত নহয় তেতিয়ালৈ সেয়ে হব। অধ্যায় ৯ শ্লোক কৈছে যে যি নিষ্কাম ভাৱেৰে মোৰ শাস্ত্ৰানুকূল পূজা কৰে তাৰ পূজাৰ সাধনা বক্ষা মই (কাল) কৰো, মুক্তি নহয়।

শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা পতনৰ কাৰণ

পরিব্র গীতা অধ্যায় ৯ ৰ শ্লোক ২৩-২৪ কৈছে যে যি ব্যক্তিয়ে অন্য দেৱতাক পূজা কৰে সেই বিলাকেও মোৰ (কাল/ব্ৰহ্মৰ জালত আৱদ্ধ হোৱা) পূজাই কৰে। কিন্তু সিহঁতৰ এই পূজা অবিধি পূৰ্বক (অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ ভাৱাৰ্থে যে অইন দেৱতাক পূজা কৰা অনুচিত) কিয়নো সকলো যজ্ঞৰ ভোক্তা আৰু স্বামী ময়েই। সেইবোৰ ভক্তই মোক ভালদৰে নাজানে। এইবাবে পতনকে প্ৰাপ্ত হয়। নৰক আৰু চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমণৰ কষ্ট সহিব লাগে। যেনে গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ২৪-২৫ কৈছে যে সৰ্ব যজ্ঞৰ ভিতৰত প্ৰতিষ্ঠিত অৰ্থাৎ সন্মানিত, যাক যজ্ঞ সমৰ্পন কৰা হয় তেওঁ পৰমাত্মা (সৰ্বগতম ব্ৰহ্ম) পূৰ্ণব্ৰহ্ম। তেওঁৰেই কৰ্মাধাৰত সকলো প্ৰাণীক প্ৰদান কৰে। কিন্তু পূৰ্ণ সন্ত বা সদগুৰু নোপোৱাৰ কাৰণে সৰ্ব যজ্ঞৰ ভোগ (আনন্দ) কাল (মন ৰূপত) ভোগে, এইবাবে কৈছে যে মই (ব্ৰহ্ম) সৰ্ব যজ্ঞৰ ভোক্তা আৰু স্বামী।

শ্রাদ্ধ কৰোৱা (পিতৰ পূজন) সকল প্ৰেতহে হ'ব, মুক্তি নহয়

গীতা অধ্যায় ৯ শ্লোক ২৫ কৈছে যে দেৱতাক পূজা কৰা সকলে দেৱতাক প্ৰাপ্তি, পিতৰ (পিত্ৰৰ/ প্ৰেত) পূজা (শ্রাদ্ধ কৰ্ম) কৰা সকলে পিতৰ প্ৰাপ্তি আৰু ভূতক পূজা সকলে ভূতক প্ৰাপ্তি অৰ্থাৎ ভূত হব, শাস্ত্ৰানুকূল (পরিব্র বেদ আৰু গীতা অনুসৰি) পূজা কৰা বিলাকে মোকে প্ৰাপ্ত হয় অৰ্থাৎ কাল (ব্ৰহ্ম/ক্ষৰপুৰুষ) দ্বাৰা নিৰ্মিত স্বৰ্গ আৰু মহাস্বৰ্গ আদিত কিছু বেছি সময় আনন্দ উপভোগ কৰি অতিবাহিত কৰিব পাৰিব।

বিশেষ :- যেনে কোনোৱাই তহচিলদাৰৰ তলত চাকৰি (পূজা-সেৱা) কৰে তেতিয়া তেওঁ তহচিলদাৰ হব নোৱাৰে। হয় তাৰ পৰা পোৱা মাহিলি বেতনেৰে ভৰণ-পোষণ চলিব আৰু কিন্তু তহচিলদাৰৰ অধীনত হৈ থাকিব। এইদৰে যিয়ে যি দেৱতা (শ্ৰীব্ৰহ্মদেৱ, শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ, তথা শ্ৰীশিৱ দেৱ অৰ্থাৎ ত্ৰিদেৱ)ৰ পূজা (চাকৰি/সেৱা) কৰে তেওঁ তাৰে পৰাই কিছু লাভান্বিত হয়।

ত্ৰিগুনময়ী মায়া অৰ্থাৎ তিনিগুণ (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মাদেব, সৎগুণ বিষ্ণুদেব, তমগুণ-শিৱদেব)ৰ পূজা কৰা নিষেধ বুলি পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১২ ৰ পৰা ১৫ আৰু ২০ ৰ পৰা ২৩ লৈও আছে। এইদৰে যিয়ে পিতৰ পূজা (প্ৰেতকৰ্ম) কৰিব তেন্তে পিতৰৰ ওচৰত সৰু পিতৰ হৈ সিহঁতৰ লগত কষ্ট সহি থাকিব লাগিব। এইদৰে যিয়ে ভূতৰ/প্ৰেতৰ পূজা (চাকৰি/ সেৱা কৰিব তেওঁ ভূত/প্ৰেত হব কিয়নো গোটেই জীৱন যত আসক্তি হৈ থাকে শেষত তাতেই মন আৱদ্ধ হয়। সেই কাৰণে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ গুচি যাবলগীয়া হয়। কিছুমানে কয় যে ভূত, প্ৰেত, দেব-দেৱীকো পূজি থাকিম আৰু আপোনাৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ ভক্তিও কৰি থাকিম। যি সাধনা পৱিত্ৰ গীতা আৰু পৱিত্ৰ চাৰিও বেদত নিষেধ কৰা আছে সেইয়া শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ হব। সেয়ে এই কাৰ্য্য ব্যৱস্থা নচলিব। পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ নিষেধ কৰিছে যে যি শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি নিজ ইচ্ছাই পূজা কৰিব তেওঁলোকে সুখ বা পৰম গতি বা কোনো কাৰ্য্যৰ সিদ্ধি প্ৰাপ্ত নহয় অৰ্থাৎ জীৱনহে ব্যৰ্থ হয়। এই কাৰণে অৰ্জুন তোমাৰ কৰ্তব্য (যি সাধনাৰ কৰ্ম কৰিবৰ যোগ্য) তথা অকৰ্তব্য (যি সাধনাৰ কৰ্ম কৰিবৰ অযোগ্য)ৰ ব্যৱস্থা (নীতি-নিয়ম) শাস্ত্ৰতেই প্ৰমাণ আছে। অন্য সাধনা বৰ্জনীয়।

এই প্ৰমাণ মাৰ্কেণ্ডয় পুৰাণত (গীতা প্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত পৃষ্ঠা ২৩৭ যত মাৰ্কেণ্ডয় পুৰাণ তথা ব্ৰহ্ম পুৰাণক একেলগ কৰিছে) আছে যে এজন ৰুচী নামক ব্ৰহ্মচাৰী সাধক বেদ অনুসৰি সাধনা কৰিছিল। যেতিয়া তেওঁ (চল্লিশ) বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে তেতিয়া তেওঁ তাৰ নিজৰ চাৰি পূৰ্বজ সকলে শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ ভক্তি কৰি পিতৰ হৈছিল আৰু কষ্ট ভোগ কৰি থকা দেখিবলৈ পালে। “পিতৰে কলে যে বোপা ৰুচী বিয়া কৰাই আমাৰ শ্ৰাদ্ধ কৰোৱা, আমি কষ্টত আছো। খৰি ৰুচিয়ে কলে পিতামহ বেদৰ ভিতৰত কৰ্মকাণ্ড মাৰ্গ (শ্ৰাদ্ধ, পিণ্ড কৰোৱা) আদিক মুৰ্খৰ সাধনা (পূজা) বুলি কৈছে। পিছে আপুনি কিয় মোক সেই ভুল (শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ) সাধনাত লগাব খুজিছে ? পিতৰে কলে বোপাই তোমাৰ এই কথাটো সত্য যে বেদত ভূত, প্ৰেত, পিতৰ, দেব-দেৱীৰ পূজা (কৰ্মকাণ্ড) আদিক অবিদ্য বুলি কৈছে এইয়া অলপো মিছা নহয়।” উপৰোক্ত মাৰ্কেণ্ডয় পুৰাণৰ ভিতৰত এই লিখনিত পিতৰে কৈছে যে আকৌ পিতৰৰ পৰা লাভো হয়।

বিশেষ :- এইটো পিতৰ বিলাকৰ সন্দেহ জনক কথা, সেইটো আমি পালন কৰিব নালাগে। কিয়নো পুৰাণৰ বৰ্ণিত কথামতে কোনো খৰিয়ে ভূত, প্ৰেত, অন্য দেব-দেৱীক পূজিবলৈ কৈছে। কিন্তু বেদবিহিত প্ৰমাণ নোহোৱাৰ কাৰণে এয়া প্ৰভুৰ বা ঈশ্বৰৰ আদেশ বোলা নহয়। এইবাবে কোনো সাধু বা খৰিৰ কথা মানি প্ৰভুৰ আদেশ উলংঘা কৰিলে শাস্তিৰ সন্মুখীন হ'ব লাগিব।

এসময়ত এখন থানাৰ দাৰোগাৰ লগত এজন মানুহৰ বন্ধুত্ব হ'ল। সেই মানুহজনে নিজৰ বন্ধু দাৰোগাক কলে যে মোৰ চুবুৰীয়াই মোক বহুত অসুবিধা কৰি আছে। দাৰোগাই কলে মাৰি দিয়া এক ছাট, মই আছোঁ নহয়। মই সকলো চম্ভালি লম। দাৰোগাৰ আজ্ঞা পাই সেই মানুহজনে নিজৰ ওচৰৰ নিবাসিক মাধমাৰ দিলে আৰু মূৰত আঘাত পোৱাৰ বাবে মৃত্যু হল। সেই অঞ্চলৰ থানাৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত দাৰোগাই নিজৰ বন্ধুক ধৰি আনিলে, জেলখানাত ভৰালে, পিছত

বিচাৰৰ ৰায়ত তাৰ মৃত্যু দণ্ড হ'ল। বন্ধু দাৰোগাই একো সহায় কৰিব নোৱাৰিলে। কিয়নো ৰজাৰ সংবিধান, যদি কোনোৱাই কাৰোৱাক হত্যা কৰে তেন্তে তাৰো মৃত্যু দণ্ড হ'ব। সেই নিৰোধ মানুহজনে দাৰোগাৰ আজ্ঞা পাই ৰাজ সংবিধান ভঙ্গ কৰিছিল। যাৰ ফলত নিজ প্ৰাণটোক হেৰুৱাব লগা হ'ল। ঠিক এইদৰে পৱিত্ৰ গীতা আৰু পৱিত্ৰ বেদ এইবোৰ ঈশ্বৰৰ সংবিধান। যত কেৱল এক পূৰ্ণ পমাত্মাৰ পূজাৰ বিধান আছে অন্য দেবী-দেৱতা, ভূত, প্ৰেত, পিতৰ আদিক পূজা কৰা নিষেধ। পূৰ্ণাৰ্থে ঋষিৰ (দাৰোগাৰ নিচিনা) আদেশ আছে। যাৰ আজ্ঞা পালন কৰা মানে ঈশ্বৰৰ সংবিধান ভঙ্গ কৰা ফলস্বৰূপে কষ্টৰ ওপৰত কষ্ট সহ্য কৰা। গতিকে আন উপাসনা বা পূজা কৰা পূৰ্ণ মুক্তিৰ বাবে প্ৰতিবন্ধক।

সত্য কথা

মোৰ পূজ্য গুৰুদেব স্বামী ৰামদেৱানন্দ দেব প্ৰায় ১৬(ষোল্ল) বছৰ বয়সত পূৰ্ণ পৰমাত্মাক পাৰৰ বাবে হঠাৎ ঘৰ ত্যাগ কৰি ওলাই গ'ল। প্ৰতিদিনে পিন্ধা বস্ত্ৰ খনকে নিজৰ খেতি পথাৰৰ কাষৰ বনৰ ভিতৰত কোনো মৰা জন্তুৰ হাড়ৰ ওপৰত পেলাই থৈ দিছিল। সন্ধিয়া সময়ত ঘৰলৈ উভতি নহাৰ কাৰণে ঘৰৰ মানুহে বনৰ ভিতৰত অনুসন্ধান কৰিলে। তেতিয়া ৰাতি হ'ল। হাড়ৰ দমৰ ওপৰত পৰিচিত বস্ত্ৰ দেখা পাই দুঃখী মনে সন্তানৰ হাড় বুলি টোপোলাত ভৰাই আনিলে আৰু ভাৱিলে যে লৰাটো বনলৈ গৈছিল, কোনো হিংস্ৰ জন্তুৱে হয়তো খাই পেলাইছে। অন্তিম সংস্কাৰ কৰিলে। সকলো কৰ্ম কাণ্ড যেনে - তেৰ দিনীয়া, বছৰী শ্ৰাদ্ধ কৰ্ম আদি কৰি থাকিল। প্ৰায় ১০৪ (এশ চাৰি) বছৰ বয়স হোৱাৰ পিছত এদিন হঠাৎ স্বামীজী নিজ গাঁও বুঢ়া পৈতাবাস, জিলাভিবানী, তহচিল চৰখীদাদৰী, (হাৰিয়ানাত উপস্থিত হ'ল। স্বামীজীৰ শিক্ষাকালৰ নাম শ্ৰীহৰিদ্বাৰী দেৱ তথা পৱিত্ৰ ব্ৰাহ্মণ কুলত জন্ম হৈছিল। মই দাসে (ৰামপাল দাস) এই বিষয়ে গম পোৱাত দৰ্শন কৰিবলৈ আহিলো। স্বামীজীৰ বৌ বয়স প্ৰায় ৯২ (বিৰানৰেব) বছৰ বয়স আছিল। মই সেই বৃদ্ধাক সুধিলো যে আমাৰ গুৰুদেৱ ঘৰ ত্যাগ কৰি যোৱাৰ পিছত আপুনি কি অনুভৱ কৰিছিল ? সেই বৃদ্ধাই কলে মোৰ বিয়া হোৱাৰ পিছত হে মোক জনাইছিল যে এখেতৰ এজন ভাই আছিল যাৰ নাম শ্ৰী হৰিদ্বাৰী আৰু যাক কোনো বনৰ হিংস্ৰ জন্তুৱে খাই পেলাইছিল। তাৰ শ্ৰাদ্ধ কৰিব লগা হৈছিল। মোকো এওঁৰ শ্ৰাদ্ধ কৰিবলৈ কোৱা হৈছিল। বৃদ্ধাই কলে যে ৭০ বাৰ শ্ৰাদ্ধ তাই নিজ হাতেৰেই সমাপন কৰিছে। কেতিয়াবা খেতিৰ ফচল ভাল নহলে অথবা ঘৰৰ কোনো সদস্য বেমাৰত পৰিলেতো আমি পুৰোহিত (গুৰুদেব)ৰ পৰা কাৰণ সুধিলে কয় যে হৰিদ্বাৰী পিতৰ (প্ৰেত) হৈ গৈছে, তেওঁৰে তোমালোকক কষ্ট দিছে। শ্ৰাদ্ধ আদি কৰ্ম কৰাত নিশ্চয় কোনো ভুল হৈছে। এতিয়া সকলো কৰ্ম নিজ হাতেৰে ভালদৰে কৰিম। আগেয়ে মই সময় পোৱা নাছিলো, কিয়নো এটা দিনতে কেইবা ঠাইত শ্ৰাদ্ধ কৰ্ম কৰিবলৈ যাব লাগে। এই কাৰণে লৰাটোক পঠাইছিলো। আগলৈ ভালকৈ উসৰ্গা আগবঢ়াওক যাতে প্ৰেত (হৰিদ্বাৰী) শান্ত হয়। তেতিয়া তেওঁক (পুৰোহিত) ২১/- অথবা ৫১/- টকা যিয়েই কৈছিল তাকে ভয়তে দিছিলো। আকৌ পিছত পুৰোহিতে স্ময় শ্ৰাদ্ধ কৰ্ম কৰিছিল। তেতিয়া

মই (ৰামপাল) কলো হে আই! এতিয়া এৰি দিয়া, এইবোৰ গীতাশাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ পূজা (সাধনা) নহলে আপুনিও প্ৰেত হ'ব। গীতা অধ্যায় ৯, মন্ত্ৰ২৫ শুনালো। তেতিয়া বৃদ্ধাই কবলৈ ধৰিলে গীতা মইও পঢ়োঁ। দাসে কলে আপুনি পঢ়িছে ঠিকে কিন্তু বুজি উঠা নাই। এতিয়া এই ব্যৰ্থ পূজা কৰিবলৈ এৰি দিয়া। বৃদ্ধাই কলে, ভাইটী, শ্ৰাদ্ধ কৰ্ম কৰাটো কেনেকৈ এৰি দিওঁ, সমাজখন আছে, ই পুৰণি পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি আহিছে। এই দোষ বৃদ্ধাৰ সৰল আত্মাৰ নহয়। এই দোষ মূৰ্খ গুৰু, মূৰ্খ পণ্ডিত আদি সকলৰ তেওঁলোকে নিজৰ পৰিৱেশ শাস্ত্ৰক ভালকৈ নুবুজি নিজাববীয়া আচৰণ (পূজাৰ ইচ্ছাকৃত বিধান) উপদেশ দিছিল। যি কাৰণে কোনো কাৰ্য্য সিদ্ধ বা পৰম গতি, বা কোনো সুখ শান্তি প্ৰাপ্ত নহয়। প্ৰমাণ পৰিৱেশ গীতা অধ্যায় ১৬, শ্লোক ২৩-২৪ ।

এতিয়া দাসৰ মিনতি এই যে শিক্ষিত বৰ্গই যাতে মনযোগ দিয়ে আৰু শাস্ত্ৰ বিধি অনুসৰি পূজা (ভক্তি সাধনা) কৰি পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ সনাতন পৰম ধাম (শাস্বত স্থান) অৰ্থাৎ সৎলোক প্ৰাপ্ত হয়, আৰু পূৰ্ণ মোক্ষ আৰু পৰম শান্তি লাভ হয়। (গীতা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২) ইয়াৰ বাবে তত্ত্বদৰ্শী সাধুৰ অনুসন্ধান কৰক। গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৪।

এজন শ্ৰদ্ধালুৱে কলে মই আপোনাৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ আপোনাৰ দ্বাৰা উপদ্ৰিষ্ট সাধনা কৰি থাকিম তথা পৰিয়ালৰ কোনোৱা মৰিলে শ্ৰাদ্ধ কৰ্ম আদিও কৰিম তথা ঘৰুৱা দেব-দেৱীক উপৰুৱাকৈ পুজিম। ইয়াত নো কি দোষ ?

ৰামপাল দাসৰ প্ৰাৰ্থনা :- সংবিধানৰ যিকোনো ধাৰা উলংঘন কৰিলে শাস্তি অৱশ্য পাব। এই কাৰণে পৰিৱেশ গীতা আৰু পৰিৱেশ চাৰিবেদৰ বৰ্ণিত আৰু বৰ্জিত বিধিৰ বিপৰীত সাধনা বা পূজা কৰা ব্যৰ্থ। (প্ৰমাণ পৰিৱেশ গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ ।

এজন শ্ৰদ্ধালুৱে কলে যে মই আৰু কোনো বিকাৰ (মদ-মগুহ আদি) নাখাওঁ। কেৱল বিড়ি-ছিগাৰেট সেৱন কৰো আপোনাৰ দ্বাৰা উপদ্ৰিষ্ট পূজা তথা জ্ঞান অতি উত্তম। ময়ো গুৰু লৈছো, কিন্তু আজিলৈ এনে জ্ঞান কোনো সাধুৰ ওচৰত পোৱা নাই। মই ২৫ বছৰৰ পৰা ঘূৰি আছো তিনিজন গুৰু সলনি কৰিছো। অনুগ্ৰহ কৰি মোক ধপাত সেৱনৰ অনুমতি দিয়ক। বাকী সকলো চৰ্ত মানি লৈছোঁ। ধপাতৰ পৰা ভক্তিত বাধা আহে জানো ?

দাসৰ প্ৰাৰ্থনা - সকলোৰে নিজৰ শৰীৰৰ কাৰণে অঞ্জিজনৰ আৱশ্যক আছে। ধপাতৰ ষোঁৱাত কাৰ্বন-ডাই অক্সাইড আছে যি হাওঁফাও আৰু শৰীৰৰ তেজক দুষিত কৰে। মানৱ শৰীৰ প্ৰভু প্ৰাপ্তি আৰু আত্ম কল্যাণৰ বাবে হৈছে। ইয়াৰ ভিতৰত পৰমাত্মা পোৱাৰ পথ সুস্মনা নাড়ীৰ পৰা অৱস্ত হৈছে। নাকৰ যি দুটা বিন্ধা আছে তাৰ সোঁফালৰ বিন্ধাটোক ইঙ্গলা আৰু বাওঁ ফালৰটোক পিঙ্গলা বোলে। এই দুয়োৰ মাজত সুস্মনা নাড়ী আছে তাত এটা সৰু বেজীৰ (Needle) ফুটাৰে সুতা সুমুৱা নিচিনা দুৱাৰ আছে, যি ধপাতৰ ধোৱাৰে বন্ধ হয়, যাৰ দ্বাৰা প্ৰভু প্ৰাপ্তি হোৱা পথ বন্ধ হয়। যদি প্ৰভু প্ৰাপ্তিৰ পথেই বন্ধ হয় তেন্তে মানৱ শৰীৰ প্ৰাপ্তি হোৱা ব্যৰ্থ । এই কাৰণে ঈশ্বৰক ভক্তি কৰা সাধকৰ প্ৰত্যেক নিচা জাতীয় বস্তু আৰু অখাদ্য (মাছ, মগুহ, কণী) আদি পদাৰ্থৰ ভক্ষন সৰ্বদা নিষেধ। এজন শ্ৰদ্ধালুৱে কলে যে মই ধপাত

প্ৰয়োগ নকৰো। মদ, মগুহ, মাছ, কণী অৱশ্যই খাওঁ। ইয়াৰ বাবে ভক্তিত কি বাধা আছে ? এইবোৰ তো খোৱা বোৱাৰ বাবে প্ৰভুৱেই সৃষ্টি কৰিছে গছ-গছনিও তো জীৱ, সেইবোৰ খোৱা তো আমিষ ভক্ষন তুল্য।

দাসৰ প্ৰাৰ্থনা :- যদি কোনোৱাই আমাৰ পিতা মাতা ভাই ভনী, আৰু সন্তানক মাৰি খায় তেন্তে কেনে লাগিব ? “জৈসা দৰ্দ আপনে হোৱৈ, বৈসা জান বিৰানে। কহৈ কবীৰ ওৱে জায়ে নৰক মে, জো কাটে শিশ খুৰানে” যি ব্যক্তিয়ে পশুক মাৰিবৰ সময়ত খুৰা তথা মূৰক নিদাৰ্শন ভাৱে কাটি মগুহ খায় সিবিলাকে নৰকৰ ভাগী হব। যেনেকুৱা দুঃখ নিজৰ সন্তান আৰু সমন্ধীয়ক হত্যা কৰিলে হয় এনেকুৱা অইনৰো হয় বুলি অনুভৱ কৰা উচিত। এতিয়া কথা হ’ল গছ-গছনিক খোৱাৰ বিষয়ে এইবোৰ খোৱাৰ প্ৰভুৰ আদেশ আছে। আৰু এইবোৰ জড় যোনিৰ। অন্য চেতন প্ৰাণীৰ বধ প্ৰভুৰ আদেশৰ বিৰুদ্ধ, তেনে কৰিলে অপৰাধ (পাপ) হয়।

মদ্য সেৱনৰো প্ৰভুৰ আদেশ নাই তদুপৰি স্পষ্ট নিষেধো আছে আৰু সেয়া মানৱ জীৱন নষ্ট কৰাৰ উপায়। মদ সেৱন কৰা ব্যক্তিয়ে যি কোনো ভুল কৰিব পাৰে। মদ্য সেৱন দেহ, মন, ধন, পৰিয়ালৰ শান্তি তথা সমাজ সভ্যতাৰ মহা শত্ৰু। মৰমৰ শিশুহতৰ ভৱিষ্য চৰিত্ৰৰ ওপৰত কু প্ৰভাৱ পৰে। মদ্য সেৱন কৰা ব্যক্তি যিমনেই ভাল নহওক কিয় তাৰ বিশ্বাস, লাজ (মানসন্মান) নাথাকে। এক সময়ত এই দাসে এখন গাওঁত সংসঙ্গ কৰিবলৈ গৈছিল। সেইদিন নিচা নিষেধৰ ওপৰত সংসঙ্গ আছিল। সংসঙ্গৰ শেষত এজনী এঘাৰ বছৰীয়া ছোৱালীয়ে উচুপি উচুপি কান্দিবলৈ ধৰিলে। সোধ পাচ কৰাত সেই ছোৱালী জনীয়ে কলে যে মহাৰাজ মোৰ পিতৃয়ে পালম বিমান বন্দৰত ভাল চাকৰি কৰে। কিন্তু সকলো দৰমহা মদ সেৱন কৰি শেষ কৰে। মায়ে বাধা দিয়া কাৰণে ইমান শাস্তি দিয়ে যে শৰীৰত কলা দাগ পৰিছে। এদিন পিতৃয়ে মাক মাৰ পিট কৰিবলৈ ধৰিলে। মই মাক বচাবলৈ লোৱাত মোকো মাৰিলে। মোৰ গুঁঠত আঘাত লাগিল। দহ দিনৰ পিছত ঠিক হল। মোৰ মায়ে আমাক এৰি পিতৃৰ ঘৰলৈ গুচি গল। ছয় মাহৰ পিছত আইতা গৈ লৈ আহিল। তেতিয়ালৈ আমি নিজৰ আইতাৰ লগতে আছিলো। পিতৃয়েও একো দৰব পাতি নিদিলে। পুৱাই উঠি চাকৰিলৈ গুচি যায়। সন্ধিয়া মদ সেৱন কৰি আহে। আমি তিনিজনী ভনী, আন দুজনী মোতকৈ সৰু। বৰ্তমানে যেতিয়া পিতৃ সন্ধিয়া ঘৰলৈ আহে আমি তিনিও ভনীয়ে বিছনাৰ তলত লুকাই চুপ হৈ থাকো।

বিচাৰ কৰক পূণ্যায়া সকল, যি সন্তানক পিতাকে বুকুত আকোৱালি লব লাগিছিল আৰু সন্তানে পিতৃ ঘৰলৈ অহা সময়ত বাটলৈ অপেক্ষা কৰি থাকিব লাগিছিল, পিতৃয়ে আমালৈ ফল আনিব বুলি! আজি এই মানৱ সমাজৰ শত্ৰু মদে কি আউল লগাই দিছে। মদাহী ব্যক্তিয়ে নিজৰ হানি কৰেই লগতে বহুত ব্যক্তিৰ আত্মক দুঃখ দিয়াৰ পাপৰ বোজা নিজৰ মূৰৰ ওপৰত লয়। যেনে স্ত্ৰীৰ দুঃখত তাৰ পিতা-মাতা, ভাই-ভনী দুঃখী, আকৌ নিজৰ পিতা-মাতা, তেওঁ ভাই-ভনী, আত্মীয় কুটুম্ব আদিৰ জালা-যন্তনাত অস্থিৰ। এজন মদাহী ব্যক্তি ওচৰে পাজৰে থকা ভদ্ৰ ব্যক্তিৰ অশান্তিৰ কাৰণ হব পাৰে। কিয়নো ঘৰত কাজিয়া কৰে। মাক আৰু সন্তানৰ চিঞৰ শুনি প্ৰতিৱেশী আহি মাজত বচাবলৈ চেষ্টা কৰে তেতিয়া মদাহীয়ে গাতে ঢলি পৰে, অকনমানি

মানৱতাৰ সহায় যদি নকৰে তেন্তে ভাল মানুহৰ বাতি টোপনি নাহে। এই দাসৰ পৰা উপদেশ লোৱাৰ পিছত প্ৰতিদিন মদ সেৱন কৰা প্ৰায় ১ লাখ ব্যক্তিয়ে সকলো নিচায়ুক্ত পদাৰ্থ আৰু মাংস ভক্ষণ পূৰ্ণ ৰূপে ত্যাগ কৰিছে আৰু যি সন্ধ্যা সময়ত মদ খায় নৃত্য কৰিছিল এতিয়া সেইবোৰ পূণ্যাত্মাই নিজৰ সন্তানৰ সৈতে বহি সন্ধ্যা আৰতি কৰে। হাৰিয়ানা প্ৰদেশ আৰু নিকটৱৰ্তী ৰাজ্যৰ প্ৰায় দহ হেজাৰ প্ৰত্যেক গাওঁ আৰু চহৰৰ ভিতৰত আজিও চাৰি পাঁচজন মদাহীৰ উদাহৰণ আছে যি সৰ্ব বিকাৰৰ পৰা ওলাই আহি নিজৰ মানৱ জীৱন সফল কৰি আছে। কিছুমানে কয় যে আমি ইমান সেৱন নকৰো নহয়, কেতিয়াবাহে অলপ-চলপ লওঁ। বিষ অলপ হলেও বেয়া, যি ভক্তি আৰু মুক্তিৰ বাবে হেঙাৰ।

খৰি লওক ২ কিঃগ্ৰাম দেশী ঘিউৰ হালোৱা কৰিলে (সংভক্তিৰ কাৰণে)। আকৌ ২৫০ গ্ৰাম বালি (খপাত মঙহ মদ সেৱন তথা আন উপাসনা কৰা) লৈ হালোৱাত পেলাই দিলে সকলো ব্যৰ্থ হৈ গল। এই বাবে পূৰ্ণ পৰমাত্মা (পৰমঅক্ষৰ ব্ৰহ্ম)ৰ পূজা পূৰ্ণ সন্তৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰি আজীৱন মৰ্যাদাৰ ভিতৰত থাকি ভক্তি সাধনা কৰি থাকিলে পূৰ্ণ মোক্ষ লাভ হব।

তত্ত্বজ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ পিছত হে ভক্তিৰ আৰম্ভণী হয়

অধ্যায় ৯, শ্লোক ২৬, ২৭, ২৮,ৰ ভাৱ হল যিয়ে আধ্যাত্মিক অথবা সাংসাৰিক কৰ্ম কৰে, সেইবোৰে বেদত বৰ্ণিত পূজা বিধি অনুসৰি কৰ্ম কৰে, সেইজন উপাসক মোৰ (কাল/ ব্ৰহ্ম) পৰাই লাভান্বিত হয়। ইয়াৰে বৰ্ণনা এই অধ্যায়ৰ শ্লোক ভিতৰত কৰিছে। অধ্যায়ৰ ৯ শ্লোক ২৯ ভগৱানে কয় যে মোৰ কাৰো ওপৰত দ্বেষ বা মৰম নাই। আকৌ লগতে কৈছে যে যিয়ে মোক প্ৰেমৰ ভাৱেৰে ভক্তি কৰে তেওঁ মোৰ মৰমৰ তথা মই তাৰ প্ৰিয় হওঁ অৰ্থাৎ মই সিবিলাকৰ অন্তৰত আৰু সিবিলাকে মোৰ অন্তৰত। ৰাগ আৰু দ্বেষৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ আছে যেনে -প্ৰহ্লাদ বিষুদেৱৰ আশ্ৰিত আছিল তথা হিৰণ্যকশিপুৰে সন্তানৰ ওপৰত দ্বেষ কৰিছিল। তেতিয়া নৰসিংহ ৰূপ ধাৰণ কৰি ভগৱানে নিজৰ মৰমৰ শিষ্যক ৰক্ষা কৰিছিল আৰু ৰামস হিৰণ্যকশিপুৰো পেট ফালি হত্যা কৰিছিল। প্ৰহ্লাদৰ লগত ঈশ্বৰৰ প্ৰেম তথা হিৰণ্যকশিপুৰ লগত দ্বেষ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ ৰূপে সিদ্ধ হৈছে।

এইবাবে পৱিত্ৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱদ গীতা অধ্যায় ২, শ্লোক ৫৩, কৈছে যে তত্ত্বজ্ঞান প্ৰাপ্ত হোৱাৰ পিছত নানা প্ৰকাৰ ভ্ৰম কৰিব পৰা বচনৰ দ্বাৰা বিচলিত হোৱা তোমাৰ বুদ্ধি এক পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ ওপৰত দৃঢ়তাৰে স্থিৰ হৈ যাব। তেতিয়া তুমি ভকত হবা অৰ্থাৎ তেতিয়া তোমাৰ একান্ত মনৰে সৈতে নিঃসংশয় হৈ এক পূৰ্ণ প্ৰভুৰ ভক্তি আৰম্ভ হব।

পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ২, শ্লোক ৪৬, কৈছে যে বহুত ডাঙৰ জলাশয় (যাৰ পানী ১০ বছৰলৈ বৰষুণ নহলেও শুকাই নেযায়) পোৱাৰ পিছত সৰু জলাশয়ৰ পানী একবছৰ বৰষুণ নহলে শুকাই যায়) তেনেকৈ আত্মাত ৰৈ যায়। এইদৰে পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (পৰম অক্ষৰ পুৰুষ)

গুণৰ জ্ঞান তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা আয়ত্ব হোৱাৰ পিছত তোমাৰ আত্মা অন্য জ্ঞানত তথা অন্য ভগৱান (অন্য দেৱতা যেনে - ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ তথা ক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ ব্ৰহ্ম আৰু অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ পৰব্ৰহ্ম)ৰ ওপৰত সিমান আত্মা থাকিব। যেনেকৈ সৰু জলাশয় বেয়া নেলাগে কিন্তু তাৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে জনা থাকে যে এইটো কেৱল কাম চলাবৰ বাবেহে গোটেই জীৱনৰ বাবে পৰ্য্যাপ্ত নহয় আৰু বহুত ডাঙৰ জলাশয় পোৱাৰ পিছত যদি আকাল (দুৰ্যোগ) আহে তথাপি সমস্যাৰ কাৰণে চিন্তা নাই সৰু জলাশয় শীঘ্ৰে ত্যাগ কৰি ডাঙৰ জলাশয়ৰ কাষত আশ্ৰয় লব।

এইদৰে তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ পৰা পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ তত্ত্বজ্ঞানৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ মহিমাৰ লগত পৰিচিত হৈ যোৱাৰ পিছত সাধকে পূৰ্ণৰূপে (একান্ত মনেৰে) সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মা (পৰমেশ্বৰ) ওপৰত সৰ্বোতভাৱে আশ্ৰিত হয়।

গীতা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২ ত কৈছে যে হে অৰ্জুন! তুমি সৰ্বোত্ত্ব ভাৱে সেই পৰম পদ পৰমেশ্বৰৰ শৰণ লোৱা, সেই পৰমেশ্বৰৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই পৰম শান্তি পাবা আৰু শাস্বত স্থান অৰ্থাৎ সনাতন পৰম ধাম আৰু কেতিয়াও নষ্ট নোহোৱা সৎলোক পাবা।

গীতা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬৩ ত কৈছে যে মই (কাল) তোমাক এই বহুসময় অতি গোপনীয় (গীতা) জ্ঞান দিলো। এতিয়া তোমাৰ যেনে ইচ্ছা (মন) তেনে কৰা। (কিয়নো এইটো গীতাৰ অন্তিম অধ্যায় ১৮ ৰ এই কাৰণে কৈছে।)

গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্মৰ ইষ্ট (পূজ্য) দেৱ পূৰ্ণব্ৰহ্ম

গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬৩ কৈছে যে এটা অতি গোপনীয়তকৈ গোপনীয় জ্ঞান আকৌ এবাৰ শুনি লোৱা যে এই পূৰ্ণ পৰমাত্মা (যাৰ বিষয়ে ১৮ অধ্যায় শ্লোক ৬২ কৈছে) মোৰ একমাত্ৰ পৰম পূজনীয় ইষ্ট দেৱৰ মই (ক্ষৰ পুৰুষ/ব্ৰহ্ম/কাল) তেওঁকেই পূজা কৰো। এইটো তোমাৰ হিতৰ বাবেই কলো (কিয়নো এই কথা গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৱো গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ৪ ৰ ভিতৰত দিছে। যত কৈছে মই সেই আদি পুৰুষ পৰমেশ্বৰৰ শৰণাগত। এইবাবে ইয়াত কৈছে এইটো গোপনীয়তকৈ অতি গোপনীয় সেয়ে আকৌ এবাৰ শুনা।

বিশেষ - অন্য গীতাৰ অনুবাদ কৰ্তাই ভুল অনুবাদ কৰিছে। 'ইষ্টঃ অসি মে দৃঢ়ম ইতিৰ অৰ্থ কৰিছে যে তই মোৰ প্ৰিয়। আচলতে অৰ্থ হয় -

অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬৪ -

সৰ্বগুহ্যতমম, ভূয়ঃ, শুনু, মে, পৰমম, বচঃ, ইষ্টঃ, অসি, মে, দৃঢ়ম, ইতি, ততঃ, বক্ষ্যামি, তে, হিতম্।।

অনুবাদ - (সৰ্বগুহ্যতম) সম্পূৰ্ণ গোপনীয়তকৈ অতি গোপনীয় (মে) মোৰ (পৰমম) পৰম বহুসময় (হিতম) হিতকাৰী (বচঃ) বচন (তে) তোমাক (ভূয়ঃ) আকৌ (বক্ষ্যামি) কওঁ (ততঃ) ইয়াক (শনু) শুনা (ইতি) এই পূৰ্ণব্ৰহ্ম (মে) মোৰ (দৃঢ়) পাক্কা নিশ্চিত (ইষ্টঃ) পূজ্যদেৱ (অসি) হয়। গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬৫ গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভু (কাল ভগৱান/ক্ষৰপুৰুষ) কৈছে যে যদি মোৰ শৰণ লোৱা তেন্তে মোৰ পূজা অনন্য মনেৰে সৈতে কৰা, অন্য দেৱতাৰ (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ) তথা ভূত, প্ৰেতৰ আদি পূজা ত্যাগ কৰা। পিছত মোকেই পাবা আৰু ব্ৰহ্মলোকত

থকা স্বৰ্গ, মহাস্বৰ্গলৈ গুচি যাবা। মই তোমাক প্ৰতিজ্ঞা কৰি কৈছো তুমি মোৰ প্ৰিয়।

গীতা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬৬ ত কৈছে যে যদি (একম্) সেই অদ্বিতীয় অৰ্থাৎ যাৰ তুলনা অন্যৰ লগত নহয় সেই এক সৰ্ব শক্তিমান, সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্ৰষ্টা, সকলোৰে ধাৰণ-পোষণ কৰোতা পৰমেশ্বৰৰ চৰণলৈ যোৱা তেন্তে মোৰ স্তবৰ সাধনা যি ঔঁ নাম জাপৰ পূণ্য তথা অন্য ধাৰ্মিক শাস্ত্ৰ অনুকূল যজ্ঞৰ সাধনাবোৰ মোক দি (যাৰ দ্বাৰা মোৰ ঋণৰ পৰা মুক্ত হৈ যাবি) সেই (এক) অদ্বিতীয় অৰ্থাৎ যাৰ কোনো তুল্য নাই, তেওঁৰ শৰণলৈ (ব্ৰজ) যোৱা। মই তোমাক সৰ্ব পাপৰ (কাল/ব্ৰহ্মৰ ঋণ) পৰা মুক্ত কৰিম, তুমি চিন্তা নকৰিবা।

বিশেষ :- গীতা অন্য অনুবাদ কৰ্তাই শ্লোক ৬৬ ৰ অৰ্থ ভুল কৰিছে। ব্ৰজৰ অৰ্থ আহা বুলি কৈছে আচলতে ব্ৰজৰ অৰ্থ যোৱা। অনুগ্রহ কৰি নিম্ন অনুবাদ পঢ়ক :

অধ্যায় ১৮ ৰ শ্লোক ৬৬,

সৰ্ব ধৰ্মান, পৰিত্যাজ্যয়, মা, একমুশৰণম্, ব্ৰজ।

অহম্, ত্বম, সৰ্বপাপেভ্যঃ, মোক্ষযিষ্যামি, মা, শুচঃ।।

অনুবাদ :- (মাম) মোৰ (সৰ্বধৰ্মান) সম্পূৰ্ণ পূজাবিলাক (পৰিত্যাজ্যয়) পৰিত্যাগ কৰি কেৱল (একম) এজন সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (শৰণ)শৰণত (ব্ৰজ) যোৱা। (অহ) মই (ত্ব) তোমাক (সৰ্বপাপেভ্যঃ) সম্পূৰ্ণ পাপৰ পৰা (মোক্ষযিষ্যামি) মুক্ত কৰিম, তুমি (মা শুচঃ) শোক নকৰিবা।

ব্ৰহ্মৰ সাধকৰ ব্ৰহ্মক প্ৰাপ্তি আৰু পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ সাধকৰ পূৰ্ণব্ৰহ্ম প্ৰাপ্তি হয়

গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ৫, ১০ আৰু ১৩ আৰু গীতা অধ্যায় ১৭, শ্লোক ২৩ ত নিৰ্ণায়ক জ্ঞান আছে। গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ১৩ ত কৈছে যে মোক অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মক ভজনা কৰিবলৈ কেৱল এক ঔঁ নামৰ মন্ত্ৰ আছে যাক উচ্চাৰণ কৰি জাপ কৰিব লাগে। যি সাধকে মৃত্যুৰ আগ মুহূৰ্তলৈকে জাপ কৰে তেওঁ মোৰ মতেই পৰম গতি হয়। (নিজৰ পৰম গতিক গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৱে (কাল/ব্ৰহ্ম) অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮ অতি অনুত্তম/অতি বেয়া বুলি কৈছে।)

গীতা অধ্যায় ১৭, শ্লোক ১৭ ত কৈছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মাক পাবলৈ কেৱল তিনি মন্ত্ৰ ঔঁ, তৎ, সৎ জাপ কৰাৰ নিৰ্দেশ আছে। (যত ঔঁ জপ ব্ৰহ্মৰ, তৎ এইটো সাংকেতিক যি পৰব্ৰহ্মৰ জাপ তথা সৎ এইটোও সাংকেতিক যি পূৰ্ণব্ৰহ্মৰ মন্ত্ৰ জাপ)। সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ তত্ত্বজ্ঞান মাত্ৰ তত্ত্বদৰ্শী সন্তই জানে, তেওঁৰ পৰাই লাভ কৰা। মই (গীতা জ্ঞান দাতা কাল/ব্ৰহ্ম-ক্ষৰ পুৰুষ) একো নাজানো।

গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ৬ ত কৈছে যে জীৱনৰ অন্তিম সময়লৈ যি সাধকে যি প্ৰভুৰ নাম জাপ কৰি কৰি দেহত্যাগ কৰে তেওঁ তেওঁকেই লাভ কৰাটোৱেই নিয়ম।

গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ৫ পৰা ৭ লৈ কৈছে যে যিয়ে শেষ সময় পৰ্যন্ত মোক স্মৰণ কৰি, দেহ ত্যাগ কৰে তেওঁ মোৰ (ব্ৰহ্মৰ) ভাৱতেই ভাৱনায়ুক্ত হৈ থাকে। পিছত আকৌ কেতিয়াবা মানুহ হৈ জন্মিলে সেই সাধক নিজৰ সাধনা ব্ৰহ্মৰ পৰাই আৰম্ভ কৰে। তেওঁৰ স্বভাৱ তেনেকুৱা হয়। (ইয়াৰ প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৬ -১৭ ত আছে যে যি সাধকে পূৰ্ব জনমত যি সাধনা কৰি আহিছিল অহা জনমত স্বভাৱবশ তেনেকুৱা সাধনাই কৰে।)। গীতা অধ্যায় ৮,

শ্লোক ৭ ত কৈছে যে সকলো সময়ত মোকেই (ব্রহ্ম) স্মরণ কৰা আৰু যুদ্ধও কৰা নিঃসন্দেহে মোকেই পাৰা।

গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ৭ ৰ পৰা ১০ লৈ স্পষ্ট কৰিছে যে যি সাথকে একান্ত মনেৰে পৰমেশ্বৰৰ নাম জাপ কৰে তেওঁ তাকেই স্মরণ কৰি (পৰম দিব্যম পুৰুষ য়াতি) সেই পৰম দিব্য পুৰুষ অৰ্থাৎ পৰমেশ্বৰ (পূৰ্ণব্রহ্মক পায় (অধ্যায় ৮, শ্লোক ৮)

যি সাধক অনাদি সকলোৰে নিয়ন্তা সুক্ষ্মতকৈ অতি সুক্ষ্ম সকলোৰে ধারণপালন-পোষণকাৰী সূৰ্য্যৰ দৰে স্বপ্রকাশিত অৰ্থাৎ জ্যোতিৰ্ময় যুক্ত শৰীৰ, অজ্ঞান ৰূপ আন্ধাৰ বিনাশকাৰী (কবি) কবিদেব সচ্চিদানন্দঘন পৰমেশ্বৰক স্মরণ কৰে (অধ্যায় ৮, শ্লোক ৯)।

সেইজন ভক্তিয়ুক্ত সাধক তিনি মন্ত্ৰ জাপৰ সাধনা (নাম ৰূপ সাধনা কৰা পূণ্যফল) শক্তিতে দেহ ত্যাগ কৰা সময়ত ত্ৰিকূটিত উপস্থিত হৈ অভ্যাস বশত সাৰনাম স্মরণ কৰি সেই দিব্যৰূপ অৰ্থাৎ জ্যোতিৰ্ময় অৰ্থাৎ সাকাৰ (পৰম পুৰুষ) পৰমেশ্বৰক পায়। (অধ্যায় ৮, শ্লোক ১০)।

ব্রহ্ম (ক্ষৰপুৰুষ)ৰ সাধনা অনুত্তম (অতি বেয়া)

গীতা অধ্যায় ২, শ্লোক ১২ আৰু অধ্যায় ৪, শ্লোক ৫, অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮ ত কৈছে যে মই (গীতা জ্ঞান দাতা) বিনাশী। মোৰো জন্ম-মৃত্যু আৰু তোমাৰো জন্ম-মৃত্যু সদায় হৈ থাকিব। কেৱল কৃত কৰ্মৰ ফল পাব, আৰু মোক্ষ নাপায়। মোৰ সাধনা বা পূজা কৰা ভক্তই যদিও উদ্ধাৰ কৰোতা উত্তম সাধক কিন্তু সেইয়াও অৰ্থাৎ মোৰ সাধনা বা পূজাতে ব্যস্ত হৈ থকাটো বেয়া অৰ্থাৎ অনুত্তম। এই বাবে গীতা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২, ৬৪, ৬৬, আদিত কৈছে যে সেইজন পৰমপিতা পৰমেশ্বৰৰ শৰন লোৱা আৰু মোৰো পূজ্যদেব কিন্তু তেওঁৰেই।

মিনতি :- উপৰোক্ত তিনি মন্ত্ৰৰ সাধনা দাসৰো দাস (ৰামপাল দাস)ত মোৰ ওচৰত উপলব্ধ যি স্বয়ং পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেৱে নিজৰ আত্মাৰ ওপৰত দয়া কৰি প্ৰদান কৰিছে। কিয়নো এতিয়া কলিয়ুগৰ মধ্যম পুৰুষ চলি আছে। কিয়নো কলিয়ুগৰ আৰম্ভণীতে আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকল অশিক্ষিত আছিল। সেই সময়ত পৰমেশ্বৰৰ তত্ত্বজ্ঞান নকল (ভণ্ড) সাধু, গুৰু, মহন্ত, বৈষ্ণৱ, আচাৰ্য্য আদি পণ্ডিত সকলে বিকাশ হবলৈ দিয়া নাছিল আৰু কলিয়ুগৰ অন্তত সৰ্ব ব্যক্তি ভক্তহীন আৰু মহা বিকাৰযুক্ত হব। এতিয়া একবিংশ শতিকাৰ পৰা শিক্ষিত সমাজৰ আৰম্ভণি হৈছে। এইয়া মধ্যম পীৰি অৰ্থাৎ কলিয়ুগৰ মধ্যম পুৰুষৰ সময় অৰ্থাৎ মনুষ্য বংশ প্ৰচলিত হৈ আছে।

বাস্তৱিক জ্ঞান আমাৰ নিজৰ সদগ্ৰন্থৰ ভিতৰত আছে। নকল সাধু, গুৰু, বৈষ্ণৱ, পণ্ডিত তথা মহন্ত, আচাৰ্য্যই বুজা নাই। যি কাৰণে সকলো ভক্ত সমাজে শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ জ্ঞানৰ আধাৰত দস্ত কথা (লোকবেদ)ৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি নিজৰমতে আচৰণৰ পূজা কৰি অমূল্য মানৱ জীৱন ব্যৰ্থ কৰিছে।

শাস্ত্ৰবিধি অনুসৰি সাধনা :

১। প্ৰথম চৰণত ব্ৰহ্ম গায়ত্ৰী মন্ত্ৰ প্ৰদান কৰা হয়, দেহৰ ভিতৰৰ কমল দল খুলিবৰ কাৰণে উপদেশ প্ৰাপ্ত ভক্তাত্মাই এইটো ভাবিব পাৰে যে গুৰুদেৱে কৈছিল যে তিনি গুণ (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মা, সংগুণ - বিষ্ণু, তমগুণ -শিৱ)ৰ পূজা কৰিব নালাগে। মন্ত্ৰ জপ কিন্তু তেওঁলোকৰে

দিছে। তেওঁলোকৰ বাবে এইটো নিবেদন যে এইয়া পূজা নহয়। আমি কাল ব্ৰহ্মৰ লোকত বাস কৰি আছো। ইয়াত আমাৰ যি সাসুবিধাৰ আৱশ্যক তাক ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ আদিয়ে প্ৰদান কৰিব।

যেনেকৈ আমি বিদ্যুতৰ সংযোগ লৈছো। তাৰ মাহিলি বিল (খৰচ) ভৰিব লাগে। আমি বিদ্যুতৰ মন্ত্ৰী নাইবা তাৰ বিভাগক পূজা কৰা নাই। আমি তাৰ খৰচ দি যাম তেহে বিদ্যুতৰ যোগান চলি থাকিব। এইদৰে টেলিফোনৰ বিল, পানীৰ বিল আদি প্ৰদান কৰি থাকিম তেতিয়া আমাৰো উক্ত সুবিধা থাকিব। আপোনালোকে শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ ভক্তি কৰি ভক্তিহীন হৈছে। অৰ্থাৎ নিজে পুন্যহীন হৈছে। যি কাৰণে আপোনাৰ ধন লাভ হোৱা নাই। এই দাস (ৰামপাল দাস আপোনাৰ গেৰাণ্টিৰ (জামিনদাৰ) হৈ এই কাল লোকত এক ব্ৰহ্মাণ্ডত শক্তিৰ (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ, গনেশ, দুৰ্গা আদি)ৰ পৰা আপোনাক সকলো সুবিধা পুনঃ আৰম্ভ কৰোৱাই দিয়া হব আৰু আপোনাৰ এই মন্ত্ৰ জপৰ দ্বাৰা এইবিলাকৰ বিল পৰিশোধ কৰি থাকিব লাগিব যি প্ৰথম মন্ত্ৰ (সৎ-সুকৃত অবিগত কবীৰ) এইটো আপোনাৰ পূজা, এওঁ পূৰ্ণ পৰমাত্মা তথা সত্যম লাভ (ফল) হব। সত্যম অৰ্থ অৰিনাশী অৰ্থাৎ আমি অৰিনাশী পদ পাব লাগে। এই মন্ত্ৰৰ চাৰি মাহৰ পিছত আপুনি সৎনাম (সত্যনাম) মন্ত্ৰ পাব, যি দুই মন্ত্ৰ হব। তাৰ এক মন্ত্ৰ কাল ব্ৰহ্মৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ঋণ পৰিশোধ কৰিবৰ বাবে তাৰ পুণ্য অৰ্জন কৰি আমি ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষ) অৰ্থাৎ কালৰ ঋণ পৰিশোধ কৰিব লাগিব। পিছত এই কালে আমাক সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত কৰিব।

গীতা অধ্যায় নং ১৮, শ্লোক নং ৬২, ৬৬ বৰ্ণিত :-

অধ্যায় নং ১৮, শ্লোক নং ৬২

তম্, এব, শৰণম্, গচ্চ, সৰ্বভাবেন, ভাৰত,

তৎপ্ৰসাদাত, পৰাম্, শান্তিম্, স্থানম্, প্ৰাপয়স্যসি, শাস্ত্বতম্।।।

অনুবাদ :- (ভাৰত) হে ভাৰত! তুমি (সৰ্বভাবেন) সৰ্বোত্ৰাবে (তম) সেই অজ্ঞান এক্কাৰত লুকাই থকা পৰমেশ্বৰৰ (এব) অৱশ্যই (নম) শ্ৰণলৈ (গচ্চ) যোৱা। (তৎপ্ৰসাদাত) সেই পৰমাত্মাৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই তুমি (পৰাম) পৰম (শান্তিম) শান্তিৰ (শাস্ত্বতম) বিনাশ নোহোৱা সৎ (স্থানম) স্থান-ধাম-লোক (প্ৰাপয়স্যসি) পাবা।।

অনুবাদঃ- হে ভাৰত ! তুমি সৰ্বোত্ৰাবে সেই অজ্ঞান এক্কাৰত লুকাই থকা পৰমেশ্বৰৰ চৰণলৈ যোৱা। সেই পৰমাত্মাৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই তুমি পৰম শান্তি আৰু সদায় অৱস্থান কৰা সৎস্থান-ধাম-লোক পাবা। (যাক সনাতন ধাম বোলা হয়)

অধ্যায় নং ১৮, শ্লোক নং ৬৬

সৰ্বধৰ্মান্, পৰিত্যাজ্যয়, মাম, একম, শৰণম, ব্ৰজ,

অহম, ত্ৰাম, সৰ্বপাপেভ্যঃ, মোক্ষযিষ্যামি, মা, শুচঃ।।

অনুবাদ :- (মাম) মোৰ (সৰ্বধৰ্মা) সকলো পূজাক (পৰিত্যজ্য) ত্যাগ কৰি তুমি কেৱল (একম) এক সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ (শৰণম) শৰণত (ব্ৰজ) যোৱা। (অহম) মই (ত্ৰাম) তোমাক (সৰ্বপাপেভ্যঃ) সকলো পাপৰ পৰা (মোক্ষযিষ্যামি) মুক্ত কৰি দিম তুমি (মা, শুচঃ) শোক নকৰিবা।

অনুবাদ :- মোৰ সম্পূৰ্ণ পূজাবোৰক ত্যাগ কৰি তুমি কেৱল এক সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ চৰণলৈ যোৱা। মই তোমাক সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত কৰি দিম। তুমি শোক নকৰিবা।

উপরোক্ত শ্লোকৰ ভাৱাৰ্থ হ'ল যে কালে (ব্ৰহ্ম/ক্ষৰ পুৰুষ) কৈছে যে তুমি মোৰ চৰণত থাকিব বিচৰা যদি জন্ম-মৃত্যু হৈয়ে থাকিব। যদি পৰম শাস্তি তথা সৎলোক যাব খোজা তেন্তে সেই পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ চৰণলৈ যোৱা। তাৰ বাবে মোৰ সকলো ধাৰ্মিক পূজাৰ অৰ্থাৎ সৎনামৰ প্ৰথম মন্ত্ৰ জপ কৰাৰ ফল মোক দি পিছত তুমি সৰ্বোত্তমভাৱে সেই এক সৰ্ব শক্তিমান অৰ্থাৎ যাৰ সমতুল্য কোনো নাই সেই অদ্বিতীয় পৰমেশ্বৰ চৰণলৈ যোৱা, মই তোমাক সকলো পাপ (ঋণ)ৰ পৰা মুক্ত কৰি দিম, তুমি চিন্তা নকৰিবা আৰু সৎনামৰ দ্বিতীয় মন্ত্ৰ জপৰ ফল আমি পৰব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ অক্ষৰ পুৰুষক দিম, কিয়নো আমি অক্ষৰ পুৰুষৰ স্থানেৰেহে (ধোমেৰে) হৈ সৎলোকলৈ যাব লাগে, সেই কাৰণে তাৰ বাবে ব্যয় কৰিব লাগিব। পিচত তৃতীয় মন্ত্ৰ সাৰশব্দ অৰ্থাৎ সাৰনামৰ দ্বাৰা যি সৎলোকত স্থায়িত্ব পোৱাব। যদি কোনোৱাই বিদেশলৈ গৈছে তাত তাৰ চৰকাৰৰ ঋণ হয়। পিছত যদি আকৌ স্বদেশলৈ আহে তেন্তে তাৰ প্ৰথমে সেই দেশৰ চৰকাৰৰ পৰা ঋণ মুক্ত হ'ব লাগিব। আকৌ তাৰ পৰা (No Due Certificate) ঋণ মুক্ত প্ৰমাণপত্ৰ দিব লাগিব, তেতিয়া তাৰপৰা উভতি অহাৰ পাচপোৰ্ট প্ৰস্তুত হ'ব, নহলে তাক স্বদেশলৈ উভতি আহিবলৈ দিয়া নহয়।

এইদৰে তোমালোকে এই কাল/ব্ৰহ্মৰ লোকত বাস কৰি শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ সাধনা কৰি ভক্তিহীন হৈ ঋণী হৈছো। প্ৰথমে নিজক প্ৰতিষ্ঠিত ধনী ৰেপাৰী কৰা হ'ব। তাৰ বাবে কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) মোক (ৰামপাল) দাসক নিজৰ (Representative) প্ৰতিনিধি কৰি পঠাইছে। সেই পৰমেশ্বৰৰ তৰফৰ পৰা এই দাস আপোনাৰ (Gurantee) জামিনদাৰ আৰু ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰ আদি শক্তিৰ লগত নিজক পুনৰ সম্পৰ্ক কৰাই দিম। আপুনি ইয়াৰ মন্ত্ৰৰ জপৰ ফলৰ সহায়েৰে কিস্তিৰ বিল দিব লাগিব। যেতিয়ালৈকে আপুনি ইয়াৰ পৰা মুক্ত নহয় তেতিয়ালৈকে আপোনাৰ সকলো ভৌতিক সা-সুবিধা বহল ভাবে পাব আৰু আপুনি পুণ্য দান কৰি অধিক ভক্তিবান হ'ব পাৰিব। ধৰি লওক আমাৰ শৰীৰৰ ভিতৰত পদ্মফুল আছে। যেতিয়া আমি শৰীৰ ত্যাগ কৰি পৰমাত্মাৰ কাষলৈ যাম তেতিয়া আমি এই পদ্মফুলৰ মাজেৰে পাব হৈ যাব লাগিব। যেনে - (১) মূল পদ্মত গনেশদেব (২) স্নাদ পদ্মত - সাবিত্ৰীব্ৰহ্মাদেব, (৩) নাভি পদ্মত লক্ষ্মী তথা বিষ্ণু দেৱৰ বাস (৪) হৃদয় পদ্মত পাৰ্বতী আৰু শিৱৰ বাস (৫) কণ্ঠ পদ্মত দুৰ্গা দেৱীৰ বাস। এইবোৰ পদ্মকমলৰ মাজেৰে আমি তেতিয়াই যাব পাৰিম যেতিয়া আমি ইহঁতৰ ঋণ পৰিশোধ কৰিব পাৰিম। প্ৰথম নাম উপদেশৰ দ্বাৰাই আপোনাৰ সকলো পদুম বিকশিত হৈ ফুলি উঠিব অৰ্থাৎ আপুনি ঋণ মুক্ত হ'ব। যেতিয়া আপুনি শেষ সময়ত দেহ ত্যাগ কৰিব তেতিয়া আপোনাৰ পথ পৰিস্কাৰ আৰু আপোনাৰ সকলো ঋণ মুক্ত প্ৰমাণ পত্ৰও যোগাৰ পাব।

কিন্তু আমি নিজৰ মূল মালীক কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ৰ পূজা কৰিব লাগিব। যেনেকৈ পতিব্ৰতা স্ত্ৰীয়ে নিজ পতিৰ পূজা কৰে, কিন্তু যথোচিত আদৰ-সৎকাৰ সকলোকে কৰে। যেনে দেওৰক পুৱৰত তথা বৰজনাৰো ডাঙৰ ভাইৰ দৰে তথা শহুৰ শাহুৰীক নিজৰ

মাতা-পিতাৰ দৰে। কিন্তু যি ভাব নিজৰ পতিৰ লগত হয় সেয়া অইনৰ লগত কেতিয়াও নহয়। ঠিক কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ ভক্তই এইদৰে নিজৰ ভক্তি সফল কৰিব লাগিব। এইবাবে অইন কাৰো ফুচুলনিত ভোল যাব নেলাগে। পূৰ্ণ বিশ্বাসৰ সৈতে এই দাসৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট ভক্তি পথত থাকিব লাগিব। এই ভক্তি মার্গ সকলো শাস্ত্ৰৰ আধাৰ।

২। দ্বিতীয় পৰ্যায়ত সৎনাম প্ৰদান কৰা হয়। যি দুই মন্ত্ৰ এক ঔঁ (ওম)+ আনটো তৎ যি সাংকেতিক কেৱল উপদেশকাৰীক কোৱা হয়।

৩। তৃতীয় পৰ্যায়ত সাৰনাম দিয়া হয় যি তিনি মন্ত্ৰৰ। ঔঁ + তৎ + সৎ (তত + সৎ সাংকেতিক যি উপদেশকাৰীক উপদেশ কৰা হব)।

এনেদৰে সাৰনাম (যি তিনি মন্ত্ৰ) স্মৰণৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰাই সাধক পৰম দিব্য পুৰুষ অৰ্থাৎ পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবক পাব আৰু সৎলোকলৈ গৈ পৰম শান্তি আৰু পূৰ্ণমোক্ষ প্ৰাপ্ত হব।

বিশেষ :- বৰ্তমানে এই বাস্তৱিক সাধনা মোৰ দাসৰ বাহিৰে কাৰো ওচৰত নাই। যদি কোনোৱাই মোৰ দাসৰ পৰা চুৰ কৰি লৈ স্বয়ং গুৰু সাজি নকল শিষ্য সজাই তেন্তে সিজন মনুষ্য জীৱনৰ শত্ৰু তেওঁৰ পৰা সাবধান হওক। তেনে অনাধিকাৰীয়ে নিজৰ জীৱনো নষ্ট কৰিব আৰু নিৰ্বোধ অনুগত সকলোকো নৰকৰ ভাগী কৰিব তাক কালে পঠোৱা দূত বুলি জানিবা।

শঙ্কা সমাধান

১। প্ৰশ্ন:- উপৰোক্ত গীতা সাৰৰ পৰা বুজিব পাৰি যে ব্ৰহ্মাদেৱ, বিষ্ণুদেৱ আৰু শিৱৰ পূজা কৰা ব্যৰ্থ। কিন্তু মই ত্ৰিশ বছৰৰ পৰা শিৱৰ পূজা কৰিছো আৰু ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ মোৰ অতি প্ৰিয়। মই এইবোৰ প্ৰভুক পূজা কৰা বাদ দিব নোৱাৰো; মোৰ এইবোৰৰ লগত এৰাব নোৱাৰা সম্বন্ধ আছে। শ্ৰীমদভাগৱতগীতাও নিত্য পাঠ কৰো হৰে কৃষ্ণ, হৰে ৰাম, ৰাধেশ্যাম, সীতা ৰাম, ঔঁ নমঃশিৱায়, ঔঁ ভগৱতে বাসুদেৱায় আদি নাম জপ কৰোঁ। সোমবাৰ দিনটো ব্ৰত থাকো। শিব লিঙ্গত পানী দিবলৈ যাওঁ আৰু মন্দিৰ ধাম আদিত দান কৰিবলৈ যাওঁ। মন্দিৰত মূৰ্তি পূজা কৰিবলৈ যাওঁ। স্বৰ্গ প্ৰাপ্তিৰ ইচ্ছা কৰো আৰু পৰম্পৰাগত পূজাৰ কাৰণে এজন মহন্তৰ পৰা দীক্ষাও লৈছো।

উত্তৰ - অনুগ্ৰহ কৰি আপুনি ওপৰোক্ত গীতা সাৰ পঢ়ক, যেতিয়ালৈকে তত্ত্বজ্ঞানৰ লগত পূৰ্ণ পৰিচিত নহয়, তেতিয়ালৈ এই শংকাৰূপী কাইটে খুচিয়েই থাকিব। যেনে ওপৰৰ উদাহৰণত আছে যে ওলোটাকৈ ওলোমাই ৰখা সংসাৰ ৰূপী গছ আছে, যাৰ মূলত (শিপা) পূৰ্ণ পৰমাত্মা পৰমেশ্বৰ। তিনি গুণ ৰূপী (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মা, সৎ গুণ-বিষ্ণু, তমগুণ- শিৱ) শাখাডাল আছে। আপুনি কোনো আমৰ গছ কইছে, যদি গছৰ শিপাত (মূল) পানী দিয়ে (পূজা) তেতিয়াহে বৃক্ষ হব, পিছত তাৰ ডালত ফল লাগিব। ডাল ভাঙিবলৈ কোৱা হয় জানো ? ছবিত চাওক পোনকৈ ৰোৱা ভক্তিকৰূপী গছ অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰবিধি অনুসৰি সাধনা। এইদৰে পূজাতো পৰমাত্মাৰ অৰ্থাৎ মূলৰ কৰিব লাগে, আকৌ কৰ্মফল তিনিগুণ (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰ) ৰূপী

শাখা ডালত থাকিব। এই কাৰণে একো এবিধ নেলাগে মাথোন নিজৰ ভক্তি ৰূপী গছ পোন কৰি ৰোব লাগে অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰবিধি অনুযায়ী ভক্তি আৰম্ভ কৰিব লাগে।

বৰ্তমান পবিত্ৰ ভক্ত সমাজে শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগ কৰি নিজৰ ইচ্ছামতে আচৰণ (পূজা) কৰি আছে আৰু ভক্তিকৰ্মী গছ ওলোটাকৈ ৰোইছে। যদি কেনোৱাই ওলোটাকৈ গছ ৰোৱে তাক মূৰ্খ বুলি কব লাগিব।

এইভাৱে গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১২ পৰা ১৮ লৈ তিনিগুণ (ৰজগুণব্ৰহ্মা, সংগুণ-বিষ্ণু, তমগুণ - শিৱ)ৰ পূজা সীমিত বুদ্ধিৰে যি ইয়াৰ অতিৰিক্ত কাকো পূজা নকৰে তেওঁক অসুৰ, ৰাক্ষস স্বভাৱৰ মনুষ্যতকৈ নীচ, দুষ্কৰ্মকাৰী মূৰ্খ আৰু মোকো পূজা নকৰে। তদুপৰি নিজৰ পূজাক গীতাজ্ঞান দাতাই (কাল, ব্ৰহ্ম/ক্ষৰপুৰুষ) অতি বেয়া (অনুত্তমা) অৰ্থাৎ ব্যৰ্থ বুলিছে। এইবাবে গীতা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২, ৬৪, ৬৬ আৰু অধ্যায় ১৫, শ্লোক ১ৰ পৰা ৪ লৈকে কৈছে যে সেইজন পূৰ্ণ পৰমাত্মা (ওলোটাকৈ ওলোমা ব্ৰহ্মৰ মূলৰ পূজা) ৰ চৰণলৈ যোৱা, তেখেতৰ পূজা তত্ত্বদৰ্শী সন্তই উপদেশ কৰা নিয়মেৰে কৰা (গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৪, তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ প্ৰতি দিয়া সংকেত)। সেইজন পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ শাস্ত্ৰ বিধি অনুসৰি সাধনা (পূজা) কৰিলে সাধকে পৰম শান্তি তথা সংলোক প্ৰাপ্ত হয় আৰু পূৰ্ণ মোক্ষ পায়। গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৱে(ক্ষৰপুৰুষ/কাল) কৈছে যে মইও সেইজনৰ (পূৰ্ণপমাত্মাৰ) শৰণাগত, অৰ্থাৎ মোৰ ইষ্টদেৱ পূৰ্ণ পৰমাত্মা পৰমেশ্বৰ কবীৰদেব। মই তেখেতকেই পূজা কৰো, সকলোৱে তেখেতক পূজা কৰা উচিত। আপুনি নিত্য গীতা পাঠ কৰে আৰু পূজা গীতাৰ বৰ্ণিত নিয়মৰ যিবোৰ মন্ত্ৰ (হৰে কৃষ্ণ, হৰে ৰাম, ৰাধেশ্যাম, সীতাৰাম, ওঁ নমঃ শিৱায়, ওঁ নমঃ ভাগৱতে বাসুদেবায়, ক্লীং কৃষ্ণ ফট আদি মন্ত্ৰ) আপুনি জপ কৰে আৰু অন্য পূজা, ব্ৰত কৰা, শিৱ লিংগত পানী দিয়া তীৰ্থ আৰু ধামত দান দিয়া আৰু পূজাৰ বাবে গঙ্গা স্নান তীৰ্থৰ পৰ্বৰ স্নান পৱিত্ৰ গীতাত বৰ্ণিত নোহোৱাৰ কাৰনে এইবোৰ শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি নিজমানে আচৰণ (পূজা) কৰা হয়। যিবোৰক পৱিত্ৰ গীতাই অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ ত এইয়া ব্যৰ্থ বুলি কৈছে।

গাদী আৰু মহন্তৰ পৰম্পৰাৰ খবৰ

মহন্ত আৰু গাদী পৰম্পৰাৰ বিষয়ে :- কোনো এক নিৰ্জন স্থাইত বা চহৰ বা গাৱৰ কোনো মহান সাধু বা সাধক অৱস্থান কৰিছিল। তেওঁ দেহ ত্যাগ কৰাৰ পিছত স্মৃতি স্মৰণীয় কৰি ৰাখিবলৈ তেওঁৰ দেহৰ অন্তিম সংস্কাৰ কৰা স্থলত শিলৰ নাইবা ইটাৰে সজোৱা বেদী সজাই ৰখা হ'ল। পিছত সেই পৱিত্ৰ আত্মাৰ শিষ্য অথবা বংশধৰে তেওঁৰ শিলৰ মূৰ্তি আৰু ফটো তৈয়াৰ কৰিলে। কিছুদিনৰ পিছত তালৈ শ্ৰদ্ধালু অহা -যোৱা কৰে। কিছু খনো দান কৰিবলৈ ধৰে। তাক মন্দিৰৰ ৰূপ দিয়ে আৰু সেই স্বৰ্গীয় সাধুৰ শিষ্য নাইবা বংশধৰ সকলৰ ধন উপাৰ্জনৰ লোভ ওপজে। তেওঁলোকে সৰল লোকক ফুচুলাই কয় যি ইয়াত দৰ্শন কৰিবলৈ আহে তেওঁৰ পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্ত হব। সকলো ফল পোৱা যাব মহাপুৰুষৰ জীৱিত কালত শিষ্য

বিলাকে পোৱাৰ দৰে। এই মূৰ্তি বা ফটোৱেই সেই মহাপুৰুষৰ সাক্ষাৎ বুলি জানিবা। ইয়ালৈ নাহিলে মোক্ষ সম্ভৱ নহয় ইত্যাদি। সেই নিৰ্বোধক যদি কোনোৱাই কয় যে কোনো এজন বেজ (চিকিৎসক/কবিৰাজ) আছিল, তেওঁ ৰোগীৰ নাড়ী চাই ঔষধ দিছিল ৰোগী সুস্থ হৈছিল। সেই জন বেজৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁৰ মূৰ্তি বা ফটো স্থাপন কৰি কোনো লোভীয়ে যদি কয় এই মূৰ্তি বা ফটো সেই স্বৰ্গীয় বেজৰ দৰেই কাম কৰে, যিয়ে ইয়াৰ দৰ্শন কৰিবলৈ আহিব তেওঁ পূৰ্ণ সুস্থ হব অথবা নিজে নকল বেজ হৈ কয় যে দৰৱ (ঔষধ) দিওঁ। কিন্তু ঔষধি গ্ৰন্থৰ বিপৰীত দৰৱ দি থাকে। তেওঁ ঠগ কিয়নো ধন উপাৰ্জনহে তেওঁৰ উদ্দেশ্য। কোনো সাধুসন্ত বা প্ৰভুৰ স্মৰণীয় মূৰ্তি আদৰণীয় হব পাৰে কিন্তু পূজনীয় নহয়।

কোনো সাধু বা প্ৰভুৰ মূৰ্তি সাজি কোনো পূজাৰী বা মহন্তই কয় যে নাম উপদেশ দিওঁ। সেই মহানুভাৱে সকলো সাধনা পৱিত্ৰ শাস্ত্ৰৰ বিৰুদ্ধে দিছে। তেন্তে চোৱা সেইজন নকলী মহন্ত বা সাধু নিজে দোষী আৰু অনুগত শিষ্যবিলাকৰ জীৱনো ব্যৰ্থ কৰাৰ ভাৰ নিজৰ মূৰৰ ওপৰত লৈ আছে। সাধুসন্ত এটা সময়ত এজনহে আহে। তেওঁৰ মাৰ্গত কোটি নকল সন্ত, মহন্ত তথা আচাৰ্যই বাধাৰ সৃষ্টি কৰে।

কোনো সন্তৰ দেহ ত্যাগ কৰাৰ পিছত সন্ত বা মহন্ত পৰম্পৰা আৰম্ভ হয়। পূৰ্ব সন্তৰ স্থান ৰক্ষাৰ্থে এক প্ৰবন্ধক (সম্পাদক) নিৰ্বাচন কৰা হয়, যাক মহন্ত বুলি কোৱা হয়। তেওঁক কেৱল সেই পৱিত্ৰ স্মৃতিক চোৱা-চিতা কৰিবৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হয়। পিছত লোভৰ বশৱতী হৈ স্বয়ং গুৰু হৈ প্ৰকাশ কৰে আৰু সংভক্তি বিচৰা সৰল আত্মাই মোক্ষ প্ৰাপ্ত হোৱাৰ আশাত তেওঁৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি নিজৰ জীৱন ব্যৰ্থ কৰে। মহন্ত পৰম্পৰাৰ নিয়ম কৰি থাকে যে পূৰ্বৰ মহন্তৰ প্ৰথম পুত্ৰ মহন্ত পদৰ অধিকাৰী হব, তেওঁ মদাহীয়ে হওক বা অজ্ঞানীয়ে হওক। পূৰ্ণ ভক্তি মাৰ্গত কেৱল পূৰ্ণ সন্তইহে জীৱক উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে। দাসে দুই-তিনি মহন্ত পৰম্পৰাৰ কিতাপ পঢ়িছে। তাত দেখিছে যে ১-২ বছৰৰ বয়সৰ শিশুকো গাদীত বহুৱাই থৈছে। পিছত তেওঁ ডাঙৰ হৈ নাম দান কৰিবলৈ ধৰে। দ্বিতীয় কিতাপত পঢ়ি পালে যে এটি পাঁচ বছৰীয়া শিশুৰ পিতৃ মহন্ত বা গুৰু আছিল হঠাৎ তেওঁৰ মৃত্যু হল। পিছত তাৰ সৎসঙ্গী ভকতসকলে আৰু তাৰ মাতৃয়ে সেই পাঁচ বছৰীয়া শিশুক মহন্ত পদত নিযুক্ত কৰিলে। কিছু বছৰ পিছত তেওঁ গুৰু হ'ল। দুই এক মহন্ত পৰম্পৰাৰ ইতিহাস পঢ়ি পালে যে কোনো মহন্তৰ সন্তান নাই। তেখেতৰ মৃত্যু হৈছে। ভায়েকৰ মৃত্যু আগেয়ে হৈছিল। তাৰ কোনো সন্তান নাছিল। গাদীটোকে ধৰি ৰাখিবৰ কাৰনে এজন সেৱকক সেই কুলত সন্তান হোৱালৈ অস্থায়ী মহন্ত নিযুক্ত কৰিলে। কেই বছৰৰ পিছত মহন্ত কুলত কাৰোৱাৰ লৰা সন্তান জন্ম হ'ল অস্থায়ী মহন্ত গাদী এৰি পলাই গ'ল। অন্য কোনো ঠাইত স্বয়ং গাদী স্থাপন কৰি মহন্ত হৈ বহিল আৰু তাতে নতুন দোকান খুলি ললে আৰু পূৰ্বৰ স্থানত এক ২ ১/২ বছৰীয়া শিশুক মহন্ত কৰিলে।

৩। আন এক মহন্ত পৰম্পৰাৰ ইতিহাস পঢ়ি দেখিলো যে ডাঙৰ লৰাই ঘৰ ত্যাগ কৰিছে। তাৰ সৰু ভায়েকক মহন্ত পদত নিযুক্ত কৰিলে। কেই বছৰ পিছত তাত এক মন্দিৰ স্থাপন হল আৰু অধিক বৰঙনী/চান্দা/দান আহিবলৈ ধৰিলে। সেইজন দদাকৰ সন্তানে কলে এই মন্দিৰৰ ওপৰত আমাৰৰ অধিকাৰ, ইয়াক লৈ কাজিয়া আৰম্ভ হল। গাদীত বিৰাজমান থকা মহন্তক হত্যা কৰা হল। আকৌ তাৰ ডাঙৰ লৰাক মহন্ত অৰ্থাৎ গাদীৰ অধিকাৰী নিযুক্ত কৰি দিয়া হল। তাকো হত্যা কৰা হল। আকৌ তাৰ অন্য ভাইক গাদীত বহুৱালে। অন্য যি নিজকে অধিকাৰী বুলি কৈছিল তেওঁৰো নতুন স্থানত নতুন দোকান খুলি ললে। এজনে আনজনৰ ওপৰত মোৰ্দমা কৰি সুখময় জীৱনৰ লোভত নৰক কৰিলে। সেইটো খাম কত থাকিল ? সেইটো কুৰুক্ষেত্ৰৰ নিচিনা মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ ভূমিহে হল। কিছু মহন্তই সাধু সমাজ গঢ়াৰ এজেন্সি লয়। ৰঙা বস্ত্ৰ ধাৰন কৰোৱায়। পূৰ্ব নাম সলনি কৰি অন্য নাম ৰাখে। আকৌ সেইজন কৃত্ৰিম মহন্তৰ কৃত্ৰিম শিষ্যই আধৰুৱা সাধু সাজি সৰল আত্মাৰ জীৱনৰ লগত খেলা কৰে, অমূল্য মানৱ জীৱন নিজৰো নষ্ট কৰে আৰু সহজ সৰল আত্মাৰ জীৱনকো নাশ কৰে আৰু মহাপাপৰ ভাগী হয়।

যি সময়ত ৰজা পৰীক্ষিতক সাপে দংশন কৰাৰ অভিশাপ আছিল সেই সময়ত পূৰ্ণ গুৰুৰ আৱশ্যক হ'ল। কিয়নো পূৰ্ণ সন্ত অবিহনে জীৱৰ আত্ম কল্যাণ অসম্ভৱ। সেই সময়ত পৃথিৱীৰ সকলো ঋষিয়েই ৰজা পৰীক্ষিতক নাম দীক্ষা দিয়া তথা সাত দিন লৈ শ্ৰীমদ্ভাগৱত সুধাসাগৰ কথা পাঠ শুনাবলৈ সাহস কৰা নাছিল। কিয়নো সপ্তম দিনত পৰিনাম হব আৰু কোন সাধু, ঋষিৰ কি সমৰ্থতা ওলাই পৰিব, এই কাৰণে কোনেও সাহস নকৰিলে। স্বয়ং শ্ৰীমদ্ভাগৱত সুধা সাগৰৰ লেখক মহৰ্ষি বেদব্যাস মহোদয়ে অসমৰ্থতাও প্ৰকাশ কৰিলে। কিয়নো তেওঁ ঈশ্বৰক ভয় কৰিছিল। সেইবাবে ৰজা পৰীক্ষিত জীৱনৰ লগত খেলা কৰা অনুচিত বুলি ভাবিছিল।

ৰজা পৰীক্ষিতৰ আত্ম কল্যাণৰ কাৰণে মহৰ্ষি সুখদেৱক স্বৰ্গৰ পৰা মাতি অনা হল। তেওঁ ৰজাক নাম দীক্ষা প্ৰদান কৰিলে আৰু সাত দিনলৈ ভাগৱত পাঠ কৰি ৰজা পৰীক্ষিতক উদ্ধাৰ মহৰ্ষি সুখদেৱে কৰিছিল। বৰ্তমানৰ সাধু, গুৰু, মহন্ত তথা আচাৰ্য্য স্বয়ং ঈশ্বৰৰ সংবিধানৰ লগত অপৰিচিত এই কাৰণে তেওঁলোকে নিজৰ মনোমত জ্ঞান ভকতসকলক প্ৰদান কৰি পৰমাত্মাৰ ওচৰত মহা দোষৰ পাত্ৰ হৈ দোষী হৈ আছে।

অউৰো পন্থ বতাহী, স্বয়ং জানে বাহ।

অনাধিকাৰী কথা পাঠ কৰে উৰ দীক্ষা দেৱেঁ, বহুত কৰত গুনাহ

বৰ্তমান সময়ত পাঠ কৰা, গ্ৰন্থপাঠ কৰা, নামদান কৰা, তথা ভণ্ড গুৰুৰ সংখ্যা অসংখ্য। কিয়নো সৰ্ব পৱিত্ৰ ধৰ্মৰ পৱিত্ৰ আত্মাবিলাকৰ তত্ত্বজ্ঞান অপৰিচিত। সেই কাৰণে মিছা সাধু, গুৰু, মহন্তৰ আবিৰ্ভাৱ হৈছে। যি সময়ত পৱিত্ৰ ভক্ত সমাজ আধ্যাত্মিক তত্ত্বজ্ঞানৰ লগত

পৰিচয় হব সেই সময়ত এই মিছা সাধু, গুৰু, মহন্ত বৈষ্ণৱ তথা আচাৰ্য্যা সকলে লুকাই থকাৰো স্থান নাপাব, পলায়ন কৰিব লাগিব।

পৱিত্ৰ তীৰ্থ তথা ধামৰ বিষয়

কোনো মুনি, ঋষি সাধকে কোনো ঠাই অথবা জলাশয়ৰ কাষত বহি সাধনা কৰি নিজৰ আধ্যাত্মিক শক্তিৰ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। তেওঁ নিজৰ ভক্তি সাধনাৰ পুণ্যফল অৰ্জন আৰু দেহ ত্যাগ কৰি নিজ ইষ্ট ধাম প্ৰাপ্ত হৈছিল। সেই সাধনা স্থল পিছত তীৰ্থস্থান বা তীৰ্থধামলৈ ৰূপান্তৰ হ'ল। এতিয়া কোনোৱাই সেই ঠাইলৈ যায় যে ইয়াত কোনো সাধক এসময়ত আছিল। তেতিয়া তেওঁ বহুতৰ কল্যাণ কৰিছিল। এতিয়া তাত সাধুজন নাই, যি উপদেশ দিব পাৰে। তেওঁ নিজৰ সাধন ভজন কৰি পুণ্য অৰ্জন কৰি গুছি গ'ল।

বিচাৰ কৰক - অনুগ্ৰহ কৰি তীৰ্থ বা ধামক খুন্দনা(ইমাম দাস্তা) বুলি ধৰি লওক। (এডাল লোহা নাইবা কাঠৰ সৰু উৰল আৰু এটা খুন্দনা যাৰ সহায়ত বেজে দৰব খুন্দে, বান্ধনিয়ে মচলা গুড়ি কৰে, বৃদ্ধ-বৃদ্ধাই তামোল পান খুন্দি খায় ইত্যাদি) এজন ব্যক্তি নিজৰ ওচৰৰ নিবাসীৰ পৰা এটা খুন্দনা খুজি আনিলে। তেওঁ হোম কৰা সামগ্ৰী গুড়ি কৰি পিছত সেইটো ওভোতাই দিলে। যি কোঠাত খুন্দনাটো ৰাখিছিল সেই কোঠালীৰ পৰা সুগন্ধি ঘ্ৰাণ ওলাবলৈ ধৰিলে। ঘৰৰ সদস্যই সুগন্ধি ঘ্ৰাণ পালে আৰু কৰ পৰা আহিছে তাকো গম পালে যে খুন্দনাৰ পৰা ওলাইছে। তেওঁলোকে বুজি পালে যে খুন্দনাটো প্ৰতিৰেশীয়ে খুজি লৈ গৈছিল আৰু তেওঁ সুগন্ধি যুক্ত বস্তু গুড়ি কৰিছিল। কিছু দিন পিছত সুগন্ধি ঘ্ৰাণ ওলোৱা বন্ধ হ'ল।

ঠিক এনেদৰে তীৰ্থ বা ধামক খুন্দনা বুলিয়েই জানিবা। কিয়নো বস্তু গুড়ি কৰোতাই নিজৰ সকলো বস্তু লৈ গৈছে। কেৱল খুন্দনাটোহে ওভোতাই দিছে। এতিয়া কোনোৱাই সেই খুন্দনাটো শুঙি যদি ধন্য মানে তেন্তে তেওঁ এজন নিৰ্বোধ। তাৰ কাৰণে সামগ্ৰী আনিব লাগিব, আৰু সামগ্ৰী খুন্দিলে তেতিয়াহে প্ৰকৃত লাভ হ'ব।

এনেদৰে কোনো কোনো ধাম বা তীৰ্থত থকা পৱিত্ৰ আত্মাত ৰাম নামৰ সামগ্ৰী গুড়ি পিছত পৰিষ্কাৰ কৰি লৈ নিজৰ সৰ্ব ভক্তিৰ পুণ্যফল অৰ্জন কৰি লগত লৈ গ'ল। পিছত অজ্ঞাত শ্ৰদ্ধালুৱে সেই স্থানত গৈ দৰ্শন কৰি মাত্ৰ কল্যাণ বুলি ভাবে তেনে উপদেশ দিয়া গুৰুৰ শাস্ত্ৰ বিধি বিৰুদ্ধ সাধনাৰ পৰিণাম। সেই মহান সাধু মহাত্মাই যেনেদৰে ঈশ্বৰৰ ভক্তি সাধনা কৰিছিল তেনেদৰে প্ৰভুক সাধনা কৰিলেহে আত্ম কল্যাণ সম্ভৱ। তাৰ বাবে তত্ত্বদৰ্শী সাধু গুৰুক বিচাৰি তেখেতৰ পৰা নাম উপদেশ লৈ আজীৱন ভক্তি কৰি মোক্ষ প্ৰাপ্তি কৰা উচিত। শাস্ত্ৰবিধি অনুকূল সংসাধনা মোৰ দাসৰ ওচৰত উপলব্ধ আছে কৃপা কৰি নিঃশঙ্ক প্ৰাপ্ত কৰক।

শ্ৰী অমৰনাথ ধামৰ স্থাপন কেনেকৈ হ'ল?

ভগৱান শংকৰে এদিন পাৰ্বতীক এক নিৰ্জন ঠাইত উপদেশ দিছিল সেই আদেশমতে আই পাৰ্বতী মুক্ত হৈছিল আৰু জানিছিল যেতিয়ালৈ প্ৰভু শিৱ (তমোগুণী)ৰ মৃত্যু নহয়, তেতিয়ালৈকে উমাৰো মৃত্যু নহব। সাতজন (ৰজোগুণী) ব্ৰহ্মাদেৱৰ মৃত্যুৰ পিছত এজন ভগৱান বিষ্ণুৰ (সংগুণী) মৃত্যু হয়। সাতজন বিষ্ণুৰ মৃত্যুৰ পিছত এজন শিৱৰ মৃত্যু হয়। তেতিয়া মাতা পাৰ্বতী দেবীৰো মৃত্যু হব, পূৰ্ণ মোক্ষ নহব। পাৰ্বতীৰ যিমান লাভ হৈছিল সেইখিনিও অধিকাৰী সন্তৰ পৰা উপদেশ মন্ত্ৰ লৈহে হৈছিল। পিছত শ্ৰদ্ধালুৱে সেই স্থান খিনিৰ স্মৃতি যুগমীয়া কৰি ৰাখিবলৈ তাক সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিলে আৰু দৰ্শক যাবলৈ ধৰিলে।

যেনেকুৱা এই দাস (সন্ত ৰামপাল) ঠায়ে ঠায়ে গৈ সংসঙ্গ কৰে। তাত খীৰ আৰু হালুৱাও বনুৱা হয়। যি ভক্তাত্মাই নাম উপদেশ পায়, তেওঁৰ কল্যাণ হয়। সংসঙ্গ সমাপন হোৱাৰ পিছত তন্ত্ৰ, পেণ্ডেল, লাম-লাকটু উঠাই লৈ অইন স্থানলৈ গুচি যাওঁ, পূৰ্ব স্থানত কেৱল মাটি বা ইটাৰ ভাট্টি বা চৌকাৰ শেষ থাকি যায়। পিছত সেই চহৰৰ কোনো ব্যক্তিয়ে কয় যে আহক আপোনাক সেই স্থান দেখুৱাই লৈ আহো, যত সন্ত ৰামপাল দাসজী মহাৰাজৰ সংসঙ্গ হৈছিল, খীৰ বনাইছিল। শেষত সেই ভাটি (চৌকা) দেখা সকলে খীৰ খাবলৈ বা নাম উপদেশ নাপালে যাৰ দ্বাৰা কল্যাণ হব। তাৰ কাৰণে সাধু সঙ্গ বিচাৰি উলিয়াৱ লাগিব, যত সংসঙ্গ চলি আছে, তালৈ গলেহে সকলো কাৰ্য্য সিদ্ধি হব।

ঠিক এইদৰে তীৰ্থ আৰু ধামলৈ যোৱাটো সেই স্মৰণীয় স্থানৰূপী ভাটি (চৌকা) ক দেখাহে মাত্ৰ। এইটো পবিত্ৰ গীতাত বৰ্ণিত নোহোৱা কাৰণে শাস্ত্ৰৰ বিৰুদ্ধ হল। যাৰ দ্বাৰা কোনো লাভ নহয় (প্ৰমান পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ১৬, শ্লোক ২৩-২৪)।

তত্ত্ব জ্ঞানহীন সন্ত, মহন্ত আৰু পণ্ডিত, আচাৰ্য্যৰ দ্বাৰা ভ্ৰমযুক্ত শ্ৰদ্ধালু তীৰ্থ আৰু ধামলৈ আত্ম কল্যাণার্থে যায়। শ্ৰী অমৰনাথ দৰ্শন কৰিবলৈ যোৱা যাত্ৰাৰ সময়ত শ্ৰদ্ধালুৱে তিনি চাৰিবাৰ হিম প্ৰবাহ ধুমুহাৰ কাৰণে বৰফত পোত খাই মৃত্যুক সাৱটি লবলগীয়াও হৈছে। প্ৰত্যেক বাৰ মৃতকৰ সংখ্যা হেজাৰলৈ হৈছিল। বিচাৰ কৰিব লগীয়া বিষয় এইটো যে যদি অমৰনাথজীৰ দৰ্শন আৰু পূজা লাভদায়ক হয় তেন্তে ভগৱান শিৱই কিয় সেই শ্ৰদ্ধালু সকলক ৰক্ষা নকৰিলে? অৰ্থাৎ প্ৰভু শিৱও শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ সাধনাৰ দ্বাৰা অপ্ৰসন্ন।

বৈষ্ণো দেবীৰ মন্দিৰৰ স্থাপন কেনেকৈ হল ?

শিৱ পত্নী সতী দেবী (উমা দেবী) নিজৰ পিতৃ দক্ষ ৰজাৰ যজ্ঞত আত্মদাহ হল। ভগৱান শিৱই তেওঁৰ কঙ্কাল দেহক মোহৰশত (পাৰ্বতী দেবী) কান্ধত তুলি লৈ দহ হেজাৰ বছৰ পগলাৰ দৰে ঘূৰি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। ভগৱান বিষ্ণুদেৱে সুদৰ্শন চক্ৰে সতী দেবীৰ কঙ্কাল দেহক ছিন্ন বিছিন্ন কৰি দিলে। যত যত দেবীৰ অঙ্গ পৰিল তাতেই মাটিৰ তলত পুতি থলে। এই ধাৰ্মিক ঘটনাক স্মৰণীয় কৰি ৰাখিবলৈ উক্ত স্থানত এক মন্দিৰ সাজি ৰাখিলে যাতে আগভুক্ত সময়ত

কোনেও এইবুলি নকয় পুৰাণত ভুল লিখিছে। সেই মন্দিৰৰ ভিতৰত এজনী স্ত্ৰীৰ চিত্ৰ ৰাখিলে আৰু তাকে বৈষ্ণো দেবী বুলি কবলৈ ধৰিলে। তাক চোৱা-চিতা কৰিবলৈ আৰু ভক্তক সেই স্থানৰ কাহিনী প্ৰকাশ কৰিবৰ কাৰণে এজন ভাল ব্যক্তিক নিযুক্ত কৰিলে। তেওঁক অন্য ধাৰ্মিক ব্যক্তিয়ে কিছু বেতন দিবলৈ ধৰিলে। শেষত তেওঁৰ বংশধৰ সকলে মন্দিৰৰ ভিতৰত দান, উসৰ্গা লোৱা আৰম্ভ কৰিলে আৰু মিছা কথা কবলৈ ধৰিলে এজন ব্যক্তিৰ বেপাৰ-বাণিজ্য বন্ধ হৈ গৈছিল মাতা বৈষ্ণো দেবীক এশ টকাৰ সংকল্প কৰিলে, এটা নাৰিকল দান দিলে, কিছু দিনৰ ভিতৰত তেওঁ ধনবান হ'ল। এক নিঃসন্তান দম্পতি আছিল তেওঁ দেবীক মাথোন দুশ টকা, এখন শাড়ী, এডাল সোণৰ হাৰ দিবলৈ সংকল্প কৰিলে, তেওঁৰ পুত্ৰ লাভ হ'ল।

এইদৰে সৰল সাধাৰন মানুহবোৰে এই মুখৰ কথাৰ (কাল্পনিক গল্প/প্ৰলোভনকাৰী কথা) ওপৰত বিশ্বাস কৰি নিজৰ পবিত্ৰ গীতা আৰু পবিত্ৰ বেদ শাস্ত্ৰক পাহৰি গ'ল, য'ত উক্ত ধৰণৰ পূজা সাধনাক শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ বুলি বৰ্ণনা কৰিছে। ইয়াৰ বাবে কোনো সুখ বা কোনো কাৰ্য্য সিদ্ধি নহয়, বা পৰম গতিও অৰ্থাৎ আত্মাৰ মুক্তি নহয়। (প্ৰমাণ পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪) এনেদৰে যত দেবীৰ চকু পৰিছে তাত নেয়না দেবীৰ মন্দিৰ, যত জিভা ছিঙি পৰিছে তাত শ্ৰী জোৱালা দেবীৰ মন্দিৰ আৰু যত দেহ পৰিছে তাত বৈষ্ণো দেবীৰ মন্দিৰ স্থাপনা হৈছে।

পৃথীত শ্ৰী জগন্নাথ দেৱৰ মন্দিৰ অৰ্থাৎ ধাম

কেনেকৈ স্থাপন হল?

পুৰণি সময়ত উৰিষ্যা ৰাজ্যত ইন্দ্ৰদমন নামৰ এজন ৰজা আছিল। তেওঁ ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ একান্ত ভক্ত আছিল। এদিন ৰাতি শ্ৰীকৃষ্ণই ৰজাক সপোনত দৰ্শন দি কলে যে জগন্নাথ নামেৰে মোৰ এটা মন্দিৰ সাজি দিয়া। শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে এইটোও কলে এই মন্দিৰৰ ভিতৰত মূৰ্তি পূজা কৰিব নালাগে। কেৱল এজন সাধু ব্যক্তি থাকিব যি দৰ্শকক পবিত্ৰ গীতা অনুসৰি জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰিব। সমুদ্ৰ পাৰৰ সেই ঠাইকো দেখুৱালে যত মন্দিৰটো সাজিব লাগিব। ৰাতিপুৱা সাৰপাই ৰজা ইন্দ্ৰদমনে নিজ পত্নীক কলে যে ৰাণী আজি নিশা টোপনিত ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে দৰ্শন দিছে আৰু মন্দিৰ নিৰ্মাণৰ বাবে আজ্ঞা কৰিছে। ৰাণীয়ে কলে শুভ কাৰ্য্যৰ বিলম্ব নকৰিব। সকলো সম্পত্তি তেওঁৰেই দান। তেওঁকেই সমৰ্পন কৰিবলৈ চিন্তা কিয় কৰিছে? ৰজাই শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে দেখুৱাই দিয়া ঠাইত মন্দিৰ সাজিলে। মন্দিৰ বনোৱাৰ পিছত সাগৰীয় ধুমুহা আহিল, মন্দিৰটো ভাঙি দিলে। একো চিন চাব নেথাকিল যে ইয়াত মন্দিৰ আছিল। এনেকৈ ৰজাই পাঁচ বাৰ মন্দিৰ সাজিছিল। পাঁচো বাৰেই সাগৰে ভাঙি দিছিল।

ৰজাই নিৰাশ হৈ মন্দিৰ নবনোৱাৰ সিদ্ধান্ত ললে। এইটোও ভাবিলে যে সাগৰে মোৰ ওপৰত কোন জনমৰ প্ৰতিশোধ লৈছে? ৰাজ ভড়াল উদং হৈ গল, মন্দিৰ সজা নহল। কিছু দিনৰ পিছত পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ (কবীৰ দেব) জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল)ক দিয়া বচন অনুসৰি ৰজা ইন্দ্ৰদমনৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ৰজাক কলে হে ৰাজন! আপুনি মন্দিৰ সাজক। এতিয়া সমুদ্ৰই মন্দিৰ নেভাঙে। ৰজাই কলে সাধু মহাৰাজ মোৰ বিশ্বাস নহয়। মই ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণদেৱৰ (বিষ্ণু) আদেশত মন্দিৰ সাজিছিলো। শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে সাগৰক ভেটিব নোৱাৰিলে। পাঁচবাৰ মন্দিৰ সাজিছো, ভাবিছো কিজানি ভগৱানে মোৰ পৰীক্ষা লৈছে হবলা? কিন্তু এতিয়া পৰীক্ষা দিয়াৰ যোগ্যতা

মোৰ নাই, কিয়নো ৰাজ ভঁৰাল খালি হৈ গ'ল। এতিয়া মন্দিৰ সজাৰ মোৰ সাধ্যৰ অতীত। পৰমেশ্বৰে কলে ইন্দ্ৰদমন! যি পৰমেশ্বৰে সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰচনা কৰিছে, তেওঁৱেই সকলো কাৰ্য্য কৰিবলৈ সক্ষম, অন্য প্ৰভু নহয়। মই সেই পৰমেশ্বৰৰ বচন শক্তি প্ৰাপ্ত কৰিছো। মই সমুদ্ৰক ভেটিৰ পাৰো (নিজকে লুকোৱাই সত্য কৈছিল)। ৰজাই কলে সন্ত মহাৰাজ! মোৰ বিশ্বাস নহয় শ্ৰীকৃষ্ণ দেহতকৈ আন কোনো প্ৰবল শক্তি যুক্ত প্ৰভু আছে বুলি। তেওঁ যেতিয়া সমুদ্ৰৰ লগত ফেৰ মাৰিব নোৱাৰিলে তেন্তে আপুনি নো কোন খন খেতি পথাৰৰ মূলা ওলাল ? মোৰ বিশ্বাস নহয় আৰু মোৰ মন্দিৰ সজাৰ আৰ্থিক স্থিতিও নাই। সন্ত ৰূপত অহা কবীৰদেবে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কলে ৰাজন! যদি মন্দিৰ সজাৰ ইচ্ছা আছে তেন্তে মোৰ ওচৰলৈ আহিবা। আগলৈ সাগৰে মন্দিৰ নেভাঙে, এই কথা কৈ প্ৰভুৱে প্ৰস্থান কৰিলে।

সেই ৰাতি প্ৰভু শ্ৰীকৃষ্ণই আকৌ ৰজা ইন্দ্ৰদমনক দৰ্শন দিলে আৰু কলে ইন্দ্ৰদমন আকৌ এবাৰ মন্দিৰ সজা। তোমাৰ ওচৰলৈ যিজন সন্ত আহিছিল তেখেতৰ লগত সম্পৰ্ক কৰি সাহায্যৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা। তেওঁ সাধাৰণ সাধু নহয়। তেওঁৰ শক্তিৰ কোনো পাৰা-পাৰ নাই।

ৰজা ইন্দ্ৰদমনে টোপনিৰ পৰা সাৰ পালে। সপোনত দেখা গোটেই বৃত্তান্ত নিজৰ ৰাণীক কলে। ৰাণীয়ে কলে প্ৰভুৱে কৈছে যেতিয়া আপুনি ৰৈ নেথাকিব। ঈশ্বৰৰ মন্দিৰ আকৌ সাজক। ৰাণীৰ সদ ভাবনায়ুক্ত ৰাণী শুনি ৰজাই কলে এতিয়া ৰাজ ভড়াল উদং, যদি মন্দিৰ নাসাজো তেন্তে প্ৰভু কষ্ট হব। মই ধৰ্ম সংকটত পৰিছো। ৰাণীয়ে কলে মোৰ ওচৰত অলঙ্কাৰ আছে তাৰেই ধনেৰে মন্দিৰ সজা হৈ যাব। আপুনি এই অলঙ্কাৰবোৰ লৈ লওক আৰু প্ৰভুৰ আদেশ পালন কৰক, ইয়াকে কৈ ৰাণীয়ে ঘৰত ৰখা সকলো অলংকাৰ আৰু যি পিন্ধিছিল তাকো সোলোকাই ঈশ্বৰৰ নিমিত্তে নিজৰ পতীক দিলে। ৰজা ইন্দ্ৰদমন সাধুৰ বেষত অহা পৰমেশ্বৰৰ ওচৰ পালেগৈ। কবীৰ প্ৰভু অৰ্থাৎ অপৰিচিত সাধুক বিচাৰি উলিয়াই সমুদ্ৰক ভেটিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। প্ৰভু কবীৰদেবে কলে যে যি ফালৰ পৰা সমুদ্ৰৰ উত্তালটো আহে, তাত সমুদ্ৰ পাৰত এখন বহিব পৰা ভেটি (বেদি) সাজা। তাৰ ওপৰত বহি মই ঈশ্বৰৰ ভক্তি কৰিম আৰু সমুদ্ৰক ৰখাম। ৰজাই কাৰিকৰৰ দ্বাৰাই এটা ডাঙৰ শিলৰ বহিব পৰা ভেটি সাজিলে। পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে তাৰ ওপৰত আসন গ্ৰহণ কৰিলে। ষষ্ঠম বাৰ মন্দিৰ সজা আৰম্ভ হ'ল। সেই সময়ত এজন নাথ পৰম্পৰাৰ সিদ্ধ মহাত্মা আহিল। নাথদেবে ৰজাক কলে, হে ৰাজন! বৰ ভাল মন্দিৰ সাজিছা, ইয়াৰ ভিতৰত মূৰ্তি স্থাপন কৰিব লাগিব। মূৰ্তি নোহোৱা মন্দিৰ কেনেকুৱা ? এইটো মোৰ আদেশ। ৰজা ইন্দ্ৰদমনে হাত জোৰ কৰি কলে হে নাথদেব! প্ৰভু শ্ৰীকৃষ্ণই মোক সপোনত দৰ্শন দি মন্দিৰ সাজিবলৈ আদেশ দিছে, আৰু কৈছে যে এই মন্দিৰৰ ভিতৰত মূৰ্তি ৰাখিব বা পূজা কৰিব নালাগে। ৰজাৰ কথা শুনি নাথে কলে সপোন কেতিয়াবা

সত্য হয় নে? মোৰ আদেশ পালন কৰক আৰু চন্দন কাঠৰ মূৰ্তি স্থাপন কৰক। এই কথা কৈ নাথে জলপান নকৰাকৈ উঠি গ'ল। বজাই ভয়ত চন্দন কাঠ যোগাৰ কৰি অনালে আৰু কাৰিকৰক মূৰ্তি সজাৰ আদেশ দিলে। এক মূৰ্তি শ্ৰীকৃষ্ণদেৱৰ স্থাপন কৰিবলৈ নাথদেবৰ আদেশ আছিল। আকৌ অন্য সাধু গুৰুৱে ৰায় দিলে যে অকল প্ৰভু কেনেকৈ থাকিব ? তেওঁ তো সদায় বলৰামক লগত ৰাখে। আন এজনে কলে ভনী সুভদ্রা তো ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণদেৱৰ অতি মৰমৰ ভনী আছিল, তাই কেনেকৈ ভাই নোহোৱাকৈ থাকিব পাৰিব ? তিনি মূৰ্তি সজাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হল। তিনি জন কাৰিকৰ নিযুক্ত কৰা হল। মূৰ্তি তৈয়াৰ হওঁতেই ভাঙি চিঙি টুকুৰা টুকুৰা হয়। এনেকৈ মূৰ্তি তিনিবাৰ ভাগিল। বজা বৰ চিন্তিত হ'ল। ভৱিলে মোৰ ভাগ্যত এই যশস্যা আৰু পুণ্য কৰ্ম নাই। মূৰ্তি সাজো আৰু ভাঙি যায়। মূৰ্তিবোৰ নষ্ট হৈছে। নাথদেব ৰুষ্ট হৈ গুচি গ'ল। যদি কওঁ মূৰ্তি নষ্ট হৈছে, তেন্তে ভাবিব যে বজাই আওকান কৰিছে, যি হওক অভিশাপ যাতে নিদিয়। চিন্তাগ্ৰস্ত বজাই ৰাতি আহাৰ গ্ৰহন নকৰিল আৰু টোপনি নগ'ল। ৰাতিপুৱা নিৰানন্দ মনেৰে ৰাজসভালৈ গল। সেই সময়ত পূৰ্ণ পৰমাত্মা (কবীৰদেব) কবীৰ প্ৰভু এজন আশী বহুবীয়া বৃদ্ধ কাৰিকৰ ৰূপত ৰাজসভাত উপস্থিত হল। কমৰত এটা মোনা ওলোমোৱা আছিল, যত যন্ত্ৰপাতি স্পষ্টকৈ দেখা গৈছিল, ধৰি লোৱা নোকোৱাকৈয়ে কাৰিকৰে পৰিচয় দি আছিল আৰু আন বস্ত-বাহনী



পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবে জগন্নাথ মন্দিৰক সন্মুখি ধংস কৰাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে।

মোনাতে ভৰাই আছিল। কাৰিকৰ বেঘতে প্ৰভুৱে বজাক কলে, মই শুনিছো ঈশ্বৰৰ মন্দিৰৰ বাবে মূৰ্তি পূৰ্ণ হোৱা নাই। মই ৮০ বছৰীয়া বৃদ্ধ আৰু অনুভৱ কিস্ত ৬০ বছৰৰ। চন্দন কাঠৰ মূৰ্তি যিকোনো কাৰিকৰে সাজিব নোৱাৰে। যদি আপোনাৰ আজ্ঞা হয় তেন্তে এই সেৱক উপস্থিত আছে। বজাই কলে হে কাৰিকৰ আপুনি মোৰ বাবে ভগৱানেই কাৰিকৰ হৈ আহিছে যেন লাগিছে। মই বহুত চিন্তিত আছিলো। ভাবি আছিলো যদি ভৱামতে কাৰিকৰ পাওঁ তেন্তে সমস্যাৰ সমাধান হব। আপুনি সোনকালে মূৰ্তি সাজক। বৃদ্ধ কাৰিকৰ ৰূপত অহা কবীৰদেৱে (কবীৰ প্ৰভু) কলে ৰাজন মোক এটা কোঠালী দিয়া, যাৰ ভিতৰত বহি মই মূৰ্তি তৈয়াৰ কৰিম। মই ভিতৰৰ পৰা দুৱাৰ বন্ধ কৰি পৰিস্কাৰ ভাবে মূৰ্তি সাজিম। এই মূৰ্তি যেতিয়া তৈয়াৰ হব তেতিয়া দুৱাৰ খুলিম, যদি মাজ সময়ত কোনোৱাই দুৱাৰ খুলে তেন্তে যিমানখিনি মূৰ্তি সজা হব সিমানতে ৰৈ যাব। বজাই কলে আপুনি যি উচিত ভাৱে তাকেই কৰক।

মূৰ্তি সজাৰ বাৰ (১২) দিন হোৱাত নাথদেৱ উপস্থিত হল। নাথদেৱে বজাক সুধিলে ইন্দ্ৰদমন মূৰ্তি সাজিছা নে ? বজাই বাধ্য হৈ কলে হে মহাত্মন আপোনাৰ আজ্ঞা পূৰ্ণৰূপে পালন কৰা হৈছে। কিন্তু মোৰ দুৰ্ভাগ্য যে আধা হওঁতেই মূৰ্তি ভাঙি টুকুৰা টুকুৰা হয় আৰু ভূতৰ দ্বাৰাই মূৰ্তিৰ টুকুৰা আনি নাথ দেৱৰ বিশ্বাসৰ কাৰণে দেখুৱালে। নাথদেৱে কলে মূৰ্তি অৱশ্যে সাজিব লাগিব। এতিয়া সাজক মই চাওঁ কেনেকৈ ভাগে ? বজাই কলে হে নাথ! বহুত চেষ্টা কৰিবলগীয়া হৈছে। ঈশ্বৰ প্ৰেৰিত এজন ৮০ বছৰীয়া বৃদ্ধ কাৰিকৰে বন্ধ কোঠালীত মূৰ্তি সাজি আছে। তেওঁ কৈছে যে মূৰ্তি সজাৰ পিছত মই নিজেই দুৱাৰ খুলি দিম। যদি কোনোৱাই মাজ সময়ত খুলি দিয়ে তেন্তে মূৰ্তিৰ কাম যিখিনি হৈছে সিমানতেই ৰৈ যাব। আজি মূৰ্তি সজা বাৰ দিন হৈ গল। তেওঁ বাহিৰলৈ ওলোৱা নাই, জলপান নাইবা আহাৰো খোৱা নাই। নাথে কলে, মূৰ্তি কেনেকুৱা হৈছে চাৱই লাগিব, কেনেকৈ সাজিছে ? সজাৰ পিছত নো কি চাব লাগে ? ভালকৈ সজা নহলে পুনৰ ভালকৈ সাজিম। ইয়াকে কৈ নাথে বজাক লগত লৈ সেই কোঠালীৰ সন্মুখলৈ গল আৰু কাৰিকৰক দুবাৰ খুলিবলৈ কলে। কেইবা বাৰো কোৱা হল যদিও দুৱাৰ নুখুলিলে আৰু যি খট খট শব্দ হৈ আছিল, সেইটোও বন্ধ হ'ল। নাথে কলে ৮০ বছৰীয়া বৃদ্ধৰ বাৰ দিন আহাৰ পানী কৰা নাই। এতিয়া শব্দ অহাও বন্ধ হ'ল, মৰিল নেকি ? জোৰে হেচা মাৰি দুৱাৰ ভাঙি দিয়া হল, দেখিলে যে তিনি মূৰ্তি আছে, তিনিও মূৰ্তিৰ হাত-ভৰিৰ গোৰোহা বনোৱা নাছিল। কাৰিকৰ অন্তৰ্ধান হ'ল। মন্দিৰ সজা হৈ গল আৰু কোনো উপায় নেদেখি নিজৰ জেদত আকোৰ গোজ নাথদেৱে কলে এই মূৰ্তিকে স্থাপন কৰা হওক, হব পাৰে প্ৰভুৱে ইয়াকে স্বীকাৰ কৰিব, শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে স্বয়ং মূৰ্তি সাজি গুচি গৈছে যেন লাগিছে।

মুখ্য পাণ্ডাই শুভ মুহূৰ্ত চাই পিছদিনাই মূৰ্তি স্থাপনা কৰিলে। সকলো পাণ্ডা লগত মুখ্য পাণ্ডা আৰু ৰজা, সৈনিক শ্ৰদ্ধাগণে মূৰ্তিত প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে ওলাই আহিল। পূৰ্ণ

পৰমেশ্বৰ (কবীৰদেৱ) ক্ষুদ্ৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি মন্দিৰৰ মুখ্য দুৱাৰৰ মাজত মন্দিৰলৈ মুখ কৰি থিয় হৈ ৰ'ল। এনে লীলা কৰি আছিল যেন তেওঁৰ জ্ঞানেই নাই পিছফালৰ পৰা প্ৰভুৰ প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে সৈন্যবোৰ আহি আছে। আগে আগে মুখ্য পাণ্ডা আহি আছিল। পৰমেশ্বৰ আকৌ তেনেদৰে দুৱাৰৰ মাজত থিয় হৈয়ে ৰ'ল। ওচৰ আহি মুখ্য পাণ্ডাই ক্ষুদ্ৰ ৰূপত থিয় হৈ থকা পৰমেশ্বৰক এনেকৈ ঠেলা মাৰি দিলে যে দূৰত ছিটিকি পৰিল আৰু একান্ত স্থানত ক্ষুদ্ৰ লীলা কৰি বহি পৰিল। ৰজাৰ সৈতে সকলো শ্ৰদ্ধালু মন্দিৰৰ ভিতৰলৈ গৈ দেখিলে সকলো মূৰ্তি সেই দুৱাৰত থিয় হৈ থকা ক্ষুদ্ৰ ৰূপ পৰমেশ্বৰৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি আছিল। এনে কৌতুক দেখি উপস্থিত ব্যক্তি আচৰিত হৈছিল। মুখ্য পাণ্ডাই কবলৈ ধৰিলে যে প্ৰভু ক্ষুদ্ৰ হৈ গৈছে, কিয়নো মুখ্য দুৱাৰ সেই ক্ষুদ্ৰই অশুদ্ধ কৰিছে। এই কাৰণে সকলো মূৰ্তিয়ে ক্ষুদ্ৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। বৰ অনিষ্ট হ'ল। কিছু সময় পিছত মূৰ্তিবোৰৰ বাস্তৱিক ৰূপ হ'ল। গঙ্গা পানীৰে কেইবা বাৰো ধুই প্ৰাণ স্থাপনা কৰা হল। [কবীৰদেৱে কৈছে যে অজ্ঞানতা আৰু ভণ্ডামীৰ চৰম সীমা চাওক। কাৰিকৰে ভগৱানৰ মূৰ্তি সাজে পিছত পূজাৰী বা অন্য সাধুৱে সেই মূৰ্তিকপী ভগৱানক প্ৰাণ দিয়ে অৰ্থাৎ ঈশ্বৰক জীৱন দান দিয়ে। তেতিয়া সেই মাটিৰ বা কাঠৰ বা ধাতুৰ মূৰ্তিৰ ভগৱানে কাৰ্য্য সিদ্ধি কৰে, বাঃ কি ঠগ, ভণ্ডামীৰ দল খুব মুৰ্খ সজাইছা প্ৰভু প্ৰেমী সহজ সবল আত্মাক।]

মূৰ্তি স্থাপনা হোৱাৰ কিছুদিন পিছত প্ৰায় ৪০ ফুট ওখ সাগৰৰ টো উঠিল যাক সাগৰীয় ধুমুহা বোলে আৰু বহুত বেগেৰে মন্দিৰৰ ফালে আহিবলৈ ধৰিলে। সাগৰৰ পাৰত সজা শিলৰ বেদিৰ ওপৰত কবীৰ পৰমেশ্বৰ বহি আছিল। এখন হাত ওপৰলৈ দাঙিলে, যেনেকৈ আশীৰ্বাদ দিয়ে, সাগৰ থিয়ৈ থিয়ৈ ৰৈ গল পৰ্বতৰ দৰে , আগলৈ অগ্ৰসৰ হব নোৱাৰিলে। ব্ৰাহ্মণ ৰূপত সাগৰ আহিল আৰু বেদিৰ ওপৰত বহি থকা প্ৰভুক কলে হে ভগৱান! আপুনি মোক পথ এৰি দিয়ক মই মন্দিৰ ভাঙিবলৈ যাওঁ। প্ৰভুৱে কলে যে এইটো মন্দিৰ নহয়। এইটো তো মহল (আশ্ৰয়) হে। ইয়াত বিদ্বান পুৰুষ থাকিব আৰু পবিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান চৰ্চা কৰিব। আপুনি ইয়াক ধ্বংস কৰা শোভা নিদিয়ে। সাগৰে কলে মই ইয়াক অৱশোই ভাঙিম। প্ৰভুৱে কলে - তেন্তে যোৱা তোমাক কোনে ৰখায় ? সাগৰে কলে মই বিৱশ হলো। আপোনাৰ শক্তি অপাৰ। মোক বাট দিয়ক প্ৰভু। পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে কলে, আপুনি কিয় এনে কাম কৰিছে? ব্ৰাহ্মণ ৰূপী উপস্থিত সমুদ্ৰদেৱে কলে যেতিয়া এই শ্ৰীকৃষ্ণদেৱে ত্ৰেতা যুগত শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ ৰূপত আহিছিল তেতিয়া এওঁ মোক অগ্নিবান দেখুৱাই ভাল-বেয়া কৈ অপমান কৰি পথ বিচাৰিছিল। মই তাৰে প্ৰতিশোধ লবলৈ গৈ আছিলোঁ।

পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে কলে প্ৰতিশোধ তো আপুনি আগেয়ে লৈছে। আপুনী দ্বাৰকা নগৰীক বুৰাই ৰাখিছে। সাগৰে কলে এতিয়াও সম্পূৰ্ণ ৰূপে বুৰাই ৰাখিব পৰা নাই, আধা বাকী

আছে। কোনোরা প্রবল শক্তি সম্পন্ন সন্তু সমুখত আহিছে যাব কাৰণে মই দ্বাৰকাক পূৰ্ণৰূপে বুৰাই ৰাখিব পৰা নাই। এতিয়াও চেষ্টা কৰো কিন্তু সিফালে যাব নোৱাৰো। সিফালে মোক বান্ধি ৰাখিছে।

তেতিয়া পৰমেশ্বৰ কবীৰে (কবীৰদেব) কলে মই তাতো উপস্থিত হৈছিলো। মইয়ে তাত অবশেষখিনি ৰক্ষা কৰিছিলো। এতিয়া যোৱা অৱশেষ থকা দ্বাৰকাকো গিলি লোৱা, কিন্তু সেই স্মৰণীয় চিহ্নক এৰি দিবা যত শ্ৰীকৃষ্ণদেৱৰ শৰীৰৰ অন্তিম সংস্কাৰ কৰা হৈছিল। (শ্ৰীকৃষ্ণদেৱৰ অন্তিম সংস্কাৰ স্থলৰ ওপৰত বৰ ডাঙৰ মন্দিৰ সজাই দিয়া হৈছিল। এই স্মৰণীয় চিহ্নৰ প্ৰমাণ যে বাস্তৱত শ্ৰীকৃষ্ণদেৱৰ মৃত্যু হৈছিল আৰু পঞ্চ ভৌতিক শৰীৰ ত্যাগ কৰিছিল। নহলে আগন্তুক উঠি অহা পুৰুষে কব যে শ্ৰীকৃষ্ণদেৱৰ মৃত্যু হোৱা নাছিল। প্ৰভুৰ আজ্ঞা পাই সাগৰে দ্বাৰিকাৰ অৱশেষ বুৰাই পেলালে। পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে সাগৰক কলে আগলৈ আপুনি কেতিয়াও এই জগন্নাথ মন্দিৰক ভাঙিবলৈ চেষ্টা নকৰিব আৰু এই মহলৰ পৰা দূৰলৈ যোৱা। এনে আজ্ঞা পাই সাগৰে প্ৰভুক প্ৰণাম কৰি মন্দিৰৰ পৰা প্ৰায় দেৰ কিঃমিঃ দূৰলৈ গুচি গল। এনেকৈ শ্ৰীজগন্নাথ মন্দিৰৰ অৰ্থাৎ জগন্নাথ ধামৰ স্বপ্ন হৈছিল।

শ্ৰী জগন্নাথ মন্দিৰত ছুৰাছুত আগৰে পৰাই নাই

কিছু দিনৰ পিছত যি পাণ্ডাই প্ৰভু কবীৰক ক্ষুদ্ৰ ৰূপত ঠেলা মাৰিছিল তেওঁ কুষ্ঠ ৰোগত পৰিল। নানা প্ৰকাৰৰ ঔষধ আৰু চিকিৎসা কৰিও সুস্থ নহ'ল। কুষ্ঠৰোগৰ কষ্ট অধিকৰ পৰা অধিক বাঢ়ি গল। সকলো ধৰণৰ পূজা কৰিলে, নাইজগন্নাথৰ ওচৰত কান্দি সংকট নিবাৰণৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, কিন্তু সকলো নিষ্ফল হ'ল। সপোনত শ্ৰীকৃষ্ণই দৰ্শন দি কলে যে পাণ্ডা সেই সন্তৰ চৰণ ধুই চৰণামৃত পান কৰা যাক তুমি মন্দিৰৰ মুখ্য দুৱাৰত গতিয়াই উলিয়াই দিছিল। তেতিয়াহে তেখেতৰ আশীৰ্বাদৰ দ্বাৰাই তোমাৰ কুষ্ঠ ৰোগ ভাল হব পাৰে। যদি তেখেতে তোমাক হৃদয়েৰে ক্ষমা কৰে তেন্তে হ'ব, অন্যথা নহয়।

সেইজন মুখ্য পাণ্ডা পুৱাই উঠিলে। কেইবাজন সহযোগী পাণ্ডক লগত লৈ সেই ঠাইলৈ গল যত কবীৰ পৰমেশ্বৰ ক্ষুদ্ৰ ৰূপত বিৰাজমান হৈ আছিল। যেতিয়াই পাণ্ডা প্ৰভুৰ ওচৰলৈ আহিলে তেতিয়া পৰমেশ্বৰ উঠি গুচি যাবলৈ ধৰিলে আৰু কলে হে পাণ্ডা! মই তো নিম্ন বৰ্গৰ অছুতা মোৰ পৰা দূৰৈত থকা, যাতে অপৰিৱ্র নোহোৱা। পাণ্ডাই ওচৰ চাপিলে, পৰমেশ্বৰ আগে আগে যাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া পাণ্ডাই উচুপি উচুপি কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু কলে হে ঈশ্বৰ! মোৰ দোষ ক্ষমা কৰি দিয়ক। তেতিয়া দয়ালু প্ৰভু থমকি ৰ'ল। পাণ্ডাই যতনেৰে সৈতে এক পৰিস্কাৰ বস্ত্ৰ মাটিৰ ওপৰত মেলি দি প্ৰভুক বহিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। প্ৰভু সেই বস্ত্ৰৰ ওপৰত বহিল। তেতিয়া সেই পাণ্ডাই স্বয়ং ভৰি ধুই দিলে তথা চৰণামৃত পাত্ৰত ঢালি ললে। প্ৰভু কবীৰদেৱে কলে যে পাণ্ডা ৪০ দিনলৈ ইয়াক পান কৰিবা তথা গা ধুৱা পানীত ইয়াক অলপ মিলাই গা ধুই থাকিবা। চল্লিশ দিনত তোমাৰ কুষ্ঠ ৰোগ সমাপ্ত হৈ যাব আৰু কলে

যে ভবিষ্যতলৈ এই জগন্নাথ দেবৰ মন্দিৰত কোনোৱাই ছুৱা-ছুত কৰে তাৰো এনেই দণ্ড হ'ব। সকলো উপস্থিত ব্যক্তিয়ে অঙ্গীকাৰ কৰিলে যে আজিৰ পৰা এই পবিত্ৰ স্থানত কোনো ছুৱা-ছুত নহ'ব।

বিচাৰ কৰক - হিন্দুস্থানত এনেকুৱা এটাহে মন্দিৰ আছে যত আবন্তনিৰ পৰাই ছুৱা-ছুত নাই।

মই দাসে সেই ঠাই চাবলৈ সুবিধা পালো। কেইবাজন সেৱকক লৈ উক্ত স্থান চাবলৈ গলো যাতে কিছু প্ৰমাণ পাব পাৰে। তাত সেই সকলো প্ৰমাণৰ আজিও সাক্ষী পোৱা যায়। যি শিলৰ বেদীৰ ওপৰত বহি কবীৰ পৰমেশ্বৰে মন্দিৰ ৰক্ষাৰ কাৰণে সাগৰক ৰখাইছিল সেইটো আজিও আছে। তাৰ ওপৰত এক স্মৰণীয় গম্বুজ সজাই ৰখা হৈছে। তাত বহুত মহন্ত (চোৱাচিতা কৰা) পৰম্পৰাৰ এক আশ্ৰম আছে। তাত থকা ৭০ বছৰীয়া বৃদ্ধ মহন্তৰ পৰা ওপৰোক্ত মন্দিৰৰ সমুদ্ৰৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ বিষয়ে জানিবলৈ বিচৰাত তেওঁ এইটোকে কলে যে মোৰ পূৰ্বজ কেবা পুৰুষ ধৰি ইয়াত মহন্ত পদত আছে। ইয়াতেই শ্ৰীধৰ্মদাস দেব আৰু তেওঁৰ পত্নী ভক্তমতী আমনী দেবীয়ে দেহ ত্যাগ কৰিছিল। দুয়োৰে সমাধি একেলগে থকা দেখা যায়।

পিছত আমি শ্ৰীজগন্নাথ দেবৰ মন্দিৰলৈ গলো। তাত মূৰ্তি পূজা আজিও নাই। কিন্তু প্ৰদৰ্শনীৰ বাবে অৱশ্যে ৰখা আছে। ভগৱানৰ যি তিনি মূৰ্তি শ্ৰীকৃষ্ণদেৱ তথা শ্ৰী বলৰাম, ভনী সুভদ্ৰা দেবী মন্দিৰৰ ভিতৰত স্থাপিত হৈছে তেওঁলোকৰ দুয়ো হাতৰ মুঠি নাই। দুয়ো কহীন। সিৰোৰ মূৰ্তিৰ পূজাও নহয়, কেৱল দৰ্শনাৰ্থে ৰাখিছে। তাত পাণ্ডা গাইডক সুধিলো, শুনিছো যে এই মন্দিৰ সমুদ্ৰই পাঁচবাৰ ভাগিছিল আৰু পুনৰ সাজিছিল। সমুদ্ৰই কিয় ভাঙিছিল ? পিছত কোনে সাগৰ ভেটিলে? পাণ্ডাই কলে ইমান তো মোৰ জ্ঞান নাই। এই সকলো কৃপা জগন্নাথ দেবৰ আছিল, তেওঁৰেই সাগৰক আগ ভেটিছিল। শুনিছো যে সমুদ্ৰই তিনিবাৰ মন্দিৰ ভাগিছিল। মই আকৌ প্ৰশ্ন কৰিলো প্ৰথম বাৰেই কিয় সমুদ্ৰক প্ৰভুৱে ভেটা নাছিল ? পাণ্ডাই উত্তৰ দিলে ই জগন্নাথৰ লীলা।

মই আকৌ সুধিলো এই মন্দিৰত ছুৱা-ছুত আছে নে, নাই ? মন্দিৰত ম্ৰুদ্ৰ আৰু পাণ্ডাই এখন থালী অথবা পাতত আহাৰ কৰিব পাৰে জানো, কোনোৱেই মানা নকৰে ? মই প্ৰশ্ন কৰিলো পাণ্ডাজীক অন্য হিন্দু মন্দিৰত তো আগেয়ে বৰ ছুৱা-ছুত আছিল, ইয়াত নাই কিয়? প্ৰভুতো সেইজনেই পাণ্ডাৰ উত্তৰ আছিল লীলা শ্ৰীজগন্নাথৰ।।

এতিয়া পুন্যাত্মা সকল বিচাৰ কৰক সত্যক কিমান দমাই (হেচি) ৰখা হৈছে, এই লীলা জগন্নাথৰ কথা কে। পৱিত্ৰ স্মৃতিচিহ্ন আদৰ্শীয়, কিন্তু আত্ম কল্যাণ কেৱল পবিত্ৰ গীতা আৰু পবিত্ৰ ব্ৰেদত বৰ্ণিত আৰু পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেৱৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট তত্ত্বজ্ঞান অনুসাৰি ভক্তি সাধনা কৰিলেহে সম্ভৱ হ'ব, অন্যথা শাস্ত্ৰৰ বিৰুদ্ধ ভক্তি সাধনা কৰিলে মানৱ জীৱন ব্যৰ্থ হ'ব। প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৬ মন্ত্ৰ২৩-২৪। শ্ৰীজগন্নাথৰ মন্দিৰত প্ৰভুৰ আদেশ অনুসাৰি পবিত্ৰ গীতা

জ্ঞানৰ মহিমাৰ গুণগান হোৱা শ্ৰেয়কৰ বাবে আৰু যেনেকৈ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাত ভক্তি বিধি আছে তেনেদৰে ভক্তি সাধনা কৰা মাত্ৰই আত্ম কল্যাণ সম্ভৱ, অন্যথা জগন্নাথ দেৱৰ দৰ্শন বা খিচিৰী প্ৰসাদ খোৱাৰ কোনো লাভ নাই, কিয়নো এইবোৰ ক্ৰিয়া শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাত বৰ্ণিত নোহোৱাৰ বাবে শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ হল, যি অধ্যায় - ১৬ মন্ত্ৰ ২৩-২৪ ৰ ভিতৰত প্ৰমাণ আছে।

স্বৰ্গৰ পৰিভাষা কি ?

উদাহৰণ হিচাপে স্বৰ্গক এখন হোটেল বুলি (ৰেষ্টোৰেণ্ট) ধৰি লওক। যেনেকুৱা কোনো ধনী ব্যক্তি গৰমৰ বতৰত শ্বিলং বা ঢিলা, কুল্লু বা মানালী আদি ঠাণ্ডা চহৰলৈ যায়। তাত কোনো হোটেলত কেবদিন কটায়। যত কোঠালীৰ ভাড়া তথা খোৱা-বোৱাৰ খৰচ আদি ভৰিব লগীয়া হয়। দুই অথবা তিন মাহত বিশ নাইবা ত্ৰিশ হেজাৰ টকা খৰচ কৰি পুনঃবাই নিজৰ কৰ্মক্ষেত্ৰলৈ ঘূৰি আহিব লগীয়া হয়। পিছত দহ মাহলৈ মজদুৰী পৰিশ্ৰম কৰা। আকৌ দুই মাহ নিজৰ অৰ্জিত সঞ্চয় ধন খৰচ কৰি উভতি আহক। যদি কোনো বছৰ অৰ্জন ভাল নহল তেন্তে সেই দুই মাহৰ সুখৰ পৰা বঞ্চিত হব।

ঠিক এনেদৰে স্বৰ্গক জানিব - এই পৃথিবীলোকত পূজা, সাধনা আদি কৰি শৰীৰ এৰাৰ পিছত জীৱাত্মা স্বৰ্গৰূপী হোটেললৈ গুচি যায়। পিচত নিজৰ সঞ্চিত পুণ্য খৰচ কৰি নৰকলৈ উভতি চোৰাশী লাখ প্ৰাণীৰ শৰীৰত দুঃখ কষ্ট, পাপ-পুণ্য আদি কৰ্মৰ আধাৰত ভুগিবলগীয়া হয়।

যেতিয়ালৈকে তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ সন্ধান নাপাব তেতিয়ালৈকে ওপৰোক্ত জন্ম মৃত্যু, স্বৰ্গ-নৰক তথা চোৰাশী লাখ যোনি পৰিভ্ৰমণৰ কষ্ট চলিয়েই থাকিব। কিয়নো মাথোন পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ সম আৰু সাৰনামেই পাপক বিনাশ কৰে। অইন প্ৰভুৰ পূজাৰ দ্বাৰা পাপ নষ্ট নহয়। সকলো কৰ্মৰ যেনে কৰ্ম তেনে ফল পায়।

এই কাৰণে গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ১৬ কৈছে যে ব্ৰহ্মলোক (মহাস্বৰ্গ)ৰ পৰা সৰ্বলোক বিনাশী। স্বৰ্গ-মহাস্বৰ্গ যেতিয়া নাথাকে তেতিয়া সাধক ক'ত থাকিব, অনুগ্ৰহ কৰি বিচাৰ কৰক।

প্ৰশ্ন- গীতা নিত্য পাঠ কৰাত লাভ আছে নে নাই ? যি দান কৰে যেনে কুকুৰক ৰুটি, ভোকাটুৰক আহাৰ, পিপৰাক আটা, তীৰ্থস্থানত দান কৰা, এইবিলাক ব্যৰ্থ নেকি ?

উত্তৰ :- ধাৰ্মিক সদ্ব্ৰহ্মৰ পঠন-পাঠনৰ দ্বাৰা জ্ঞান যজ্ঞৰ ফল পায়। যজ্ঞৰ ফল কিছু সময়ৰ বাবে স্বৰ্গ অথবা যি উদ্দেশ্যৰে কৰা হয় তাৰ ফলহে পোৱা যায়, কিন্তু মোক্ষ নহয়। গীতা নিত্য পাঠ কৰাৰ মুখ্য কাৰণ হৈছে যে সদব্ৰহ্মত যি পূজা, সাধনা কৰা আৰু নকৰাৰ নিৰ্দেশ আছে তাক মনত সজীব কৰি ৰাখিবৰ কাৰণে। কেতিয়াও যাতে কোনো ভুল নহয়। যাৰ দ্বাৰা আমি বাস্তৱিক উদ্দেশ্য ত্যাগ কৰি খাম খেয়ালি কৰি শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি নিজমতে পূজা কৰিবলৈ যাতে যত্ন নকৰো আৰু মনুষ্য জীৱনৰ মূখ্য উদ্দেশ্য যাতে মনত থাকে । মনুষ্য জীৱনৰ মুখ্য

উদ্দেশ্য হৈছে আত্ম কল্যাণ। যি শাস্ত্ৰ অনুকূল সাধনাৰ দ্বাৰাহে সম্ভৱ।

যেনে এজন খেতিয়কৰ বৃদ্ধাৱস্থাত পুত্ৰ জন্ম হল। তেওঁ ভাবিলে যে যেতিয়ালৈ লৰাটো যুৱক হৈ নিজৰ খেতিবাৰী কাৰ্য্য চম্ভালিব পৰা নহয়, তাৰ আগতে যাতে মোৰ মৃত্যু হয়। এই বাবে খেতিয়কে নিজৰ অভিজ্ঞতা লিখি থৈ দিলে আৰু নিজৰ লৰাক কলে, বোপাই যেতিয়া তই ডাঙৰ হৈ যুৱক হবি, তেতিয়া নিজৰ খেতিবাৰী কাৰ্য্য বুজিবৰ বাবে মই লিখা অভিজ্ঞতাবোৰ প্ৰতিদিন পঢ়িবা আৰু নিজৰ খেতি কৰিবা। পিতৃৰ মৃত্যুৰ পিছত খেতিয়কৰ লৰাই পিতাকে লিখা কথাখিনি পঢ়িবলৈ ধৰিলে। কিন্তু তাত যেনেকৈ লিখা আছিল তেনেকৈ নকৰে। সেই খেতিয়কৰ লৰা কেনেকৈ ধনবান হব ? কেতিয়াও নহয়। তেনেকৈয়ে কৰিব লাগিব যেনেকৈ পিতাকে নিজৰ অনুভব লিখি থৈ গৈছে।

ঠিক এইদৰে পবিত্ৰ গীতাৰ পাঠ শ্ৰদ্ধালুৱে নিত্য কৰে কিন্তু সাধনা সদগ্ৰহৰ বিপৰীতে কৰি থাকে। এই বাবে গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ অনুসৰি এইবোৰ ব্যৰ্থ সাধনা।

যেনে তিনিগুণ (ৰজগুণ-ব্ৰহ্ম, সৎগুণ-বিষ্ণুদেব, তমগুণ - শিব) ৰ পূজা। কৰা গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২-১৫ তথা ২০ ৰ পৰা ২৩ লৈ নিষেধ কৰা আছে আৰু শাস্ত্ৰ কৰ্ম কৰা অৰ্থাৎ পিতৰ পূজা, পিণ্ড দিয়া, মৃতকৰ অস্থি উঠাই গয়া গঙ্গাত পিণ্ডদান দিয়া, দহা, তেৰ দিনীয়া, সোতৰ দিনীয়া, মাহেকীয়া, ছয়মহীয়া, বছৰেকীয়া আদি ক্ৰিয়া কৰ্ম কৰা গীতা অধ্যায় ৯ শ্লোক ২৫ মতে নিষেধ। ব্ৰত পালন কৰা গীতা অধ্যায় ৬, শ্লোক ১৬ মতে বাধা। লিখা আছে যে হে অৰ্জুন যোগ (ভক্তি) একো নোখোৱাকৈ (যি ব্ৰত পালন কৰে) থাকিলে তেওঁলোকৰ সিদ্ধ নহয়..... অৰ্থাৎ ব্ৰত পালন কৰা নিষেধ।

ভোকাতুৰক ভোজন দিয়া, কুকুৰ, জীৱ জন্তু পশু আদিক আহাৰ দিয়া একো বেয়া নহয়, কিন্তু পূৰ্ণ গুৰুৰ মাধ্যমেৰে তেখেতৰ আজ্ঞা অনুসৰি দান তথা হোম, যজ্ঞ আদি কৰা পূৰ্ণ লাভদায়ক হয়। যেনে এটা কুকুৰ গাড়ীৰ ভিতৰত মালিক বহা ছিটত বহি যাত্ৰা কৰে। কুকুৰৰ ড্ৰাইভাৰ মানুহ জনেই। সেই পশুটোৰ সাধাৰণ মানুহতকৈ অধিক সুবিধা পায়। বেলেগে কোঠালী, ফেন আৰু কুলাৰ ফিটিং আদি আদি।

যেতিয়া সিটো নিৰোধ প্ৰাণী মনুষ্য শৰীৰত আছিল, দানো কৰিছিল কিন্তু নিজমতে আচৰণ (পূজা) ৰ মাধ্যমে কৰা কাৰ্য্য যি শাস্ত্ৰ বিৰোধ হোৱা কাৰণে লাভদায়ক নহল। ঈশ্বৰৰ বিধান মতে যি কৰ্ম প্ৰাণীয়ে কৰিব তাৰ তেনে ফল অৱশ্যে পাব। এই বিধান তেতিয়ালৈ চলি থাকিব যেতিয়ালৈ তত্ত্বদৰ্শী সম্ভৱ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ মৰ্গ দৰ্শন প্ৰাপ্ত হয়।

যেনে কৰ্ম প্ৰাণীয়ে কৰে তেনে ফল পায়। এই বিধান অনুসৰি তীৰ্থস্থান আৰু ধামত অথবা অন্যস্থানত দান দিয়া কুকুৰ আদিক ভোজন কৰোৱা সকল কৰ্মৰ আধাৰত কুকুৰ যোনীলৈ গ'ল। তাতে কৃত কৰ্মৰ ফল পালে। কুকুৰ জীৱনত নিজৰ পূৰ্ব জনমৰ শুভ কৰ্মৰ পুণ্য ফল সমাপ্ত কৰি গাধৰ যোনীলৈ গুচি গ'ল। সেই গাধৰ জীৱনৰ পৰা সকলো সুবিধা কাঢ়ি লোৱা

হব। গোটেই দিন মাটি, কেঁচা-পকা ইটা বোজা লব লাগিব। তাৰ পিছত অন্য প্ৰাণীৰ শৰীৰত কষ্ট সহিব আৰু নৰকো ভুগিব লাগিব। চৌৰাশী লাখ যোনীৰ কষ্ট ভোগ কৰি আকৌ মনুষ্য শৰীৰ প্ৰাপ্ত হব। জীৱনত কিন্তু ভক্তি মার্গ পাব বা নাপায়। যেনে ধাম আৰু তীৰ্থলৈ যোৱা সকলৰ ভৰিৰ তলত অথবা যি বাহনেৰে যায়। তাৰ চকাৰ তলত যিমান জীৱ জন্তু মৰে সিবিলাকৰ পাপো তীৰ্থযাত্ৰী বা ধামযাত্ৰী সকলে ভুগিবলগীয়া হয়। যেতিয়ালৈ পূৰ্ণ সন্ত বা গুৰু যি পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ সংসাধনা উপদেশ দিওঁতা প্ৰাপ্তি নহয় তেতিয়ালৈ পাপ নাশ (ক্ষমা) নহব, কিয়নো ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ, ব্ৰহ্ম (ক্ষৰপুৰুষ/কাল) তথা পৰব্ৰহ্ম (অক্ষৰ পুৰুষ) ৰ সাধনাৰ দ্বাৰা পাপ নাশ (ক্ষমা) নহয়, পাপ তথা পুণ্য দুয়োৰে ফল ভুগিবলগীয়া হয়। যদি সেইবোৰ প্ৰাণী গীতা জ্ঞান অনুসৰি পূৰ্ণ সন্তৰ (পূৰ্ণ গুৰুদেব) শৰণ প্ৰাপ্ত কৰি পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ সংভক্তি কৰে তেন্তে সৎলোকলৈ যাব পাৰে অথবা আকৌ মনুষ্য শৰীৰ পায়, পূৰ্ব পুণ্যৰ আধাৰত আকৌ কোনো সন্ত প্ৰাপ্তি হয় তেন্তে সেই প্ৰাণী পিছত শুভ কৰ্ম কৰি পাব হৈ যায়।

এইবাবে ওপৰোক্ত ইচ্ছামতে কৰা (পূজা) ফলদায়ক নহয়।

প্ৰশ্ন- গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ৩৫ ত আৰু অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৪৭, ত কৈছে যে বিবিধ আচৰণ (পূজা) আদি আন ধৰ্মতকৈ গুণৰহিত নিজৰ ধৰ্ম অতি উত্তম। নিজৰ ধৰ্মত মৃত্যুও কল্যাণকাৰক। আন ধৰ্ম ভয়ংকৰ। ইয়াৰ পৰা এইটো প্ৰমাণ হয় যে যিয়ে যেনে পূজা কৰক তাক ত্যাগ কৰা অনুচিত। নিজ ধৰ্মত মৃত্যুও কল্যাণজনক।

উত্তৰ :- যদি গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ৩৫ আৰু অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৪৭ ৰ অৰ্থ এইটোয়ে যে যিয়ে যি পূজা কৰে কৰি থাকক আৰু তাক ত্যাগ নকৰিব তেন্তে পবিত্ৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা জ্ঞানৰ কি আৱশ্যক ? মাথোন এটা শ্লোকেই যথেষ্ট। শ্ৰী গীতাৰ ভিতৰত থকা শ্লোকৰ ভাবাৰ্থ শুদ্ধ। কিন্তু অনুবাদকাৰী সকলে বিপৰীত অৰ্থ কৰি থৈছে। অনুগ্রহ কৰি নিম্নবৰ্ণিত দুটা শ্লোকৰ বাস্তৱিক অৰ্থ পঢ়ক :

অধ্যায় ৩ ৰ শ্লোক নং ৩৫

শ্ৰেয়ান, স্বধৰ্মঃ, বিগুণঃ, পৰধৰ্মাত, স্নুষ্ঠিতাত,
স্বধৰ্মে, নিধনম্, শ্ৰেয়ঃ, পৰধৰ্মঃ, ভয়াবহঃ।।

অনুবাদ :- (বিগুণঃ) গুণৰহিত অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰ বিধি ত্যাগ কৰি (স্নুষ্ঠিতা) স্বয়ং মনমানা ভাল প্ৰকাৰৰ আচৰণ আনিত (পৰধৰ্মাত) অইনৰ ধাৰ্মিক পূজাৰ (স্বধৰ্মঃ) নিজৰ শাস্ত্ৰবিধি অনুসৰি পূজা (শ্ৰেয়া) অতি উত্তম। শাস্ত্ৰানুকূল (স্বধৰ্ম) নিজৰ পূজাতে (নিধন) মৰাও (শ্ৰেয়ঃ) কল্যাণকাৰক আৰু (পৰধৰ্মঃ) অইন ধৰ্মৰ পূজা (ভয়াবহঃ) ভয়ঙ্কৰ।

অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৪৭।

শ্ৰেয়ান, স্বধৰ্মঃ, বিগুণঃ, পৰধৰ্মাত, স্নুষ্ঠিতাত, ।

স্বভাৱ নিয়তম, কৰ্ম, কুৰ্বন, ন, আপোতি, কিলবিষম।।

অনুবাদ :- (বিগুণঃ) গুণ বহিত (স্নুষ্ঠিতা) স্বয়ং মনমানা অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ। ভাল প্ৰকাৰ আচৰণ কৰা (পৰধৰ্মাত) অইনৰ ধৰ্ম অৰ্থাৎ ধাৰ্মিক পূজাৰ (স্বধৰ্মঃ) নিজৰ ধৰ্ম অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰ বিধি অনুসৰি ধাৰ্মিক পূজা (শ্ৰেয়ান) অতি শ্ৰেষ্ঠ (স্বভাৱ নিয়তম) স্বয়ং নিজ স্বভাৱ অনুসৰি মনমানা আচৰনেৰে (কৰ্ম) ভক্তি কৰ্ম (ন) না (কুৰ্বন) কৰা (কিলবিষম) যাৰ দ্বাৰা পাপক (আপোতি) প্ৰাপ্ত হয়। বিশেষ ঃ ইয়াৰ প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৭ শ্লোক ১ ৰ পৰা ৬ লৈ স্পষ্ট আছে।

ওপৰোক্ত শ্লোকত স্পষ্টকৈ আছে যে নিজৰ শাস্ত্ৰবিধি অনুসৰি পূজা (সাধনা) শ্ৰেষ্ঠ/ আনৰ জাক জমকতা সাধনা যিমানৈ সুনিয়োজিত নহওক কিয়, সেইটো হানিকাৰক।

যেনে মাতাৰ জাগৰন কৰা বহুত সুমধুৰ সঙ্গীতৰ সৈতে গীত গাই স্তুতি কৰা মন মোহিত কবিতাৰ সৈতে সম্পূৰ্ণ সাজসজ্জা কৰি কৰে। সেই (অনুষ্ঠানত) স্বয়ং নিৰ্মিত শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ পূজাত আকৰ্ষিত হৈ নিজৰ শাস্ত্ৰ অনুকূল পূজা, সাধনা ত্যাগ কৰিব নালাগে। যেনে কোনো সাধক বা পূজাৰীয়ে সত্য সাধনাত (ঈশ্বৰৰ ভক্তি) লাগিলে তেওঁ আগৰ শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ পূজাক তাগ কৰে, যেনেভূত, প্ৰেত, পিতৰ, স্বসান, মশান, শ্ৰাদ্ধ, পিণ্ড, মন্দিৰলৈ যোৱা, যোগদান কৰা আদি। তেতিয়া অন্য শাস্ত্ৰবিধি বিৰুদ্ধ পূজা কৰা বিলাকে কয় যে আপুনি সকলো পূজা ত্যাগ কৰিলে। আপোনাৰ ওপৰত সকলো দেৱতা কষ্ট হব। এজন ব্যক্তিয়ে এনেকোৱা কৰাত তেওঁৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ মৰিছিল। এনেদৰে ভয়াতুৰ শাস্ত্ৰ বিৰোধবাদী সকলে ভয় দেখুৱাব, কিন্তু নিজে শাস্ত্ৰবিধি মতে পূজা, সাধনা জীৱনৰ অন্তিম শ্বাস লৈকে কৰি থকা পৰম কল্যাণ দায়ক হয়।

প্ৰশ্ন:- মই গীতা অধ্যায় ৬, শ্লোক ১০ পৰা ১৬ লৈ বৰ্ণিত বিধি অনুসৰি এক আসনৰ ওপৰত বহি মূৰ আৰু বাকী অঙ্গক সমান কৰি ধ্যান কৰো, একাদশীৰ ব্ৰত পালন কৰো, এইদৰে শাস্তি প্ৰাপ্ত হম নে ?

উত্তৰ :- অনুগ্রহ কৰি আপুনি গীতা অধ্যায় ৬ শ্লোক ১৬ ভালকৈ পঢ়ক যত লিখা আছে, হে অৰ্জুন! এই যোগ (ভক্তি/পূজা) বা অধিক আহাৰ কৰা বিলাকৰ, বা একেবাৰে নোখোৱা (ব্ৰত পালনকাৰী সকলৰ) বিলাকৰ সিদ্ধি নহয়। অধিক জাগি থকা বিলাকৰ, অধিক টোপনি যোৱা সকলৰ সিদ্ধি নহয়, নতুৱা এক নিৰ্জন স্থানত বহি সাধনা কৰা সকলৰ সিদ্ধি প্ৰাপ্ত নহয়। গীতা অধ্যায় ৬ শ্লোক ১০ ৰ পৰা ১৫ লৈ বৰ্ণিত বিধিৰ খণ্ডন গীতা অধ্যায় ৩ ৰ শ্লোক ৫ ৰ পৰা ৯ ত কৈছে যে মুৰ্খ ব্যক্তিয়ে সমস্ত কৰ্ম ইন্দ্ৰিয় বোৰক দমন কৰে অৰ্থাৎ এক স্থানত বহি চিন্তণ কৰে তাক ভণ্ডামি বুলি কোৱা হয়। এইবাবে কৰ্মযোগী (কৰ্ম কৰি কৰি পূজা/সাধনা কৰা সাধক) সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। বাস্তৱিক ভক্তি বিধিৰ বাবে গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৱে (ব্ৰহ্ম) কোনো তত্ত্বদশীক বিচাৰিবলৈ কৈছে (গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৩৪) ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰমাণ হয় যে গীতা জ্ঞানদাতা (ব্ৰহ্ম)ৰ উপদ্বিষ্ট ভক্তি বিধি পূৰ্ণ নহয়। এই কাৰণে গীতা অধ্যায় ৬ শ্লোক ১০ পৰা ১৫ লৈ ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষ/ কাল) দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট নিজৰ সাধনাৰ বৰ্ণনা আছে আৰু নিজৰ সাধনাৰ দ্বাৰা হোৱা গতিক অতি বেয়া (অনুত্তমাম) বুলি কৈছে (গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৮)। ওপৰোক্ত অধ্যায় ৬ শ্লোক ১০ পৰা ১৫ লৈ কৈছে যে মন আৰু ইন্দ্ৰিয়ক বশ কৰি ৰাখিব পৰা সাধকে এক বিশেষ আসন তৈয়াৰ কৰিব, যি অধিক ওখ, নাইবা অধিক চাপৰ নহয়। সেই আসনত বহি আৰু ইন্দ্ৰিয়বোৰক বশ কৰি মনক একাগ্ৰ কৰিবলৈ অভ্যাস কৰক। পোনকৈ বহি ব্ৰহ্মচৰ্য্য পালন কৰা মনক শাস্ত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব। এইদৰে সাধনাত প্ৰবৃত্ত হোৱা সাধকে মোৰে গতি হোৱা (নিৰ্বাণ পৰমা) অতি নিজীৱ অৰ্থাৎ একেবাৰে নাম মাত্ৰ শাস্তি প্ৰাপ্ত হয়। এই বাবে গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৮ নিজৰ সাধনাৰ পৰা হোৱা গতিক (লাভ) অতি বেয়া

(অনুত্তমাম) বুলি কৈছে। আকৌ গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ তথা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ৪ কৈছে যে হে অৰ্জুন! তুমি পৰম শান্তি তথা সৎলোক প্ৰাপ্ত হবা, পিছত পুনৰ জনম নহব, পূৰ্ণ মোক্ষপ্ৰাপ্ত হব। মই (কাল/ব্ৰহ্ম) সিজন আদি নাৰায়ণ সৎপুৰুষ পৰমেশ্বৰৰ শৰনত আছে। এইবাবে দৃঢ় নিশ্চিত হৈ তেওঁৰেই (পৰমেশ্বৰৰ) সাধনা আৰু পূজা কৰিব লাগে।

নিজৰ সাধনাক প্ৰশিধান যুক্ত জ্ঞানৰ আধাৰ মাৰ্গ বুলি অধ্যায় ৬ শ্লোক ৪৭ ৰ ভিতৰত স্বয়ং (যুক্ততমঃ মতঃ) অৰ্থাৎ অজ্ঞান আন্ধাৰে আচ্ছন্ন বিচাৰ বুলি কৈছে। অন্য অনুবাদ কৰ্তাই (যুক্ততমঃ মতঃ)ৰ অৰ্থ ‘পৰম শ্ৰেষ্ঠ মান্য’ বুলি কৰিছে, যিহেতু কৰিব লাগিছিল যে এইটো মোৰ অনুমান- অজ্ঞান আন্ধাৰ আধাৰৰ ওপৰত দিয়া মত। কিয়নো যথার্থ জ্ঞানৰ বিষয় কোনো তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ পৰা জানিবলৈ কৈছে (গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৪)। বাস্তৱিক অনুবাদ গীতা অধ্যায় ৬৬ শ্লোক ৪৭ ৰ।

অধ্যায় ৬ শ্লোক ৪৭

যোগীনাং, অপি, সৰ্বেৰ্যাম্, মতগতেন্, অন্তৰাত্মনা,

শ্ৰদ্ধাবান্, ভজতে, যঃ, মাম্ সঃ, মে, যুক্ততমঃ, মতঃ ॥

অনুবাদ :- মোৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা ভক্তি বিচাৰ যি অনুমানভাবে ওপৰোক্ত শ্লোক ১০ ৰ পৰা ১৫ লৈ বৰ্ণিত পূজা বিধি যি মই অনুমান কৰি কৈছো, সেইটো পূৰ্ণ জ্ঞান নহয়, কিয়নো (সৰ্বেৰ্যাম) সকলো (যোগীনাং) সাধকৰ (যঃ) যি (শ্ৰদ্ধাবান) পূৰ্ণ আত্মাৰে (অন্তৰাত্মনা) আন্তৰিকতাৰে (মদগতেন) মোৰ দ্বাৰা দিয়া ভক্তিমত অনুসৰি (মাম্) মোক (ভজতে) পূজা কৰে (সঃ) সেইজন (অপি) ও (যুক্ততমঃ) অজ্ঞান আন্ধাৰৰ জন্ম-মৰণ, স্বৰ্গ-নৰকৰ নিচিনা সাধনাত লীন হয়। এইটো (মে) মোৰ (মতঃ) বিচাৰ।।

ইয়াৰ প্ৰমাণ পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৮ আৰু গীতা অধ্যায় ৫ শ্লোক ২৯ আৰু গীতা অধ্যায় ৬ শ্লোক ১৫ ত স্পষ্ট আছে। এইবাবে গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ ত কৈছে যে হে ভাৰত! তুমি সৰ্বোতমভাৱে সিজন পৰমাত্মাৰ চৰণলৈ যোৱা, যাৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই তুমি পৰম শান্তি আৰু সনাতন পৰমধাম অৰ্থাৎ সৎলোক প্ৰাপ্ত হবা। গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৩৪ ত কৈছে যে যেতিয়া তোমাৰ গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৩৪ ত বৰ্ণিত তত্ত্বদৰ্শী সন্ত পোৱাৰ পিছত সেইজন পৰমপদ পৰমেশ্বৰক ভালকৈ বিচাৰিব লাগে, যলৈ যোৱাৰ পিছত সাধকে আকৌ এই সংসাৰলৈ উভতি নাহে অৰ্থাৎ জন্ম-মৃত্যু কষ্টৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে মুক্ত হৈ যায়। যিজন পৰমেশ্বৰে সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ ৰচনা কৰিছে মইও (ব্ৰহ্ম) সেই আদি পুৰুষ পৰমেশ্বৰৰ শৰণাগত। তেখেতক হে ভক্তি কৰিব লাগে। গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ৫ ৰ পৰা ৯ লৈ আৰু গীতা অধ্যায় ৬ শ্লোক ১০ ৰ পৰা ১৫ লৈ জ্ঞানক ভুল বুলি সিদ্ধ কৰিছে। অৰ্জুনে সুখিলে প্ৰভু মনক দমন কৰা বৰ কঠিন। ভগৱানে উত্তৰ দিলে অৰ্জুন মনক দমন কৰাতো বায়ুক দমন কৰাৰ সমান। আকৌ এইটোও

কৈছে যে নিঃসন্দেহে কোনো ব্যক্তিয়ে যি কোনো সময়ত অলপমানো কৰ্ম নকৰাকৈ নেথাকে। মহামূৰ্খ মনুষ্য সকলো কৰ্ম ইন্দ্ৰিয় বোৰক বাধ্য কৰি উপৰুৱাকৈ দমন কৰে তেওঁ মনেৰে কিছু নহয় কিছু চিন্তা কৰে। এইবাবে এক স্থানত হঠযোগ কৰাৰ বাবে নবহি সাংসাৰিক কাৰ্য্য কৰি (কৰ্মযোগ) সাধনা কৰাই শ্ৰেষ্ঠ। কৰ্ম নকৰা অৰ্থাৎ হঠ যোগৰ সহায়ত এক স্থানত বহি সাধনা কৰাতকৈ কৰ্ম কৰি কৰি সাধনা কৰা শ্ৰেষ্ঠ। এক স্থানত বহি কৰা সাধনা (অকৰ্মনা) কৰিলে তোমাৰ জীৱন নিৰ্বাহ কেনেকৈ হব ? শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগ কৰি কৰা সাধনা (হঠযোগ এক আসনৰ ওপৰত বহি থকা) কৰিলে কৰ্ম বন্ধনৰ কাৰণ হয়, সেয়ে শাস্ত্ৰ অনুকূল কৰ্ম সাধনা কৰাই শ্ৰেষ্ঠ। এইবাবে সাংসাৰিক কাৰ্য্য কৰি থকাৰ সাধনা কৰা। গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ৭ ত কৈছে যে যুদ্ধও কৰা, মোৰ স্মৰণ কৰা, এইদৰে মোক পাবা। গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৮ আৰু অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ ত কৈছে যে মোৰ সাধনাৰ দ্বাৰাই হোৱা লাভ (গতি) অতি বেয়া (অনুত্তমা)। এই কাৰণে সেইজন পৰমেশ্বৰৰ চৰণলৈ যোৱা যাৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই তুমি পৰম শান্তি আৰু (শাস্ত্ৰত স্থান) সৎলোক প্ৰাপ্ত হবা। সিজন পৰমেশ্বৰৰ ভক্তি বিধি আৰু পূৰ্ণ জ্ঞান (তত্ত্বজ্ঞান) কোনো তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ সন্ধান কৰি তেওঁৰ পৰা সুধি লবা, মইয়ো (গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্ম/কাল/ক্ষৰপুৰুষ) সেই জ্ঞানৰ বিষয়ে নাজনো।

প্ৰশ্নঃ- গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৮ ত কৈছে যে মই পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা বিচাৰ ধাৰাতহে পুৰুষোত্তম নামেৰে প্ৰসিদ্ধ। ইয়াৰ পৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে গীতা জ্ঞানদাতা প্ৰভু সৰ্ব শক্তিমান আৰু গীতা অধ্যায় ১২ ত গীতা জ্ঞান দাতাই পূৰ্ণভাৱে গীতা জ্ঞান দাতাৰ মহিমা কৈছে।

উত্তৰ - গীতাৰ ভিতৰত গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৱে নিজৰ সাধনা তথা সাম্যৰ্থৰ বিষয়ে কৈছে আৰু লগে লগে সিজন পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ মহিমাও কৈছে। আৰু সেই পৰমেশ্বৰৰ সাধনাৰ বাবে তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ প্ৰতিও সংকেত দিছে। গীতা অধ্যায় ১২ ৰ ব্ৰহ্ম (ক্ষৰপুৰুষ-কাল)ৰ মহিমাৰে পৰিপূৰ্ণ তথা গীতা অধ্যায় ১৩ গোটেইখিনি পূৰ্ণ পৰমাত্মা অৰ্থাৎ আদি পুৰুষ পৰমেশ্বৰৰ মহিমাৰে পৰিপূৰ্ণ। গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১-৪ আৰু ১৬-১৭ লৈকে পূৰ্ণ পৰমাত্মা, আৰু পৰব্ৰহ্ম, ব্ৰহ্ম আদিৰ নিৰ্ণায়ক জ্ঞান দিয়া আছে।

শ্লোক ১৬ ত কৈছে যে পৃথিৱী তত্ত্বৰে নিৰ্মিত লোক (ব্ৰহ্মৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড তথা পৰব্ৰহ্মৰ সাত শংখ ব্ৰহ্মাণ্ড পৃথিৱী তত্ত্বৰে স্ৰজিত হোৱা কাৰনে এক লোক কোৱা হয়) ত দুজন প্ৰভু আছে। এজন ক্ষৰপুৰুষ অৰ্থাৎ ব্ৰহ্ম, আনজন অক্ষৰপুৰুষ অৰ্থাৎ পৰব্ৰহ্ম। এই দুই প্ৰভুৰ অন্তৰ্গত যিমানেই প্ৰাণী আছে সিহঁতৰ তথা এই দুই প্ৰভুৰ স্থূল শৰীৰো বিনাশী আৰু জীৱাত্মক অৰিনাশী বুলি কোৱা হৈছে। শ্লোক ১৭ ত কৈছে যে বাস্তৱত পুৰুষোত্তম অৰ্থাৎ সৰ্ব শক্তিমান পৰমেশ্বৰ ওপৰোক্ত দুয়োৰে পৰা পৃথক, যি জনক পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। যি

তিনিও লোকত প্রবেশ কৰি সকলোৰে ধাৰন-পোষণ কৰে। তেওঁকেই বাস্তৱত অবিনাশী পৰমেশ্বৰ বুলি কোৱা হয়।

অধ্যায় ১৫ ৰ শ্লোক ১৮ গীতাজ্ঞান দাতাই (ক্ষৰপুৰুষ/ব্ৰহ্ম) নিজৰ স্থিতি বৰ্ণাই কৈছে যে মোক লোক বেদত (দন্তকথা/ কাল্পনিক কথা) পুৰুষোত্তম বুলি কয়, কিয়নো মই একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত যিমান প্ৰাণী মোৰ অধীনত আছে, সিবিলাকে স্কুল শৰীৰতে বিনাশী হয়, বা আত্মাৰূপতে অবিনাশী, মই সিহঁততকৈ উত্তম (শ্ৰেষ্ঠ)। এইবাবে মই লোক বেদৰ আধাৰত পুৰুষোত্তম হিচাবে প্ৰসিদ্ধ হৈছো। বাস্তৱত পুৰুষোত্তম তো কোনোৱা আন এজন পৰমেশ্বৰে হে গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৭ ত কৈছে।

প্ৰশ্ন- গীতা অধ্যায় ১০ শ্লোক ২ আৰু ৩ ত কৈছে যে মোৰ উৎপত্তি কোনেও নাজানে। যিয়ে মোক অনাদি অজন্মা তত্ত্বৰে জানে তেওঁ সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ যায়। ইয়াৰ দ্বাৰা স্পষ্ট যে ব্ৰহ্মৰ জন্ম নাই আৰু সৰ্ব পাপক নষ্ট কৰে।

উত্তৰ - গীতা অধ্যায় ১০ শ্লোক ২ ত পুনৰ ভালকৈ পঢ়ক যত কৈছে যে মোৰ উৎপত্তিক দেৱতা, (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, তথা শিৱ আদি) মহৰ্ষিয়ে নাজানে কিয়নো সেইবোৰ সকলো মোৰ পৰাই উৎপন্ন হৈছে।

এই শ্লোকৰ দ্বাৰা স্বতঃসিদ্ধ হয় যে গীতা জ্ঞান দাতা প্ৰভুৰ উৎপত্তি অৰ্থাৎ জন্ম হৈছে কিন্তু কাল (ব্ৰহ্ম) ৰ পৰা উৎপন্ন দেৱতা আৰু ঋষিয়ে নাজানে, কিয়নো সেইবোৰ কালৰ পৰাই উৎপন্ন হৈছে। যেনে পিতাৰ জন্মৰ বিষয়ে সন্তানে নাজানে, কিন্তু পিতাৰ পিতা - ককাদেউতাই কৈ দিয়ে। পূৰ্ণ পৰমাত্মাই স্বয়ং কাল লোকত প্ৰকট হৈ ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তিৰ বিষয়ে কৈছে।

গীতা অধ্যায় ১০ শ্লোক ৩ ৰ অনুবাদ ভুল কৰিছে। যেনে গীতা অধ্যায় ২ শ্লোক ১২ আৰু অধ্যায় ৪, শ্লোক ৫ ত নিজে নিজক বিনাশী আৰু জন্ম-মৃত্যু বাৰ বাৰ প্ৰাপ্ত হোৱা বুলি কৈছে আৰু অধ্যায় ২ শ্লোক ১৭ আৰু অধ্যায় ৮ শ্লোক ৩, ৮ পৰা ১০ আৰু ২০ আৰু অধ্যায় ১৫ শ্লোক ৪, ১৬-১৭ ৰ ভিতৰত কোনো অন্য অবিনাশী অনাদি পৰমাত্মাৰ বিষয়ে কৈছে।

সেইবাবে গীতা অধ্যায় ১০ শ্লোক ৩ ত কৈছে যে যি মনুষ্যৰ ভিতৰত বিদ্বান অৰ্থাৎ তত্ত্বদৰ্শী সন্তাই মোক আৰু সিজন অনাদি, বাস্তৱত জন্ম ৰহিত, সৰ্বলোকৰ মহেশ্বৰ অৰ্থাৎ পৰমেশ্বৰক তত্ত্বৰ দ্বাৰাই জানে সেইজন তত্ত্বদৰ্শী সন্তাই সংজ্ঞান উচ্চাৰণ কৰে, যাৰ দ্বাৰা সং সাধনা কৰি পাপৰ পৰা মুক্ত হয়। ইয়াৰ প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৩৪ ৰ ভিতৰতো আছে। অনুগ্ৰহ কৰি পঢ়ক গীতা অধ্যায় ১০ শ্লোক ৩ ৰ যথার্থ অনুবাদ -

অধ্যায় ১০ শ্লোক ২

ন, মে, বিদুঃ, সুৰগণাঃ, প্ৰভবম্, ন, মহৰ্ষয়ঃ,
অহম, আদিঃ, হি, দেবানাম্, মহৰ্ষীনাম্, চ, সৰ্বেশঃ।।

অনুবাদ :- (মে) মোৰ (প্ৰভৱম্) উৎপত্তিক (ন) না (সুৰগণাঃ) দেৱতালোকে জানে আৰু (ন) না (মহৰ্ষয়ঃ) মহৰ্ষিজনেই (বিদুঃ) জানে, (হি) কিয়নো (অহম) মই (সৰ্বশঃ) সকলো প্ৰকাৰৰ (দেবানাম) দেৱতাৰ (চ) আৰু (মহৰ্ষিনা) মহৰ্ষি বিলাকৰো (আদিঃ) আদি অৰ্থাৎ উৎপত্তিৰ কাৰণ।

অধ্যায় ১০ শ্লোক ৩

যঃ, মাম্, অজম্, অনাদিম্, চ, বেত্তি, লোক মহেশ্বৰম্,
অসউমুচঃ, সঃ, মৰ্ত্যেষু, সৰ্বপাপৈঃ, প্ৰমুচ্যতে।।

অনুবাদ:- (যঃ) যি বিদ্বান ব্যক্তিয়ে (মাম) মোক (চ) আৰু (অনাদিম) অবিনাশী অৰ্থাৎ পুৰাতন (অজম) জন্ম নোলোৱা (লোক মহেশ্বৰ) সৰ্ব লোকৰ মহান ঈশ্বৰ অৰ্থাৎ সৰ্বোচ্চ পৰমেশ্বৰক (বেত্তি) জানে (সঃ) তেওঁ (মৰ্ত্যেষু) শাস্ত্ৰক শুদ্ধভাৱে জনা অৰ্থাৎ বেদ অনুসৰি জ্ঞান জনা (অসম্মুচঃ) অৰ্থাৎ তত্ত্বদশী বিদ্বান (সৰ্ব পাপৈঃ) সকলো পাপক (প্ৰমুচ্যতে) বিস্তৃত বৰ্ণনাৰে সৈতে কয় অৰ্থাৎ সেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান আৰু কৰ্মৰ শুদ্ধ বৰ্ণনা কৰে অৰ্থাৎ অজ্ঞানৰ পৰা পূৰ্ণৰূপে মুক্ত কৰে। যি কাৰণে তত্ত্বদশী সন্তৰ দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট বাস্তৱিক সাধনাৰ আধাৰৰ ওপৰত ভক্তি কৰোতা সকলৰ সকলো পাপ নষ্ট হয়।

গীতা জ্ঞানদাতা ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ উৎপত্তিৰ সংকেত

গীতা অধ্যায় ১০ শ্লোক ২ ত কৈছে অৰ্জুন মোৰ উৎপত্তি (জন্ম) দেৱতাবোৰে মহৰ্ষি আদি কোনেও নাজানে। কিয়নো এই সকলো বিলাক মোৰ দ্বাৰাই উৎপত্তি হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰমাণিত হয় যে ব্ৰহ্ম (কাল)ৰ উৎপত্তি হৈছে অথচ দেৱতা আৰু ঋষি বিলাকে নাজানে। যেনেকৈ পিতাৰ উৎপত্তি পুত্ৰই কব নোৱাৰে কিন্তু ককাদেউতাকে জানে। ঠিক এনেদৰে একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত থকা সকলো দেৱ-ঋষি আদি জ্যোতি-নিৰঞ্জন-ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ কাল আৰু প্ৰকৃতি (দুৰ্গা)ৰ মিলনত উৎপন্ন হৈছে। এই কাৰণে কৈছে যে মোৰ উৎপত্তি একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত কোনেও নাজানে, কিয়নো সকলোৰ উৎপত্তি মোৰ দ্বাৰাই হৈছে। কেৱল পূৰ্ণ ব্ৰহ্মই কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ উৎপত্তিৰ কথা কব পাৰে। কিয়নো ব্ৰহ্ম (কাল) ৰ উৎপত্তি পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম (পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম) ৰ দ্বাৰাই হৈছে। যিটো গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ১৪-১৫ ৰ ভিতৰত ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তিৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ আছে। অধ্যায় ১০ শ্লোক ৩ ত যি তত্ত্বদশী অৰ্থাৎ বিদ্বান ব্যক্তি মোক তথা কেতিয়াও জন্ম গ্ৰহণ নকৰা সৰ্বলোকৰ মহেশ্বৰ অৰ্থাৎ অবিনাশী পৰমাত্মক জানে তেওঁ তিনি বেদ (ঋক বেদ, সাম বেদ তথা যজুৰ্বেদ) ক বিস্তৃত ভাবে জানে সেয়ে তেওঁ তত্ত্বদশী সন্ত তেওঁৰ দ্বাৰা বৰ্ণিত ভক্তি মাৰ্গ অনুসৰি সাধনা কৰিলে সৰ্বপাপ নষ্ট হয়। গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৬, ১৭, ১৮,ত আছে যে পূৰ্ণ পৰমাত্মা অবিনাশী আন এজন হে, যি তিনিও লোকত প্ৰৱেশ কৰি সকলোৰে ধাৰণ পোষণ কৰে। মোক (কাল) কেৱল এই কাৰণে পুষ্কযোত্তম বোলে, কিয়নো মই একৈশ

ব্রহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত মোৰ অধীন স্থূল শৰীৰৰ বিনাশী প্ৰাণী আৰু অবিনাশী জীৱতকৈ উত্তম । এই কাৰণে মোক লোকবেদ অনুসৰি অৰ্থাৎ কাল্পনিক কথাৰ আধাৰত পুৰুষোত্তম বুলি কয়, কিন্তু বাস্তৱত মই অবিনাশী অথবা পালন কৰ্তা নহওঁ। গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ১৪-১৫ ত কৈছে যে সৰ্বজীৱ অন্নৰ পৰাই উৎপন্ন হয়, বৰষুণৰ পৰাই অন্ন হয়, বৰষুণ যজ্ঞৰ পৰাই হয়, যজ্ঞ শুভ কৰ্মৰ দ্বাৰা, কৰ্ম ব্ৰহ্মৰ পৰা উৎপন্ন হৈছে। ব্ৰহ্ম অবিনাশী পৰমাত্মাৰ পৰা উৎপন্ন হৈছে। সেই অবিনাশী সৰ্বব্যাপক পৰমাত্মাই যজ্ঞত প্ৰতিষ্ঠিত, যজ্ঞত পুজনীয় তেওঁৰেই যজ্ঞৰ ফল দিয়ে অৰ্থাৎ বাস্তৱত অধিযজ্ঞ তেওঁৰেই।

আকৌ গীতা অধ্যায় ১০ শ্লোক ২ ত কৈছে যে মোৰ উৎপত্তি (প্ৰভৱম) কোনেও নেজানে। ইয়াতে সিদ্ধ হয় যে কালৰো (ব্ৰহ্ম) উৎপন্ন হৈছে। এইবাবে এওঁ যিকোনো ঠাইত আকাৰত আছে। কৃষ্ণদেব অৰ্জুনৰ সমুখতেই থিয় হৈ আছিল। তেওঁতো কবই পৰা নাই যে মই অনাদি অজম (অজন্মা)। এই সকলো কাল (অদৃশ্য ব্ৰহ্মই) শ্ৰীকৃষ্ণ দেৱৰ শৰীৰৰ ভিতৰত জীবন্ত ৰূপত (প্ৰেতৰত প্ৰৱেশ কৰি) প্ৰৱেশ কৰি নিজৰ প্ৰতিষ্ঠা (স্থিতি)ৰ সঠিক সূচনা গীতাৰ ৰূপত দিছিল।

ওপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা গীতাত প্ৰমাণ হয় যে ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তিও পূৰ্ণ ব্ৰহ্মৰ দ্বাৰা হৈছে। এই প্ৰমাণ অৰ্থৰ বেদ কাণ্ড ৪ অনুবাক ১ মন্ত্ৰ ৩ আছে, অনুগ্ৰহ কৰি তলৰ মন্ত্ৰ পঢ়ক-
কাণ্ড নং ৪, অনুবাক -১ , মন্ত্ৰ নং ৩ :

প্ৰ যো জজ্ঞে বিদ্বানস্য বন্ধুৰ্বিশ্বা দেবানাম জনিমা বিৱক্তি।

ব্ৰহ্ম ব্ৰহ্মণ উজ্জভাৰ মধ্যানীচৈৰ্চ্চৈঃ স্বধা অভি প্ৰ তস্হো।। ৩।।

প্ৰ-যঃ-জজ্ঞে-বিদ্যানস্য-বন্ধুঃ-বিশ্বা-দেবানাম-জনিমা-বিৱক্তি- ব্ৰহ্মঃ-ব্ৰহ্মণঃ উজ্জভাৰ-মধ্যাত- নিচৈঃ - উচ্চৈঃ-স্বধা-অভিঃ- প্ৰতস্হো।

অনুবাদ :- (প্ৰ) সৰ্ব প্ৰথম (দেবানাম) দেৱতাবিলাকৰ আৰু ব্ৰহ্মাণ্ডৰ (জজ্ঞে) উৎপত্তিৰ জ্ঞানক (বিদ্যানস্য) জিজ্ঞাসু ভক্তৰ (যঃ) যি (বন্ধু) বাস্তৱিক লগৰীয়া অৰ্থাৎ পূৰ্ণ পৰমাত্মাই নিজা সেৱকক (জনিমা) সকলো সৃষ্টি কৰ্তা নিজৰ দ্বাৰা সৃজন কৰা (বিৱক্তি) স্বয়ং বিস্তাৰিত ভাবে ঠিকভাৱে কয় যে (ব্ৰহ্মণঃ) পূৰ্ণ পৰমাত্মাই (মধ্যাত) নিজৰ পৰা অৰ্থাৎ শব্দ শক্তিৰ দ্বাৰা (ব্ৰহ্মঃ) ব্ৰহ্ম ক্ষৰপুৰুষ অৰ্থাৎ কালক (উজ্জভাৰ) উৎপন্ন কৰি (বিশ্বা) গোটেই সংসাৰত অৰ্থাৎ সৰ্বলোকত (উচ্চৈঃ) ওপৰত সংলোক আদি (নিচৈঃ)তলৰ পৰব্ৰহ্ম আৰু ব্ৰহ্ম তথা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড (স্বধা) নিজে ধাৰণ কৰি (অভিঃ) আকৰ্ষণ শক্তিৰ দ্বাৰা (প্ৰতস্হো) দুইকো ভালদৰে স্থিৰ কৰিলে।

ভাবার্থ :- পূৰ্ণ পৰমাত্মা নিজৰ দ্বাৰা ৰচিত সৃষ্টিৰ জ্ঞান তথা সৰ্ব আত্মাৰ উৎপত্তিৰ জ্ঞান নিজৰ সেৱকক স্বয়ং কয় যে পূৰ্ণ পৰমাত্মাই নিজৰ মধ্য অৰ্থাৎ নিজৰ শৰীৰৰ পৰা নিজা শব্দ শক্তিৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্ম (ক্ষৰপুৰুষ - কাল) ৰ উৎপত্তি কৰিলে তথা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ওপৰত সংলোক, অলংলোক, অগমলোক, অনামীলোক আদি আৰু তলত পৰব্ৰহ্মৰ সাত শংখ ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু ব্ৰহ্মৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডক নিজে ধাৰণ কৰা আকৰ্ষণ শক্তিৰ দ্বাৰা স্থিৰ কৰি ৰাখিছে। যেনে পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীদেব) নিজৰ সেৱক অৰ্থাৎ সখা শ্ৰী ধৰ্মদাসজী, আদৰণীয়

গৰীব দাসজী আদিক নিজৰ দ্বাৰা ৰচিত সৃষ্টিৰ জ্ঞান স্বয়ং শুনাইছিল। ওপৰোক্ত বেদ মন্ত্ৰই ইয়াকে সিদ্ধ কৰে।

কাণ্ড নং ৪ অনুবাক নং ১ মন্ত্ৰ ৭

যথৌৰ্বানম্ পিতৰম্ দেৱবন্ধুম্ বৃহস্পতিম্ নমসার চ গচ্ছাত।

ত্বম্ বিশ্বেষাম্ জানিতা যথাঃ কবির্দেবো ন দভায়ত স্বধাবান্।।৭।।

যঃ - অথৰ্বাৰ্ণম- পিতৰম - দেৱবন্ধুম- বৃহস্পতিম- নমসা- অৱ-চ- গচ্ছাত- ত্বম- বিশ্বেষাম- জানিতা- যথা- সহঃ- কবির্দেবঃ- ন- দভায়ত- স্ব ধাবান

অনুবাদ - (যঃ) যি (অথৰ্বাৰ্ণম) অচল অৰ্থাৎ অবিনাশী (পিতৰম) জগত পিতা (দেব বন্ধুম) ভকতৰ বাস্তৱিক সঙ্গী অৰ্থাৎ আত্মাৰ আধাৰ (বৃহস্পতিম) জগত গুৰু (চ) তথা (নমসা) বিনদ্ধ পূজাৰী অৰ্থাৎ বিধিবৎ সাধকক (অব) সুৰক্ষাৰে সৈতে (গচ্ছাত) সংলোকলৈ যোৱা বিলাকক সংলোকলৈ লগত লৈ যোৱা (বিশ্বেষাম) সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ (জানিতা) সৃষ্টি কৰোতা জগদম্বা অৰ্থাৎ মাতৃ গুণেৰেও যুক্ত (ন দভায়ত) কালৰ দৰে নঠগোৱা (স্বধাবান) স্বভাৱ অৰ্থাৎ গুণৰ (যথা) যেনে তেনে অৰ্থাৎ তেনেকুৱাই (সঃ) সেইজন (ত্বম্) আপুনি (কবির্দেবঃ কবিৰ- দেবঃ) কবিৰ্দেব অৰ্থাৎ ভাষা ভিন্ন ইয়াক কবীৰ পৰমেশ্বৰো বোলা হয়।

ভাৱাৰ্থ :- এই মন্ত্ৰত এইটো স্পষ্ট কৰি দিছে যে তেওঁ পৰমেশ্বৰ কবিৰ্দেবৰ অৰ্থাৎ কবীৰ পৰমেশ্বৰ, যি সকলোকে সৃষ্টি কৰিছে।

যি পৰমেশ্বৰ অচল অৰ্থাৎ বাস্তৱত অবিনাশী (গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ১৬ -১৭ ত প্ৰমাণ আছে) জগতগুৰু, আত্মাধাৰ, যি পূৰ্ণ মুক্ত হৈ সংলোকলৈ গৈছে তেওঁলোকক সংলোকলৈ লৈ যোৱা, সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃজনকাৰী, কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ দৰে নঠগা, তেওঁৱেই স্বয়ং কবিৰ্দেব অৰ্থাৎ কবীৰ প্ৰভু। এই পৰমেশ্বৰ সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডক আৰু প্ৰাণী সমূহক নিজৰ বচনৰে উৎপন্ন কৰা কাৰণে (জনি) মাতৃ বুলিও কোৱা হয় আৰু (পিতৰ পিতা আৰু (বন্ধু) ভাই বাস্তৱত এওঁৱেই দেব, পৰমেশ্বৰৰ এওঁৱেই। এইবাবে এই কবিৰ্দেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ)ৰ স্তুতি, বন্দনা আদি কৰা হয়। ত্বমেব মাতা চ পিতা ত্বমেব, ত্বমেব বন্ধু চ সখা ত্বমেব, ত্বমেব সৰ্ব মম্‌দেব, দেব। এই পৰমেশ্বৰৰ মহিমা ঋকবেদ মণ্ডল নং ১, শুক্ত নং ২৪, বিস্কৃত বিৱৰণ আছে।

প্ৰশ্ন- বেদত কবিৰ অৰ্থাৎ কবীৰ নামৰ বিৱৰণ কেনেকৈ আছিল ? বেদ সৃষ্টিৰ আৰম্ভণিত প্ৰাপ্ত হৈছিল। কবিৰ্দেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) চন ১৩৯৮ চনত প্ৰকট হৈছিল ?

উত্তৰ :- পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ বাস্তৱিক নাম কবিৰ্দেব আৰু উপমাত্মক নাম সংপুৰুষ, পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম, পূৰ্ণব্ৰহ্ম আদি। যেনে দেশৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ নাম আন কিছু পদবীৰ নাম প্ৰাইম মিনিষ্টাৰ, প্ৰধান মন্ত্ৰী আদি। এই পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবিৰ্দেব নামান্তৰণ কৰি চাৰিও যুগত অৱতৰণ কৰি আহিছিল আৰু সৃষ্টি ৰচনা আৰু বেদ ৰচনাৰ পূৰ্বেও অনামী (অনাময়) লোকত মানৱ সদৃশ শৰীৰত কবিৰ্দেব নামেৰে বিদ্যমান আছিল। সেই জন কবিৰ্দেব পিচত সংলোক ৰচনা কৰি সংলোকলৈ বিৰাজমান হৈ গল। তাৰ পাছত পৰব্ৰহ্ম তথা ব্ৰহ্মৰ সৰ্বলোক আৰু বেদৰ ৰচনা কৰিছিল এই বাবে বেদৰ ভিতৰত কবিৰ্দেব নামৰ বিৱৰণ আছে।

কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ দ্বাৰা বিভীষন তথা মন্দোদৰীক শৰনত লোৱা

পৰমেশ্বৰ মুনিদ্ৰ অনল অৰ্থাৎ নল আৰু অনীল অৰ্থাৎ নীলক শৰনত লোৱাৰ উপৰিও শ্ৰী লংকা লৈ গ'ল। তাত এক পৰম ভক্ত চন্দ্ৰবিজয়ৰ যোদ্ধা সদস্যৰ এক পুণ্য পৰিয়াল বাস কৰিছিল। তেওঁ ভাট জাতিত জনম লোৱা পুণ্যবান প্ৰাণী আছিল। পৰমেশ্বৰ মুনিদ্ৰ (কবীৰদেব) দেবৰ উপদেশ শুনি গোটেই পৰিয়ালে নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰিছিল। পৰম ভকত চন্দ্ৰ বিজয়ৰ পত্নী ভক্তমতী কৰ্মৱতী লংকাৰ বজা ৰাৱণৰ বানী মন্দোদৰীৰ ওচৰত দাসীৰ কাম কৰিছিল। ৰাণী মন্দোদৰীক হাঁহি-তামাচা, খুছতিয়া কথা কাহিনী কৈ মনোৰঞ্জন কৰাইছিল। ভক্ত চন্দ্ৰবিজয় ৰাৱণৰ ৰাজসভাত ভাট হিচাবে সেৱকৰ কাম কৰিছিল। বজাৰ আত্ম প্ৰশংসাৰ গীত শুনাই বজাক প্ৰসন্ন কৰিছিল।

ভক্ত চন্দ্ৰবিজয়ৰ পত্নী ভক্তমতি কৰ্মৱতী পৰমেশ্বৰৰ পৰা উপদেশ পোৱাৰ পিছত ৰাণী মন্দোদৰীক প্ৰভু চৰ্চা যি সৃষ্টি ৰচনা নিজ সিদ্ধ গুৰুদেব মুনিদ্ৰ দেৱৰ পৰা শুনিছিল তাক প্ৰতিদিনে শুনাইছিল।

ভক্তমতী মন্দোদৰী ৰাণীৰ অতি আনন্দ লাগিছিল। কেইবা ঘণ্টা ধৰি ভক্তমতি কৰ্মৱতী প্ৰভুৰ সত্য কথা ৰাণী মন্দোদৰীক শুনাইছিল আৰু তাইৰ চকুৰে চকুলো নিগৰীছিল। এদিন ৰাণী মন্দোদৰীয়ে কৰ্মৱতীক সুধিলে তুমি এই জ্ঞান কৰ পৰা শুনিলা ? আগতে তুমি আবোল-তাবোল খুছতিয়া কথা কৈ ৰং ৰহেচ কৰিছিলি। ইমান পৰিৱৰ্তন পৰমাত্মা তুল্য সাধু সন্তৰ অবিহনে হবই নোৱাৰে। তেতিয়া কৰ্মৱতীয়ে কলে আমি সকলোৱে এক পৰম সন্তৰ পৰা নাম উপদেশ লৈছো। ৰাণী মন্দোদৰীয়ে সেই সন্তৰ দৰ্শন পাবলৈ হাবিয়াস ব্যক্ত কৰি কলে, তোমাৰ গুৰুদেৱ তোমাৰ ঘৰলৈ আহিলে মোৰ ওচৰলৈ মাতি আনিবা। নিজৰ গৰাকীনিৰ আদেশ প্ৰাপ্ত কৰি শিৰ নত কৰি সন্মান পূৰ্বক কলে, আপোনাৰ যি আজ্ঞা, আপোনাৰ দাসীয়ে সেইটোকে কৰিব। মোৰ এক মিনতি, কথাত আছে সন্তক আদেশ কৰি মাতিব নালাগে। স্বয়ং গৈ দৰ্শন কৰি অহা শ্ৰেয়, বাৰু আপোনাৰ আজ্ঞা যেনেকৈ কয় তেনে কৰিম। মহাৰাণী মন্দোদৰীয়ে কলে তোমাৰ গুৰুদেৱ আহিলে মোক কবা, মই নিজে গৈ দৰ্শন কৰিম। পৰমেশ্বৰে আকৌ লংকাত কৃপা কৰিলে। ৰাণী মন্দোদৰীয়ে নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত কৰিলে। কিছু দিনৰ পিছত নিজ প্ৰিয় দেৱৰেৰক (বিভীষন) ক নাম উপদেশ দিয়ালে। ভক্তমতী মন্দোদৰী নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত কৰি দিনেৰাতি অহৰ্নিশে প্ৰভুক স্মৰণ কৰি কটাইছিল। নিজৰ পতি ৰাৱণকো নাম উপদেশ লবৰ বাবে কেৱা বাৰো অনুৰোধ কৰিছিল কিন্তু ৰাৱণে আওকান কৰিছিল আৰু কৈছিল যে মই পৰম শক্তিমান মৃত্যুঞ্জয় শিৱকহে ভক্তি কৰো। ইয়াৰ তুল্য আন কোনো নাই। আপোনাক কোনোৱাই ফুচুলাইছে।

কিছুদিন অতিবাহিত হোৱাৰ পিছত বনবাস প্ৰাপ্ত সীতা দেৱীক ৰাৱণে অপহৰণ কৰি আনি নিজৰ অশোক বনত বন্দী কৰি থলে। ভক্তমতী মন্দোদৰীয়ে বাৰে বাৰে মিনতি কৰা সত্ত্বেও ৰাৱণে আই সীতা দেৱীক ঘূৰাই দিব নুখুজিলে। তেতিয়া ভক্তমতি মন্দোদৰী দেৱীয়ে নিজৰ গুৰুদেৱ মুনিদ্ৰদেৱক কলে মহাৰাজ মোৰ স্বামীয়ে কাৰোৱাৰ পত্নীক অপহৰণ কৰি

আনিছে। মোৰ এই কাৰ্য্য সহ্য হোৱা নাই। তেওঁ তাইক কোনো পক্ষে ঘূৰাই দিব নোখোজে। আপুনি দয়া কৰক প্ৰভু আজিলৈকে মই জীৱনত এনে দুঃখ পোৱা নাই।

পৰমেশ্বৰ মুনিন্দেৱে কলে আই মন্দোদৰী এই স্ত্ৰী সাধাৰণ এলাপেচা নহয়। শ্ৰীবিষ্ণুদেৱে অভিশপ্ত হৈ পৃথিৱীত জন্ম গ্ৰহণ কৰিব লগা হৈছে। তেওঁ অযোধ্যা বাসী দশৰথৰ পুত্ৰ শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ। এখেত ১৪ বছৰ বনবাস প্ৰাপ্ত হৈছে আৰু শ্ৰীলক্ষ্মী দেৱী স্বয়ং সীতা ৰূপত এখেতৰ লগত পত্নী হিচাপে বনবাস খাটিব লগীয়া হৈছে। তেওঁক ৰাৰণে সাধু ৰেশ ধাৰণ কৰি ছল কৰি অপহৰণ কৰি আনিছে। এওঁ স্বয়ং লক্ষ্মী শ্ৰী সীতাদেৱী। তেওঁক অতি শীঘ্ৰে ওভোতাই দি ৰাৰণে যদি প্ৰাণ ভিক্ষা মাগে তেন্তে ই শুভ হব।

ভক্তমতী মন্দোদৰীয়ে অনেক বাৰ মিনতি কৰাতো ৰাৰণে নামানিলে আৰু কলে অ! সেই দুই বনবাসীয়ে (দোৱাৰী) মোৰ নো কি হানি কৰিব ? মোৰ অসংখ্য সেনা আছে। মোৰ এক লাখ পুত্ৰ আৰু চৰা লাখ (১ লাখ ২৫ হাজাৰ) নাতি আছে। মোৰ পুত্ৰ মেঘনাথে স্বৰ্গৰ ৰজা ইন্দ্ৰক পৰাজয় কৰি তেওঁৰ জীয়েকক বিবাহ কৰিছে। তেতিয়া কোটি দেৱতাক আমি বন্দী কৰি থৈছো। তই মোক সেই দুজন বনৰ বাসীক ভগৱান বুলি কৈ কিয় ভয় খুৰাবলৈ চেষ্টা কৰিছ? এই স্ত্ৰীক মই ঘূৰাই নিদিওঁ।

মন্দোদৰীয়ে ভক্তি মাৰ্গৰ জ্ঞান যি নিজ পূজ্য গুৰুদেৱৰ পৰা শুনিছিল তাৰে আলমত ৰাৰণক বহুত বুজাইছিল। বিভীষণেও নিজৰ ককায়েকক বুজাইছিল। ৰাৰণে ওলোটাই বিভীষণক মাৰপিট কৰিছিল আৰু কৈছিল যে তই বেচিকৈ ৰামৰ পক্ষ লৈছ, তাৰেই ওচৰলৈ গুচি যা।

এদিনাখন ভক্তমতি মন্দোদৰীয়ে নিজ পূজ্য গুৰুদেৱক প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে যে হে গুৰুদেৱ! মোৰ সধৱা সংকট হব লাগিছে। আপুনি এবাৰ মোৰ পতিক বুজাওক। যদি তেওঁ আপোনাৰ কথা নামানে তেন্তে মোৰ বিধৱা হোৱাত কোনো দুঃখ নহব। নিজ শিষ্য মন্দোদৰীৰ প্ৰাৰ্থনা স্বীকাৰ কৰি ৰজা ৰাৰণৰ ৰাজ সভাৰ সমুখত থিয় হৈ ৰজা ৰাৰণক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ দুৱাৰপালক জনালে। দুৱাৰ ৰক্ষীয়ে কলে মুনীৱৰ এই সময়ত ৰজাই নিজৰ সভা আৰম্ভ কৰিছে। এই সময় ভিতৰৰ খবৰ বাহিৰত আহিব পাৰে, বাহিৰৰ খবৰ ভিতৰত যাব নোৱাৰে। আমি অপৰাধ তেতিয়া পূৰ্ণ প্ৰভু অন্তৰ্ধান হল আৰু ৰজা ৰাৰণৰ ৰাজ সভাত প্ৰকট হল। ৰাৰণৰ দৃষ্টি মুনীৰ ওপৰত পৰিল আৰু গৰ্জন কৰি সুধিলে এই মুনিক মোৰ আজ্ঞা নোহোৱাকৈ কোনে ভিতৰলৈ আহিবলৈ দিলে ? তাক লৈ আহি মোৰ সমুখত শিৰছেদ কৰা। তেতিয়া, পৰমেশ্বৰে কলে, ৰাজন আপোনাৰ দুৱাৰ ৰক্ষীয়ে মোক ভিতৰলৈ আহিবলৈ মানা কৰিছিল। তেওঁলোকে নাজানে মই কেনেকৈ ভিতৰলৈ আহিলো। ৰাৰণে সুধিলে তই কেনেকৈ ভিতৰলৈ আহিলি ? তেতিয়া পূৰ্ণপ্ৰভু মুনী বেষত অদৃশ্য হৈ পুনৰ প্ৰকট হ'ল আৰু কলে মই এনেকৈয়ে আহিলো। ৰাৰণে সুধিলে, কি কাৰণে আহিছ ক ? তেতিয়া প্ৰভুৱে কলে যে আপুনি এজন যোদ্ধা হৈ এজনী অবলাক (তিৰোতা) অপহৰণ কৰি আনিছে। এইটো আপোনাৰ মৰ্য্যাদা আৰু বীৰতাৰ বিপৰীত। এই জনী কোনো সাধাৰণ তিৰোতা নহয়। স্বয়ং লক্ষ্মী দেৱীৰ অৱতাৰ। শ্ৰীৰাম চন্দ্ৰ এওঁৰ পতি তেখেত স্বয়ং বিষ্ণু। এওঁক ওভোতাই নিজৰ প্ৰাণ ভিক্ষা কৰা। তেতিয়া আপোনাৰ মঙ্গল হব। ইয়াকে শুনি তমগুণী (ভগৱান শিব) উপাসক ৰাৰণ ক্ৰোধিত হৈ তৰোৱাল লৈ সিংহাসনৰ পৰা

জাপ মাৰি তৰ্জন-গৰ্জন কৰি সেই নিৰ্বোধি প্ৰাণীয়ে তৰোৱালেৰে ৭০ বাৰ উধাই মুখাই মুনিক কাটিবলৈ ধৰিলে। পৰমেশ্বৰ মুনীই এটা ঝাড়ুৰ কাঠী এডাল খুলি লৈ তাকে হাতেৰে ধৰি ঢালৰ দৰে আগবঢ়াই দিলে। ৰাৱণৰ ৭০ বাৰ প্ৰহাৰ সেই ঝাড়ু ডালত লাগিবলৈ ধৰিলে। এনে শব্দ হ'বলৈ ধৰিলে যেন লোহাৰ খুটাত (পিলাৰ) তৰোৱালৰ আঘাত ৰাৱণ সৈমান নহল। ৰাৱণৰ ঘাম ওলাই গল। আকৌ নিজৰ অহংকাৰত বশ মানিলে। এইটো জানিলে যে এওঁ কোনো সাধাৰণ মূনি নহয়। ৰাৱনে কলে যে মই আপোনাৰ একো কথা নুশুনো আপুনি যাব পাৰে। পৰমেশ্বৰ অন্তৰ্ধান হৈ গল আৰু ৰাণী মন্দোদৰীক সকলো ঘটনা বৃত্তান্ত কলে আৰু প্ৰস্থান কৰিলে। ৰাণী মন্দোদৰীয়ে কলে, গুৰুদেৱ এতিয়া মোৰ বিধৱা হোৱাত কোনো দুঃখ নাই।

শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ আৰু ৰাৱণৰ যুদ্ধ হল। যি লংকা ৰাজ্যক ৰাৱণে তমোগুণী ভগৱান শিৱৰ কঠিন সাধনা কৰি, দহ বাৰ নিজৰ শিৰচ্ছেদ কৰি প্ৰাপ্ত কৰিছিল সেই ক্ষণিক সুখো ৰাৱণৰ গল আৰু নৰক ভাগী হল। ইয়াৰ বিপৰীত পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ সৎনামৰ সাধক বিভীষণৰ কঠিন সাধনা নকৰাকৈ পূৰ্ণ প্ৰভুৰ কৃপাত লংকাধীশ হ'ল। হেজাৰ বছৰলৈ বিভীষণে লংকাৰ ৰাজ্য ভোগ কৰিলে আৰু পূৰ্ণ প্ৰভুৰ কৃপাত ৰাজ্যতো শান্তি বিৰাজিলে। সকলো ৰাক্ষস প্ৰবৃত্তিৰ বিনাশ হৈছিল। ভক্ত মতি মন্দোদৰী আৰু ভক্ত বিভীষণ আৰু পৰম ভক্ত চন্দ্ৰবিজয়ৰ পুৰা ষোল্লজন সদস্যৰ পৰিয়ালে আৰু অহিন যিবিলাক পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ উপদেশ প্ৰাপ্ত কৰি আজীৱন মৰ্য্যাদা পূৰ্ণ সংভক্তি কৰিছিল। সেইবোৰ সকলো সাধক ইয়াত এই পৃথিৱীত সুখী জীৱন যাপন কৰি শেষ সময়ত পৰমেশ্বৰৰ বিমানত বহি সৎলোক (শ্ৰাস্ত্ৰতম স্থান) লৈ গুচি গ'ল। এই কাৰণে পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৭ মন্ত্ৰ ১২ ৰ পৰা ১৫ লৈ কৈছে যে তিনিগুণ (ৰজগুণ-ব্ৰহ্মদেৱ, সংগুণ - বিষ্ণুদেৱ, তমগুণী - শিৱ) ৰ সাধনাৰ পৰা প্ৰাপ্ত ক্ষণিক সুখ সুবিধাৰ দ্বাৰা যি প্ৰাণীৰ জ্ঞান হৰণ হৈছে, সেইবোৰ ৰাক্ষস স্ত্ৰাৱৰ, মনুষ্যৰ ভিতৰত নীচ, দুক্ষৰ্মকাৰী মূৰ্খ, মোক (কাল/ব্ৰহ্ম) ভক্তি নকৰে। আকৌ গীতা অধ্যায় ৭ মন্ত্ৰ ১৮ ত গীতা জ্ঞানদাতাই (কাল/ব্ৰহ্ম) কৈছে যে কোনো এক উদাৰ আত্মাই মোৰ সাধনা কৰে কিয়নো তেওঁ তত্ত্বদৰ্শী সন্ত পোৱা নাই। সেই পৱিত্ৰ আত্মাও মোৰ অতি বেয়া (অনুত্তমম) অতি অশ্ৰেষ্ঠ (গতি) মুক্তিৰ স্থিতিত আশ্ৰিত হয়। সেইটোও পূৰ্ণ মুক্তি নহয়। এই কাৰণে পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ১৮ মন্ত্ৰ ৬২ কৈছে যে হে অৰ্জুন! তুমি সৰ্বোতভাৱে সেই পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰৰ শৰনলৈ (পূৰ্ণ পৰমাত্মা তৎব্ৰহ্ম)যোৱা। তেওঁৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই তুমি পৰম শান্তি আৰু সৎলোক অৰ্থাৎ সনাতন পৰম ধামক পাবা।

এই কাৰণে পুণ্যাত্মা সকলক নিবেদন কৰো যে আজি এই দাসৰো দাসৰ ওচৰত পূৰ্ণ পৰমাত্মা প্ৰাপ্তিৰ বাস্তৱিক ভক্তি বিধি আছে। নিঃশুল্ক নাম উপদেশ লৈ জীৱন সফল কৰক।

দ্বাপৰ যুগত ইন্দ্ৰমতীক শৰণত লোৱা

দ্বাপৰ যুগত চন্দ্ৰবিজয় নামে এজন ৰজা আছিল। তেওঁৰ পত্নী ইন্দ্ৰমতী বৰ ধাৰ্মিক প্ৰবৃত্তিৰ তিৰোতা আছিল। সাধু-মহাত্মাক বৰ সেৱা-যতন কৰিছিল। তেওঁৰ এজন গুৰুদেৱ আছিল। তেওঁক গুৰুদেৱে উপদেশ দিছিল যে সাধুসন্তৰ সেৱা কৰা উচিত। সাধু-সন্তক ভোজন

কৰালে লাভ হয়। একাদশী ব্ৰত, সাধনাৰ জপ, তপ আদি যি গুৰুদেৱে উপদেশ দিছিল সেইবোৰ ভাগৱত ভক্তি দৃঢ়তাৰে পালন কৰিছিল। গুৰুদেৱে কৈছিল যে যদি সাধু-সন্তক ভোজন কৰোৱা তেন্তে তুমি আগলৈ ৰাণী হব পাৰিবা আৰু স্বৰ্গও প্ৰাপ্তি হবা। ৰাণীয়ে ভাবিছিল যে তেওঁ প্ৰতিদিন এজন সন্তক ভোজন কৰাব। তেওঁ এনে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল যে প্ৰথমে এজন সাধুক ভোজন কৰাই পিছতহে আহাৰ গ্ৰহণ কৰিব। ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁৰ কৰ্তব্য মনত ৰব যাতে তেওঁ পাহৰি নেযায়। ৰাণীয়ে প্ৰতিদিন এজন সাধুক ভোজন কৰোৱাই পিছত স্বয়ং আহাৰ কৰিছিল। বছৰলৈ এই ক্ৰম চলি আছিল।

এবাৰ হৰিদ্বাৰত কুম্ভ মেলাৰ সমাগম হল। যিমান সাধু ত্ৰিগুণ মায়াৰ উপাসক আছিল সকলোৱে গঙ্গা স্নান কৰিবৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিছিল। এই কাৰণে কেইবা দিনো ৰাণী ভোজন কৰাবলৈ সাধু-সন্তক পোৱা নাছিল। ৰাণীৰ প্ৰতিজ্ঞা থকা কাৰণে নিজেও ভোজন কৰা নাছিল। ৪ৰ্থ দিনা ৰাণী ইন্দ্ৰমতীয়ে নিজৰ দাসীক কলে যে হে দাসী সাধু-সন্ত বিচৰাচোন ? নহলে আজি তোমাৰ ৰাণী জীয়াই নেথাকে। আজি মোৰ প্ৰাণ ওলাই গলেও মই আহাৰ গ্ৰহণ নকৰো। তেওঁ দীন দয়াল পৰমেশ্বৰ কবীৰে নিজৰ পূৰ্বৰ ভকতক শৰণত লোৱাৰ কাৰণে নাজানো কি কাৰণ বনায় ? দাসীয়ে ওপৰৰ ছাদত উঠি দেখিবলৈ পালে যে এজন সাধু আহি আছে। বগা কাপোৰ আছিল। দ্বাপৰ যুগত পৰমেশ্বৰ কবীৰ কৰুণাময় নামেৰে আহিছিল। দাসী তললৈ নামি আহিল আৰু কলে যে এজন ব্যক্তি আহি আছে তেওঁক সাধু যেন লাগিছে। ৰাণীয়ে কলে সোনকালে মাতি লৈ আহ। দাসী ৰাজবাৰীৰ পৰা বাহিৰ ওলাই গল আৰু সাধুক মিনতি কৰি কলে - হে মহাত্মন! আপোনাক আমাৰ ৰাণীয়ে স্মৰণ কৰিছে। কৰুণাময় পৰমেশ্বৰে কলে - ৰাণীয়ে নো মোক কেলেই স্মৰণ কৰিলে, ৰাণী আৰু মোৰ লগত কি সম্বন্ধ ? দাসীয়ে গোটেই কথা খুলি কলে। কৰুণাময় (কবীৰ) পৰমেশ্বৰে কলে যে ৰাণীৰ আৱশ্যক হলে ইয়ালৈ আহিবলৈ কোৱা, মই ইয়াতে থিয় হৈ আছো। তুমি দাসী আৰু তেওঁ ৰাণী। মই তালৈ গলে তেওঁ যদি কয় তোমাক কোনে মাতিছে? আৰু ৰজাই কিবা কৈ দিব আৰু পুত্ৰী সন্তৰ অনাদৰ বহুত পাপদায়ক। দাসী আকৌ উভতি আহিল আৰু সকলো খবৰ বিবৰি ক'লে। তেতিয়া ৰাণীয়ে কলে দাসী মোৰ হাতখন ধৰা আৰু সাধুৰ ওচৰলৈ বলা। ৰাণী ওচৰলৈ গৈ দগুৱত প্ৰণাম কৰি মিনতি কৰি কলে, হে ঈশ্বৰ মই ইচ্ছা কৰো আপোনাক কান্ধত তুলি লওঁ। কৰুণাময় পৰমেশ্বৰে কলে যে পুত্ৰী তোমাৰ অন্তৰত আচলতে শ্ৰদ্ধা আছেন নাই বা এনেই ভোকত মৰি আছা জানিব বিচাৰিছিলো। ৰাণীয়ে নিজ হাতেৰে আহাৰ ৰান্ধিলে। কৰুণাময় ৰূপত অহা কবীৰদেবে কলে মই আহাৰ নেখাওঁ। মোৰ শৰীৰ আহাৰ খোৱাৰ বাবে নহয়। তেতিয়া ৰাণীয়ে কলে মইও আহাৰ নাখাওঁ। কৰুণাময় ঈশ্বৰে কলে, ঠিক আছে পুত্ৰী লৈ আহা আহাৰ খাওঁ, কিয়নো সমৰ্থ তাকে কোৱা হয়, যিয়ে যি বিচাৰে তাকেই কৰিব পাৰে। কৰুণাময় ঈশ্বৰে আহাৰ খালে, কৰুণাময় ৰূপত প্ৰকট কৰিৰাণীয়ে (পৰমেশ্বৰ কবীৰদেব) ৰাণীক সুধিলে যে এইবোৰ যি ভক্তি সাধনা তুমি কৰি

আছা সেইবোৰ কোনে উপদেশ দিছে? বাণীয়ে কলে মোৰ গুৰুদেবে আদেশ কৰিছে। কবীৰদেবে কলে তোমাৰ গুৰুদেবে কি আদেশ কৰিছে? ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, মহেশ্বৰৰ পূজা, একাদশী ব্ৰত, তীৰ্থ ভ্ৰমন, দেবী পূজা, শ্ৰাদ্ধ কৰ্ম কাণ্ড, মন্দিৰত যোৱা, সাধুসন্তৰ সেৱা ইত্যাদি। কৰুণাময় (কবীৰ) ঈশ্বৰে কলে যি ভক্তি সাধনা তোমাৰ গুৰুদেবে তোমাক। দিছে সেইটোবেই জন্ম-মৃত্যু তথা স্বৰ্গ নৰকৰ চক্ৰত ৰাখিব আৰু চৌৰাশী লাখ যোনী ভ্ৰমনৰ কষ্টৰ পৰা মুক্ত হবলৈ নিদিব। বাণীয়ে কলে মহাৰাজ যিমান সাধুসন্ত আছে সকলোৱে নিজৰ নিজৰ প্ৰভুত্ব নিজেই কৰিছে। মোৰ গুৰুদেৱৰ বিষয়ে একো নকব। লাগিলে মই মুক্ত হওঁ বা নহওঁ।

এতিয়া কৰুণাময় (কবীৰদেব) ঈশ্বৰে চিন্তিলে এই সবল জীৱক কেনেকৈ বুজাওঁ? এওঁ যিজন গুৰুক ধাৰন কৰিছে তাক এৰিব নোৱাৰে, মৰিবও পাৰে। কৰুণাময়! ঈশ্বৰে কলে পুত্ৰী তোমাৰ যেনে ইচ্ছা, মই নিন্দা নকৰো। মই তোমাৰ গুৰুদেৱৰ বেয়া কোৱা নাই বা গালি পাৰিছো নেকি? মইতো ভক্তি পথৰ কথাহে কৈছো এই ভক্তি পথ শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ। তোমাক পাৰ হবলৈ নিদিব আৰু নাইবা তোমাৰ আগতুক কৰ্মদণ্ড নাশ কৰিব পাৰিব আৰু শুনা আজিৰ পৰা তিনিদিন পিছত তোমাৰ মৃত্যু হব। তোমাৰ গুৰু নাই বা তোমাৰ এই নকল ভক্তি সাধনাই তোমাক বচাব নোৱাৰে। (যেতিয়া মৃত্যুৰ সময় আহে তেতিয়া জীৱৰ ভয় লাগে। এনেয়ে নামানে।) বাণীয়ে ভাৱিলে সাধুসন্তই মিছা নকয়। সঁচাই এনে নহওঁক যে পৰহিলৈ মোৰ মৃত্যু হয়। এই ভয়ৰ কাৰণে কৰুণাময় ঈশ্বৰক সুধিলে যে হে ঈশ্বৰ মোৰ প্ৰাণটো বচাব পাৰিবনে? পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবে (কৰুণাময়) কলে যে পাৰি। যদি তুমি মোৰ পৰা নাম উপদেশ লোৱা, মোৰ শিষ্য হব লাগিব, আগৰ সাধনা, পূজা পদ্ধতি ত্যাগ কৰিব লাগিব, তেতিয়া তোমাৰ প্ৰাণ বাচিব। ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে মই শুনিছো যে গুৰু সলনি কৰা অনুচিত, পাপ লাগে। কবীৰদেবে (কৰুণাময়) কলে নহয় পুত্ৰী এইটো তোমাৰ ভ্ৰম। এক বেজৰ (ডাক্তৰ) ঔষধে কাম নকৰিলে অন্য বেজৰ পৰা ঔষধ নলয় নে? এজন পঞ্চম শ্ৰেণী শিক্ষক আছে। আকৌ আন এজন উচ্চ শ্ৰেণীৰ শিক্ষক আছে। পুত্ৰী এটা শ্ৰেণীৰ পৰা আন এটা শ্ৰেণীলৈ আগুৱাই যাব লাগে। তুমি কি গোটেই জীৱন পঞ্চম শ্ৰেণীতে বহি কটাই দিবানে? ইয়াক এৰিব লাগিব। তুমি আগলৈ পঢ়ি আগুৱাই যোৱা, মই পঢ়াবলৈ আহিছো। এনেয়ে হয়তো নামানে কিন্তু মৃত্যু দেখাত, সাধুৰে কোৱা কথা যাতে নঘটে ভাৱিলে। এনে চিন্তা চৰ্চা কৰি ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে যে আপুনি যেনেকৈ কব মই তেনেকৈ পালন কৰিম। পিছত কৰুণাময়ে (কবীৰদেব) উপদেশ দিলে যে আজিৰ পৰা তৃতীয় দিনৰ দিনা মোৰ ৰূপত কাল-ব্ৰহ্ম আহিব, তুমি তাক একো নকবা। মই তোমাক যি নাম উপদেশ দিলো তাক দুই মিনিট জাপ কৰিবা। দুই মিনিট পিছত তাক দেখিবা। তাৰ পিছত তাক সৎকাৰ কৰিবা। এনেয়ে তো গুৰুদেৱ আহিলে অতি শীঘ্ৰে চৰণত পৰি দণ্ডৱত প্ৰণাম কৰিব লাগে। এইটো মোৰ কেৱল এইবাৰৰ উপদেশ। বাণীয়ে কলে ঠিক আছে গুৰুদেৱ।

এতিয়া বাণীৰ চিন্তা লাগিল। শ্ৰদ্ধাৰে নাম জপ কৰিবলৈ ধৰিলে। (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কৰুণাময় ঈশ্বৰৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি গুৰুদেৱৰ ভেশত কালে ইন্দ্ৰমতীৰ কাষলৈ আহিল আৰু

মাত লগালে ইন্দ্ৰমতী, ইন্দ্ৰমতী। এতিয়া তাইৰ আগৰে পৰাই ভয় আছিল, নাম স্মৰণ কৰিলে। কালৰ ফালে নাছালে। দুই মিনিটৰ পিছত যেতিয়া চালে তেতিয়া কালৰ ৰূপ সলনি হৈ গল। কালৰ যি প্ৰকৃত চেহেৰা তেনেকুৱা দেখিবলৈ ধৰিলে। কৰুণাময়ৰ ৰূপ নাই। যেতিয়া কালে দেখিলে যে তাৰ ৰূপ সলনি হৈ গল তেওঁ জানিব পালে, নিশ্যয় তেওঁৰ ওচৰত কিবা শক্তিমুক্ত মন্ত্ৰ আছে। তোমাক পিছত চাই লম, এই কথা কৈ কাল গুচি গল। এতিয়া বক্ষ্ম পালো। ৰাণী বহুত আনন্দিত হল কিন্তু সেয়া মুখত ফুটি নুঠিল। তেতিয়া নিজৰ দাসীক কবলৈ ধৰিলে, মোৰ মৃত্যু হব লগা আছিল, মোৰ গুৰুদেৱে মোক বচালে। ৰজাৰ ওচৰলৈ গল আৰু কলে যে আজি মোৰ মৃত্যু হব লগা আছিল, মোৰ গুৰুদেৱে মোক বক্ষ্ম কৰিলে। মোক নিবলৈ কাল আহিছিল। ৰজাই কলে তুমি এনেয়ে এইবোৰ নাটক কৰিছা। কাল আহিলে তোমাক কি এৰি গলহেঁতেন নে ? যেনেকুৱাই সাধু হওক তেনেকুৱা মিছা কথা কৈ দিয়ে। ৰজাৰ কথা ৰাণীয়ে কেনেকৈ মানি লয় ? আনন্দমনে ৰাণী গৈ নিজৰ শোৱনি কোঠাত শুই পৰিল। কিছু সময় পিছত কালে সৰ্প সাজি আকৌ আহিল আৰু ৰাণীক দংশন কৰিলে। যেতিয়া সৰ্পই দংশিলে ৰাণীয়ে গম পালে। ৰাণীয়ে জোৰেৰে চিঞৰিলে। মোক সৰ্পই দংশিলে। দাসী দৌৰিল। চাওঁতে চাওঁতে কোঠালীৰ পানী ওলোৱা ফুটাৰে সাপ ওলাই গল। ৰাণীয়ে নিজ গুৰুদেৱক স্মৰি চিঞৰি চিঞৰি বেহুচ হৈ গল। কৰুণাময় (কবীৰদেৱ) পৰমেশ্বৰ তাত প্ৰকট হ'ল। মানুহক দেখুৱাবৰ বাবে মন্ত্ৰ মাতিলে। (তেওঁতো মন্ত্ৰৰ অবিহনেই জীৱিত কৰিব পাৰে, কোনো তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰৰ আৱশ্যকতা নাই।) ইন্দ্ৰমতীক জীৱিত কৰি দিলে। ৰাণীয়ে বৰ কৃতজ্ঞতা যাচিলে আৰু কলে যে হে মুক্তি দাতা যদি আজি মই আপোনাৰ শৰণত নেথাকিলেহেঁতেন তেন্তে মোৰ মৃত্যু হ'লহেঁতেন। কবীৰ পৰমেশ্বৰে কলে যে ইন্দ্ৰমতী এই কালক মই তোমাৰ ঘৰত সোমাবলৈ নিদিলোহেঁতেন। তোমাৰ ওপৰত আক্ৰমণো নকৰিলেহেঁতেন। কিন্তু তোমাৰ বিশ্বাস নহলহেঁতেন। তুমি ইয়াকে চিন্তিলাহেঁতেন যে মোৰ ওপৰত কোনো আপদ আহিব লগা নাছিল। গুৰুদেৱে মোক ফুচুলাই নাম দীক্ষা দিলে। এই বাবে তোমাক অলপ ভক্তিৰ শক্তি দেখুৱালো। নহলে পুত্ৰী তোমাৰ বিশ্বাস নহলহেঁতেন।

ধৰ্মদাস ইহঁা ঘনা অন্ধেৰা, বিন পৰচয় জীৱ জমকা চেৰা।।

কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কৰুণাময়) কলে যে এতিয়া মই যেতিয়াই বিচাৰিম তেতিয়াই তোমাৰ মৃত্যু হব। গৰীব দাস মহাৰাজে কয় যে -

গৰীব, কাল ডৰে কৰতাৰ সে, জয় জয় জয় জগদীশ।

জৌৰা জৌৰী ৰাড়তী, পগ ৰজ ডাৰে শীশ।।

এই কালে, কবীৰ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ভগৱানক ভয় কৰে আৰু এই যমৰাজ (মৃত্যু) কবীৰ দেৱৰ জোতা পৰিস্কাৰ কৰে অৰ্থাৎ চাকৰ তুল্য। আকৌ তাৰ ধূলি মূৰত লগাই কয় যে মই আপোনাৰ ভকতৰ ওচৰলৈ নাযাও। গৰীব, কাল যো পিসে পিসনা, জৌৰা হ্যায় পনীহাৰ। এ দো আসল মজুৰ হ্যায়, মেৰে সাহেব কে দৰবাৰ।।

এই কাল যি ইয়াত ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভগৱান (ব্ৰহ্ম) তথা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু মহেশ্বৰৰ পিতা। এওঁতো মোৰ ঈশ্বৰ কবীৰদেৱৰ আটা পিহে অৰ্থাৎ আচল চাকৰ আৰু জোৰা (মৃত্যু) মোৰ কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ সভাত পানী কঢ়িওৱা এক বিশেষ চাকৰাণী। এই দুই আচল মজদুৰ মোৰ কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ সভাত আছে। কিছু দিনৰ পিছত কবীৰদেব আকৌ আহিল আৰু ৰাণী ইন্দ্ৰমতীক সৎনাম প্ৰদান কৰিলে।

আকৌ কিছু দিনৰ পিছত ৰাণী ইন্দ্ৰমতীৰ অতি শ্ৰদ্ধা দেখি কবীৰ পৰমেশ্বৰে সাৰনাম দিলে। শব্দৰ উপলব্ধি কৰোৱালে। কবীৰ পৰমেশ্বৰে ৰাণী ইন্দ্ৰমতীক সময়ে সময়ে দৰ্শন দিবলৈ গৈছিল তেতিয়া ইন্দ্ৰমতীয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল যে হে গুৰুদেৱ ঈশ্বৰ মোৰ পতী ৰজাক বুজাওক যাতে তেখেতে মানে। আপোনাৰ চৰণত শৰণ লওক আৰু মোৰ জীৱন সফল হওক। ৰজা চন্দ্ৰবিজয়ক কবীৰ পৰমেশ্বৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যে চন্দ্ৰবিজয় আপুনিও নাম দীক্ষা লওক এই দুই দিনৰ ৰাজপাট আৰু ভোগ-বিলাস, পিছত আকৌ প্ৰাণী চৌৰাশী লাখ যোনীলৈ গুচি যাব। চন্দ্ৰবিজয়ে কলে ভগৱান মই নাম দীক্ষা নলওঁ আৰু আপোনাৰ শিষ্যকো মানা নকৰো, লাগিলে গোটেই ৰাজ ভড়াল উদং কৰি দিয়ক, যি প্ৰকাৰৰ সৎসঙ্গ কৰে কৰাওক, মই আপত্তি নকৰো। কবীৰদেৱে (কৰ্ণাময়) কলে আপুনি কিয় নাম দীক্ষা নলয় ? ৰজা চন্দ্ৰবিজয়ে কলে মইতো ডাঙৰ ডাঙৰ ৰজাৰ সভালৈ যাব লগা হয়। কৰ্ণাময়ে (কবীৰদেব) কলে সভালৈ যোৱাত নামে কি বাধা দিব? সভালৈ যোৱা, তাত কাজু খোৱা, গাখীৰ পান কৰা, চৰবত চুহি লোৱা, মদ্যপান নকৰিবা। মদ্যপান কৰা মহাপাপ। কিন্তু ৰজাই নামানিলে।

ৰাণীৰ আকৌ প্ৰাৰ্থনা শুনাত কৰ্ণাময় (কবীৰ) ঈশ্বৰে ৰজাক আকৌ বুজালে যে নাম বিনা জীৱৰ জীৱন এনেয়ে ব্যৰ্থ হয়। আপুনি নাম দীক্ষা লওক। ৰজাই আকৌ কলে গুৰুদেব মোক নাম লবলৈ নকব। আপোনাৰ শিষ্যক মই বাধা নকৰো লাগিলে যিমনেই দান কৰক, কিমান সৎসঙ্গ কৰে কৰক। পৰমেশ্বৰে কলে পুত্ৰী এই দুদিনীয়া সুখ দেখি ইয়াৰ বুদ্ধি ভ্ৰষ্ট হৈ গৈছে। তুমি প্ৰভুৰ চৰণত লাগি থাকা। নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰা। ইয়াত কোনেও কাৰো পতি নহয়, কোনেও কাৰো পত্নী নহয়। পূৰ্ব জন্মৰ সংস্কাৰৰ কাৰণে দুই দিনৰ সম্ভ্ৰম। নিজৰ পুণ্য অৰ্জন কৰা পুত্ৰী। এতিয়া ইন্দ্ৰমতী ৮০ বছৰীয়া বৃদ্ধা যদিও ৪০ বছৰ বয়সতে মৰিব লগা আছিল। যেতিয়া তেওঁৰ শৰীৰ খৰক-বৰক হবলৈ ধৰিলে তেতিয়া কৰ্ণাময় ঈশ্বৰে কলে ইন্দ্ৰমতী এতিয়া কি বিচৰা ? সৎলোকলৈ যাবানে ? ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে যে প্ৰভু মই প্ৰস্তুত আছো। একেবাৰে যাবলৈ ইচ্ছুক, হে ভগৱান। কৰ্ণাময় ঈশ্বৰে কলে তোমাৰ নাতি-নাতিনীয়েকৰ মোহ-মায়া নাইতো ? ৰাণীয়ে কলে একেবাৰে নাই পৰমেশ্বৰ। আপুনি এনেকুৱা নিৰ্মল জ্ঞান দিছে যে এই জ্বালাময় মৃত্যু সংসাৰত কি ইচ্ছা কৰো। কবীৰদেব (কৰ্ণাময়) পৰমেশ্বৰে কলে যে পুত্ৰী বলা (তথাস্থ)। ৰাণীয়ে প্ৰাণ ত্যাগিলে। পৰমেশ্বৰ কবীৰ (কৰ্ণাময়) মুক্তিদাতা ৰাণী ইন্দ্ৰমতীৰ আত্মাক ওপৰলৈ লৈ গল। এই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ভিতৰত এক মানসৰোবৰ আছে। সেই মান সৰোবৰত গৈ এই আত্মাৰ স্নান কৰিব লাগে। এই প্ৰাণীক কবীৰ পৰমেশ্বৰে পূৰ্ণ গুৰুৰ স্বৰূপত প্ৰকট হৈ কিছু সময় ধৰি মানসৰোবৰত ৰাখে। মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰে আকৌ ইন্দ্ৰমতীক

সুখিলে এই সংসাৰত যদি কিবা ইচ্ছা আছে তেন্তে পুনঃৰাই জন্ম লব লাগিব। যদি মনত কিবা ইচ্ছা বৈ গল তেন্তে সৎলোকলৈ যাব নোৱাৰিব। ইন্দ্ৰমতীয়ে কলে হে ভগৱান আপুনিতে অন্তৰ্যামী, কোনো ইচ্ছা নাই। আপোনাৰ চৰণৰে ইচ্ছা। কিন্তু মনত মোৰ এটা শংকা লাগি আছে মোৰ পতি দেৱে মোক কেতিয়াও ধাৰ্মিক কৰ্মৰ বাবে বাধা দিয়া নাছিল। নহলেতো আজি কালিৰ পতিয়ে নিজৰ পত্নিক বাধা দিয়ে। যদি তেওঁ মোক বাধা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে মই আপোনাৰ চৰণত স্থান নাপালোহেঁতেন। মোৰ কল্যাণ নহলেহেঁতেন। তেওঁৰ এই শুভ কৰ্মত যোগদানৰ বাবে যদি কিবা লাভ পায় কেতিয়াবা দয়া কৰিব হে মোৰ ঈশ্বৰ। পৰমেশ্বৰ কবীৰে দেখিলে যে এই নিৰ্বোধ এতিয়াও তেওঁৰ মোহত আৱদ্ধ। পৰমেশ্বৰে কলে ঠিক আছে পুত্ৰী এতিয়া তুমি দুই চাৰি বছৰ ইয়াতে ৰোৱা।

দুই বছৰ পিছত ৰজাৰো মৃত্যুৰ সময় আহিল। কিয়নো নাম উপদেশ লোৱা নাই। যমদুত আহিল। ৰজাই চমক খাই মূৰ ঘূৰণি খাই পৰি গ'ল। যমদুতে তেওঁৰ কান্ধত উঠি হেঁচিলে। ৰজাই পাইখানা আৰু পেচাব কৰিলে। কৰুণাময় (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ঈশ্বৰে ৰাণীক কলে দেখা তোমাৰ ৰজাৰ কি দশা হৈছে। ৰাণীক মানসৰোবৰৰ পৰাই কবীৰ পৰমেশ্বৰে দেখুৱালে। এই সকলো কৌতুক দেখি ৰাণীয়ে কলে হে প্ৰভু! যদি তেওঁৰ ভক্তিবৰ সহযোগৰ ফল আছে তেন্তে অলপ দয়া কৰক দয়ালু। ৰাণীৰ তেতিয়াও অলপ মোহ মমতা আছিল। কবীৰদেৱে (কৰুণাময়) চিন্তিলে যে এওঁ আকৌ কালৰ জালত বন্দী হব। ইয়াকে ভাবি মানসৰোবৰৰ পৰা তালৈ গল যত চন্দ্ৰবিজয় মহলৰ ভিতৰত অচেতন হৈ পৰি আছিল। যমদুতে ৰজাৰ প্ৰাণ বাহিৰ কৰিব ধৰিছিল। কবীৰদেৱ অহাৰ লগে লগে যমদুত বিলাক এনেভাৱে আকাশলৈ উৰি গল যেনেকৈ মৰা শৰৰ পৰা শগুণ উৰি যায়। চন্দ্ৰবিজয়ে চেতনা ঘূৰাই পালে। সমুখত পৰমেশ্বৰ কৰুণাময় থিয় হৈ আছে। মাথোন ৰজা চন্দ্ৰবিজয়ে দেখা পাইছিল আৰু অইন কোনেও দেখা পোৱা নাছিল। চন্দ্ৰবিজয়ে ভৰিত পৰি কবলৈ ধৰিলে প্ৰভু মোক ক্ষমা কৰক, মোৰ জীৱন ৰক্ষা কৰক। কিয়নো এতিয়া তেওঁ দেখিলে তাৰ প্ৰাণ যায়। (যেতিয়া জীৱৰ প্ৰাণ যাবৰ হয় তেতিয়াহে জীৱৰ চকু মেল খাই) মোক ক্ষমা কৰি দিয়ক প্ৰভু, মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰি দিয়ক মালীক। কবীৰদেৱে কলে ৰজা আজিও তোমাৰ সেই কথা, সেই দিনাও সেই কথা আছিল, নাম দীক্ষা লব লাগিব। ৰজাই কলে মই নাম দীক্ষা লম, এতিয়াই লম। কবীৰদেৱে নাম উপদেশ দিলে তথা কলে যে এতিয়া মই তোমাক দুই বছৰ আয়ুস বঢ়াই দিম, যদি এই সময়ৰ ভিতৰত এটা উশাহো নাম স্মৰণৰ অবিহনে খালী ৰৈ যায় তেন্তে আকৌ কৰ্মদণ্ড ৰৈ যাব (পুনৰ সংসাৰৰ যন্ত্ৰণাত ভুগিব লাগিব)।

কবীৰ, জীৱন তো খোড়া ভলা , যো সত সুমিৰণ হো।

লাখ বৰ্ষ কা জীৱনা, লেখে ধৰে না কো।।

শুভ কৰ্মত সহযোগ দিয়া আৰু পিছৰ কৰ্ম আৰু শ্ৰদ্ধাৰে দুই বছৰ নাম স্মৰণ তথা তিনিও নাম প্ৰদান কৰি কবীৰদেৱে চন্দ্ৰবিজয়কো পাৰ কৰি দিলে। কওঁক সৎগুৰুদেৱ কী জয়, “বন্দী ছোড় কী জয়” (মুক্তিদাতা)।

পৰমেশ্বৰ কবীৰদেব সঁচাই শ্ৰদ্ধাৱান ভকতৰ আয়ুস বঢ়ায় দিয়ে আৰু তাৰ পৰিয়ালকো ৰক্ষা কৰে। ওপৰৰ বিৱৰণৰ পৰা প্ৰমাণ হ'ল। এই প্ৰমাণ বহুত পুৰণি। বৰ্তমানৰ সাধাৰণ ব্যক্তিয়ে বিশ্বাস নকৰে। বৰ্তমান পূজ্য কবীৰদেৱ পৰমেশ্বৰৰ শক্তিয়ে সৎগুৰু ৰামপাল দাস গুৰু মহাৰাজৰ দ্বাৰা কষ্ট নিৱাৰণ তথা আয়ুস বৃদ্ধিৰ অনেক প্ৰমাণ পঢ়ক এই পুথিত।

পৱিত্ৰ পুৰাণৰ ৰহস্য

পুৰাণক জানিবৰ কাৰণে অনুগ্ৰহ কৰি মনত ৰাখিব যে শ্ৰী ব্ৰহ্মা পুৰাণ, শ্ৰী বিষ্ণু পুৰাণ আৰু শ্ৰী শিৱ পুৰাণ ব্ৰহ্মৰ লীলাৰ পৰাই আৰম্ভ হৈছে, যাক প্ৰথম অব্যক্ত গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ২৫ ত কৈছে গীতা অধ্যায় ১১, শ্লোক ৩২ ত কৈছে যে 'মই কাল'। ইয়াক ক্ষৰ পুৰুষ তথা জ্যোতি নিৰঞ্জন বুলিও কোৱা হয়, এওঁকেই সদাশিষ্য, কালৰূপী ব্ৰহ্ম বুলিও কোৱা হয়। এওঁ ব্ৰহ্মাণ্ডত এটা ব্ৰহ্মলোকৰ ৰচনা কৰি তাৰে উপৰি ভাগত অৱস্থান কৰি থাকে।

এওঁকেই মহাবিষ্ণু, মহা ব্ৰহ্মা তথা মহাশিৱ বুলি কোৱা হয় আৰু সেই ক্ষেত্ৰক কাশী বুলিও কোৱা হয়। তাৰ ভিতৰতে ৰজগুণ প্ৰধান, সৎ গুণ প্ৰধান, তমগুণ প্ৰধান তিনি স্থান কৰি নিজ পত্নী দুৰ্গা (মহালক্ষ্মী)ক লগত ৰাখি তিনি পুত্ৰ ৰজগুণ শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ, সৎগুণ শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ, তমগুণ শ্ৰীশিৱৰ জন্ম দি অচেতন কৰে। অচেতন অৱস্থাতে এওঁ বিলাকৰ চোৱাচিতা কৰি থাকে। যুৱক হোৱাত শ্ৰীব্ৰহ্মা দেৱক পদুম ফুলৰ ওপৰত, শ্ৰীবিষ্ণু দেৱক শেষনাগৰ শয়্যাৰ ওপৰত আৰু শ্ৰীশিৱক কৈলাশ পৰ্বতৰ ওপৰত চেতন কৰে। উৎপত্তি কৰ্তা সম্পৰ্কে এই তিনিও প্ৰভুৰ স্ময়ং জ্ঞান নাই। এই কালৰূপী ব্ৰহ্মই বিষ্ণু ৰূপ ধাৰণ কৰি নিজৰ নাভিৰ পৰা পদুম ফুল উৎপন্ন কৰি তাৰ ওপৰত শ্ৰীব্ৰহ্মা দেৱক ৰাখি চেতন কৰায়। এওঁ যেতিয়াই ইচ্ছা কৰে, তেতিয়াই শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু, শ্ৰীশিৱ ৰূপ ধাৰণ কৰি দৃষ্টি গোচৰ হয়। এই কাল নিজৰ বাস্তৱিক ৰূপত কেতিয়াও প্ৰকট নহয়, যি কালে শ্ৰীমদভাগৱত গীতাৰ জ্ঞান দিয়াৰ সময়ত বিৰাট ৰূপ দেখুৱাইছিল। গীতা অধ্যায় ১০ তথা ১১ ৰ ভিতৰত প্ৰমাণ আছে। শ্ৰীমদভাগৱৎ গীতা অধ্যায় ১১ শ্লোক ৪৭-৪৮ ত কৈছে যে হে অৰ্জুন! এইটো মোৰ প্ৰকৃত কাল ৰূপ তোমাৰ বাহিৰে পূৰ্বে কোনোৱে নাইদেখা আগলৈয়ো দেখা নাপাব। এইটো মই তোমাৰ ওপৰত দয়া কৰি দেখুৱালোঁ। মোৰ (ব্ৰহ্মৰ হেজাৰ হাত আৰু হেজাৰ চকু আদিৰে কাল ৰূপক বেদত বৰ্ণিত বিধিৰে যেনে যজ্ঞ, ওম নামৰ জপ আদিৰে কেতিয়াও দেখা পোৱা নেযায়। ভাৱাৰ্থ এইটো যে বেদত বৰ্ণিত বিধিৰে প্ৰভু প্ৰাপ্তি নহয়। এইবাবে ঋষি, মহৰ্ষি সকলে বেদত "ওঁ" নামক প্ৰভু প্ৰাপ্তি জানি প্ৰভুক পোৱাৰ বাবে যজ্ঞ তথা ওঁ নামৰ জপেৰে মোৰ সাধনা কৰিছিল, কিন্তু "ব্ৰহ্মৰ" দৰ্শন নহল। কোনোৱাই পদুম ফুলৰ জ্যোতি দেখিলে। কোনোৱাই শৰীৰৰ ভিতৰত জ্যোতি দেখিলে আৰু ধ্বনি শুনিলে, সেইয়া কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ চলনা। কোনো কোনোৱে হাজাৰ পদ্মৰ এক হাজাৰ জ্যোতিৰ পৰা ওলোৱা পোহৰ দেখি প্ৰভু প্ৰাপ্তি বুলি ভাবিলে। যেনেকৈ কোনো এক স্থানত একে ৰঙৰ হাজাৰ বালব এটা আনটোৰ লগত গোলাকাৰ কৈ সজাই জ্বলাই ৰাখিছে। দুৰৰ পৰা দেখোতা সকলক এক পোহৰৰ সমষ্টি হৈ দেখা দিয়ে। অতি ওচৰলৈ গৈ চালে গম পোৱা যায় যে এইবোৰ বাল্বৰ পোহৰ হে।

এইদৰে কিছু সাধকে হঠাৎযোগ কৰি শৰীৰৰ ভিতৰত অন্তৰ্मुख হৈ, কিছুমানে আতিস বাজি (দীপাৱলী ৰ নিচিনা) চিকমিক পোহৰ দেখি প্ৰভুপ্ৰাপ্তি বুলি মানি লয়। সেই কালৰ জালক পাই আনন্দিত হৈ নিজৰ অমূল্য জীৱন নষ্ট কৰে। বেদত স্পষ্ট লিখা আছে যে পৰমেশ্বৰৰ স্মৰণৰ আছে। যজুৰ্বেদ অধ্যায় ১ মন্ত্ৰ ১৫ তথা অধ্যায় ৫ মন্ত্ৰ ১ ৰ ভিতৰত প্ৰমাণ আছে।

অগ্নে তনুৰ অসি। বিষ্ণুৱে ত্বা সোমস্ব তনুৰ অসি।

যাৰ শব্দার্থ হল পৰমেশ্বৰৰ স্মৰণৰ বিদ্যমান। যিজন সকলোৰে পালন কৰ্তা অমৰ পুৰুষ (সৎপুৰুষ) ৰ শৰীৰ পৰমেশ্বৰ আকাৰত আছে। এই কাৰণে সাধু-ঋষিসকলে যোৰ তপস্যা কৰিছিল দৰ্শন পাবৰ বাবে। কিন্তু বেদত বৰ্ণিত বিধিৰে প্ৰভু প্ৰাপ্তি হয়। এই কাৰণে আজিলৈকে সকলো সাধক, ঋষি, মুনি আদিয়ে নিজৰ অনুভৱৰ জৰিয়তে কিতাপ লিখিছিল যিবোৰ বেদ জ্ঞান বিৰুদ্ধ। এতিয়া সকলো ভকত সমাজে পৱিত্ৰ বেদৰ স্থানত অন্য সাধু, মহৰ্ষিৰ অনুভৱেৰে লিখিত পুথিৰ জ্ঞানৰ আধাৰত অভ্যস্ত হৈছে।

পৱিত্ৰ বেদ তথা শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্মই কৈছে তিনিগুণ (ৰজ গুণ- ব্ৰহ্মা, সৎগুণ- বিষ্ণু, তমগুণ-শিৱ)ক ইষ্ট ৰূপত পূজা কৰা যোগ্য নহয়, কিয়নো এইবোৰ বিনাশী সেয়ে যেনে কৰ্ম তেনে ফল দিয়ে। পাপক নাশ (ক্ষমা কৰিব নোৱাৰে। ইবিলাকৰ পূজাৰী ভকতৰ প্ৰাৰন্ধত লিখিত দুঃখ কষ্ট ভূগীৱ লগীয়া হয়। এই তিনিও প্ৰভুক সাধনা কৰি অকনমান সাংসাৰিক লাভ হয়, কিন্তু পূৰ্ণমুক্তি (মোক্ষ) প্ৰাপ্ত নহয়, এই তিনি প্ৰভু (শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু, শ্ৰীশিৱ)ৰ পৰা পোৱা ক্ষনিক লাভৰ ওপৰত যাৰ আস্থা থাকে সেইবোৰ ৰাম্ভস্ব স্বভাৱ ধাৰণকাৰী, মনুষ্যৰ ভিতৰত নীচ, দুষ্কৰ্মকাৰী মুৰ্খই, মোৰো (কাল/ব্ৰহ্ম) ভক্তি নকৰে (প্ৰমাণ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১২ ৰ পৰা ১৫ লৈ)। কিয়নো ব্ৰহ্মৰ সাধক অধিক সময়লৈ ব্ৰহ্মলোকত নিৰ্মিত মহাস্বৰ্গত নিজৰ নামৰ আৰু পূণ্যৰ বলৰ আধাৰত হে থাকিব পাৰে। এই বাবে কালে কৈছে যে মই (কাল/ব্ৰহ্ম) তিনিও প্ৰভুতকৈ কিছু বেছি সহায় কৰিব পাৰো। কিন্তু এই ব্ৰহ্মলোক আৰু কালো (ব্ৰহ্ম) বিনাশী। গীতা অধ্যায় ৮, শ্লোক ১৬ ত কৈছে যে ব্ৰহ্ম লোকলৈকে সৰ্বলোক পুনৰ আবৃত্তিত আছে আৰু গীতা অধ্যায় ২, শ্লোক ১২, আৰু অধ্যায় ৪, শ্লোক ৫ ত স্বয়ং গীতা জ্ঞানদাতা ব্ৰহ্মই কৈছে যে মোৰো জন্ম-মৃত্যু হয় অৰ্থাৎ মই নাশৱান হওঁ। এইবাবে পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮ ত কৈছে যে মোৰ (কাল/ব্ৰহ্ম) যি চাৰি প্ৰকাৰৰ সাধক আছে তাৰ ভিতৰত যি জ্ঞানী তেওঁ বেদৰ জ্ঞানৰ আধাৰৰ বিষয়ে জানি লয় যে কেৱল এজন পূৰ্ণ পৰমাত্মাই ইষ্ট ৰূপত পূজ্য, তেওঁৰেই পাপ নাশক, পূৰ্ণ মোক্ষ দায়ক তথা এই মানৱ শৰীৰ প্ৰভু প্ৰাপ্তিৰ বাবেহে। তেওঁলোকে বেদৰ পৰা স্বয়ং নিষ্কৰ্ষ বাহিৰ কৰি লৈছে যে “ওম” (ওঁ) এইটোৱে একমাত্ৰ মন্ত্ৰ প্ৰভু প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে। এই ওম (ওঁ) জাপেৰে হাজাৰ বছৰ সাধনা কৰি নিজৰ জীৱনকো বিসৰ্জন দিছে। প্ৰভু দৰ্শন নহল, আন উপলদ্ধি হল কিছু সিদ্ধি প্ৰাপ্তি হল আৰু স্বৰ্গ-মহাস্বৰ্গৰ উচ্চপদ প্ৰাপ্ত হ’ল। পিছত ভজনৰ ফল তথা অৰ্জিত পুণ্য সমাপ্ত হোৱাত

পুণৰ জন্ম-মৃত্যু আৰু চৌৰাশী লাখ যোনীৰ শৰীৰত ঘোৰ দুঃখ কষ্ট আৰু নৰকত পাপ কৰ্মৰ ফল ভুগিব লগা হল।

পবিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৪০ মন্ত্ৰ ১০ আৰু পবিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৪ মন্ত্ৰ ৩৪ ত ওপৰোক্ত দুয়ো শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্মই কৈছে যে সেইজন পৰমাত্মাৰ বিষয়ে মই (কালৰূপী ব্ৰহ্ম) নাজানো। সেইজন পৰমেশ্বৰৰ বিষয়ে পূৰ্ণ জ্ঞান অৰ্থাৎ তত্ত্বজ্ঞান আৰু সেইজন পৰমেশ্বৰক পোৱাৰ বিধি অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মোক্ষ মাৰ্গৰ জানিবলৈ তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ অনুসন্ধান কৰা। পিছত তেওঁ যেনেকৈ পূজাসাধনা কৰাৰ উপদেশ দিব তেনেকৈ কৰা। তাৰ পিছত সেইজন পৰমপদ পৰমেশ্বৰৰ অনুসন্ধান কৰিব লাগে যলৈ যোৱাৰ পিছত সাধক আকৌ এই সংসাৰলৈ উভতি নাহে অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্ত হৈ চিৰদিনৰ বাবে জন্ম-মৃত্যু আৰু চৌৰাশী লাখ যোনীৰ কষ্ট আৰু নৰক যাতনা কষ্টৰ পৰা মুক্ত হয় আৰু পূৰ্ণশান্তি পায় (শাস্বতম স্থানম) অৱিনাশী লোক অৰ্থাৎ সংলোক প্ৰাপ্ত হয় (প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১, ৪ আৰু গীতা অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২ আৰু ঋগবেদ মণ্ডল ১ শুক্ত ২৪ মন্ত্ৰ ১-২)।

তত্ত্বদৰ্শী সন্তক নোপোৱাৰ কাৰণে সকলো ঋষিয়ে বেদ অনুসৰি সাধনা কৰিও মহাকষ্ট পায়। এই কাৰণে গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮ ত কৈছে যে যিজন জ্ঞানী আত্মা তেওঁ উদাৰ হয় কিয়নো প্ৰভু প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে দেহ-মনধনেৰে বেদ অনুসৰি সাধনা কৰে, কিন্তু তেওঁলোকো মোক (কাল) ব্ৰহ্মৰ (অনুভূমা) অতি বেয়া গতি অৰ্থাৎ সাধনাৰ দ্বাৰা পোৱা লাভৰেই আশ্ৰিত হয়, যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্তি নহয়। জন্ম-মৃত্যু আৰু নানা প্ৰাণীৰ শৰীৰত আৰু নৰকত কৰ্মাধাৰত পৰাও কেতিয়াও কষ্টৰ সমাপ্তি নহয়।

জ্যোতি নিৰঞ্জনে (কালৰূপী ব্ৰহ্ম) প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে মই কেতিয়াও কাকো যি কোনো সাধনাৰ দ্বাৰা নিজৰ বাস্তৱিক কাল ৰূপত দৰ্শন নিদিওঁ। এই কাৰণে এই কালৰূপী ব্ৰহ্মই নিজ পুত্ৰ (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ)ৰ ৰূপত দেখা দি নানা কৰ্তব্য পালন কৰে। যি কাৰণে সাধকে ভাৱে যে এই লীলা ভগৱান বিষ্ণুদেৱেই কৰিছে, কেতিয়াবা কয় যে এই লীলা শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱেই কৰিছে, কেতিয়াবা কয় যে এই লীলা শ্ৰীশিৱই কৰিছে। সাধাৰণ ব্যক্তিয়ে কয় যে শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱৰ জন্ম শ্ৰীবিষ্ণুদেৱৰ নাভি কমলৰ ওপৰত হৈছে। সেই সময়ত শ্ৰীবিষ্ণুদেৱৰ ৰূপত কালে নিজৰ নাভিৰ পৰা কমল প্ৰকট কৰাইছিল।

ব্ৰহ্মা পুৰাণ (সৃষ্টিৰ বৰ্ণন নামক অধ্যায়) ত শ্ৰী লোমহৰ্ষন ঋষিয়ে (যাক সূত মুনিও কোৱা হয়) নিজ গুৰুদেৱ শ্ৰীব্যাসদেৱৰ ঋষিৰ পৰা শুনা জ্ঞানৰ কথা কৈছিল। শ্ৰী ব্যাসদেৱে শ্ৰীনাৰদ মুনিৰ পৰা শুনিছিল আৰু শ্ৰীনাৰদ মুনিয়ে নিজ পিতৃ শ্ৰী ব্ৰহ্মাদেৱৰ পৰা জানিছিল। শ্ৰী ব্ৰহ্মা দেৱৰো স্বয়ং জ্ঞান নাই তেওঁ কৰ উৎপন্ন হৈছে (শ্ৰীদেৱী মহাপুৰাণ তৃতীয় স্কন্ধ)। ইয়াৰ ভাৱাৰ্থ এইটো নহয় যে পুৰাণৰ বৰ্ণিত জ্ঞান ভুল। যি জ্ঞান ব্ৰহ্মাই চেতনা পোৱাৰ পিছত কৈছে সেইখিনি সেই স্তৰলৈকে শুদ্ধ। কিন্তু চেতনা পোৱাৰ পূৰ্বৰ জ্ঞান হল দস্তকথা (লোক বেদ)। যি পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ সত্য যুগত সংস্কৃত নামেৰে প্ৰকট হৈ তত্ত্বদৰ্শী সন্তৰ ৰূপত তত্ত্বজ্ঞান আৰু বাস্তৱ সৃষ্টি ৰচনাৰ জ্ঞান শ্ৰীব্ৰহ্মা দেৱ আৰু শ্ৰীমনুদেৱ আদিক দিছিল। এওঁলোকে শুনিও নুশুনা কৰিছিল। তাৰ পিছত যেতিয়া শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱৰ পৰা বংশধৰ সকলে এইবিলাক সুধিবলৈ ধৰিলে তেতিয়া শুনা জ্ঞানৰ আধাৰত কিছু মিহলি কৰি পূৰ্ব জ্ঞানৰ কথা

কৈছে সেই কাৰণে কোনো কোনো পুৰাণ নিৰ্ণায়ক জ্ঞানযুক্ত হয়। কোনো পুৰাণৰ আধাৰত প্ৰমাণ হয় যে শ্ৰীবিষ্ণুদেৱৰ উৎপত্তি শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱৰ পৰা হৈছে, কোনো পুৰাণৰ পৰা প্ৰমাণ হয় যে শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱৰ উৎপত্তি শ্ৰীবিষ্ণুদেৱৰ পৰা হৈছে ইত্যাদি। এই কাৰণে সকলো ঋষি আৰু শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণুও আৰু শ্ৰীশিৱৰো সংশয় আছে।

শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ আৰু শ্ৰীবিষ্ণুদেৱৰ মাজত যুদ্ধ

শ্ৰীশিৱ পুৰাণ (বিদ্যেশ্বৰ সংহিতা অধ্যায় ৬ অনুবাদক দীনদয়াল শৰ্মা, প্ৰকাশক ৰামায়ণ প্ৰেচ মুম্বাই, পৃষ্ঠা ৬৭ আৰু পণ্ডিত ৰামলগ্ন পাণ্ডে বিশাৰদ প্ৰকাশক সাৱিত্ৰী ঠাকুৰ, প্ৰকাশন ৰথযাত্ৰা বাৰানসী, ব্ৰাহ্মণাটী ইমলী বাৰানসীৰ বিদ্যেশ্বৰ সংহিতা অধ্যায় ৬, পৃষ্ঠা ৫৪ তথা টীকাকাৰ ডাঃ ব্ৰহ্মানন্দ ত্ৰিপাঠী সাহিত্য আয়ুৰ্বেদ জ্যোতিষাচাৰ্য্য এম,এ, পি.এচ.ডি.এচ.সী.এ। প্ৰকাশক চৌখম্বা সংস্কৃত প্ৰতিষ্ঠান, ৩৮ যু.এ. জবাহৰ নগৰ, বাংলা ৰোড, দিল্লী, সংস্কৃতৰ সৈতে শিৱ পুৰাণ বিদ্যেশ্বৰ সংহিতা অধ্যায় ৬, পৃষ্ঠা ৪৫)।

শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণুৰ ওচৰলৈ আহিল। সেই সময়ত শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ লক্ষ্মীৰ সৈতে শেষ নাগৰ শয্যাত আছিল, লগত অনুচৰ বিলাকো বহি আছিল। শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱে শ্ৰীবিষ্ণু দেৱক চাই কলে পুত্ৰ, উঠা চোৱা তোমাৰ পিতৃ আহিছে। মই তোমাৰ ভগৱান। ইয়াক শুনি বিষ্ণুৱে কলে আহা, বহা ময়েই তোমাৰ পিতৃ হওঁ। তোমাৰ মুখখন কিয় বিকট হৈছে ? ব্ৰহ্মাদেৱে কলে হে পুত্ৰ! এতিয়া তোমাৰ বৰ অভিমান হৈছে, মই তোমাৰ সংৰক্ষক নহওঁনে কিন্তু মই সকলো জগতৰ পিতা। সকলো জগত মোৰ ভিতৰতে নিবাস কৰে। তুমি মোৰ নাভি কমলৰ পৰা জন্ম হৈছা আৰু মোকেই এনেকৈ কেছা। ইয়াকে কৈ দুই প্ৰভুৱে অস্ত্ৰৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ধৰিলে। এজনে আনজনৰ বক্ষ স্থলৰ ওপৰত আঘাত কৰিবলৈ ধৰিলে। ইয়াকে দেখি সদাশিৱ (কাল ৰূপী ব্ৰহ্ম) এক তেজোময় লিঙ্গ দুয়োজনৰ মাজত থিয় কৰাই দিলে, তেতিয়া যুদ্ধ বন্ধ হল।(এই ওপৰোক্ত বিৱৰণ গীতা প্ৰেচ গোৰখপুৰৰ শিৱ পুৰাণৰ পৰা বাহিৰ কৰি ৰখা। কিন্তু মূল সংস্কৃতৰ সৈতে যি ওপৰত লিখিত তথা আন দুই সম্পাদকৰ তথা প্ৰকাশকৰ শিৱ পুৰাণত শুদ্ধ আছে।)

বিচাৰ কৰক - শ্ৰীশিৱ পুৰাণ, শ্ৰী বিষ্ণু পুৰাণ, শ্ৰী ব্ৰহ্মা পুৰাণ আৰু শ্ৰী দেৱী মহাপুৰাণত তিনিও প্ৰভু আৰু সদাশিৱ (কালৰূপী ব্ৰহ্ম) আৰু দেৱীৰ (শিৱা প্ৰকৃতি) জীৱন মহিমা আছে। এইবিলাকৰ আধাৰত সৰ্ব ঋষি জন আৰু গুৰু জনে জ্ঞান শুনাইছিল। যদি কোনোৱাই পৱিত্ৰ পুৰাণৰ পৰা ভিন্ন জ্ঞানৰ কথা কয় সেইটো পাঠ্যক্ৰমৰ বিৰুদ্ধ জ্ঞান হোৱা কাৰণে সমূলি ব্যৰ্থ। ওপৰৰক্ত যুদ্ধৰ বিৱৰণ পৱিত্ৰ শিৱ পুৰাণত আছে, যত দুই প্ৰভুৱে পাঁচ বছৰীয়া শিশুৰ দৰে কাজিয়া কৰিছে। এজনে আনজনক কয় তুমি মোৰ পুত্ৰ আনজনে কয় তুমিহে মোৰ পুত্ৰ, মই তোমাৰ পিতৃ। এইদৰে কৈ ইজনে সিজনৰ লগত কাজিয়া কৰে। এই চৰিত্ৰ ত্ৰিলোকী নাথৰ।

ওপৰোক্ত তিনিও পুৰাণ (শ্ৰীব্ৰহ্মা পুৰাণ, শ্ৰী বিষ্ণু পুৰাণ তথা শ্ৰী শিৱ পুৰাণ)ৰ আৰম্ভণি কালৰূপী ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ জ্যোতি নিৰঞ্জনৰপৰাই হৈছে যি ব্ৰহ্মলোকত মহাব্ৰহ্মা, মহাবিষ্ণু, আৰু মহাশিৱৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি থাকে আৰু নিজৰ লীলাও ওপৰোক্ত ৰূপত কৰে। নিজৰ বাস্তৱিক কাল ৰূপক লুকোৱাই ৰাখে আৰু পিছৰ বিৱৰণ ৰজগুণ ব্ৰহ্মাদেব, সংগুণ বিষ্ণুদেব আৰু তমগুণ শিৱৰ লীলা আছে। ওপৰোক্ত জ্ঞানৰ আধাৰৰ পৰাই পৱিত্ৰ পুৰাণক বুজা অতি সহজ।

শ্ৰীবিষ্ণু পুৰাণ

(অনুবাদক শ্ৰীমুনিলাল গুপ্ত, প্ৰকাশক- গোবিন্দ ভৱন কাৰ্য্যালয়, গীতাপ্ৰেচ গোৰখপুৰ)

শ্ৰীবিষ্ণু পুৰাণৰ জ্ঞান শ্ৰী পৰাশৰ মুনিয়ে নিজৰ শিষ্য শ্ৰীমৈত্ৰেয় ঋষিক কৈছিল।

শ্ৰী পৰাসৰ মুনিক বিবাহ হোৱাত গৃহ ত্যাগ কৰি বনলৈ গৈ সাধনা কৰিবলৈ দৃঢ় সংকল্প কৰিলে। তেওঁৰ ধৰ্ম পত্নীয়ে কলে এতিয়াহে বিয়াখন হৈছে, আৰু এতিয়াই আপুনি ঘৰ ত্যাগ কৰি যাব খুজিছে। সন্তান জন্ম দি পিছত সাধনা কৰিবলৈ যাব। তেতিয়া শ্ৰীপৰাশৰ মুনিয়ে কলে যে সাধনা কৰাৰ পিছত সন্তান জন্ম দিলে উত্তম সংস্কাৰ সম্পন্ন সন্তানৰ উৎপত্তি হব। কিছুদিন অতিবাহিত হৈ যোৱাৰ পিছত মই তোমাৰ বাবে শক্তি (বীৰ্য্য) কোনো চৰাইৰ দ্বাৰা পঠাই দিম, তুমি তাক গ্ৰহণ কৰিবা। এই কথা কৈ ঘৰ ত্যাগ কৰি বাণপ্ৰস্থ হল। এবছৰ সাধনা কৰাৰ পিছত নিজৰ বীৰ্য্য বাহিৰ কৰি এখিলা গছৰ পাতত টোপোলা বান্ধি নিজৰ মন্ত্ৰ শক্তিৰে শুক্ৰানু ৰক্ষা কৰি এজনী কাউৰীক কলে যে এই পাতখন মোৰ পত্নীক দি আহ। কাউৰীয়ে সেই পাতখিলা লৈ নদীৰ ওপৰেৰে উৰি গৈ আছিল, তাইৰ ঠোটৰ পৰা পাতখিলা পানীত পৰি গল। তাক এজনী মাছে খাই পেলালে। কিছু মাহৰ পিছত সেই মাছজনী এজন নাৱৰীয়াই (ঘাটৰুৱা) ধৰি কটাত তাৰপৰা এজনী দীপলীপ ছোৱালী ওলাই পৰিল। নাৱৰীয়াই ছোৱালী জনীৰ নাম সত্যৱতী ৰাখিলে। সেইজনী ছোৱালী (মাছৰ পেটৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা কাৰণে) মস্য গম্ভা নামেৰে জনাজাত হৈছিল। নাৱৰীয়াই ছোৱালী জনীক নিজৰ জীয়েক হিচাপে পালন কৰিছিল।

কাউৰীয়ে উভতি গৈ পৰাশৰ মুনিক সকলো বৃত্তান্ত কলে। যেতিয়া সাধনা সমাপ্ত কৰি শ্ৰীপৰাশৰ মুনিক ১৬ বছৰ পিছত উভতি আহিছিল, নদী পাৰ হবৰ কাৰণে নাৱৰীয়াক মাত দি কলে যে মোক সোনকালে নদীখন পাৰ কৰি দিয়া। মোৰ পত্নীয়ে মোৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰি আছে। সেই সময়ত নাৱৰীয়াই আহাৰ খাই আছিল আৰু শ্ৰীপৰাশৰ মুনিক বীজৰ পৰা মাছৰ উদ্ভৱত উৎপন্ন হোৱা চৈধ্য বছৰীয়া যুৱতী ছোৱালী জনী নিজৰ দেউতাৰ আহাৰ লৈ তাত উপস্থিত আছিল। নাৱৰীয়াৰ জ্ঞান আছিল যে সাধনা তপস্যা কৰি অহা মুনিক সিদ্ধিযুক্ত হয়। আদেশ সোনকালে পালন নকৰিলে অভিশাপ দিব পাৰে। নাৱৰীয়াই কলে মুনিকৰ! মই আহাৰ গ্ৰহণ কৰি আছো, আথা খোৱাকৈ এৰিলে অন্নদেৱৰ অপমান হয়, মোৰ পাপ লাগিব।

কিন্তু শ্ৰীপৰাশৰ মুনিয়ে একো নুশুনিলে। মূনি অতি উদ্ভাৱল হোৱা দেখি নাৱৰীয়াই নিজৰ যুৱতী ছোৱালীক মূনিক পাৰ কৰাবলৈ কলে। পিতাৰ আদেশ পাই নাৱৰীয়াৰ কন্যাই মূনিক নাৱত লৈ পাৰ কৰিবলৈ গল। নাৱ গৈ নদীৰ মাজ পোৱাত পৰশৰ মূনিৰ নিজ বীজ শক্তিৰ দ্বাৰা মাছৰ উদৰত উৎপন্ন ছোৱালী অৰ্থাৎ নিজৰ ছোৱালীৰ লগত দুষ্কৰ্ম কৰিবলৈ ইচ্ছা ব্যক্ত কৰিলে। ছোৱালী জনীও নিজৰ পালক পিতা নাৱৰীয়াৰ পৰা খঙাল মুনিয়ে দিয়া অভিশাপিত হোৱা দুঃখী ব্যক্তিৰ কাহিনী শুনিছিল। অভিশাপৰ ভয়ত কপি কপি ছোৱালী জনীয়ে কলে মূনিৰৰ আপুনি ব্ৰাহ্মণ, মই এজনী শূদ্ৰৰ জীয়েক। মূনি পৰাশৰে কলে কোনো চিন্তা নাই। ছোৱালী জনীয়ে নিজৰ সন্মান বচাবৰ কাৰনে আকৌ ছল কৰি কলে যে মূনিৰৰ মোৰ শৰীৰৰ পৰা মাছৰ দুৰ্গন্ধ ওলাই আছে। মূনি পৰাশৰে নিজৰ সিদ্ধি শক্তিৰে দুৰ্গন্ধক সমাপ্ত কৰি দিলে। আকৌ ছোৱালী জনীয়ে মূনিক কলে নদীৰ দুইয়ো পাৰত মানুহে চাই আছে। মূনি পৰাশৰ মুনিয়ে গঙ্গা পানী হাতত উঠাই লৈ আকাশলৈ ছটিয়াই দিলে আৰু নিজৰ সিদ্ধি শক্তিৰে আন্ধাৰ কৰি দিলে। নিজৰ মনোৰথ পূৰ্ণ কৰিলে। ছোৱালী জনী নিজৰ পালিতা আইৰ যোগেদি পালক পিতাক সকলো ঘটনা অৱগত কৰিলে আৰু কলে যে মুনিয়ে নিজৰ নাম পৰাশৰ বুলি কৈছে আৰু তেওঁ ৱশিষ্ঠ মূনিৰ নাতি বুলি কৈছে। সময় অতিবাহিত হোৱাত কুমাৰীৰ গৰ্ভৰ পৰা মূনি ব্যাসদেৱৰ জন্ম হল।

সেইজন পৰাশৰ মূনিৰ দ্বাৰা শ্ৰীবিষ্ণু পূৰাণ ৰচনা হৈছে। শ্ৰীপৰাশৰ মুনিয়ে নিজ শিষ্য মৈত্ৰেয়ক কৈছে যে যি জ্ঞান মই তোমাক শুনাবলৈ খুজিছো, এই জ্ঞান দক্ষদি মূনিৰৰে নৰ্মদাৰ পাৰত ৰজা পুৰুকুৎসক শুনাইছিল। পুৰুকুৎসই সাৰস্বতক আৰু সাৰস্বতই মোক কৈছিল। শ্ৰীপৰাশৰ মুনিয়ে শ্ৰীবিষ্ণু পূৰাণৰ প্ৰথম অধ্যায় শ্লোক সংখ্যা ৩১ পৃষ্ঠা সংখ্যা ৩, ত কৈছে যে এই জগত বিষ্ণুগুৰুৰ পৰাই উৎপন্ন হৈছে, তেওঁতেই স্থিত আছে। তেওঁৰেই ইয়াৰ স্থিত আৰু লয়ৰ কৰ্তা। অধ্যায় ২, শ্লোক ১৫-১৬ পৃষ্ঠ ৪ ত কৈছে যে হে দ্বিজ! পৰব্ৰহ্মৰ প্ৰথম ৰূপ পুৰুষ অৰ্থাৎ ভগৱান, কিন্তু ব্যক্ত (মহাবিষ্ণু ৰূপত প্ৰকট হোৱা) আৰু অব্যক্ত (অদৃশ্য ৰূপত বাস্তৱিক কাল ৰূপত একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত থকা) তাৰ অন্য ৰূপ আৰু কাল তাৰ পৰম ৰূপ। ভগৱন বিষ্ণুঃ যি কাল ৰূপত ব্যক্ত আৰু অব্যক্ত ৰূপত স্থিত থাকে, এইটো তেওঁৰ বাল্যলীলা।

অধ্যায় ২, শ্লোক ২৭, পৃষ্ঠা ৫ ত কৈছে যে হে মৈত্ৰেয়! প্ৰলয় কালত প্ৰধান অৰ্থাৎ প্ৰকৃতি সাম্য অৱস্থাত স্থিত হৈ যোৱাৰ পিছত পুৰুষ প্ৰকৃতিৰ পৰা পৃথক হোৱাৰ পিছত বিষ্ণু ভগৱান কাল ৰূপত প্ৰবৃত্ত হয়।

অধ্যায় ২, শ্লোক ২৮, ৰ পৰা ৩০, পৃষ্ঠা ৫, ত দন্তৰ (স্বৰ্গকাল উপস্থিত হোৱাত) সিজন পৰব্ৰহ্ম পৰমাত্মা বিশৰূপ সৰ্বব্যাপী সৰ্বভূতেশ্বৰ সৰ্বাত্মা পৰমেশ্বৰে নিজৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰা বিকাৰী আৰু অবিকাৰী পুৰুষত প্ৰৱেশ কৰি তাক ক্ষেপিত কৰিলে ॥ ২৮-২৯ ॥ যি দৰে ক্ৰিয়াশীল নোহোৱাতো নিজৰ ঘাণৰ সন্নিধি মাত্ৰ প্ৰধান পুৰুষলৈ প্ৰেৰিত কৰিছে।

বিশেষ :- শ্লোক সংখ্যা ২৮ ৰ পৰা ৩০ লৈ স্পষ্ট কৰিছে যে প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) আৰু পুৰুষ (কাল-প্ৰভু)ৰ পৰা অন্য কোনো আৰু পৰমেশ্বৰ আছে। যিয়ে ইহঁত দুজনক সৃষ্টি ৰচনাৰ

কাৰণে প্ৰেৰিত কৰে।

অধ্যায় ২, পৃষ্ঠা ৮, শ্লোক ৬৬, ত লিখিত আছে সেইজন প্ৰভু বিষ্ণু অষ্টা (ব্ৰহ্মা) হৈ নিজৰেই সৃষ্টি কৰে। শ্লোক সংখ্যা ৭০ ত আছে। ভগৱান বিষ্ণুৱে ব্ৰহ্মা আদিক অৱস্থান দ্বাৰা বচনা কৰে। তেওঁৰেই বচিত হয় আৰু স্বয়ং সংহত অৰ্থাৎ মৰে। অধ্যায় ৪, শ্লোক ৪, পৃষ্ঠা ১১, ত আছে যে অইন কোনো পৰমেশ্বৰ আছে যি ব্ৰহ্মা, শিৱ আদি ঈশ্বৰতকৈও ঈশ্বৰ হয়। অধ্যায় ৪, শ্লোক ১৪, ১৫, ১৭, ২২ পৃষ্ঠা ১১, ১২ ত এই কথা আছে। পৃথিৱীয়ে কলে - হে কাল স্বৰূপ! আপোনাক নমস্কাৰ। হে প্ৰভু আপুনিয়ৈ জগতৰ সৃষ্টি আদিৰ কাৰণে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণুও আৰু ৰুদ্ৰৰূপ ধাৰণকাৰী। আপোনাৰ যি ৰূপ অৱতাৰ ৰূপত প্ৰকট হয় তাকেই দেবগণে পূজা কৰে। আপুনিয়ৈ ওঁকাৰ। অধ্যায় ৪, শ্লোক ৫০, পৃষ্ঠা ১৪, ত আছে পিছত সিজন ভগৱান হৰিয়ে ৰজোগুণ যুক্ত হৈ চতুৰ্মুখ ধাৰী ব্ৰহ্মা ৰূপ ধাৰণ কৰি সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰিলে।

ওপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে মুনি পৰাশৰে শূনি যি জ্ঞান শুনাইছে লোকবেদৰ আধাৰত শ্ৰীবিষ্ণু পুৰাণৰ ৰচনা কৰিলে। কিয়নো বাস্তৱিক জ্ঞান পূৰ্ণ পৰমাত্মাই প্ৰথম সত্য যুগত স্বয়ং অৱতৰণ কৰি শ্ৰী ব্ৰহ্মা দেৱক প্ৰদান কৰিছিল। শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱে কিছু জ্ঞান আৰু কিছু স্বনিৰ্মিত কাল্পনিক জ্ঞান সানমিহলি কৰি নিজৰ বংশধৰ সকলক কৈছিল। এজনে আনজনৰ পৰা শুনা লোকবেদৰ আধাৰত শ্ৰীপৰাসৰ মুনিয়ৈ পাইছিল। শ্ৰী পৰাসৰ মুনিয়ৈ বিষ্ণুও দেৱকো কাল বুলিও কৈছে আৰু পৰব্ৰহ্ম বুলিও কৈছে। ওপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা এইটো জনা যায় যে বিষ্ণু অৰ্থাৎ ব্ৰহ্ম স্বৰূপ কালে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱ ৰূপত সৃষ্টি কৰে। ব্ৰহ্ম (কাল) ই ব্ৰহ্মলোকত তিনি ৰূপত উদ্ভৱ হৈ লীলা কৰি ছলনা কৰে। তাত নিজেও মৰে (বিশেষ জানিবৰ বাবে অনুগ্ৰহ কৰি পঢ়ক প্ৰলয়ৰ জনকাৰী পুথি ‘গহৰী নজৰ গীতা মে’ অধ্যায় ৮ শ্লোক ১৭ ৰ ব্যাখ্যাত)। সেই ব্ৰহ্ম লোকত তিনি স্থান সাজিলে। এখন ৰজগুণ প্ৰধান তাত এই কালৰূপী ব্ৰহ্ম নিজৰ ব্ৰহ্মা ৰূপ ধাৰণ কৰি থাকে আৰু নিজৰ পত্নী দুৰ্গাক লগত ৰাখি ৰজগুণ প্ৰধান পুত্ৰ জন্ম দিয়ে। তেওৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখে। তেওঁৰে দ্বাৰাই এখন ব্ৰহ্মাণ্ডত সৃষ্টি কৰোৱায়। এইদৰে সেই ব্ৰহ্ম লোকত আন এখন সংগুণ প্ৰধান স্থান স্বয়ং নিজৰ বিষ্ণু ৰূপ ধাৰণ কৰি থাকে আৰু নিজ পত্নী দুৰ্গাক (প্ৰকৃতি) লগত ৰাখি এজন সংগুণ যুক্ত পুত্ৰ জন্ম দিয়ে। তেওঁৰ নাম বিষ্ণু ৰাখে। সেই পুত্ৰৰ দ্বাৰাই এক ব্ৰহ্মাণ্ডত তিনি লোকৰ (স্বৰ্গ, মৰ্ত্য, পাতাল) স্থিতি ৰখাৰ কাৰ্য্য কৰোৱায়। প্ৰমাণ শিৱ পুৰাণ গীতা প্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত অনুবাদ হনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ চিমনলাল গোস্বামী ৰুদ্ৰ সংহিতা অধ্যায় ৬, ৭ পৃষ্ঠা ১০২-১০৩)। ব্ৰহ্মলোকত আন এক তৃতীয় স্থান তমোগুণ প্ৰধান ক্ষেত্ৰ ৰচনা কৰি তাত স্বয়ং শিৱ ৰূপ ধাৰণ কৰি থাকে আৰু নিজ পত্নী দুৰ্গাক (প্ৰকৃতি) লগত ৰাখি পতি-পত্নীৰ ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰাই সেই প্ৰকাৰে তৃতীয় পুত্ৰ তমোগুণ যুক্ত জন্ম দিয়ে। তেওঁৰ নাম শংকৰ (শিৱ) ৰাখে। এই পুত্ৰৰ দ্বাৰাই তিনিও লোক প্ৰাণীক বিনাশ কৰোৱায়।

বিষ্ণুপুৰাণ অধ্যায় ৪ লৈ যি জ্ঞান আছে সেইটো কাল ৰূপ ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ জ্যোতি নিৰঞ্জনৰ। অধ্যায় ৫ ৰ পৰা আগলৈ মিলা-জুলা জ্ঞান কালৰ পুত্ৰ সংগুণ বিষ্ণুদেৱৰ লীলাৰ আৰু তেওঁৰেই অৱতাৰ শ্ৰীৰাম, শ্ৰীকৃষ্ণ আদিৰ জ্ঞান আছে।

বিশেষ বিচাৰ কৰিবলগীয়া কথা এইটোৱেই যে শ্ৰী বিষ্ণু পুৰাণৰ বক্তা শ্ৰীপৰাশৰ

মুনি। এই জ্ঞান দক্ষাদি ঋষিৰ পৰা পুৰুকুৎসই শুনিছিল, পুৰুকুৎসৰ পৰা সাৰস্বতই শুনিছিল আৰু সাৰস্বতৰ পৰা শ্ৰীপৰাশৰ মুনিয়ে শুনিছিল। সেই জ্ঞান শ্ৰীবিষ্ণু পুৰাণত লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল যি আজি আপোনাৰ হাতত আছে। ইয়াত কেৱল এটা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ জ্ঞানো আধৰুৱা হৈ ৰৈছে। শ্ৰীদেবী পুৰাণ, শ্ৰীশিৱ পুৰাণ আদি পুৰাণৰ জ্ঞানো শ্ৰীব্ৰহ্মদেৱে দিয়া জ্ঞান। শ্ৰীপৰাশৰ মুনিৰ জ্ঞান শ্ৰীব্ৰহ্মদেৱে দিয়া জ্ঞানৰ সমান নহয়। এই বাবে শ্ৰীবিষ্ণু পুৰাণ বুজিবৰ বাবে শ্ৰীদেবী পুৰাণ তথা শ্ৰীশিৱ পুৰাণৰ সহায় লোৱা হয়। কিয়নো এই জ্ঞান দক্ষাদি ঋষিৰ পিতা শ্ৰীব্ৰহ্মদেৱে দিয়া জ্ঞান। শ্ৰীদেবী পুৰাণ আৰু শ্ৰীশিৱ পুৰাণক বুজিবৰ বাবে শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা আৰু চাৰিও বেদৰ সহায় লোৱা হয়। কিয়নো এই জ্ঞান স্বয়ং ভগৱান কাল ৰূপী ব্ৰহ্মৰ দ্বাৰা দিয়া জ্ঞান। যি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱৰ জন্মদাতা অৰ্থাৎ পিতৃদেৱ। পৱিত্ৰ বেদ তথা পৱিত্ৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ জ্ঞানক বুজিবৰ বাবে সুস্বয়ং বেদৰ সহযোগ লব লাগিব যি কালৰূপী ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তি কৰ্তা অৰ্থাৎ পিতা পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মই (কবীৰ্দেৱ) দিছে। যি (কবিগীৰ্ত্তিঃ) কবীৰ বাণীৰ দ্বাৰা স্বয়ং সংপুৰুষে প্ৰকট হৈ বৰ্ণনা কৰিছে। (ঋগবেদ মণ্ডল ৯, শুক্ল ৯৬, মন্ত্র ১ ৰ পৰা ২০ লৈ প্ৰমাণ আছে)।

শ্ৰীব্ৰহ্মা পুৰাণ

এই পুৰাণৰ বক্তা শ্ৰীলোমহৰ্ষণ ঋষি। যি শ্ৰীব্ৰহ্মা ঋষিৰ শিষ্য যাক সুত মুনিও কোৱা হয়। শ্ৰীলোমহৰ্ষণ ঋষিয়ে (সুতমুনি) বৰ্ণনাইছে যে, এই জ্ঞান প্ৰথমে ব্ৰহ্মাই মুনি শ্ৰেষ্ঠ দক্ষাদিক শুনাইছিল। সেইটোকে মই শুনা। এই পুৰাণৰ সৃষ্টি বৰ্ণন নামক অধ্যায়ত (পৃষ্ঠা ২৭৭ পৰা লৈ) কৈছে যে শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ গোটেই বিশ্বৰ আধাৰ যি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণুঃ তথা শিৱ ৰূপে জগতৰ উৎপত্তি আৰু পালন আৰু সংহাৰ কৰে। সেই ভগৱান বিষ্ণুক মোৰ নমস্কাৰ।

যি নিত্য সदा সত্য স্বৰূপ তথা কাৰণ ভূত অব্যক্ত প্ৰকৃতি তেওঁকেই প্ৰধান বুলি কোৱা হয়। তাৰে দ্বাৰাই পুৰুষে এই বিশ্বৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। অমিত তেজস্বী ব্ৰহ্মাদেৱকেই পুৰুষ বুলি বুজিবা। তেওঁৰেই সকলো প্ৰাণীৰ সৃষ্টিকাৰী আৰু ভগৱান নাৰায়ণৰ আশ্ৰিত।

স্বয়ম্ভু ভগৱান নাৰায়ণে পানীৰ সৃষ্টি কৰিছে। নাৰায়ণৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা কাৰণে পানীক নাৰ বুলি কোৱা হয়। ভগৱান প্ৰথমে পানীৰ ওপৰত বিশ্ৰাম কৰিছিল। এই কাৰণে ভগৱানক নাৰায়ণ বুলি কোৱা হয়। ভগৱানে পানীত নিজৰ শক্তি এৰি দিলে তাৰ পৰা এক সুবৰ্ণময় কণীৰ প্ৰকট হল। এবছৰলৈ এই কণীত নিবাস কৰি শ্ৰীব্ৰহ্মদেৱে তাক দুই টুকুৰা কৰি দিলে। এটাৰ পৰা ধূলোক আনটো ভূলোক হ'ল।

তাৰ পিছত ব্ৰহ্মাই নিজৰ ক্ৰোধ ভাৱেৰে ৰুদ্ৰক সৃষ্টি কৰিলে। ওপৰোক্ত জ্ঞান ঋষি লোমহৰ্ষণে (সুত মুনি) শুনি কোৱা লোকবেদৰ জ্ঞানহে যিটো পূৰ্ণ জ্ঞান নহয়। কিয়নো বক্তাই কৈছে যে এনেকুৱা শুনিছো। এই কাৰণে বিতংকৈ জানিবলৈ শ্ৰীদেবী মহাপুৰাণ, শ্ৰী শিৱ মহাপুৰাণ, শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা আৰু চাৰি বেদ আৰু পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা দিয়া তত্ত্বজ্ঞান যাক সুস্বয়ং বেদ অৰ্থাৎ কবীৰবাণী (কবীৰবাণী) বুলি কোৱা হয়। তাৰ কাৰণে অনুগ্রহ কৰি পঢ়ক 'গহবী নজৰ

গীতা মে’, ‘পৰমেশ্বৰ কা সাৰ সন্দেহ’, ‘পৰিভাষা প্ৰভু কী’ তথা পুথি ‘যথার্থ জ্ঞান গঙ্গা’।

(বাস্তৱিক জ্ঞানক স্বয়ং কলিয়ুগত প্ৰকট হৈ কবীৰ্দ্বেবে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) নিজৰ বিশ্বাসী সেষক শ্ৰীধৰ্মদাস দেৱক (বান্ধবগড় নিবাসী) পুনৰ সঠিকভাৱে কৈছিল। যি এই পুথিৰ সৃষ্টি ৰচনাত বৰ্ণিত আছে; অনুগ্ৰহ কৰি পঢ়ক।) শ্ৰীপৰাশৰ মুনিয়ে কাল ব্ৰহ্মক পৰব্ৰহ্ম বুলিও কৈছে আৰু ব্ৰহ্মও আৰু বিষ্ণুও কৈছে ইয়াকে অনাদি অৰ্থাৎ অমৰ বুলি। এই ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ কালৰ জন্মমৃত্যু হয়। ইয়াৰ দ্বাৰা মুনিৰ জ্ঞান সৰু লৰাৰ বুদ্ধিৰ দৰে প্ৰমাণিত হয়।

বিচাৰ কৰক - বিষ্ণুপুৰাণৰ জ্ঞান এজন মুনিৰ দ্বাৰা কোৱা হৈছে যিয়ে লোকবেদৰ (শুনি-শুনা জ্ঞান দন্তকথা) আধাৰত কৈছে আৰু ব্ৰহ্মা পুৰাণৰ জ্ঞান শ্ৰীলোমহৰ্ষন ঋষিয়ে দক্ষাদি ঋষিৰ পৰা শুনিছিল, সেইটোকে লিখিছে। এই কাৰণে ওপৰত দুয়োকে (বিষ্ণুপুৰাণ আৰু ব্ৰহ্মপুৰাণ) বুজিবৰ বাবে শ্ৰীদেবী পুৰাণ আৰু শ্ৰীশিৱপুৰাণৰ সহযোগ লোৱা হয়, যিটো স্বয়ং শ্ৰীব্ৰহ্মদেবে নিজ পুত্ৰ নাৰদক শুনাইছিল, যিটো শ্ৰীব্যাস ঋষিৰ দ্বাৰা গৃহীত আৰু লিখিত। অন্য পুৰাণৰ জ্ঞান শ্ৰী ব্ৰহ্মদেবৰ জ্ঞানৰ লগত সমান নহয়। এইবাবে অন্য পুৰাণক বুজিবৰ কাৰণে দেবীপুৰাণ আৰু শিৱপুৰাণৰ সহায় লোৱা হয়। কিয়নো এই জ্ঞান দক্ষাদি ঋষিৰ পিতা শ্ৰীব্ৰহ্মাই দিয়া জ্ঞান। শ্ৰীদেবী পুৰাণ আৰু শ্ৰীশিৱ পুৰাণ বুজিবৰ কাৰণে শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা আৰু চাৰিও বেদৰ সহায় লোৱা হয়। কিয়নো এই জ্ঞান স্বয়ং ভগৱান কাল ৰূপী ব্ৰহ্মই দিয়া জ্ঞান। যি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণুও আৰু শিৱৰ উৎপন্ন কৰ্তা পিতৃ। পৱিত্ৰ বেদ আৰু পৱিত্ৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা জ্ঞান বুজিবৰ কাৰণে স্বসমবেদ অৰ্থাৎ সুক্ষ্মবেদৰ সহযোগ লব লাগিব যি কাল ৰূপী ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তি কৰ্তা অৰ্থাৎ পিতা পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম (কবীৰ্দ্বেব)ৰ জ্ঞান। যিটো (কবিগীৰ্ত্তিঃ) কবিৰবাণী দ্বাৰা স্বয়ং সৎপুৰুষে প্ৰকট হৈ বৰ্ণনাইছে। (ঋগবেদ মণ্ডল ৯, শুক্ল ৯৬, মন্ত্ৰ ১৬ ৰ পৰা ২০ লৈ প্ৰমাণ আছে) আৰু শ্ৰীমদভাগৱত গীতাত ভগৱান কাল অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মই যিটো সত্য নিজৰ স্থিতি সম্পৰ্কে স্বয়ং কৈছে।

গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ১৮ ত কৈছে যে মই (কালৰূপী ব্ৰহ্ম) নিজৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডত যিমান প্ৰাণী আছে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। সেইবোৰ স্থূল শৰীৰতে বিনাশী হওক বা আত্মাৰূপী অবিনাশী হওক এইকাৰণে লোকবেদ (শুনি শুনা জ্ঞান) ৰ আধাৰ অনুসৰি মোকেই পুৰুষোত্তম বুলি মানে। বাস্তৱত পুৰুষোত্তম মই (ক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ কাল) আৰু অক্ষৰ পুৰুষ (পৰব্ৰহ্ম)ৰ পৰা অন্য এজনহে তেওঁকেই বাস্তৱত পৰমাত্মা অৰ্থাৎ পৰমেশ্বৰ বুলি কোৱা হয়। যি তিনিও লোকত প্ৰৱেশ কৰি সকলোৰে ধাৰণ পোষণ কৰে, তেওঁ বাস্তৱত অবিনাশী পৰমেশ্বৰ (গীতা অধ্যায় ১৫, শ্লোক ১৬-১৭)। গীতাজ্ঞান দাতা স্বয়ং ব্ৰহ্মই কৈছে যে হে অৰ্জুন! তোমাৰ আৰু মোৰ বহুত জন্ম হৈছে। তুমি নাজানা, মই জানো। শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৫, অধ্যায় ২, শ্লোকত ১২ ৰ ভিতৰত প্ৰমাণ আছে তথা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮, ত নিজৰ সাধনাক (অনুত্তমা) অতি অশ্ৰেষ্ঠ বুলি কৈছে। এইবাবে অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২ ত কৈছে যে

হে অৰ্জুন! তুমি সৰ্বোতভাৱে সেইজন পৰমেশ্বৰৰ শৰণলৈ যোৱা যাৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই তুমি পৰম শান্তি পাবা আৰু কেতিয়াও বিনাশ নোহোৱা লোক অৰ্থাৎ সংলোক প্ৰাপ্ত হবা। অধ্যায় ১৫, শ্লোক ৪ ত কৈছে যে যেতিয়া তোমাৰ তত্ত্বদৰ্শী সন্ত প্ৰাপ্ত হব (যিটো গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৩৪ ত আৰু অধ্যায় ১৫, শ্লোক বৰ্ণিত আছে) তাৰ পিছত সেই পৰমপদ পৰমেশ্বৰৰ সন্ধান কৰিব লাগে যালৈ যোৱাৰ পিছত সাধক কেতিয়াও সংসাৰলৈ উভতি নাহে অৰ্থাৎ পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্ত কৰে। যি পৰমেশ্বৰ দ্বাৰা এই গোটেই সংসাৰৰ উৎপত্তি হৈছে আৰু তেওঁৰেই সকলোকে ধাৰণ-পোষণ কৰে। মইও (গীতা জ্ঞানদাতা ব্ৰহ্ম/কাল) সেইজন আদি পুৰুষ পৰমেশ্বৰ শৰণাগত। পূৰ্ণ বিশ্বাসৰ সৈতে তেওঁৰেই ভক্তি সাধনা অৰ্থাৎ পূজা কৰিব লাগে।

শ্ৰীদেবী মহাপুৰাণৰ পৰা জ্ঞান গ্ৰহণ কৰক

শ্ৰীদেবী মহাপুৰাণৰ পৰা আংশিক লেখা তথা সাৰ বিচাৰ

(সংক্ষিপ্ত শ্ৰীমদদেবীভাগৱত, সচিত্ৰ, ডাঠ টাইপ, কেৱল হিন্দী, সম্পাদক হনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ, চিমনলাল গোস্বামী, প্ৰকাশক- গোবিন্দভৱন- কাৰ্য্যালয়, গীতা প্ৰেচ, গোৰখপুৰ)

।। শ্ৰীজগদম্বিকায়ৈ নমঃ ।।

শ্ৰীদেবীমন্ত্ৰাগৰত তৃতীয় স্কন্ধ

ৰজা পৰীক্ষিত্তে শ্ৰীব্যাসদেৱৰ পৰা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি বিষয়ে সুধিলে। শ্ৰীব্যাসদেৱে কলে ৰাজন! মই এই প্ৰশ্ন মূনি নাৰদক সুধিছিলো, সেই কথা আপোনাক কৈছো। মই (শ্ৰীব্যাসদেৱ) শ্ৰীনাৰদ দেৱক সুধিলো এই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰচয়িতা কোন ? কোনোৱাই ভগৱান শ্ৰীশংকৰক ইয়াৰ ৰচয়িতা বুলি মানে, কিছুমানে শ্ৰীবিষ্ণুদেৱক আৰু কিছুমানে শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱক আৰু বহুত আচাৰ্য্যাই আই ভৱানীক সৰ্ব মনোকামনা পূৰ্ণকাৰী বুলি বৰ্ণায়। তেওঁ আদি মায়া মহাশক্তি আৰু পৰম পুৰুষৰ লগত অৱস্থান কৰি কাৰ্য্যয় সম্পাদনকাৰী প্ৰকৃতি। ব্ৰহ্মৰ লগত তেওঁৰ অভেদ সম্পৰ্ক আছে। (পৃষ্ঠা ১১৪)

নাৰদ দেৱে কলে - হে ব্যাসদেব! প্ৰাচীন সময়ৰ কথা এই সন্দেহ মোৰো হৈছিল। তেতিয়া মই নিজৰ পিতৃ অসীম তেজস্বী শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱৰ ওচৰলৈ গলো আৰু তেখেতক তুমি মোক সোধাৰ দৰে মইয়ো সুধিছিলো। মই কৈছো পিতৃ! এই সম্পূৰ্ণ ব্ৰহ্মাণ্ড কৰ পৰা উৎপন্ন হৈছে? ইয়াৰ ৰচনা আপুনি কৰিছে নে শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ নাইবা শ্ৰীশংকৰদেৱ- অনুগ্ৰহ কৰি সত্য কওক।

ব্ৰহ্মদেৱে কলে (পৃষ্ঠা ১১৫ পৰা ১২০ আৰু ১২৩, ১২৫, ১২৮, ১২৯) ৰোপাই মই এই প্ৰশ্নৰ কোনো উত্তৰ দিওঁ ? এই প্ৰশ্ন বৰ জটিল। পূৰ্ব কালত সৰ্বত্ৰ পানীয়েই পানী আছিল। তেতিয়া পদুমৰ ওপৰত মোৰ উৎপত্তি হল। মই পদুমৰ মাজত বহি চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলো- ইমান গভীৰ পানীত মই কেনেকৈ জন্ম হলো ? কোন মোৰ ৰক্ষক ? পদুমৰ ডালত ধৰি পানীত নামিলো। তাত মই ভগৱান বিষ্ণুক শেষ নাগৰ ওপৰত শুই থকা দেখিলো। তেওঁ যোগ নিদ্ৰাৰ বশীভূত হৈ গভীৰ টোপনিত আছিল। ইমানতে ভগৱতী যোগনিদ্ৰাৰ কথা মোৰ মনলৈ আহিল। মই তেওঁক স্তুতি কৰিলো। তেতিয়া তেওঁ কল্যাণময়ী ভগৱতী শ্ৰীবিষ্ণুৰ বিগ্ৰহৰ পৰা ওলাই

অচিন্ত্য ৰূপ ধাৰণ কৰি আকাশত বিৰাজমান হল। দিব্য আভূষণেৰে তেওঁৰ চেহেৰা উজ্জলি আছিল। যেতিয়া যোগমায়া ভগৱান বিষ্ণুৰ শৰীৰৰ পৰা বেলেগ হৈ আকাশত দেখা দিলে, তেতিয়া লগে লগে শ্ৰীহৰি সাৰপাই উঠি বহিল। তেতিয়া তাত মই আৰু ভগৱান বিষ্ণু দুয়োজন আছিলো। তাত শিৱও আৱিৰ্ভাৱ হ'ল। আমাক তিনিওকে দেৱীয়ে কলে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু মহেশ্বৰ তোমালোক অতি সাৱধানে নিজৰ নিজৰ কামত লাগি যোৱা। সৃষ্টি, স্থিতি আৰু সংহাৰ এইবোৰ তোমালোকৰ কাম। ইমানতে এক সুন্দৰ বিমান আকাশৰ পৰা নামি আহিল। তেতিয়া সেই দেৱীয়ে আমাক আজ্ঞা দিলে দেৱতা সকল নিতীক হৈ ইচ্ছাপূৰ্বক এই বিমানত উঠা। (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু ৰুদ্ৰই) আজি মই তোমালোকক এক অদ্ভুত দৃশ্য দেখুৱাম।

আমি তিনিও দেৱতাই বিমানৰ ভিতৰত বহিলো, দেৱীয়ে নিজৰ সামৰ্থৰে বিমানখন আকাশত উৰুৱাই দিলে। ইমানতে আমাৰ বিমানখন তীব্ৰ বেগেৰে চলিবলৈ ধৰিলে আৰু সেইখন দিব্যধাম ব্ৰহ্মলোকত গৈ উপস্থিত হল। তাত আন এজন ব্ৰহ্মা বিৰাজমান আছিল। তাক দেখি ভগৱান বিষ্ণু আৰু শংকৰ বৰ আচৰিত হল। ভগৱান শংকৰ আৰু বিষ্ণুৱে মোক সুধিলে চতুৰানন এওঁ অবিনাশী ব্ৰহ্মা কোন ? মই উত্তৰ দিলো - মই একো নাজানো, সৃষ্টিৰ অধিষ্ঠাতা এওঁ কোন ? হে ভগৱান মই কোন আৰু আমাৰ উদ্দেশ্য কি এই সংশয়ত মোৰ মন কপিবলৈ ধৰিলে।

এই খিনিতে মনৰ সমান তীব্ৰ বেগী সেই বিমানখন অতি শীঘ্ৰে তাৰ পৰা গতি কৰিলে আৰু কৈলাশ পৰ্বতৰ সুৰম্য শিখৰত গৈ উপস্থিত হল। তাত বিমানখন গৈ পোৱাৰ লগে লগেই ভব্য ভৱনৰ পৰা ত্ৰিনেত্ৰধাৰী ভগৱান শংকৰ ওলাল। তেওঁ নন্দী বৃষভৰ ওপৰত বহি আছিল। ক্ষণিক সময়ৰ পিছত সেই বিমান শিখৰৰ পৰা বতাহৰ সমান বেগত উৰিবলৈ ধৰিলে আৰু বৈকুণ্ঠ লোকত উপস্থিত হল, যত ভগৱতী লক্ষ্মীৰ বিলাস ভৱন আছিল। পুত্ৰ নাৰদ! তাত মই যি সম্পত্তি দেখিলো, তাক বৰ্ণনা কৰা মোৰ পক্ষে অসম্ভৱ। সেই উত্তম পুৰিক দেখি বিষ্ণুদেৱৰ মন আচৰিত সমুদ্ৰত সাতুৰিবলৈ ধৰিলে। তাত কমললোচন শ্ৰীহৰি বিৰাজমান। তেখেতৰ চাৰি বাহু আছিল।

ইমানতে বতাহৰ দৰে বিমানখন অতি শীঘ্ৰে উৰি গল। সমুখত অমৃতৰ নিচিনা মিঠা পানীৰ সমুদ্ৰ পালো তাত এক মনোহৰ দ্বীপ আছিল। সেই দ্বীপত এক মঙ্গলময় মনোহৰ পালেং সজোৱা আছিল। সেই উত্তম পালেঙৰ ওপৰত এজনী দিব্য ৰমনী বহি আছিল। আমি নিজৰ ভিতৰতে কবলৈ ধৰিলো এইজনী সুন্দৰী কোন, নাম কি ? আমি এই বিষয়ে একেবাৰে অনভিজ্ঞ।

নাৰদ! এইবোৰ সন্দেহগ্ৰস্ত হৈ আমি তাতো ৰলোঁ। তেতিয়া ভগৱান বিষ্ণুৱে সেই গৰাকী হাস্যমুখী ভগৱতীক দেখি ভাবি স্থিৰ কৰিলে যে তেওঁ ভগৱতী জগদম্বিকা। তেতিয়া তেওঁ

কলে যে এই গৰাকী ভগৱতী আমাৰ সকলোৰে আদি কাৰণ। মহাবিদ্যা আৰু মহামায়া এখেতৰ নাম। এওঁৰেই পূৰ্ণ প্ৰকৃতি। এওঁ বিশ্বেশ্বৰী, “বেদগৰ্ভা” আৰু শিৱাও।

এওঁ সেইজনী দিব্যঙ্গনা, যাক প্ৰলয় প্লাবনত মোৰ দৰ্শন হৈছিল। সেই সময়ত মই বাল্য ৰূপত আছিলো। তেওঁ মোক দোলনাত দোলাই আছিল। আঁহত গছৰ পাতৰ এখন সুদৃঢ় বিছনা সজোষা আছিল। তাৰ ওপৰত শুই থাকি মই ভৰিৰ আঙুলিক নিজৰ পদুম যেন মুখত সুমোৱাই লৈ চুহি আছিলো আৰু খেলিছিলো। দেবীয়ে নিচুকনী গীত গাই মোক দোলাইছিল। সেই গৰাকীয়েই এই দেবী। ইয়াত সন্দেহৰ কোনো কথা নাই। তেওঁক দেখি মোৰ আগৰ কথা মনত পৰিছে। এওঁৰেই আমাৰ সকলোৰে জননী।

শ্ৰীবিষ্ণুৱে সময়ানুসৰি সেইগৰাকী ভগৱতী ভুবনেশ্বৰীক স্তুতি আৰম্ভ কৰিলে। ভগৱান বিষ্ণুৱে কলে - প্ৰকৃতি দেবীক নমস্কাৰ। ভগৱতী বিধাতৃক নিবন্তৰ নমস্কাৰ। তুমি শুদ্ধ স্বৰূপ, এই গোটেই সংসাৰ তোমাৰেই পৰা উদ্ভাসিত হৈ আছে। মই, ব্ৰহ্মা আৰু শংকৰ আমি সকলো তোমাৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই বিদ্যমান। আমাৰ জন্ম আৰু মৃত্যু হৈয়ে থাকে। মাথোন তুমিয়েই নিত্য, জগজ্জননী, প্ৰকৃতি আৰু সনাতনী দেবী।

ভগৱান শংকৰে কলে দেবী! যদি মহাভাগ বিষ্ণুও তোমাৰ পৰাই উৎপন্ন হৈছে তাৰ পিছত জন্ম হোৱা ব্ৰহ্মাও তোমাৰ সন্তান। আকৌ মই তমোগুণী লীলা কৰা শংকৰ কি তোমাৰ সন্তান নহয় জানো- অৰ্থাৎ মোকো জনম দিছা তুমিয়েই। এই সংসাৰৰ সৃষ্টি, স্থিতি আৰু সংহাৰত তোমাৰ গুণ আৰু সমৰ্থ আছে। সেই তিনিগুণৰ পৰা উৎপন্ন আমি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰ নিয়মানুসাৰ কাৰ্য্যত তপৰ হৈ থাকো। মই, বিষ্ণু আৰু শিৱ বিমানত উঠি গৈ আছিলো। আমি পথত নতুন নতুন জগত দেখিবলৈ পালো। ভৱানী! সাঁচাই যে তেওঁক কোনে সৃজন কৰিছে? এই কাৰণে এই প্ৰমাণ চাওঁক শ্ৰীমদেবীভাগৱত মহাপুৰাণ সভাষটিকম্ সমহাত্যম্, খেমৰাজ শ্ৰীকৃষ্ণদাস প্ৰকাশ মুম্বই, ইয়াত সংস্কৃতৰ সৈতে হিন্দী অনুবাদ কৰা হৈছে। তৃতীয় স্কন্ধ অধ্যায় ৪, পৃষ্ঠা ১০, শ্লোক ৪২ঃ

ব্ৰহ্মা - অহম ঈশ্বৰ ফিল তে প্ৰভাত সৰ্বে বয়ং জনি যুতা ন যদা তু নিত্যঃ,

কে অন্য সুৰ্য্যঃ শতমুখ প্ৰমুখাঃ চ নিত্য নিত্য ত্বমেবঃ জননী প্ৰকৃতিঃ পুৰাণা ॥৪২॥

অনুবাদঃ- হে জননী! ব্ৰহ্মা, মই আৰু শিৱ তোমাৰ প্ৰভাৱতেই জন্মিছো, নিত্য নহওঁ অৰ্থাৎ আমি অবিনাশী নহওঁ, তেন্তে আকৌ আন দেৱতা আৰু ইন্দ্ৰাদি কেনেদৰে নিত্য হব পাৰে। তুমিয়েই অবিনাশী, প্ৰকৃতি তথা সনাতনী দেবী। (৪২)

পৃষ্ঠা- ১১-১২, অধ্যায়- ৫, শ্লোক- ৮ঃ-

যদি দয়াদৰ্মনা ন সদাসবিকে কথমহং বিহিত চ তমোগুণ

কমলজশচ ৰজগুণসন্তৱঃ সুবিহিত কিমু সত্যগুণ হৰি ॥ ৮॥

অনুবাদঃ- ভগৱান শংকৰে কলে- হে মাতা। যদি আপুনি আমাৰ ওপৰত দয়াযুক্ত

হৈছে তেন্তে মোক কিয় তমোগুণী কৰিছা, পদুমৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা ব্ৰহ্মাক কি কাৰণে ৰজগুণ কৰিছা আৰু বিষ্ণুক কিয় সৎগুণযুক্ত কৰিছে ? অৰ্থাৎ জীৱক জন্ম-মৃত্যু ৰূপী দুষ্কৰ্মত কিয় লগাইছা?

শ্লোক- ১২- ৰময়সে স্বপতিং পুৰুষং সদা তব গতিং ন হি বিহ বিদম শিৱে।

অনুবাদ :- নিজৰ পতি পুৰুষ অৰ্থাৎ কাল ভগৱানৰ লগত সদায় ভোগবিলাস কৰি থাকা। আপোনাৰ গতি কোনেও নাজানে।

ব্ৰহ্মাদেৱে কয় - ময়ো মহামায়া জগদস্বিকাৰ ভৰিত পৰি প্ৰণাম কৰিলো আৰু তেওঁক কলো আই! বেদে কয়, ‘একমেবাদ্বিতীয়ম ব্ৰহ্ম’ তেন্তে সেই গৰাকী আত্মস্বৰূপা তুমিয়ে হোৱা নে অইন কোনো পুৰুষ আছে?

দেবীয়ে কলে - মই আৰু ব্ৰহ্ম একেই। মোৰ আৰু ব্ৰহ্মৰ ভিতৰত কেতিয়াও কিঞ্চিৎমাত্ৰ ভেদ নাই। গোৰী, ব্ৰাহ্মী, বৌদ্ৰী, বাৰাহী, বৈষ্ণৱী, শিৱা, বাণী, কৌৱেৰী, নৰসিংহী আৰু ৱসবী সকলো মোৰেই ৰূপ। ব্ৰহ্মাদেব! এই শক্তিক তুমি নিজৰ স্ত্ৰী কৰি লোৱা। মহাসৰস্বতী নামেৰে বিখ্যাত এই সুন্দৰী সদায় তোমাৰ স্ত্ৰী হৈ থাকিব। ভগৱতী জগদম্বাই বিষ্ণুদেৱক কলে বিষ্ণু! মন মুঞ্চকাৰীনী এইজনী মহালক্ষ্মীক লৈ এতিয়া তুমিও যোৱা। ই সদায় তোমাৰ বক্ষঃস্থলত বিৰাজমান হৈ থাকিব।

পিছত দেবীয়ে শংকৰক কলে - শংকৰ! মনমোহিনী এইজনী মহাকালী গোৰী নামেৰে বিখ্যাত। তুমি ইয়াক পত্নীৰূপে স্বীকাৰ কৰা।

এতিয়া মোৰ কাৰ্য্য সিদ্ধ কৰিবলৈ তোমালোকে সকলোৱে সোনকালে বিমানত উঠি বহা। কোনো কঠিন পৰিস্থিতি উপস্থিত হলে, মোক যেতিয়াই স্মৰণ কৰিবা তেতিয়াই মই সমুখলৈ আহিম। দেৱতাসকল মোৰ আৰু সনাতন পৰমাত্মাৰ ধ্যান তোমালোকে সদায় কৰি থাকিবা। আমাৰ দুয়োকে সদায় যদি স্মৰণ কৰি থাকা তেন্তে তোমালোকৰ কাৰ্য্য সিদ্ধি হবলৈ কিঞ্চিৎমাত্ৰও সন্দেহ নাথাকিব। ব্ৰহ্মাই ক’লে - এনেদৰে কৈ ভগৱতী জগদম্বীকই আমাৰ সকলোকে বিদায় দিলে। তেওঁৰ শুদ্ধ আচৰণ শক্তিৰ ভিতৰত বিষ্ণুৰ কাৰণে মহালক্ষ্মী, শংকৰৰ কাৰণে মহাকালী আৰু মোৰ কাৰণে মহাসৰস্বতীক পত্নী হবলৈ আজ্ঞা দিলে। তেতিয়া সেই স্থানৰ পৰা আমি প্ৰস্থান কৰিলোঁ।

সাৰ বিচাৰ - এক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ বাস্তৱিক স্থিতিৰ পৰা মহৰ্ষি ব্যাসদেব, মহৰ্ষি নাৰদ, আৰু শ্ৰী ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শ্ৰীশংকৰৰ এই সকলো অনভিজ্ঞ। এইটোও স্পষ্ট যে দুৰ্গাকেই প্ৰকৃতি বুলি কয় আৰু দুৰ্গা আৰু ব্ৰহ্ম (জ্যোতি নিৰঞ্জন কাল)ৰ পতি-পত্নীৰ সন্মুখও আছে। এই কাৰণে লিখিত আছে যে ব্ৰহ্মৰ লগত প্ৰকৃতিৰ অভেদ সন্মুখ কাৰণেই পত্নীক অৰ্থাঙ্গিনী বুলি কোৱা হয়। স্বয়ং শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱেই নাজানে তেওঁ কৰ পৰা জন্ম হ’ল। হেজাৰ বছৰলৈ পানীত মাটিৰ সন্মান কৰিও নাপালে। তেতিয়া আকাশবাণীৰ আধাৰত হেজাৰ বছৰ তপ কৰিলে। পদুমৰ ঠাৰিত ধৰি পানীত নামিলে তেতিয়া তাত অনন্ত নাগ বিছনাৰ ওপৰত ভগৱান বিষ্ণু অচেতন হৈ আছিল। শ্ৰীবিষ্ণুৰ শৰীৰৰ পৰা এক দেবী ওলাল (প্ৰেতিনীৰ দৰে) যি সুন্দৰ ভূষণ পিন্ধি আকাশত বিৰাজমান হ’ল। তেতিয়াই শ্ৰীবিষ্ণুৱে চেতন পালে। তেতিয়া ভগৱান শংকৰৰ তাত উপস্থিত

হ'ল। ওপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে তিনিও ভগৱানক অচেতন কৰি ৰখা হৈছিল। পিচত চেতন পালে। আকাশৰ পৰা বিমান আহিল। দেবীয়ে তিনিও প্ৰভুক বিমানত বহিবলৈ আদেশ দিলে। বিমান আকাশত উৰিল। ওপৰত ব্ৰহ্মলোকত থকা এক ব্ৰহ্মা, এক বিষ্ণু আৰু এক শিৱক দেখিলে।

বিচাৰ কৰক - ব্ৰহ্মলোকত অইন ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱই দেখা দিছিল, এইটো জ্যোতি নিৰঞ্জন (ব্ৰহ্ম) ৰ চমৎকাৰ যাদু তেওঁৱেই অন্য তিনি ৰূপ ধাৰণ কৰি ব্ৰহ্মলোকত তিনি গুপ্ত স্থান (এক ৰজোগুণ প্ৰধান ক্ষেত্ৰ, এক সংগুণ প্ৰধান বিষয় ক্ষেত্ৰ, এক তমগুণ প্ৰধান ক্ষেত্ৰ) সাজি নিবাস কৰে আৰু প্ৰকৃতি (দুৰ্গা/অষ্টঙ্গী)ক নিজৰ পত্নী ৰূপত ৰাখে। যেতিয়া এওঁলোক দুয়ো ৰজোগুণ প্ৰধান ক্ষেত্ৰত থাকে তেতিয়া তেওঁলোকক মহাব্ৰহ্মা আৰু মহাসাৱিত্ৰী বুলি কোবা হয়। দুয়োৰ সংযোগত ৰজোগুণ প্ৰধান ক্ষেত্ৰত যি পুত্ৰ সন্তান জন্ম হয় সেইজন ৰজোগুণী প্ৰধান হয়; তেওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখে আৰু যুৱক নোহোৱালৈকে অচেতন কৰি ৰাখি পালন পোষণ কৰে। পিছত যুৱক হোৱাত পদুমৰ ওপৰত থৈ সচেতন কৰে। যেতিয়া এই দুজন মহাবিষ্ণু আৰু মহালক্ষ্মী ৰূপত (কাল-ব্ৰহ্ম তথা দুৰ্গা) সংগুণ প্ৰধান ক্ষেত্ৰত নিবাস কৰে তেতিয়া পতি-পত্নীৰ ব্যৱহাৰ যোগে যি পুত্ৰ সন্তান জন্ম হয় সিজন সংগুণ প্ৰধান হয়, আৰু তেওঁৰ নাম বিষ্ণু ৰাখে। কিছুদিনৰ পিছত বালকক অচেতন কৰি যুৱক হোৱালৈকে পালন-পোষণ কৰি থাকে। পিছত অনন্ত নাগৰ শয্যাত শুৱাই দিয়ে আৰু পিচত চেতন কৰাই দিয়ে। আকৌ যেতিয়া এওঁলোক তমগুণ প্ৰধান ক্ষেত্ৰত নিবাস কৰে তেতিয়া শিৱা অৰ্থাৎ দুৰ্গা আৰু মহাশিৱ অৰ্থাৎ সদাশিৱ দুয়োৰ পতি-পত্নীৰ ব্যৱহাৰত যি পুত্ৰ সন্তান জন্ম হয়, সেইজন তমগুণ প্ৰধান হয়। এওঁৰ নাম শিৱ ৰাখে, এওঁ যুৱক হোৱালৈকে অচেতন কৰি ৰাখে, পিচত যুৱক হোৱাত সচেতন কৰে। আকৌ তিনিজনক একেলগে কৰি বিমানত বহুৱাই ওপৰৰ লোকৰ দৃশ্য দেখুৱায়। যাতে তেওঁলোকে নিজে নিজক সৰ্বেশ্বৰ বুলি ধাৰণা নকৰে। গুণ প্ৰধান ক্ষেত্ৰক বুজিবৰ কাৰণে এটা উদাহৰণ হ'ল কোনো ঘৰত তিনিটা কোঠালী আছে। এটা কোঠাত দেশভক্ত বীৰ শ্বহীদৰ চিত্ৰ লগোৱা আছে, যেতিয়া কোনোৱাই সেই কোঠালীত প্ৰৱেশ কৰিব তেতিয়া তেওঁৰ বিচাৰ দেশভক্তৰ নিচিনা হব। দ্বিতীয় কোঠালীত সাধুসন্ত, ঋষি-মুনিৰ চিত্ৰ লগোৱা আছে। সেই কোঠালীত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগেই মন শান্ত তথা ঈশ্বৰ ভক্তিৰ ফালে যাব। তৃতীয় কোঠালীত অশ্লীল, অৰ্থনগ্ন পুৰুষ-স্ত্ৰীৰ চিত্ৰ লগোৱা আছে - সেইয়া দেখাৰ লগে লগে মনত অনেক বিকাৰ উৎপন্ন হব। এইদৰে ওপৰৰ ব্ৰহ্মলোকত কালৰূপী ব্ৰহ্মই তিনি স্থানত এক-এক গুণ প্ৰধান ঠাই সৃষ্টি কৰিছে। তিনিপ্ৰভু (ৰজোগুণ ব্ৰহ্মদেৱ, সংগুণ- বিষ্ণুদেৱ তথা তমগুণ -শিৱদেৱ) নিজৰ গুণৰ প্ৰভাৱ কেনেকৈ বিস্তাৰ কৰে ? উদাহৰণ- যেনেকৈ ৰন্ধন ঘৰত জলকীয়াৰ গুড়ি আঞ্জাত দিলে, জলকীয়াৰ গুণে কোঠাত বহি থকা সকলো ব্যক্তিৰ নাকত ধৰে। যেনে- সাকাৰ বস্তু জলকীয়া ৰান্ধনী ঘৰতে আছিল, কিন্তু তাৰ নিৰাকাৰ শক্তি অৰ্থাৎ গুণে দূৰত বহি থকা ব্যক্তিকো প্ৰভাৱিত কৰে। ঠিক এইদৰে তিনিও প্ৰভু (শ্ৰীব্ৰহ্মা- ৰজোগুণ, শ্ৰীবিষ্ণু - সংগুণ তথা শ্ৰীশিৱ তমগুণ) নিজ নিজ স্থানত থাকিয়েই তিনিও লোক (পৃথিৱী লোক,

পাতাল লোক আৰু স্বৰ্গলোক)ৰ সকলো প্ৰাণীক প্ৰভাৱিত কৰি ৰাখে। যেনেকৈ মোবাইল ফোনৰ ৰেঞ্জৰ দ্বাৰা ফোনৰ কাৰ্য্য কৰে। এইদৰে অদৃশ্য শক্তিকৰূপী গুণৰ দ্বাৰা তিনিও দেৱতা নিজৰ পিতৃ কালৰ আহাৰৰ বাবে সৃষ্টি ৰচনা কৰি থাকে। দুৰ্গাৰ বেলেগ স্বানো আছে, য'ত তেওঁ নিজৰ বাস্তৱিক ৰূপত দৰ্শন দিয়ে। আকৌ তেওঁলোকৰ বিমান দুৰ্গাৰ দ্বীপত উপস্থিত হ'ল। তেতিয়া জ্যোতি নিৰঞ্জন অৰ্থাৎ কালৰূপী ব্ৰহ্মই বিষ্ণুদেৱক লৰালিৰ কথা মনত পেলাই দিলে। তেতিয়া শ্ৰীবিষ্ণুদেবে কলে যে এই গৰাকী দুৰ্গা আমাৰ তিনিওৰে জননী। মই সৰুতে দোলনাত শুই আছিলো, এওঁ মোক নিচুকনি গীত গাই গাই দোলাই আছিল। তেতিয়া বিষ্ণুদেৱে কলে যে হে মাতা! আপুনি আমাৰ মাতৃ। মই (বিষ্ণু) ব্ৰহ্মা আৰু শংকৰ জন্মবান। আমাৰ আৰিভাব অৰ্থাৎ জন্ম আৰু তিৰোভাৱ অৰ্থাৎ মৃত্যু হয়, আমি অবিনাশী নহওঁ। আপুনি প্ৰকৃতি দেৱী। এই কথা শ্ৰীশংকৰে স্বীকাৰ কৰিলে আৰু কলে যে মই তমগুণী লীলা কৰোতা তোমাৰেই পুত্ৰ। শ্ৰীবিষ্ণুদেব আৰু শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ তোমাৰ পৰাই জন্ম হৈছে, তেনেহলে মই তমগুণী শিৱ তোমাৰ পুত্ৰ নহওঁ নে ?

আকৌ এই তিনিও দেৱতাৰ দুৰ্গাই বিবাহ কৰোৱাই দিলে। প্ৰকৃতি দেৱীয়ে (দুৰ্গা) নিজৰ শব্দ শক্তিয়ে নিজেই তিনি ৰূপ ধাৰণ কৰিলে। শ্ৰীব্ৰহ্মাৰ বিবাহ সাবিত্ৰীৰ লগত, শ্ৰীবিষ্ণুৰ বিবাহ লক্ষ্মীৰ লগত আৰু শিৱৰ বিবাহ উমা অৰ্থাৎ কালীৰ লগত কৰোৱাই বিমানত বহুৱাই বেলেগ বেলেগ দ্বীপলৈ পঠাই দিলে।।

জ্যোতি নিৰঞ্জে নিজৰ শ্বাসৰ দ্বাৰা সাগৰৰ তলত চাৰি বেদ লুকাই ৰাখিছিল। আকৌ প্ৰথমবাৰ সাগৰ মন্থনৰ সময়ত বেদক উদ্ধাৰ কৰালে। জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল/ব্ৰহ্ম)ৰ আদেশত দুৰ্গাই চাৰিও বেদক শ্ৰী ব্ৰহ্মাক প্ৰদান কৰিলে। ব্ৰহ্মাই দুৰ্গাক (নিজ মাতৃক) সুখিলে যে বেদত যি ব্ৰহ্মৰ (প্ৰভু) উল্লেখ আছে। সেইয়া আপুনি নে কোনো অন্য পুৰুষ ?

দুৰ্গাই কালৰ (ব্ৰহ্মৰ) ভয়ত সত্য গোপন কৰি ৰাখিবৰ চেষ্টা কৰি কলে যে মই আৰু ব্ৰহ্ম একেই কোনো পাৰ্থক্য নাই। আকৌ বাস্তৱিকতাৰ কথা নুলুকালে। দুৰ্গাই আকৌ কলে তোমালোক তিনিও মোৰ আৰু ব্ৰহ্মৰ স্মৰণ কৰি থাকিবা। কোনো কঠিন পৰিস্থিতিৰ উদ্ভৱ হলে আমাৰ স্মৰন কৰি থাকিবা তেতিয়া মই উপস্থিত হম।

বিশেষ :- কিয়নো কালে দুৰ্গাক কৈছে যে মোৰ বহস্য কেতিয়াও কাকো প্ৰকাশ নকৰিবা। এই ভয়ত দুৰ্গাই গোটেই জগতক বাস্তৱতাৰ পৰা অপৰিচিত কৰি ৰাখিছে। এওঁ নিজৰ সন্তানকো ছলনা কৰি ৰাখে। ইয়াৰ কাৰণ হল কালৰ অভিশাপ আছে যে প্ৰতিদিন একলাখ মানৱ শৰীৰ ধাৰী প্ৰাণীৰ সুক্ষ্ম দেহৰ পৰা বাহিৰ কৰা বিকাৰখিনি ভোজন কৰিব লাগে আৰু এক লাখ পচিশ হাজাৰ জন্ম দিব লাগে। এই কাৰণে নিজৰ তিনি পুত্ৰৰ দ্বাৰাই আহাৰ তৈয়াৰ কৰোৱায়। শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱৰ ৰজগুণৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত কৰি সকলো প্ৰাণীৰ দ্বাৰা সন্তান জন্ম কৰোৱায়। শ্ৰীবিষ্ণুদেৱৰ সংগুণৰ দ্বাৰা এজনে আনজনৰ প্ৰতি মোহ-মায়া জন্মাই স্থিত অৰ্থাৎ কালৰ জালত আৱদ্ধ কৰি ৰাখে আৰু শ্ৰীশিৱৰ তমগুণৰ দ্বাৰা সংহাৰ কৰোৱাই নিজৰ আহাৰ তৈয়াৰ কৰে। পিছত তিনিও প্ৰভুৰ মৃত্যু হলে তেওঁলোককো ভক্ষণ কৰে আৰু নতুন পুণ্য কৰ্মী প্ৰাণীৰ ভিতৰৰ পৰা তিনি পুত্ৰ জন্ম দি নিজৰ কাৰ্য্য চলায় আৰু পূৰ্বৰ তিনি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱ চৌৰাশী লাখ যোনিৰ কষ্ট আৰু স্বৰ্গ নৰকত কৰ্ম আধাৰৰ পৰিভ্ৰমণ কৰি থাকে। এই প্ৰমাণ শিৱ মহাপুৰাণ, ৰুদ্ৰ সংহিতা,

প্ৰথম (সৃষ্টি) খণ্ড অধ্যায় ৬, ৭ তথা ৮, ৯ ৰ ভিতৰত আছে।

শ্ৰীশিৱ মহাপুৰাণৰ পৰা সাৰ বিচাৰ

শিৱ মহাপুৰাণ

শ্ৰীশিৱ মহাপুৰাণ (অনুবাদক : শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ। প্ৰকাশক : গোৱিন্দ ভৱন কাৰ্যালয়, গীতাপ্ৰেচ গোৰখপুৰ) ডাঠ টাইপ, অধ্যায়, ৰুদ্ৰ সংহিতা, প্ৰথম খণ্ড (সৃষ্টি)ৰ পৰা উদ্ধৃত।।

নিজ পুত্ৰ নাৰদ, শ্ৰীশিৱ তথা শ্ৰীশিৱাৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন কৰাত শ্ৰীব্ৰহ্মাই কলে (পৃষ্ঠা ১০০ ৰ পৰা ১০২) পৰব্ৰহ্মৰ বিষয়ে জ্ঞানৰ আৰু অজ্ঞান পূৰ্ণ যুক্তিৰে এইদৰে বিকল্প হয়, যি নিৰাকাৰ পৰব্ৰহ্ম তেওঁৰেই সাকাৰ ৰূপত সদাশিৱ ৰূপ ধাৰণ কৰি মনুষ্য ৰূপত প্ৰকট হয়। সদাশিৱই নিজৰ শৰীৰৰ পৰা এজনী স্ত্ৰী উৎপন্ন কৰিলে যাক প্ৰধান, প্ৰকৃতি, অম্বিকা, ত্ৰিদেৱ জননী, (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱৰ মাতা) বুলি কোৱা হয়। যাৰ আঠখন বাহু আছে।

শ্ৰীবিষ্ণুৰ উৎপত্তি

যিজন উক্ত সদাশিৱ তেওঁক পৰম পুৰুষ, ঈশ্বৰ, শিৱ, শম্ভু আৰু মহেশ্বৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁ গোটেই শৰীৰত ছাই সানি অৱস্থান কৰে। সেইজন কালৰূপী ব্ৰহ্মই এক শিৱলোক নামক ব্ৰহ্মলোকত তমগুণ প্ৰধান (ক্ষত্ৰ) ধাম সৃষ্টি কৰিলে। তাক কাশী বুলি কোৱা হয়। শিৱ আৰু শিৱাই পতি-পত্নী ৰূপত থাকি এজন পুত্ৰৰ জন্ম দিলে যাৰ নাম বিষ্ণুঃ। অধ্যায়, ৰুদ্ৰ সংহিতা, শিৱ মহাপুৰাণ (পৃষ্ঠা ১০৩, ১০৪।

শ্ৰীব্ৰহ্মা আৰু শিৱৰ উৎপত্তি

অধ্যায় ৭, ৮, ৯(পৃষ্ঠা ১০৫-১১০) শ্ৰীব্ৰহ্মাই কলে যে শ্ৰীশিৱ আৰু শিৱা (কাল ৰূপী ব্ৰহ্ম আৰু প্ৰকৃতি-দুৰ্গা-অষ্টাঙ্গী) ই পতি-পত্নীৰ ব্যৱহাৰ যোগে মোক জন্ম দিলে আৰু মোক অচেতন কৰি পদুমৰ ওপৰত থৈ দিলে। এই কাল ব্ৰহ্মই মহাবিষ্ণু ৰূপ ধাৰণ কৰি নিজৰ নাভিৰ পৰা এটা পদুম ফুলৰ উৎপন্ন কৰি লয়। চেতনা পাই ব্ৰহ্মাই কয় যে মই পদুমৰ মূলক বিচাৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলো, কিন্তু অসফল হলো। আকাশবানী হল তপ কৰা বুলি, পিচত তপ কৰিবলৈ ধৰিলো। পিছত মোৰ তথা বিষ্ণুৰ লগত কিবা কথাত কাজিয়া লাগিল। তেতিয়া আমাৰ দুয়োৰে মাজত তেজোময় লিঙ্গ প্ৰকট হৈ গল আৰু ঔঁ, ঔঁ ৰ ধ্বনি আবিৰ্ভাৱ হল আৰু সেই লিংগৰ গাত অ-ও-ম তিনি অক্ষৰ লিখা আছিল। পিছত ৰুদ্ৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি সদাশিৱ পাচমুখীয়া মানৱ ৰূপত প্ৰকট হল, তেওঁৰ লগত শিৱাও (দুৰ্গা) আছিল।

আকৌ শংকৰ হঠাতে উপস্থিত হল (কিয়নো ই প্ৰথমে অচেতন আছিল, পিচত চেতন কৰাই তিনিওকে একেলগ কৰি দিলে) আৰু কলে যে তোমালোক তিনিও সৃষ্টি-স্থিতি তথা সংহাৰ কাৰ্য্য চলাই থাকিবা। ৰজগুণ প্ৰধান ব্ৰহ্মাদেৱ, সৎগুণ প্ৰধান বিষ্ণুদেৱ তথা তমগুণ প্ৰধান শিৱদেৱ। এনে প্ৰকাৰৰ তিনি দেৱতাৰ গুণ আছে, কিন্তু শিৱ (কালৰূপী ব্ৰহ্ম) গুণাতীত

বুলি কোৱা হৈছে। (পৃষ্ঠা ১৯৯ ৰ ভিতৰত)

সাৰ বিচাৰ:- ওপৰোক্ত বিৱৰণৰ পৰা স্পষ্ট হয় যে কালৰূপী ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ সদাশিৱ আৰু প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু আৰু শ্ৰীশিৱৰ পিতৃ-মাতৃ। দুৰ্গা, এওঁক প্ৰকৃতিৰ প্ৰধান বুলিও কোৱা হয়, আঠখন বাহু। এইগৰাকীৰ সদাশিৱ অৰ্থাৎ জ্যোতি নিৰঞ্জন (কাল)ৰ শৰীৰৰ অৰ্থাৎ গৰ্ভৰ পৰা ওলাইছে। ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ কাল তথা প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) সকলো প্ৰাণীক ভ্ৰমিত কৰি ৰাখে। নিজৰ পুত্ৰকো বাস্তৱতাৰ বিষয়ে নকয়। কাৰণটো হল কাল (ব্ৰহ্ম)ৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰাণীয়ে যাতে গম নেপায় যে সিহঁতক তন্তুশিলাৰ ওপৰত ভাজি (ব্ৰহ্ম-জ্যোতি নিৰঞ্জন) ভক্ষণ কৰে। এইবাবে জন্ম-মৃত্যু আৰু অন্য দুঃখদায়ী যোনিৰ যাতনা দিয়ে আৰু নিজৰ তিনি পুত্ৰক ৰজগুণ ব্ৰহ্মাদেৱ, সংগুণ বিষ্ণুদেৱ তথা তমোগুণ শিৱৰ দ্বাৰা উৎপত্তি, স্থিতি, পালন আৰু সংহাৰ কৰোৱাই নিজৰ আহাৰ তৈয়াৰ কৰোৱায়। কিয়নো কালক (ব্ৰহ্মক) একলাখ মানৱ শৰীৰধাৰী প্ৰাণীৰ সুস্বাদু দেহৰ বিকাৰক ভক্ষণ কৰাৰ অভিষাপ লাগিছিল। অনুগ্ৰহ কৰি শ্ৰীমদভাগৱত গীতাত চাওক কাল (ব্ৰহ্ম) তথা প্ৰকৃতি (দুৰ্গা)ৰ পতি-পত্নীৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সংগুণ বিষ্ণুঃ তথা তমোগুণ শিৱৰ উৎপত্তি।

তিনিগুণ কি ? প্ৰমাণৰ সৈতে

“তিনি গুণ হল, ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সংগুণ বিষ্ণুঃ আৰু তমোগুণ শিৱ। ব্ৰহ্ম (কাল) আৰু প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) ৰ পৰা উৎপন্ন হৈছে আৰু তিনিও বিনাশী।”

প্ৰমাণ :- গীতাপ্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত শ্ৰীশিৱ মহাপুৰাণ যাৰ সম্পাদক শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ পৃষ্ঠা সংখ্যা ১১০, অধ্যায় ৯, ৰুদ্ৰ সংহিতা।

“এইদেৱে ব্ৰহ্মা-বিষ্ণুও তথা শিৱ তিনিও দেৱতাৰ ভিতৰত গুণ আছে, কিন্তু সদাশিৱ (ব্ৰহ্মকাল) গুণাতীত বুলি কোৱা হৈছে।”

দ্বিতীয় প্ৰমাণ - গীতাপ্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা - প্ৰকাশিত শ্ৰীমদ দেবীভাগৱত-পুৰাণ যাৰ সম্পাদক শ্ৰী হনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ, চিমনলাল গোস্বামী, তৃতীয় স্কন্ধ, অধ্যায় ৫, পৃষ্ঠা ১২৩- ভগৱান বিষ্ণুৱে দুৰ্গাৰ স্তুতি কৰি কলে যে মই (বিষ্ণু) ব্ৰহ্মা আৰু শংকৰ তোমাৰ কৃপাৰ দ্বাৰাই বিদ্যমান। আমাৰ আৰিভাৰ (জন্ম) আৰু তিৰোভাৰ (মৃত্যু) হয়। আমি নিত্য (অবিনাশী) নহওঁ। তুমিয়েই নিত্য, জগত জননী, প্ৰকৃতি আৰু সনাতনী দেৱী। ভগৱান শংকৰে কলে : যদি ভগৱান ব্ৰহ্মা আৰু ভগৱান বিষ্ণু তোমাৰ পৰাই উৎপন্ন হৈছে তেন্তে তাৰ পিছত উৎপন্ন হোৱা মই তমগুণী লীলা কৰা শংকৰ তোমাৰ সন্তান নহয় জানো, অৰ্থাৎ মোকো জনম দিছা তুমিয়েই। এই সংসাৰৰ সৃষ্টি স্থিতি-সংহাৰত তোমাৰ গুণ সৰ্বদা বিদ্যমান। এই তিনিও গুণৰ পৰা উৎপন্ন আমি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰ নিয়মানুসাৰি নিজ কাৰ্য্যত তৎপৰ হৈ থাকো।

উপৰোক্ত - এই বিৱৰণ কেৱল হিন্দীত অনূদিত শ্ৰীদেৱী মহাপুৰাণৰ পৰা লোৱা হৈছে, ইয়াত কিছু তথ্য গোপন কৰা হৈছে। এইবাবে প্ৰমাণ চাওক শ্ৰীমদ দেবীভাগৱত মহাপুৰাণ

সভাষটিকম্ সমহাত্যম, খেমবাজ শ্রীকৃষ্ণদাস প্রকাশন মুম্বাই, ইয়াত সংস্কৃতৰ সৈতে হিন্দীত অনুবাদ কৰা হৈছে। তৃতীয় স্কন্ধ অধ্যায় ৪, পৃষ্ঠা ১০, শ্লোক ৪২ঃ

ব্রহ্মা - অহম ঈশ্বৰ ফিল তে প্রভাত সৰ্বে বয়ং জনি যুতা ন যদা তু নিত্যঃ,
কে অন্য সুৰাঃ শতমখাঃ প্রমুখাঃ চ নিত্য নিত্য ত্বমেবঃ জননী প্রকৃতিঃ পুৰাণা ॥৪২॥

অনুবাদঃ- হে আই! ব্রহ্মা, মই আৰু শিৱ তোমাৰ প্ৰভাৱৰ দ্বাৰাই জন্মিছো, আমি নিত্য নহওঁ অৰ্থাৎ অবিনাশী নহওঁ, তেস্তে অন্য ইন্দ্ৰাদি দেৱতা সকল কিদৰে নিত্য হব পাৰে। তুমিয়েই অবিনাশী, প্রকৃতি তথা সনাতনী দেৱী। (৪২)

পৃষ্ঠা - ১১-১২, অধ্যায় ৫, শ্লোক ৮ -

যদি দয়াদৰ্শনা ন সদাম্অবিকে কথমহং বিহিত চ তমগুণ।

কমলাজশচ বজগুণসম্ভৱঃ সুবিহিত কিমু সত্বগুণ হৰি ॥ ৮ ॥

অনুবাদ :- শংকৰে কলে :- হে আই! যদি আমাৰ ওপৰত আপুনি দয়া কৰিছে তেস্তে মোক কিয় তমগুণী কৰিলে; পদুমৰ ওপৰত জন্ম হোৱা ব্রহ্মাক কি কাৰণে বজগুণ কৰিলে আৰু বিষ্ণুক কিয় সংগুণ কৰিলে? অৰ্থাৎ জীৱক জন্ম-মৃত্যু ৰূপী দুষ্কৰ্মত কিয় লিপ্ত কৰিলে?

শ্লোক- ১২ : ৰময়সে স্বপতিং পুৰুষং সদা তব গতিং ন হি বিহ বিদম শিৱে।

অনুবাদঃ- নিজ পতি পুৰুষ অৰ্থাৎ কাল ভগৱানৰ লগত সদায় ভোগ বিলাসত মত্ত হৈ থাক। তোমাৰ গতি কোনেও নেজানে।

নিষ্কৰ্ষ

“শ্রীমদ্ভাগৱত গীতাৰ জ্ঞানো এই কালৰূপী ব্রহ্মই শ্রীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰেতৰত প্ৰৱেশ কৰি কৈছিল। ওপৰোক্ত পৱিত্ৰ পুৰাণ বিলাকে প্ৰমাণ কৰিছে যে প্ৰকৃতি হ’ল দুৰ্গা আৰু সদাশিৱ অৰ্থাৎ কাল ৰূপী ব্রহ্ম আৰু প্ৰকৃতিৰ পৰাই বজগুণ ব্রহ্মাদেৱ, সংগুণ বিষ্ণুদেৱ তথা তমগুণ শিৱদেৱৰ উৎপত্তি পতিপত্নীৰ ব্যৱহাৰে জন্ম হৈছে। ইয়াৰ সাক্ষী শ্রীমদ্ভাগৱত গীতা। শ্রীমদগীতা সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰ, এই কাৰণে ইয়াৰ ভিতৰত সংক্ষিপ্ত বিৱৰণ আৰু সাংকেতিক শব্দ আছে। সেয়া তত্ত্বদৰ্শী সন্তই বুজিব পাৰে। এতিয়া অনুগ্রহ কৰি প্ৰৱেশ কৰক পৱিত্ৰ শ্রীমদ্ভাগৱত গীতাৰ ভিতৰত।

অধ্যায় ১৪, শ্লোক ৩ পৰা ৫ লৈ পৱিত্ৰ শ্রীমদ্ভাগৱত গীতা কওঁতা কাল ব্রহ্মই শ্রীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰেতৰত প্ৰৱেশ কৰি কৈছে যে প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) মোৰ পত্নী, মই ব্রহ্ম এওঁৰ যোনীত বীজ স্বাপন কৰো যাৰ দ্বাৰা সমস্ত প্ৰাণীৰ জন্ম হৈছে। মই সকলোৰে পিতা তথা প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) সকলোৰে মাতৃ বুলি কোৱা হয়। প্ৰকৃতিৰ (দুৰ্গা) পৰা জন্ম হোৱা তিনিগুণ (বজগুণ- ব্রহ্মা, সংগুণ-বিষ্ণু তথা তমগুণ শিৱ) জীৱাত্মক কৰ্মৰ দ্বাৰাই শৰীৰত বান্ধে অৰ্থাৎ এই তিনিও

দেৱতা সকলো প্ৰাণীক সংস্কাৰৰ বাবে উৎপত্তি, স্থিতি আৰু সংহাৰ কৰি আৱদ্ধ ৰাখে।

অধ্যায় ১১, শ্লোক ৩২ ত কৈছে যে মই কাল, সকলোকে খাবৰ কাৰণে আবিৰ্ভাৱ হৈছো। অধ্যায় ১১, শ্লোক- ২১ অৰ্জুনে কৈছে যে আপুনি ঋষিবোৰকো খাই আছে, দেৱতা আৰু সাধক সকলে আপোনাক ৰক্ষা কৰাৰ কাৰণে মিনতি কৰি আছে। বেদৰ স্তোত্ৰৰ দ্বাৰা আপোনাৰ স্তুতি কৰি আছে। কিন্তু আপুনি সকলোকে খাই আছে। কিছুমান আপোনাৰ দাঢ়িত গুলমি থকা দেখা গৈছে, কিছুমান আপোনাৰ মুখৰ ভিতৰত প্ৰবেশ কৰি আছে।

ৰজগুণ শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ, সংগুণ শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ তথা তমগুণ

শ্ৰীশিৱদেৱ এই ত্ৰিদেৱতাৰ পূজাক ব্যৰ্থ বুলি কৈছে।

এই গীতা জ্ঞানদাতা প্ৰভু (কাল/ব্ৰহ্ম) (শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা অধ্যায় ৭, শ্লোক ১২ পৰা ১৫ লৈ) কৈছে যে তিনি গুণ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সংগুণ বিষ্ণু আৰু তমগুণ শিৱ)ৰ পূজা কৰোতাসকলৰ জ্ঞান হৰণ কৰা হৈছে, এইবোৰে এওঁবিলাকৰ ওপৰৰ মোৰ পূজাও নকৰে। তিনি প্ৰভু (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ)ৰ পূজা সাধনা কৰা সকল ৰাম্ফস স্তভাৰ ধাৰণকাৰী, মনুষ্যৰ ভিতৰত নীচ, দুষ্কৰ্মকাৰী মূৰ্খই এই তিনি জনাৰ বাহিৰে মোকো (ব্ৰহ্মাৰ) পূজা নকৰে।

শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা জ্ঞানদাতা প্ৰভুৱে অধ্যায় ৭, শ্লোক ১৮ ত নিজৰ ভক্তিকো অতি অশ্ৰেষ্ঠ (অতিবেয়া) অনুভৱা বুলি কৈছে। এই কাৰণে অধ্যায় ১৫, শ্লোক ৪ আৰু অধ্যায় ১৮, শ্লোক ৬২ আৰু ৬৬ ত কোনো অন্য পৰমেশ্বৰৰ শৰনলৈ যোৱাৰ বাবে উপদেশ দিছে।

যি সময়ত পৱিত্ৰ গীতাৰ জ্ঞান ব্যাখ্যা কৰি কোৱা হৈছিল, তাৰ আগেয়ে ১৮ পুৰাণ ১১ উপনিষদ আৰু ছয় শাস্ত্ৰ নাছিল। যি পিছত ঋষি সকলেহে নিজৰ নিজৰ অনুভৱেৰে পুথি ৰচনা কৰিছে। সেই সময়ত কেৱল চাৰি বেদেই মাত্ৰ শাস্ত্ৰ ৰূপত প্ৰমাণিত আছিল আৰু সেই পৱিত্ৰ চাৰিও বেদৰ সাৰাংশ পৱিত্ৰ গীতাত বৰ্ণিত হৈছে।

শাস্ত্ৰাৰ্থ বিষয়

শাস্ত্ৰৰ অৰ্থই পৰমেশ্বৰৰ তত্ত্বজ্ঞানক সমস্যাতে পেলাইছে

শাস্ত্ৰাৰ্থ কেনেকৈ হৈছিল ?

দুজন বিদ্বানে প্ৰশ্নোত্তৰ চৰ্চা কৰি আছিল আৰু বহুত সংখ্যক শ্ৰোতা তাত উপস্থিত আছিল। জয়-পৰাজয়ৰ সমিধান ৰাইজৰ হাতত। কিয়নো এই দুই বিদ্বানে কৈ থকা সম্পৰ্কে তেওঁলোকৰ জ্ঞান নাই। বেচিকৈ যি সংস্কৃতৰ উদ্ধৃতি দিছিল শ্ৰোতা ৰাইজে তাকেই হাত তালি বজাই বিজয়ী হোৱাৰ প্ৰমাণ দিছিল। এইদৰে বিদ্বানৰ জয়-পৰাজয় অবিদ্বানৰ হাতত হৈছিল।

প্ৰমান - পুথি “শ্ৰীমদ দয়ানন্দ প্ৰকাশ” লিখক শ্ৰী সত্যানন্দ জী মহাৰাজ, প্ৰকাশক - সৰ্বদেশীয় আৰ্য প্ৰতিনিধি সভা ৩/৫ মহৰ্ষি দয়ানন্দ ভৱন, ৰামলীলা মৈদান নিউ দিল্লী-২, গঙ্গা

কাণ্ড অষ্টম স্বৰ্গ পৃষ্ঠ ৮৯ সমান লিখনী :- তিনি দিনলৈ, প্ৰতি সন্ধিয়া কৃষ্ণানন্দদেব আৰু স্বামীজীৰ মাজত শাস্ত্ৰাৰ্থ চৰ্চা হৈছিল। এদিন শাস্ত্ৰাৰ্থ চৰ্চাৰ সময়ত কোনোৱাই কৃষ্ণানন্দদেবক সাকাৰ বাদৰ (আকাৰ) অৱলম্বন কৰিলে আৰু ইয়াৰে বিষয়ে শাস্ত্ৰৰ চৰ্চা আৰম্ভ হল। স্বামীজীৰ এইটো প্ৰসঙ্গ মনে বিচৰা বিষয় আছিল। তেখেতে খাৰাবাহিক ভাৱে সংস্কৃত উচ্চাৰণ কৰি নিৰাকাৰ সিদ্ধান্তৰ ওপৰত বেদ আৰু উপনিষদৰ প্ৰমাণৰ এক ছন্দ-পয়াৰ, আৰু কৃষ্ণানন্দদেবক তাৰ অৰ্থ স্বীকাৰ কৰিবলৈ বাধ্য কৰিলে। কৃষ্ণানন্দদেবে কোনো প্ৰমাণ দিব নোৱাৰিলে। কেৱল গীতাৰ এটা শ্লোক “যদা যদা হি ধৰ্মস্ব গ্লানিভৱতি ভাৰত” শ্ৰোতাৰ ফালে মুখ কৰি পঢ়িবলৈ ধৰিলে। স্বামীজীয়ে গৰ্জন কৰি কলে “আপোনাৰ বিতৰ্ক মোৰ লগত, এই কাৰণে মোৰ ফালে অভিমুখ কৰি কওঁক”। তেতিয়া খৰ কাচুটি হেৰোৱা নিচিনা হল, ওপৰ উপৰি কৰি কবলৈ পাহৰিলে। মুৰ্খ বিবৰ্ণ হল। ডিঙি শুকাল। চেহেৰা শেতা পৰিল। কোনো প্ৰকাৰে সন্মান ৰাখিবৰ কাৰণে তেখেতে তৰ্ক শাস্ত্ৰৰ শৰণ লৈ স্বামীজীক কলে - “বাৰু, লক্ষণৰ লক্ষন কওকচোন ? স্বামীজীয়ে উত্তৰ দিলে ‘যেনেকুৱা কাৰণৰ কোনো কাৰণ নাই ঠিক তেনেকুৱাই লক্ষণৰও কোনো লক্ষন নাই। ৰাইজে হাঁহিলে কৃষ্ণানন্দৰ পৰাজয় প্ৰকাশ কৰি দিলে আৰু তেখেত চিন্তিত হৈ তাৰ পৰা গুচি গ’ল।

ওপৰৰ বিৱৰণত এইটো স্পষ্ট যে বিদ্বান ব্যক্তিৰ জয় পৰাজয়ৰ সিদ্ধান্ত অবিদ্বান ব্যক্তিৰ ওপৰত আছিল। স্বামী দয়ানন্দ জীয়ে লানি নিছিগাকৈ সংস্কৃত কৈছিল আৰু শ্ৰোতাই হাঁহিছিল আৰু মহৰ্ষি দয়ানন্দকে বিজয়ী ঘোষণা কৰিছিল আৰু পৰমাত্মা নিৰাকাৰ বুলি মানি লৈছিল। কিন্তু যি নহওক, যজুৰ্বেদ অধ্যায় ১, মন্ত্ৰ ১৫, তথা যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৫, মন্ত্ৰ ১ স্পষ্ট আছে যে পৰমাত্মা স্বশৰীৰ আৰু আকাৰত বিদ্যমান।

স্বামী দয়ানন্দ মহাশয় সংস্কৃত ভাষাত পাঠ কৰিছিল, তাৰ প্ৰমাণ :- ‘সত্যৰ্থ প্ৰকাশৰ ভূমিকা পৃষ্ঠা ৮ স্বামী দয়ানন্দ মহাশয়ে কৈছিল যে প্ৰথম বাৰ সত্যৰ্থ প্ৰকাশ ছপাইছিলো। সেই সময়ত মই হিন্দী ভাৱদেৰে কব পৰা নাছিলো। কিয়নো লৰালি কালৰ পৰা ১৮৮২ চন (সম্বতঃ ১৯৩৯) লৈ সংস্কৃতত ভাষণ দিছিলো। ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰমাণিত হয় যে স্বামী দয়ানন্দ মহাশয় সংস্কৃত ভাষাত শাস্ত্ৰাৰ্থ কৰিছিল। সম্বত ১৯৩৯ (চন ১৮৮২) সত্যৰ্থ প্ৰকাশক পুনৰাই ছোৱা এক বছৰ পিছত চন ১৮৮৩ স্বামীজীৰ মৃত্যু হ’ল। স্পষ্ট হৈছে যে স্বামীজী মৃত্যুৰ এবছৰ পূৰ্বেই হিন্দী ভাষা জানিছিল। ইয়াৰ আগেয়ে তেখেতে সংস্কৃততহে পণ্ডিত আছিল। শ্ৰোতাগন সংস্কৃতৰ লগত অপৰিচিত আছিল আৰু সিবিলাকেই বিদ্বানৰ জয়-পৰাজয়ৰ নিৰ্ণয় কৰিছিল। এতিয়া এই দাসানুদাসে (ৰামপাল দাস) বিচাৰে যে সকলো পৱিত্ৰ ধৰ্মৰ ভ্ৰতুপ্ৰেমী পুণ্যাৰ্থী তত্ত্বজ্ঞানৰ লগত পৰিচিত হওক, তেতিয়া স্বয়ং আচল ৰত্ন আৰু কষ্টিক পাথৰ চিনিব পাৰিব।

কাহিনী - এজন মহাজনৰ দুজন পুতেক আছিল। এজন ১৬ বছৰৰ আনজন ১৮

বছৰৰ। দেউতাকৰ মৃত্যু হ'ল। লৰাৰ মাকে এখন কাপোৰত কিছু বস্ত্ৰ বান্ধি লৰাৰ হাতত দি কলে বোপাই! এই অকনমান বস্ত্ৰ লৈ নিজৰ বৰদেউতাৰ। (বাপেকৰ ডাঙৰ ভাই) ওচৰলৈ গৈ কবা আমাৰ লগত টকা পইচা নাই। এই অকনমান বস্ত্ৰ আপোনাৰ ওচৰত ৰাখক আৰু আমাক বেপাৰত অংশীদাৰ কৰি লওক। আমি ল'ৰা মানুহ বেপাৰ কৰিব নোৱাৰিম। দুয়ো লৰাই মাকে দিয়া বস্ত্ৰৰ টোপোলাটো লৈ নিজৰ বৰদেউতাকৰ ওচৰলৈ গল আৰু মাকে শিকাই দিয়া কথা কলে। বৰদেউতাকে বস্ত্ৰ খিনি ললে আৰু কলে বোপাই হত এই বস্ত্ৰ থকা টোপোলাটো নিজৰ মাতৃক ঘূৰাই দি আহা, সময়ে ৰাখিবলৈ কবা। তোমালোকে মোৰ লগত আহা আমি চহৰলৈ যাওঁ। মই বহুত মাল ধাৰে লব পাৰো, উভতি আহি এই হীৰাৰ প্ৰয়োগ কৰিম।

দুয়ো লৰাই বৰদেউতাকৰ লগত আন এক চহৰলৈ গল। এদিনাখন বৰদেউতাকে অলপ হীৰা ভতিজাকক দি কলে, বোপাই। এইখিনি হীৰা, ইয়াক সৌ মহাজনক দি আহা, যাৰপৰা যোৱাকালি পঞ্চাচ হেজাৰ টকাৰ মাল ধাৰে আনিছিলো আৰু কবা যে এই হীৰাখিনি ৰাখি থোৱা, আমি উভতি আহি আপোনাৰ ঋণ পৰিশোধ কৰিম আৰু নিজৰ হীৰা ঘূৰাই লৈ যাম।

দুয়ো ল'ৰাই মহাজনক উক্ত বিৱৰণ কলে তেতিয়া মহাজনে এজন সোণাৰিক মাতিলে। সোণাৰিয়ে হীৰা খিনিক পৰীক্ষা কৰি কলে এইবোৰ হীৰা নহয়, ই তো কষ্টিক পাথৰহে, যি এশ টকা মূল্যৰো নহয়, হীৰাৰ দাম ন লাখ টকা। মহাজনে ভাল-বেয়া দুই চাৰিযাৰ কথা কৈ সেই কষ্টিক পাথৰ খিনী বাটলৈ দলিয়াই দিলে। লৰাহঁতে কষ্টিক পাথৰ খিনি বাটৰ পৰা তুলি নি নিজৰ বৰদেউতাকৰ কাষলৈ আহিল। কান্দি কাটি সকলো বৃত্তান্ত শুনাই কলে যে এক ব্যক্তিয়ে পৰীক্ষা কৰি কৈছে যে এইবোৰ হীৰা নহয় এইবোৰ কষ্টিক পাথৰ।

বৰদেউতাকে কলে বোপাই! সেইজন স্বৰ্ণকাৰ আছিল। তেওঁ ঠিক কথাই কৈছিল, আচলতে এইবোৰ কষ্টিক পাথৰ, ইয়াৰ দাম শ টকাও নহয়। বোপাই মোৰেই ভুল হৈছে। বস্ত্ৰ বুলি এইবোৰ, ভুল কৰি মই তোমালোকক কষ্টিক পাথৰ দিছিলো। এতিয়া যোৱা আৰু মহাজনক কবা আমাৰ বৰদেউতা প্ৰৱঞ্চক নহয় আকৌ সেই মহাজনৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু কলে যে আমাৰ বৰদেউতা এনেকুৱা প্ৰৱঞ্চক ব্যক্তি নহয় মহাজন, ভুলতে বস্ত্ৰৰ ঠাইত কষ্টিক পাথৰ দিছিল। এতিয়া এই বস্ত্ৰখিনি লওক। সোণাৰিয়ে কলে যে সঁচাই এইবোৰ বস্ত্ৰ আগৰ খিনি কষ্টিক পাথৰ আছিল।

তেওঁলোকে বস্ত্ৰ বাহানি লৈ নিজৰ চহৰলৈ উভতি আহিল। তেতিয়া বৰদেউতাকে কলে বোপাই! মাৰ পৰা বস্ত্ৰ খিনি লৈ আহা, ঋণ বেছি হৈছে। দুয়ো লৰাই নিজৰ মাকৰ পৰা বস্ত্ৰ থকা টোপোলাটো লৈ খুলি চাই দেখিলে যে সেইবোৰ কষ্টিক পাথৰ, বস্ত্ৰ অকণো নাই। বৰদেউতাকে লৰাহঁতক বস্ত্ৰ আৰু কষ্টিক পাথৰৰ প্ৰভেদ বুজাই দিছিল। দুয়ো লৰাই নিজৰ মাকক কলে আই! এইবোৰ বস্ত্ৰ নহয়, কষ্টিক পাথৰ। দুয়ো লৰাই ঘৰৰ পৰা ঘূৰি আহি বৰদেউতাকক কলে যে আমাৰ মাতৃ বৰ নিৰ্বোধ। তেওঁৰ বস্ত্ৰ আৰু কষ্টিক পাথৰৰ জ্ঞান নাই। সেইবোৰ বস্ত্ৰ নহয় কষ্টিক পাথৰহে। বৰদেউতাকে কলে লৰাহঁত সেইদিনাও এইবোৰ কষ্টিক পাথৰ আছিল যিদিনা মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছিল। যদি মই কষ্টিক পাথৰ বুলি কৈ দিলো

হেতেন তেন্তে তোমালোকৰ মাতৃয়ে কলেহেঁতেন যে মোৰ পতি নাই, এইকাৰণে মোৰ বত্ন খিনিকো কষ্টিক পাথৰ বুলি কৈছে। বোপাহঁত আজি মই তোমালোকক বত্ন আৰু কষ্টিক পাথৰৰ প্ৰভেদ জানিবৰ যোগ্য কৰি তুলিলো। তোমালোকে নিজেই নিৰ্ণয় কৰিব পাৰিছা।

বিশেষ :- এইদৰে আজি এই দাসে এয়া বিচাৰে যে তত্ত্বজ্ঞানক প্ৰতি জনে বুজি পাওক আৰু শাস্ত্ৰৰ প্ৰমাণ চাই স্বয়ং বুজিব পৰাৰ যোগ্য হৈ সাধুঅসাধুক চিনি পাওক।

শাস্ত্ৰাৰ্থ বিদ্বান সকলে কৰিছিল আৰু জয়-পৰাজয়ৰ সিদ্ধান্ত অবিদ্বানৰ হাতত হৈছিল। এই দাসে বিচাৰে যে প্ৰথমে প্ৰভুপ্ৰেমী পুণ্যত্মাই শাস্ত্ৰ বুজি পাওক পিছত স্বয়ং জানিব এইবোৰ সাধু মুনি, মহৰ্ষিয়ে কি পাঠ পঢ়াই আছে।

শাস্ত্ৰাৰ্থ মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ তথা কবীৰ (কবিদেব)ৰ

এজন সৰ্বানন্দ নামৰ মহৰ্ষি আছিল। তেওঁৰ পূজনীয় আই শ্ৰীমতী শাৰদাদেবী পাপ কৰ্ম ফলৰ দ্বাৰা পীড়িত আছিল। তেওঁ সকলো ধৰণৰ পূজা-পাতল আৰু তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ কষ্ট নিবাৰণৰ বাবে কৰিছিল। শাৰীৰিক কষ্ট নিবাৰণৰ কাৰণে বেজৰ ঔষধ খাইছিল কিন্তু ভাল নাপাইছিল। সেই সময়ৰ মহৰ্ষিৰ উপদেশো গ্ৰহন কৰিছিল, কিন্তু সকলো মহৰ্ষিয়ে কৈছিল যে পুত্ৰী শাৰদা! এইটো তোমাৰ পাপ কৰ্মৰ শাস্তি প্ৰাৰন্ধ কৰ্ম - এইটোৰ ক্ষমা নহব, এইটো ভূগিবই লাগিব। ভগৱান শ্ৰীৰামেও বালীক বধ কৰিছিল, সেই পাপ কৰ্মৰ শাস্তি শ্ৰীৰাম (বিষ্ণু)ৰ আত্মাই শ্ৰীকৃষ্ণ হৈ ভুগিছিল। বালীৰ আত্মাই চিকাৰী হৈছিল। যিয়ে শ্ৰীকৃষ্ণদেবৰ ভৰিত বিষাক্ত তীৰ মাৰি বধ কৰিছিল। এইদৰে গুৰুদেৱ, মহন্ত, সাধু, বৈষ্ণৱ, ঋষিৰ বিচাৰ শুনি দুঃখিত মনেৰে ভক্তমতী শাৰদাই নিজৰ প্ৰাৰন্ধ পাপ কৰ্মৰ কষ্টত কান্দি কান্দি সহ্য কৰিছিল। এদিন কোনোৱা নিজ আত্মীয়ৰ কথাত কাশীত (স্বয়ন্তু স্বয়ং স্বশৰীৰে অৱতৰণ কৰা (কবীৰদেৱ) কবীৰ পৰমেশ্বৰ অৰ্থাৎ কবীৰ প্ৰভুৰ পৰা নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত কৰিলে আৰু সেই দিনৰ পৰা কষ্টৰ পৰা মুক্তি পালে। কিয়নো পৱিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৫ মন্ত্ৰ ৩২ লিখা আছে যে “কবিৰংঘাৰিৰসি” অৰ্থাৎ (কবিৰ) কবীৰ (অংঘাৰি) পাপৰ শ্ৰুত্ৰ (অসি) হয়। আকৌ এই পৱিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৮ মন্ত্ৰ ১৩ ত লিখা আছে যে পৰমাত্মা (এনসঃ এনসঃ) অধৰ্মৰ ওপৰত অধৰ্ম অৰ্থাৎ পাপৰ ওপৰত পাপ ঘোৰ পাপকো সমাপ্ত কৰে। প্ৰভু কবীৰদেৱে (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) কলে পুত্ৰী শাৰদা এই সুগুণ তোমাৰ ভাগ্যত নাছিল, মই নিজৰ ভঁড়ালৰ পৰা প্ৰদান কৰিছো আৰু পাপ বিনাশক হোৱাৰ প্ৰমাণ দিছো। তোমাৰ পুত্ৰই মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ কৈ ফুৰে যে প্ৰভুৱে পাপ ক্ষমা (নাশ) কৰিব নোৱাৰে আৰু তুমি মোৰ পৰা নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত কৰি আত্ম কল্যাণ কৰা। ভক্তমতি শাৰদা দেবী স্বয়ং আহি পৰমেশ্বৰ কবীৰ প্ৰভুৰ পৰা (কবীৰদেব) নাম উপদেশ লৈ নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰিলে। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ যি ভক্তমতি শাৰদা দেবীৰ পুত্ৰ আছিল, শাস্ত্ৰাৰ্থৰ প্ৰতি বৰ আগ্ৰহ আছিল। তেওঁ নিজৰ সমকালীন সকলো বিদ্বান পণ্ডিতক শাস্ত্ৰাৰ্থ কৰি পৰাজিত কৰিছিল। পিচে ভাৱিলে যে প্ৰত্যেককে কবলগীয়া হয় যে মই সকলো বিদ্বানৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি লৈছো। কিয়নো নিজৰ মাকৰ দ্বাৰাই নিজৰ নামটো সৰ্বাজীত কৰাই নলগুঁ কেলেই ? ইয়াকে ভাৱি নিজৰ মাকৰ ওচৰলৈ গৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে যে আই মোৰ নিজৰ নামটো সলনি কৰি

সৰ্বাজিত কৰা। মাকে কলে বোপাই সৰ্বানন্দ নামটো কোনো বেয়া ? মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই কলে আই! মই সকলো বিদ্বানক শাস্ত্ৰাৰ্থ কৰি পৰাজিত কৰিছো, এইকাৰণে মোৰ নামটো সৰ্বাজিত ৰাখা। মাকে কলে বোপা! এজন বিদ্বান মোৰ গুৰু মহাৰাজ কবীৰদেব (কবীৰ প্ৰভু) তেওঁক পৰাজিত কৰি দিয়া, পিচত সৰ্বাজিত ৰাখিম। মাকৰ বচন শুনি শ্ৰীসৰ্বানন্দই আগেয়ে হাঁহি দিলে, পিচত কলে আই তুমিও নিৰোধৰ নিচিনা। সেইজন তাঁতী (কাপোৰ বোৱা) কবীৰ এজন অশিক্ষিত তেওঁকনো কি পৰাজিত কৰিব লাগে ? ববা, এতিয়াই গৈ আছো।

মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই সকলো শাস্ত্ৰ এখন গৰু গাড়ীত তুলি লৈ কবীৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ জুপুৰী ঘৰৰ সমুখলৈ গল। পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবৰ ধৰ্ম জীয়েক কমালীক প্ৰথমে কুঁৱাৰ পাৰত দেখা পালে, পিচত দুৱাৰ মুখলৈ আহি তাই কলে আহক মহৰ্ষি এইটোৱে পৰম পিতা কবীৰদেবৰ ঘৰ। সৰ্বানন্দই ছোৱালী কমালীৰ দ্বাৰা এক লোটা পানী পূৰ্ণকৈ ভৰাই যত আৰু পানী ভৰাবলৈ অকনমানো ঠাই নাই আৰু কলে যে পুত্ৰী এই পানীৰে ভৰপূৰ লোটা টো লাহে লাহে লৈ গৈ কবীৰক দিয়া আৰু যি উত্তৰ দিব সেইটো মোক আহি কোৱা। কমালীয়ে অনা পানীৰ লোটাটাত পৰমেশ্বৰ কবীৰ (কবীৰদেব) দেবে এটা কাপোৰ চিলোৱা ডাঙৰ বেজী পেলাই দিলে, কিছু পানী উপচি মাটিত পৰিল আৰু কলে পুত্ৰী এই পানীৰ লোটা সৰ্বানন্দক ঘূৰাই দিয়া। পানীৰ লোটা ছোৱালীজনীয়ে ঘূৰাই অনাত সৰ্বানন্দই সুধিলে যে কবীৰে কি উত্তৰ দিলে। কমালীয়ে প্ৰভু দ্বাৰা লোটাটাত ডাঙৰ বেজী পেলাই দিয়াৰ বৃত্তান্ত ক'লে। তেতিয়া সৰ্বানন্দ মহৰ্ষি পানীত বেজী পেলাই দিয়া মহত্ব বুজিব নোৱাৰি পৰম পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবীৰদেব)ক সুধিলে আপুনি মোৰ প্ৰশ্নৰ কি উত্তৰ দিলে ? প্ৰভু কবীৰদেবে সুধিলে আপোনাৰ নো কি প্ৰশ্ন আছিল ?

শ্ৰীসৰ্বানন্দ মহৰ্ষিয়ে কলে মই সকলো বিদ্বান পণ্ডিতক শাস্ত্ৰাৰ্থ কৰি পৰাজিত কৰিছো। সেই কাৰণে মাৰ ওচৰত অনুৰোধ কৰিছো যে মোৰ নাম সৰ্বাজিত ৰাখা। মোৰ মায়ে আপোনাক পৰাজিত কৰাৰ পিচত মোৰ নাম সলনি কৰাৰ কথা কৈছে। আপোনাৰ ওচৰত পৰিপূৰ্ণ পানীৰে ভৰা লোটা পঠোৱাৰ তাৎপৰ্য্য হল যে পানীৰে ভৰা লোটাটোৰ দৰে মই জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ। ইয়াত আৰু পানী ভৰোৱা নেযাব ভৰালে বাহিৰত পৰিব অৰ্থাৎ মোৰ লগত জ্ঞান চৰ্চা কৰি কোনো লাভ নহব। আপোনাৰ জ্ঞান মোৰ ভিতৰত নোসোমাব, অনৰ্থক বাক্য ব্যয়। এইবাবে পৰাজয় মানি ল'লে ইয়াতে আপোনাৰ হিত হব।

পূজনীয় কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবীৰদেব) কলে যে আপোনাৰ পানীৰে ভৰা লোটাটাত লোহাৰ বেজী (শুই) পেলাই দিয়াৰ তাৎপৰ্য্য হল যে মোৰ জ্ঞান (তত্ত্বজ্ঞান) ইমান গধুৰ (সত্য) যে যেনেকৈ বেজীটোৱে লোটাৰ পানী বাহিৰত ওপোচাই পেলাই তলত গৈ পৰিল, এনেদৰে মোৰ তত্ত্বজ্ঞান আপোনাৰ অসত্য জ্ঞানক (লোকবেদ) ভেদ কৰি আপোনাৰ হৃদয়ত সোমাই যাব।

মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই কলে তেন্তে প্ৰশ্ন কৰক। এক বহু চৰ্চিত বিদ্বান তাঁতী ওচৰলৈ অহাৰ কাৰণে ওচৰ চুবুৰীয়া সহজ সৰল অশিক্ষিত তাতী সকলে শাস্ত্ৰাৰ্থ শূনিবলৈ একত্ৰিত হ'ল।

পূজ্য কবীৰদেৱে প্ৰশ্ন কৰিলে -

কোন ব্ৰহ্মাৰ দেউতা, কোন বিষ্ণুৰ আই! শংকৰৰ ককাইদেউ কোন, সৰ্বানন্দ দিয়া শূনাই।

মহৰ্ষি সৰ্বানন্দৰ উত্তৰ :- শ্ৰীব্ৰহ্মাৰ বজ্ৰগুণ, শ্ৰীবিষ্ণুৰ সংগুণ আৰু শিৱশংকৰ তমগুণ যুক্ত। এই তিনিও অজৰ অমৰ অবিনাশী, সৰ্বেশ্বৰ-মহেশ্বৰ মৃত্যুঞ্জয়। এওঁলোকৰ পিতৃ-মাতৃ নাই। আপুনি অজ্ঞানী এই প্ৰশ্ন কৰিছে। সকলো উপস্থিত শ্ৰোতাই তালি বজালে আৰু মহৰ্ষি সৰ্বানন্দক সমৰ্থন কৰিলে।

পূজ্য কবীৰ প্ৰভুৱে (কবিদেৱ) কলে মহৰ্ষি আপুনি শ্ৰীমদদেৱী ভাগৱত পুৰাণৰ তৃতীয় স্কন্ধ আৰু শ্ৰীশিৱ পুৰাণৰ ষষ্ঠ আৰু ৰুদ্ৰ সংহিতা সপ্তম অধ্যায় প্ৰভৃক সাক্ষী ৰাখি গীতাৰ ওপৰত হাত থৈ পঢ়ক আৰু অনুবাদ শূনাওক। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই গীতাৰ ওপৰত হাত থৈ শপত লৈ কলে সত্য শূনাম।

পৱিত্ৰ পুৰাণক প্ৰভু কবীৰ (কবিদেৱ) দেৱে কোৱাৰ পিছত মনযোগেৰে পঢ়িলে। শ্ৰীশিৱপুৰাণ (গীতা প্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত, যাৰ অনুবাদক শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ) পৃষ্ঠা নং ১০০ পৰা ১০৩ লিখিত আছে যে সদাশিৱ অৰ্থাৎ কালৰূপী ব্ৰহ্ম আৰু প্ৰকৃতি (দুৰ্গা)ৰ মিলনৰ (পতি-পত্নী ব্যৱহাৰ) পৰাই সংগুণ ৰূপী শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ, ৰজ্ৰগুণ শ্ৰীব্ৰহ্মাৰ তথা তমগুণ শিৱৰ জন্ম হৈছে। এইগৰাকী প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) যাক অষ্টাংগী বোলা হয়, ত্ৰিদেৱ জন্মী (তিন ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱৰ অৰ্থাৎ মাতৃ বুলি কোৱা হয়।

পৱিত্ৰ শ্ৰীমদদেৱী পুৰাণ (গীতা প্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত, অনুবাদক শ্ৰীহনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ তথা চিমনলাল গোস্বামী) তৃতীয় স্কন্ধত পৃষ্ঠা নং ১১৪ ৰ পৰা ১২৩ লৈ স্পষ্ট বৰ্ণনা আছে যে, ভগৱান বিষ্ণুৱে কৈছে এইজনী প্ৰকৃতি (দুৰ্গা) আমাৰ তিনিও জনৰ মাতৃ। মই এখেতক সেই সময়ত দেখিছিলো যেতিয়া মই সৰু আছিলো। আইক প্ৰণাম কৰি শ্ৰী বিষ্ণুৱে কলে যে হে আই! মই (বিষ্ণু), ব্ৰহ্মা আৰু শিৱ বিনাশী। আমাৰ আবিৰ্ভাৱ অৰ্থাৎ জন্ম আৰু তিৰুভাৱ (মৃত্যু) হয়। আপুনি প্ৰকৃতি দেৱী। ভগৱান শংকৰে কলে হে মাতৃ! যদি ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণু আপোনাৰ পৰাই জন্ম হৈছে তেন্তে মই শংকৰৰ আপোনাৰ পৰাই জন্ম হৈছে অৰ্থাৎ আপুনি মোৰো মাতৃ।

মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই আগেয়ে আধৰুৱা শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ জ্ঞান (লোক বেদ)ৰ আধাৰত তিনি (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ) দেৱক অবিনাশী তথা অজন্মা বুলি কৈ ফুৰিছিল। পুৰাণ পঢ়িছিল কিন্তু আকৌ অজ্ঞানী হৈয়ে আছিল। কিয়নো ব্ৰহ্মই (কাল) পৱিত্ৰ গীতাত কৈছে যে মই সকলো প্ৰাণীৰ (যি মোৰ একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড মোৰ অধীন) বৃদ্ধি হওঁ। যেতিয়াই বিচাৰো তেতিয়াই জ্ঞান প্ৰদান কৰে আৰু যেতিয়াই ইচ্ছা কৰো তেতিয়াই অজ্ঞানতাবে ভৰাই দিওঁ। সেই সময়ত পূৰ্ণ পৰমাত্মাই কোৱাৰ পিছত কাল ব্ৰহ্মাৰ প্ৰভাৱ সৰ্বানন্দৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল আৰু তাৰ স্পষ্ট জ্ঞান হৈছিল। বাস্তৱত এনেকৈয়ে লিখিত আছে। কিন্তু মান হানি হোৱাৰ ভয়ত কলে মই সকলো পঢ়ি লৈছো এনেকুৱা ক'তো লিখা নাই। কবিদেৱ (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ক ক'লে তুমি মিছলীয়া! তুমি

কি জানা শাস্ত্ৰৰ বিষয়ে। আমি প্ৰতিদিনে পঢ়ো। সৰ্বানন্দই মানুহক দেখুৱাই অনৰ্গল সংস্কৃত কোৱাৰ আৰম্ভ কৰিলে। বিশ মিনিট মুখস্থ থকা কোনো কোনো বেদবাণী কবলৈ ধৰিলে, পুৰাণ নুশুনালে।

সকলো উপস্থিত অশিক্ষিত সহজ-সৰল শ্ৰোতাগণ যিয়ে সেই সংস্কৃতক বুজিব পৰা নাছিল, প্ৰভাৱিত হৈ মহৰ্ষি সৰ্বানন্দৰ সমৰ্থনত বাহ বাহ মহাজ্ঞানী বুলি কবলৈ ধৰিলে। ভাৱাৰ্থ এইটো যে পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱ পৰাজিত কৰিলে আৰু মহৰ্ষি সৰ্বানন্দক বিজয়ী ঘোষণা কৰিলে। পৰম পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবীৰদেৱ) কলে যে সৰ্বানন্দ তুমি পৱিত্ৰ গীতাৰ শপত খাইছা, সেইটোও কি পাহৰি গৈছা ? তুমি যেতিয়া সনুখত লিখিত থকা শাস্ত্ৰৰ সত্যতাকে নামানো তেন্তে মই হাৰিলো তুমি জিকিলা।

এজন খেতিয়কৰ লৰা সপ্তম শ্ৰেণীত পঢ়িছিল। তেওঁ অলপ কিছু ইংৰাজী জানিছিল। এদিনাখন দুই পিতা-পুত্ৰই গৰু গাড়ীত উঠি পথাৰলৈ গৈ আছিল। সনুখত এজন ইংৰাজ আছিল। তেওঁ গৰু গাড়ীত থকা বাপেক-পুতেকৰ পৰা ইংৰাজী ভাষাত কোন পথ কোন ফালে গৈছে জানিব খুজিলে। পিতাকে পুতেকক কলে, বোপাই এইজন ইংৰাজে নিজে নিজক বৰ শিক্ষিত বুলি ভাবে। তুমিয়ে তো ইংৰাজী জানা। ইয়াৰ ইংৰাজী বাহাদুৰি কমাই দিয়াচোন ? ইংৰাজী কৈ শুনাই দিয়া। খেতিয়কৰ লৰাই মুখস্থ থকা ইংৰাজী ভাষাত বেমাৰৰ বাবে ছুটিৰ দৰখাস্ত সৰ সৰকৈ শুনাই দিলে। ইংৰাজে সেই নিৰ্বোধ লৰাৰ নিৰ্বুদ্ধিতা দেখি কলে, সুধিছো পথৰ বিষয়ে শুনাইছা বেমাৰৰ ছুটিৰ আবেদন- বোপাই! কপালত চপৰিয়াই নিজৰ গাড়ীত উঠি গুচি গল। খেতিয়কে নিজৰ বিজয়ী লৰাক পিঠিত চপৰিয়াই বাঃ বাঃ দি কলে - বাহঃ বোপাই বাঃ মোৰ জীবন ধন্য কৰি দিলা। আজি তুমি ইংৰাজক ইংৰাজী ভাষাৰে পৰাজিত কৰি দিলা। তেতিয়া লৰাটোৱে কলে পিতাই “মাই বেষ্ট ফ্ৰেন্ড” (মোৰ প্ৰিয় বন্ধু) নামৰ ৰচনাখন মুখস্থ আছে। সেইখন যদি শুনাই দিলোহঁতেন ইংৰাজে গাড়ী এৰি পলালহঁতেন। এইদৰে পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে সুধি আছে এটা আৰু সৰ্বানন্দই উত্তৰ দিছে অন্য এটা। এনেকুৱা শাস্ত্ৰাৰ্থই সমাজক প্ৰকৃত জ্ঞানৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিছে।

পৰম পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবীৰদেৱ) কলে যে সৰ্বানন্দ মই হাৰিলো তুমি জয়ী হলা। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই কলে লিখি দিয়া, মই কেচা কাম নকৰো পৰমাত্মা কবীৰদেৱে কলে এইটো কৃপা তুমিয়ে কৰা। লিখা যি লিখিবৰ ইচ্ছা, মই টিপ চহী কৰি দিম। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই লিখিলে যে শাস্ত্ৰাৰ্থত সৰ্বানন্দ বিজয়ী হল আৰু কবীৰ দেৱ পৰাজিত হল আৰু কবীৰ দেৱৰ দ্বাৰাই টিপ চহী লগাই ললে। নিজৰ মাকৰ ওচৰত গৈ সৰ্বানন্দই কলে, আই লোৱা এইখন তোমাৰ গুৰুদেৱ পৰাজয় হোৱাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ। ভক্তমতি শাৰদা দেৱীয়ে কলে বোপাই! পঢ়ি শুনোৱা। যেতিয়া সৰ্বানন্দই পঢ়িলে তাত লিখা আছিল যে শাস্ত্ৰাৰ্থত সৰ্বানন্দৰ পৰাজয় আৰু কবীৰদেৱ বিজয়ী হৈছে। সৰ্বানন্দৰ মাকে কলে, বোপাই! তই তো কৈছ যে মই বিজয়ী হৈছো, তুমি তো পৰাজয় হৈ হে আহিছা। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই কলে আই! মই কেবাদিন ধৰি শাস্ত্ৰাৰ্থ কৰি ব্যস্ত আছিলো, এই কাৰণে টোপনিৰ বাবে মোৰ লিখাত ভুল হৈ গৈছে। আকৌ গৈ শুদ্ধ কৰি

লিখি লৈ আহো। মাকে চৰ্ত্ত বাখি কলে যে বিজয়ী হোৱাৰ কোনো প্ৰমাণ লিখিত আনিলে মই বিশ্বাস কৰিম, এনেয়ে মুখৰ কথা নচলিব। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ আকৌ গল আৰু কলে যে কবীৰদেব মোৰ প্ৰমান পত্ৰখন লিখাত অলপ ত্ৰুটি হৈ গৈছে, দুনাই লিখিব লাগে। কবীৰদেবে কলে আকৌ লিখা। সৰ্বানন্দই আকৌ লিখি কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ টিপ চহী লৈ মাকৰ ওচৰলৈ আহিলে তেতিয়া আকৌ একে কথাকে পালে। কলে, আই! আকৌ যাওঁ। তৃতীয়বাৰ সৰ্বানন্দই সেই লেখাৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখি নিজৰ ঘৰত প্ৰৱেশ কৰি কবলৈ ধৰিলে আই শুনাইছো, ইয়াকে কৈ পঢ়িবলৈ ধৰিলে তেতিয়া তাৰ চকুৰ সমুখতেই আখৰ বিলাক সলনি হৈ গল। তৃতীয় বাৰ এই প্ৰমাণ লিখা হৈছে যে শাস্ত্ৰাৰ্থত সৰ্বানন্দ পৰাজিত হৈছে আৰু কবীৰদেব বিজয়ী হৈছে। সৰ্বানন্দই কবলৈ নেপালে। তেতিয়া মাকে কলে, বোপাই একো নোকোৱা কিয় ? মাকে জানিছিল যে নিৰ্বোধ লৰাই পৰ্বতৰ লগত প্ৰত্যবান কৰিবলৈ গৈছে। মাকে সৰ্বানন্দক কলে যে বোপাই, পৰমেশ্বৰ আহিছে, তালৈ গৈ চৰণত পৰি প্ৰণাম কৰি নিজৰ ভুলৰ ক্ষমা বিচৰা আৰু নাম উপদেশ লৈ নিজৰ জীৱন সফল কৰা। সৰ্বানন্দই মাকৰ ভৰিত পৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু কলে সঁচাই এখেত স্ময়ং প্ৰভু আহিছে। আপুনি মোক লগত লৈ বলক, মোৰ বৰ লাজ লাগিছে। সৰ্বানন্দৰ মাকে তাক লগত লৈ প্ৰভু কবীৰৰ ওচৰলৈ গল আৰু সৰ্বানন্দকো নাম উপদেশ দিয়ালে। তেতিয়া সেই মহৰ্ষি উপাধি ধাৰী নিৰ্বোধ প্ৰাণী পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ চৰণত শৰণ লোৱাতহে উদ্ধাৰ হল। পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবীদেব) কলে সৰ্বানন্দ নিজৰ অক্ষৰ জ্ঞানৰ আধাৰতো শাস্ত্ৰক নুবুজা। কিয়নো মোৰ শৰণত নহালৈকে ব্ৰহ্মই (কাল) কাৰো বুদ্ধি পূৰ্ণ বিকশিত হবলৈ নিদিয়ো। এতিয়া আকৌ পঢ়া এই পৱিত্ৰ বেদ, গীতা আৰু পৱিত্ৰ পুৰাণ। এতিয়া তুমি ব্ৰাহ্মণ হলা। “ব্ৰাহ্মণ সেইজন, যিজনে ব্ৰহ্মক জানিছে” বিদ্বান সেইজন যিয়ে পূৰ্ণ পৰমাত্মাক চিনিব পাৰে, পিচত নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰিব পাৰে।

বিশেষ :- আজিৰ পৰা ৫৫০ বছৰ আগৰ কথা এই পৱিত্ৰ বেদ, পৱিত্ৰ গীতা আৰু পৱিত্ৰ পুৰাণৰ লিখা জ্ঞান কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবীৰদেব) নিজৰ সাধাৰণ বাণীত জন সাধাৰণক শুনাইছিল। যিটো সেই সময়ত আৰু আজিলৈ মহৰ্ষিবোৰে ব্যাকৰণ ত্ৰুটিযুক্ত ভাষা কৈ পঢ়াও আৱশ্যক বুলি ভবা নাছিল আৰু কৈছিল যে কবীৰ অজ্ঞানী, তেওঁৰ আক্ষৰিক জ্ঞানেই নাই, কি জানে সংস্কৃত ভাষাত লিখিত শাস্ত্ৰত লুকাই থকা গুঢ় ৰহস্য। আমি বিদ্বান আমি যি কওঁ সেই সকলো শাস্ত্ৰত লিখা আছে আৰু শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ, শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ আৰু শিৱৰ কোনো মাতা-পিতা নাই। এইবোৰ অজৰ-অমৰ-অজন্মা অবিনাশী তথা সৰ্বেশ্বৰ, মহেশ্বৰ, মৃত্যুঞ্জয়। তিনিগুণ যুক্ত সকল সৃষ্টিৰ সৃষ্টিকৰ্তা। আদি আদি ব্যাখ্যা ঠিক কৰি আজিলৈকে সহজ সৰল মানুহক ঠগি আছে। আজি সেই সকল পৱিত্ৰ শাস্ত্ৰ আমাৰ নিজৰ ওচৰত আছে। যত তিনিও প্ৰভুৰ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সংগুণ বিষ্ণু, তমগুণ শিৱ) মাতা-পিতাৰ স্পষ্ট বিৱৰণ আছে। সেই সময়ত আমাৰ পূৰ্বজ অশিক্ষিত আছিল আৰু শিক্ষিত শ্ৰেণীৰ সিমান শাস্ত্ৰৰ পূৰ্ণজ্ঞান নাছিল। ইয়াৰ পিছতো কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ

দ্বাৰা উপদ্বিষ্ট সত্যজ্ঞানক জানি বুজি অনৰ্থক কৰিছিল আৰু কবীৰে মিছা কৈছে কোনো শাস্ত্ৰ ত লিখা নাই যে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱৰ কোনোৱা মাতা-পিতা আছে। অথচ পৱিত্ৰ পুৰাণ সাক্ষী আছে যে শ্ৰী ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা মহেশ্বৰৰ জন্ম-মৃত্যু হয়। এইবোৰ অবিদ্যা নহয় তথা এই তিনিও দেৱতাৰ মাতা প্ৰকৃতি (দুৰ্গাদেৱী) আৰু পিতা জ্যোতি নিৰঞ্জন কাল ৰূপী ব্ৰহ্ম।

বৰ্তমান প্ৰায় সকলো মানৱ সমাজ ভাই-ভনী, বালক-যুৱক আৰু বয়সীয়াল, পুতেক আৰু জীয়েক শিক্ষিত হৈছে। আজি কোনেও কাকো বিভ্ৰান্ত কৰিব নোৱাৰে যে শাস্ত্ৰত এনেকুৱা লিখা নাই যেনেকুৱা কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবিৰদেৱ) ৰ অমৃতবাণীত লিখা আছে।

অমৃত বাণী পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবিৰদেৱ)ৰ :-

ধৰ্মদাস ইয় জগ বোৰানা। কোই ন জানে পদ নিৰৱানা।।
 অব মায় তুমসে কহোঁ চিতাই। ত্ৰিদেৱন কী উৎপত্তি ভাই।।
 জ্ঞানী শুনে সো হৃদয় লগাই। মুৰ্খ শুনে সো গম্য না পাই।।
 মা অষ্টাংগী পিতা নিৰঞ্জন। ওয়ে জম দাৰ্শন বংশন অঞ্জন।।
 পহিলে কিনহা নিৰঞ্জন ৰাই। পিছে সে মায়া উপজাই।।
 ধৰ্মাৰায় কিনহা ভোগ বিলাসা। মায়া কো ৰহী তব আসা।।
 তিনপুত্ৰ অষ্টাঙ্গী জায়ে। ব্ৰহ্মা বিষ্ণু শিৱ নাম ধৰায়ে।।
 তিনদেৱ বিস্তাৰ চলায়ে। ইনমে ইয় জগ থোখা খায়ে।।
 তিনলোক অপনে সুত দিনহা। সুন্ন নিৰঞ্জন বাসা লীনহা।।
 অলখ নিৰঞ্জন সুন্ন ঠিকানা। ব্ৰহ্মা বিষ্ণু শিৱ ভেদ ন জানা।।
 অলখ নিৰঞ্জন বড়া বটপাৰা। তীন লোক জীব কীনহা অহাৰা।।
 ব্ৰহ্মা বিষ্ণু শিৱ নহী বচায়ে। সকল খায় পুন ধুৰ উড়ায়ে।।
 তিনকে সুত হ্যায় তীনে দেৱা। আন্ধৰ জীব কৰত হ্যায় সেৱা।।
 তিনোঁ দেৱ অউৰ অৱতাৰা। তাকো ভজে সকল সংসাৰা।।
 তিনোঁ গুণকা ইয় বিস্তাৰা। ধৰ্মদাস মায় কহোঁ পুকাৰা।।
 গুন তিনোঁ কী ভক্তি মে, ভুল পৰো সংসাৰ।
 কহে কবীৰ নিজ নাম বিন, কৈসে উতৰে পাৰ।।

উপৰোক্ত অমৃত বাণীত পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে নিজৰ সেৱক (শিষ্য) শ্ৰী ধৰ্মদাস দেৱক কৈছে যে ধৰ্মদাস এই সংসাৰ তত্ত্বজ্ঞানৰ অভাৱত বিচলিত হৈছে। কাৰো পূৰ্ণমুক্তি মাৰ্গ (মোক্ষ) আৰু পূৰ্ণ সৃষ্টি ৰচনাৰ জ্ঞান নাই। এই কাৰণে মই আপোনাক মোৰ দ্বাৰা সৃজন সৃষ্টিৰ কথা শুনালো। বুদ্ধিমান ব্যক্তিয়ে সোনকালে বুজি পাব। কিন্তু যি সকলো প্ৰমাণ দেখিও নামানিব তেতিয়া সেইজন নিৰ্বোধ প্ৰাণী কালৰ প্ৰভাৱৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত আৰু সেইজন ভক্তিৰ যোগ্য নহয়। এতিয়া মই কওঁ তিনিও ভগৱান (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱ) ৰ উৎপত্তি কেনেকৈ হল

এওঁলোকৰ মাতৃতো অষ্টাংগী (দুৰ্গা) আৰু পিতা জ্যোতি নিৰঞ্জন (ব্ৰহ্ম-কাল)। প্ৰথমে ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তি কণীৰ পৰা হ'ল। পিচত দুৰ্গাৰ উৎপত্তি হ'ল। দুৰ্গাৰ ৰূপত আসক্ত হৈ কালে (ব্ৰহ্ম) ভুল (অশালীন ব্যৱহাৰ কৰিলে, তেতিয়া দুৰ্গা ইয়াৰ পেটত শৰণ ললে। মই তালৈ গলো যত জ্যোতি নিৰঞ্জনকাল আছিল। তেতিয়া ভৱানীক ব্ৰহ্মৰ উদৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি একৈশ ব্ৰহ্মাণ্ড সৈতে ১৬ শংখ ক্লেশ দূৰলৈ পঠাই দিলো। জ্যোতি নিৰঞ্জে প্ৰকৃতি দেৱীৰ (দুৰ্গা) লগত ভোগ বিলাস কৰিলে। এই দুইয়োৰে মিলনত তিনিগুণৰ (শ্ৰীব্ৰহ্মাদেৱ, শ্ৰীবিষ্ণুদেৱ আৰু শিৱ দেৱৰ) জন্ম হ'ল। এই তিনি গুণৰ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মাদেৱ, সৎগুণ বিষ্ণুদেৱ আৰু তমগুণ শিৱদেৱ) সাধনা কৰি সকলো প্ৰাণী কালৰ জালত আৱদ্ধ হৈছে। যেতিয়ালৈকে বাস্তৱিক মন্ত্ৰ নাপাবা, পূৰ্ণ মোক্ষ কেনেকৈ হ'ব ?

পথভ্ৰষ্ট সকলক সংমাৰ্গ দৰ্শন

ভনী ঈশৱতীৰ দুঃখভৰা আত্ম কথা

মই ভক্তমতী ঈশৱতী দেৱী পত্নী শ্ৰীভক্ত সুৰেশ দাস অহলাৰত পুত্ৰ শ্ৰী প্ৰতাপ সিংহ অহলাৰত, পানা গঞ্জা, গাওঁ- ডীঘল, জিলা- বাজ্জৰ নিবাসী। হে মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল জী! মই আৰু মোৰ পৰিয়াল আপোনাৰ চৰণৰ ধূলি। আপুনি আমাক যি সুখ দিছে যাক আমি নিজৰ এই জীৱনত কেতিয়াও কল্পনা কৰা নাছিলো। আজি মই নিজৰ বিগত দিনৰ কথাবোৰ লিখি আছো। আপুনি যি আমাক কৃপা কৰিছে যাতে আমাৰ এই দুঃখভৰা কাহিনী পঢ়ি আমাৰ দৰে দুঃখীত পৰিয়ালো আপোনাৰ আশীৰ্বাদৰ দ্বাৰা কল্যাণ হ'ব পাৰে। আমাৰ জীৱন একেবাৰে অন্ধকাৰময় আছিল, যদি আপোনাৰ চৰণৰ শৰণ নললোহেঁতেন তেন্তে আজি আমি জীয়াই নাথাকিলোহেঁতেন।

মই দুৰাৰোগ্য ৰোগৰ দ্বাৰা পীড়িত আছিলো। মোৰ ভাই ভাপডোঁদা নিবাসী ওমপ্ৰকাশ পুত্ৰ শ্ৰীদয়ানন্দ ৰাঠী হাৰিয়ানা পুলিচত চাকৰি কৰিছিল, তেওঁৰো এই বেমাৰত মৃত্যু হৈছিল। ময়ো সেই পৰ্য্যায় প্ৰায় পাইছিলোৰেই। মই এনে অৱস্থা পাইছিলো যে মোৰ হাত ভৰি অৱশ হৈছিল। মাত ওলোৱা বন্ধ হৈছিল। ঠায়ে ঠায়ে ডাক্তৰ আৰু কবিৰাজক দেখুৱাইছিলো কিন্তু সকলো ঠাইত নিৰাশ হৈছিলো। মোৰ স্বামী এনে মদাহী আছিল, তেওঁ ঘৰলৈ অহাৰ সময়ত শিশুবোৰে ভয়তে বিছনাৰ তলত লুকাইছিল। মদৰ কাৰনে ঘৰৰ কাহী বাটিও বিক্ৰী কৰি দিছিল আৰু মুৰৰ ওপৰত ঋণৰ বোজা লৈছিল। প্ৰতিবেশীও অশান্তিত আছিল। এদিন নিচা অৱস্থাত এওঁমোক উঠাই লৈ কুৱাত পেলাই দিবলৈ গৈছিল। মহাপাপী প্ৰেতাআই কলে যে কাৰ কিমান বাহাদুৰি চলিব মই এই ঘৰক ধ্বংস কৰি এৰিম। মোৰ ভাইটিয়ে বহুত টকা-পইচা ডাক্তৰ, কবিৰাজৰ কাৰণে ব্যয় কৰিছিল কিন্তু মোৰ একো উপকাৰ নহ'ল। মোৰ পতিয়ে মদ খাইছিল আৰু শিশুবোৰ সৰু আছিল। শল্লৰ ঘৰত কোনো আশ্ৰয় নাছিল মোৰ ভাই সুখবীৰ যি ডি.টি.সি ৰ ড্ৰাইভাৰ, তেওঁ পৰম পূজ্য সৎগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ লৈছে। তেওঁ কলে যে ভণ্টী সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ ওচৰলৈ গৈ নাম উপদেশ লৈ আহ। এওঁ তো মৰিবই শেষ উপায় চাই লওঁ এবাৰ। ইয়াতে মোৰ পিতাই শ্ৰী দয়ানন্দ ৰাঠীয়ে কলে যে নাম

দীক্ষা ললে বেমাৰ ভাল হয় ? এই বিষয়ে মোৰ ভাইয়ে নাম উপদেশৰ মহিমা কৈ শুনালে। ইয়াৰ পিছত সকলোৱে কলে ঠিক আছে দেখা যাওক এবাৰ। ইয়াকে কৈ মোক সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ চৰনত পোৱালেগৈ। সেই সময়ত সদগুৰু দেব গাওঁ পঞ্জাব খোড় দিল্লীত সৎসঙ্গ কৰি আছিল। গোটেই পৰিয়ালে মোক লৈ ৰাতি ১০ বজাত মহাৰাজৰ চৰণলৈ লৈ গল। এই ঘটনা ২৫ ডিচেম্বৰ ১৯৯৬ চনৰ। মোৰ ভাইটিয়ে পূজ্য ৰামপাল দাস গুৰু মহাৰাজক মোৰ সকলো দুঃখদায়ী কথা কলে। গুৰুদেৱে ৰাতি ১০ বজাৰ সৎসঙ্গে নাম দীক্ষাৰ কৃপা কৰিলে। তাৰ আগেয়ে মোৰ মুখৰ মাত বন্ধ হৈ আছিল, জিভাৰ লৰচৰ বন্ধ হৈছিল। ২৬ ডিচেম্বৰ পুৱা বেলা সাৰ পাই নিজে নিজক বহুত সুস্থ আৰু কথা কব পাৰিলো আৰু নিজৰ ভাইক কলো যে ইমান বছৰৰ পিছত মোৰ এনে লাগিছে যেন মোৰ শৰীৰৰ পৰা এটা ডাঙৰ বোজা আঁতৰি গৈছে। মোক কথা কোৱা দেখি মোৰ ভাই আচৰিত হল আৰু কলে যে মহাৰাজ ৰামপাল সাক্ষাৎ কবীৰ পৰমেশ্বৰ হৈ আহিছে। মই বিড়ি ছপিছিলো। সেই দিনৰপৰা এৰি দিলো। ঘৰলৈ অহাত মোৰ পতি ভক্ত সুৰেশে কলে যে তুমি কি নাম লৈ আহিছা, মইওঁ চাওঁ, তোমাৰ নামত ইমান কি শক্তি আছে? নিজৰ আইক কলে যে ই ভাল নাম লৈ অহা শিশু পুৱা গুড মনিংৰ ঠাইত সৎ চাহেব বুলি কৈছে। ভক্ত সুৰেশে এবছৰলৈ এনেকৈ মদ্যপান আৰু ঘৰত কাজিয়া কৰিছিল।

এদিন এওঁ মুক্তিদাতা কবীৰ পৰমেশ্বৰ, গৰীবদাস জী মহাৰাজ আৰু সৎগুৰু দেব সন্ত ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ ফটো ফালি পেলাবলৈ উদ্যত হ'ল। তেতিয়া মই হাত জোৰ কৰি মুক্তি দাতাক প্ৰাৰ্থনা কৰিলো যে আপুনিহে কেৱল ইয়াৰ বুদ্ধিক চম্ভালিব পাৰিব। তেতিয়া মুক্তিদাতাই এনেকুৱা চমৎকাৰ দেখুৱালে যে মোৰ পতি সুৰেশ পূজা স্থললৈ উভতি গৈ ফটো যথাস্থানত থৈ দিলে আৰু দণ্ডৰ প্ৰণাম কৰিলে, তেতিয়াৰ পৰা আজিলৈকে তেওঁ মদ, বিড়ি আদি সকলো বেয়া অভ্যাস ত্যাগ কৰিছে। এই সকলো বিলাকৰ সাক্ষী পাব, গাওঁ-গঞ্জা আৰু ডীঘলত। মোৰ পুনৰজন্ম হোৱা দেখি মোৰ দুঃখত দুঃখী মোৰ ভাই ৰাজেন্দ্ৰ সিংহ ৰাঠী ডি.এচ.পি. (হাৰিয়ানা) আৰু ভাই প্ৰেম প্ৰকাশ (ৰাঠীৰ এডভোকেট, দিল্লী)ৰ সৈতে গোটেই পৰিয়ালে নাম দীক্ষা ললে। নাম দীক্ষা লোৱাৰ পিছত পৰমেশ্বৰ কবীৰদেবে এনে সুংখ দিছে যাৰ কল্পনাই কৰিব নোৱাৰি। আমাৰ মহ বোৰ সাপে দংশন কৰিছিল। মহৰ অৱস্থা একেবাৰে বেয়া হৈছিল। ডাক্তৰক দেখুৱালো, তেখেতে কলে যে ই কোনো বিসাক্ত বস্তুৱে দংশন কৰিছে আৰু দহটা ইনজেকছন লগালে। পিছ দিনাৰ পৰাই মহৰ চকুৰে নীলা পানী ওলাবলৈ ধৰিলে তথা মহটো অন্ধ হল। ডাক্তৰে ভাল কৰিব নোৱাৰিলে। তেতিয়া ৰাতি সপোনত সদগুৰুদেৱ ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ দৰ্শন পালো, তেখেতে মহৰ শৰীৰত হাত ফুৰালে। ৰাতিপুৱা উঠি আমি আৰু ওচৰৰ নিবাসীবোৰে নিজ চকুৰে দেখিবলৈ পালো মহৰ মুখত সাপ আছিল তাক বাহিৰ কৰিলো। মহটো সুস্থ হল আৰু পুৰা গাখীৰ দিবলৈ ধৰিলে। এনেকুৱা অসংখ্য কিমান সুখ গুৰুদেৱে আমাক দিছে। কালিলৈকে আমাৰ ওচৰত দহ টকাও নাছিল, কিন্তু আজি সেই খেতিৰ পৰা ধন উপজে আৰু আমি কাৰো আগত হাত পাতিব নেলাগে। চুবুৰীয়াই কয় যে তোমালোকৰ গুৰুদেৱে তোমালোকৰ বাবে ৰাম অঙ্গনৰ দ্বাৰা ভোল যোৱা সমাজে কি জানিব আপোনাৰ মহিমা। সন্ত

ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ বিৰোধীয়ে অপযশ দিব। যাৰ ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ লগত সংযোগ হৈছে তেওঁৱেই কব পাৰিব যে আপোনাৰ পৰা কি পাইছে। আমি আপোনাক এইয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰো যে আমাক আপোনাৰ শৰণত ঠাই দিব আৰু আপুনি হেজাৰ বছৰলৈ এনেকৈ দুঃখীৰ আশ্ৰয়িতা হৈ থাকিব। সদগুৰু ৰাম পালজী মহাৰাজ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ অবতাৰ হৈ আহিছে।

আপোনাৰ পৰা নাম লোৱাৰ পিছত আমাৰ ঘৰত ইমান সুখ হৈছে। পৰমেশ্বৰক আমি বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰো। কিন্তু আকৌ বৰ্ণনা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছো। মই আপোনাৰ পৰা ১৯৯৬ চনত নামদীক্ষা লৈছো। তাৰ ডেৰ বছৰ পিছত এটা ঘটনা ঘটিল, ঘটনাটো এনে ধৰণৰঃ-

এদিন ৰাতি মই সপোনত দেখা পালো যে মই সুধি আছো গাঁৱত শ্মশান কত ? মোক দেখুৱাই দি কলে যে কালিলৈ আপুনি ইয়ালৈ আহিব লাগিব। সেই শ্মশানত কালীৰ থান আছিল। যেতিয়া ৰাতিপুৱাল, মোৰ হাইজা বেমাৰ হল, মোৰ ইমান মূৰ বিষাবলৈ ধৰিলে যে মৰি যাওঁ যেন অৱস্থা। মৃত্যুৰ সকলো সন্তাৰনা দেখা গল। ডাক্তৰক মতা হল তেখেতে বেজি দিলে। তাৰ পিছত ডাক্তৰে কলে যে এওঁৰ মৃত্যু হৈছে, তাৰ পিছত চাৰিজন দূতে দেখা দিলে। পিছত তেওঁলোকে মোক দুয়োফালে ধৰিলে আৰু কলে আমাক ভগৱানে পঠাইছে, আপোনাক লৈ যাম, আপোনাৰ সময় পূৰ্ণ হৈছে। মই কলো মোৰ গুৰুদেৱে লৈ যাবলৈ নিদিয়ো। পিছত সিহঁতে কলে আপোনাৰ গুৰুদেৱে কি কৰিব ? আপোনাৰ সময় সম্পূৰ্ণ হৈ গল। আমি এনে কৰিম আপোনাৰ হাতেৰে আপোক মৃত কৰাই দিম। তাৰ পিছত মোৰ দুইয়ো হাতেৰে মোৰ ডিঙিত জোৰে চেপি ধৰিলে যত মোৰ প্ৰাণ যাওঁ যাওঁ হ'ল। মই কাকো কব নোৱাৰিলো। মুক্তিদাতাই কয় যে আহা যম তোমাৰ শৰীৰে ঘেৰিছা, তুমি ৰাম কবলৈ নাপাবা সেই স্থিতি মোৰ লগত হল। তাৰ পিছত পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে পদুম ফুলৰ ওপৰত বহি মোৰ কাষত উদ্ভৱ হল। তাৰ পিছত মোৰ ভিতৰৰ পৰা পূজ্য গুৰুদেৱ ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ মাত আহিল যে এই ছোৱালীক তুমি কেনেকৈ লৈ যাবা, এওঁক আমি যাবলৈ নিদিওঁ, এওঁক আমি যেতিয়া বিচাৰিম তেতিয়া লৈ যাম। যদি ইয়াৰ ভৰি কাটি দিয়া তেতিয়া আমি সেইটোও জোড়া দিম লগতে গুৰুদেবেও আৰু কিছু কৈছে যিবোৰ বৰ্ণনা নহল। ইয়াৰ পিছত যম দূতবোৰ গুচি গল। তাৰ পিছত গুৰুদেবে মোক কলে পুত্ৰী ভয় নকৰিবা তোমাৰ মৃত্যুৰ পৰা আমি ৰক্ষা কৰিলোঁ, আমি যেতিয়া বিচাৰিম তেতিয়াহে লৈ যাম।

আমাৰ পোৱালী জগাৰ সময় হোৱা এজনী মহ আছিল। তাই এদিনাখন মূৰ্তিৰ দৰে নিশ্চুপ হৈ ৰল। ডাক্তৰক মতি অনা হল তেতিয়া ডাক্তৰে সময়ৰ আগতে হাতেৰে পোৱালী বাহিৰ কৰিলে, তাৰ পিছত মছে ফুল নেপেলালে, কোনোৱাই কোৱাত যি অলপ ফুলৰ নাড় বাহিৰ হৈছিল তাতে আমি ইটা বান্ধি দিলো, তাতে ফুলৰ নাড়ী ছিঙি গল, ফুলৰ নাড়ী ছিঙি যোৱাত মহৰ অৱস্থা বেয়া হল, সকলোৱে কবলৈ ধৰিলে এই মহ মৃত্যু পৰা বাচিব নোৱাৰে। আমি ভয়খাই পাঁচ জন ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গলো। কিন্তু এজনো ডাক্তৰ নাছিল, কলে ভাল কৰি

দিয়াৰ সমৰ্থৰ বাহিৰত। এতিয়া পৰমাত্মাই বচাব পাৰে। তাৰ পিছত বহুত দুঃখীত হৈ মই আশা এৰি দিলো যে মহজনীক কোনেও বচাব নোৱাৰে। আকৌ মই কলো ভক্তমতী আশা নেৰিবা, আমাৰ মুক্তি দাতাই সকলো ঠিক কৰিব, তাৰ পিছত মুক্তিদাতাৰ সমুখত দণ্ডৰ প্ৰণাম কৰিলো আৰু মিনতি কৰিলো। তাৰ পিছত ৰাতিপুৱা এজন ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গলো তেওঁ আহি কলে এইটো নাবাছে। এনেকুৱাই আমাৰ মহৰ লগত হৈছিল ডাঙৰ ডাক্তৰেও বহুত চেষ্টা কৰিও ফুলক বাহিৰ কৰিব নোৱাৰিছিল। তেওঁ কবলৈ খৰিলে যে পৰমেশ্বৰৰ দয়াত যদিও বাচে গাখীৰ নিদিব। তাৰ সাত দিনৰ পিছত গুৰুদেৱে সপোনত দেখা দিলে আৰু মহৰ গৰ্ভাশয়ৰ পৰা ফুল বাহিৰ হৈ আছে। ৰাতিপুৱাই মই ফুল পেলালে আৰু সুস্থ হ'ল আৰু পিছত পোন্ধৰ কিলোকৈ গাখীৰ দিলে। এইটো মুক্তি দাতাৰ কৃপা। তেনেকৈ চাৰি পাঁচ প্ৰতিবেশী মহ এনে বেমাৰত মৰিছিল।

মোৰ সৰু লৰা যাৰ বয়স ১৪ বছৰ নাম নবনীত। ইয়াৰ কেচুৱাৰ সময়তে (যেতিয়া হুমহীয়া আছিল) নিমোনীয়া হৈছিল আৰু পাঁচ বছৰলৈ বেমাৰ ভাল হোৱা নাছিল। মই সকলো প্ৰকাৰে চেষ্টা কৰিছিলো আৰু ডাক্তৰে মানা কৰাতো মই হাৰ মনা নাছিলো। এদিন মই তাক সৎগুৰুদেৱৰ ৰামপালৰ ওচৰত নাম দীক্ষা দিয়ালো। সেই দিনৰ পৰা লৰাটোৰ কোনো বেমাৰেই নাই। আজি সেই লৰা একে বয়সৰ সকলো লৰাৰ সমানে সুস্থ। এই সকলো চমৎকাৰ আমাৰ সদগুৰুদেৱৰ ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ অসীম কৃপাৰ দ্বাৰাই হৈছে।

এদিন পূৰ্ণিমাৰ সৎসঙ্গৰ সময় চন ২০০৪ বৰষুণ নোহোৱাৰ কাৰণে আমাৰ ধান খেতি শুকাবলৈ লৈছিল আৰু নলাৰ পানী বন্ধ হৈছিল। এক মাহ পিছতো নলাৰ পানী নাছিল। তাত টিউৱেলৰ দ্বাৰা পানী দিয়াৰ ব্যৱস্থা নাছিল, আমি মাথোন নলাৰ পানীৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ আছিলো।

কিন্তু পূৰ্ণিমাৰ দিনা আমি আশ্ৰমৰ পৰা সৎসঙ্গ সমাপনৰ পিছত যেতিয়া খেতি পথাৰ চাবলৈ গলো তেতিয়া আমাৰ দুই একৰ মাটি (প্ৰায় চাৰে সাত বিঘা) ধান থকা পথাৰত এক আঠুলৈ পানী ভৰি আছিল। এইটো কেতিয়াও সপোনত নহবলগীয়া কাৰ্য্য আমাৰ সদগুৰু দেৱৰ কৃপাৰ দ্বাৰা হৈ গ'ল আৰু গোটেই খেতি ওচৰৰ নিবাসী বিলাকে চাই অনুভৱ কৰিলে যে এই নলাৰ পানী তোমাৰ গুৰুদেৱৰ তোমালোকৰ কাৰণেই আনিছে। সকলো মানুহৰ খেতিৰ ফচল অতি বেচি ১০ মোন হ'ল যত আমাৰ সদগুৰুদেৱৰ কৃপাত আমাৰ প্ৰতি একৰত ৪০ মোন হৈছিল।

অনেক সুখ আমাৰ মুক্তিদাতা সদগুৰুদেৱৰ ৰামপাল দাস মহাৰাজে দিছে। মোৰ দুই পুত্ৰ (ভক্ত- অমিত আৰু নবনীত) মে ২০১০ চনত দিল্লী পুলিচৰ চাকৰি পাইছিল। মোৰ আৰু মোৰ পৰিয়ালৰ তৰফৰ পৰা সকলো পাঠক বৃন্দলৈ বিনতী যে আপোনালোক অতি সোনকালে সৎলোক আশ্ৰম কৰোঁটালৈ আহি সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা বিনামূলীয়া নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত কৰক। মনুষ্য জীৱন ব্যৰ্থ নকৰিব। কবীৰ পৰমেশ্বৰে কয় যে -

কল কৰে সো আজ কৰ, আজ কৰে সো অব। পল মে প্ৰলয় হোয়েগী বহুৰ ।
কৰোগে কব।। সৎ চাহেব। মুক্তি দাতাৰ জয়! সদগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজ কী জয়।

অশান্তিৰ পৰিয়ালত শান্তি

মই ভকত ৰমেশৰ পুত্ৰ শ্ৰী উমেদ সিংহ, গাওঁ- পেটবাড়, তহসিল - হাঁসী, জিলা- হিসাৰ নিবাসী। বৰ্তমানে এমপ্লয়িজ কলোনি, জেলৰ সমুখত জীন্দত সপৰিয়ালে বসবাস কৰো।

নাম উপদেশ লোৱাৰ আগতে মই ভূতৰ পূজা কৰিছিলো। আমাৰ গাৱত বাবা সৰিয়াৰ মান্যতা আছিল। যত আমি প্ৰত্যেক মাহৰ পূৰ্ণিমাত বন্তি প্ৰজ্জলন কৰিবলৈ গৈছিলো। আমি শুক্ৰবাৰ, জন্মাষ্টমী, শিৱ ৰাত্ৰিৰ ব্ৰতও কৰিছিলো। পিত্ৰৰ পিণ্ডদান আৰু শ্ৰাদ্ধ কৰ্ম আদি কৰিছিলো। ইয়াৰ পিছতো আমাৰ ঘৰত অশান্তি হৈছিল। যেতিয়া মই ১২ বছৰ বয়সৰ আছিলো তেতিয়া দেউতাৰ মৃত্যু হৈছিল। ঘৰত তিনিজন সদস্য আছিল। তিনিও জনৰ ভিতৰত কাজিয়া মৰামৰি হৈছিল তিনিওকে ভূত প্ৰেতে বৰ দুঃখ দি আছিল আৰু তিনিও বৰ ডাঙৰ বেমাৰত ভুগিছিলো। প্ৰথমে ডাক্তৰক দেখুৱালো কোনো আৰাম নহল, পিছত কবিৰাজৰ ওচৰত গলো, কোনোৱে কয় তুমি ৫০০০ টকা দিয়া মই তোমাক একেবাৰে ভাল কৰি দিম, কিছুমানে কয় ১০,০০০ টকা দি দিয়া।

আমি সম্পূৰ্ণ বৰ্বাদ হৈ গৈছিলো। কিন্তু কোনো আৰাম নহল। মোৰ আত্মীয় ভকত ৰঘুবীৰ সিংহ গাওঁ- কোম্বৰুলা, বাৰে বাৰে কোৱাত মোৰ আইয়ে ১৯৯৬ চনত সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ লৈছিল। মোৰ পত্নীৰ পাঁচ বছৰলৈকে কোনো সন্তান হোৱা নাছিল। মোৰ মায়ে কোৱাত মোৰ পত্নীয়ে সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ ললে। নাম দীক্ষা লোৱাৰ এবছৰ ভিতৰত মোৰ পত্নীয়ে এটা লৰা সন্তান জন্ম দিলে। মোৰ ভগৱানৰ ওপৰত বিশ্বাস নাইকিয়া হৈছিল। এই কাৰণে মই নাম দীক্ষা লোৱা নাছিলো আৰু নিজৰ মা আৰু পত্নীক সন্তৰ ওচৰলৈ যোৱাত বাধা দিছিলোঁ। মোৰ লৰাটো ১৫ দিনত বৰ ডাঙৰ বেমাৰ হৈছিল। ডাক্তৰে কলে এই লৰা পুৰাই মৃত্যু হব, ইয়াক লৈ যোৱা। সন্ধিয়া এজন ভকতে সদগুৰু মুক্তিদাতা ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ বিষয়ে কলে যে আশ্ৰম জীন্দলৈ আহিছে, তেওঁ পূৰ্ণ সন্ত আৰু তেওঁৰেই এই শিশুক ভাল কৰিব পাৰিব। আমি ডাক্তৰ আৰু কবিৰাজৰ ওচৰলৈ গৈ হায়বান হৈ গৈছিলো। মোৰ ভগৱানৰ ওপৰত বিশ্বাস নোহোৱা হৈ গৈছিল। মই ভক্তক মানা কৰিলো। কিন্তু তেওঁ আকৌ পুনৰাই আগ্ৰহ কৰি কলে যে তেখেত স্বয়ং মুক্তিদাতা ভগৱান পৃথিৱীলৈ আহিছে। যদি তেওঁ দয়া কৰে তেন্তে এই সন্তান ঠিক হৈ যাব। সেই ভক্তজনে ইমান বিশ্বাসেৰে কোৱাত মই মাক অনুমতি দিলো। মোৰ মায়ে লৰাটোক লৈ গৈ ৰামপাল মহাৰাজৰ চৰণত থৈ দিলে আৰু কান্দি কান্দি কলে যে মহাৰাজ! এই শিশুটো মৃত্যু হৈছে আপুনিৰে ইয়াক ঠিক কৰিব পাৰিব। তেতিয়া মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজে কলে যে কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ কৃপাত এইটো ভাল হৈ যাব। অহা কাইলৈ মৃত্যুৰ কথা আছিল কিন্তু লৰাটো ভাল হৈ গল। কোৱা মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজ কী জয়।

আমাৰ অশান্তি হোৱা ঘৰলৈ মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ কৃপাত পুনৰাই শান্তি আহিল। ইমান চমৎকাৰ দেখা পাইয়ো মই পাপ কৰ্মৰ কাৰণে নাম উপদেশ লোৱা নাই আৰু পূৰ্বৰ পূজা তথা ভূত প্ৰেতৰ পূজা কৰি আছিলো। আমাৰ ঘৰত মুক্তিদাতা গৰীব দাস মহাৰাজৰ বাণীৰ পাঠ সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজে কৰিছিল আৰু মই বাহিৰত মদ্যপান

কৰিছিলো। আকৌ এবছৰ পিছত আমাৰ ঘৰত পাঠ হৈ আছিল তেতিয়া সন্ধিয়া মুক্তিদাতা ৰামপাল দাস মহাৰাজে সংসঙ্গ কৰিলে। তেতিয়া মই সংসঙ্গ শুনিলো আৰু নাম দীক্ষাও ললো আমাৰ মায়ে কাৰোৱাৰ উচুটনিত নাম খণ্ডন কৰিলে। কিছু দিনৰ পিছত ২০০০ চনত মোৰ মাৰ হঠাৎ ভৰিত জ্বলন হবলৈ ধৰিলে। ডাক্তৰক দেখুৱালো, তেখেতে কলে যে এওঁৰ ব্লাড কেন্সাৰ হৈছে। এওঁ দহ পোন্ধৰ দিনৰ পিছত মৃত্যু হব। যদি পি.জি.আই. চণ্ডিগড়লৈ যোৱা তাত ডেবলাখ টকা খৰচ হব আৰু অতি বেচি এবছৰলৈ বাচি থাকিব পাৰিব। কিন্তু বিষ কম নহব। মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল গুৰুমহাৰাজে কলে যে আপোনাৰ মাতৃয়ে নাম খণ্ডন কৰিছে। যেনেকুৱা লাইটৰ বিল নিদিলে আৰু কানেকশন কাটি গলে বিদ্যুৎ পোৱা লাভ বন্ধ হৈ যায়। তাক আকৌ বিল ভৰাই সংযোগ কৰাব লাগে। মোৰ মায়ে তেওঁৰ ভুলৰ ক্ষমা বিচাৰিলে। মহাৰাজে পুনৰাই নাম উপদেশ দিলে আৰু মূৰৰ ওপৰত হাত থলে। মূৰৰ ওপৰত হাত ৰখা মাত্ৰেই ভৰিৰ জ্বলন আৰু বিষ বন্ধ হৈ গল। আকৌ প্ৰায় দুই বছৰৰ পিছত দাঁতৰ আলুৰ পৰা তেজ ওলাবলৈ ধৰিলে। ডাক্তৰে ঔষধ লগাই দিলে, কিন্তু তেজ ওলোৱা বন্ধ নহল। পিছত ডাক্তৰে তেওঁৰ বেমাৰ চালে আৰু কলে যে তেওঁৰ ব্লাড কেন্সাৰ হৈছে আৰু এতিয়া সেইটো ফুটিছে। এতিয়া এওঁ ঠিক নহব। এওঁক ঘৰলৈ লৈ যাওক। এই তেজ ওলাই থাকিলে ২ দিনৰ ভিতৰত মৃত্যু হব। আকৌ ২ দিন পিছত পেচাব আৰু পাইখানাৰ লগত তেজ ওলাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া মই ফোন কৰি সদগুৰু ৰামপাল মহাৰাজক কলো যে ডাক্তৰে কৈছে এওঁৰ দুই দিনৰ পিছত মৃত্যু হব। তেতিয়া সদগুৰু ৰামপাল মহাৰাজে কলে যে মুক্তিদাতাই যি কৰিব ঠিকেই কৰিব। পিছত পিচদিনা ২ বজাত যমদূতে তেওঁক নিবলৈ আহিল। মোৰ মাতৃয়ে কলে যে তোমাৰ দেউতাই (যি দহ বছৰ আগেয়ে মৃত্যু হৈছে) মোক নিবলৈ আহিছে। ইয়াকে কৈ যমদূতে মাৰ শৰীৰত প্ৰবেশ কৰিলে আৰু কবলৈ ধৰিলে মই এওঁক লৈ যাম, এওঁৰ সময় সম্পূৰ্ণ হল। মোক চাহ দিয়া। তেতিয়া আমি তেওঁৰ বাবে চাহ কৰিবলৈ লৈছিলো, ইমানতে সেই যমদূতে কবলৈ ধৰিলে জানানে তোমালোকৰ ঘৰত কিমান ডাঙৰ শক্তি আছে, তেওঁ মোক কোৱাই আছে, মই আৰু থাকিব নোৱাৰো, মোক সোনকালে চাহ খুওৱা, মই যাওঁ বুলি চাহ খাই আঁতৰিল। যোৱাৰ আগত কলে যে তোমাৰ ঘৰত পূৰ্ণ পৰমাত্মা থিয় হৈ আছে। মই এওঁক লৈ যাৱ নোৱাৰো, ইয়াকে কৈ তেওঁ গুচি গল। এক মিনিটৰ পিছত তেজ ওলোৱা বন্ধ হৈ গল, জিভা আৰু দাঁত কলা পৰি গৈছিল, একেবাৰে পৰিস্কাৰ হৈ গল। মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ কৃপাত তেওঁ পূৰ্ণৰূপে সুস্থ হল। পৰমাত্মা কবীৰ পৰমেশ্বৰে মোৰ মাক পাঁচ বছৰ আয়ু বঢ়াই দিলে। ২৪ জুলাই ২০০৫ চনলৈকে সত্য ভক্তি কৰি সংলোকলৈ প্ৰস্থান কৰিলে। কওকচোন বন্দি ছোড় সংগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজ কি জয়। সং চাহেব।

ভক্ত ৰমেশ দাস

মোবাইল নং - ৭৪০৪৪৩৮০০০

মুদ্রাশয় ঠিক কৰা আৰু চয়তানক মানুহ কৰা

মই ভক্ত জগদীশ পুত্ৰ শ্ৰী প্ৰভুৰাম, গাওঁ-পাঞ্জাব খোড় দিল্লী - ৮১। ডি.টি.সি. (দিল্লী ট্ৰান্সপোর্ট, কৰ্পোৰেশ্বন)ৰ মেকানিক। মদে মোক বাফ্‌স প্ৰকৃতিৰ মানুহ বনাইছিল। মদ্যপান কৰা, মাংস খোৱা, ছিগাৰেটখোৱা আদি বেয়া অভ্যাস আছিল।

মই চাকৰিৰ পৰা ৰাতি ৭ অথবা ৮ বজাত আহিছিলো। কেতিয়াবা মদ্যপান বেচি হলে নিজা ঘৰ পাওঁতে ৰাতি ৯ অথবা ১০ বাজি গৈছিল। মদৰ নিচাত পগলা হৈ খৰক-বৰক ভৰিৰে ই ফালৰ পৰা সিফাল কৰি ঘৰত সোমাইছিলো। ঘৰ আহি পত্নী আৰু সন্তানক মাৰ পিট কৰাত প্ৰতিদিন কাজিয়া হৈছিল। যি শিশুক মৰমেৰে বুকুত আকোৱালি লব লাগিছিল সেই নিস্পাপ শিশুৱে মোক দেখি বিছনাৰ তলত লুকাইছিল। শিশুৱে পিতাকৰ বাবে বাট চাই থাকে, দেউতা আহিব, আমাৰ বাবে খোৱা বস্তু আনিব। কিন্তু খোৱা বস্তু অনাৰ বিপৰীতে মদ খাই চকু ৰঙা কৰি সিহঁতক মাৰপিট কৰিছিলো।

আনফালে মোৰ ধৰ্মপত্নী সুমিত্ৰা দেবীও নিজৰ দুঃখী জীৱনৰ লগত ভয়ঙ্কৰ বেমাৰৰ সৈতে যুক্তি অন্তিম ক্ষণলৈ বাট চাই আছিল। তেওঁৰ দুয়ো মুদ্রাশয় বেয়া হৈ গৈছিল। ডাক্তৰে ঔষধ খাই থাকিবলৈ কৈছে। কিন্তু ছমাহতকৈ বেচি দিন জীয়াই থাকিব। অল ইণ্ডিয়া মেডিকেল আৰু ডাঃ ৰাম মনোহ লোহিয়া হস্পিটেল দিল্লীৰ পৰা ৰিপোর্ট পোৱা হৈছে যে মুদ্রাশয় বেয়া হৈছে আৰু ছয় মাহৰ বেচি দিন জীয়াই থাকিব আৰু লগতে অন্তিম সময়লৈকে ঔষধ খাই থাকিব লাগিব। সেই নিৰ্বোধ শিশুবোৰ কি হব ? যাৰ পিতৃ মদাহী আৰু মাতৃ মৃত্যুশয্যাত। কোনো গধুৰ কাম কৰিব নোৱাৰে। যেতিয়া শিশুবোৰে গম পালে যে সিহঁতৰ মাক ছয় মাহতকৈ বেচি দিন জীয়াই নাথাকে তেতিয়া সিহঁতৰ চকু পানী বন্ধ হোৱা নাছিল। এফালে পিতা মদাহী আনফালে মাকে কঠিন বেমাৰত পীড়িত, আমাৰ কি হব ? তিনিটা লৰা এজনী ছোৱালী নিজৰ মাকৰ ওচৰলৈ গৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু কলে হে ভগৱান! আমাক সকলোকে মাৰ লগতে নিজৰ ওচৰলৈ লৈ যাওক। ইয়াত কাৰ ভৰসাত জীয়াই থাকিম ?

পৰমাত্মাই শিশু বিলাকৰ মিনতি শুনিলে আৰু আমাৰ শুভ কৰ্মৰ উদয় হল যে আমাৰ ওচৰৰ নিবাসী ভক্ত মতি নিহালী দেবীয়ে নিজ গুৰুদেব সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ আজ্ঞানুসৰি ৩০-৩১-১জানুৱাৰী ১৯৯৭ চনত সদগুৰু গৰীবদাস মহাৰাজৰ অমৃত বাণীৰ তিনিদিনৰ অখণ্ড পাঠ নিজৰ ঘৰত কৰোৱালে। যত সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজে ৩১ ডিচেম্বৰ ১৯৯৬ চনত ৰাতি ৯ বজাৰ পৰা ১১ বজালৈ সংসঙ্গ কৰিছিল। মোৰ ধৰ্মপত্নী সুমিত্ৰা দেবীও ওচৰ চুবুৰীয়াৰ ঘৰত সংসঙ্গ শুনিবলৈ গ'ল। অলপ পিছত মই (জগদীশ) চাকৰিৰ পৰা ঘৰলৈ আহিলো। ঘৰ আহি সন্তানৰ পৰা জানিলো যে ওচৰ চুবুৰীয়াৰ নিহালী দেবীৰ ঘৰত সংসঙ্গ শুনিবলৈ গৈছে। ইয়াকে শুনি মই বৰ ক্ৰোধিত হলো আৰু কলো কৰ ভণ্ডৰ ওচৰলৈ গৈছে? মই এতিয়াই কোবাই লৈ আহো। ইয়াকে চিন্তা কৰি মই নিহালী দেবীৰ ঘৰলৈ গলো। মই মদৰ নিচাত আছিলো, যেতিয়া মই নিহালী দেবীৰ ঘৰ পালো তেতিয়া সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজ দেবে

সংসঙ্গ কৰি আছিল। বহুত সংখ্যক ভক্তজন সংসঙ্গ শুনি আছিল। সেই সকলক দেখি মই একো নকলো আৰু চুপচাপ পিচফালে বহি পৰিলো মই সংসঙ্গ শুনিবলৈ ধৰিলো। সংসঙ্গত মহাৰাজে কলে-

শৰাব পিৰৈ কড়ৰাপানী, সন্তৰ জনম সৱান কে জানী।

গৰীব, সোনাৰী জাৰী কৰৈ, সুৰাপান সে বাৰ।

এক চিলুম হুকা ভৰৈ, ডুবে কালী ধাৰ।।

কবীৰ, মানুষ জন্ম পায় কৰ, নহী ভজৈ হৰি নাম।

জৈসে কুৱা জল বিনা, খুদৰায়া কিস কাম।।

মহাৰাজে সংসঙ্গতে কলে যে যি সন্তানক পিতাকে বুকুত আকোৱালি লব লাগে, সেই মদাহি পিতৃক দেখি শিশুৱে বিছনাৰ তলত লুকায়। মদাহী ব্যক্তিৰ নিজৰো কষ্ট, ধন হানি, সমাজত মান সন্মান নাই আৰু পৰিয়াল আৰু প্ৰতিৱেশী, আত্মীয় স্বজনকো বিৰক্ত কৰি অভিশাপ পায়। যেনে- মদাহীৰ পত্নী আৰু সন্তান তাণ্ডৰৰ চিকাৰ হয়েই। ইয়াৰ উপৰি পত্নীৰ পিতা-মাতা, ভাই-ভনী আদিও দিন ৰাতি চিন্তা কৰি থাকে। সকলো পাপৰ ভাৰ সেই নিৰ্বোধ মদাহীৰ মূৰৰ ওপৰত পৰে। মনুষ্য জন্ম ঈশ্বৰে ভক্তি কৰি আত্ম কল্যাণ কৰিবলৈ দিছে, ইয়াক মদ্যপান আদিত নষ্ট কৰা অনুচিত। যেনেকৈ শিশুৱে বিদ্যালয়ত পাঠ গ্ৰহণ নকৰে, এনেয়ে ঘূৰি ফুৰে, তেওঁ শিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত হয়। পিছত গোটেই জীৱন চাকৰ কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব লগীয়া হয়। পিচত তাৰ মনলৈ আহে যদি মই বিদ্যালয়ত গাফিলতি নকৰিলোহেঁতেন তেতিয়া আজি অন্য সহপাঠিৰ দৰে কিবা এটা হব পাৰিলোহেঁতেন। কিন্তু এতিয়া কি হল এইটো তো সেই সময়ত ভাবিব পৰা নাছিলো।

পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱে কয় যে - *অছে দিন পিছে গয়ে, গুৰু সে কিয়া ন হেত। অব পহতারা কায়্যা কৰে, জব চিড়িয়া চুগ গই খেত।।*

এইদৰে মনুষ্য জনমত যি প্ৰাণীয়ে ঈশ্বৰ ভক্তি নকৰে তেওঁ পশু-পক্ষীৰ যোনী প্ৰাপ্ত হয়। যি ব্যক্তিয়ে মদ খায়, তেওঁ মদৰ নিচাত ভৰা থালীৰ আহাৰৰ লথিয়াই পেলাই দিয়ে। ভক্তি নকৰা কাৰণে ভিন-ভিন প্ৰাণীৰ শৰীৰত দুঃখ কষ্ট সহিবলগীয়া হয়। কেতিয়াবা সিটো কুকুৰৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰে। কুকুৰে গোটেই ৰাতি ঠাণ্ডাৰ বতৰত পথত পৰি থাকে। ওপৰৰ পৰা বৰষুণ আৰু শীতত মহাকষ্ট সহ্য কৰে। পুৱাৰেণা ভোক লাগে। কাৰোৱাৰ বান্ধনি ঘৰত সোমাবলৈ চেষ্টা কৰে। গৃহস্থই তাক বাধা দিবলৈ গৈ অপদস্থ কৰে বহু সময়লৈ ভোকত আহাৰ বিচাৰি থাকে। আকৌ অইন ঘৰত সোমাবলৈ চেষ্টা কৰে, নেজানে তাত আহাৰ পাবনে নাই কিন্তু মাৰ খাব। যদি তাতো ভাগ্যত মাৰ খাই তেতিয়া সেই কুকুৰটো গাৱৰ বাহিৰৰ হাবিলৈ গৈ ভোকত ব্যাকুল হৈ মল আহাৰ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব লগীয়া হয়। যদি সেই নিৰ্বোধ প্ৰাণী যেতিয়া মনুষ্যৰ শৰীৰত আছিল তেতিয়া সংসঙ্গলৈ যদি আহিলেহেঁতেন, ভাল বিচাৰ শুনি বেয়া অভ্যাস ত্যাগ কৰি নিজৰ

কল্যাণ কৰিলেহেঁতেন আৰু সন্তানক ভাল শিক্ষা তথা প্ৰভুৰ দীক্ষা প্ৰদান কৰালেহেঁতেন চিৰসুখী হ'লহেঁতেন। মদৰ নিচা কিছু সময় থাকে। পৰমাত্মাৰ নাম ভজনৰ পৰা হোৱা সুখৰ আনন্দ সদায় লগত থাকে।

উপৰোক্ত সংসঙ্গ আদৰণীয় সন্ত ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ পৰা শুনি মোৰ মদৰ নিচা নাইকিয়া হ'ল। চকুৰে পানী নিগৰীবলৈ ধৰিলে। ঘৰলৈ গুচি গলো, বাতি টোপনী নাছিল। ১ জানুৱাৰী ১৯৯৭ চন দুপৰীয়া ১.৩০ বজাত নিজৰ পত্নীক লগত লৈ সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ ওচৰলৈ গলো, তেখেতৰ পৰা আত্ম কল্যাণৰ বাবে নাম দীক্ষা ললো। তাৰ পিচত আজিলৈ ২০০৫ চনলৈ মদ, খুমপান, মগুহ ছুই চোৱা নাই। মোৰ পত্নীও সদগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা লৈছে। সেই দিনৰ পৰা তেওঁ একেবাৰে সুস্থ। ডাক্তৰৰ চিকিৎসা আৰু বেমাৰৰ এন্ধৰে আদিৰ ৰিপোৰ্ট আজিও আমাৰ ঘৰত ৰখা আছে।

মোৰ সকলোৰে ওচৰত মিনতি যে আপোনালোকেও প্ৰভুৰ শৰণ লওক। সাধুকপত অহা পৰমেশ্বৰৰ বাৰ্তা বাহক সন্ত ৰামপাল দাসক চিনক। নিঃশঙ্ক নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত কৰি অনুগ্ৰহ কৰি নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰক। সং চাহেব।

(ভক্ত জগদীশ)

মোৰাইল নং-৯২৬৮৪৭৫২৪২

ভকত সতীশৰ আত্মকথা

মই ভকত সতীশ দাস ১৯৩ ছেপ্টেম্বৰ ৭, আৰ.কে. পুৰম. নতুন দিল্লীৰ নিবাসী। নিম্নবৰ্ণিত পদাবলী আমাৰ জীৱনত কাৰ্যকৰী হৈছে। কিয়নো মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ সংসঙ্গ প্ৰিতমপুৰা দিল্লীত ১৯৯৭ চনত হৈছিল। মই মোৰ এজন বন্ধুৱে কোৱাত সংসঙ্গ শুনিবলৈ গৈছিলো, পাৰস্পৰিক পূজাপাতলক বাদ দিয়া কথা শুনাৰ পিছত সংসঙ্গত মনটো নবহিল। সদগুৰুদেবে শাস্ত্ৰ পঢ়ি-পঢ়ি আমাক বুজাই আছিল আমাৰ মনত ভাবিলোঁ যে কিতাপখন আমি ঘৰতে পঢ়ি বুজি লম। এইদৰে জ্যোতি নিৰঞ্জনে (কাল) আমাৰ বুদ্ধিক স্থিৰ কৰি দিছে আৰু আমাৰ ভক্তি থকা মার্গ বন্ধ কৰি দিলে। সংগুৰুৱে আমাক বুজায় যে :-

গুৰু বিন কিনহে ন পায় জ্ঞানা, যোঁ থোথা ভুস ছোড়ে কিসানা।

গুৰু বিন ভ্ৰম ছুটে না ভাই, কোটা উপায় কৰো চতুৰাই।।

এইদৰে আমাৰ বুদ্ধি স্থিৰ হোৱা কাৰণে আমি ইফাল সিফালৰ কথা কৈ ঘৰলৈ উভতি আহিলো। ইং ১৯৯৯ চনত মোৰ পত্নী শ্ৰীমতী মঞ্জুৰ ব্ৰেন টিউমাৰ (মগজুৰ কেন্সাৰ) হ'ল, যিটো আমি সফদৰজঙ্গ হস্পিটেলত নিৰীক্ষণ আৰু চিকিৎসাৰ সময়ত গম পালো। ইয়াৰ পিচত মই তেওঁৰ পছত হস্পিটেল তথা A.I.I.M.S নিউ দিল্লী আৰু ইয়াৰ পিচত এপোলো হস্পিটেল নিউ দিল্লীৰ ডাক্তৰকো দেখুৱালো। সকলো ডাক্তৰে অতি শীঘ্ৰে অপাৰেশ্বনৰ পৰামৰ্শ দি কলে যে অপাৰেশ্বনৰ অন্তত এখন হাত পেৰালাইচিচ হব পাৰে। এপোলো

হস্পিটেলৰ ডাক্তৰে তো ৰিপোর্ট দেখাৰ পিচত ইয়াকো কলে যে এওঁৰ চকু এতিয়ালৈকে কেনেকৈ ঠিকে আছে? আৰু চকু বিশেষজ্ঞৰ দ্বাৰা টেষ্ট কৰাবলৈ কলে। মই তেতিয়াই চেক কৰোৱালো। তেতিয়া চকু বিশেষজ্ঞ আৰু নিউৰৰ সার্জনে পৰামৰ্শ দিলে যে প্ৰত্যেক পোন্ধৰ দিনৰ পিছত এওঁৰ চকু পৰীক্ষা কৰি থাকিবা, ব্ৰেন টিউমাৰ এনে ঠাইত আছে কেতিয়াবা বন্ধ হৈ যাব পাৰে। মই আৰু মোৰ পত্নী দুয়ো শাৰীৰিক ভাৱে দুৰ্বল আৰু হাত আৰু চকু নষ্ট হোৱা শুনি শ্বাস-প্ৰশ্বাস বন্ধ হোৱাৰ নিচিনা হল, কিন্তু কোনো উপায় নেপাই শেষত পন্ত হস্পিটেল নিউদিল্লীত অপাৰেশন কৰোৱাৰ চিন্তা কৰি আৰু ডাক্তৰৰ পৰামৰ্শত INMAS হস্পিটেল তিমাপুৰ দিল্লীৰ পৰা M.R.I. কৰোৱাই নিলো আৰু আন আন টেষ্ট কৰাই নিলো। কেৱল অপাৰেশনৰ তাৰিখ লব লগা আছিল। আমাক পূৰ্ণ পৰমাত্মা তত্ত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ আগেয়ে শুনা সৎসঙ্গৰ এই পদাৱলী মনলৈ আহিল-----

জিন মিলতে সুখ উপজে, মিটে কোটা উপাধ।

ভূৱন চতুৰ্দশ তুণ্ডয়ো, পৰম স্নেহী সাধ।।

আৰু আমাৰ ভক্তি মার্গ পৰমেশ্বৰে আৰম্ভ কৰি দিলে আৰু মনত ভাৱনা আহিল যে অপাৰেশনৰ আগতে নাম উপদেশ লৈ চাওঁ। আকৌ বন্ধুৰ লগত প্ৰীতমপুৰা দিল্লীলৈ গৈ ২০০১ ৰ ৪ ফেব্ৰুৱাৰী পূৰ্ণ পৰমাত্মা তত্ত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ চৰণত শৰণ লৈ নাম উপদেশ ল'লো আগৰ সকলো পূজা পাতল বাদ দিলো। সদগুৰুদেৱে অখণ্ড পাঠ কৰোৱাৰ পৰামৰ্শ দি কলে পৰমাত্মাই বিচাৰে যদি অপাৰেশন বাদ পৰি যাব আৰু সকলো ঠিক হৈ যাব। আমি সদগুৰুৰ আজ্ঞা অনুসৰি ঘৰত তিনি দিনৰ অখণ্ড পাঠ কৰালো আৰু ইয়াৰ পিছত ডাক্তৰৰ পৰা অপাৰেশনৰ তাৰিখ লবৰ বাবে পন্ত হস্পিটেল নিউ দিল্লীলৈ গলো। যি ডাক্তৰে প্ৰথমে অপাৰেশনৰ পৰামৰ্শ দিছিল, সেই ডাক্তৰে দ্বিতীয় বাৰ M.R... ৰিপোর্ট দেখি কলে যে এতিয়া অপাৰেশনৰ কোনো দৰকাৰ নাই। তেতিয়া সদ গুৰুদেৱৰ বাণী মনত পৰিল -

সদগুৰু দাতা হাঁয় কলি মাহি, প্ৰাণ উদ্ধাৰণ উতৰে সাঁই।

সদগুৰু দাতা দীন দয়ালম, জম কিঙ্কৰ কে তোৰে জালম।।

আমি সদগুৰু দেৱৰ উপকাৰত উচুপি উচুপি কান্দিবলৈ ললো হে পৰমেশ্বৰ আমি আপোনাৰ মহিমা কি শব্দৰে ব্যাখ্যা কৰো এইদৰে পূৰ্ণ পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱৰ অৱতাৰ তত্ত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল দাস গুৰু মহাৰাজৰ অসীম কৃপাত আমাৰ অপাৰেশন নহল আৰু তাৰ পিছত এক পইচাৰো ঔষধপাতি কিনি খোৱা নাই আৰু সুখময় জীৱন যাপন কৰি আছে। ইং ২০০৪ চনৰ ২০ নবেম্বৰ ৰাতি যমৰ আক্ৰমণ হোৱা কাৰণে মোৰ পত্নী প্ৰায় মৃতপ্ৰায় হৈ গৈছিল, পৰমেশ্বৰৰ অমৃত জল খুওৱাৰ পিছত চেতন আহিল। পিছত আমি তেওঁক সদগুৰুৰ ওচৰলৈ লৈ আহিলো তেতিয়া সদগুৰুদেৱে কলে যে আজি এওঁৰ মৃত্যু হব লগা আছিল। কবীৰ পৰমেশ্বৰে তেওঁৰ বয়স বঢ়াই দিছে। এতিয়া তেওঁৰ ভক্তি কৰিব লাগিব।।

আকৌ ২২ নবেম্বৰ ২০০৪ মোৰ পত্নী সোনীপথ সংসঙ্গত পেৰালাইচিচ হ'ল আৰু তাৰ কাৰণে তেওঁৰ হাতৰ শক্তি নাইকিয়া হ'ল আৰু সেই সময়ত সদগুৰু দেৱৰ হাত নিজৰ হাতত দেখুৱাবলৈ ধৰিলে আৰু প্ৰায় ৫ মিনিট লৈ দেখুৱাই থাকিল। যেতিয়া পেৰালাইচিচৰ প্ৰভাৱ নাইকিয়া হ'ল তেতিয়া সদগুৰুদেৱৰ হাত অদৃশ্য হ'ল আৰু আজিলৈকে তেওঁ ঠিকে আছে।

সদগুৰু তত্ত্বদৰ্শী সন্তু ৰামপাল দাস মহাৰাজ কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ সমানে অৱতাৰ হৈ আহিছে যি আমাক সিদ্ধ কৰি দেখুৱাইছে যে

গৰীব, জম জেঁৰা জাসে ডৰেঁ, মিটে কৰ্ম কে অঙ্ক।

কাগজ কীৰেঁ দৰগহ দই, চৌদহ কোটা ন চম্প।।

ভক্ত সতীশ মেহৰা

RLF-৯০৭/১৭ ৰাজনগৰ -পালম কলোনী ও নিউ দিল্লী-

মোবাইল- ০৯৭১৮১৮৪৭০৪

ভক্তমতি তাৰা কট্টাৰ ওপৰত অসীম কৃপা

মুক্তি দাতা সদগুৰু ৰাম পাল দাস গুৰু মহাৰাজৰ চৰণত কোটি কোটি দণ্ডৰ প্ৰণাম। মই তাৰা কট্টা জয়পুৰ নিবাসী সংস্কৃতত এম. এ. ৰাজস্থান ইউনিভাৰছিটিৰ পৰা বি.এ. আৰু সংস্কৃতত স্বৰ্ণ পদক প্ৰাপ্ত। মই ছয় জন লিখকৰ গীতা, উপনিষদ পুৰাণ আৰু গোটেই দৰ্শন শাস্ত্ৰ তথা সকলো ধৰ্মীয় গুৰুৰ তত্ত্বজ্ঞান শুনিছো কিন্তু সন্তুষ্টি পোৱা নাই। এবাৰ জয়পুৰত ভাস্কৰ ভক্তি চেনেলত সদগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ প্ৰণাম দেখিলো আৰু ৩০ নবেম্বৰ ইং ২০০৩ চনত নাম উপদেশ ললে। সেই সময়ত মই বহুত বেমাৰত ভুগি আছিলো। ১৯৯১ চনৰ মে মাহত মোৰ বায়োপসী টেষ্টৰ মাধ্যমত গম পোৱা গ'ল যে মোৰ আলছাৰেটিভ কোলাইটিছ নামৰ বেমাৰ হোৱা বুলি কলে। এইটো ডাঙৰ নাড়ীত যাঁ হৈ যায় আৰু পাইথানাৰ লগত তেজ ওলাই আহে। ইয়াৰ বিষয়ে ডাক্তৰে কলে যে ইয়াৰ কোনো ঠাইতে চিকিসা নাই। মোৰ ৩-৬-২০০২ নাড়ীত আলসাৰ ৭৫ ছেমি. লৈ বাঢ়ি গৈছিল। ১০-০৪-০৮ গুৰুদেৱে উপদেশ দিয়াত মই ঔষধ খোৱা বন্ধ কৰি দিলো। ইয়াৰ ভিতৰত চাৰিটা টেবলেট এনেকুৱা আছিল যে যিটো ডাক্তৰে কৈছিল যদি জীৱিত থাকিব বিচাৰে তেন্তে গোটেই জীৱন খাই থাকিব লাগিব। ২৩-০৪-০৪ মোৰ Lungs (হাওঁ ফাওঁ)ত Infection হৈ গ'ল। যেতিয়া মই ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ চিকিৎসাৰ বাবে গ'লো তেতিয়া ডাক্তৰে এক্সৰে ৰিপোর্ট দেখি কলে যে আপোনাৰ এনে বেমাৰ হৈছে যে যত আপোনাৰ জ্বৰ হ'ব লাগে, ওজন কম হ'ব লাগে আৰু তেজ কমিব লাগে। কিন্তু আপুনি একেবাৰে সুস্থ, মই ক'লো যে এইটো মোৰ সদগুৰু দেৱ ৰামপাল মহাৰাজৰ কৃপা, কৰ্মৰ শক্তি মোৰ ওপৰত আহিব। কিন্তু মোৰ গুৰুদেৱে কৰ্ম ফলৰ শক্তিক মোৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাবলৈ নিদিলে। এই

পৰমাত্মাই ভক্তক বক্ষা কৰে। ইয়াৰ ফলত ডাক্তৰ বহুত প্ৰভাৱিত হ'ল। এবাৰ Jun/09 প্ৰচাৰৰ বাবে যাব লাগিছিল। গোটেই ৰাতি তেজৰ পায়খানা হ'ল পুৱাই ভাবিলো মৰিব তো লাগিব প্ৰচাৰ কৰোতে যদি মৰি যাওঁ। তৃতীয় দিনা বিনা ঔষধে ঠিক হৈ গ'ল। ডাক্তৰে এবাৰ কলে যে কোৰটিসুন স্টিৰোইড (Cortisoon Stiroid) শৰীৰক চলাবৰ বাবে দৈনিক লব লাগিব। কিন্তু সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজে কোৱাত মই সকলো ঔষধ বাদ দিলো। মই এটা ঔষধো খোৱা নাই মই সদগুৰু ৰামপাল দাস গুৰু মহাৰাজৰ দয়াত একেবাৰে সুস্থ। ইমান দিন ধৰি চলি থকা বেমাৰ গুৰুদেৱৰ চৰণত শৰণ লোৱাৰ ফলত সম্পূৰ্ণ ঠিক হৈ গ'ল। মই কব খোজোঁ যে এনেকুৱা সত্যজ্ঞান আৰু সত্যভক্তি পৃথিৱীৰ ওপৰত আৰু কতোৱেই নাই। সদগুৰুদেৱ ৰামপাল গুৰু মহাৰাজ সাক্ষাৎ পূৰ্ণ পৰমাত্মা। সত চাহেব।

সদ গুৰুৰ চৰণত দণ্ডব প্ৰণাম।

ভক্তমতি তাৰা কট্টা

ফোন নং- ০৯৭৭২৩১২৩৩৫

গুৰু কৃপাৰ মহিমা

মই ত্ৰিলোক দাস বৈৰাগী গ্ৰাম-টীমৰ খেড়া, জিলা কটনী, মধ্য প্ৰদেশৰ নিবাসী। মই ইং ২৭-৬-২০১০ তাৰিখত নাম উপদেশ লৈছিলো। যেতিয়া মই নাম উপদেশ লৈছিলো তেতিয়া মোৰ জ্ঞাত নাছিল যে মই নাম দীক্ষা নহয় অমৃত লৈ আছো। মোৰ কথা আপোনাক অতিৰঞ্জিত লাগিব। কিন্তু গুৰুদেৱৰ চৰণৰ শপত। ইয়াত মই যি অনুভৱ কৰিছো আৰু যি প্ৰমাণ মোৰ সমুখত আছে, মই কল্পনাও কৰা নাছিলো যে মোৰ লগত এনে হব। নাম উপদেশ লোৱাৰ ছয় মাহৰ পিছত মোৰ লৰাৰ বেমাৰ হয় যাৰ জন্ম পাঁচ জনী ছোৱালীৰ পিচত হৈছিল। মই নিজৰ লৰাৰ চিকিৎসা এম.বি.বি.এচ. ডাক্তৰৰ হতুৱাই এক মাহ কৰোৱাই থাকিলো কিন্তু লৰাটো ঠিক নহ'ল। হঠাৎ মোৰ লৰাটো এদিন পুৱা ৯ বজাত চকু মুদিলে, মানে বেছ হৈ গ'ল। মই তাক লৈ সিহঁতলৈ গলো সকলো ঠাইৰ এম.বি.বি.এচ. ডাক্তৰ আছে কিন্তু লৰাৰ অৱস্থা দেখি সকলোৱে চিকিৎসা কৰিবলৈ মানা কৰিলে আৰু লৰাৰ মৃত্যু হোৱা বুলি ধৰি লবলৈ কলে। লৰাৰ বয়স মাথোন এবছৰ। সাহস কৰি এজন ডাক্তৰে কলে যে যদি তাক অক্সিজেন দিব পৰা যায় বোধ হয় কিবা এটা হব পাৰে। মই তক্ষণাত এখন গাড়ী ৰিজাৰ্ভ কৰি জববলপুৰৰ শিশুৰ গৱেষণা কেন্দ্ৰলৈ গলো। তাত থকা ডাক্তৰে শিশুৰ অৱস্থা দেখি কলে যে ইয়াৰ কোনো লৰচৰ নাই যতে ততে বেজীৰে খুচি আছো ইয়াৰ একো বোধ নহয়, ইয়াক ভৰ্তি কৰোৱা মোৰ কাৰণে ৰিষ্কাৰ কথা। মই কলো ভৰ্তি কৰক, আৰু চিকিৎসা আৰম্ভ কৰি দিয়ক বাকী সকলো পৰমাত্মাৰ ওপৰত এৰি দিয়ক। ডাক্তৰে কলে যদি ইয়াৰ ছয় ঘণ্টাৰ পিছত হুঁচ আহে তেতিয়া বোধ হয় বাচিব নহলে জটিল। পুৱা ৯ বজাৰ পৰা ৰাতি ৯ বজালৈকে কিন্তু শিশুৰ চেতন নাছিল। লৰাৰ মাক আৰু মই কন্দা আৰম্ভ কৰি দিলো, হঠাৎ মোৰ লক্ষ্য জ্ঞান গঙ্গা আৰু ভক্তি সৌদাগৰ

কে সন্দেশত লিখিত চমৎকাৰৰ প্ৰতি গল যি ভকতৰ লগত হয়। মই নিজকে চম্পালি ললো আৰু নিজকে গুৰু চৰণত সমৰ্পিত কৰি দিলো আৰু কলো গুৰুদেৱ মোৰ পুত্ৰক ৰক্ষা কৰক আৰু মোৰ যি বিশ্বাস আছিল গুৰু মহিমাৰ ওপৰত তাক ৰক্ষা কৰক। প্ৰায় ১২ বাজিল যেতিয়া ডাক্তৰ ৰাউণ্ডত আহে তেতিয়া কলে যে শিশুৰ অৱস্থাৰ কি পৰিৱৰ্তন আহিছে ? মই কলো যে যেনেকুৱা পুৱা বেলা আছিল এতিয়াও তেনেকুৱাই। ডাক্তৰে ইনজেকছন বিচাৰিলে আৰু শিশুৰ উৰুত ইনজেকছন লগালে ইনজেকছন লগোৱাতেই শিশু কান্দি উঠিল যেন গুৰুদেৱে নিজে ইনজেকছন লগালে। গোটেই ৰুমত আনন্দৰ টো উঠিল ডাক্তৰে মোৰ মূৰত হাত থৈ কলে এতিয়া তোমাৰ লৰাৰ চেতন আহিছে এনে মৃত প্ৰায় বালক বহুত কমহে চেতন পায়।

চিন্তনীয় কথা এইটোৱে যে ইনজেকছনৰ গুণ ১০ বা ২০ মিনিট পিছত হে হয়। লৰাই ইনজেকছনৰ বেজীৰ বিষতহে কান্দি উঠিছে। ইয়াৰ দ্বাৰা স্পষ্ট যে এই চমৎকাৰ পৰমেশ্বৰ কবীৰদেৱৰ।

সত গুৰু শৰণ মে আনে সে আই টলে বলা, জো ভাগ্য মেঁ মৃত্যু হো কাটেঁ মেঁ টল যাঁ।

গুৰুদেৱে কয় যে বৰ আন্তৰিকতাৰে মন্ত্ৰ জপ কৰিলে চমৎকাৰ হোৱা দেখা যায়। মই আচৰিত হলো, মই হস্পিটেলত গুৰুদেৱৰ চৰণত মিনতি কৰিলো আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি কান্দি পেলালো। ডাক্তৰে কলে যে ইয়াক একেৰাহে ৮ দিন চিকিৎসা কৰাৰ আৱশ্যকতা আছে। ২৪ ঘণ্টাত ৫ হেজাৰ খৰচ লাগিব। মই ডাক্তৰক কলো মোক পুৱাই ছুটি দিব। ডাক্তৰে কলে যদি ইয়াক ঘৰলৈ লৈ যায় তেন্তে শিশুটো মৰি যাব পাৰে কিয়নো এতিয়া মাথো হুঁচ আহিছে। মই কলো যি হয় দেখা যাব, কেৱল মোক মাথোন ছুটিহে লাগে।

আজি শিশুটোৰ ছয় মাহৰ ওপৰ হল তাৰ জ্বৰো হোৱা নাই। এনেকুৱা মহিমা দেখি মই ধন্য হলো। মোৰ ছাইকেল কিনাৰ সাহস নাছিল। কিয়নো মোৰ পৰিয়ালৰ অৱস্থা ঠিক নাছিল। হঠাৎ ষ্টেট বেংকৰ মেনেজাৰে কলে যে আপুনি বেংকৰ পৰা লোন লোৱা পছন্দ কৰে নে ? মই কলো যদি পোৱা যায় ইয়াতকৈ ডাঙৰ কি আৰু হব পাৰে ? মোৰ পৰিয়ালৰ স্থিতি অলপ সলনি হৈ যাব। বেংক মেনেজাৰে মোক ডেৰ লাখ টকা লোন দিলে। ছাইকেল কিনিব নোৱাৰা মানুহ হঠাৎ ৫৫০০০/- টকাৰ হিৰো হোণ্ডাৰ মটৰ চাইকেল লৈ আহিলো। আজি মই বৰ আৰামেৰে ঘূৰা-মেলা কৰো মই শাসকীয় স্কুলৰ চকিদাৰী পদত কাৰ্য্যৰত আছিলো। চাকৰি কৰা মোৰ ১৬ বছৰ পাৰ হৈ গৈছিল। কিন্তু মোৰ পাৰিৱাৰিক স্থিতি ভাল হোৱা নাছিল। জববলপুৰ মণ্ডলৰপৰা মোৰ অকলেই চাপ্ৰাচিৰ পৰা কেৰানিলৈ প্ৰমোচন হল। মই চকীদাৰৰ পৰা বাবু হৈ গলো, চাকৰী জীৱন চেয়াৰ পৰিষ্কাৰ কৰা মানুহ নিজে কেৰাণী বাবু হৈ চেয়াৰত বহিলো। মোৰ বেতন যিমান হল মই ভাবিৱই পৰা নাছিলো। মোৰ সৰু ভাই বি.এড. কৰা আশা

এৰি দি নিৰাশ হৈছিল। এদিন হঠাৎ তাৰ সাক্ষাৎকাৰৰ পত্ৰ আহিল তাৰ বিশ্বাস হোৱা নাছিল কিয়নো তাৰ ২৯ নম্বৰ আছিল আৰু বি.এড. কৰিবৰ বাবে ৩৩ ব ওপৰত নম্বৰ লাগে কিন্তু এইবাৰ ২৮ নম্বৰ পোৱা বিলাককো লৈছে। যি কাৰণে ২৯ নম্বৰ হোৱা কাৰণে তাৰ সুবিধা হল আৰু আজি তেওঁ বি, এড, কৰি আছে। এনেকুৱা চমৎকাৰ হৈছে যি বিষয়ে মই কেতিয়াও ভবা নাছিলো। কিন্তু ৰামায়ণত লিখিত কথা মোৰ মনলৈ আহিল যে পিতা-মাতা আৰু গুৰুৰ বাণী, বিনা বিচাৰ কৰা শুভ জানি, এই সকলো চমৎকাৰ এবছৰৰ ভিতৰত হৈছিল। প্ৰমাণৰ বাবে:-

(১) ভাৰত হস্পিটেলৰ সকলো ডকুমেন্ট

(২) গাড়ীৰ সকলো কাগজ

(৩) প্ৰমোশন অৰ্ডাৰ

(৪) বি, এডৰ, সাক্ষাৎকাৰ পত্ৰ

এই সকল চমৎকাৰ নাম উপদেশ লোৱাৰ ছয় মাহৰ পিছত হৈছে। কিন্তু কেৱল নাম উপদেশ ললে নহয় গুৰুৰ উপদিষ্ট পথেৰে চলিব লাগিব।

হৰি ৰুঠে গুৰু ঠোৱ হ্যায়, গুৰু ৰুঠে নহী ঠোৱ,

গুৰুদেৱৰ চৰণত শিষ্যৰ অনুভৱ সাদৰ সমৰ্পিত।

ভকত ত্ৰিলোক দাস বৈৰাগী

চহা গ্ৰেড- ৩

চৰকাৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়

মুৰাৰী, তহসিল টামৰ খেড়া

জিলা- কটনী (মধ্য প্ৰদেশ)

মোবাইলনং- ৯৬৮৫৮৫৪৭৩৩, ৯৪২৪৬২৫০১৪

১১০০ ভল্টেজৰ তাৰৰ পৰা মুক্ত কৰা

মই ভক্ত সুৰেশ দাস পুত্ৰ শ্ৰী চান্দ ৰাম, গাওঁ- ধনানা, জিলা- সোণীপত বৰ্তমান শাস্ত্ৰী নগৰ ৰোহতক (হাবিয়ানা) নিবাসী। সদগুৰুদেৱৰ পৰা নাম উপদেশ লোৱাৰ আগতে মোৰ ঘৰৰ আৰ্থিক অৱস্থা বৰ বেয়া আছিল, পৰিয়ালৰ এনে কোনো সদস্য নাছিল যাৰ কেতিয়াও বেমাৰ হোৱা নাছিল, মোৰ পত্নীক ভূত, প্ৰেতে বেচি যাতনা দিছিল। ইমান কষ্ট হোৱাৰ পিছতো আমি দেৱী দেৱতাৰ বহুত পূজা কৰিছিলো আৰু মোৰ হনুমানৰ ওপৰত বৰ বেচি আস্থা আছিল। কিন্তু ঘৰত সংকটৰ ওপৰত সংকট হৈছিল। কোনো কামতে আগবাঢ়িব পৰা নাছিলো। পূৰ্ণ পৰমাত্মা সদগুৰু ৰামপাল মহাৰাজ মোৰ পৰিয়ালৰ হোৱা কাৰণে আমি তেওঁক পূৰ্ণ পৰমাত্মা বুলি মনা নাই যাৰ পৰিণাম আমি কেইবা বছৰ ভূগিবলগীয়া হৈছিল। তেতিয়া গাওঁ সিংহ পুৰাৰ নিবাসী ভকত বিকাশে মোক কলে যে আপোনাৰ ঘৰলৈ পূৰ্ণ পৰমাত্মা জগত গুৰু ৰামপাল

মহাৰাজ আহিছে আৰু আপুনি কত শুই আছে? মই কলো যে কালে আমাক ইমান কষ্ট দি ৰাখিছে যে আমাক সেই ঠাইৰ বিষয়ে জানিবলৈ সময় পোৱা নাই। গোটেই সময় ডাক্তৰৰ পিচতেই ঘূৰোতেই যায়। ইয়াৰ উপৰি আৰ্থিক সমস্যা বহুত থাকে। সেই ভক্তই মোক বহুত বুজালে, পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ এনে দয়া হল যে মই সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ লবৰ কাৰণে ২০১০ চনৰ অক্টোবৰ মাহত সংলোক আশ্ৰম বৰবালাত উপস্থিত হ'লোঁ। নাম উপদেশ লোৱাৰ পিছত সদ গুৰুদেবে নিজৰ দয়াৰ ভাণ্ডাৰ খুলি দিলে আৰু মোৰ সেই সুখ হবলৈ ধৰিলে যাৰ বৰ্ণনা মুখেৰে কৰা বৰ কঠিন।

মোৰ পত্নীক ভূত-প্ৰেতে বৰ যাতনা দিছিল। সদগুৰু দেৱৰ দয়াত তেওঁ এতিয়া পূৰ্ণ ৰূপে ঠিক হৈছে। ইং ২০১১ চনৰ ৭ চেপ্তেম্বৰ মোৰ লৰা মোহিত বয়স ১২ বছৰ, মই কোৱাত সি মিস্ট্ৰিক মাতিবলৈ গৈছিল। মোৰ লৰা মিস্ট্ৰিক ঘৰৰ ছাদৰ ওপৰলৈ উঠি গৈছিল। ছাদৰ ওপৰত ১১০০০ ভোল্টেজৰ বিদ্যুৎ ৰ তাৰ আছিল। তাঁৰ আৰু লৰাৰ মাজত ১ ফুটৰ দূৰত্ব আছিল। যেতিয়া তাঁৰ ওচৰলৈ গল তেতিয়া তাঁৰে লৰাটোক টানি নিলে আৰু লৰাৰ মূৰত তাৰ লাগি গ'ল আৰু এক ইঞ্চিৰ গাত হৈ সোমাই গল তাৰ মুখ পুৰিলে আৰু বিদ্যুৎ গোটেই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি ভৰিৰ আঙুলিৰ হাড়ক ছিঙি বাহিৰ কৰি দিলে। সেই সময়ত সদগুৰু ৰামপাল মহাৰাজ আকাশী পথেৰে আহি তথা মোৰ লৰাক চকমকীয়া (জ্যেতীময়) শৰীৰ দেখাই দিলে যেনে হেজাৰ টিউবৰ পোহৰ হৈ আহিছে। তেওঁ লৰাৰ হাতত ধৰি বিদ্যুৎতৰ তাৰৰ পৰা একৰাই ছাদৰ ওপৰত শুৱাই দিলে। পিছত লৰাৰ লগত সদগুৰুৰ বহুত কথা হল আৰু যেতিয়া সদগুৰু যাবলৈ ধৰিলে তেতিয়া লৰাই সুধিলে যে গুৰুদেৱ ক'লে যোৱা, তেতিয়া গুৰুদেৱে কলে যে বোপাই! তই ভয় কৰিব নেলাগে মই তোমাৰ লগতে আছো। সেই সময়ত মোৰ লৰা মোহিতৰ মাকো তাত আছিল। তেওঁ এই দৃশ্য নিজ চকুৰে দেখিলে আৰু তেওঁ চিন্তিত হল। কিয়নো লৰাৰ শৰীৰৰ পৰা বিদ্যুৎতৰ খোঁৱা ওলাই আছিল।

তাৰ পিচত আমি লৰাটোক পি.জি.আই হস্পিটেল ৰোহতকলৈ লৈ গলো। তাতো লৰাটোক গুৰুদেৱে দেখা দিলে আৰু মোৰ লৰাই কলে যে গুৰুদেৱ মোৰ লগতে আছে। আপোনালোকে ভয় নকৰিব। যদি আজি আমি গুৰুদেৱৰ শৰণ নহ'লোহেঁতেন তেতিয়া আমাৰ লৰা জীয়াই নেথাকিলহেঁতেন আৰু মোৰ পত্নীকো প্ৰেতে মাৰি পেলালোহেঁতেন, আমি বিনাশ হোৱাৰ পৰা বাচি গলো। এইটো সদগুৰুদেৱ ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ দয়া।

সৰ্ব পাঠকক প্ৰাৰ্থনা কৰো যে মোৰ সত্য কথা পঢ়ি আপুনিও সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ শৰণলৈ সময় থাকোতেই আত্ম কল্যাণ কৰাওক আৰু প্ৰাৰত লিখিত কৰ্মৰ কাৰণে যি ঘটনা ঘটে তাৰ পৰা পূৰ্ণ ৰূপে বাচিব পাৰিব। সদ গুৰু ৰাম পাল গুৰু মহাৰাজৰ প্ৰবচনত

মই শুনিছো যে মুক্তিদাতা পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেবে আমাৰ সৰ্ব পাপক নাশ কৰি দিয়ে। এনেকুৱা প্ৰমাণ ঋকবেদ মণ্ডল ১০, শুক্ল ১৬১ মন্ত্ৰ ২ তথা মণ্ডল ৯ সুক্ল ৮০ মন্ত্ৰ ২ লিখিত আছে যে যদি কোনো ৰোগীৰ প্ৰাণ শক্তি ক্ষীণ হৈ আহিছে আৰু আয়ুস বাকী নাই তেতিয়া তাৰ প্ৰাণকো ৰক্ষা কৰে আৰু তাক এশ বছৰ আয়ু প্ৰদান কৰি অৰ্থাৎ তাৰ আয়ুস বঢ়াই সাধকক সৰ্ব সুখ প্ৰদান কৰে।

প্ৰিয়জন সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজ নিজৰ অমৃত বচনত এইটোও বৰ্ণায় যে প্ৰত্যেক প্ৰাণী নিজৰ কৃত কৰ্ম অনুসৰি সুখ আৰু দুখ পায়। দুখতো পাপ কৰ্মৰ ফল আৰু সুখ পূৰ্ণ কৰ্মৰ ফল। এতিয়ালৈ সকলো সাধু-সন্ত, আচাৰ্য্য, গুৰু এইটোকে কয় যে যি প্ৰাৰন্ধ কৰ্মৰ ভোগ প্ৰাণীয়ে ভোগ কৰি সমাপ্ত কৰিব লাগিব। হে সন্ত্য পাঠক সকল সদ গুৰু ৰামপাল গুৰু মহাজে কয় যে পাপ কৰ্মৰ পৰা দুখ হয়, যদি পাপ কৰ্ম নাশ হৈ যায় তেতিয়া দুখ আপোনা আপুনি অন্ত হৈ যায়। যদি ভক্তি কৰি কৰি পাপ কৰ্মৰ ফল (দুখ) ভূগিব লগীয়াই হয় তেতিয়া ভক্তিৰ আৱশ্যকতাই নাথাকে। ইং ২০১১ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ আমাৰ প্ৰাৰন্ধ কৰ্মৰ পাপৰ কাৰণে মোৰ পুত্ৰ মোহিতৰ মৃত্যু হব লগা আছিল। আমাৰ সদ গুৰুদেৱ ৰাম পাল গুৰু মহাৰাজৰ অসীম কুপাত পৰম পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰ দেৱে আমাৰ পাপক নাশ কৰি দিলে আৰু মোৰ লৰাৰ জীৱন ৰক্ষা কৰি তাৰ আয়ুস বঢ়াই দিলে। যদি ৭ চেপ্তেম্বৰ ২০১১ প্ৰাৰন্ধ কৰ্মৰ ফলস্বৰূপ মোৰ সন্তান মৰিগলহেঁতেন তেতিয়া আমি সকলো পৰিয়ালে ভক্তি ত্যাগ কৰি দিলোহেঁতেন আৰু নাস্তিক হলোহেঁতেন। কিয়নো আমাৰ পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ জ্ঞান নাছিল। এতিয়া ভগৱানৰ ওপৰত অত্যধিক বিশ্বাস হৈছে। এইটো বিশ্বাস হৈছে যে পৰম পূজ্য কবীৰ দেবেই পূৰ্ণব্ৰহ্ম পৰমেশ্বৰ। এওঁ সৰ্ব পাপ নাশক সুখ দায়ক আৰু পূৰ্ণ মোক্ষ দায়ক আৰু সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজ তেওঁৰেই প্ৰেৰিত অৱতাৰ হৈ আহিছে। অতএব আপোনাক পুনঃ প্ৰাৰ্থনা কৰো যে অবিলম্বে সৎলোক আশ্ৰম বৰবালাত উপস্থিত হওক আৰু নাম উপদেশ লৈ আত্ম কল্যাণ কৰাওক। আপোনাক প্ৰাৰ্থনা কৰা মোৰ এইটো উদ্দেশ্য যে মোৰ নিচিনা দুঃখী বহুত আছে। মোৰ ওপৰোক্ত আত্ম কথা পঢ়ি বিচাৰ বিবেচনা কৰি মোৰ দৰে সংকটক নিৰাৱণ কৰিব পাৰিব আৰু সুখী হব পাৰিব। পূৰ্ণ পৰমাত্মা কবীৰদেৱে কয় যে-

ইয় সংসাৰ সম্বাদা নাই, কহন্দা শাম দোপহৰে নুঁ।

গৰীবদাস ইয় বক্ত জাত হয়, ৰোৰোগে ইস পহৰে (সময়) নুঁ ।

প্ৰাৰ্থী

ভক্ত সুৰেশ দাস পুত্ৰ শ্ৰী চান্দ

ৰাম, শাস্ত্ৰী নগৰ, হিসাৰ বাইপাস

ৰোহতক মোবাইল- ০৯৮২৯৫৮৮৬২৮

ভকত দীপক দাসৰ পৰিয়ালৰ আত্ম কথাত

বন্দী চৌড় সতগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ দয়া।।

দাস দীপক শ্ৰীবলজীত সিংহ গাওঁ মহলানা, জিলা সনিপত হাৰিয়ানা। আমি তিনি পুৰুষৰ পৰা ৰাধাস্বামী পঞ্চ ডেৰা বাবা জেমল সিংহৰ পৰা দীক্ষা ৰাধা স্বামী পঞ্চ (মাৰ্গ) নাম উপদেশ লয়। তাৰ পিছত মোৰ পিতৃ মাতৃয়ে ৰাধা প্ৰাপ্ত কৰি তেওঁক পূৰ্ণ মহা পুৰুষ বুলি আৰু এই সংসাৰত ভগৱানক প্ৰাপ্ত কৰা শ্ৰেষ্ঠ মাৰ্গ হিচাবে তন, মন, ধন একাকাৰে ভক্তি, সাধনাত বৰ্তি হলো। এই পঞ্চাত বিশাল সংসংগ জনসমূহ দেখি আকৰ্ষিত হৈ সংসংগত সেৱা, শুশ্ৰূষাৰ বাবে ডেৰা বাবা (জেমল সিংহ ব্যাস (পঞ্জাৰ আৰু ছতপুৰ পুসা ৰড দিল্লীত যাও। ইয়াত বয়সৰ ওপৰত দীক্ষা দিয়াৰ বাবে মই নাম দীক্ষা পৰা বিৰত আছিলো।

যি দিনা মোৰ পিতৃ-মাতৃয়ে নাম দীক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিলে সেই দিনা মোৰ সৰু ভাই (৫ বছৰ বয়স) হাতে ওচৰৰে লগৰীয়া চকুত কিবা বস্তু নজনাকৈ লাগিলে। পিতৃ-মাতৃয়ে নাম দীক্ষা লৈ ঘৰত অহা পাছতে চুবুৰীয়া লগত আমাৰ দেশ শত্ৰুতা ভাব হৈ উঠিল কাৰণ লগৰীয়া চকুত জানি দুখ দিছে বুলি মত বিৰোধ হল আৰু সেই দিনাৰ পৰা আমাৰ পৰিয়ালৰ ওপৰত দুখৰ পাহাৰ দৰে ভাড়া পৰিল।

তেনে সময়তে মোৰ ককা দেউতা মৃত্যু হয়। কাকী (বাইছা) কাকা মৃত্যুৰ ১২ বছৰ আগতে হয়। কাকীয়ে মোৰ এপাইদেউ দেহত প্ৰৱেশ কৰি কবলৈ ধৰিলে (কাকীয়ে জীৱিত অৱস্থাত ৰাধাস্বামী পঞ্চৰ পৰা প্ৰাপ্ত পাঁচ নামৰ ভক্তি সাধনা অশেষ সজতনে কৰিছিল। ৰাতি তিনি বজা, আৰু দিনৰ অনেক সময় নাম স্মৰণ অভ্যাস কৰিছিল যি ভক্তি, সাধনা ৰাধা স্বামী ব্যৱস্থাত কৰিব আদেশ আছিল) তোমালোকৰ দাদা ককা জীৱন শেষ হল সেই কাৰণে মই তোমালোকক তত্বাৱধান কৰিবৰ বাবে আহিছো। কাকীয়ে কাঁহি কাঁহি কয়। কাকী মৃত্যুৰ আগতে কাহি থকা ৰোগ আছিল। তেতিয়া আমি কলো কাকী আপুনি বহুত দুখী হৈ আছে, সৎলোকলৈ নগল নেকি কাকীয়ে কলে ৰোপাই ভুল সাধনা, ভক্তি কৰি মানুহৰ অমূল্য জীৱন নষ্ট কৰিলো। মৃত্যুৰ পাছত ভূত যোনিত কষ্ট ওপৰত কষ্ট ভোগিছো মই কোনো সৎলোকলৈ যোৱা নাই। তেতিয়া মোৰ মাতৃয়ে আচাৰ্য্যভাৱে সুধিলে আপোনাক গুৰু চৰণ সিংহে সহায় নকৰিলে নেকি ? কাকীয়ে অত্যন্ত দুখেৰে কলে তেওঁ মোক একো সহায় সহানুভূতি নকৰিলে। মই আজিও বহুত দুখত আছো।

এই ঘটনা ১ বছৰ পাছত অন্য এগৰাকী এপাইদেউ কমলা দেবী দেহত দাদা, ককা প্ৰৱেশ কৰি কলে মই বহুত দুখি আৰু মোৰ কোনো গতি নহল, মই স্নান (গা-ধুৱা) কৰিব বিচাৰো। এই কথা শুনি মোৰ মাতৃয়ে আচাৰ্য্য হৈ কলে আপুনি সৎলোকলৈ যোৱা প্ৰাণী, তাত

গা-ধুবলৈ পানী নাই নেকি ? দাদা ককায়ে কোনো উত্তৰ নিদিলে। মাতৃয়ে পানীৰে দাদা কাকাক (যি নেকি কমলা দেবী, এপাইদেউৰ দেহত ভূত ৰূপে আছে) গাধুৱাব ললে, তেতিয়া দাদা ককাই কলে পুত্ৰী মই নিজে গা-ধুম, মাতৃয়ে এপাক বস্ত্ৰ (কাপোৰ) দিলে এপাইদেউয়ে পৰিধান কৰা বস্ত্ৰা তেতিয়া দাদা ককায়ে এপাইদেউ দেহত কলে পুত্ৰি মোৰ ধুতি খন আনা। মাতৃয়ে তেওঁক কাপোৰ এখন হাতত দিলে, যিখন এপাইদেউয়ে পৰিধান কৰি থকা ওপৰতে মেৰিয়াই লয়। সোনকালে আৰু চাহ বনাব কলে। মই দাদা ককাক সুধিলো আপুনি সংলোকলৈ নগল নেকি? মাতৃয়ে কলে আপুনি ৰাধাস্বামী সন্ত চৰণ সিংহ মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত। ইমান ভক্তি কৰিছিলে, তেওঁলোকে আপোনাক সহায় নকৰিলে নেকি ? এপাইদেউ দেহত প্ৰৱেশ ককা প্ৰেতাৰূপে কলে তেওঁলোকে কোনো সহায় কৰা নাই। মই মৃত্যু পাচৰে পৰা বহুত বহুত কষ্ট ভোগীছো।

সেই সময়ত মোৰ চকু দৃষ্টি একে বাবে কম হ'ল বাবে বাবে চশমা সলনি কৰিলো। পঢ়া বাবে মই এজন বন্ধুৰ ওচৰত যাওঁ। তাত ভকত সন্তৰামে মোক পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম অৱতাৰ সং গুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ মহিমা বৰ্ণনা কৰি কলে তুমি যদি সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা লোৱা তোমাৰ চকু দৃষ্টি ভাল হ'ব। আমাৰ দুখ কষ্ট সাগৰ পৰা উদ্ধাৰ কাৰণে পৰমেশ্বৰ কবীৰ চাহেব সন্ত ৰামপাল মহাৰাজ ৰূপত আহিছে। মই কলো মোৰ পৰিয়ালে ৰাধা স্বামী পছাৰ পৰা নাম দীক্ষা লোৱা আছে।

ভকত সন্তৰামে কলে সেই পছা পূৰ্ণ নহয়। তাৰ ভক্তি সাধনাৰে সংলোকলৈ যাব নোৱাৰে আৰু জীৱনত কেতিয়াও সুখ-শান্তি, কৰ্ম বন্ধন শেষ নহয়। এই সকলো মাত্ৰ কবীৰ চাহেবৰ প্ৰতিনিধি পূৰ্ণ সন্তয়ে কৰিব পাৰে। মোৰ পিতৃ শ্বাস ৰোগৰ হোৱা কাৰণে অলপ খোজ ললেই তেওঁ ভাগিছিল আৰু দম ফুলি যায়। কম আৰু বেছি তেজৰ প্ৰেচাৰে গ্ৰস্ত আছিল। ইলেকশ্বন ক'ত সময়ত হৃদয় বাধক হোৱা স্বত্তেও কৰ্ম সংস্কাৰ বলত মৃত্যুৰ পৰা ৰক্ষা পালে। আমি ভৱিছিলো ৰাধা স্বামী পছা সন্ত গুৰুবিন্দ সিংহে ৰক্ষা কৰিলে।

তাৰ পাছৰ পৰা ঠাণ্ডাৰ দিনৰ প্ৰতি ৰাতি পিতৃৰ শ্বাস-প্ৰশ্বাসত ভিষণ কষ্ট হ'ব ধৰিল। প্ৰায় মৃত দৰে হৈ পৰে আমি কন্দাৰ বাদে একো কৰিব নোৱাৰিছিলো। কাৰণ ঔষধ পৰিমাণ ডাঙৰে বঢ়াই চালে ইয়াত কৈ আৰু নোৱাৰে। মোৰ মাতৃয়ে ৰাধা স্বামী পছা, জেমল সিংহৰ পৰা অনা প্ৰসাদ খুৱালে আৰু সন্ত গুৰুবিন্দ সিংহ মহাৰাজৰ মুক্তি আগত বহি প্ৰাৰ্থনা কৰি কান্দিছিল। সেই সময়তে মোৰ ভাই দেহত প্ৰেত প্ৰকোপ দেখা গ'ল। ৰাতি শুৱাৰ পৰা হঠাৎতে উঠি বহি পৰে আৰু কয় কোনোৱে ভৰি টানি আছে শুবলৈ নিদিয়ে। ভাইয়ো বেমাৰত ভুগিব লাগিল। পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ (চাহাব) পৰমেশ্বৰ কৃপাত ৮ অক্টোবৰ ১৯৯৮ চনত তত্ত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা প্ৰাপ্ত কৰিলো। সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ অসীম কৃপায়ে বীশ (২০) দিনৰ পাচতে চশমা প্ৰায়োজন নোহোৱা হ'ল আৰু ঔষধ গ্ৰহণ নকৰা হ'লো। মোৰ সংগুৰু দেৱৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস হ'ল। ভকত সন্তৰামে ঘৰলৈ আহি পিতৃ-মাতৃক

বুজাব চেষ্টা কৰি কলে পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ চাহেবৰ প্ৰতিনিধি পূৰ্ণ সন্ত ৰামপাল মহাৰাজ ওচৰত নাম দীক্ষা ললে আপোনালোকৰ সকলো কষ্ট নিবাৰণ হব।

তাৰ পিচত মইয়ো পিতৃ-মাতৃক বুজাব লাগিলো। পিতৃ-মাতৃয়ে কলে আমি প্ৰথমে ৰাধাস্বামী পন্থাত আৰু এতিয়া সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা ললে সংসাৰী লোকে কি কব ? আমি কলো এজন ডাক্তৰে ৰোগ নিৰাময় কৰিব নোৱাৰিলে অন্য ডাক্তৰৰ ওচৰত নেজাম কিয় ? বহুতো দুখী হৈ থকা বাবে পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ পৰমেশ্বৰ চৰণত আহিলে আৰু ৰাধা স্বামী পন্থাক ত্যাগ দিলে। সৎগুৰু কবীৰ চাহেবে কয় শৰণ পড়ে কৌ গুৰু সন্তালে জানকে বালক ভোলা ৰে। পৰিয়ালৰ সকলোবে তত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ শৰণত নাম দীক্ষা লোৱা লগে লগে আমাৰ জীৱন অমূল পৰিৱৰ্ত্তন ঘটিল। সকলো দুখ আতৰিল সুখ শান্তি বিৰাজ হল। যি ৰোগ (অসুখ) আছিল ভাই আৰু পিতৃ নিজে ভাল হল। দেউতা দুই খোজ যাব নোৱাৰা ব্যক্তিগে এতিয়া অন্য এজনৰ লগ লাগি চেনি বস্তা দাঙিব পাৰে। আজি আমাৰ পৰিয়ালৰ সকলোৱে পৰমাত্মা অৱতাৰ সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজ চৰণত তেওঁ কৃপায়ে সম্পূৰ্ণ সুখি।

কিন্তু আমাৰ পূৰ্বজ দাদা, ককা, কাকী, দেউতা দাদী (কাকী) মানৱ জীৱন অথলে গল। কোনো ব্যক্তিক ৰোগৰ পৰা ৰক্ষা কাৰণে লাখ, কড়োৰ টকা খৰচ হয় আৰু তেওঁ যদি ৰোগৰ পৰা (মৃত্যু পৰা) আৰোগ্য হয় তেন্তে খৰছ কৰা ধনৰ অনুভৱ নহয়। কাৰণ তেওঁ তাৰ পৰা সকাহ পালে। আজি আমি যিমনেই ধন সম্পদ খৰচ কৰো আমাৰ পূৰ্বজ কাকা, কাকী, জীৱন যি নেকি শাস্ত্ৰ বিপৰীত সাধনা (ৰাধাস্বামী মাৰ্গত প্ৰদান কৰা পাঁচ নামৰ সাধনা) কৰি অমূল্য জীৱন ব্যৰ্থ কৰিলে (ভূত, প্ৰেতমা যোনিত মহা কষ্ট ভুগিছে) তেওঁলোকক কেনেদৰে উদ্ধাৰ হব। মানৱ জীৱনৰ লগত ঘণনীয় খেলা কৰি নকলি গুৰু, সন্তই, পন্থা বনাই সমাজক ভ্ৰমিত কৰিছে। মানৱ জীৱন (চৌবাৰী লাখ যোনি ভোগ কৰাৰ পাচত এক মানৱ জীৱন হয়। যাৰ উদেশ্য মাত্ৰ পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি। এনে অমূল্য জীৱন, সোনাৰ সূযোগ অজ্ঞানী সন্ত, গুৰুৱে, পূৰ্বৰে পৰা নষ্ট কৰিছে। এনে ক্ষতি কোনো মূল্যই পুৰা কৰিব নোৱাৰি।।

হে বন্দীছোড় মুক্তি দাতা, সত্য পৰুষ ৰূপত সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজে বিশেষ কৃপা কৰিলে। ক্ষুদ্ৰ জীৱক নিজৰ সত্য জ্ঞান দি নিজৰ চৰণত স্থান দিলে, নহলে আমিও পূৰ্বজ দৰে শাস্ত্ৰ বিপৰীত সাধনা ভক্তি কৰি অমূল্য জীৱন নষ্ট কৰি ভূত, প্ৰেত যোনিত গৈ সত্য ভক্তি পৰা আঁতৰী থাকিলোহেঁতেন।

সৰ্ববুদ্ধিজিৱী সমাজক প্ৰাৰ্থনা এতিয়াও সময় অৱগত এই সত্য জ্ঞানক ভাল দৰে বুজি নিঃস্বার্থ ভাবে নিৰ্ণয় কৰক। বন্দীছোড় মুক্তি দাতা সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ চৰণত আহি সত্য ভক্তি গ্ৰহণ কৰি মানৱ জীৱন কল্যান কৰাওঁক।

॥ সৎ চাহেবা ॥

সতগুৰু চৰণৰ দাস

ভকত দীপক দাস

মোবাইল- ০৮৫৭১৯৩০৯৩

সং কবীৰ চাহেবৰ কৃপা

বন্দীছৌড় সংগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজৰ জয়

যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৮ মন্ত্ৰ ১৩ প্ৰমাণ আছে পূৰ্ণ পৰমত্ৰায় মহা পাপী ব্যক্তিকে সম্পূৰ্ণ পাপ নষ্ট কৰি ভয়ংকৰ ৰোগৰ পৰা ৰক্ষা কৰে ইয়াৰ সাখ্যাত প্ৰমাণ উদাহৰণ।।

মই কেশৰ মৈনালী পুত্ৰ শ্ৰী ইন্দ্ৰ প্ৰসাদ মৈনালী গাঁও বিকাশ সমিতি হৰিৱৌন জিলা সৰলাহী নেপালৰ বাসিন্দা, বৰ্তমান কাঠমাণ্ডু উপত্যকা ভক্তপুৰত ঘৰ। নেপালৰ চুৰে ভাৱৰ নামৰ ৰাজনৈতিক পাৰ্টী অধক্ষ আৰু পূৰ্ব সাংসদ আছিলো। মোৰ মোবাইল নং ০০৯৭৭-৯৮৪১৮৯২৫৮৩ মোৰ ওপৰত সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজে চমৎকাৰ কৰি মোৰ লগতে পৰিয়ালৰ সকলোকে সকলো দুখ সমাপ্ত কৰি সুখ শান্তিত ৰাখিছে। সংসাৰৰ দৃষ্টিত মই সুখি আৰু সন্মানিত জীৱন যাপন কৰা যেন লাগে কিন্তু মই ৰোগষ্ট হোৱা কাৰণে বহুত দুখত আছিলো। ২০ বছৰে পৰা বাবাচীৰ ৰোগত পিড়িত। শৌচ কৰা সময়ত অত্যাধিক বিষ অনুভব কৰিছিলো লগতে ৮ বছৰে ক্ৰনিক বংকাইটিচত পিড়িত। ৰাজনৈতিক কৰ্মী হোৱা কাৰণে অনেক ব্যক্তি লগ কৰিব লাগে। আৰু বাৰ্তা সময়ত মুখত ৰোমাল বা হাত ৰাখিছিলো। ৰোগৰ নিৰাময় বাবে বহুতো নামী, দামী, ডাক্টৰ সহায় ললো কিন্তু একো ফল নাপালো। ধৰ্মৰ নামত অজ্ঞানী সন্তৰ কু-চক্ৰত পৰি জীৱনৰ ৬২ বছৰ শেষ কৰিলো। এই কথা সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ চৰণত নাম দীক্ষা লোৱা পাছতহে বুজি পালো। নেপাল সাংসদৰ সভাপতি হোৱা বাবে চৰকাৰী খৰচতে সংসাৰ যি কোনো ডাক্টৰ ওচৰত চিকিৎসা কৰিব পৰা হয়। কিন্তু নেপালৰ মেডিকেল বৰ্ডে অনুমতি নিদিলে কাৰণ মোৰ ৰোগৰ কোনো চিকিৎসা সংসাৰত নাই বুলি। মোৰ বাবে জীয়াই থকা সময় দুখৰ আৰু ঔষধ আজীৱন পৰ্যন্ত খাব লাগিব।

এদিন শোকমনে বহি আছিলো মোৰ পৰিচিত ভকত ভোলা দাস কেইবা বছৰ পৰা সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ শিষ্য আছিল। মোৰ দুখৰ কথা শুনি দুখ নিৱাৰণ কাৰণে সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ চৰণত নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰিব কলে। মোক বিশ্বাস জগাব বাবে চেষ্টা কৰিলে। মই ডাঙৰ ডাঙৰ সন্তৰ সংগ কৰি ভাগৰি পৰিছো। ভোলা দাসৰ বানী শুনি এনে অনুভব হল আন্ধাৰত যেন কোনোৱাই বস্তু জ্বলায় দিলে। তৃতীয় দিনত সংলোক আশ্ৰম চন্দীগড় ৰ'ড বৰালা জিলা হিচাৰ, হাৰিয়নালৈ ৰাওনা হলো লগত পত্নীক, যিহেতু তেওঁ আঠুৰ হাড় ক্ষয় হোৱা কাৰণে কষ্ট পাইছিল। লগতে তেওঁ চকুতলাইলাজ ৰোগ আছিল সৰু বোৱাৰীকো লগত আনিলো। যাত্ৰাত আৰু ভকত লগ পালো যাৰ কাৰণে অলপো কষ্ট নোপোৱাকৈ সংলোক আশ্ৰমত পালো মই সন্তৰ মহন্তৰ স্বাৰ্থ লগত পৰিচিত আৰু সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ কোনো প্ৰৱচন আৰু পুথি পঢ়া নাই মাত্ৰ আনৰ কথাতে আহিলো। মই প্ৰথমে নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰিব সাজু নহৈছিলো। মোৰ শুভাগ্য আমি অহা সময়ত সংসদ সমাগম হৈ আছিল। সংগুৰু দেবৰ অমৃত বাণী শুনি বুজি পালো সংসাৰৰ সকলো ধৰ্ম গুৰু, পণ্ডিত, আৰু পুৰোহিতে নিজৰ স্বাৰ্থ কাৰণে ধৰ্ম নামত ব্যক্তি সকলক কালৰ জালত পেলাই ভক্তি প্ৰয়োগ আত্মবিলাকক নৰকলৈ পঠোৱা প্ৰবঞ্চনা ৰচিছে। তেওঁলোকে পৰমাত্মাক লগ পাইছে নে নাই সত্য ভক্তিৰ জ্ঞান আছে

নে নাই। তেওঁলোকে অলপ ধন সংগ্ৰহ আৰু সমাজত মান সন্মান পাত্ৰ হ'বলৈ চেষ্টা কৰে। তথাপিও মই নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সহমতি নহৈছিলো। মোৰ পত্নীয়ে নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সাজু হল। কাৰণ নাম উপদেশ নললে গুৰু দৰ্শন আৰু আশীৰ্বাদ নেপায়। ৰাজনীতি কাৰণে মোৰ বিশ্বাস হানি কৰিছিল যাৰ বাবে দীক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ সাজু হ'ব পৰা নাছিলো। তথাপিও ইজন, সিজনৰ পৰামৰ্শে নাম উপদেশ ২ মে ২০১২ চনত আমি তিনিও গ্ৰহণ কৰি গুৰু দেৱক দৰ্শন কৰিবলৈ গলো। দয়া সাগৰে মোক কৃপা দৃষ্টি কৰিবলৈ সাজু হৈ আছিল। মই নিজৰ ব্যাধি কথা সংগুৰু দেৱক কলো। সংগুৰুদেবে সকলো ভাল হ'ব বুলি আশীৰ্বাদ দিলে চমৎকাৰ হল ৰাতিপুৱা শৌচ কৰাত তেজ ওলালে আৰু বাবাসী ৰোগ সমাপ্ত হল। দুই দিন আশ্রমত আছিলো ক্ৰনিক ব্ৰেংকাইটিচ বেমাৰো ৮০% ভাল হল আৰু বৰ্তমান সম্পূৰ্ণ সুস্থ। এক দুই মাহত কেতিয়াবা কাহ হয়। পত্নীয়ে আঠৰ ৰোগৰ পৰা মুক্ত হল। কাঠমাণ্ডত আগৰ চিকিৎসালয়ত পত্নী চকুৰ পুনৰ পৰীক্ষা কৰালো। ডাক্তৰো আচৰিত হ'ল জল বিন্দু নামৰ ৰোগৰ কোনো চিন চাব নাই আৰু চকুৰ সম্পূৰ্ণ সুস্থ।

মোৰ শৰীৰ পৰা সকলো ব্যাধি আতৰ হোৱা (ৰোগমুক্ত) খবৰ চাৰিওফালে বিয়পি পৰিল। মোৰ পৰিয়ালৰ অন্য ব্যক্তি সকলো কোনো কোনো ব্যাধিত কষ্ট আছিল। ডাঙৰ ককাই নিজে ডাক্তৰ হৈও নিজৰ শৰীৰতো ফুলি যায়। নিজৰ জী মাহেকীয়া সময়ত পেটত বিষ হয়। দ্বিতীয় জী, বৃত্তিত উকালতি (উকিল) কৰে সাইটিকা আৰু গলাৰ হাড় ক্ষয় হোৱা ৰোগত পিড়িত হৈ নীৰস জীৱন কাটিছিল, ভনি পতি (স্বামী) জলবিন্ধু ৰোগত পিড়িত আছিল। সকলোৱে সংগুৰু দেৱৰ কৃপাত মোৰ ওপৰত প্ৰভাৱিত হয়। আশ্রমৰ নিতি নিয়ম আৰু ভক্তি ভাৱৰ লগত মই পৰিচিত হলো। সকলোকে জ্ঞানগঙ্গা পুথি পঢ়িব লৈ প্ৰেৰিত কৰিলো। আগৰ বাৰ আশ্রমলৈ আহোতে সকলোৱে লগত আনিলো তেওঁ লোকৰ নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰাত কোনো সুবিধা নাছিল। সকলোৱে নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰি পূৰ্ণ বিশ্বাসে ভক্তি কৰিব ললে। আজি সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ব্যাধি পৰা মুক্ত হৈ সুখ শান্তি জীৱন জীয়াই আছে।

সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজ পূৰ্ণ পৰমত্বাই প্ৰতিৰূপ নহয়, পূৰ্ণ পৰমত্বাই হয় নিজক লুকুৱাই পূৰ্ণ পৰমত্বাই দাস বুলি কয়। সংসাৰত আৱদ্ধ জীৱক বন্ধন খুলি নিজৰ স্থান সংলোকলৈ নিবৰ কাৰণে আহিছে আৰু পৱিত্ৰ শাস্ত্ৰত প্ৰমাণ আছে কলিয়ুগৰ পাঁচ হেজাৰ পাঁচশ পাঁচ (৫৫০৫) বছৰ পাচত উদ্ধাৰ কৰা সন্ত সংসাৰত আহিব।

কবীৰ, “পাঁচ হাজাৰ আৰু পাঁচশ পাঁচ জৰ কলিয়ুগ বীত জায়ে

মহাপুৰুষ ফৰমান তব্ জগ তাৰণ কৌ আয়ে”।।

সকলো প্ৰেমী ভকত সেই সময় আৰু পূৰ্ণ সন্ত বৰ্তমান সমাগত পূৰ্ণ সন্তয়ে নিজৰ জ্ঞানৰ বৰ্ষা কৰিছে। সকলো ভগ্নমী গুৰু, সন্ত, মহন্ত, প্ৰৱঞ্চনাৰ পৰা আতৰি সোনকালে তৰুদৰ্শী সন্তৰ শৰণত নিঃশুল্ক নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ, লগতে আনৰ আত্ম কল্যাণ কৰক।

“সত চাহেব”

কেশব প্ৰসাদ মৈনালী (দাস)

কাঠমাণ্ডু (নেপাল)

ফোন নং ০০৯৭৭-৯৮৪১৮৯২৫৬৩

সংগুৰু দেৱৰ অমৃত ময় দয়াৰ বৰ্ষা।

বন্দীছোড় সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ জয়।

মই ভকত শ্যাম দাস (শ্যাম সাপকোটা) মধ বলিয়া কোটি হবা, ৰূপদেহী নেপালৰ বাসীন্দা বৃত্তি নেপাল চৰকাৰ উপসচিব (Under Secretary) পদত আৰু জলাখাৰ সংৰক্ষণ বিভাগ ববৰমহল, কাঠমাণ্ডু নেপালত কাৰ্য্যাবত ব্ৰিকমী সংবত ২০৬০-০৮-৯২ লৈ কাৰ্যকাল। মই কিছু ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ অশান্তীয়ে ওঁ মন্থ জপ আৰু ধ্যানো কৰিছিলো শান্তী (ব্ৰহ্মকুমাৰী ৰাজযোগ) সাত দিনৰ তালিম ললো কিন্তু চিকিৎসালয়লৈ অহা যোৱা হৈ থাকিল। ধ্যানত বহা সময়ত গণেশ, ব্ৰহ্মা, সাৰিত্ৰী, বিষ্ণু, লক্ষ্মী, শিৱ, পাৰ্বতী, নানা মানুহ, জন্তু আৰু হাৰি, নদী, নলা, ইত্যাদি মাজে সময়ে দেখা পাও। তথাপিও মোৰ ৰোগৰ পৰিণাম বেছি হৈ হল যি ৰোগত মই ভাৰাক্ৰান্ত তলত তাৰ বিৱৰণ দিয়া হৈছে।

১। মেনিয়া - সাইকেটীক হৈ দুইবাৰ চিকিৎসালয়ত ভৰ্তি হলো ভালে মান পিল দিনে তিনিবাৰকৈ খাব লাগে।

২। কপা - দুয়োখন হাত কপি থাকে। যাৰ বাবে নিজৰ চহী কৰা অসুবিধা হয়।

৩। চকুৰ দৃষ্টি কম- ২, ৫, (মাইনাচ ২.৫) পাওৱাৰ চশমা পিন্ধিব লগা হয়।

৪। বাবাশীৰ (পাইলচ)- দুই, তিনি বছৰ পৰা এই ৰোগত ভুগি আছিলো। আয়ুৰ্বেদিক আৰু হোমিওপেথিক চিকিৎসা কৰি অলপ ভাল হলেও পুনৰ **Bleeding** তেজও যায়।

৫। যুৰিক এসিড - আঠৰ দুই হাড়ৰ মাজত বহুত বিষ হয়। ইয়াৰ কাৰণেও চিকিৎসা কৰিছো।

৬। গেষ্ট্ৰীক - আগৰে পৰা বুকু আৰু পেটত জ্বলা পুৰা কৰে, ড্ৰাইফুট আৰু তেলৰ বস্তু, চাহ বা ঠাণ্ডা পানী খালে লগে লগে জ্বলা পুৰা হয়, এলোপেথিক ঔষধ নিৰাময় কাৰণে ব্যৱহাৰ কৰিছিলো।

৭। ডাঙৰ পেট - পেট ডাঙৰ হোৱা বাবে খোজ কাঢ়িলে অলপতে ভাগৰ লাগে। উপৰত উঠিবলৈ হলে পাঁচ মিনিট খোজ কঢ়া কঠিন হয়। উপৰত উল্লেখিত সকলো ৰোগ, ব্যাধিৰ বাবে আৰু ঘৰুৱাৰ সমস্যা ইত্যাদিৰ বাবে অনেক জটিলতাৰ মাজত জীৱন-যাপন কৰিছিলো।

এবাৰ শহুৰ ঘৰৰ পৰা ঘৰলৈ আহি থকা সময়ত (হাইৱে নং ৪, ৪ বাজ গংগা কপিল বস্তু) নেপালত “জ্ঞানগঙ্গা” পুথিৰ প্ৰচাৰ, প্ৰসাৰ চলি আছিল। মোৰ পত্নীয়ে পুথি এখন কিনিলে। মই পুথিখন ধ্যান দি দুই তিনিবাৰ পঢ়িলো। সংস্কৃত শ্লোক, বেদ আৰু গীতাৰ লগত মিলাই চাব লৈ

ইণ্টাৰনেটত বিচাৰি প্ৰমাণ কৰিব চেষ্টা কৰিলো। জ্ঞান মোৰ ভাল লাগিল। ২০১২ চনত এপ্ৰিল মাহত সংলোক আশ্ৰম বৰালা জিলা হিচাৰ, হৰিয়ানা জগতগুৰু তত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ শৰণত প্ৰথম নাম দীক্ষা গ্ৰহণ কৰিলো। আৰু দ্বিতীয় মন্ত্ৰ সংনাম ২০১২ চনৰ ২ নবেম্বৰত প্ৰাপ্তি হল।

এতিয়া মেনীয়া ৰোগৰ এটা লেথিয়াম ৪০০ এম.জি. পিল প্ৰত্যেক সন্ধীয়া খাও, পৰমেশ্বৰ কৃপায়ে মোৰ সাইক্লোটিক পক্ৰিয়া নাই আৰু হাত নকপে, আখৰ লিখিব পাৰো, চকুৰ পৰা চশমা আতৰিল, বিনা চশমায়ে পঢ়িব পাৰো, পাইলস (বৰাশীৰ) ৫-৬ মাহৰ পাছত নিৰাময় হ'ল তাৰ কাৰণে কোনো ঔষধ গ্ৰহণ কৰা নাই। এবাৰ বুকু আৰু পেটত বৰ জ্বলা পুৰা হ'ল জানুৱাৰী ২০-২০১৩ তাৰিখে ৰাতি। জগতগুৰু তত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ স্মৰণ কৰিলো। সংগুৰু দেৱৰ শ্ৰীচৰণ মোৰ বুকু আৰু পেটৰ ওপৰে যোৱা দেখিলো। তাৰ কিছু সময় পাছত মোৰ বিষ সমাপ্ত হল আজিলৈকে কোনো ঔষধ লোৱা নাই। সকলো ভক্ত আত্মিক বিনম্ৰ নিৱেদন আপোনাসকলে পৱিত্ৰ পুথি “জ্ঞানগঙ্গা” আৰু “ধৰতী পৰ অৱতাৰ” শ্ৰদ্ধাৰে অধ্যয়ন কৰি পৰমত্মা তত্ত্বজ্ঞানক জানি সংলোক আশ্ৰম বৰালা জিলা হিচাৰ হৰিয়ানাত আহি নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ আত্ম কল্যান কৰক। শৰীৰৰ ৰোগ ব্যাধি, শোক, চিন্তা সকলো দূৰ কৰি এই জীৱনতে সুস্থ স্বাস্থ্যৰে সুখ সমৃদ্ধিয়ে সত্য ভক্তি সম্পূৰ্ণ কৰি নিজৰ স্থান সত্য লোকত যাব লাগে যৰ পৰা আমি আহিছিলো।

।।সং চাহেব।।

ভকত শ্যাম দাস

কাঠমাণ্ডু, নেপাল

মোবাইল নংঃ- ০০৯৭৭-৯৮৫১০০৯০৯৯

সত্য কবীৰ দেৱৰ দয়া

বন্দীছোড় সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ জয়।।

মই শ্যাম কুমাৰ পুত্ৰ লোটন যাদব বাৰ্ড নং ৫ কচুড়ী ধনুষা নিবাসী। মোৰ বৃত্তি ইলেক্ট্ৰিকেল ইঞ্জিনিয়াৰ নেপাল বতৌৰ বিদ্যুৎ প্ৰাধিকৰণ বিভাগ কাঠমাণ্ডুত উপ প্ৰৱন্ধক পদত কাৰ্য্যৰত। মই পূৰ্ব দুখি জীৱনৰ বিষয়ে অলপ জনাব বিচাৰো। পূৰ্বত সেই সময় কথা ভাৱিলে নোম শিয়ৰি উঠে।

বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰ হোৱা বাবে নাস্তিক স্বভাৱৰ আছিলো। ইঞ্জিনিয়াৰিং পদ পোৱাৰ পাছতো তেনেকুৱাই আছিলো আৰু ৰং বিৰং জীৱন বুলি ভাৱিছিলো। ৩৪ বছৰ বয়সতে চুগাৰ (ডায়াবিটিজ) ৰোগ হ'ল। যাৰ কাৰণে মোৰ মগজে কম কাম কৰিব ধৰিলে চিন্তনীয় জীৱন আৰম্ভ হল। এনে এটা কাণ্ড হল যাৰ বাবে মোৰ ধ্যান আধ্যাত্মিকতালৈ গতি কৰিলে। যত মই চাকৰিত কাৰ্য্যৰত আছিলো এখন বাচত মাওবাদী আৰু নেপাল সুৰক্ষা বাহিনীৰ মাজত গুলীয়া গুলি হ'ল। মোৰ বন্ধু এজনৰ মূৰত গুলি লাগি বাহিৰত উলায় গল আৰু অনেক ব্যক্তি গুলিত প্ৰাণ হানি হ'ল।

মোৰ বন্ধুক লক্ষ্যত চিকিৎসা কৰি ভাল পালে। তেওঁ লক্ষ্যী পৰা অহা পাচত গম পালো অন্য এজন ব্যক্তি যাৰ হাত আৰু ভৰিত গুলি লাগিলে তেওঁ মৃত্যু হ'ল। মোৰ বিশ্বাস জাগিলে যে সংসাৰ চলোৱা কোনো অদৃশ্য শক্তি আছে, অনুভৱ হ'ল। কিন্তু সেই শক্তিক কেনেকৈ প্ৰাপ্ত হয় তাৰ বিষয়ে নাজানো।

সেই সময়তে মই ওঁ (অণুম) শাস্ত্ৰীত ভক্তি সাধনা কৰিলো আৰু যোগী বিকাশনজী, স্বাতীজী, ৰামদেৱজী মহাৰাজৰ পৰা জ্ঞান লৈ দুবছৰ যোগ সাধনা কৰিলো। দিল্লী কুমাৰ স্বামী মহাৰাজৰ ওচৰত নিয়মানুসৰি টকা দি বিশেষ কৃপা কাৰণে চেষ্টা কৰিও সুগাৰ (ডায়বেটিছ) একো সুফল নাপালো। পৰমাত্মা সন্ধানৰ কোনো উপায় পোৱা নাছিলো।

এনে সময়তে “ভক্তি কে সৌদাগৰ কী সংদেশ” পুথি প্ৰাপ্ত হ'ল। পুথিখন ভালদৰে পঢ়ি বুজি পালো শ্ৰী ব্ৰহ্মদেৱ পিতৃ শ্ৰী বিষ্ণুদেৱৰ মাতৃ আৰু শ্ৰী শঙ্কৰ দেৱৰ দাদা কোন হয়। ইয়াৰ সবিশেষ জানি মূৰ ঘূৰাই পৰি গলো। পুথিখন ৯ দিনত কেইবা বাৰো পঢ়িলো মনত উৎসাহ হল ৰেবচাইত চালো জ্ঞানৰ ভুক বাঢ়িলে কেইবাখন পুথি পঢ়িলো “গহৰী নজৰ গীতা মে”, “আধ্যাত্মিক জ্ঞানগঙ্গা”, “কৰৌথা কাণ্ড কা ৰহস্য” ইত্যাদি হিন্দী পুথি দুবছৰলৈকে পঢ়িলো। প্ৰমাণৰ কাৰণে শ্ৰী দেৱী পুৰাণ, মহাভাৰত, ৰামায়ণ, গৰুড় পুৰাণ, শ্ৰীমদভাগৱত গীতা পঢ়ি সকলো প্ৰমাণ পালো। সৎলোক আশ্ৰম, বৰালা, জিলা হিসাৰ হাৰিয়নাত আহিবলৈ ইচ্ছা হ'ল। সংসাৰ অন্য সকলো সন্ত, ধৰ্মগুৰুৱে শাস্ত্ৰৰ বিপৰীত সাধনা কৰোৱা ভণ্ডামি যেন লাগিল। তাৰ কাৰণে সকলো সাধনা ত্যাগ কৰিলো।

কবীৰ চাহেবৰ কৃপাত নেপাল চৰকাৰৰ অফিচ কামৰ বাবে ভাৰতৰ পঞ্জাৰ ৰাজ্যৰ ভাটিগু চহৰলৈ আহিলো। জীন্দ পৰা হিসাৰ আহিব খোজাত কৃষক আন্দোলন হৈ থকা বাবে পুনৰ ভাটিগুলৈ ঘূৰিলো, পাছত গাড়ী ব্যৱস্থা কৰি সৎলোক আশ্ৰম বৰালাত আহি দেখিলো আশ্ৰমত নাম দীক্ষা বিনা মূল্যয় পায় আৰু ভোজন, থকা, শোৱা সকলো বিনা পইচায়ে উপলব্ধ। সৎগুৰুদেৱৰ পৰা নাম উপদেশ গ্ৰহণ আৰু দৰ্শন কৰি আশীৰ্বাদ লৈ নিজৰ কাৰ্য্যক্ষেত্ৰলৈ নেপাল পালোহি। পৰমাত্মায় চমৎকাৰ কৰিলে চেকৰাপ কৰা পাছত সুগাৰ, একে বাৰে সাধাৰণ পালো। সেই দিনৰ পৰা মোৰ বিশ্বাস আৰু বাঢ়িলে, পূৰ্ণব্ৰহ্ম, পৰমাত্মা নিজে কবীৰ চাহেব সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ স্বৰূপত সৎলোক আশ্ৰম বৰালা, জিলা হিসাৰ, হাৰিয়নাত বিৰাজমান আছে।

সৎ গুৰু দেৱৰ কৃপাত মনপুতি ভক্তি সাধনা কৰিব লাগিলো। পত্নী আৰু সন্তানকো সৎগুৰু দেৱৰ শৰণত নাম দীক্ষা দিয়ালো। তাৰ পাছত পুনৰ চমৎকাৰ কৰিলে। মোৰ কাৰ্য্যত

বদলি কাঠমাণ্ডু চহৰত হল ‘জ্ঞানগঙ্গা’ পুথি সেৱা (প্ৰচাৰ-প্ৰসাৰ) নেপালত কাৰ্য্যৰত হৈ আছিল সেই সেৱাত সহযোগ কৰিলো। লাহে লাহে ভকতৰ ওপৰত পৰমত্ৰা অমৃত দয়া হবলৈ ধৰিলে যাৰ বাবে প্ৰচাৰ, প্ৰসাৰ তীব্ৰ গতীয়ে বাঢ়ি অনেক ভকতে জ্ঞান বুজি সংলোক আশ্ৰমত আহি নাম দীক্ষা প্ৰাপ্ত কৰিছে। সকলো ভাই-ভনীক আৰু ভকত সমাজত হাত যোৰ কৰি নিবেদন জনাও অজ্ঞানী গুৰু, সন্তৰক, ত্যাগ কৰি এই জ্ঞানক বুজি নিৰ্ণয় কৰি পূণব্ৰহ্ম, পৰমাত্মাৰ সত্য ভক্তি প্ৰাপ্ত কৰিব কাৰণে সংলোক আশ্ৰম বৰালা জিলা হিসাৰ হাৰিয়না আহি নাম দীক্ষা গ্ৰহণ কৰি আত্ম কল্যাণ কৰক। সংসাৰ সকলো মানৱলৈ অনুৰোধ জ্ঞানগঙ্গা পুথি CD/DVD চাওক আৰু সাধনা চেনেলত সন্ধ্যা ৭.৩০ পৰা ৮.৩০ সংগুৰু দেৱৰ সংসঙ্গ শুনক, নিস্বার্থ ভাৱে মনন কৰক, শাস্ত্ৰত প্ৰমাণ চাওক। পৱিত্ৰ শাস্ত্ৰ আধাৰত সত্য জ্ঞান কোৱা জনকে তত্ত্বদৰ্শী সন্ত কয় বৰ্তমান তত্ত্বদৰ্শী সন্ত সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজ সংলোক আশ্ৰম বৰালা, জিলা হিসাৰ, হাৰিয়ানাত আছে। তেওঁৰ পৰা নাম দীক্ষা গ্ৰহণ কৰি নিজৰ আৰু পৰিয়ালৰ কল্যাণ কৰক। “কবীৰ, সমঝা হাঁংয় তো সিৰ ধৰ পাংৱ, বছৰ নহীৰে এইসা দাও ” বৰ্তমান ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডত এক মাত্ৰ সংগুৰু, তত্ত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল মহাৰাজে মোক্ষ মন্ত্ৰ দিয়া অধিকাৰী। শাস্ত্ৰ বিধিমত অনুসৰি ভক্তি সাধনা কৰায়।

“সত চাহেব”

ভকত শ্যাম দাস

কাঠমাণ্ডু নেপাল-ফোন- ০০৯৭৭-৯৮৫১০০৯০৯৯

সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ কৃপা

মই ভকত হৰিগোবিন্দ দাস, গা, বি, স, মিচৈয়া বাৰ্ড নং ৩ থানা চৌক জিলা সিৰহা, জনকপুৰ, নেপাল নিবাসী। মোৰ জীৱনত বন্দীছোড় সংগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজৰ আশীৰ্বাদত হোৱা চমৎকাৰ কিছু অৱগত কৰিব যত্ন কৰিছো।

মই নিজৰ আম বাগীচাত ০৭-০৬-২০১০ তাৰিখত ৭ ফুট ওপৰত গছৰ ডালত থিয় হৈ আম পাৰি থকা সময়তে ডালতো ভাগি গ’ল আৰু মই তলত পৰা আগতে অন্য ডালত ধৰিলো সেই ডালী ভাগি যোৱাত মাটিত পৰিলো। বেচি ওখ স্থানৰ নোহোৱা আৰু তলত বালি আছিল। তথাপিও মোৰ হাড় ভাগিলে। মোক ওচৰৰ হাড়ৰ ডাক্টৰক দেখুৱালে। এক্সৰে কৰাৰ পাছত গম পালো ৰাজ হাড় ভাগিলে, ষ্টেচাৰ ওপৰত শুৱাই দিলে। ডাক্টৰে কলে এনেকুৱা হলে লগে লগে পেৰালাইচিছ হয় কিন্তু আচৰ্য্য তোমাৰ ভৰি কাম কৰি আছে। মোক কাঠমাণ্ডু লৈ এম্বুলেঞ্চৰে লৈ গ’ল। কাঠমাণ্ডু বীৰ হস্পিতালত মোৰ সৰু খুলালি ডাক্টৰ আৰু অন্য বিশেষজ্ঞ আছে। ৰাস্তাত আহি থকা সময়ত খুলশালীয়ে বাৰে বাৰে শুধিছিল ভৰিয়ে কাম কৰি আছেনে নাই, দুয়ো ভৰি সাধাৰণ ভাবে আছে। চিকিৎসালয় পুনৰ এক্সৰে কৰা হল ৰাজ হাড় ভাগি যোৱা পাচতো মোৰ হাত, ভৰি কাম কৰি থকা দেখি ডাক্টৰ সকল আচৰিত হল। কাৰণ ৰাজ হাড়

অলপ হাড় ভাগিলে পেৰালাইটিচ হয়। ডাক্তৰে শংকা কৰি কিজনী ৰাজ হাড়তে কিবা কমী আছে ইমান কম ওপৰৰ পৰা পৰা ব্যক্তি হাড় নেভাগে। বিশেষ জাজ কৰি হাড়ক একো কমি নোলাল। ডাক্তৰে তিনি মাহ থকা আদেশ দিলে। মই ঘৰলৈ আহি শুই শুই খোৱা, পেচাৰ, পায়খনা কৰা এই সকলো লগ লৈ মই ঘৰতে নৰকত থকা দৰে হ'ল।

মোৰ এখন সুখী পৰিয়াল আছিল। স্থানীয় ৰাজনীতিৰ বিষয় ববিয়াৰ লগত মিলি সৰু সুৰা কাৰোৱাৰো কৰিছিলো। মোৰ দাদা ধাৰ্মীক স্বভাৱৰ ব্যক্তি তেওঁ সাত বিঘা মাটি দি পৈতৃক গাঁও মনহৰীত ৰাম জানকী মন্দিৰ সাজিছে। মোৰ দেউতা বৈষ্ণৱ আৰু পূজা পাঠত বিশ্বাস কৰে। মইও বৈষ্ণৱ আছিলো কিন্তু ৰাজনীতিত অহাৰে মাছ, মাংখ, খাবলৈ ললো। পত্নীও মাংখহাৰী পালো মই নিজক বৰ সৌভাগ্যৱান বুলি ভাৱো। মোৰ আদৰণীয় শহু দেউতা (ভকত ৰামচৰিত ০০৯৭৭-৯৮৪১৬৮৪০৬১, ৯৮০৯৪৩২৮৫৫) ২০০৮ চনতে সংগুৰু দেৱৰ পৰা নাম দীক্ষা গ্ৰহণ কৰিলো। কিন্তু মই ভাল নেপাইছিলো। এতিয়া মোৰ ঘৰত কলহ, ক্লেঞ্চ, আৰম্ভ হল। স্থানীয় উস, পৰ্ব দেব-দেৱী পূজা সকলো সমাপ্ত হল লগতে মাছ, মাংস খোৱাত বহু অসুবিধা হ'ল। তাৰ বাবে সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ যোৰ বিৰোধী হলো। মোৰ শহু দেউতায়ৈ চি.ডি. চাবলৈ আৰু পুথি ভক্তি সৌদাগৰ কী সংদেশ (যাৰ নাম জ্ঞানগঙ্গা) পঢ়িব দিলে যাক মই বহুত বেয়া পাওঁ।

উপৰোক্ত ঘটনাৰ পাছত মই নিশ্চয়কৈ ভাৱিলো মোৰ আজি অৱস্থা দুৰ্গতি কাণৰ শহু আৰু পত্নী পূৰ্বৰে পৰা কৰি অহা দেবদেৱী পূজা নকৰা কাৰণে হৈছে। মোৰ স্বভাৱ উগ্ৰ বাবে শহু দেউতাক বেয়া ব্যৱহাৰ বচন কলো। পত্নীৰ লগত বিনা কাৰণে কাজিয়া কৰো আৰু সংগুৰু ৰামপাল মহাৰাজক অপশব্দ কওঁ। জীৱন একেবাৰে নিৰাস, আৰু কেতিয়াও নিজে থিয় হব নোৱাৰো। তিনি জন পুত্ৰ পঢ়া শুনা কৰি আছে। পৰিৱাৰত মোৰ আয়েৰে জীৱন ধাৰণ হৈছিল। বেপাৰ বন্ধ হ'ল। ভাবিললো এনে নৰকৰ জীৱন জীয়াই থকাতকৈ মৰি জোৱাই ভাল। নিৰাস হৈ লাহে লাহে ভোজন কম কৰিলো। প্ৰকৃততে একো খোৱা লোৱা কথা শেষ হ'ল। কিন্তু পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম সংগুৰু ৰাম পাল মহাৰাজৰ লিলা যে আৰু অন্য হে।

এনে সময়তে শহুৰ ঘৰলৈ আহি জীয়েকক কলে যি কোনো প্ৰকাৰে ভক্তি সৌদাগৰ কী সংদেশ পুথিক লিখা ভটকো কি মার্গ বিষয় (দিশা হীনক মার্গ) তুমি নিজে শুনা ভাওত পঢ়ি তেওঁক শুনাৱা। পত্নীয়ে থিক তেনেকই কৰিলে। হঠাৎ মোৰ জীৱন জীয়াই থকা প্ৰেৰণা জাগিলে। মই পুথিখন অতি ধ্যান মগনে পঢ়িলো। শহু দেউতা সংগুৰু দেৱৰ দৰ্শনৰ বাবে সংলোক আশ্ৰম বৰালালৈ ওলাল আৰু জীয়েকক ফোন কৰিলে এমাহৰ আগৰে পৰা মই শহু দেউতাৰ লগত কথা বৰ্তা নপতা হলো। সেই দিনা মই নিজে ফোন কৰি কলো পুথিখন

মই সম্পূৰ্ণ কৈ পঢ়িলো। এতিয়া সকলো কথা বুজি পালো। মই ভুল পথত আছিলো মোক ক্ষমা কৰক। আৰু পূজ্য গুৰুদেৱে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰক। মইও তেওঁৰ শৰণাগত হব খোজো। যেতিয়া তেওঁ ঘূৰী আহিলে মোৰ ওচৰত আহিল। মই তেনে অৱস্থাতে সৎলোক আশ্ৰমলৈ যাব বিছাৰিলো। শহুৰ দেউতাই ডাক্তৰৰ বিনা অনুমতি আৰু তিনিমাহৰ অগতে আশ্ৰমলৈ যোৱা নহয় বুলি কলে।

এই কাহিনী আগতে মই ইকতি, সিকতি হব নোৱাৰিছিলো। কিন্তু এতিয়া পৰা হৈছো। তিনি মাহৰ পাচত মই বহিব পৰা হলো। দুজন ব্যক্তিৰ সহায়ত মই থিয় হব পাৰো। ভৰি দুয়োখন ফুলিলে আৰু শৰীৰতো বিষাব লাগিল। ডাক্তৰে এনেকুৱা হয় বুলি কলে আৰু এসপ্তাহ পাছত ভাল হব। স্থানীয় ডাক্তৰে কলে মই এবছৰৰ লৈকে বেলেট মাৰিব লাগিব আৰু ঘূৰা-ফুৰা কৰিব নোৱাৰে। গধুৰ বস্তু হাতত লোৱা বাধা মটৰ চাইকেল জীৱনত নচলোৱা কথা। শহু দেউতাই সৎলোক আশ্ৰমলৈ নিবলৈ অহাত সকলোৱে বাধা দিলে। সকলো ডাক্তৰেও সমূলি মানা কৰিলে। কাৰণ হাড় যোৰা লাগিবলৈ বাকী আছে। ৰাস্তাত যদি কিবা হয় তেন্তে গোটেই জীৱন প্ৰসত্যাপৰ বাদে একো নাথকিব। শহুৰ দেউতাকে কলে সৎগুৰু দেৱে ভগা হাড় যোৰা লগাই দিয়ে চিন্তা কৰা আৱশ্যক নাই। সৎগুৰু দেৱেও আদেশ কৰিলে লৈ অহা বুলি। সৎগুৰু দেৱৰ শৰণলৈ বুলি ৰাওনা হলো। বাচ, ৰেলৰ যাত্ৰাত সৎগুৰুদেৱৰ কৃপাত অলপো অসুবিধা নেপালো। সৎলোক আশ্ৰমত আহি নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰিলো। সৎগুৰু দেৱক প্ৰথম দৰ্শনতে আশীৰ্বাদ পায় দেহৰ সকলো বিষপণ সমাপ্ত হ'ল। কান্দি কান্দি নিজে কৰা কুকৰ্মৰ কাৰণে ক্ষমা খুজিলো। সৎগুৰুদেৱে কলে মই তোমাক আগতে ক্ষমা কৰিলো বোপা। ভাল পাইছা, ভক্তি কৰা। ৰাতি শৌচ কৰিব লাগিলে, শৌচাগাৰত নিজে বহিলো ৰেলত অহা সময়ত থিয় হৈ শৌচ কৰা হয়। পেণ্ট, নিজে পৰিধান কৰিব নোৱাৰিলো। ভৰি ফুলা ভাল হৈ গল ৰাতি ভিতৰতে নিজে পেণ্ট পৰিধান কৰিব পাৰিলো। আশ্ৰমৰ পৰা অহা সময়ত সৎগুৰুদেৱক মটৰ চাইকেল চলাব যাতে পাৰো প্ৰাৰ্থনা জনালো। সৎগুৰু দেৱে কলে যোৱা যিমান চলাব বিচৰা চলোৱা সকলো ভাল হব। ঘৰত আহি পাচ দিনতে মটৰ চাইকেল চলালো। মটৰ চাইকেল চলোৱা দেখি গাঁৱৰ সকলোৱে আচৰিত হ'ল। বৰ্তমান মই সম্পূৰ্ণ ভাবে সুস্থ। এতিয়া জানিছো মোৰ পেৰালাইচিচ কিয় নহল। পত্নীয়ে পৰমাত্মাৰ নাম জাপ কৰি থকা কাৰণে আৰু মৃত্যু নহলো।

এতিয়া একেবাৰে শৰীৰ সুস্থ ৩৫-৪০ কিঃ গ্ৰাঃ ওজন উঠাব পাৰো। পৰিয়ালৰ সকলো গুৰু দেৱৰ পৰা নাম উপদেশ গ্ৰহণ কৰি অতি সুখী, দুকান বৰ্তমান আগৰ অৱস্থাতকৈ ভাল চলিছে। মোৰ সুখ-শান্তি দেখি মিচৌয়া অঞ্চলৰ বহুত দুখী ব্যক্তি সৎগুৰু দেৱৰ পৰা নাম দীক্ষা গ্ৰহণ কৰি সুখী জীৱন পাব কৰিছে। পাঠক, প্ৰেমী সকল, সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজক অকল ৰামপাল বুলি ভাৱিলে মহাভুল হব। তেওঁ সাক্ষাৎ পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ চাহেব (পৰমেশ্বৰ) হয়। কবীৰ চাহেবৰ বাণী।

কবীৰ পাঁচ সহস্ৰ আৰু পাঁচ সৌ জব কলিযুগ বিত জায়।

মহাপুৰুষ ফৰমান তব, জগ তাৰণ কী আয়।।

কবীৰ সাগৰ কবীৰ বাণী পৃষ্ঠ ১৩৬-১৩৭ বাণী লিখা আছে -

দ্বাদশ পছ কাল ফুৰমানা। ভুলে জীব ন জায়ে ঠিকানা।

বাৰহেঃ পছ প্ৰগট হৌৰে বাণী। শব্দ হমাৰে কী নিৰ্ণয় ঠানী।

বাৰহেঃ পছ হমহী চলি আৰৈ। সব পছ মিটা একহি পছ চলারৈ।

অতঃ পাঠক, প্ৰেমী সকল, বৰ্তমানত শ্ৰী সৎলোক আশ্ৰম, চণ্ডীগড় ৰ'ড বৰালা
হিসাৰত বন্দীছোড় সৎগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজৰ পৰা বিনা মূল্যই নাম দীক্ষা গ্ৰহণ কৰি নিজৰ
জীৱন সফল কৰি আনন্দময় জীৱন জীয়াই জীৱন মৰণৰ অৱগমনৰ পৰা ৰক্ষাৰে মোক্ষ প্ৰাপ্ত
কৰক।

সৎগুৰু দেৱৰ জয়!!

বিনীত

ভকত হৰিগোবিন্দ দাস

মিৰ্চৈয়া সিৰহা, নেপাল

ফোন নংঃ ০০৯৭৭- ৯৮০৪৭৬৬৭৬৬/৯৮৪২৮৩৬৮৭৭

ओ३म्

सच्चिदानन्दायेश्वराय नमो नमः

भूमिका

सत्यार्थप्रकाश को दूसरी बार शुद्ध करके छपवाया है क्योंकि जिस समय मैंने यह ग्रन्थ 'सत्यार्थप्रकाश' बनाया था, उस समय और उससे पूर्व संस्कृतभाषण करना, पठन-पाठन में संस्कृत ही बोलने और जन्मभूमि की भाषा गुजराती थी, इत्यादि कारणों से मुझ को इस भाषा का विशेष परिज्ञान न था। अब इसको अच्छे प्रकार भाषा के व्याकरणानुसार जानकर अभ्यास भी कर लिया है, इस समय इसकी भाषा पूर्व से उत्तम हुई है। कहीं-कहीं शब्द वाक्य रचना का भेद हुआ है, वह करना उचित था, क्योंकि उसके भेद किए बिना भाषा की परिपाटी सुधरनी कठिन थी, परन्तु अर्थ का भेद नहीं किया गया है, प्रत्युत विशेष तो लिखा गया है। हाँ, जो प्रथम छपने में कहीं-कहीं भूल रही थी, वह वह निकाल शोधकर ठीक-ठीक करदी गई है।

यह ग्रन्थ १४ समुल्लास अर्थात् चौदह विभागों में रचित हुआ है। इसमें १० दश समुल्लास पूर्वाह्न और चार उत्तराह्न में बने हैं, परन्तु अन्त्य के दो समुल्लास और पश्चात् स्वसिद्धान्त किसी कारण से प्रथम नहीं छप सके थे, अब वे भी छपवा दिये हैं।

१२

सत्यार्थप्रकाशः

यद्यपि इस ग्रन्थ को देखकर अविद्वान् लोग अन्यथा ही विचारेंगे, तथापि बुद्धिमान् लोग यथायोग्य इसका अभिप्राय समझेंगे, इसलिए मैं अपने परिश्रम को सफल समझता हूँ और अपना अभिप्राय सब सज्जनों के सामने धरता हूँ। इसको देख दिखला के मेरे श्रम को सफल करें और इसी प्रकार पक्षपात न करके सत्यार्थ का प्रकाश करना मुझ वा सब महाशयों का मुख्य कर्तव्य कर्म है।

सर्वात्मा सर्वान्तर्यामी सच्चिदानन्द परमात्मा अपनी कृपा से इस आशय को विस्तृत और चिरस्थायी करे।

॥ अलमतिविस्तरेण बुद्धिमद्वरशिरोमणिषु ॥

॥ इति भूमिका ॥

स्थान महाराणाजी का उदयपुर
भाद्रपद सम्बत् १९३६

(स्वामी) दयानन्द सरस्वती

এই ফটো কপি সত্যার্থ প্রকাশ ভূমিকা সম্বন্ধিত বিবরণ।

শংকা সমাধান :- (১) কিছুমান বিৰোধী ব্যক্তি যি সহৰ্ষি দয়ানন্দৰ বাজে মহিমা শুনাই তথা তাৰ দ্বাৰা ৰচিত 'পুথি সত্যার্থ প্রকাশ' ক বিক্ৰী কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আছিল। সেই বিলাকে কয় যে 'জ্ঞানগঙ্গা' পুথিত 'শাস্ত্ৰার্থ বিষয়' নামক অধ্যায়ত লিখিছে যে মহৰ্ষি দয়ানন্দ চন ১৮৮২ (সম্বত ১৯৩৯) লৈ সংস্কৃতত ভাষণ দিছিল। এইটো উচিত নহয় কিয়নো মহৰ্ষি দয়ানন্দই "সত্যার্থ প্রকাশ"ৰ ভূমিকাত স্পষ্ট কৰি ৰাখিছে যে চন ১৮৭৪ (সম্বত ১৯৩১) যি

সময়ত “সত্যার্থ প্রকাশ” ক প্রথম বাৰ লিখিছিল। তাৰ আগত সংস্কৃত ভাষণ দিছিল। পিছত হিন্দী শিকি লৈছিল।

শংকা সমাধান - ওপৰৰ ফটো কপি সত্যার্থ প্রকাশৰ বিৱৰণ। য’ত মহৰ্ষি দয়ানন্দই স্পষ্ট কৰিছে যে যি সময়ত “সত্যার্থ প্রকাশ” ৰচিছিল, সেই সময়ত মোৰ হিন্দী ভাষাত বিশেষ জ্ঞান নাছিল। এতিয়া অৰ্থাৎ সম্বত ১৯৩৯ (চন ১৮৮২) ত উদয়পুৰত মহাৰাজজীৰ উদয়পুৰ ভাদ্ৰপদ (সম্বত ১৯৩৯ চন ১৮৮৮-২) দ্বিতীয়বাৰ ছপাইছিল তেতিয়ালৈ মহৰ্ষিদেৱৰ হিন্দী ভাষাত বিশেষ জ্ঞান নাছিল। ১৮৮২ চনত বিশেষ জ্ঞান হোৱাত “সত্যার্থ প্রকাশ” ক শুদ্ধ কৰি ছপোৱালে। ইয়াৰ দ্বাৰাও সিদ্ধ হয় যে মহৰ্ষি দয়ানন্দ ইং ১৮৮২ চন (সম্বত ১৯৩৯) লৈও সংস্কৃত শাস্ত্ৰাৰ্থ কৰিছিল।

দ্বিতীয় কাৰণ এইটো যে দুই বিদ্বান পৰস্পৰে চৰ্চা কৰিছিল তেতিয়া সংস্কৃতত কৰিছিল। কিয়নো সকলো শাস্ত্ৰ সংস্কৃত ভাষাত লিখা আছিল। তাৰ হিন্দী অনুবাদ মহৰ্ষি দয়ানন্দই কৰিব নোৱাৰিছিল। কিয়নো তেখেতে স্বয়ং স্বীকাৰ কৰিছে যে ১৮৮২ চনত (সম্বত ১৯৩৯) লৈকে মোৰ হিন্দী ভাষাৰ বিশেষ জ্ঞান নাছিল। চন ১৮৮৩ (সম্বত ১৯৪০) মহৰ্ষি দেৱৰ মৃত্যু হৈছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে মহৰ্ষি দয়ানন্দ চন ১৮৮২ (সম্বত ১৯৩৯) লৈ সংস্কৃত ভাষাতেই শাস্ত্ৰাৰ্থ কৰিছিল তথা তেখেতৰ জয় পৰাজয়ৰ নিৰ্ণয় সংস্কৃত ভাষাৰ লগত অপৰিচিত শ্ৰোতাই কৰিছিল। যি কাৰণে দয়ানন্দৰ নিচিনা মানুহক মহৰ্ষি কয়।

যি হওক মহৰ্ষি দয়ানন্দ তথা কৃষ্ণানন্দৰ শাস্ত্ৰাৰ্থত কৃষ্ণানন্দৰ পক্ষ দৃঢ় আছিল। যত কৃষ্ণানন্দই শ্ৰীমদভাগৱত গীতা অধ্যায় ৪, শ্লোক ৭ ৰ প্ৰমাণ দি সাকাৰ পৰমাত্মাক সিদ্ধ কৰিছিল। “য়দা, যদা, হি, ধৰ্ম, গ্লানিঃ, ভৱতি, ভাৰত.....ইয়াৰ অৰ্থ গীতা প্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত শ্ৰীমদভাগৱত গীতাত এইদৰে লিখা আছে :- হে ভাৰত যেতিয়াই ধৰ্মৰ হানি আৰু অধৰ্মৰ বৃদ্ধি হয়, তেতিয়াই তেতিয়াই মই নিজৰ ৰূপক প্ৰকাশ কৰো অৰ্থাৎ সাকাৰ ৰূপত মানুহৰ সমুখত প্ৰকট হওঁ।

মনত ৰাখিব মহৰ্ষি দয়ানন্দ দ্বাৰা বিষয় সলাই সংস্কৃত কোৱা কাৰণে সংস্কৃত ভাষাত অপৰিচিত শ্ৰোতাই নিজৰ হাঁহিৰে বেদ জ্ঞান হীন দয়ানন্দক বিজয়ী বুলি ঘোষণা কৰি দিছিল। মহৰ্ষি দয়ানন্দই বিজয়ী এনেকৈ হৈছিল, যেনেকৈ এজন খেতিয়কৰ লৰা ৭ম শ্ৰেণীত পঢ়িছিল আৰু ইংৰাজী ভাষাত বিদ্যালয়ৰ পৰা বেমাৰ হোৱাৰ বাবে চুটি লোৱাৰ আবেদন পত্ৰ মুখস্থ কৰি আবেদন পত্ৰকে এজন ইংৰাজ পৰিভ্ৰমনকাৰিক ৰাস্তাৰ বিষয়ে সুধুতে মুখস্থ থকা চুটিৰ আবেদন পত্ৰকে গাই শুনাই দিছিল। ঠিক এনেদৰেই সংস্কৃতৰ বিষয়ে জ্ঞান নথকা শ্ৰুতাসকলেও হাত চাপৰি মাৰি একো তত্ত্বজ্ঞান নুবোজাকে মহৰ্ষি দয়ানন্দক জয়ী বুলি ঘোষণা কৰিছিল।